MÂNGÂI LABELE TATĂLUI MEU[1]

— “I Hold My Father's Paws” – 2006 —

Nominated for Aeon Award for Best Short Story 2005-

de David D. Levine

Traducerea: Antuza Genescu

[1]Originally published as „*I Hold My Father's Paws*” in „*Albedo One*, No. 31, 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011

În scurta sa carieră de până acum, tânărul scriitor David D. Levine a câştigat Premiul James White şi concursul pentru tineri scriitori Phobos Fiction, culminând cu Premiul Hugo 2006, pentru povestirea „*Tk'tk'tk*". Absolvent al Atelierului Clarion West, povestirile lui au apărut în revistele *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction*, *Albedo One*, *Realms of Fantasy*, *Talebones*, *All-Star Zeppelin Adventure Stories* etc. Levine locuieşte în Portland, Oregon, unde împreună cu soţia sa Kate Yule editează popularul fanzin *Bento*.

În povestirea amară care urmează, Levine ne dovedeşte că legăturile de familie pot fi foarte greu de retezat - chiar dacă îţi schimbi specia pentru asta!

Recepţionera avea pene în loc de sprâncene. Erau albastre, verzi şi negre, sidefii ca ale păunului, şi tremurau delicat în suflul silenţios al aparatului de aer condiţionat.

– Aţi dorit să mă întrebaţi ceva, domnule?

– Nu, răspunse Jason şi ridică revista în dreptul ochilor, dar, după ce citi acelaşi alineat de trei ori la rând fără să reţină un cuvânt din el, o lăsă jos. De fapt, da. Ăăă... am vrut să vă întreb... ăăă... sunteţi cumva... în transformare?

Cuvântul ateriză pe covorul moale şi verde ca iarba din sala de aşteptare, iar Jason ar fi vrut să-l poată ridica, să-l îndese în buzunar şi să plece. Să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– A, vă referiţi la sprâncene? Nu, domnule, pur şi simplu sunt la modă. Îmi place să fiu om. Îi zâmbi amabil. N-aţi mai fost de mult în San Francisco, nu-i aşa?

– Nu, tocmai am sosit azi-dimineaţă.

– Penele sunt foarte populare aici. De fapt, sunt specialitatea lunii. Doriţi un pliant?

– Nu! Adică nu, mulţumesc.

Îşi coborî privirea şi văzu că mototolise revista. Stângaci, încercă s-o netezească, apoi renunţă şi o strecură în teancul de pe măsuţă. Erau toate numere recente, iar măsuţa părea din lemn veritabil. O zgârie cu unghia murdară; da, lemn curat. Pe urmă, contrariat de propriul gest, acoperi mica zgârietură cu teancul.

– Domnule?

Jason tresări la vocea recepţionerei şi împrăştie revistele pe masă.

– Ce?

– Vă supăraţi dacă vă dau un sfat prietenesc?

– Păi... nu. Vă rog.

Probabil avea de gând să-i spună că are fermoarul deschis sau că trebuie să poarte cravată în incinta aceea. Propria ei cravată se asorta cu tapetul de pe perete, o stampă în castaniu şi auriu aprins. Jason probabil că nici nu-şi putea închide gulerul cămăşii de lucru ponosite în jurul gâtului său gros.

– Ar fi bine să nu-i întrebaţi pe pacienţii noştri dacă sunt în transformare.

– Este nepoliticos?

Îi venea să se târască sub masă şi să moară acolo.

– Nu, domnule. Recepţionera îi zâmbi din nou, de data asta evident amuzată. Numai că unii din ei se vor pune pe povestit până vă vor scoate din minţi cu toate amănuntele, dacă le arătaţi un interes cât de mic.

– Păi, eu... Mulţumesc.

Sună un clopoţel - un clinchet scurt şi plin, care se armoniza cu muzica clasică din sala de aşteptare - şi recepţionera rămase cu privirea concentrată preţ de câteva momente.

– Îl voi anunţa, rosti ea în aer, apoi îşi îndreptă atenţia spre Jason. Domnul Carmelke a ieşit din operaţie.

– Mulţumesc.

Era foarte ciudat să auzi numele acela neobişnuit asociat cu altcineva. Jason nu mai întâlnise un alt Carmelke de peste douăzeci de ani.

După jumătate de oră, uşa sălii de aşteptare se deschise către un coridor cu pardoseală netedă şi lucioasă şi pereţi alburii fără cusur. În ciuda artei - originală, fără îndoială - şi a muzicii clasice care se auzea încontinuu, mirosul vag de dezinfectant îi reaminti lui Jason unde se află. Un tânăr în uniformă de asistent medical îl conduse către o uşă pe care scria „Dr. Lawrence Steig”.

– Bună ziuă, domnule Carmelke, rosti bărbatul din spatele biroului. Sunt doctorul Steig.

Doctorul era slab, mai scund decât Jason, cu ochi căprui şi barbă îngrijită, presărată cu fire cărunte. Mâna lui, ca şi vocea, era fermă şi puţin aspră; nodul cravatei fusese făcut cu precizie de chirurg.

– Luaţi loc, vă rog.

Jason se cocoţă pe marginea unui scaun, nevrând să se abandoneze moliciunii acestuia. Nevrând să stea comod.

– Cum se simte tatăl meu?

– Operaţia a decurs bine şi îşi va recăpăta cunoştinţa în curând. Dar mai întâi aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cred că există anumite... neînţelegeri în familie.

– Ce vă face să spuneţi asta?

Doctorul se uită lung la agenda personală, închizând-o şi deschizând-o întruna. Era din aur.

– Lucrez cu tatăl dumneavoastră de aproape doi ani, domnule Carmelke. În munca mea, relaţia doctor-pacient este, în mod necesar, foarte apropiată. Consider că am ajuns să-l cunosc foarte bine. Ridică ochii spre Jason. Nu a pomenit de dumneavoastră niciodată.

– Nu mă miră.

Jason sesiză unda de amărăciune din propriu-i glas.

– Nu e neobişnuit pentru pacienţii mei să fie renegaţi de familie.

Hohotul gros şi scurt al lui Jason îi făcu pe amândoi să tresară.

– Aceasta nu are nimic de-a face cu... transformarea lui, domnule doctor Steig. Tata ne-a părăsit pe mama şi pe mine când aveam nouă ani. Nu am mai vorbit cu el de atunci. Nici măcar o dată.

– Îmi pare rău, domnule Carmelke.

Părea sincer. Jason se întrebă dacă nu este cumva doar un comportament dictat de profesiunea lui. Doctorul deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise şi rămase o vreme cu privirea aţintită într-un colţ.

– S-ar putea ca acum să nu fie cel mai potrivit moment pentru o reuniune de familie, rosti el, într-un sfârşit. Starea lui ar putea fi oarecum... surprinzătoare.

– N-am străbătut tot drumul din Cleveland numai ca să am de unde să mă întorc. Vreau să vorbesc cu tata. Cât se mai poate. Iar aceasta e ultima mea şansă, nu-i aşa?

– Operaţia finală este programată peste cinci săptămâni. Se poate amâna, desigur. Dar toate actele au fost semnate. Doctorul îşi puse palmele pe birou. Nu-l veţi putea convinge să renunţe.

– Daţi-mi voie să-l văd.

– Vă dau... dacă vrea şi el să vă vadă.

Jason nu mai avu ce să-i răspundă.

Când intră Jason, tatăl lui stătea culcat pe-o parte, cu spatele la uşă. Înăuntru, mirosul de dezinfectant era mai puternic, iar setul de aparatură medicală scotea ţiuituri discrete.

Era chel, avea numai o bordură căruntă la ceafă. Scalpul neted lucea roz şi era perfect rotund - ca al lui Jason, prea mare pentru căştile standard de pe şantierul pe care lucra. Pe casca lui protectoare din plastic galben scria cu marker negru JASE MATAHALA.

Dar, deşi capul tatălui său era mare şi rotund, umerii care se mişcau când respira erau prea înguşti, iar pieptul i se lăsa brusc spre şoldurile încă mai înguste. Picioarele, adunate în faţa corpului, nu i se vedeau. Jason înghiţi în sec când se deplasă în partea cealaltă a patului.

Chipul rotund al tatălui său era tăbăcit, mai mult „boţit" decât „ridat". Cute adânci alunecau de la nas până la colţurile gurii, iar sprâncenele de deasupra ochilor închişi erau cărunte şi stufoase. Un chip şi mai tânăr, şi mai bătrân decât şi-l imaginase Jason încercând să adauge douăzeci de ani la o amintire veche de tot atâţia ani.

Privirea lui alunecă în jos, peste bărbia proaspăt rasă a tatălui său, pe smocul des din blană alb-cenuşie de la gât. Apoi mai jos, pe picioarele cu blană gri din faţa lui şi pe labele care se încrucişau, relaxate, la glezne, cu gheare tăiate şi perniţe curate, fără zgârieturi.

Corpul tatălui său semăna cu al unui lup sau al unui mastif, lat şi vânjos, numai muşchi şi tendoane. Însă ceva era în neregulă cu el. Pieptul, deşi îngust, tot era mai larg decât al unui câine obişnuit, iar blana părea artificială - prea curată, prea fină, prea regulată. Din cele citite în avion, Jason ştia că fusese obţinută chiar din părul de pe corpul tatălui său şi doar semăna cu blana de câine naturală, cu straturile ei din diferite tipuri de păr.

Era un animal magnific. Era un monstru impresionant. Era o minune a biotehnologiei. Era un simbol arogant al îngăduinţei exagerate faţă de sine.

Era un câine.

Era tatăl lui Jason.

– Tată? Sunt Jason.

O parte din el voia să mângâie umărul păros, dar îşi ţinu mâinile acasă.

Tatăl său clipi, apoi închise ochii la loc.

– Da... Mi-a zis doctoru'. Vorbea cam împleticit. Ce naiba cauţi aici?

– M-am întâlnit cu mătuşa Brittany la O'Hare. N-am recunoscut-o, dar ea a ştiut imediat cine sunt. Mi-a povestit tot despre... tine. Am venit direct aici.

„E vorba de tatăl meu", îi spusese şefului la telefon. „E în spital. Trebuie să-l văd, până nu e prea târziu." Îl lăsase să tragă o concluzie greşită, dar nu foarte îndepărtată de realitate.

Tatăl lui strâmbă din nas dezgustat.

– Niciodată n-am putut avea încredere în ea.

– Tată... *de ce*?

Deschise iar ochii. Erau albastru-închis, la fel ca ai lui Jason, şi începeau să vadă mai bine.

– Pentru că pot. Pentru că Consti...*tu*ţia îmi dă dreptul să fac ce dracu' vreau eu cu trupul şi banii mei. Pentru că vreau să fiu răzgâiat tot restul

vieţii. Închise ochii şi-şi încrucişă labele peste puntea nasului. Pentru că nu mai vreau să iau nici-o afurisită de hotărâre. Acuma cară-te.

Jason închise şi deschise gura ca un peşte.

– Dar, tată...

– Domnule Carmelke?

Jason ridică privirea, iar tatăl său se răsuci pe partea cealaltă, ca să-l vadă pe doctorul Steig stând în pragul uşii. Jason habar n-avea de când stătea acolo.

– Îmi cer scuze, am vrut să spun Jason.

Tatăl lui Jason îşi acoperi iar faţa cu laba.

– Domnule Carmelke, cred că ar trebui să-l lăsaţi singur pe tatăl dumneavoastră un timp. Încă resimte efectele anesteziei. Ar putea fi mai... deschis la o discuţie mâine dimineaţă.

– Mă-ndoiesc, se auzi glasul de sub labele încrucişate.

Jason întinse mâna - să-i netezească sau să-i ciufulească smocul de blană de pe frunte, încă nu era hotărât ce anume vrea să facă - dar se răzgândi.

– Ne vedem mâine, tată.

Nu primi niciun răspuns.

Imediat ce uşa se închise în spatele lui, se lăsă greu pe perete, apoi alunecă până atinse podeaua. Se frecă la ochi pentru că-l usturau.

– Îmi pare rău.

Auzind vocea, deschise ochii. Doctorul Steig se ghemuise în faţa lui, ţinând un clipboard în mâini.

– Nu e aşa de obicei.

– Nu l-am înţeles niciodată, spuse Jason, clătinând din cap. De când a plecat nu l-am înţeles. Am dus o viaţă frumoasă. Nu bea, nu făcea alte prostii. Nu aveam probleme cu banii, cel puţin nu atunci. Mama îl iubea. Eu îl iubeam. Dar el a zis: „Nu mai e nimic aici pentru mine” şi a plecat din viaţa noastră.

– Aţi pomenit de bani. Despre asta e vorba? Ştiţi că i-a donat deja aproape pe toţi unei instituţii de caritate. Ce-a rămas e suficient doar pentru operaţia cranio-facială şi pentru un fond fiduciar pentru nevoile lui de mai târziu.

– Nu e vorba de bani. Niciodată n-a fost. El chiar s-a oferit să plătească pensie alimentară, dar mama l-a refuzat. N-a fost cea mai înţeleaptă hotărâre, dar ea deja nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cred că a fost vorba de dragoste rănită care se transformă în ură teribilă.

– Mama dumneavoastră ştie că sunteţi aici?

– A murit acum opt ani. Leucemie. El nici măcar n-a venit la înmormântare.

– Îmi pare rău, repetă doctorul.

Se aşeză şi lăsă mapa să aterizeze cu zgomot pe podeaua lucioasă. O vreme, stătură amândoi în tăcere.

– Lăsaţi-mă să vorbesc cu el în seara asta, domnule Carmelke, şi vom vedea cum stau lucrurile dimineaţă. E bine aşa?

Jason chibzui câteva clipe, apoi aprobă din cap.

– E bine.

Se ajutară unul pe altul să se ridice.

Tatăl lui Jason veni în fugă în biroul doctorului a doua zi dimineaţă, clătinându-şi noul trup sprinten într-un ţopăit pe patru picioare, şi sări ager pe platforma cu mochetă ca să ajungă la acelaşi nivel cu Jason şi doctorul Steig. Dar refuză să-l privească în ochi pe Jason. Acesta stătea în scaunul de piele pentru musafiri, de data asta aşezat cum trebuie, deşi tot nu era comod.

– Noah, se adresă doctorul tatălui, ştiu că ţi-e greu. Dar vreau să înţelegi că pentru fiul tău e şi mai greu.

– N-ar fi trebuit să vină aici, spuse tatăl, tot evitând privirea fiului.

– Tată... dar cum să nu fi venit? Eşti singurul pe care-l mai am pe lume, nici măcar nu ştiam dacă mai trăieşti sau ai murit, iar acum... asta! Trebuia să vin. Chiar dacă nu te pot face să te răzgândeşti, vreau... vreau doar să vorbim.

– Atunci, vorbeşte! Se uită, în sfârşit, la Jason, dar cu ochi albaştri tăioşi şi ţinându-şi gura încleştată. S-ar putea chiar să te ascult.

Îşi propti capul pe labele aşezate pe suprafaţa mochetată din faţa lui.

Jason simţi cum i se încordează muşchii de la picioare. Ar putea să se ridice şi să plece... să scape de situaţia asta stânjenitoare şi de suferinţă. Să se întoarcă la căsuţa lui singuratică şi să încerce să uite totul despre propriul tată.

Dar ştia cât de bine mersese treaba asta ultima oară...

– Le-am spus că ai murit. Prietenilor mei de la şcoală. Şcoala cea nouă, după ce ne-am mutat în Cleveland. Nu ştiu de ce. Mulţi dintre părinţii lor erau divorţaţi. Ar fi înţeles. Dar mi-a fost mai uşor să pretind că eşti mort.

Tatăl închise ochii şi strânse pleoapele; brazde adânci apărură în colţul ochilor şi între sprâncene.

– Nu pot zice că te condamn, rosti el, în cele din urmă.

– Indiferent pe câţi îi minţeam, tot ştiam că trăieşti pe undeva. Mă întrebam ce faci. Dacă îţi e dor de mine. Unde te-ai dus?

– Buffalo.

Jason aşteptă să vadă dacă mai primeşte şi alte amănunte.

– Acolo ai stat toată vremea asta?

– Nu, numai câteva luni. Pe urmă la Syracuse. Un timp, la Miami. Nu m-am stabilit undeva mai multă vreme. Dar locuiesc la Bay Area de unsprezece ani. Înălţă capul. Vând software pentru management de configurare la Romatek. E foarte interesant.

Lui Jason nu-i păsa de slujba tatălui său, dar simţi că i se deschide o portiţă.

– Povesteşte-mi mai multe.

Vorbiră jumătate de oră despre managementul de configurare, controlul sursei şi pachete de acţiuni, lucruri pe care Jason nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă. Dar vorbeau. Tatăl lui reuşi chiar să facă subiectul atrăgător. Buzele lui Jason se strâmbară într-un zâmbet crispat când îşi dădu seama că asculta o prezentare de produse făcută de un câine. Un câine cu capul tatălui său.

Fiul şi tatăl stăteau în curtea din spatele clinicii, sub un arţar roşu japonez care se văicărea în bătaia vântului. Zgârie-norii din San Francisco se vedeau deasupra gardului decorat cu o frescă abstractă viu colorată.

Ciripeau păsările, iar boarea uşor înţepătoare a mării sărate parfuma aerul, amintindu-i lui Jason de cât de departe era de casă.

Un telefon cu două butoane mari era legat de laba stângă din faţă a tatălui său. Le putea apăsa cu bărbia pentru ajutor urgent sau mai puţin urgent. Stătea pe bancă lângă Jason cu picioarele adunate sub el, cu capul ridicat, ca să-l privească în ochi cât mai mult pe fiul său.

– Aş fi fost oricum nevoit să fac ceva cu genunchii mei, spuse el. Nu mai erau buni de nimic înainte. Artrită. Acuma-s ca noi. În dimineaţa asta am tras câteva ture înainte de a veni tu. N-am mai alergat aşa de ani buni. Şi, la aşa distanţă mică de pământ, ţi se pare că alergi cu suta de mile pe oră.

Jason transformă milele în kilometri şi-şi dădu seama că tatăl său nu vorbeşte serios.

– Dar cum rămâne cu... nu ştiu, restaurantele? Muzeele? Cinematografele?

– După ce-mi fac treaba aia la cap, o să am alte gusturi şi-o să primesc numai ce-i mai bun. Muzeele - la dracu', n-am fost niciodată la muzee. Iar filmele... o s-aştept să apară pe cipuri. Atunci o să mă încolăcesc lângă îngrijitorul meu şi-o să adorm urmărindu-le.

– Filmul va fi alb-negru pentru tine, desigur.

– Ei...

Jason nu pomeni de celelalte schimbări pe care „treaba aia la cap" o să le provoace în simţurile şi în creierul tatălui său - nu voia să se gândească la ele. După operaţia cranio-facială, mintea lui, atât cât va permite medicina modernă, va semăna cu mintea unui câine. Va fi fericit, fără îndoială, dar nu va mai fi Noah Carmelke.

Tatăl său ghici că gândurile îi alunecă într-o direcţie stânjenitoare.

– Spune-mi câte ceva despre slujba ta.

– Lucrez la Bionergy, îi zise Jason. Sunt inginer constructor. Adaptăm vechiul sistem de gaze naturale din Cleveland la biogaz... asta înseamnă o grămadă de străzi sparte şi reparate.

– Ciudat. Şi eu am fost inginer constructor o vreme, înainte de a mă angaja la Romatek.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Ţi-am călcat pe urme şi habar n-am avut.

– Noi am crezut că te vei face pictor. Maică-ta era tare mândră de desenele tale cu şopronul şi cu caprele.

– Ha! N-am mai desenat de ani întregi.

Se uitară la pictura de pe gard, amintindu-şi amândoi de un frigider acoperit cu desene.

– Vrei să te desenez?

Tatăl încuviinţă încet din cap.

– Da. Da, mi-ar plăcea.

Cineva din clinică făcu rost de un caiet şi nişte cărbune şi cei doi se aşezară sub arţar. Jason se propti de gard şi începu schiţa cu partea din spate. Tatăl lui stătea cu labele dinapoi strânse sub el şi cu celelalte întinse în faţă.

– Parcă eşti Sfinxul, observă Jason.

– Hm...

– Poţi să vorbeşti, dacă vrei. Nu lucrez la gură.

– N-am nimic de zis.

Cărbunele lui Jason se opri pe hârtie, apoi reluă desenatul.

– Aseară am citit un ziar găsit în restaurant. *Urletul*. Îl ştii? Numele întreg era *URLETUL*: *Ziarul Comunităţii Transspeciilor din Bay Area*.

Era plin de articole vehemente la adresa unor politicieni locali de care nu auzise în viaţa lui şi de reclame pentru servicii pe care nu le pricepea sau la care nu voia să se gândească.

– Da, l-am citit. O adunătură de apucaţi.

– Am aflat că există nenumărate motive pentru care oamenii îşi schimbă specia. Unii cred că nu s-au născut în corpul care trebuia. Alţii fac declaraţii despre impactul omenirii asupra planetei. Iar alţii văd în asta o artă a performanţei. Tu nu te regăseşti în niciunul dintre ei.

– Ţi-am zis, pur şi simplu vreau să fiu îngrijit. E un fel de pensionare.

Urmele de pe hârtie erau grele şi negre.

– Nu cred că despre asta-i vorba. Nu chiar. Mă uit la tine şi văd un bărbat ambiţios şi motivat. N-ai fi luat pachetele alea de acţiuni dacă erai genul care se pensionează la cincizeci şi opt de ani.

Cărbunele pocni între degetele lui Jason, iar el aruncă fărâmele.

– La naiba, tată, cum poţi să renunţi la *umanitate*?

Tatăl lui sări pe cele patru picioare. Îşi luă o poziţie amplă, defensivă.

– Hotărârea O'Hartigan spune că am dreptul să-mi schimb forma corpului şi mintea în ce fel vreau. Înseamnă că am şi dreptul să nu răspund la întrebări despre asta.

Stătu privind în gol, vrând parcă să mai spună ceva, apoi îşi ţuguie buzele şi se îndepărtă alergând uşor.

Jason rămase cu schiţa terminată doar pe jumătate, reprezentând un sfinx cu capul tatălui său.

A doua zi, stătu trei ore în sala de aşteptare a clinicii. Doctorul Steig veni la el şi-i spuse că îi pare rău, dar tatăl său pur şi simplu nu poate fi convins să-l vadă.

Jason rătăci prin mulţimea de la ora prânzului din San Francisco. Aerul de primăvară era curat şi proaspăt, oamenii mergeau cu paşi iuţi. Ici-colo văzu pene, blană, solzi. Chelnerul care îi aduse prânzul era pe jumătate şarpe, cu ochii alungiţi şi limba despicată, pe care o ţinea ba înăuntru, ba afară. Jason fu atât de ameţit, încât uită să-i lase bacşiş.

După prânz, se duse la uşa clinicii şi se opri acolo. Rămase în hol vreme îndelungată, neştiind ce să facă, dar când liftul anunţă sosirea a două femei cu capete identice de siameze, ţâşni ca săgeata - împingându-se printre ele, ignorându-le miorlăiturile insultătoare, apăsând nervos butonul UŞĂ ÎNCHISĂ. În timp ce liftul cobora, apucă barele de sprijin, se aruncă într-un colţ şi încercă să-şi tragă sufletul.

Ateriză în Cleveland la 12:30 în aceeaşi noapte.

Ceilalţi muncitori de pe şantier îi oferiră o scrisoare frumoasă purtând semnăturile tuturor. Le acceptă cuvintele compătimitoare, dar nu le dădu amănunte. O femeie îl trase deoparte şi-l întrebă cât mai avea de trăit tatăl lui.

– Doctorul a spus cinci săptămâni.

Trecură zilele. Uneori se pomenea şezând în cabina excavatorului, holbându-se la mâinile lui, întrebându-se de când stă acolo.

Nu-şi descarcă sufletul în faţa nimănui. Îşi imagina deja glumele: „Bine că nu-i maică-ta în locul lui... atunci chiar ai fi fost un fiu de căţea!” Antiacidele deveniră gustarea lui preferată.

Căsuţa pe care o cumpărase împreună cu Maria, pe vremea când crezuseră că relaţia lor avea să meargă, începu să-i provoace o stare de apăsare. Mânca numai la restaurant, în locuri unde nu cunoştea pe nimeni. O dată găsi un număr din ziarul local al transspeciilor. Era o fiţuică amărâtă, bilunară, cu articole vehemente la adresa politicienilor locali şi reclame pentru servicii despre care nu voia să ştie nimic.

Peste patru săptămâni, într-o seară de luni, primi un telefon din San Francisco.

– Jason, sunt eu, tatăl tău. Nu închide.

Fu gata să pună receptorul la loc în furcă atunci când auzi ultimele două cuvinte, dar se opri şi-l duse iar la ureche.

– De ce n-aş face-o?

– Vreau să vorbim.

– Am fi putut vorbi când am fost acolo.

– Da, recunosc că am fost cam aspru cu tine. Îmi pare rău.

Plasticul receptorului trosni în palma lui Jason. Încercă să slăbească strânsoarea.

– Şi mie.

Urmă o tăcere lungă, cei doi respirând unul către celălalt de la mii de kilometri distanţă. Tatăl lui Jason fu acela care o întrerupse.

– Operaţia e programată pentru joi la opt dimineaţa... Aş... Aş vrea să te mai văd o dată înainte.

Jason îşi acoperi ochii cu palma şi-şi apăsă tare orbitele. Într-un sfârşit, oftă şi spuse:

– Nu cred. Nu are rost. Nu facem decât să ne scoatem din minţi unul pe altul.

– Te rog. Ştiu că n-am fost cel mai bun tată...

– N-ai fost niciun fel de tată!

Iarăşi tăcere.

– Aici ai dreptate. Dar aş vrea foarte mult să...

– Să ce? Să-ţi iei rămas-bun? Din nou? Nu, mulţumesc.

Jason trânti receptorul în furcă. Rămase lângă el timp îndelungat, simţind cum i se strânge stomacul, aşteptând să sune iar telefonul.

Nu mai sună.

În seara aceea ieşi în oraş, se distră şi se îmbătă.

– Tatăl meu se transformă în câine, îi bolborosi el barmanului, dar nu obţinu altceva de la el decât taxiul care-l aduse acasă.

Marţi dimineaţă sună la serviciu ca să spună că e bolnav, îşi petrecu ziua în pat, aţipind câte-un pic. Urmări o telenovelă; problemele caraghioase ale personajelor păreau atât de mici şi de uşor de rezolvat!

Marţi noapte nu reuşi să doarmă. Scoase o cutie cu scrisori de la mama lui şi le citi căutând indicii. Pe fundul cutiei găsi o poză de-a lui de la opt ani, încadrat de părinţi. Fusese ruptă în două, linia zdrenţuită separându-l de tatăl său ca un fulger, şi lipită la loc cu stângăcie. Îşi aminti cum

salvase fotografia din coşul de gunoi al mamei, o lipise şi o ascunsese într-o cutie veche de CD-uri. Se holba la ea în toiul nopţii. Şi se întreba de ce.

Miercuri dimineaţă merse cu maşina la aeroport.

La O'Hare era grevă şi avionul fu redirijat pe Atlanta, unde Jason mâncă un hamburger jalnic şi fu luat de un val de oameni frustraţi şi nervoşi, zbătându-se să rămână la suprafaţă. În cele din urmă, un agent de la poartă îi găsi un loc la LAX. De acolo prinse un zbor de noapte spre San Francisco.

Ajunse la clinică la cinci dimineaţa. Uşa era încuiată, dar văzu un număr de telefon de serviciu în afara programului. Îi răspunse un robot. Navigă prin meniuri până găsi o fiinţă umană plictisită care nu ştia nimic, dar îi promise că-i va transmite un mesaj doctorului Steig.

Se plimbă în susul şi în josul pasajului din faţa clinicii. Nu avea unde să meargă.

Peste cincisprezece minute, un doctor Steig uluit îl sună înapoi.

– Tatăl dumneavoastră a intrat deja în faza de pregătire pentru operaţie, dar le voi spune celor de la spital să vă dea voie să-l vedeţi.

Îi dădu lui Jason adresa.

– Mă bucur că aţi venit, adăugă înainte de a închide.

Taxiul îl purtă pe Jason pe străzi întunecate şi pustii, printre bălţi reflectând sclipirile iluminaţiei stradale. Stropii de ploaie şiroiau pe geamuri ca broboanele de sudoare, ca lacrimile. Jason clipi când intră în holul scăldat într-o lumină tăioasă, alb-albăstruie.

– Am venit să-l văd pe Noah Carmelke. Mă aşteaptă.

Asistenta îi dădu o mască de hârtie pe care să şi-o lege peste nas şi gură şi nişte ochelari de protecţie.

– Zona de pregătire e sterilă, îi spuse ea, în timp ce-l ajuta să îmbrace o salopetă de hârtie.

Jason avu impresia că merge la un bal mascat. Apoi uşile duble culisară şi el se întâlni cu invitatul de onoare.

Tatăl lui zăcea pe-o parte, coastele păroase ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei uşoare. Pe faţă i se fixase o mască de oxigen, ca un bot. Privea pierdut printre ochii întredeschişi.

– Jason, şopti el. Mi-au spus că vii, dar nu i-am crezut.

Vocea răsună sufocat sub plasticul transparent.

– Bună, tată.

Propriul lui glas sună înăbuşit de masca de hârtie.

– Mă bucur că ai venit.

– Tată... Trebuia să vin. Trebuie să te înţeleg. Dacă nu te înţeleg, nu mă voi înţelege pe mine niciodată.

Se cuprinse cu braţele. Îşi simţea faţa buhăită; capul era pe punctul de a face implozie de atâta amărăciune şi oboseală.

– *De ce*, tată? De ce ne-ai părăsit? De ce nu ai venit la înmormântarea mamei? Şi de ce îţi nenoroceşti viaţa acum?

Capul chel de pe gâtul blănos se mişcă încet dintr-o parte în alta pe pernă.

– N-ai avut niciodată un câine, Jason?

– Ştii răspunsul, tată. Mama era alergică.

– Dar după ce ai crescut?

– Am fost singur mai tot timpul de atunci. Nu cred că aş putea avea grijă de un câine dacă ar trebui să merg la serviciu în fiecare zi.

– Dar un câine te-ar fi iubit.

Privirea lui Jason luă foc în spatele ochelarilor.

– Am avut un câine când eram mic, continuă tatăl său. Juno. Ciobănesc german. O căţea pe cinste... inteligentă, puternică şi ascultătoare. Şi de câte ori veneam acasă de la şcoală făcea salturi prin curte... atât de fericită era că mă vedea. Sărea şi mă lingea pe faţă.

Întoarse capul şi se forţă să deschidă ochii ca să privească într-ai lui Jason.

– Am părăsit-o pe mama ta pentru că nu am putut s-o iubesc aşa. Ştiam că mă iubeşte, dar am crezut că merită pe cineva mai bun decât mine. Şi nu am venit la înmormântare pentru că am ştiut că nu m-ar fi vrut acolo. Nu după ce i-am provocat atâta suferinţă.

– Dar *eu*, tată?

– Tu eşti bărbat. Un bărbat ca mine. Mi-am zis că o să înţelegi.

– *Nu* înţeleg. N-am înţeles niciodată.

Tatăl lui Jason oftă din străfunduri, un oftat prelung, canin.

– Îmi pare rău.

– Te transformi în câine ca să te iubească cineva?

– Nu. Mă transform în câine ca să pot iubi pe cineva. Vreau să mă eliberez de mintea mea de om, să mă eliberez de hotărâri.

– Cum poţi iubi pe cineva dacă nu mai eşti *tu*?

– Tot *eu* voi fi. Dar voi putea *să fiu* eu, nu să mă gândesc tot timpul că sunt eu.

– Tată...

Asistenta reveni.

– Îmi pare rău, domnule Carmelke, dar trebuie să vă rog să plecaţi acum.

– Tată, nu mă poţi părăsi aşa!

– Jason. Este o clauză în contract care îmi dă voie să numesc un membru al familiei drept îngrijitorul meu principal.

– Nu cred că aş putea...

– Te rog, Jason. Fiule. Ar însemna atât de mult pentru mine... Lasă-mă să vin acasă cu tine.

Jason întoarse privirea.

– Ca să te văd în fiecare zi şi să-mi amintesc cum ai fost înainte?

– Voi dormi la picioarele tale când te uiţi la filme. Voi fi foarte fericit când te întorci acasă. Nu trebuie decât să-ţi dai acordul şi eu îmi voi trece amprenta vocală pe contract chiar acum.

Lui Jason îi rămaseră cuvintele în gât, însă reuşi să încuviinţeze în tăcere.

Operaţia dură optsprezece ore. Perioada de recuperare ţinu săptămâni întregi. Când fură scoase bandajele, faţa tatălui lui Jason apăru lunguiaţă şi îmblănită, cu nasul umed. Dar capul îi rămăsese rotund şi ochii, tot albaştri.

Două fântâni adânci de dragoste sinceră, de câine.

MORŢII CARE UMBLĂ[2]

— “Dead Men Walking” 2006 —

de Paul J. McAuley

Traducerea: ?

[2]Originally published in „*Asimov's Science Fiction*”, March 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Născut la Oxford, Anglia, în 1955, Paul J. McAuley locuieşte acum în Londra. Biolog de profesie de mai mulţi ani, şi-a publicat prima povestire în 1984 şi de atunci s-a plasat pe un loc de frunte în cadrul mai multor subgenuri ale SF-ului contemporan, scriind atât „hard science fiction radical”, cât şi *space opera* panoramică, restructurată şi reprelucrată, numită uneori *new space opera*, precum şi speculaţii distopice despre viitorul apropiat. Scrie, de asemenea, fantasy şi horror. Primul său roman, *Four Hundred Billion Stars*, a câştigat Premiul Philip K. Dick, iar romanul *Fairyland* a primit, în 1996, atât Premiul Arthur C. Clarke, cât şi Premiul John W. Campbell Memorial. Printre celelalte romane ale sale se numără *Of the Fall*, *Eternal Light* şi *Pasquale's Angel*; *Confluence* - o trilogie semnificativă, cu un orizont ambiţios şi dimensiuni pe măsură, a cărei acţiune se desfăşoară la zece mii de ani în viitor şi din care fac parte *Child of the River*, *Ancients of Days* şi *Shrine of Stars*; *Life on Mars*; *The Secret of Life*; *Whole Wide World*; *White Devils*; *Mind's Eye*; *Players*; *Cowboy Angels* şi *The Quiet War*. Proza sa scurtă a fost publicată în volumele *The King of the Hill and Other Stories*, *The Invisible Country* şi *Little Machines*; alături de Kim Newman, este coeditorul antologiei originale în *Dreams*. Cea mai recentă dintre cărţile sale este romanul *Gardens of the Sun*. Povestirile i-au fost publicate în Antologiile Dozois numerele 5, 9, 13 şi 15-20.

Aici ne conduce într-o închisoare de la periferia sistemului solar, pentru a ne demonstra cum pot persista consecinţele unui război devastator vreme de încă mulţi ani după aparenta sa încetare - cu urmări fatale.

Cred că ăsta e sfârşitul. Starea în care mă aflu nu-mi permite să-ncerc coborârea şi, în orice caz, o să rămân fără aer. Cel mai apropiat adăpost de urgenţă e la numai cinci kilometri distanţă, dar e ca şi cum s-ar afla în partea opusă a acestui satelit minuscul. Şi nici nu mă aştept la vreun fel de salvare în ultimul moment. Nimeni nu ştie că sunt aici, telefonul şi baliza de avarie nu mai sunt, rachetele pentru semnalizarea urgenţelor s-au dus odată cu centura mea utilitară şi nu cred că navetele teleghidate patrulează la înălţimea asta. Cel puţin nu mă mai dor picioarele, deşi prin ceaţa anesteziculuisimt pulsaţiile a ceea ce a mai rămas din mâna mea dreaptă, ca pe nişte lovituri îndepărtate în tobe de război...

Dacă eşti cel care mi-a găsit cadavrul, mă-ndoiesc c-o să ai timp să-mi asculţi ultimul şi singurul testament. O să fii prea ocupat să chemi ajutoare, să iei măsuri de pază a zonei şi să te asiguri că tu şi însoţitorii tăi nu striviţi sub tălpi indicii preţioase. Îmi imaginez, în schimb, că eşti un investigator sau un funcţionar de stat, aşezat la un birou din adâncul unui stup birocratic şi împins de simţul datoriei să asculţi această înregistrare înainte de a o abandona într-un hău al memoriei. O să ştii că trupul meu a fost găsit în apropiere de culmea peretelui estic al marii falii numite grabenul Elliot de pe Ariel, al patrulea satelit al lui Uranus, în ordine descrescătoare a dimensiunilor, dar presupun că nu vei vizita niciodată locul, aşa că te voi ajuta să-ţi faci o idee ce privelişte oferă locul ăsta.

Stau aici, cu rucsacul costumului meu presurizat bine înfipt într-un bloc imens de gheaţă murdară, tare ca piatra. Mai jos, la mică distanţă faţă de picioarele mele rupte, stânca abruptă coboară, pe o înălţime de un kilometru, drept către fundul albiei enorme a grabenului. Solul său a fost readus la suprafaţă acum două miliarde de ani de un potop de gheaţă şi lavă, şi e un platou orizontal, peticit cu câmpuri de organisme de semivid. Portocalii şi roşii, de un negru intens, brun-roşcate... se întind, îndepărtându-se de mine în toate direcţiile, cât văd cu ochii, formând cea mai mare cuvertură din univers. Satelitul ăsta e atât de mic şi grabenul e atât de lat încât marginea lui vestică dispare sub orizont. Deasupra câmpurilor plutesc şiruri de lămpi suspendate, ca o flotă de aeronave în flăcări. Presiunea atmosferică, douăzeci de milibari de nitrogen şi metan, e suficientă ca să-nceţoşeze vederea şi să ofere o indicaţie a distanţelor, a mărimii acestei grădini stranii. E ferma închisorii, firește, şi fiecare centimetru pătrat a fost construit cu sudoarea unor bărbaţi şi femei condamnaţi de eşecul propriilor idealuri, dar nimic din toate astea nu mai contează pentru mine acum. Aici, sus, sunt dincolo de toate, sunt deasupra lămpilor suspendate, îndesate sub streşinile acoperişului gigantic al grabenului, construit dintr-un polimer transparent, pe jumătate viu. Dacă-mi întorc capul, întrezăresc unul dintre picioarele colosale care susţin acoperişul. Dincolo de el e Uranus, un glob uriaş, albastru-verzui, plutind pe cerul negru. Polul sudic al imensei planete învăluite în gaz, acoperit cu un capişon maroniu de smog fotochimic, e îndreptat către soare, punctul strălucitor ce atârnă chiar deasupra orizontului vestic.

Până la apus mai sunt trei ore. N-o să trăiesc destul de mult ca să-l văd. Picioarele îmi sunt cuprinse de o amorţeală confortabilă, dar pulsaţiile

mâinii sunt din ce în ce mai intense, am o durere surdă în piept şi fiecare respiraţie e un efort.

Mă-ntreb dac-o să mai trăiesc atât cât e necesar ca să-ţi spun povestea mea...

Bun. Tocmai mi-am făcut o altă injecţie cu anestezic. Pentru asta am fost nevoit să apelez la un reglaj prioritar al costumului, e o doză letală...

Hristoase, încă mă mai doare. Până şi râsul e dureros...

Mă numesc Roy Bruce. Nu e numele meu adevărat. N-am avut un nume adevărat niciodată. Ar fi trebuit să am un număr când am fost extras, dar nu ştiu care era. Instructorii mei îmi spuneau Mark - dar ei ne spuneau tuturor Mark, era o glumă de-a lor, pe care nu s-au obosit niciodată să ne-o explice. Mai târziu, chiar înainte de a începe războiul, am luat viaţa bărbatului în a cărui imagine fusesem preschimbat. I-am luat viaţa, numele, identitatea. Şi, după ce s-a terminat războiul, după ce am evitat retragerea şi am devenit fugar, am avut mai multe nume, unul după altul. Dar Roy, Roy Bruce, e numele pe care l-am purtat cea mai mare perioadă de timp. E numele pe care-l veţi găsi în registrul paznicilor. E numele sub care mă puteţi îngropa.

Mă numesc Roy Bruce şi am locuit în Herschel City, Ariel, vreme de opt ani şi jumătate. Am locuit. Pun deja verbele la timpul trecut...

Mă numesc Roy Bruce. Sunt paznic de închisoare. Închisoarea, Unitatea TPA 898, e un grup de încăperi - noi le spunem blocuri - îngropate în peretele estic al grabenului Elliot. Herschel City e dincolo de el, la douăzeci de kilometri distanţă, un puţ cilindric imens afundat în suprafaţa de gheaţă a satelitului Ariel, cu pereţii acoperiţi de o pădure verticală, deasă şi verde, cu rădăcinile înfipte în numeroasele proeminenţe şi crevase. Clădirile publice şi micile parcuri ies în afara peretelui-pădure ca nişte ciuperci proeminente. Casele sunt construite în şi printre copaci. Ariel are cu puţin mai mult de o mie de kilometri în diametru şi e alcătuit preponderent din gheaţă. Cetăţenii din Herschel City sunt acrobaţi arboricoli, se leagănă, se cocoaţă, alunecă, zboară în sus şi în jos şi jur-împrejur pe cabluri şi trapeze, plase şi culoare. E un loc unde ţi-e drag să trăieşti.

Am o casă-în-copac, cu o singură cameră. Nu e mare şi e simplu mobilată, dar poţi să stai pe verandă dimineaţa, uitându-te la maimuţele-veveriţă care se fugăresc prin pini...

Sunt membru al Saunei #23. Cresc greieri cântăreţi, am câştigat cu ei mai multe competiţii. Sunt în stare să cânte mai ales fragmente din Mozart, nimic extraordinar, dar linia mea de descendenţă e bine îngrijită, iar timbrul şi intensitatea sunetelor sunt excelente. Sper că bătrânul Willy Gup o să continue...

Îmi plac şi excursiile, ascensiunile în stil liber. O dată am urcat de unul singur pe traseul Cartea Ruptă din chasma[3] Prospero, de pe Miranda, douăzeci de kilometri pe un perete vertical, în cincisprezece ore. Nu se apropie de niciun record, dar e foarte bine pentru cineva care suferă de o boală fatală. Am avut deja diverse forme de cancer, dar retroviruşii rezolvă asta cu destulă uşurinţă. Ceea ce mă ucide - ceea ce tocmai a pierdut

[3]Canion, termen folosit în astrologie (n. tr.).

cursa către uciderea mea - e o şubrezire generalizată, sistematică, o boală de genul lupusului. Bineînţeles că n-am avut cum să primesc un tratament pentru asta, fiindcă doctorul ar fi descoperit cine sunt de fapt. Cine am fost.

Presupun că mai aveam de trăit un an, sau cam aşa ceva. Poate doi, dacă-aş fi fost într-adevăr norocos.

Nu era cine ştie ce viaţă, dar era în întregime a mea.

Uranus are douăzeci şi ceva de sateliţi, cei mai mulţi fiind bucăţi imense de gheaţă neagră, de vreo câteva zeci de kilometri în diametru, captate de forţa sa gravitaţională. Înainte de Războiul Tăcut, aici nu trăiau mai mult de două sute de oameni. Familii de pionieri răbdători, pustnici, câţiva savanţi şi membrii unui soi de sectă hindusă, care plantau pe întinderi uriaşe de pe suprafaţa negricioasă a lui Umbriel organisme capabile să trăiască în vid. După război, Alianţa Celor Trei Puteri a preluat staţiunea ştiinţifică de pe Ariel, unul dintre sateliţii cei mai mari, a rebotezat-o Herschel City şi şi-a construit închisoarea de maximă securitate din marele graben aflat în apropiere. O serie de lideri şi de susţinători ai revoluţiei, interogaţi deja vreme de doi ani la Tycho, pe Luna Pământului, au fost mutaţi aici, fiind condamnaţi pe viaţă la reeducare şi realiniere morală. La început, locul a fost administrat de Marina Militară, însă, după acoperirea grabenului Elliot şi înfiinţarea fermelor de organisme aclimatizate în vid, au fost aduşi antreprenori civili. Majoritatea erau foşti soldaţi, care se retrăseseră după război în Sistemul Exterior. Eu mă număram printre ei.

În timpul instruirii mele, învăţasem cum să-mi creez identităţi false, cu un trecut convingător, şi ultima mea încarnare a trecut cu uşurinţă de toate verificările. Timp de opt ani şi jumătate, Roy Bruce, paznic de rangul trei, crescător de greieri şi amator de ascensiuni în stil liber, a dus o viaţă liniştită şi anonimă la periferia sistemului solar. Pe urmă, însă, doi paznici au dat peste cadavrul lui Goether Lyle, fostul lider al Senatului din Atena, Tethys, din perioada când, alături de alte douăsprezece oraşe-stat din Sistemul Exterior, îşi declarase independenţa faţă de Pământ.

Nu-l cunoscusem prea bine pe Goether: un bărbat sensibil, serios, care scrisese în timpul său liber un soi de teze filozofice. Trupul i-a fost găsit în mijlocul şoselei dintre închisoare şi ferme, dezbrăcat, cu braţele şi picioarele răşchirate, cu piroane bătute în palme şi în labele picioarelor. Organele genitale îi fuseseră tăiate şi îndesate în gură; limba îi fusese împinsă pe beregată. Şi era îngheţat tun - pe solul grabenului, temperatura oscilează în jurul valorii de minus o sută cincizeci de grade Celsius, e blândă în comparaţie cu cea de la suprafaţa satelitului, dar totuşi cu mult mai scăzută decât în orice frigider casnic, atât de scăzută încât dioxidul de carbon expulzat de anumite tipuri de organisme adaptate la vid precipită în atmosferă, ca o chiciură. A fost nevoie de şase ore ca să i se dezgheţe leşul pentru autopsia în urma căreia s-a stabilit că mutilările fuseseră săvârşite după moarte. Fusese ucis prin strangulare, după care i se făcuseră toate celelalte lucruri.

Când s-a descoperit cadavrul lui Goether Lyle, eu mă aflam la mai bine de treizeci de kilometri distanţă, supraveghind o echipă de lucru alcătuită din zece deţinuţi, pe care o numim şleahtă şi care aduna recolta de pe un câmp cu organisme capabile să trăiască în vid. E important să-i ţinem pe deţinuţi ocupaţi, iar după ce muncesc, gârboviţi, pe câmp sau la

prelucrarea plantelor sunt prea obosiţi ca să mai poată face planuri cu adevărat dăunătoare. În acelaşi timp, exportul substanţelor biochimice de calitate superioară produse de organismele în vid ca rezultat al prelucrării metanului ajută la acoperirea costurilor enorme implicate de menţinerea închisorii în funcţiune. Aşa că n-am auzit despre crimă înainte de a-mi aduce şleahta înapoi, în blocul său, la ieşirea din schimb, şi am aflat toate amănuntele groteşti abia seara, la saună.

Pe lumile minuscule ca Ariel, cu o gravitaţie insignifiantă, unde te ghemuieşti sub un duş şi apa are tendinţa de a se împrăştia în toate părţile, într-un mod cu totul incontrolabil, saunele, sau băile turceşti, sunt modul ideal de a te menţine curat. Te coci în abur fierbinte, transpiraţia îţi scoate murdăria din pori şi stai la taclale cu vecinii şi cu prietenii. Chiar şi într-un orăşel cu populaţie redusă, ca Herschel City, există saune pentru toate orientările sexuale şi pentru toate credinţele religioase. Sauna mea, #23, e pentru bărbaţi heterosexuali, celibatari şi agnostici. În seara aceea am stat, ca de obicei, în aburul cu miros de eucalipt din jurul vetrei de piatră, alături de o duzină de bărbaţi despuiaţi, de vârste diferite şi cu trupuri de tot soiul. Ne-am frecat pielea cu mănuşi abrazive sau ne-am uns-o cu noroi depilator de culoare verde, am împroşcat cu apă pietrele fierbinţi din vatră, ca să fie mai mult abur, şi am vorbit despre uciderea lui Goether Lyle. Mustafa Sesler, care lucra la spital, ne-a dat toate detaliile sinistre. Am făcut speculaţii, întrebându-ne dacă moartea era urmarea unei răfuieli individuale sau a unui război între bande care îşi disputau teritoriul. Cineva a făcut o glumă, afirmând că era cea mai minuţioasă sinucidere din istoria închisorii. Altcineva, prietenul meu Willy Gup, m-a întrebat dacă aveam cumva idee despre ce ar fi putut fi vorba.

– Roy, tipul a fost anul trecut în şleahta ta. Ai idee dacă avea vreun duşman?

Am dat un răspuns ambiguu. Mutilările descrise de Mustafa Sesler se potriveau perfect cu ceea ce învăţasem în timpul instruirii mele în domeniul asasinatelor, al tacticilor de gherilă şi al propagandei negre. Mă gândeam la posibilitatea îngrozitoare ca Goether Lyle să fi fost ucis de cineva ca mine.

A sosit momentul să afli cine sunt. Nu sunt o fiinţă umană autentică. Sunt o dublură ucigaşă, creată de magicienii geneticii, crescută într-o cuvă, extrasă după atingerea maturităţii depline, moment în care i s-au implantat deja o serie de talente şi de trăsături de caracter, antrenată şi trimisă să ucidă persoana al cărei duplicat identic este, pentru a-i lua apoi locul. Nu ştiu cât de multe alte dubluri ucigaşe, câţi fanatici, câţi artişti ai simulării sinuciderilor şi câte alte clone ilegale au fost lansate în luptă pe toată durata Războiului Tăcut, dar cred că tabăra noastră a avut o contribuţie importantă. Ţinta mea a fost Sharwal Jah Sharja, un genetician minor care locuia de unul singur în jungla dintr-o crevasă acoperită din La Est de Eden, Ganymede, unde orchestra simfonia neîntreruptă a ecosistemului ciclic închis al unui oraş-stat. După ce i-am luat locul, am demarat un program de ecotaje[4], reducând în mod semnificativ circulaţia vaporilor de apă şi mărind concentraţia de dioxid de carbon şi de noxe din atmosferă. Peste vreo patru săptămâni, când a izbucnit Războiul Tăcut,

[4]Sabotaje ecologice (n. tr.).

populaţia din La Est de Eden purta măşti de gaze, pădurile şi parcurile erau pe moarte, iar majoritatea animalelor comestibile şi a recoltelor pieriseră sau erau grav afectate, silind oraşul să folosească biomasa din fermele de organisme de vid pentru a-şi hrăni cetăţenii. Un grup de comando al Alianţei Celor Trei Puteri a luat în stăpânire fermele din La Est de Eden în primele ore ale războiului şi, două săptămâni mai târziu, locuitorii înfometaţi au acceptat condiţiile capitulării.

Ar fi trebuit să mă autoanihilez imediat după cucerirea oraşului, dar, în mijlocul tratativelor oficiale pentru capitulare, un grup de fanatici tradiţionalişti au asasinat jumătate din Senat şi au atacat forţele de ocupaţie. În confuzia care a urmat, o explozie a descoperit crevasa în care locuiam, expunând-o vidului din jur. Sharwal Jah Sharja a fost trecut pe lista victimelor şi am profitat de ocazie ca să fug. Mi-am ascuns adevărata identitate în repetate rânduri şi, de atunci încoace, am trăit incognito printre fiinţele omeneşti obişnuite.

De ce mi-am nesocotit ordinele? Cum am trecut dincolo de limitările impuse de imboldurile şi de instinctele implantate? E foarte simplu. În vreme ce mă dădeam drept Sharwal Jah Sharja, am ajuns să iubesc viaţa. Voiam să învăţ cât mai multe despre ea în scurtul răstimp pe care mi-l alocaseră creatorii mei. Aşa că am adoptat identitatea unei alte victime, iar după ce s-a încheiat războiul şi Alianţa Celor Trei Puteri a permis reluarea schimburilor comerciale şi a călătoriilor, am părăsit La Est de Eden şi am pornit-o prin sistemul solar, să văd tot ce puteam vedea.

Pe toată durata peregrinărilor mele, n-am întâlnit niciodată pe altcineva ca mine, dar am găsit un indiciu care dovedea că măcar un frate sau o soră din cuva mea îi supravieţuise războiului. Tuturor ni se imprimaseră în minte o serie de mesaje codificate, acoperind o gamă largă de eventualităţi şi, la un an după ce am devenit fugar, am dat peste unul dintre ele într-un pasaj rar utilizat, care unea două spaţii locuibile din oraşul Xamba, Rhea.

Pentru oricine altcineva, era o mâzgăleală fără niciun înţeles; pentru mine, era sclipirea unui fulger întunecat, care marca un număr cifrat de telefon din creierul meu. Pe pereţii pasajului era o abundenţă de graffiti, în cea mai mare parte de dinainte de război. Era posibil ca mesajul să fi fost lăsat, la fel de bine, cu un an sau cu o săptămână în urmă; ar fi putut fi o cursă, întinsă de agenţii care vânau renegaţi de soiul meu. N-am avut curajul să fac cercetări. M-am dus drept la spaţioport şi mi-am cumpărat bilet pentru o navetă către Phoebe, poarta prin care se pleca spre ceilalţi sateliţi ai lui Saturn şi către Sistemul Exterior. Şase luni mai târziu, sub numele Roy Bruce, care îmi definea noua identitate, am devenit paznic la Unitatea TPA 898.

De aceea, cu aproape nouă ani mai târziu, nu puteam fi sigur că un frate sau o soră de-a mea supravieţuise şi eram în stare să mă autoconving că Goether Lyle fusese victima politicii interne defectuoase a închisorii, ucis şi mutilat de un cunoscător al tehnicilor de propagandă neagră pe care le deprinsesem în timpul antrenamentului. Dar ficţiunea mea liniştitoare s-a spulberat chiar a doua zi, când s-a descoperit un alt cadavru mutilat.

Victima era un fost senator din Baghdad, Enceladus, membru al unei bande din închisoare care purta un război intermitent cu aceea din care

făcuse parte Goether Lyle. Mesajul scris cu sânge pe sol, alături de cadavrul senatorului, dădea de înţeles că fusese ucis de amicii primei victime, dar indiferent cine îl omorâse o făcuse, probabil, în celula lui, în intervalul dintre apelul de seară şi încheierea încarcerării de pe durata nopţii, îi scosese cumva leşul din închisoare fără să fie observat şi îl lăsase în raza unei camere de supraveghere, care fusese reprogramată pentru a reda ciclic o înregistrare în loc să arate ce se petrecea în timp real. Membrii bandelor rivale locuiau în blocuri diferite, li se implantaseră în cranii cipuri care le monitorizau în permanenţă mişcările şi, în orice caz, erau închişi în celulele lor peste noapte. Dacă ucigaşul era un deţinut, ar fi trebuit să mituiască mai bine de o duzină de paznici; era mult mai probabil ca senatorul să fi fost ucis de cineva din personalul închisorii. Iar când am auzit cum arăta leşul, am fost sigur că era mâna unuia dintre fraţii sau surorile mele. Senatorul fusese orbit înainte de a fi strangulat şi i se scoseseră plămânii prin nişte tăieturi făcute în spate. Era o mutilare numită Vulturul însângerat şi fusese inventată de vikingi, cu vreo două mii de ani în urmă. Îmi aminteam vocea rece şi răbdătoare a instructorului care ne făcuse demonstraţia pe un cadavru.

Cineva din cadrul administraţiei a ajuns la aceeaşi concluzie. Anunţul din capul listei ordinelor pe care le primeam zilnic ne aducea la cunoştinţă că o echipă de specialişti se afla în drum către Ariel şi că la spaţioport se luaseră măsuri de securitate pentru cazuri de urgenţă. În seara aceea, la saună, Willy Gup ne-a spus că directorul avea în vedere posibilitatea ca ambele crime să fi fost opera unui soi de asasin crescut-în-cuvă, folosit în timpul Războiului Tăcut.

– Aşa că, fraţilor, dacă descoperiţi ceva care vă trezeşte bănuielile, nu cedaţi tentaţiei de a da dovadă de un eroism stupid. Creaturile alea sunt inteligente, letale şi cu desăvârşire lipsite de orice sentiment omenesc. Faceţi ca mine. Păstraţi o atitudine glacială şi bateţi în retragere.

M-am simţit străbătut de un fior rece, detestabil. Ştiam că, dacă Willy şi ceilalţi şi-ar fi dat seama că una dintre „creaturile alea” stătea alături de ei în aburul cald din saună, s-ar fi repezit asupra mea şi m-ar fi sfâşiat imediat, bucată cu bucată. Şi mai ştiam şi că eu nu puteam să bat în retragere, că nu puteam lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul. Nimeni n-avea să poată pleca de pe Ariel pe toată durata aplicării măsurilor de securitate pentru cazuri de urgenţă, iar echipa de specialişti avea să scotocească fiecare centimetru pătrat din închisoare şi din Herschel City, verificând fişele şi profilul ADN pentru fiecare deţinut, membru al personalului, angajat şi vizitator şi avea să pună la lucru un miliard de roboţi teleghidaţi, pe jumătate vii, de dimensiuni minuscule, proiectaţi pentru a fi atraşi de oricine expiră o combinaţie de produse metabolice secundare specifică fiinţelor de tipul nostru. Echipa avea să descopere cu siguranţă asasinul, dar avea să mă demaşte şi pe mine.

Oh, probabil că aş fi putut pleca în excursie într-un loc îndepărtat de pe suprafaţa satelitului, ascunzându-mă în tot acel timp, dar nu ştiam cât de mult aveau să dureze cercetările. Singurul mod în care aş fi putut evada ar fi fost să-mi silesc costumul presurizat să-mi inducă o stare de hibernare profundă, timp de o lună sau două, dar cum mi-aş fi justificat absenţa când mă reîntorceam? Şi, în plus, ştiam că eram pe moarte. Deja luam zilnic steroizi în doze periculos de mari, ca să-mi diminuez umflăturile

articulaţiilor şi inflamarea ţesutului conjunctiv provocate de pseudolupusul meu. Suspendarea funcţiilor vitale ar fi încetinit progresul bolii, dar nu l-ar fi oprit. Şi dacă nu mă mai trezeam niciodată?

Am petrecut o lungă noapte sumbră evaluându-mi opţiunile. În momentul când în oraş a început să crească nivelul luminii ambientale şi membrii trupei locale de maimuţe-veveriţă au prins să se cheme încetişor unii pe alţii în copacii de lângă cabana mea, ştiam ce aveam de făcut. Trebuia să descopăr asasinul înainte de sosirea echipei.

Hotărârea mea a devenit mai puternică peste două ore, când am aflat că se săvârşiseră alte două crime şi că în biblioteca închisorii avusese loc o mică revoltă.

Pătrunderea în fişierele închisorii mi s-a părut derizoriu de uşoară. Fusesem bine instruit cu ani în urmă, iar sistemul de stocare a informaţiilor era cam de aceeaşi vârstă cu mine. Pentru început, am verificat dosarele personalului recent angajat, dar n-am descoperit nimic dubios, şi n-am avut mai mult noroc nici când am studiat dosarele prietenilor şi rudelor deţinuţilor, ale avocaţilor lor, ale comercianţilor şi ale oamenilor de afaceri care locuiesc de obicei în Herschel City. Era posibil să-mi fi scăpat ceva - povestea aleasă de asasin drept acoperire era întru totul la fel de bună ca aceea de care mă folosisem cu succes atât de multă vreme. Dar, după ce am eliminat, mai mult sau mai puţin, suspecţii evidenţi, a trebuit să iau în considerare posibilitatea ca asasinul să se fi ascuns pe Ariel, la fel ca mine, imediat după încheierea războiului. Aveam atât de multe în comun cu fraţii şi surorile mele încât faptul că unul dintre ei luase o decizie similară cu a mea, alăturându-se personalului închisorii, n-ar fi fost nicidecum o simplă coincidenţă. Poate că în cele din urmă înnebunise, sau poate că imperativele adânc imprimate ale misiunii sale intraseră în acţiune. Sau poate descoperise, ca şi mine, că se apropia de sfârşitul scurtei sale vieţi şi se hotărâse să se distreze puţin...

În scurtul timp rămas până la sosirea echipei de specialişti, ar fi fost imposibil să verific dosarele celor peste trei mii de angajaţi. Ajunsesem într-o fundătură. Am decis că aveam nevoie de un sfat.

Toată lumea din Herschel City şi din închisoare vorbea despre crime. Mi s-a părut uşor să-l întreb pe vechiul meu prieten Willy Gup, în timpul unei conversaţii banale, dacă se gândise cum s-ar fi putut descoperi identitatea asasinului.

– Oricine are minte trebuie să se ţină departe de povestea asta, a spus el. Trebuie să se ferească de belele, să respecte regulile când e vorba de şleahta lui şi să aştepte sosirea specialiştilor.

– Care vor sosi abia peste o săptămână. Până atunci ar putea izbucni un război în toată legea.

Willy a recunoscut că aveam dreptate. Făcea parte din grupul iniţial de paznici, era un veteran care servise în timpul Războiului Tăcut pe una dintre navele de aprovizionare ale Marinei şi se aflase în fruntea echipei care pusese capăt scandalului din bibliotecă. Trei deţinuţi muriseră, iar optsprezece erau grav răniţi - o femeie scosese ochii alteia cu degetele mari ale mâinilor - şi incidentul îl întristase şi îl pusese pe gânduri. După ce m-a studiat câteva clipe, a adăugat:

– Dacă m-aş ocupa de asta, nu m-aş atinge de dosare. Am auzit că directorul face o listă a persoanelor care investighează, căutând indicii şi aşa mai departe. Le tolerează fiindcă îşi doreşte cu disperare să pună capăt necazurilor cât mai curând cu putinţă şi o să fie al naibii de fericit dacă un hacker o să dea din întâmplare peste asasin. Dar e puţin probabil, şi poţi să faci pariu că, după ce-o să se terminene totul, o să le tragă o săpunealã zdravănă acestor detectivi amatori. Şi asasinul ar putea să urmărească, la rândul lui, cine accesează fişierele. Oricine se apropie prea mult de adevăr ar putea avea o surpriză urâtă. Nu, frate, răsfoirea dosarelor nu aduce nimic altceva decât belele.

Atunci am ştiut că Willy intuia ce aveam de gând. Mai ştiam şi că directorul era ultima dintre grijile mele. Am întrebat, pe cel mai degajat ton cu putinţă:

– Şi ce-ai face?

Willy nu mi-a răspuns imediat, umplându-şi în schimb din nou bolul din carafa de ceai cu gheaţă. Stăteam pe veranda micii sale cabane, la marginea unei zone îngustate din partea de sus a puţului care adăposteşte oraşul. Bananii şi ferigile uriaşe o fereau de privirile vecinilor; pădurea verticală cobora către adânc pe ambele părţi. Trilurile greierelui său campion, un exemplar superb, alb cu auriu, adăpostit într-o colivie împletită din bambus, redau *Variaţiunile Goldberg* ale lui Bach.

– Vorbim la modul pur ipotetic, a spus Willy, întinzându-mi carafa.

– Bineînţeles.

– Tu ai avut întotdeauna ceva de sălbăticiune, a zis el, te cred în stare să faci un gest nesăbuit de curajos şi periculos de stupid.

– Nu sunt decât un hacker obişnuit, am obiectat.

– Care face excursii lungi pe suprafaţă, de unul singur. Care a parcurs, tot singur, traseul ăla din chasma Prospero şi nu s-a obosit să spună nimic până când a aflat cineva, doi ani mai târziu. Te cunosc de nouă ani, Roy, şi încă mai eşti un bărbat misterios. Willy a zâmbit. Ei, de ce te uiţi aşa? Am spus numai că ai caracter, atâta tot.

Reflexele mele imuabile ieşiseră pe moment la suprafaţă. Pentru o clipă, mă întrebasem dacă bărbatul din faţa mea nu-mi spulberase cumva acoperirea, dacă nu cumva ar fi trebuit să-l omor. Am simulat cu mare atenţie un zâmbet şi am spus că nu-mi dădusem seama cât de stranie păruse reacţia mea.

– Cei mai mulţi dintre noi au secrete, a zis Willy. De-aia ne aflăm tocmai aici, frate. Suntem captivi, în aceeaşi măsură ca deţinuţii din şlehtele noastre. Deşi ei nu-şi dau seama, idioţii care bâjbâie prin fişiere încearcă să fugă cumva de ceea ce sunt ei înşişi.

– Şi n-ai cum să scapi de ceea ce eşti, am încuviinţat.

Clipa trecuse. Aveam pe faţă un zâmbet adevărat, nu o mască încropită ca s-ascundă ceea ce eram de fapt.

Willy şi-a ridicat în cinstea mea bolul cu ceai.

– Oricine are minte descoperă asta în cele din urmă.

– Încă nu mi-ai spus cum l-ai prinde pe asasin.

– N-am de gând să-l prind.

– Dar ipotetic vorbind...

– Din câte ştim noi, e directorul. El poate merge oriunde şi peste tot şi are acces la toate sistemele de supraveghere.

– Directorul? Serios?

Willy a rânjit.

– Te întărâtam. Dar, serios vorbind, am făcut o mică investigaţie în privinţa asta. Nu e doar un ucigaş cu sânge rece, e şi foarte bun şi când e vorba să se deghizeze. Oricare dintre noi ar putea fi asasinul. Directorul, tu, eu, oricine. Dacă această creatură nu greşeşte cu nimic, n-avem nici-o speranţă s-o prindem. Facem deja tot ce se poate face - lansăm mai multe navete teleghidate de supraveghere, încuiem deţinuţii în celule când nu sunt la muncă şi ne rugăm ca asta să împiedice apariţia altor tulburări până când soseşte echipa.

– Cred că ai dreptate, am încuviinţat.

– Nu încerca să devii erou, frate. Nici măcar ipotetic.

– În niciun caz, am spus.

Dar una dintre remarcile lui îmi sugerase cum aş fi putut ajunge la asasin şi mintea îmi alerga deja nebuneşte, stabilind ce aveam de făcut.

Dacă asasinul îi urmărea într-adevăr pe cei care accesau fără permisiune fişierele, am concluzionat eu, atunci stătea probabil la pândă (dacă nu el, cel puţin demonul lui) în directorul rădăcină al sistemului de informaţii. Acolo am lăsat un mesaj criptat, explicând cine eram şi de ce doream să stăm de vorbă, ataşat la un demon gata să ia urma oricui l-ar fi deschis. Demonul mi-a telefonat şase ore mai târziu, la miezul nopţii. Cineva remarcase semnul pe care-l lăsasem şi voia să discutăm.

Demonul nu reuşise să identifice persoana respectivă şi, pe deasupra, era infectat cu ceva: cu un program simplu de comunicare. L-am verificat, am şters câteva subrutine care i-ar fi permis să descopere unde mă aflam şi l-am lansat. M-a conectat la un spaţiu bidimensional gol, pe care au început să apară cuvinte, literă cu literă, parcurgând ecranul de la dreapta spre stânga şi dispărând apoi.

```
>> ai scăpat de funcţia de urmărire, nu e rău pentru un
bătrân - dacă asta eşti într-adevăr.
> ne-au antrenat bine, am tastat eu.
> crezi că ştii ce sunt, crezi că sunt ca tine.
```

Indiferent cine ar fi fost interlocutorul meu, dorea să trecem direct la subiect. Asta îmi convenea, dar nu voiam să-l las să preia conducerea.

```
> suntem amândoi copii ai cuvei, am tastat, de asta am ajuns
la tine. de asta vreau să te-ajut.
```

A urmat o pauză, în timp ce corespondentul meu îmi diseca mesajul.

```
>> ai putea fi o capcană.
> mesajul ţi-a atras atenţia fiindcă e imprimat în cortexul
tău vizual, aşa cum e imprimat şi într-al meu.
> lucrurile de genul ăsta nu mai sunt atât de secrete cum
erau cândva, dar să spunem că te cred...
```

Pe spaţiul alb s-a rotit un disc întunecat, mai puţin de o secundă, şi în licărirea lui neagră, stroboscopică, a pâlpâit un şir de litere şi cifre, dispărând apoi.

> ştii unde e locul ăsta?

Am înţeles că literele şi cifrele gravate în creierul meu reprezentau coordonate de pe caroiaj.

> pot să-l găsesc.
> ne-ntâlnim peste patru ore. trebuie să mă ocup mai întâi de o mică afacere.

Era miezul nopţii, momentul când îşi săvârşea asasinul lucrarea.

> te rog, nu mai ucide pe nimeni înainte de a sta de vorbă.

Cuvintele mele s-au şters. N-au primit niciun răspuns.

Coordonatele indicau cu precizie centrul unui mic crater de eroziune, aflat şaizeci de kilometri sud faţă de închisoare, într-o zonă nereconstruită din umbra peretelui estic al grabenului. Înainte de a pleca într-acolo, m-am echipat din arsenal şi am descărcat un program de perturbare a sistemului de pază, astfel încât să mă pot mişca liber şi neobservat. Eram ciudat de fericit şi absurd de încrezător. Era bine să fiu din nou în acţiune. Un murmur de mulţumire îmi umplea din abundenţă capul în timp ce conduceam un cart-triciclu de-a lungul unui drum vechi, de construcţie. Punctul de întâlnire era la o oră distanţă: aveam timp din belşug să mă familiarizez cu terenul şi să-mi fac pregătirile înainte de a apărea asasinul, dacă el era cel cu care vorbisem.

Vreau să fie clar că acţiunile mele nu erau nicidecum altruiste. Singura viaţă pe care voiam s-o salvez era a mea. Da, ştiam că sunt pe moarte, dar nimeni nu iubeşte viaţa mai mult decât aceia cărora le-a mai rămas puţin de trăit, nimeni altcineva nu gustă experienţa fiecărei clipe şi a tuturor la un loc cu o instantaneitate atât de intensă. N-aveam intenţia să mă lepăd de viaţă cu un gest măreţ. Voiam să demasc asasinul şi să scap de ancheta echipei speciale.

Drumul se întindea de-a lungul unui teren plat, acoperit cu praf maroniu, cimentat în vid, şi presărat cu blocuri mari, erodate până la netezirea contururilor de-a lungul eonilor de impacturi cu meteoriţii. Peretele grabenului se înălţa în dreapta mea, cu falduri şi protuberanţe complicate, ca o draperie îngheţată. Sfărâmăturile de rocă luaseră forma unor conuri ascuţite şi a unor movile rotunjite, formând un taluz ce îi tivea baza. În dreapta, terenul cobora către o panglică strălucitoare de garduri şi diguri, aflată la mai bine de un kilometru, limita imensei cuverturi de câmpuri cultivate. Ceasul arăta ora două dimineaţa, dar lămpile suspendate erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna şi, deasupra orizontului vestic, scânteierea palidă a soarelui aproape că se pierdea în ceaţa luminii lor incandescente.

De locul de întâlnire mă mai despărţeau doi kilometri şi drumul intersecta o culme abruptă, contrafortul unei protuberanţe imense a peretelui, când m-a atacat asasinul. Am întrezărit o mişcare bruscă undeva, sus, într-un colţ al câmpului meu vizual, dar, înainte de a apuca să reacţionez, o

săgeată taser cu şocuri electrice mi-a lovit cartul şi i-a scurtcircuitat motorul. O secundă mai târziu, am fost izbit de o plasă care mi-a alunecat în josul trunchiului, în timp ce o serie de fibre musculare din plastic mioelectric se strângeau în falduri comprimate în jurul braţelor şi al pieptului. În vreme ce cartul se oprea, m-am zbătut, încercând să mă eliberez, dar plasa îmi ţintuia braţele de trup şi nu puteam nici măcar să-mi desfac centura de siguranţă. Nu puteam decât să stau şi să privesc o siluetă în costum presurizat negru, care a coborât panta abruptă din două salturi uriaşe şi a ajuns la mine după alte două. Mi-a smuls telefonul, mi-a scos centura utilitară, mi-a luat pistolul din buzunarul de pe coapsa dreaptă a costumului şi cuţitul din cel de pe coapsa stângă, apoi mi-a decuplat rezervorul principal de aer, a apăsat butonul de desprindere a centurii de siguranţă, m-a tras de pe scaunul scund şi m-a târât în afara drumului. M-a trântit pe spate, alături de un cart parcat în umbra unui bolovan de dimensiunile unei case, şi asasinul s-a retras cu un pas, îndreptând spre mine o puşcă electrică.

Camera neutronică pe care mi-o fixasem în interiorul căştii îmi dezvăluia prea puţine detalii ale feţei din spatele vizorului reflectorizant, protejat de o peliculă de aur, purtat de cel care mă capturase; demonul ei a făcut o extrapolare, a căutat în baza de date pe care i-o încărcasem şi a găsit pe cineva care corespundea. Debra Thorn, angajată de doi ani ca paramedic la infirmeria închisorii, douăzeci şi doi de ani, necăsătorită, fără copii... Mi-am dat seama că făcusem o greşeală gravă. Da, asasinul era o dublură ucigaşă, dar, fiind duplicatul cuiva care nu era adult când se sfârşise războiul, trebuie să fi fost creată şi extrasă din cuvă mult mai recent decât mine. Nu era nebună, nu petrecuse ani buni trăind sub acoperire. Ucidea fiindcă pentru asta fusese trimisă aici. Pentru că era misiunea ei.

Pe display-ul căştii mele clipea o lumină - un walkie-talkie pentru urgenţe, cu rază mică de acţiune, pentru conexiuni neobstrucţionate. După ce am răspuns, am auzit întrebarea unei voci distorsionate electronic:

– Eşti singur?

– Absolut.

– Cine eşti?

Înainte de a pleca, îmi scosesem toate însemnele de identificare de pe costum, dar dublura care o ucisese şi o înlocuise pe Debra Thorn avea arma îndreptată spre capul meu, aşa că era recomandabil să-mi spun numele. A păstrat un moment de tăcere, fără îndoială fiindcă se uita în dosarul meu.

– Nu sunt dublura ucigaşă a lui Roy Bruce, i-am spus, dacă asta îţi închipui. Omul pe care l-am ucis şi înlocuit era un genetician, pe nume Sharwal Jah Sharja.

I-am spus, pe scurt, povestea pe care o ştii deja. Când am terminat, mi-a pus o altă întrebare:

– Lucrezi într-adevăr aici de opt ani?

– Opt şi jumătate.

Făcusem o greşeală foarte gravă în privinţa motivelor celei care mă luase prizonier, dar probabil că îi stârnisem curiozitatea, fiindcă altminteri aş fi fost deja mort. Şi, chiar dacă nu puteam să scap apelând la meşteşugul vorbelor şi convingând-o astfel să mă cruţe, mai aveam încă două arme pe care nu le descoperise... Am riscat o minciună, am susţinut că plasa ei îmi

compromisese etanşeitatea termică a costumului. M-am plâns că pierdeam căldură stând pe solul îngheţat şi că aveam să mor de frig dacă nu mă ridicam.

Mi-a permis să mă salt în capul oaselor şi mi-a cerut s-o fac foarte încet.

În timp ce-mi trăgeam picioarele sub mine, aşezându-mă în faţa ei sprijinit pe pulpe, mi-am ridicat privirea către culme şi am făcut o triangulaţie crucială.

– Instructorii mi-au explicat că n-o să trăiesc mai mult de un an, a spus ea.

– Probabil ţi-au spus că o să te mistui repede, dar strălucind cu mare putere - asta mi-au zis mie. Dar au minţit. Mă aştept să fi minţit în foarte multe privinţe şi îţi promit că eu o să-ţi spun numai adevărul. Putem pleca de-aici, putem merge oriunde ne dorim.

– Am de încheiat o misiune.

– Oameni care trebuie ucişi, revolte care trebuie stârnite.

Asasina a făcut un pas mare în lateral, către cart, a scos ceva de mărimea unei mingi de baschet din plasa aflată în spatele scaunului şi l-a aruncat spre mine. Obiectul a ricoşat încet de solul prăfos şi a sfârşit prin a ajunge între picioarele mele: era capul retezat al unei femei bătrâne, cu pielea înnegrită de ger, cu ochii acoperiţi de chiciură.

– Fosta conducătoare a parlamentului din Sparta, Tethys, m-a lămurit asasina. Am lăsat trupul ţintuit de sol, pe unul dintre câmpurile unde lucrează prietenii ei, cu un mic mesaj amuzant.

– Încerci să stârneşti un război printre prizonieri. Poate oamenii care te-au trimis speră că scandalul va duce la închiderea închisorii. Poate îşi închipuie că e singura lor şansă de a-şi elibera camarazii. Pentru cine lucrezi, apropo?

– Eu pun întrebările, a ripostat ea.

Am întrebat cum avea să scape după ce termina.

– Vine o echipă specială, e pe drum. Dac-o să mai fii aici când soseşte, te va hăitui şi te va ucide.

– A, de-asta m-ai căutat. Te temi că, în timp ce mă vânează, echipa aia o să afle cine eşti.

O fi fost tânără, dar era inteligentă şi iute.

Am spus:

– Am venit fiindcă voiam să stau de vorbă cu tine. Fiindcă eşti ca mine.

– Fiindcă, după atâţia ani trăiţi printre oameni, simţi lipsa celor de soiul tău, nu?

În ciuda distorsionării electronice, i-am simţit batjocura din glas. Am răspuns cu prudenţă:

– Oamenii care te-au trimis aici - creatorii tăi - nu şi-au făcut niciun plan pentru recuperarea ta după ce se termină totul. Nu le pasă dacă supravieţuieşti sau nu. Singurul lucru care-i interesează e succesul misiunii tale. De ce le oferi loialitate unor oameni care te consideră un bun consumabil? Oamenilor care te-au minţit? Ai mulţi ani de viaţă înainte şi nesocotirea ordinelor nu e atât de dificilă cum ţi-ai închipui. De fapt le-ai nesocotit deja când ai intrat în legătură cu mine. Nu mai ai de făcut decât un singur alt pas, şi lasă-mă să te ajut. Dacă lucrăm împreună, o să supravieţuim. O să găsim o cale de salvare.

– Îţi închipui că eşti om. Nu eşti. Eşti exact ca mine. Un mort care umblă. Apropo, aşa ne spuneau instructorii: mort. Nu „Mark”. Nu e nimic drăguţ în asta. Când eram mutaţi dintr-un loc în altul, se avertizau strigând unii la alţii: „Morţii umblă.”

E o tradiţie, e strigătul pe care-l auzi când e scos din celulă un condamnat la moarte. Din fericire, n-am lucrat niciodată în blocul H, unde îşi aşteaptă execuţia deţinuţii care au ucis alţi prizonieri sau vreun gardian, aşa că nici nu-l auzisem, nici nu fusesem nevoit să-l folosesc.

– Aveau dreptate, nu? a spus ea. Suntem nişte obiecte fabricate, cum am putea trăi în adevăratul sens al cuvântului?

– Eu am dus, timp de zece ani, o viaţă mai mult sau mai puţin obişnuită. Renunţă la povestea asta, vino cu mine, şi-o să te-nvăţ cum.

– Tu ai furat o viaţă, asta ai făcut. Sub deghizarea ta, eşti tot atât de mort ca mine.

– Viaţa pe care-o trăiesc acum e a mea, nu a altcuiva, am spus. Renunţă la ceea ce faci, iar eu o să-ţi arăt despre ce vorbesc.

– Tu eşti terminat, în orice caz, a spus asasina. Îţi respiri ultima porţie de aer. Îţi mai ajunge pentru mai puţin de-o oră. Te las să mori aici, îmi închei misiunea şi profit de tot balamucul ca să fug. Pe urmă ar trebui să fiu recuperată, dar acum cred că pot renunţa la asta. În lumea largă trebuie să existe o grămadă de oameni care au nevoie de talentele mele. O să lucrez pentru oricine vrea să ucid şi-o să câştig o grămadă de bani.

– E un vis frumos, am zis, dar n-o să se-adeverească niciodată.

– De ce să nu profit, făcând ceea ce am fost creată să fac?

– Am trăit printre oameni mai mult de un deceniu. Poate nu-i cunosc atât de bine cum ar trebui, dar ştiu că se tem foarte mult de noi. Nu din cauză că ei ar fi altfel, ci fiindcă noi semănăm atât de mult cu o parte a lor pe care nu vor să şi-o recunoască. Pentru că suntem jumătatea întunecată a firii lor. Am supravieţuit atât de mult numai fiindcă am ascuns cu mare grijă ce sunt în realitate. Te pot învăţa cum să faci asta, dacă mă laşi.

– Mie nu mi se pare c-ar fi cine ştie ce viaţă, a spus asasina.

– Nu-ţi place să fii Debra Thorn? am întrebat-o.

În aceeaşi clipă, am sărit de pe sol, cu speranţa că dezvăluindu-i identitatea îi distrăsesem atenţia şi o derutasem, şi am câştigat favoarea unui avans de o clipă.

Datorită microgravitaţiei de pe Ariel, saltul meu în picioare m-a propulsat cu mult deasupra capului asasinei, mai sus şi dincolo de culme. În timp ce mă înălţăm, am eliberat săgeata taser pe care mi-o cususem în palma uneia dintre mănuşile costumului meu presurizat, şi încărcătura electrică stocată în bucla ei supra-conductoare a scurtcircuitat toate fibrele plasticului mioelectric care-mi imobiliza braţele. În timp ce atingeam solul, am săltat din umeri, aruncând plasa, şi m-am avântat din nou, plutind în salturi de-a lungul culmii, către suprafaţa bombată a peretelui de stâncă şi către un horn îngust dintre două pliuri de gheaţă neagră, tare ca piatra.

Eram la jumătatea drumului când un glonţ cinetic mi-a lovit piciorul stâng cu o forţă înspăimântătoare, rupându-mi osul coapsei. M-am rostogolit pe movila de gheaţă şi m-am agăţat de o proeminenţă ascuţită chiar înainte de a cădea de pe culme. Strigătul triumfător al asasinei mi-a răsunat în urechi ca o trâmbiţă electronică; fiindcă foloseam un walkie-talkie pentru comunicare neobstrucţionată, am ştiut că era gata să sară asupra mea. M-

am ridicat imediat şi am fugit către horn, ca o maimuţă schiloadă. Aproape că-mi atinsesem ţinta, când un al doilea glonţ cinetic mi-a zdrobit genunchiul drept. Costumul mi s-a rupt în locul impactului şi am simţit împunsătura rece a durerii când materialul inteligent s-a strâns la fel de tare ca un garou, dar nu eram terminat. Lovitura glonţului cinetic m-a dat peste cap, propulsându-mă într-un câmp de blocuri de gheaţă căzătoare, la o distanţă izbitor de mică de horn. M-am îndreptat spre el pe jumătate târându-mă, pe jumătate plutind, un al treilea glonţ a retezat vârful unui bloc poros, care trebuie să fi căzut de pe stânci cu un miliard de ani în urmă, şi apoi eram în horn, şi am început să mă caţăr.

Asasina n-avea experienţă în privinţa ascensiunilor în stil liber. În ciuda rănilor mele, am mărit curând distanţa dintre noi. Hornul s-a terminat după o jumătate de kilometru şi n-am avut de ales, a trebuit să urc în continuare, pe suprafaţa dezgolită a gheţii. Peste mai puţin de un minut, asasina a ajuns, la rândul ei, la capătul hornului şi a tras un glonţ cinetic, care s-a izbit de stâncă, la mică distanţă deasupra mea. M-am lipit de suprafaţa gheţii când o bucată imensă a căzut pe lângă mine, cu o încetineală de vis, apoi am continuat să urc chiar printre sfărâmăturile, pietricelele şi granulele de gheaţă care îmi răpăiau scurt pe cască, formând un nor în expansiune, şi m-am săltat peste muchia pragului deasupra căruia se îngusta zidul.

Piciorul stâng, îndoit din mijlocul coapsei, mă durea cumplit; dreptul era amorţit de la genunchi în jos şi o crustă groasă de sânge mi se solidificase prin îngheţare în jurul încheieturii. Dar n-aveam timp să-mi pansez rănile. M-am săltat în capul oaselor şi am smuls furtunul sistemului de reciclare a apei în timp ce asasina sărea deasupra pragului de stâncă descriind un arc graţios, cu pistolul taser într-o mână şi cu puşca electrică în cealaltă. Am răsucit robinetul şi am izbit-o cu un jet de apă de mare presiune, care i-a nimerit vizorul şi a îngheţat instantaneu. M-am săltat de pe sol împingându-mă în ambele mâini (un glonţ cinetic s-a lovit de gheaţa prăfuită, exact în locul unde stătusem), m-am ciocnit cu ea în aer, mi-am agăţat mănuşa de mufa de diagnosticare a rucsacului ei şi am eliberat a doua săgeată taser.

Săgeata a scurtcircuitat toate componentele electronice ale costumului ei, iar curentul pătruns prin mufă a fost suficient ca s-o paralizeze pentru o clipă. Am împins-o şi s-a prăbuşit către prag, dar a reuşit să tragă un ultim glonţ în timp ce se răsucea în golul de dincolo de marginea acestuia. Era fie fenomenal de norocoasă, fie incredibil de îndemânatică: mi-a retezat degetul mare, plus alte trei, de la mâna dreaptă.

A căzut de la o înălţime de peste un kilometru. Chiar şi la o gravitaţie redusă, era mai mult decât suficient ca s-o ucidă, dar am aruncat peste ea mai multe blocuri de gheaţă, pur şi simplu ca să fiu sigur. Al treilea i-a zdrobit vizorul. O să-i găsiţi cadavrul, dacă nu i l-aţi găsit încă, mai mult sau mai puţin chiar sub locul unde l-aţi descoperit pe al meu.

Asasina mi-a descărcat cea mai mare parte a rezervei de aer, mi-a luat telefonul şi baliza de avarie: săgeata pe care am folosit-o împotriva ei a distrus ce mai rămăsese din sistemul de menţinere a vieţii înglobat în costum. Sistemul de izolare termică e încă destul de bun, dar acum încep să simt muşcătura frigului, iar mâna mi-a obosit foarte tare de când strâng întruna de pompă, împingând aerul expirat în dispozitivul de reciclare, şi

am o durere de cap din ce în ce mai urâtă pe măsură ce concentraţia de dioxid de carbon din rezerva mea de aer creşte inexorabil. Am distrus ecosistemul din La Est de Eden sabotând balanţa gazelor din atmosferă, iar acum acelaşi dezechilibru mă ucide.

Singurul lucru care mai funcţionează încă e micul cip idiot pe care mi l-am încastrat în cască, pentru înregistrarea conversaţiei cu asasina. Probabil că, în momentul de faţă, ştii despre ea mai multe decât mine.

Nu mi-a mai rămas mult timp. Poate devin de o stupizenie confortabilă din cauza nivelului în continuă creştere al dioxidului de carbon, dar descopăr că nu-mi pasă că mor. Ţi-am spus că am înfruntat-o pe asasină ca să-mi salvez pielea, dar acum mă gândesc că e posibil să mă fi înşelat. E adevărat că am devenit fugar după încheierea Războiului Tăcut, dar, în felul meu, am rămas în slujba voastră până la moarte.

Acum mă deconectez. Vreau să-mi petrec ultimele clipe amintindu-mi ascensiunea mea în stil liber pe cei douăzeci de kilometri de gheaţă verticală din chasma Prospero. Vreau să-mi aduc aminte cum am stat, în final, obosit şi singur, în vârful unei falii care despică o lume - amintirea unei coliziuni cutremurătoare de acum patru miliarde de ani -, cu Uranus la orizont, înclinat şi vizibil doar pe jumătate, calm şi îndepărtat, cu infinitul cer negru, înstelat, deasupra capului. Atunci m-am simţit cu desăvârşire insignifiant, dar totodată atât de fericit, fără să regret nimic din mărunta mea existenţă stupidă.

FILME DE AMATORI[5]

— “Home Movies” 2006 —

[5]Originally published in „*Asimov's Science Fiction*”, April/May 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011

de Mary Rosenblum

Traducerea: Silviu Genescu

Una dintre cele mai populare şi prolifice debutante din anii '90, MARY ROSENBLUM a publicat primul său text în *Asimov's Science Fiction*, în 1990, iar de atunci a devenit o prezenţă constantă în această revistă, şi una dintre cele mai frecvente colaboratoare, cu peste treizeci de texte publicate. De asemenea, a apărut şi în *The Magazine of Science Fiction*, *Science Fiction Age*, *Pulphouse*, *New Legends* precum şi în alte publicaţii.

Rosenblum a scris câteva dintre cele mai colorate, incitante şi încărcate sentimental povestiri ale anilor '90, cum ar fi „The Stone Garden”, „Synthesis”, „Flight”, „California Dreamer”, „Casting at Pegasus”, „Entrada” şi multe altele, aducându-i un număr mare de cititori devotaţi. Nuvela sa, *Gas Fish*, a fost distinsă cu Premiul Cititorilor revistei *Asimov's*, în 1996, fiind de asemenea finalistă pentru Premiul Nebula din acel an. Primul ei roman, *The Drylands*, a fost publicat în 1993, fiind bine primit de critică, obţinând prestigiosul Premiu Compton Crook pentru Cel mai Bun Roman de Debut al anului; la scurt timp a fost urmat de *Chimera*, *The Stone Garden* şi *Water Rites*. Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities*, a fost pe larg aclamată de critică, fiind considerată una dintre cele mai bune din 1996. A mai scris şi o tetralogie de romane poliţiste, sub pseudonimul Mary Freeman. Cea mai recentă carte a sa este un nou şi semnificativ roman science fiction, *Horizons*, şi pregăteşte o nouă colecţie de povestiri, *Drylands*. Absolventă a colegiului Clarion West, Mary Rosenblum locuieşte în Portland, Oregon.

Interesanta povestire care urmează, dotată corespunzător cu intrigi complicate, subliniază din nou faptul că amintirile sunt ceva ce merită păstrat cu orice preţ, întrebarea fiind însă: *ale cui*?

Telefonul brokerului o trezi pe Kayla din mijlocul unui vis cu un câmp nesfârşit de iarbă verde, presărat cu flori albastre şi albe. Vreun fragment din amintirea unui client? Uneori i se infiltrau în minte, cu toate că se presupunea că n-ar trebui să se întâmple asta. Se ridică în capul oaselor, ameţită de somn, încercând să-şi amintească dacă vizitase vreodată, ca ea însăşi, o rezervaţie din prerie.

– Acces, zise ea, căscă, apoi se concentră asupra licărului câmpului holografic în timp ce se forma pe desktop.

– De obicei, la ora asta erai deja trează, îi spuse Azara, brokerul ei, întâmpinând-o cu o privire severă de sub voalul decorativ, ţesut din filamente strălucitoare.

– Acum nu lucrez, răspunse Kayla dezmorţindu-se. Pot să dorm până târziu.

– Ba acum lucrezi, pufni Azara. Căsătorie în familie, o reuniune lungă de o săptămână, clientul vrea întreaga afacere, preţul nu contează. Te rog să te acoperi.

– Te trădează religia.

Însă Kayla se întinse după cămaşa de noapte purtată noaptea trecută, şi şi-o trase peste cap.

– O săptămână întreagă.

Căscă din nou.

– Nu ştiu. Am întâlnit aseară un tip cool şi nu ştiu dacă vreau să fiu plecată o săptămână întreagă.

– Dacă mă vrei ca broker, ai s-o faci.

Azara o privi pieziş.

– Acest client este cea mai pretenţioasă femeie cu care am avut de-a face în ultimii ani. Însă plăteşte şi un bonus, iar tu eşti singurul meu cameleon care se potriveşte cu necesităţile ei fizice.

Bodogăni dezaprobatoare.

Una din acelea. Kayla oftă şi se întoarse spre peretele micii bucătării.

– I-ai spus că nu-i vârsta noastră, ori felul în care arătăm, sau chiar sexul nostru, ceea ce ne face să vedem ce vor ei să vedem?

– Ah.

Azara îşi dădu ochii peste cap.

– I-am oferit explicaţia obişnuită. De mai multe ori.

Îşi lăţi buzele foarte roşii într-un zâmbet larg.

– Dar este dispusă să plătească pentru excentricităţile ei, aşa că ne vom plia lor.

– Trebuie să fie bogată.

Kayla puse o linguriţă de ceai verde într-o ceaşcă, din Sumatra, pe care o băgă sub distribuitorul de apă fierbinte.

– Ce bine de ea.

– Administrator principal al Coloniei Marţiene. Bineînţeles că-i bogată, altfel m-ar mai fi căutat?

Azara pocni din degete.

– Ai o întâlnire cu ea peste două ore.

Îi aruncă lui Kayla o privire critică.

– Pentru ea contează aparenţele.

– Nu-ţi fie teamă.

Kayla îşi plimbă un deget peste claia de păr ciufulit în vreme ce sorbea din ceai.

– Am să arăt bine.

– Aşa să faci.

Imaginea Azarei se topi.

Kayla clătină din cap, însă clientul avea întotdeauna dreptate..., ei bine, de obicei avea dreptate... şi era dispus să plătească din greu ca să viziteze Pământul prin intermediari, de pe Marte, sau Europa, ori de pe vreunul dintre habitatele cu microgravitaţie. Îşi bău ceaiul, făcu duş şi se îmbrăcă într-o robă verde, din mătase fină ca pânza de păianjen, cumpărată într-o vizită pe una dintre platformele orbitale. Culoarea se asorta cu ochii ei, scoţându-i în evidenţă roşul din păr. O făcea, într-adevăr, să arate bine.

Peste exact două ore, desktopul său ţârâi, făcând legătura cu Bradbury, principalul oraş al Coloniei Marţiene. Curioasă, Kayla acceptă conexiunea. Închiriase două tururi virtuale pe Colonie şi descoperise că majoritatea oraşelor subterane erau la fel de claustrofobice ca şi platformele orbitale, chiar dacă spaţiul cupolei de la suprafaţă oferea apă şi plante. Câmpul holografic licări şi apăru trunchiul unei femei. Bătrână, cu un fenotip euro-celtic, neselecţionată genetic. Kayla studie chipul bătătorit al femeii, ridurile, ochii hotărâţi. Ţinând cont de nivelul actual atins de ştiinţele biologice, trebuie să fi fost *foarte* bătrână ca să arate aşa. Şi foarte obişnuită să comande.

– Kayla O'Connor, la dispoziţia dumneavoastră, zise ea, punându-şi pe faţă un zâmbet politicos şi amabil.

Femeia se holbă o clipă la ea, fără să spună nimic, pentru ca, în cele din urmă, să dea din cap.

– Eu sunt Jeruna Nesmith, Prim-Administrator al Oraşului Bradbury. Aş dori să mă bucur de nunta fiului nepotului meu. Va avea loc pe o insulă mică, privată, incluzând şi o reuniune de familie cu durata de o săptămână.

Păru că se apleacă înainte, ca şi cum s-ar fi holbat în ochii Kaylei.

– Brokerul pe care l-am contactat m-a asigurat că vei şti la ce-aş vrea să mă uit.

Ah, da, chiar era obişnuită să comande. Kayla zâmbi.

– Asta numai după ce vom fi discutat şi mă voi fi obişnuit cu dumneavoastră.

Cu toate că putea, deja, să-şi dea seama la ce i-ar plăcea târfei bătrâne să se uite.

– De obicei, sunt destul de precisă în ceea ce priveşte interesele clienţilor mei.

– Aşa spune şi brokerul. Sper să aibă dreptate.

Nesmith se îndreptă de spate.

– Nu am decât puţin timp de pierdut, aşa că să începem.

Deci s-a zis cu acel director tânăr şi isteţ din Shanghai, întâlnit azi-noapte, la club.

– Cum doriţi.

Kayla îşi păstră zâmbetul pe figură şi începu înregistrarea.

– Aş vrea să-mi povestiţi despre această nuntă.

– Ce să-ţi povestesc?

– Totul.

Kayla se lăsă pe spate, fotoliul ei inteligent întinzându-se şi configurându-se pentru a o legăna.

– Cine se căsătoreşte? De ce? Se potrivesc? Ce cred părinţii lor despre asta? Ce credeţi dumneavoastră despre asta? Pe cine aţi fi bucuroasă să vedeţi şi pe cine aţi evita la nuntă? Ce credeţi despre fiecare dintre rudele şi invitaţii prezenţi?

– Ce au toate acestea cu înregistrarea imaginilor pentru mine?

Sprâncenele lui Nesmith se arcuiră.

– Chestiunile acestea nu-s treaba ta.

– Iar înregistrarea acestei conversaţii, făcută de mine, va fi distrusă imediat după terminarea contractului... aţi semnat un contract, îi reaminti Kayla cu blândeţe. Dacă doriţi doar nişte imagini, este mai ieftin să angajaţi un cameraman decât un cameleon. Dar dacă doriţi să privesc eu totul, cu ochii *dumneavoastră*, să observ detaliile pe care le-aţi observa dumneavoastră...

Zâmbi.

– Atunci va trebui să gândesc ca dumneavoastră.

Nesmith se holbă din nou la ea.

– Nunta este a unuia dintre fiii nepotului meu.

Agită o mână cu degete lungi.

– Un flăcău bun de nimic, răsfăţat, care nu va face niciodată nimic de unul singur, căsătorindu-se cu o fată la fel de răsfăţată şi egocentrică, provenită dintr-una din marile familii ale acvaculturii. Este un spectacol pentru impresionarea altora din interiorul familiilor.

Ei bine, deja ştia cum să privească mirele şi mireasa. Kayla se comută pe modul de ascultare, în timp ce femeia continuă. Notă extravaganţele lipsite de sens, nebuniile, autenticitatea verdictelor ei. Ah, dar asta nu era tot... Îşi lăsă pleoapele să cadă, ascultând, atentă la nuanţele emoţionale ale vocii şi expresiei, în timp ce femeia trăncănea mai departe, lansând, ici-colo, câte o întrebare de control. Târfa bătrână chiar *avea* o agendă. Interesant. Kayla absorbi fiecare cuvânt, probând femeia asta aşa cum ai fi făcut-o cu un costum pentru o petrecere.

Îşi făcu injecţia la clinica ei obişnuită, în dimineaţa când avionul era programat să decoleze. An Yi, tehniciana ei favorită, i-o administră.

– Unde mergi, de data asta? întrebă ea, în timp ce o aşeza pe Kayla într-un scaun rabatabil şi-i verifica semnele vitale pe un monitor. Într-un loc simpatic?

– Distractiv, oricum.

Cu toate că ceva nu se potrivea chiar bine şi asta o deranja puţin. Revizui din nou interviul în vreme ce-i povesti lui An Yi despre nuntă şi reuniune. Nu. N-ar fi putut pune mâna în foc pentru asta. O urmări pe tehniciană cum îi curăţa, cu dexteritate, micul port de pe carotidă, pregătindu-i doza.

– Ah, asta sună atât de apetisant.

An Yi oftă şi începu să-i injecteze naniţii.

– Poate că, anul viitor, mă duc şi eu într-una din staţiunile de pe insule. Anul acesta trebuie să-mi petrec vacanţa la Fouzhou. Tatăl meu ne vrea pe toţi să fim acolo pentru cea de-a o suta aniversare.

Se strâmbă şi apoi râse.

– Poate că am să te angajez pe tine să mergi.

– De ce nu? zise Kayla, apoi naniţii îşi făcură efectul, iar pereţii se deformară.

Întotdeauna o afecta momentul când nano-maşinăriile îi invadau creierul. Mecanismele microscopice se diseminară rapid, formând o reţea, devansând căile neurale ale memoriei. Nu dură mult, dar imediat ce se conectară între ele, toate simţurile ei părură, pentru scurt timp, că se revoltă şi se modifică, iar stomacul i se întoarse pe dos de o greaţă deja familiară. An Yi făcea asta de multă vreme şi avea găleata pregătită pentru ea, ştergându-i gura după aceea şi punându-i pe frunte o compresă rece şi umedă. Migrena o izbi pe Kayla ca o lance şi-şi închise ochii, concentrându-se asupra respiraţiei, aşteptând să se termine odată.

Când, în sfârşit, totul se risipi, An Yi o ajută să se ridice şi-i dădu să bea un pahar cu suc de mere, amestecat cu ginseng. Dulceaţa acidulată a sucului şi amăreala obişnuită a ginsengului i se cuibăriră în stomac, iar ultimul ecou al migrenei dispăru.

– Clienţilor tăi le pasă că se simt rău când o primesc? întrebă An Yi curioasă.

– Probabil că da, aprobă Kayla. Dar pot achiziţiona opţiunea de a transfera amintirile în memoria lor de lungă durată, dacă preferă asta. Atunci, nu trebuie decât să suporte o singură dată efectele secundare.

Se ridică. Era în ordine acum.

– Mai bine o iau din loc. Mai am încă bagaje de făcut.

– Să te distrezi cu adevărat, spuse An Yi, cu o expresie de invidie pe faţă.

– Am să mă străduiesc.

Kayla părăsi clinica şi luă un monorail ca să traverseze oraşul pentru a-şi lua bagajul şi a pleca la aeroport. Probabil o să-i placă, se gândi, cu toate că părerea foarte proastă a Administratorului Marţian despre aproape toţi membrii marii ei familii era justificată. Şi mai era şi Ethan. Kayla zâmbi, acoperind cu degetul mare punctul de încasare şi părăsind monorailul. Interesul ascuns al clientei sale. Era isteţ şi mai mult ca sigur babeta avea o slăbiciune pentru el. Aşa că săptămâna nu era cu totul pierdută. Putea flirta cu el fără ca Jeruna să aibă ceva de zis în privinţa asta.

Înainte de a pleca din condominiumul ei, îşi lăsă însemnările de călătorie în jurnalul ei secret. Se presupunea că nu notezi nimic, însă însemnările scrise de mână, în carnetul de notiţe cu pagini din hârtie neatinsă, găsit de ea la supermarket, pe un raft prăfuit cu marfă ieftină, era destul de sigur. Aceste notiţe îi serveau ca pietre de sprijin peste găurile din propriul ei trecut. Era distractiv, uneori, să compare instrucţiunile clientului cu propriile ei observaţii de după. Perspectivele clienţilor erau, rareori, obiective. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Călătoria spre insula închiriată fu plictisitoare. Familia plătise pentru măsuri de securitate de înalt nivel. Erau absolut necesare în această epocă în care răpirea de persoane devenise o carieră. Verificările de securitate şi întârzierile luară ceva timp, din moment ce se deplasa ca oaspete invitat al unui membru de familie care *nu* planificase nunta. Astfel, nu plătea firma de securitate. Dar asta nu era ceva nou, şi îndură cu stoicism obişnuitele baraje de control de pe şosea. Răpirile erau ceva real, iar clienta sa va avea şi ea parte de întârzieri când va consuma naniţii.

Însă odată ce urcă la bordul navetei private, pe Miami International, totul se schimbă. Invitaţia sa fu recunoscută drept valabilă şi beneficie de toate avantajele. Stewardesa îi oferi fructe tropicale, proaspete şi organice. Vin, dacă dorea. Un ceai excelent, pe care-l savură. Era obişnuită să doarmă în avioane, aşa că se trezi reîmprospătată când naveta se avântă în jos, spre a ateriza pe insula nuntaşilor. Era singurul pasager al acestei curse şi, pe când uşa se deschise şi scara se desfăşură, inspiră adânc aerul umed, mirosind a flori, putreziciune şi pământ. Asta-i stârni un fragment de amintire. Da, mai fusese ea într-un loc ca acesta... poate chiar *acesta*... înainte. Ce ciudat, cum mirosul era cea mai solidă legătură cu fragmente din contracte trecute, strecurate dincolo de nano-maşinării. Coborî scara şi se îndreptă spre clădirile cu stucaturi trandafirii, de la micul terminal al aeroportului, gândindu-se că va găsi vreo formă de servicii aeroportuare. Pereţii erau acoperiţi cu plante agăţătoare înflorite, care se răspândiseră şi peste cărarea pavată cu dale de la intrare, iar mirosul îi declanşă încă o senzaţie *de a fi fost* acolo. Când se opri, un personaj înalt se desprinse din pragul uşii.

– Tu trebuie să fii invitata Jerunei.

El îi zâmbi, oarecum precaut. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu ţesătură rară şi şort.

– Eu sunt Ethan.

Î i întinse mâna.

– Eu aparţin acelei ramuri a familiei care n-o duce niciodată prea grozav, aşa că trebuie s-o fac pe şoferul acum. Bine-ai venit la nunta deceniului.

Vorbise cu seninătate, însă ochii săi căprui rămaseră rezervaţi.

– Mă bucur să te cunosc, Ethan.

Kayla îi întoarse strângerea de mână fermă, hotărând că era pe atât de drăguţ pe cât îl înfăţişaseră imaginile video la care se uitase, şi-l lăsă să-i ia geanta. Dându-şi pe spate părul de pe frunte, îi zâmbi şi-l studie. De ce tocmai tu? se întrebă ea urmându-l în curtea pavată cu dale a aeroportului privat, trecând pe lângă o fântână arteziană din marmură, cu peştişori aurii.

– Abia aştept să-mi iau în primire rolul de invitată, spuse ea când ajunseră pe şoseaua de afară.

– Chiar aşa?

El se întoarse spre ea, cu mâna pe micul electrocar parcat afară.

– Pentru tine asta-i o obligaţie de serviciu, nu-i aşa? Chiar te poţi bucura de o chestie ca asta? Ce crezi tu despre eveniment se amestecă cu ce înregistrezi?

Grozav. Kayla oftă.

– Cine-a scăpat informaţia? Că sunt un cameleon?

– Aşa-ţi spui tu?

Îi încărcă bagajele, aduse de un hamal în uniformă, în partea din spate a electrocarului.

– Nu te tulbură asta, să-ţi încredinţezi gândurile şi trăirile altuia... contra cost?

Nu era ostil, aşa cum se manifestau mulţi. Doar întreba.

– Nano-maşinăriile nu pot înregistra gândurile.

Kayla zâmbi, urcându-se în electrocar pe locul pasagerului, simţindu-se, în interior, ceva mai mult decât doar iritată. Treaba ei devenea mai dificilă

când ştiau cine este. Acum nu va mai avea parte de reacţii bune din partea lui decât după ce avea să se obişnuiască cu ea, după ce avea să uite că înregistra totul. Şi de nenumărate ori, în momentele bune, câte-un membru de familie care-a băut puţin mai mult îşi va aminti şi va comenta ceva. Oftă.

– Nano-maşinăriile nu înregistrează decât semnalele senzoriale... cele vizuale, auditive, gustative, tactile şi olfactive. Asta-i tot. Încă n-am ajuns la capacităţi telepatice. Stră-străbunica ta... sau ce ţi-o fi... va trăi evenimentul cu toate simţurile ei, nu numai vizual şi auditiv.

– Aha.

Ethan luă loc lângă ea, cu o expresie meditativă.

– Totuşi, nu-i ceva ciudat? Să stai, tot timpul, în compania unor străini?

– Nu chiar.

Îşi ridică părul de la ceafă în timp ce electrocarul ţâşni înainte, savurând curentul de aer stârnit de deplasarea lor în atmosfera grea şi umedă a amiezii. Ei bine, probabil că el n-a trăit niciodată afară, probabil că nu putea discerne dincolo de luxul stilului de viaţă din interior.

– Asta fac eu... mă informez asupra familiei, îmi dau seama de ce este clienta cu adevărat interesată, pentru a putea participa la fel cum ar face ea, dacă ar fi aici.

Zâmbi spre el.

– Chiar mă simt ca un membru al familiei sau al grupului, cât sunt acolo. De asta sunt bună în meserie.

– Un cameleon, zise el zâmbind. Dar cum rămâne cu familia ta? Schimbă asta cu ceva ceea ce simţi pentru ei?

– N-am avut niciodată vreuna, dădu ea din umeri. Am fost orfană la Londra, pe vremea când trăsăturile irlandeze nu erau un capriciu. Am stat prin casele de adopţie până când s-au redus instituţionalizările.

– Îmi pare rău.

Ea ridică din nou din umeri, sătulă de acest subiect încă de acum câţiva ani, nedându-şi seama cum se ajunsese până aici. Nu discuta despre ea în timpul lucrului.

– Şi cum te împaci cu slujba asta de şofer?

Îi zâmbi.

– Cum se face că ramura familiei tale aparţine categoriei celor care-n-o-duc-niciodată-bine?

– Oh, au fost cu toţii actori căzuţi de pe Broadway, muzicieni, scenarişti eşuaţi, obişnuiţii pierde-vară... asta potrivit crezului familiei noastre.

Râse, fără niciun fel de jenă.

– Familia ne scoate la liman înainte să facem de râs pe cineva, dar se asigură că ne ştim locul.

Dădu din umeri şi îi aruncă o privire piezişă.

– Eu cânt jazz. Este unul dintre lucrurile pe care familia le dezaprobă. Dar nu fac trafic cu droguri ilegale, crime, acte de vandalism sau orice altceva prea dezaprobator, aşa că am primit o invitaţie originală pentru acest dezmăţ.

– Ca să fii şofer.

– Păi, mda.

Rânji, iar ochii săi căprui sclipiră.

– Trebuie să se asigure că-mi ştiu locul.

– Te deranjează?

Întrebase asta pentru că era curioasă.

– Nu.

Vorbea serios. Îi privi faţa, pentru clienta ei. N-o să-i placă, se gândi Kayla. Care era reacţia mai bună?

Sosiră în complexul staţiunii. Şi mai multe stucaturi roz. O mulţime de verande pe clădirile întinse, plante tropicale, atent tunse, pentru a face ca multitudinea de cabane să pară individualizate şi izolate, piscine albastre, imaculate, amenajate să pară nişte elemente naturale, cu cascade, zone de plajă, împânzite de umbrele, şezlonguri şi baruri. O conduse până în holul de la intrare şi ea se înregistră, simţindu-l aproape suflându-i în ceafă.

Desigur, personalul n-o lăsă să facă nimic. Doi tineri foarte atrăgători, cu chipuri de polinezieni, purtând în jurul şoldurilor ştergare colorate, cu motive insulare, îi luară toate bagajele şi o conduseră spre propria ei cabană, cu palmieri umbroşi şi o privelişte asupra unei fâşii de nisip alb şi a apei azurii, întinse până la orizont. Ajunsă la cabană, Kayla zâmbi în sinea ei, în timp ce le oferea bacşiş, primind două refuzuri identice, politicoase. Nu era o privelişte spre ocean văzută din primul rând... asta era rezervată oaspeţilor importanţi ai familiei. Totuşi, putea zări apa printre trunchiurile palmierilor şi oleandrilor. Puţin. Iar dotările erau de lux. Bambus lăcuit şi sticlă, huse înflorate, din bumbac... fibră naturală, nu material sintetic.

Un ciocănit în uşă îi anunţă un alt membru al personalului, care intră împingând un cărucior cu şampanie, pahare şi o tavă cu gustări. *Puu-puu*. Cuvântul ieşi la iveală, eliberat. Gustări. În ce limbă? Kayla încercă să surprindă informaţia, însă conexiunea nu mai era acolo. Două pahare.

– Mi te alături? îl întrebă pe Ethan.

Îi zâmbi tânărului venit cu căruciorul, acesta-i întoarse zâmbetul, cu ochii săi întunecaţi fixându-i pe ai ei, şi pregăti farfuriile şi mâncarea pe măsuţa joasă din faţa canapelei învăluite în mătase, destupă şampania, agitând-o, şi umplu două cupe. Îi înmână una, făcând o plecăciune, iar vârfurile degetelor sale le atinseră pe ale ei.

Serviciu complet, se gândi ea, îi înfruntă privirile, zâmbi, clătină uşor din cap, cât să bage el de seamă, şi-i înmână cealaltă cupă lui Ethan în vreme ce tânărul plecă.

– Am să iau o sorbitură, zise ea. Asta-i tot. Înceţoşează percepţia. Pentru un loc şi un moment minunat.

– Ce pacoste. Ai dreptate în privinţa locului şi momentului.

Atinse marginea cupei sale de a ei şi răsunară cristalin, desigur.

– Spune-mi ce vrea să vadă stră-străbunica mea, sau ce mi-o fi.

Pe tine, se gândi ea, apoi ridică paharul spre el, în tăcere, şi sorbi.

– Familia, ceremonia. Cum se simte toată lumea.

– N-ai de gând să-mi spui.

– Nu, rânji ea. Bineînţeles că nu.

– Iartă-mă, zise el râzând şi-şi bău licoarea. N-ar fi trebuit să întreb.

Se aşeză pe canapea, afişând o expresie contemplativă.

– Doar atât că-i aşa o... nu ştiu... o renegată. Dar s-a descurcat cu asta.

Rânji.

– A plecat, pur şi simplu, şi şi-a cucerit propria ei planetă.

Râse.

– Este o renegată de succes. Spre deosebire de noi, care n-a trebuit să plătim niciodată. Ştii, parcă nu-mi vine să cred că-i pasă de această nuntă tipică pentru înalta societate.

Nu ştia. Nu chiar. Kayla se lăsă pe spate pe canapea, lângă el, întinzându-şi muşchii spre a scăpa de cârceii căpătaţi în urma călătoriei, cu ochii pe Ethan, examinându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un iubit nou.

– Ai întâlnit-o vreodată?

– Pe Jeruna?

Ethan ridică din umeri.

– Neee. Nu cred că s-a întors vreodată aici, după plecarea pe Marte. Iar asta s-a întâmplat înainte să mă fi născut eu.

Interesant. Atunci ce reprezenta? Kayla nu se grăbi, bucurându-se de privelişte. Ethan era mai drăguţ decât în înregistrările video. Şi nici vorbă să fie băiatul de bani gata la care se aşteptase. Ce păcat. Înăbuşi rapid un scurt acces de curiozitate, început cu un „ce-ar fi dacă?”.

El tresări, apoi se scotoci prin buzunar după celular.

– Uh. Încă o sosire de care trebuie să am grijă.

Se ridică, aşeză pe masă cupa pe jumătate plină.

– Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să le tragi clapa la marele dineu de familie de astă-seară. Să mâncăm pe plajă.

Privirile li se intersectară.

– Dar pariez că nu poţi.

– Nu, nu pot.

Îşi încărcă vocea cu o doză de regret, ceea nu era chiar greu.

– N-ai vrea să mă ajuţi?

Pentru că tonul lui sugerase că plănuia să sară peste asta.

– Să te aşezi lângă mine? Să-mi dai unele indicii? Aş vrea să-i ofer bătrânei ceva care să merite banii daţi.

El ezită, apoi ridică din umeri. Strâmbă din nas.

– Pentru tine. Am să sufăr, râse el. Acum îmi eşti datoare.

– Okay, îţi sunt.

Râse odată cu el, în timp ce se întoarse să plece, îi surprinse profilul zvelt şi atletic, promiţându-i că se vor întâlni acolo, la ora stabilită pentru dineu. Aşadar, ce înseamnă el pentru tine? îşi întrebă, în tăcere, clienta. Cu siguranţă înseamnă ceva, căci serviciile ei nu erau ieftine.

La dineul prenupţial aveau mâncare excelentă, vinuri rafinate şi obişnuita conversaţie plictisitoare şi egocentrică. Evident, indiscreţia făcuse carieră. Dar după deschiderea barului, antreurile şi primul rând de pahare de vin la aperitive, toată lumea se relaxă şi uitară de ea. Familia asta era una de plângăreţi. Kayla se săturăde destul de repede de văicărelile nazalizate, pe ton strident. Servirea asiduă a vinului nu ajută la aplanarea problemei, iar paharele erau umplute până sub buză. Îl plăti pe *maître d'* să-i pună în pahar o variantă fără alcool a vinurilor albe şi roşii, dar se părea că restul lumii se înfrupta cu plăcere din licoarea adevărată.

Ethan sorbi din paharul său, cu înghiţituri mici, jucându-se cu mâncarea. Aplecându-se spre ea, îi şopti prezentări succinte ale diverşilor membri ai

familiei, iar asta-i solicită întreaga sa capacitate de autocontrol pentru a nu pufni în râs cu paharul la gură.

– Ai să mă bagi în necaz, murmură ea, aruncându-i o privire piezişă.

– Stră-strămătuşa aia a mea, sau ce-o fi, n-o să-ţi facă probleme. Pot să pun pariu.

Îi făcu semn cu ochiul.

– Nu prea i-a păsat ei vreodată de noi.

Mai bău din cabernetul proaspăt turnat de chelner, ca să acompanieze coastele de miel impresionant tăiate şi servite.

– Încă mă minunez că face asta. Tu... un cameleon, aşa cum vă spuneţi voi... ar trebui să empatizezi intens cu clienţii tăi.

Îşi arcui sprâncenele.

– Nu-mi poţi spune? De ce vrea aşa ceva?

– Habar n-am.

Ceea ce era adevărat. *Asta* o tot deranjase, constată ea.

– De obicei, intuiesc, dar nu şi de astă-dată.

Îşi ridică paharul. Îi zâmbi, surprinzând o vedere frontală totală, cu exact umbrele şi luminile potrivite.

– Probabil... comentariul tău... chiar o va încânta.

– Sper.

Atinse buza paharului de al ei, cu un zâmbet licărindu-i în ochi.

– Îmi place stilul ei.

Dineul interminabil se apropie de sfârşit. Ethan voia să facă dragoste cu ea. Putea simţi asta. Şi ea voia asta, îşi dădu seama, simţind o împunsătură de regret, care se localiză între picioarele ei.

Jeruna Nesmith privi peste umerii lor.

Şi... în câteva zile... se va debarasa de nano-maşinării în filtrele lui An Yi, le va preda clientei sale... iar întreaga amintire a lui Ethan va dispărea. Oh, poate că un crâmpei de imagine a unor ochi căprui va atinge o coardă sensibilă într-o amiază arzătoare de vară, iar ea se va întreba somnoroasă de unde provenea amintirea asta. Îi va scrie numele în jurnalul ei, dar numai cu un mare semn de întrebare. *De ce el*?

Îi ură noapte bună la uşa cabanei şi se priviră în ochi peste un golf la fel de vast ca afurisita de mare. Ea se răsuci prima, trântind uşa după ea, fără a-i păsa că doamna Nesmith va trebui să-şi amintească şi asta, străbătu încăperea scumpă, elegantă şi frumoasă, ducându-se la micul bar de incintă, şi-şi turnă o porţie dublă dintr-un brandy foarte scump, îl dădu peste cap şi se duse la culcare.

Nunta se ridică la nivelul aşteptărilor. O mulţime de bogaţi, multe haine costisitoare, de firmă, mult spectacol, pompă, flori, mâncare fină, pileală scumpă... Se îmbrăcase, pentru a se potrivi cu restul, într-o rochie lungă, de mătase, ca un voal, în stil sari, dar avu o clipă de panică când pătrunse în capela imensă traversată de un covor din catifea roşie, cu tulpinile unor flori tropicale drapând stranele. Ethan nu era aici, iar clienta ei s-ar putea să citească printre rânduri... sau priviri... şi să intuiască faptul că finalul liniştit al nopţii trecute ar putea avea o legătură cu asta.

Dar apoi îl zări mai în faţă, lângă mire. Foarte formal şi ţeapăn. Avea o perspectivă aproape deschisă asupra lui, privindu-l fără ca el să-şi dea seama, în timp ce el îşi menţinea o expresie închisă şi indescifrabilă. Apoi,

ca şi cum ar fi simţit atingerea privirii ei, se uită direct spre ea. Nu zâmbi, însă ochii lui îi ţintuiră pe ai săi, iar pentru câteva clipe, clienta ei încetă să mai existe. Kayla se eliberă, îi oferi un mic zâmbet trist şi se aşeză în strană pe partea miresei, de unde avea o privelişte bună asupra lui.

Ceremonia era foarte tradiţională şi ea înregistră momentele culminante: procesiunea, jurămintele, inelul, toate cele. Dar continuă să revină la profilul pe trei sferturi al lui Ethan. Ar fi putut fi foarte bine sculptat în răşină acrilică. Însă continuă să se tot uite spre el, dându-i babetei marfa pentru care plătise.

Ceremonia se termină şi toată lumea o luă agale, ajungând, în cele din urmă, la recepţie. Nu-l văzu pe Ethan, străbătu mulţimea, înregistrând detaliile de familie pe care clienta ei ar vrea să le vadă: micile ciondăneli, criticile bosumflate, articulaţiile albite ale degetelor strânse pe paharele de Martini. Oh, da, se gândi Kayla, afişând o faţă lipsită de expresie şi privind realitatea. Ştiu ce crezi tu despre aceşti oameni şi ce ai observa dacă ai fi aici pe bune. Ethan avea dreptate. Nu-i păsa prea mult de niciunul dintre ei. Cu excepţia lui.

Ethan nu era nicăieri.

Luă loc la o masă cu o vedere panoramică impecabilă asupra grădinii unde fusese organizată recepţia. Palmierii proiectau dâre subţiri şi umbrarele înmiresmate de florile plantelor agăţătoare ofereau unghere discrete. Mese lungi, cu mâncăruri, decorate cu sculpturi din gheaţă şi mormane de fructe tropicale şi flori, ofereau produse marine proaspete, fructe, porţii elegante din mâncăruri alese şi un bar la liber. Tortul de nuntă, imens, ocupa propria sa masă decorată cu flori, flancat de frapiere cu şampanie şi tavă cu cupe. Soarele îi înţepă faţa şi se întoarse cu spatele spre el, şi iată-l pe Ethan, ajutând un oaspete în vârstă să se aşeze.

Aşa că se uita drept într-acolo când un mic avion cu decolare şi aterizare verticală se arătă mugind la joasă altitudine, aproape de el. Reduse altitudinea şi ateriză chiar acolo, iar motoarele gemeau. Personaje îmbrăcate în uniforme de camuflaj săriră din el, mascate şi înarmate cu automate. Unul trase o rafală scurtă spre palmieri, sfâşiind frunzele.

– Culcat! tună o voce amplificată. *Toată lumea culcat*, *acum*!

Oh, futu-i. Un raid cu răpire.

O femeie ţipă, vocile se înteţiră şi, pentru o clipă ca o veşnicie, se instaură haosul. Unul dintre personajele în camuflaj trase cu un pistol mic şi un chelner îşi lipi o palmă pe gât, după ce-l lovi o săgeată paralizantă, şi căzu jos. Bucăţi sfâşiate de palmier pluteau spre trupul său înveşmântat în alb. Invitaţii începură să se întindă pe jos, în iarbă, şi era ca şi cum un gaz puternic ar fi inundat grădina pentru că toată lumea se aruncă pe jos. Kayla se făcuse una cu pământul prin iarbă, cu privirile fixate pe Ethan, încă rămas în picioare. N-o face pe eroul, se gândi ea, dorindu-şi să-l vadă cum se *întinde pe jos*, pentru că nu pentru el veniseră. Ce s-a întâmplat cu forţele de securitate? Unul dintre atacatori îmbrânci un chelner şi Ethan făcu un pas înainte. Nu, ţipă Kayla în tăcere, când agresorul îl lovi cu patul puştii şi-l culcă la pământ pe Ethan. Kayla se încordă, cu ochii pe trupul nemişcat, străduindu-se să surprindă vreo mişcare.

– *Dacă nu mişcă nimeni, nu păţeşte nimeni nimic,* bubui un megafon.

Accent australian, observă Kayla. O mulţime de bande profesioniste de închiriat, pentru răpiri, erau formate din australieni. Cele de vârf. Din colţul

ochilor, văzu personajele păşind printre invitaţi, smulgând câte un colier aici, un ceas colo, dar fără să se dedea la jafuri serioase. Căutau pe cineva anume. Acolo zăceau banii. Vor lua acea persoană şi vor pleca.

O mână o apucă de braţ şi o smulse de jos, ridicând-o în picioare, de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. Cu respiraţia tăiată, inima bătându-i cu putere, Kayla se holbă în ochii reci şi cenuşii din spatele unei măşti verzi.

– Mişcă-te, zise bărbatul.

– Faceţi o greşeală. Eu nu sunt...

Kayla se opri brusc, icnind, când îi răsuci mâna la spate, săgetată de durere. Se împiedică, îşi pierdu echilibrul când o îmbrânci înainte.

– Eu sunt o nimeni, icni ea mai departe, însă el doar îi ridică braţul puţin mai sus, astfel că în ochii ei se adunară lacrimi, iar durerea îi tăie respiraţia. O apucară şi alte mâini, cineva îi lipi pe gât un plasture cu droguri şi bezna începu să-i invadeze câmpul vizual. Cerul se rostogoli dincolo de ea, iar o parte în destrămare a minţii ei şopti că o duceau la bordul avionului.

Apoi... nimic.

Se trezi cu o migrenă şi crezu, pentru o clipă, că tocmai primise o doză. Apoi, umiditatea opresivă şi mireasma grea a tropicelor o aduseră înapoi pe insulă, la atacul răpitorilor. Se ridică în capul oaselor, cu ochii mari, chinuindu-se să vadă ceva în bezna compactă. Orbise? Să fi interacţionat drogul dat de răpitori cu nano-maşinăriile ei? O orbise?

– Este în ordine, sunt aici.

Glas cunoscut, braţe familiare care o îmbrăţişează.

– Ethan?

Vocea-i tremura şi ea se lăsă pe el, în timp ce o trăgea mai aproape. Îl putea distinge... oarecum. Nu orbise.

– Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

– O mare greşeală, asta s-a întâmnplat.

Ethan râse grosolan.

– A fost o răpire organizată de clanul Yellow Roo. Am recunoscut uniformele. Au mai atacat familia şi înainte. Nu-s decât afaceri obişnuite, atunci când te încadrezi într-un anumit nivel de venit.

– Ştiu, dar... de ce eu?

Kayla înghiţi un nod. Simţi o saltea sub ea, pipăi pereţii, două coşuri din plastic, un veceu ecologic.

– Eu nu fac parte din familia ta.

– Şi s-ar putea ca nici eu să nu fac.

Ethan îşi dădu drumul respiraţiei într-un oftat prelung.

– Asta-i greşeala. Cretinii au pus mâna pe singurii doi indivizi din întreaga gloată de la recepţie de pe urma cărora nu poţi obţine o recompensă decentă. Sau aduni tu una?

– Oh, zeilor, n-aş mai fi cameleon dacă aş avea bani.

Kayla îşi închise ochii, capul îi pulsa.

– N-au decât să caute. Nici n-am destui bani în cont cât să le merite deranjul.

Se înfioră, pentru că răpirea constituia o carieră acceptată şi regulile erau foarte civilizate... până la punctul când nu puteai plăti. Atunci nimeni nu mai era deloc civilizat.

Ethan îi înlătură o şuviţă de păr de pe faţă.

– Poate că va plăti Jeruna pentru tine, zise el.

Ea scutură din cap. Nu, era cameleon pentru că-i putea citi pe oameni. Jeruna Nesmith nu avea de gând să plătească nici-o răscumpărare pentru un contractor.

– Păi, atunci ar fi mai bine să începem să punem la cale ceva planuri.

Ethan scoase iarăşi hohotul acela gros.

– Nici eu n-am perspective mai înfloritoare pentru o recompensă decât ai tu.

– Tu faci parte din familie. Eşti din interior.

– Da, iar un clan de răpitori a pus laba pe fratele meu mai mare, pe când eram în scutece. Cred că el avea vreo şapte ani. Familia n-a plătit. Atitudinea lor a fost „dacă vrei să mergi pe calea ta, n-ai decât”.

Kayla nu-l întrebă ce s-a întâmplat cu fratele lui. Auzi răspunsul în ascuţişul tonului. Scană pereţii. Erau într-un fel de cabană rudimentară. Zorii trebuie că erau pe aproape, pentru că putea distinge printre stâlpii subţiri din care erau alcătuiţi pereţii. Fâşii din plastic ţineau loc de acoperiş, material ţeapăn... îl încercase ea. Legate zdravăn de stâlpii cei mai înalţi de pe pereţi. O uşă din sârmă se potrivea de minune în canatul cu muchii metalice şi era zăvorâtă bine. Dar...

– Nu se aşteaptă să forţăm ieşirea, murmură Kayla cuvintele în urechea lui Ethan, de parcă ar fi fost răsuflarea iubitei.

Pentru că, probabil, erau ascultaţi.

– Bineînţeles că nu. Acesta-i doar un loc unde se aşteaptă negocierile. Nu încerci să scapi. De obicei, e mai sigur să stai în banca ta. Aşa se desfăşoară jocul.

– Uite acolo, arătă Kayla. Vezi lăţimea? şopti ea. Poate ne putem strecura pe acolo. Poate. Stâlpii sunt subţiri şi probabil că i-am putea smulge. Apoi, spaţiul dintre cei mari s-ar putea să fie suficient de lat.

Ethan era deja la perete înainte ca ea să fi terminat de vorbit. I se alătură şi apucă unul dintre stâlpii subţiri. Traseră la unison. Simţiră cum ceda. Nu mult... doar cât un fir de păr. El îşi schimbă poziţia, cu mâinile lângă ale ei, şi traseră împreună. Reuşiră ca, de data asta, să-l scoată un centimetru, doi. Traseră din nou. Şi din nou. În momentul când reuşiră să scoată cei doi stâlpi subţiri, lemnul era alunecos din cauza sângelui de pe palmele lor. Kayla îl ajută pe Ethan să-i aşeze pe podea şi-şi şterse palmele de rochia ei sfâşiată. Deschizătura era îngustă... de numai câteva palme lăţime. Dar şi ea era slăbănoagă. Trase în sus poalele lungi ale rochiei, legându-le între picioare pentru a forma un fel de şort. Apoi se întoarse spre Ethan, îi cuprinse faţa în palme, îl sărută. Apăsat.

– Urează-mi noroc, zise ea.

– Scumpeteo, suntem în aceeaşi oală acum.

O sărută la rândul lui, cu foc.

– Nu.

Îl împinse deoparte.

– Tu trebuie să rămâi aici.

– Ţi-am spus că...

– Pe *tine* te voia.

Kayla îl strânse de braţe, dorind să-l facă să priceapă.

– N-ar trebui să-ţi spun asta, însă asta-i situaţia. De-asta m-a angajat. Să mă uit după tine la nuntă.

– Jeruna?

Părea uluit.

– De ce naiba i-ar păsa de mine? Era deja pe Marte când m-am născut eu. Aproape că nici nu suntem rude.

– N-am nici-o idee.

Kayla se întoarse cu spatele spre el.

– Dar îi pasă. Va plăti răscumpărarea pentru tine. Îţi garantez. Aşa că eşti în siguranţă.

Îi dădu drumul, împingându-l de lângă ea, trăgându-şi un picior peste stâlpul mai scund. Cei doi stâlpi groşi care flancau deschizătura o strângeau, presându-i spinarea şi coşul pieptului, presându-i plămânii în aşa fel încât se lupta cu panica sufocantă în timp ce-şi strecura trupul prin spaţiul îngust, iar rochia ei subţire se sfâşia, scoarţa groasă, de copac, zgâriindu-i spatele. Căzu pe solul uscat de pe partea cealaltă, julindu-şi coapsa şi zdrelindu-şi un genunchi. Sări în picioare.

– Ţin-te bine.

Ethan se întinse după ea.

– Găleţile astea sunt pline cu apă şi mâncare. Le-am verificat în timp ce erai scoasă din circulaţie. Stai puţin până-ţi pasez ceva din marfă prin deschizătură. Ascunzătorile astea nu se pun în apropierea niciunui loc atins de civilizaţie. S-ar putea să ai de mers berechet.

Dispăru şi, câteva clipe mai târziu, începu să-i întindă prin spărtură sticle cu apă. Prea multe pentru a putea fi cărate.

– Ajunge, zise Kayla şi luă pachetele cu ceva uscat şi tare, pe care i le dăduse el.

În timp ce-şi reînnoda rochia, pentru a putea lua mâncarea şi cât de multă apă putea duce, privi în sus şi-l văzu pe Ethan agitându-se în urma ei, prin deschizătură.

– Nu, zise ea, auzindu-l icnind, înţepenit, şi, deodată, căzu pe partea cealaltă, aterizând dur pe pământ, în faţa ei.

– Idiotule, continuă ea, întinzându-i mâna ca să-l ajute să se ridice.

– Dacă ai dreptate în privinţa Jerunei, probabil că şi sunt.

Se ridică în picioare şi o sărută, uşor, pe frunte.

– N-am de gând să zac aici şi să aştept să aflu dacă ai sau nu dreptate.

O apucă de mână.

– Şi, în afară de asta, mi-aş tot face griji pentru tine stând aici. Hai să mergem.

Cerul se luminase doar atât cât să poată distinge copacii înalţi şi încâlceala vegetaţiei. Privind în urmă, închisoarea lor nu părea să fie altceva decât o cutie din pari legaţi unii de alţii, ascunsă de raidurile aeriene sub copacii înalţi. Erau înconjuraţi de trunchiuri uriaşe, negre în lumina slabă. Frunze mari, ca nişte ferigi, se frecau de ea şi un milion de glasuri minuscule scârţâiau, croncăneau, bâzâiau şi bolboroseau. Kayla tresări când ceva ca o pană îi mângâie obrazul, iar inima i se opri în piept. Junglă? Aerul greu şi vegetaţia îi stârneau o senzaţie uşoară de claustrofobie.

– Minunat.

Privi spre peticele îndepărtate de cer cenuşiu.

– Unde ne aflăm?

Un urlet tunător străbătu, dintr-odată, zorii cenuşii, iar Kayla se întoarse brusc, cu inima bătându-i cu putere, căutând printre cele două crengi îngemănate de deasupra capului ceva, orice, în vreme ce zarva se amplifică.

– Asta-ţi răspunde la întrebare. Este okay. Sunt maimuţe urlătoare, spuse Ethan râzând, în timp ce-şi dădea la o parte părul din ochi. Trăiesc numai în Rezervaţia Amazonului. Cred că acolo ne aflăm noi. Miroase bine.

– Ce drăguţ. Mă bucur că-ţi place.

Kayla încercă să-şi aducă aminte detalii legate de rezervaţie. Mare. Era foarte mare. Ceva o muşcă şi ea se strâmbă, lovi cu palma. În copacii de deasupra lor, forme negre şi sinuoase săreau ca un torent din copac în copac. Frunze şi crengi cădeau pe pământ în urma lor. Maimuţele urlătoare? Ar fi vrut să-şi acopere urechile.

– Cred că ar fi bine să mergem doar, zise ea, şi să sperăm că dăm de vreun drum.

– Oh, dar există o mulţime de drumuri. Este un laborator ecologic imens. Atâta doar că nu prea sunt şanse să găsim pe cineva pe drum. Permisele de muncă aici sunt foarte greu de obţinut.

Ethan îşi scoase cămaşa şi începu să-i lege mânecile.

– Ar fi mai bine să ducem câtă apă putem.

Ceva mic şi maro bâzâi şi-i aterizâ pe umărul gol. El urlă şi-l lovi, lăsând o pată de sânge şi un gândac strivit.

– Ar fi mai bine să-ţi pui cămaşa.

Kayla îşi desfăcu rochia.

– Am o grămadă de material suplimentar pe aici.

Nu era uşor să sfâşii stofa în lipsa unui cuţit, dar, în cele din urmă, izbutiră să încropească o legătură pentru sticlele de apă şi mâncare. În momentul când Ethan şi-o azvârli pe umeri, o mulţime de vietăţi muşcătoare se ospătaseră cu ei. Jeruna va primi mult mai mult decât marfa pentru care plătise, se gândi Kayla mohorâtă când se puseră în mişcare.

Dădură ferigile la o parte păşind peste lujerii groşi şi vegetaţia joasă care acoperea solul în lumina slabă. Căldura umedă îi învăluia ca o pătură şi Kayla se lupta cu o senzaţie de sufocare în timp ce-şi croia drum prin încâlceala din urma lui Ethan. Sandalele ei nu-i erau de prea mare folos pentru a-i proteja picioarele, dar erau mai bune decât nimic. Oricum, nu peste multă vreme deja se străduia să nu şchiopăteze.

Mai mult de atât nu se lumină de ziuă. În crepusculul galben-verde, vietăţi zburătoare muşcau sau bâzâiau. Kayla sări înapoi când o tulpină încolăcită se dovedi a fi un şarpe cu dungi maro şi arămii.

– Viperă cu corn obişnuită, zise Ethan, dirijând-o, prudent, dincolo de ea. Destul de veninoasă. Trebuie să fim atenţi la vietăţile de pe sol. Sunt mai greu de observat. Şarpele-coral sud-american este cel mai periculos, dar îl poţi vedea. De regulă. Pe cel de tufiş îl vezi cu mare greutate... se contopeşte cu mediul.

Îi adresă un zâmbet strâmb.

– De-asta am luat-o eu înainte. Sunt parţial imunizat la ambele specii. Dacă mă muşcă, probabil că n-am să mor.

– Zeilor, cu ce te ocupi tu?

Kayla privi prudentă spre sol.

– Parcă spuneai că interpretezi muzică de jazz. Ce eşti? Îmblânzitor de şerpi?

– Cânt muzică de jazz. Şi am un doctorat în ecologie tropicală.

Ethan dădu din umeri.

– Un doctorat cu totul inutil, potrivit familiei, dar îmi petrec o grămadă de timp pe aici.

Nu mai văzură alţi şerpi, cu toate că ea scruta înfrigurată fiecare umbră întâlnită. Deplasarea deveni mai uşoară după ce dădură peste un drum forestier, o cărăruie îngustă care şerpuia printre trunchiuri şi pe sub lujerii groşi. Căldura umedă părea să absoarbă umezeala de pe trupul Kaylei, în pofida sorbiturilor frecvente din preţioasa lor apă, iar setea începu s-o chinuie. Din când în când se opreau şi Kayla îşi încorda auzul, fără să audă nimic în afara bâzâitului constant al insectelor, ţipătul ocazional al vreunei păsări sau al maimuţelor, şi, o dată, o tuse adâncă, la care Ethan îşi miji ochii.

– Un jaguar, zise el, dăruindu-i un zâmbet încurcat. Îşi aleg ascunzătorile cu grijă. Fac să merite vremea cât stai în aşteptare.

– Aşa ar fi trebuit să faci tu.

Ea-şi şterse transpiraţia de pe faţă cu rochia murdară.

– Chiar o să plătească pentru tine.

– Vrei să mergi pe aici de una singură?

Rânji spre ea, apoi rânjetul îi pieri.

– În afară de asta... n-aveam de gând să stau, pur şi simplu, acolo. Cred că ăsta este unul din motivele pentru care tatăl meu a plecat de-acasă şi a devenit artist şi sărac. Ar fi putut ajunge artist şi rămânând bogat, în interiorul familiei. Dar lui nu-i plăceau regulile. Şi da, există şi reguli.

Ridică privirea, după ce lumina se diminuă brusc.

– Cred că va ploua.

Fără glumă. Kayla căscă ochii, observând cum, în doar câteva minute, peticele de cer, vizibile prin păienjenişul vegetaţiei, se colorară din albastru într-un gri negricios. Fără niciun avertisment, norii se sparseră şi apa căzu în şuvoaie, ca la duş. Ethan o apucă de încheietura mâinii şi o trase într-un adăpost natural creat de un copac căzut parţial, acoperit de plante agăţătoare. Frunzele groase blocau mare parte din precipitaţii. Kayla îşi linse de pe buze picăturile de apă dulceagă, râse, şi ieşi din nou sub potop, udată până la piele aproape instantaneu. Se simţea bine, în vreme ce ploaia caldă o curăţa de transpiraţie şi murdărie. Lăsă să-i cadă rochia de pe umeri, iar apa se scurgea în şuvoaie între sâni. Se simţea aproape *curată*, fir-ar. Ploaia se opri, la fel de brusc cum începuse.

Soarele ieşi pe deasupra frunzişului şi atmosfera se transformă imediat într-o saună. Apa picura, licărind ca nestematele în razele de lumină galbenă, care se disipa printre frunze, iar o pasăre viu colorată, cu pene purpurii şi albastre, fâlfâia din aripi printre copaci. Kayla râse încetişor, cu părul ud lipit de cap, cu rochia încă lăsată în jurul şoldurilor.

– E minunat, spuse ea. E un infern în materie de drumeţii, dar e frumos.

Se întoarse să-l privească şi-şi abandonă deliberat rochia. Jeruna n-avea decât să se ducă naibii. Era pe altă planetă. Kalya întinse rochia pe nişte crengi, să se usuce.

Fără nici-o vorbă, Ethan rupse câteva frunze asemănătoare celor de palmier dintr-un pâlc de copaci pitici şi le aşează sub umbrarul din liane. O maimuţică, cu o faţă ca de clovn rămas într-o stupoare perpetuă, flecări spre el de pe un trunchi de copac; apoi ţâşni în sus, dispărând între umbre. El se întoarse spre Kayla şi, încă fără să spună nimic, îi luă mâna într-a lui şi o trase spre el, atingându-i uşor umerii.

Dintr-odată, tăieturile, juliturile, căldura sufocantă... nu mai contau deloc. Ea se aplecă înainte, lăsându-şi buzele să i le atingă pe ale lui, urmându-le conturul cu limba. Îl simţi înfiorându-se. O trase din nou spre el, cu forţă, lipindu-şi gura de a ei, apăsată, fierbinte, flămândă ca şi a ei.

Făcură dragoste, moţăiră, apoi făcură din nou dragoste. El îi povesti despre universul celor foarte bogaţi şi cum era să trăieşti la margine, nici înăuntru, dar nici lăsat să fii cu adevărat independent. Familia era familie... Într-un fel, erai o marfă de schimb, ca în cazul unui trib. Totuşi, era *înăuntru*. Ea-i povesti cum crescuse într-o creşă. Afară. Aflând că avea un nivel puternic de empatie, că avea talentul de a deveni cameleon.

– Şi de asta o faci?

El se lăsă pe un cot, lângă ea, urmărind conturul pometelui ei cu vârfurile degetelor.

– Ca să ajungi să trăieşti înăuntru?

– Da.

Îi spuse adevărul pentru că descoperise că nu voia să-l mintă pe acest bărbat.

– Vreau asta. Şi se plăteşte bine.

Ţipă, înţepată de ceva.

– Afurisitele de insecte.

Se ridică, lovi şi apoi privi sângele de pe palma ei.

– N-ar fi mai bine să mai facem câţiva paşi? Poate că greşeşti, crezând că se mai întorc.

Dar se strâmbă şi aproape căzu jos încercând să se ridice în picioare.

Ethan inspiră repede şi-i examină picioarele.

– Kayla, de ce n-ai spus nimic? Stai *jos*, şi lasă-mă să mă uit.

– N-avea niciun rost să mă plâng, spuse ea, dar nu-şi putu înăbuşi un ţipăt când el se folosi de o mânecă ruptă din cămaşa lui pentru a şterge noroiul de pe tălpile ei. Sângele acoperi pânza, iar tăieturile ieşiră la iveală deschise.

– Am putea să sfâşiem toată cămaşa mea şi să-ţi înfăşurăm fâşiile pe picior înainte să plecăm din nou la drum. Îmi pare rău. Nu m-am gândit că eşti încălţată în sandale.

Îi mângâie uşor vârfurile degetelor de la picioare.

– Ştii, eu sunt cipuit.

Râse, cu o undă de amărăciune în glas.

– Dacă şi-ar fi bătut capul să verifice.

– Cipuit?

Ea-şi azvârli părul ud de pe faţă.

– Am un sistem de localizare prin GPS, inserat în mine. Încă de la naştere. Este regula familiei mele. Dacă se apucă să-l caute, dau de noi.

– Şi de ce să nu caute?

– Răpitorii folosesc un dispozitiv de mascare. Probabil că era pe vârful cutiei. Toată lumea joacă după reguli, aşa că vor aştepta să audă veşti de la răpitori, le vor răspunde. Nu se vor apuca să *caute*.

Se încruntă, apoi se uită înapoi, pe unde veniseră.

– Ştii, pe cât au efectuat raidul de eficient, nu-mi vine să cred că au dat-o în bară cu prada. Tipii ăştia-şi fac temele de casă. Ar fi trebuit să fie în stare să captureze ţintele şi în mijlocul nopţii, din viteză.

Clătină din cap, oftă.

– Aşa că s-ar putea să ai dreptate şi nici ei să nu joace după reguli.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

– Mai bine o luăm din loc.

El reuşi să facă fâşii rudimentare dintr-o bucată de bumbac ruptă din cămaşa lui şi-i bandajă tălpile ca să mai poată să poarte sandalele subţiri. Ea tot mai şchiopăta, micile tăieturi şi julituri erau acum mai dureroase, după ce afluxul de adrenalină se disipase. Încet, cu grijă, îşi continuară mersul de-a lungul drumului forestier, luând-o spre apus, ca direcţie generală, printr-o încâlceală nesfârşită de frunze, liane şi trunchiuri înalte.

Lumina scăzu rapid la apusul soarelui şi se opriră, în cele din urmă, pentru a înnopta într-un alt loc aflat sub un trunchi de copac bătrân, uscat, acoperit de liane. Desigur, începu să plouă iar nu la mult timp după ce dispăru şi ultima geană de lumină. Apăraţi în mare parte de urgia ploii torenţiale, băură apă şi mâncară ceea ce se dovedi a fi mango şi papaia uscate. Şi făcură dragoste din nou.

Teroarea le bântui noaptea. Şi nu avea formă, ci doar reprezentare sonoră. Mârâieli, fluierături, un urlet înăbuşit, care trebuie să fi fost un jaguar. Ethan identifică fiecare sunet, fiecare detaliu a ceea ce se petrecea în întunericul gros şi mirosind a putreziciune, de parcă ar fi avut o lanternă vrăjită cu care străpungea noaptea. Alungă spaima, iar Kayla auzi dragostea în vocea lui, pe când transforma noaptea în zi. Aproape că o pufnise râsul. Iepurele în mărăciniş. Ar fi putut fi o excursie chiar plăcută dacă ar fi avut o pereche de pantofi buni. La un moment dat aţipi, se trezi, îl simţi pe Ethan moale, dormind cu braţele încă în jurul ei, apoi aţipi din nou, pentru că Ethan ştia că nu-i putea mânca nimic aici. Şi asta era destul.

Se deşteptă înţepenită şi o durea stomacul de foame, în pofida fructelor uscate din seara precedentă, în vreme ce trunchiurile întunecate ale copacilor şi frunzele palmate ale plantelor care le ofereau adăpost prinseră contur în bezna tot mai diminuată. Ethan dormea lângă ea. Privi în jos, spre el, abia vizibil în zorii care se îngânau. Avea faţa îmbujorată, iar când îl atinse, pielea-i era fierbinte. Febrilă. Nu-mi voi aminti de tine, se gândi ea, şi o străpunse un fior de mâhnire. Dacă un cameleon păstra naniţii, pierdea girul sindicatului. Nu cheltuiai o avere ca să-ţi plece perechea ta de ochi şi urechi închiriate cu amintirea dorită de tine, sau să ţi-o ţină ostatică. Acel gir, pentru a cărui obţinere plătise scump, însemna că era cu totul de încredere. Dacă înşela această încredere, fie şi numai o singură dată, o pierdea pentru totdeauna.

Şi nici nu i-ar fi folosit la nimic. Naniţii se autodistrugeau după o perioadă de timp bine stabilită, dacă nu erau filtraţi şi stabilizaţi. În câteva zile, amintirea se va evapora, fie că i-o preda Jerunei sau nu. Bineînţeles, peste câteva zile s-ar putea să fie tot aici. Zâmbi fără veselie în cenuşiul firav al

zorilor. Poate că ar trebui să spere că nici nu-i vor găsi pe aici. Nu aşa de curând.

Nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce se va întâmpla după. Zidul dintre *înăuntru* şi *afară* era impenetrabil. Puteai să te strecori prin el o vreme. Dar nu pentru mult timp. Regulile. Niciun fel de „şi trăi împreună cu Ethan până la adânci bătrâneţi”. Expiră într-un oftat prelung, lent, dorindu-şi să-i fi spus „nu” Jerunei, dorindu-şi ca brokerul ei să-i fi găsit un alt contract. Îşi plimbă degetele de-a lungul curburii pometelui lui Ethan, îi privi pleoapele tremurând, ochii săi aurii oprindu-se asupra ei, îi privi buzele arcuindu-se într-un zâmbet blând, de recunoaştere.

Nu, nu dorea asta. Se aplecă peste el şi-i întâlni buzele la jumătatea distanţei.

Ajunseră la drumul din pământ roşu la amiază, croindu-şi calea prin ceea ce părea să fie un zid impenetrabil de frunze şi liane, ieşind în soarele fierbinte care-i făcu să clipească şi să se clatine. Pentru câteva momente, nu putură decât să stea neclintiţi, ţinându-se unul de celălalt, strângând din ochi sub lumina astrului. Apoi Ethan chiui de bucurie, o strânse în braţe, şi amândoi se împleticiră prin praf, vlăguiţi de foame şi sete, râzând ca nişte apucaţi.

Micul jeep electric luă curba pe drumeag câteva momente mai târziu, iar şoferul cu pielea întunecată, îmbrăcat în ţinută de camuflaj de junglă, puse piciorul pe frână. Vorbea o spaniolă central-americană, la fel şi Ethan, care traduse. Salvatorul lor era un ranger al Rezervaţiei şi tocmai se întâmplase să vină să-şi verifice sectorul în această dimineaţă. Le spuse foarte limpede că au avut noroc, că ajungea pe acest drumeag doar din când în când. Se agită şi clătină din cap când Ethan îi explică ce li se întâmplase. Se socotea jignit, le spuse el, că bandele de răpitori se foloseau de junglă pentru cutiile lor. Uneori, asta devenea ceva periculos pentru rangeri. Avea apă la el şi un prânz alcătuit din tocană de fasole şi porumb, pe care-l împărţi cu ei, apoi conduse timp de patru ore până ajunse înapoi la sediul lui.

Până la sosirea lor, mecanismul familiei se pusese în mişcare, fără a mai conta că Ethan era doar un membru marginal.

Un VTOL[6] cu medici la bord ajunse până la ei şi fură examinaţi, trataţi pentru contuziile uşoare, îmbrăcaţi şi îmbarcaţi, totul înainte ca ea să-şi poată trage răsuflarea.

– Ne duc la un spital al familiei pentru observaţie şi tratament, zise Ethan, aşezându-se în fotoliul pluşat, lângă Kayla. Unchiul meu i-a trimis să ne aducă.

Îi atinse mâna, cu ochii lui căprui deveniţi întunecaţi în lumina cabinei.

– Probabil, vom fi despărţiţi o vreme, Kayla...

Se opri din vorbit, trase aer în piept.

– N-aş vrea să uiţi... asta.

– Nu pot face nimic.

Ea se străduia să-şi păstreze tonul calm.

– Ba, poţi. Păstreaz-o. Asimileaz-o, aşa cum fac clienţii tăi.

[6]Aparat cu decolare şi aterizare verticală, capabil să dezvolte viteze de înaintare similare cu cele ale aparatelor obişnuite (n. tr.).

Îi strânse braţele, cu faţa palidă.

– Nu te pot împiedica să faci asta.

Ea clătină din cap.

– Sunt imunizată, şopti ea. Nano-maşinăriile nu se vor descărca pentru mine. Nu pot asimila nimic.

– Cum poţi să faci *asta*?

Se înfuriase deodată, iar ochii-i scăpărau.

– Cum poţi... părăsi o parte a vieţii tale? Cum poţi să-ţi azvârli o parte a trecutului tău?

Trecutul avea colţi. Era ceva de care trebuia să fugi, nu să-l slăveşti. Asta până acum. Îşi întoarse capul de sub privirea lui acuzatoare.

– Dacă bat la uşa ta, am să fiu un străin. Nu se va fi întâmplat nimic din toate acestea. Aş putea fi oricine.

– Poate, şopti ea. Nu ştiu.

– *Iar eu vreau să-ţi aminteşti asta*.

Îl privi, îi întâlni privirea, îşi dădu seama că, în afara furiei, văzuse... frică.

– Este imposibil, spuse ea, pentru că nu-i putea oferi decât adevărul.

Preţ de câteva clipe, el nu spuse nimic, apoi privi în altă parte.

– Vrei să-i... dai asta Jerunei? întrebă el răguşit.

Nu i-ar putea spune decât adevărul, aşa că nu-i zise nimic. Dacă n-ar face-o... pentru ce altceva ar mai fi potrivită? Iar înăuntru era înăuntru.

Se ridică în picioare smucindu-se, cu faţa întoarsă.

– Târfo, zise el, şi se duse spre capătul avionului.

Ea rămase nemişcată multă vreme, holbându-se în jos, la mâinile ei zgâriate şi acoperite cu cruste vindecate, picioarele ei bandajate şi curăţate pulsând sub bumbacul pantalonilor de spital, pe care îi primise de la medici.

Peste câteva zile, nici nu-şi va mai aminti că-i spusese asta.

Sperase să-l mai poată vedea. O ţinură peste noapte, îi accelerară vindecarea, pentru a-i trata rănile de la picioare, îi aduseră bagajele de la staţiunea unde avusese loc nunta, şi-i oferiră un zbor până acasă în avionul familiei. Chiar când era pe picior de plecare, o bătaie în uşa foarte luxoasei sale rezerve îi făcu inima să tresară, dar nu era decât un avocat al familiei, care-i înmână un cec cu o sumă foarte mare şi o renunţare la orice pretenţii, absolvind familia de vreo responsabilitate legală.

O semnă. Nu fusese vina lor că răpitorii au fost de o incompetenţă atât de greu de explicat.

În ea creştea o furie surdă şi strânse din buze când avocatul făcu o plecăciune foarte discretă înaintea ei şi se retrase. Sosi un majordom taciturn, care-i duse bagajele până la avionul privat, iar ea îl urmă încet, picioarele recent vindecate fiind încă uşor dureroase în sandalele ei cu talpă plată. Urcă treptele mochetate ale avionului şi se întoarse să privească înapoi, spre spitalul privat. Semăna cu un complex rezidenţial păzit, cu căsuţe, alei şi parcuri. Clădirile principale ar fi putut alcătui o destinaţie de vacanţă. Cei câţiva oameni în uniformă din rândurile personalului, aflaţi pe alei, o ignorau, iar bătrânul din scaunul inteligent, ieşit afară să ia o gură de aer, nu se uită nici-o clipă în direcţia ei.

Urcă la bord şi uşa avionului se etanşă în urma sa.

Ignoră cu totul e-mailurile insistente ale brokerului cât de mult putu. Când, în final, anulă blocajul, imaginea Azarei apăru instantaneu în câmpul holografic, iar ochii ei întunecaţi scăpărau de furie, voalul ei cu mărgeluţe tremurând pe dinaintea Kaylei.

– În numele demonilor lui Allah, ce faci? Clienta m-a ameninţat cu acţiuni în justiţie. După cum ştii, contractul mă protejează, însă *eu* te ameninţ pe tine. Şi nu cu acţiuni în instanţă, răsfăţato. Niciun cameleon de-al meu n-a furat, *vreodată*, produsul. Ai face bine să nu fii tu primul, m-ai auzit?

O parte din mintea Kaylei se minună la furia ei. Până acum nu o mai văzuse niciodată pe Azara dovedind nici cea mai mică iritare.

– Vreau să discut cu ea, spuse.

– N-am să fac tot felul de jocuri cu tine. Te vei duce imediat la clinică, se răsti Azara. Am vorbit cu tehniciana ta. Mi-a spus că mai ai doar douăzeci şi patru de ore până când naniţii se vor compromite. Asta înseamnă că abia mai este timp pentru filtrarea lor şi conservarea unei copii digitale pentru transmiterea ei.

Ah, fii binecuvântată, An Yi, se gândi Kayla. O implorase, însă An Yi nu promisese nimic.

– Este mai mult decât suficient. Am să merg direct la clinică.

Kayla îşi plecă fruntea.

– Îndată ce vorbesc cu Jeruna Nesmith.

Azara îşi miji ochii, iar imaginea ei îngheţă. Făcea multitasking şi era limpede că o contacta pe Jeruna, pe Marte.

– E dispusă să discute cu tine.

Arăta uşor uluită. Aparent, răspunsul Jerunei o luase prin surprindere.

– Dacă îndeplineşti acest contract, s-ar putea să-ţi mai dau o şansă... dacă nu te mai porţi niciodată atât de copilăreşte. Desigur... vei trece printr-o perioadă de probă.

O privi pe Kayla mijindu-şi ochii.

– Clienta noastră nu dă vina pe tine.

Îşi arcui sprâncenele, de parcă ar fi aşteptat vreun comentariu al Kaylei. Dădu din umeri.

– N-am să-ţi pun la socoteală această scăpare, dacă e mulţumită.

Sincronizarea era totul. Kayla se ridică.

– Am să-i trimit un e-mail lui An Yi şi am să mă asigur că mă poate filtra.

– Te aşteaptă.

Buzele roşii ale Azarei se curbară într-un zâmbet uşor.

– Să nu mă dezamăgeşti, fetiţo.

Ameninţarea din spatele acestor cuvinte mergea dincolo de pierderea girului sindicatului. Kayla îşi plecă încă o dată capul şi stinse câmpul holografic.

Ethan n-o contactase.

Nu se aşteptase cu adevărat s-o facă. Ultimul lui cuvânt plutea în aer ca izul amărui a ceva ce arsese. Aşteptă până când câmpul holografic licări, făcând legătura de lungă distanţă cu Bradbury.

Chipul îmbătrânit al Jerunei Nesmith pâlpâi trezindu-se la viaţă în holo. Expresia feţei nu trăda absolut nimic, însă în ochii ei licări o nuanţă de triumf.

– Mi-a părut rău să aflu că ai fost traumatizată, zise ea monoton. Nu-i acesta un favor al ştiinţei? Chiar şi teroarea poate fi eliminată după o oră petrecută în compania filtrelor.

– Tu ai trimis răpitorii.

Kayla stătea calmă pe scaun, cu privirile aţintite pe chipul veştejit al femeii.

– Tu i-ai pus să mă ia pe mine şi pe Ethan.

Vocea-i tremură doar o idee când îi pronunţă numele şi văzu ochii Jerunei mijind. Nuanţa de triumf se intensifică.

– De ce?

Îşi înclină capul.

– De ce-ai cheltuit atâţia bani? De ce joci un asemenea joc?

– Eşti foarte deşteaptă.

Buzele subţiri ale bătrânei se unduiră într-un zâmbet satisfăcut.

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Răpitorii nu sunt chiar atât de incompetenţi. Nu şi atunci când pun mâna pe indivizi din interior.

Dădu din umeri.

– Uiţi. Citesc oamenii. Nu erau deloc nesiguri în privinţa celor pe care-i capturaseră. Ştiau că-i aveau pe cei care trebuia. Iar acel ranger s-a nimerit pe acolo exact la ţanc. Ne urmărea, nu-i aşa?

Jeruna zâmbea larg acum.

– Eşti însărcinată?

Kayla înghiţi un nod, simţindu-se de parcă ar fi fost lovită în stomac.

– Nu, zise ea.

Îşi strânse buzele.

– Asta ai fi vrut?

– Nu.

Jeruna oftă.

– Dar ar fi fost ca un... bonus.

– De ce faci aşa ceva?

Nu îndrăznea să ridice vocea mai mult de nivelul unei şoapte.

– Ca să-mi ispăşesc păcatele.

Jeruna clătină din cap.

– Chiar dacă-ţi este greu să-ţi imaginezi, am fost şi eu, cândva, tânără. Şi chiar atrăgătoare. Şi deşteaptă.

Zâmbi.

– Una dintre rudele mele îndepărtate s-a îndrăgostit de mine. S-a îndrăgostit de mintea mea şi de trupul meu.

– Tatăl lui Ethan, zise Kayla.

– Oh, nu, draga mea, mă flatezi, chicoti Jeruna. Bunicul lui. Dar am fost destul de curajoasă să părăsesc planeta, iar el nu, în vreme ce eu credeam că dragostea este ceva ce poate să aştepte până când aveam *eu* timp să mă ocup de ea.

O privi pe Kayla, zâmbindu-i subţire.

– Să nu faci niciodată această greşeală, copilă. Acum cred că universul îţi oferă doar o singură şansă.

Nu! Kayla înghiţi cuvântul înainte să fi putut erupe. Îşi menţinu o figură lipsită de expresie.

– Deci, ce-ai vrut de fapt? O amintire care să ia locul a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată?

– Ceva de genul acesta.

Zâmbetul Jerunei se lăţi încet, iar ochii-i erau flămânzi.

– Şi bănuiesc că mi-ai adus trecutul pe care n-am fost într-atât de isteaţă încât să-l trăiesc. Îţi voi fi îndatorată pe veci pentru asta. Crede-mă, am să te plătesc foarte, foarte bine.

Zâmbetul îi deveni şi mai larg, iar în ochi îi sclipea un licăr de satisfacţie dispreţuitoare.

– Un bonus foarte generos, care să-ţi compenseze trauma.

Târfo, aşa-i spusese el.

– Azara a înţeles greşit.

Kayla aşteptă ca privirea Jerunei să se concentreze asupra ei.

– În ce privinţă?

Tocmai începea să fie îngrijorată.

– Nu numai că am făcut dragoste, zise Kayla. Dar ne-am şi îndrăgostit. Asta ai vrut să se întâmple, nu-i aşa? Să ne aduci împreună, să ne pui în pericol, dar s-o faci în curtea din spate a lui Ethan, astfel că el se simţea bine, iar eu eram speriată.

Căţea, se gândi ea. Ei bine, n-a trebuit să te deranjezi atât de mult.

Aproape că o sufoca nodul de cuvinte amare.

– Iar această dragoste nu-i de vânzare.

– Avem un contract.

Faţa Jerunei se albise. Imaginea ei încremeni. Multitasking.

– Nu-ţi mai bate capul.

Kayla scoase un hohot tăios.

– Brokerul meu a greşit în privinţa limitei de la care începe degradarea. Nu ai timp să-ţi chemi trupele de asalt.

– Nu poţi păstra asta. Ştiu cum funcţionează.

Jeruna îşi strânse pumnii.

– Nu fi proastă. N-ai să mai lucrezi niciodată drept cameleon, am să mă asigur al naibii de bine de asta.

– Oh, brokerul meu o să aibă grijă să fie aşa. Nu-ţi face probleme.

Kayla privi cifrele pâlpâitoare de la baza câmpului holografic.

– Pierdem amândouă. Chiar... *acum*.

Potrivise bine lucrurile, dar s-a întâmplat ca şi cum ar fi apăsat un buton. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi se întrebase cum se va deosebi asta de filtrare, când se culca şi apoi se trezea odihnită şi ca nouă.

Ethan, se gândi ea, concentrându-se pe chipul lui amintit, pe atingerea lui de pielea ei, felul în care-l simţise în ea, ca o parte din ea. Nu pot să *uit*, pur şi simplu.

Se ştergea... se ştergea... îşi pierdea sensul... o faţă... fără nume... ca apa scursă din cadă. Ia-o în palma ta făcută căuş... tot dispare...

Un urlet ascuţit îi străpunse craniul. Kayla clipi.

În câmpul său holografic, o femeie în vârstă îşi strângea capul cu ambele mâini, părul ei tuns scurt ieşindu-i în smocuri printre degete. Clienta cu care tocmai avusese interviul, Jeruna, aşa ceva...

– Nu, căţea, mă păcăleşti, urlă femeia. Ethan, dă-mi-l pe Ethan.

Plecase după doză, îşi amintea asta. Defect nano? Femeia continua să urle.

– Va trebui să discutaţi cu brokerul meu, zise ea şi închise câmpul.

Familiara migrenă îi cuprinse craniul în degetele de oţel şi inspiră rapid, gemând. Asta ar trebui să i se întâmple la clinica lui An Yi, nu aici. Kayla îşi atinse încet capul cuprins de durere şi se duse spre bucătărie, târşindu-şi paşii, după un ceai. Trebuie să fie o defecţiune. Cât timp trecuse de când luase doza?

– Verifică data, zise ea şi cifrele se treziră la viaţă în câmpul acum pustiu.

Se holbă la ele buimăcită, cuprinsă de o spaimă rece.

Nu-i posibil.

Îşi lăsă ceaiul, abia simţind stropii opăriţi când ceaşca se răsturnă, şi alergă spre canapeaua extensibilă, scoase jurnalul intim din locul său de sub rama metalică. O pagină fusese smulsă... însemnările despre ultima doză? Cea pentru femeia care tocmai ţipase la ea?

Am reuşit. Literele înflorate săreau spre ea din pagină. *Ştiu că ai să jubilezi, însă asta trebuie să înceteze. În ultimele zile am pierdut ceva. Nu ştii de asta pentru nu ai trăit-o, dar a contat. De fiecare dată când fac asta, creez un „noi”... acel eu care a trăit asta şi tu, cea de partea cealaltă a filtrului. Eu... noi... suntem sute de femei şi ce-am pierdut cu toate? Nu ştiu. Tu nu ştii. Nu am să-ţi mai spun nimic, pentru că s-au dus pentru totdeauna, şi nu ţi s-au întâmplat ţie. Am ţinut doza până când a expirat. Începe să-ţi cauţi de lucru, scumpo. Noi... noi toate... am terminat-o cu curvitul şi-am rămas şomere*.

Kayla scăpă caietul, perplexă. N-am scris aşa ceva, se gândi ea, dar o făcuse. Însemnările nu-i erau cu totul nefamiliare. Gândurile o chinuiseră, în cea mai mare parte, în mijlocul nopţii, chiar după ce-şi luase doza.

Ce s-a întâmplat?

Bâjbâi, se încordă, încercând să-şi amintească, văzu biroul lui An Yi, îşi aminti de discuţia lor benignă, de senzaţia produsă de scaunul rabatabil, în timp ce An Yi prepara doza...

...văzu chipul schimonosit al femeii în câmpul holografic.

Pictograma Azarei licări în câmpul holografic, părând să tremure de furie. Kayla nici nu se osteni s-o acceseze. Nu poţi să furi decât o singură doză. După asta, erai trecut pe lista neagră.

– Sper că a fost fain, zise ea, şi cu toată amărăciunea din cuvinte... simţi un mic moment de uşurare. Asta era o nebunie. Privi în jur prin apartament.

– A fost drăguţ cât l-am avut.

Azara îi trimise o înştiinţare de încetare a contractului şi o citaţie oficială conform căreia girul oferit ei de sindicat i-a fost retras permanent. Iar în limbajul politicos se cuibărise o promisiune discretă de răzbunare. Kayla părăsi oraşul, se duse în est, acoperindu-şi urmele şi sperând că Azara nu era dispusă să cheltuiască prea mulţi bani pentru a da de ea. Găsi o garsonieră într-o periferie colcăitoare din suburbii, parte dintr-o fostă casă de familie, poate că fusese sufrageria, se gândi ea. Baia şi bucătăria la comun, însă camera ei avea o chiuvetă minusculă, cu apă rece, dar potabilă, iar ea gătise ani buni la cuptorul cu microunde şi grătarul electric, înainte de a fi devenit cameleon, aşa că nu era chiar atât de rău. Îşi găsi şi de lucru - chelneriţă într-unul din localurile la modă din oraş. Bacşişuri bune, pentru că era drăguţă, iar empatia, care o ajutase să fie un bun cameleon, îi făcea pe muşterii s-o placă.

În unele dimineţi îşi amintea visele. Şi atunci le cerceta, întrebându-se dacă nu făceau parte din acele câteva zile pierdute de la final.

Toamna sosi cu ploile ei, cu noroaie şi cu lungile şi udele aşteptări pentru trenurile spre oraş.

Şi apoi, într-o dimineaţă, în timp ce uda ghivecele mici cu plante înflorite, cumpărate de la piaţa de noapte, pentru a-şi însenina camera, cineva îi bătu la uşă.

– Cine-i acolo? întrebă ea, uitându-se prin vizorul mic, care constituia „securitatea” din această casă. Vecina ei, Suhara, rugând-o să-i „împrumute” puţin orez, se gândi ea. Iarăşi.

Însă bărbatul de partea cealaltă a uşii era un necunoscut.

– Kayla, tu nu-ţi aminteşti de mine. Dar am fost... prieteni.

Ceva din vocea lui... sau poate doar vocea singură... o făcu să tresară, ca sub un şoc electric. Cheia, se gândi ea, şi se mai gândi să nu-l ia în seamă, să-l cheme pe Dario, wrestlerul mătăhălos din camera din spate, să-l ia la goană pe tip.

Nu vreau să ştiu, îşi zise ea, dar, cu toate astea, îi deschise uşa şi se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre. Drăguţ tip. Inima ei începu să bată mai repede. El privi în jur, cu o expresie de... suferinţă.

– Îmi pare rău că te deranjez, zise el. Nu-ţi... aminteşti de mine.

Era o declaraţie, însă ochii lui erau rugători.

Ea nu se grăbi, examinându-i părul, faţa uşor palidă, hainele comode, făcute din fibră naturală, scumpă, ale căror etichete îl transformau într-un protejat, membru al elitei. Ei bine, ăştia fuseseră clienţii ei. În timp ce ea clătină din cap, umerii lui se lăsară.

– Ştiu că s-a întâmplat ceva, zise ea. Poate că între noi. Amintirea a dispărut, pur şi simplu. Îmi pare rău.

– N-ai găsit... însemnările pentru tine, din jurnalul tău? Scrisori despre... despre ce s-a întâmplat?

Despre mine, fusese el cât pe ce să spună. Ea clătină din cap.

– A fost greşeala mea. Eram furios. Apoi...

El strânse din ochi.

– M-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit serios, după ce m-am contaminat cu un germen tropical, rezistent la tratament. Până când m-am făcut destul de bine ca să caut... a fost deja târziu. Naniţii expiraseră, tu te-ai mutat şi... nu te-am mai putut găsi. Şi ultima dată când m-ai văzut, eram furios. Ştiam că vei crede că eu...

Îşi strânse, brusc, pumnii şi se lovi în coapsă.

– Chiar nu-ţi aminteşti, totul s-a dus, totul.

Iritarea lui era atât de puternică încât umplea încăperea. Fără să se gândească, ea făcu un pas înainte şi-i puse mâna pe umăr.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu ştiu ce vrei să-mi... spui.

Îl privi în ochii de culoarea alunei, dar cu puncte aurii în profunzimea lor.

– S-a dus cu adevărat.

Şi tu eşti din elită, se gândi ea. Iar eu nu.

El se uită dincolo de ea, cu privirea fixată la o distanţă medie.

– Ai vrea să iei cina cu mine?

– Ţi-am spus...

– Ştiu. Te-am auzit.

În cele din urmă îşi coborî ochii asupra ei, iar o fantomă de zâmbet strâmb îi jucă în colţul gurii.

– N-am să discut despre... momentul acela. Nu vreau decât să cinez cu tine.

Era pricepută la descifrarea oamenilor şi nu-l simţea ca pe o ameninţare.

– Desigur, spuse ea.

Pentru că era drăguţ, indiferent ce se petrecuse în trecut. Şi-l mai şi plăcea.

– Sunt liberă diseară.

– Minunat.

Ochii lui străluceau aurii când zâmbea.

– Eu cânt... atunci când nu hălăduiesc prin junglă fără niciun motiv foarte lucrativ.

Aşteptă o clipă, apoi oftă.

– Am un concert diseară, în partea cealaltă a oraşului. După cină... n-ai vrea să vii să asculţi? Cânt muzică de jazz clasic. Chestii chiar foarte vechi. Şi...

Ochii lui aurii licăriră.

– Eu provin dintr-o ramură a familiei care încalcă regulile. Uneori, chiar pe cele importante.

Orice-o fi însemnând asta. De fapt, era emoţionat, de parcă s-ar fi aşteptat la un refuz.

– Desigur.

Ea zâmbi, îi luă mâna. Pentru o clipă, atunci când mâinile lor s-au atins, ea văzu frunze verzi, lumină aurie, miros de umezeală, flori, putreziciune şi pământ. Ce ciudat, cum simţul olfactiv era cea mai puternică legătură cu ţăndările din misiunile trecute, care se infiltraseră dincolo de nano. Dintr-odată, simţi că palma lui îi era... familiară.

– Mi-ar plăcea nespus să vin şi să te ascult cântând.

DAMASC[7]

[7]Originally published in „*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*", Dec. 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011

— “Damascus” - 2006 —

de Daryl Gregory

Traducerea: Gabriel Stoian

Daryl Gregory a publicat în *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction*, *Amazing* şi *Asimov's*. Este autorul romanelor *Pandemonium* şi *The Devil's Alphabet*. Povestirea lui „Persoana a doua, la timpul prezent” a apărut în câteva antologii „The Best of the Year”, printre care şi Antologia Dozois nr. 23[8]. Locuieşte în State College, Pennsylvania.

În tulburătoarea povestire care urmează, autorul ne duce în culisele unui cult ciudat pentru a ne dezvălui conspiraţia în miezul ei - una atotcuprinzătoare şi care se dovedeşte a fi foarte sinistră.

[8] *The Year's Best Science Fiction*, vol. 2 (Ed. Nemira, 2008).

I

Când a realizat din nou unde se află, prima senzaţie pe care a avut-o Paula a fost aceea a degetelor lui împreunate cu ale ei.

Era legată de brancarda ambulanţei - încheieturile mâinilor, prinse în manşete de nailon, pieptul presat de o bandă lată - ca să o împiedice să se zbată şi să-şi smulgă perfuzia. Doar prezenţa lui o oprea să urle. Cu părul de un blond-închis căzut peste ochii albaştri şi cu obrajii palizi umbriţi de barba nerasă de câteva zile, el se uita atent la ea. Iubirea lui faţă de ea era ca aerul rece radiat de un bloc de gheaţă.

După ce au ajuns la spital, el a mers alături de brancardă, ţinându-i mâna pe umăr, în vreme ce paramedicii au dus-o în grabă la sala de urgenţe. Paula nu lucrase niciodată la urgenţă, dar a recunoscut câteva dintre chipurile celor prin dreptul cărora a trecut. A respirat adânc de câteva ori, simţind cum pieptul îi este încorsetat de banda de nailon, şi le-a zis cu glas calm paramedicilor că se simţea bine, că acum puteau să o lase să plece. Aceştia i-au spus vorbe menite să o calmeze, dar au lăsat legăturile la locul lor. Desfacerea lor era de acum treaba doctorului.

În cele din urmă, o asistentă a venit să îi pună câteva întrebări. O femeie foarte bronzată, corpolentă, cu părul încărunţit. Nu şi-a putut aminti numele ei, deşi lucraseră împreună vreme de câţiva ani, înainte ca Paula să fie concediată din spital. Acum revenea ca pacientă.

– În noaptea asta ce s-a mai întâmplat, Paula? a întrebat-o asistenta, pe un ton rece.

Nu se înghiţiseră când lucraseră împreună; pe vremea aceea, Paula era foarte iritabilă.

– Cred că am ameţit puţin, a spus ea.

– Criză, a zis unul dintre paramedici. Omul de la Crucea Roşie a spus că a început să aibă convulsii pe masă, şi au trebuit să o aşeze pe podea ca să nu cadă. Criza a ţinut cinci sau şase minute, înainte de a ajunge noi acolo, de aceea am adus-o aici. I-am administrat 0,1 mg de Lorazepam şi pe drum şi-a revenit.

– E al doilea caz de epilepsie de când am intrat în tură, le-a spus asistenta.

Paula a clipit de uimire. Fusese adusă la spital vreuna dintre acele îngrijitoare asiatice? Ori vreunul dintre convertiţi? S-a uitat într-o parte, spre însoţitorul ei care i-a întors privirea amuzat, dar nu s-a trădat în niciun fel. Totul făcea parte din plan, dar el nu voia să-i spună care era acel plan. Deocamdată.

Asistenta a observat că femeia îşi îndreptase atenţia în altă parte, de aceea pe faţa ei a apărut o expresie de autoritate.

– Hai să stai de vorbă cu un doctor, Paula.

– Mă simt mai bine.

Fără ca măcar să scrâşnească din dinţi.

I-au desfăcut legăturile şi au aşezat-o pe un pat din sala de examinare. Unul dintre paramedici i-a pus geanta pe noptieră.

– Noroc, i-a zis el.

Ea a aruncat o privire spre geantă, apoi şi-a mutat ochii imediat în altă parte. Era mai bine să nu atragă atenţia asupra ei.

– Îmi cer scuze dacă v-am făcut necazuri, a spus ea.

Asistenta i-a întins un clipboard cu formulare.

– Cred că nu este nevoie să-ţi explic ce sunt, a spus ea, apoi a adăugat: Ai păţit ceva la mână?

Paula a coborât privirea spre mâna ţinută pumn. S-a concentrat ca să-şi desfacă degetele, însă acestea au refuzat să se descleşteze. Asta i se întâmpla ceva mai des în ultima vreme. Şi întotdeauna mâna stângă.

– Cred că sunt agitată.

Asistenta a clătinat încet din cap, nelăsându-se păcălită. S-a convins că Paula putea ţine clipboardul în mână ca să scrie, după care a plecat.

Dar nu a lăsat-o singură. El s-a lăfăit pe un scaun de lângă noptieră, ţinându-şi picioarele întinse în faţă şi etalându-şi tălpile aproape negre ale picioarelor dezgolite. Zâmbetul lui sfios era ca o promisiune. Sunt aici, Paula. Voi fi întotdeauna aici pentru tine.

II

Albumul preferat al lui Richard era *In Utero*, al trupei Nirvana. Ea a început cu distrugerea acelui CD.

El a părăsit domiciliul într-o vineri, iar în lunea următoare a intentat divorţ. Voia custodia fiicei lor. Claire avea atunci zece ani şi era un copil introvertit şi secretos, dar Paula era mai curând dispusă să dea foc casei decât să îi cedeze copila. În schimb, a ars ceea ce iubea el cel mai mult. În ziua în care a primit scrisoarea în legătură cu audierea în vederea acordării custodiei, ea a luat CD-urile, LP-urile şi casetele audio de pe rafturi - care erau cu sutele - şi le-a cărat pe toate cu lada în curtea din spatele casei. Claire a plâns drept protest, a încercat să ascundă câteva dintre casete şi, în cele din urmă, Paula s-a văzut nevoită să o încuie pe fată în camera ei.

Apoi a turnat peste morman un flacon de lichid inflamabil, după care s-a dus în garaj, de unde a luat canistra cu benzină şi a golit-o şi pe aceea. A aruncat discul cu Nirvana în vârful grămezii.

Mormanul de plastic s-a aprins cu un vuiet care i-a dat satisfacţie. După câteva minute, focul a început să dea semne că se va stinge - CD-urile nu voiau să stea aprinse - de aceea Paula s-a dus în casă şi a adus cărţile lui şi revistele de muzică.

Coloana de fum i-a îndrumat pe poliţişti până la casa ei. Aceştia i-au spus că arderea gunoaielor în oraş era interzisă. Paula a izbucnit râs.

– Aveţi dreptate, e vorba de gunoaie.

Dar nu voia să se lase impresionată de doi poliţişti. Au apărut şi vecinii, dornici să asiste la scenă. „Dă-i în mama lor”, a gândit ea.

Locuia într-un cartier din Philadelphia pe care cei din afara lui îl socoteau „amestecat”. Negri, latino-americani şi albi, câţiva asiatici şi arabi. Unde se aflau case renovate recent, având curţi interioare în stil mexican, pardosite cu dale, la care se adăugau locuinţele unde se consumau droguri şi terenurile virane. Paula se mutase acolo, venind din suburbii, ca să fie alături de Richard, şi nu reuşise să-l ierte pentru asta. Înainte de a o naşte pe Claire, îl pusese să instaleze un sistem de alarmă şi să fixeze gratii la

ferestre. Se simţea ca şi cum abia dacă puteau să reziste împotriva unui val de criminali şi dementi.

Casele femeilor asiatice puteau găzdui şi criminali, şi dementi. Acestea locuiau vizavi, şi la depărtare de un teren viran, într-o casă din lemn ce era aproape o soră geamănă a celei în care trăia Paula. Verandele erau identice, din piatră, acoperişurile aveau aceeaşi înclinaţie, iar ferestrele erau la fel de înguste. Însă, în vreme ce casa Paulei era zugrăvită într-un albăstrui ca de gresie, sugerând bun-gust, a lor era vopsită în galben ca lămâia, iar uşile şi ramele ferestrelor, la fel ca rigolele, erau de un portocaliu ţipător, sau de un alb orbitor. Cinci sau şase femei, un amestec de rase şi de tonuri ale culorii pielii, intrau şi ieşeau din casă la orice oră din zi şi din noapte. Oare aveau slujbe? Nu erau în vârstă, însă jumătate dintre ele aveau probleme cu deplasarea, iar una din ele se ajuta de un baston pentru a merge. Paula era asistentă cu diplomă, având o experienţă de doisprezece ani în tot felul de instituţii medicale, dar şi în două spitale, şi ei i s-a părut că aceste femei manifestau acelaşi tip de problemă neuromusculară, probabil scleroză multiplă timpurie. Casa lor galbenă era probabil vreun adăpost pus la dispoziţie de o organizaţie caritabilă.

Pe stradă, femeile păreau pierdute, câteodată vorbind singure, asta până când observau pe câte cineva, iar atunci zâmbeau ceva mai larg decât s-ar fi cuvenit. Ele îi salutau întotdeauna pe Paula şi pe Richard, însă îi acordau mai multă atenţie lui Claire, vorbind cu ea în modul sfătos folosit de bătrâni ori de învăţătoare. Una dintre ele, o femeie albă şi uscăţivă, pe nume Steph, care avea o faţă uzată prematur, sugerând abuzul de droguri, a început să treacă pe la Paula ceva mai des în lunile după ce Richard părăsise domiciliul conjugal. Femeia aducea mâncare făcută de ea: castroane de supă, tamale, felii de pâine.

– Şi eu mi-am crescut copilul fără tată, a spus ea. Ştiu cât de greu îţi este de una singură.

Şi aşa s-a apucat să facă pe doica de câteva ori pe săptămână, locuind în casa Paulei, astfel încât Claire a ajuns să adoarmă în patul ei. În unele după-amiezi, ea o lua pe Claire cu sine, în deplasări la magazinul de coloniale sau în parc. Paula a rămas în aşteptarea sugestiei. În cele din urmă, aceasta a apărut, sub forma unei predici.

– Viaţa mea a fost ruinată, i-a spus Steph Paulei într-o după-amiază.

Claire se furişase în dormitorul ei, ca să se ghemuiască în pat cu căştile pe urechi. Cele două femei au rămas în bucătărie ca să mănânce pâine cu brânză, un fel gătit de cineva din casa galbenă. Steph a băut vin, în vreme ce Paula şi-a consumat scotch-ul ei de fiecare zi. Steph a vorbit fără să se ferească despre consumul de droguri, despre prietenii de două parale, despre problemele cu banii.

– A fost cât pe ce să îmi tai venele. Dacă Iisus nu ar fi apărut în viaţa mea, acum nu aş mai fi aici ca să stau de vorbă cu tine.

„Ia te uită”, a gândit Paula. A sorbit în tăcere din pahar, în vreme ce Steph a continuat să toace despre cât de uşor îi era acum, când cineva păşea alături de ea, când cuiva îi păsa de soarta ei:

– Un Iisus personal[9], a spus Steph. Ca în cântecul acela, ştii?

[9]„Personal Jesus” - cântec lansat de trupa Depeche Mode în 1989 pe albumul

Paula ştia cântecul - doar Richard era înnebunit după toate rahaturile acelea din anii '80. Avea până şi versiunea făcută de Johnny Cash, asta până când ea îi transformase colecţia în scrum.

– Nu, mulţumesc, a spus Paula. Nu mai vreau bărbaţi în viaţa mea.

Steph nu s-a simţit ofensată. A continuat să revină, să vorbească. Paula tolera prezenţa femeii pentru că, de când Richard părăsise domiciliul, avea nevoie de cineva să o ajute în privinţa lui Claire - şi pentru că avea nevoie de timp liber mai mult ca oricând. Chiar dacă îl pomeneau una-două pe Iisus, femeile din casa galbenă erau inofensive. Sau cel puţin aşa şi-a zis ea, până în seara când, venind acasă, a constatat dispariţia lui Claire.

III

Paula ştia cum să-şi joace rolul în spital. Spune cât mai puţine lucruri, poartă-te firesc, nu te uita la lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vedea. Ştia că analiza sângelui avea să iasă normală. Medicii vor ridica din umeri şi până la amiază o vor externa.

Doctorul ei a surprins-o totuşi. O repartizaseră lui Louden, un bărbat scund, dar bine clădit, cu o mirişte căruntă pe cap, apreciat de asistente pentru pricepere: nu era sclipitor, dar nici arogant, un om competent, care se ocupa cu atenţie de pacienţi. Însă îl apucase ceva - se arăta prea interesat de cazul ei. I-a umplut după-amiază cu o tomografie cu rezonanţă magnetică, şi o alta cu emisie de pozitroni. A chemat şi alţi specialişti.

Patru la număr, doi neurologi, un psihiatru, pe care Paula i-a recunoscut, şi o femeie pe care nu o cunoştea, care s-a recomandat drept epidemiolog. Aceştia au venit pe rând în cursul după-amiezii şi i-au pus aceleaşi întrebări. De câtă vreme avea convulsii? Cum se simţea când era cuprinsă de ele? Mai cunoştea şi alte persoane care să manifeste aceleaşi simptome? I-au palpat pielea ca să testeze reacţiile nervoase, au tras-o de degetele mâinii încleştate şi au încercat să i le îndoaie. Au întrebat-o de câteva ori: „Vezi persoane care nu există?”

Ea a fost cât pe ce să râdă. El a stat alături de ea tot timpul, ţinându-şi braţul rece lipit de al ei. Putea fi cineva mai prezent de atât?

Singurele întrebări care au tulburat-o au venit din partea doctoriţei epidemiolog, cea pe care nu o recunoscuse. „Mănânci carne?” a întrebat-o aceasta. Paula a spus că da. Iar doctoriţa, o femeie cu faţa pătrăţoasă şi cu părul castaniu tuns scurt, i-a pus o grămadă de întrebări suplimentare, notând exact ce fel de carne mănâncă, cât de des, dacă o gătea singură ori mergea la restaurant.

La sfârşitul zilei, au mutat-o pe Paula în aceeaşi cameră cu o femeie albă, destul de vârstnică, pe nume Esther Wynne, o doamnă cu adevărat sudistă, care se machiase şi-şi dăduse părul cu fixativ, de parcă era pregătită ca dintr-o clipă în alta să-şi scoată acele de perfuzii din braţe pentru a merge la vreun restaurant elegant.

Doctorul Louden a trecut pe la ea înainte de a pleca acasă. S-a aşezat greoi lângă patul Paulei, apoi şi-a plimbat palma peste ţeasta căruntă.

Violator, care a fost inclus pe lista celor mai bune 100 melodii din toate timpurile în anul 2006 de către revista Q (n. tr.).

– Nu prea ai fost sinceră faţă de noi, a spus el, părând la fel de obosit ca şi ea.

– Nu, probabil că nu, a zis ea.

În spatele ei, însoţitorul a clătinat din cap, râzând tăcut.

Şi Louden a zâmbit, dar fugar.

– Cred că-ţi dai seama cât de grav este. Eşti a zecea persoană consultată de noi şi care prezintă aceleaşi simptome, şi există şi altele care apar la spitalele din oraş. Câţiva dintre colegii mei consideră că s-ar putea să asistăm la debutul unei epidemii. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a descoperi cauza.

– Sunt contagioasă?

El şi-a scărpinat bărbia, apoi a plecat ochii.

– Nu credem asta. Nu prezinţi stare febrilă, nici semne de inflamaţii - nici alte indicii care să trădeze prezenţa vreunei infecţii virale sau bacteriene.

– Şi atunci ce crezi că am?

– Deocamdată nu ne-am format o părere clară, a spus el. Îi ascundea ceva, tratând-o ca pe o pacientă neroadă. *Putem*, totuşi, trata simptomele. Vom încerca să aflăm mai multe mâine, dar credem că suferi de o epilepsie psihomotorie. Există porţiuni din creierul tău care...

– Ştiu ce este epilepsia.

– Da, dar epilepsia psihomotorie este ceva mai... A făcut un gest confuz, apoi a scos câteva pagini capsate laolaltă de pe clipboard şi i le-a întins. Ţi-am adus literatură de specialitate. Cu cât înţelegi mai bine ce se întâmplă, cu atât mai bine vom conlucra.

După glas, nu părea să creadă ce spune.

Paula a aruncat o privire asupra paginilor. Imprimate de pe un site.

– Citeşte ce scrie acolo, iar mâine, amândoi... ăăă, în fine. O asistentă intrase în cameră cu o cană din plastic în mână, semn că era ora de medicaţie. Louden a părut uşurat că are prilejul să discute despre altceva. Acesta este Topamax, un medicament pentru tratarea epilepsiei.

– Nu-l vreau, a spus ea.

Terminase cu drogurile şi alcoolul.

– Nu ţi l-aş prescrie dacă nu ar fi necesar, a spus Louden. Cu glas de medic. Vrem să evităm maximele bolii, acelea care provoacă crize precum cea de astăzi. Doar nu vrei să cazi pe jos şi să-ţi spargi capul, nu?

Această încercare stângace de manipulare ar fi făcut-o pe Paula dinainte să se înfurie.

Tovarăşul ei a ridicat din umeri. Nu avea importanţă. Totul făcea parte din plan.

Paula a acceptat cana întinsă de asistentă şi a înghiţit cele două pastile cu o gură de apă.

– Când pot pleca acasă? a întrebat ea.

Louden s-a ridicat.

– Mai vorbim mâine dimineaţă. Nu-mi face plăcere să-ţi spun, dar mai trebuie să efectuăm câteva analize.

Ori o reţineau în spital socotind că era contagioasă. Debutul unei epidemii, aşa zise doctorul.

Paula a dat din cap înţelegătoare, iar doctorul Louden a părut uşurat. Când a ajuns la uşă, ea a spus:

– De ce m-a întrebat doctoriţa aceea - Gerrhardt? - dacă obişnuiesc să consum carne?

El s-a întors.

– Doctor Gerrholtz. Nu e din spitalul nostru.

– Dar unde lucrează?

– A, la CPE, a spus el pe un ton degajat. Ca şi cum oamenii de la Centrul pentru Prevenirea Epidemiilor ar fi nişte obişnuiţi ai spitalului. Nu-ţi face griji, asta e treaba lor, să pună întrebări ciudate. Te vom externa cât mai curând posibil.

IV

Paula a revenit acasă după slujbă şi a găsit uşa neblocată pe dinăuntru şi luminile aprinse. Era doar 7:15, dar la început de noiembrie asta însemna că se întunecase de mai bine de o oră. A dat buzna în casă ca să o caute pe Claire. Fata cunoştea regulile: imediat ce venea de la şcoală, trebuia să încuie uşa, să nu răspundă la telefon decât dacă numărul apelantului era al Paulei sau cel de la serviciu. Chiar dacă reuşise să câştige custodia parţială, el voia să îi ia totul.

În cele din urmă, a observat biletul, într-un loc curat de pe blatul din bucătărie, între un teanc de farfurii şi o cutie de cereale deschisă. Scrisul era al lui Steph.

S-a dus la casa galbenă şi a bătut în uşă cu putere. Steph i-a deschis.

– Nu te îngrijora, a spus aceasta, încercând să o calmeze. Şi-a făcut temele, iar acum se uită la televizor.

Paula a trecut de ea şi a ajuns în camera de zi încărcată de mobilier de mâna a doua şi de covoare decolorate. Se părea că toate luminile din casă erau aprinse, făcând fiecare suprafaţă plană să lucească: podeaua din stejar, frecată până căpătase un luciu untos, pereţii văruiţi în culoarea narciselor, ferestrele reflectând romburi sclipitoare de alb. Ceva aromat şi delicios se prăjea în bucătărie, iar Paula a simţit brusc că moare de foame. Nu mâncase nimic de la dejun.

Claire stătea pe un covor oval cu ciucuri, având ghiozdanul violet alături de ea. La un televizor mic şi pătrat se desfăşura un film despre natură, dar, de fapt, fata nu se uita la emisiune. Avea căştile în urechi, ascultând muzică la CD playerul pe care îl ţinea în poală. În spatele ei, pe o canapea, stătea lungită o femeie de culoare, slabă, trecută de cincizeci sau şaizeci de ani.

– Claire, a spus Paula. Fata s-a prefăcut că nu o aude. Claire, scoate-ţi căştile când îţi vorbesc. Voce fermă, dar raţională. Aceea de Mamă Bună. Doar ştii că nu ai voie să ieşi din casă.

Claire nu s-a mişcat.

– La casa verde a venit poliţia, a spus Steph. O casă dărăpănată la două numere mai la vale de a Paulei, unde în curtea din faţă erau mereu câteva motociclete. Distribuitori de droguri, aşa socotea Paula. M-am dus să văd ce face Claire, şi părea agitată, de aceea am chemat-o la mine. I-am spus că nu va păţi nimic.

– Nu mi-ai răspuns la telefon, a spus Claire, fără să-şi clintească privirea de la televizor.

Încă nu-şi scosese căştile. Făcea pe grozava în faţa acelor femei, socotind că Paula nu o va pune la punct în public.

– Trebuia să mai încerci, a spus Paula. Uitase să-şi repornească telefonul când plecase de la spital. Se oprise să bea ceva, dar nu stătuse mai mult de jumătate sau trei sferturi de oră, apoi venise acasă, deloc mai târziu decât în alte ocazii din trecut. Nu trebuie să pleci de acasă.

Steph a prins-o uşor de cot, întrerupând-o din nou. A făcut semn către femeia de pe canapea.

– Ea e Merilee.

Canapeaua părea să fie căminul permanent al femeii. Pe masa scundă aflată la capul ei se găseau un pahar pe jumătate plin cu apă, o cutie cu batiste de hârtie Kleenex şi un morman de şerveţele folosite. Pe podea se vedea o găleată din plastic. Merilee stătea rezemată de perne, având corpul acoperit cu un cearşaf alb. Avea picioarele îndoite sub ea într-o poziţie ce părea dureroasă, iar braţul stâng era răsucit aproape până la bărbie, unde mâna ei tremura ca un animal agitat. Se uita la televizor cu un zâmbet de beatitudine, ca şi cum ar fi urmărit cea mai bună emisiune din lume.

Steph a atins-o pe femeie pe umăr, iar aceasta a ridicat ochii.

– Merilee, ea este Paula.

Merilee a întins mâna dreaptă, care era teafără. Nu a făcut o mişcare precisă; întâi a întins-o mult prea la dreapta, apoi a rotit-o încet înapoi. Paula a luat-o uşor de mână. Avea pielea uscată şi rece.

Femeia a zâmbit şi a spus ceva în altă limbă. Paula s-a uitat la Steph, iar apoi Merilee a spus:

– Te mănânc.

– Poftim?

Poate nu auzise ea bine.

– E un salut fore, a spus Steph, pronunţând cântat cuvântul. Merilee şi ai ei sunt originari din zonele înalte din Papua-Noua Guinee. Merilee, ea este mama lui Claire.

– Da, da, ai dreptate, a spus Merilee. A deschis gura mai mult decât o impuneau cuvintele, răsucindu-şi buzele pentru a-şi menţine zâmbetul, ceea ce făcea ca exprimarea să iasă deformată. Ce fată frumoasă.

Nu era clar dacă se referea la Claire sau la Paula. Apoi mâna ei a alunecat într-o parte, ca o eşarfă, şi a plutit până pe piept. S-a rezemat din nou de perne şi a întors privirea spre ecran, continuând să zâmbească.

Ce naiba e cu femeia asta? s-a întrebat Paula în sinea ei.

– Tocmai ne pregăteam să mâncăm, a spus Steph. Stai cu noi la masă.

– Nu, trebuie să plecăm, a spus Paula.

Dar nu avea nimic de mâncare acasă. Iar ceea ce gătiseră femeile acelea mirosea minunat.

– Hai, rămâi, a zis Steph. Întotdeauna ţi-a plăcut mâncarea noastră.

Era adevărat. Mâncase la ele acasă aproape o lună întreagă.

– Dar nu stau mult, a spus Paula. A urmat-o pe Steph în sufragerie. Masa lungă, acoperită, ocupa aproape întreaga încăpere. Farfurii aşezate pentru zece persoane, şi mai era loc pentru câteva. Câte persoane sunteţi aici?

– Şapte dintre noi locuiesc în casa asta, a spus Steph, intrând în bucătăria alăturată.

– S-ar părea că aveţi loc pentru chiriaşi.

Paula a ales un scaun şi s-a aşezat, ochind sticla înaltă, de culoare albastră, aflată în mijlocul mesei.

– Acolo aveţi vin? a întrebat Paula.

Nu i-ar fi stricat o gură.

– Mi-ai luat-o înainte, a zis Steph.

A revenit în încăpere ţinând între degete picioarele lungi ale paharelor, urmată de o fată de culoare, în vârstă de optsprezece ori nouăsprezece ani - Tanya? Tonya? - care ducea un platou cu tortilia rulate. Paula o mai văzuse pe fată ducându-şi copilul mic de mână pe trotuar. Afară mergea şchiopătând puţin, însă înăuntru acel defect abia dacă se observa.

Steph a turnat vin tuturor, dar a rămas în picioare. Nimeni nu a făcut nicio mişcare.

– Gata, a spus ea într-un târziu, suficient de tare ca să audă şi Merilee.

Tonya - sigur era Tonya - a luat o tortilia şi a dat platoul mai departe. Paula a muşcat cu atenţie din rulou. A simţit gust de smântână, salsa aromată, bucăţi de roşie. Cuburile mici de carne erau atât de tare marinate, încât puteau fi din orice: carne de porc sau pui, sau tofu.

Tonya şi Steph s-au uitat la Paula cu expresii neutre, însă ea a simţit că acestea aşteptau ceva. Paula şi-a şters o picătură de smântână de pe buză.

– E foarte bună, a zis ea.

Steph a zâmbit şi a ridicat paharul.

– Bun venit, a spus ea, iar Tonya a imitat-o.

Paula a răspuns la salut şi a băut. Vinul avea gust mai mult de brandy, fiind gros şi prea dulce. Tonya a dat din cap către ea, şi a zis ceva în şoaptă. Steph i-a spus ceva lui Merilee în acea limbă străină. Ochii lui Steph erau umezi de lacrimi, a observat Paula, alarmată.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Paula.

A lăsat jos cana. Se întâmplase ceva ce nu putea înţelege. S-a uitat la tortilia albă, la paharele cu vin închis la culoare. Aceea nu era o gustare, ci o slujbă nenorocită.

– Spune-mi ce se petrece, a rostit ea cu răceală.

Steph a oftat, arborând un zâmbet dulce-amărui.

– Suntem îngrijorate din cauza voastră. A amândurora. Claire stă prea mult timp singură, iar tu încă suferi, se vede asta.

Paula s-a holbat la Steph. Ce căţele făţarnice. Ce însemna asta, un soi de intervenţie religioasă?

– Viaţa mea nu vă priveşte.

– Claire mi-a spus că ai pomenit de sinucidere.

Cu un hârâit brusc, Paula şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat, simţind că inima îi bate nebuneşte. Tonya a privit-o cu un aer îngrijorat. Cu o atitudine superioară.

– *Claire* ţi-a spus aşa ceva? a spus Paula. Şi ai crezut-o?

– Paula...

S-a rotit, îndepărtându-se de masă, îndreptând-se către camera de zi, având-o pe Steph foarte aproape în urma ei.

– Claire, a spus Paula, fără să ţipe încă. Plecăm.

Claire nu s-a ridicat. S-a uitat spre Steph, ca şi cum ar fi cerut aprobarea ei. Asta a înfuriat-o pe Paula mai mult decât ceea ce se petrecuse până atunci.

A prins-o pe Claire de braţ şi a smucit-o, ridicând-o în picioare. Căştile i-au sărit din urechi, făcând muzica să se audă ca un ţiuit. Claire nu a scos niciun sunet.

– Ne îngrijorează soarta ta, Paula, a intervenit Steph. A trebuit să întreprindem ceva. Acum nu vei înţelege, dar curând...

Paula s-a răsucit fulgerător şi a plesnit-o pe femeie cu palma peste gură, întorcându-i bărbia în sus. De durere, Steph a închis ochii, dar nu a ridicat braţele, şi nici nu s-a tras înapoi.

– Să nu vă mai apropiaţi de fiica mea, a spus Paula.

A pornit spre ieşire, iar Claire a trebuit să facă eforturi ca să rămână în picioare lângă ea. Paula a deschis uşa violent şi a împins întâi fata să iasă. Claire încă nu scosese niciun sunet.

În spatele ei, Steph a spus:

– Aşteaptă.

A venit până la uşă, având în mâini ghiozdanul şi CD playerul lui Claire.

– Într-o zi, vei înţelege, a spus Steph. Iisus va sosi curând.

V

– Eşti creştină, adevărat? a spus Esther Wynne. Mi-am dat seama după chipul tău. Ai iubirea de Dumnezeu în tine.

În timp ce au ciugulit din tăvile cu micul dejun, Esther i-a povestit Paulei despre viaţa ei.

– O mulţime de oameni care au avut acelaşi fel de cancer ca mine au murit cât ai clipi, a spus ea. Eu am avut vreme să-mi iau rămas-bun de la toată lumea.

Cancerul ei era în remisie, însă acum se lupta cu o infecţie gravă la vezică. În urmă cu o zi o băgaseră pe perfuzii cu antibiotice puternice.

– Cu tine ce este? a spus Esther. Ce caută aici o femeie tânără ca tine?

Paula a râs. Avea treizeci şi şase de ani.

– Doctorii cred că am EPM[10]. Esther s-a încruntat. Un acronim din trei litere, a spus Paula.

– O, am şi eu vreo câteva din astea.

Una dintre paginile web printate pe care i le dăduse doctorul Louden în seara precedentă includea o secţiune transversală animată a unui creier. Săgeţile arătau porţiunile de interes ale lobului temporal cu comentarii de îndrumare de genul „amigdala atribuie evenimentelor emoţii şi semnificaţii” şi „hipocampusul categoriseşte intrările ca fiind interne şi externe”. Într-o casetă colorată figurau o serie lungă de simptome EPM: euforie, sentimentul de destin personal, religiozitate...

Şi un sentiment al prezenţei.

> Hiperactivitatea asimetrică a lobului temporal separă sentimentul de sine în două - câte un geamăn în fiecare emisferă. Emisfera dominantă (de obicei cea stângă) interpretează cealaltă parte a sinelui drept „altceva” care pândeşte din afară. Alteritatea este apoi colorată de emisfera care este mai activă.

[10]Epilepsie psihomotorie (n. tr.).

Ajunsă aici, Paula a ridicat ochii, simţind o strângere de inimă. Camaradul ei se aplecase şi o urmărea citind. La vederea expresiei ei speriate, el şi-a plecat capul şi a râs tăcut, cu părul unduindu-se pe faţă.

Desigur. Nu avea să afle ceva care să-i facă vreun rău ei, sau lui.

A azvârlit paginile deoparte. Dacă însoţitorul nu ar fi fost cu ea, poate că acea informaţie ar fi îngrijorat-o toată noaptea, însă el a ajutat-o să gândească altfel. Articolul prezenta lucrurile în sens invers, confundând *efectul* cu *cauza*. Evident, creierul reacţiona când simţea prezenţa lui Dumnezeu. Neuronii acţionau ca pupilele, care se contractă când se confruntă cu o lumină puternică.

– Paula, a zis cineva. Paula.

A clipit. O asistentă stătea lângă patul ei cu o ceaşcă din plastic. Tava cu dejunul dispăruse. De câtă vreme se afla în reverie?

– Îmi pare rău, eram cufundată în gânduri.

Asistenta i-a întins pastilele de Topamax, urmărind-o cu atenţie. După ritualul obligatoriu - puls, tensiune arterială, temperatură - femeia a plecat.

– Ei, la ce te gândeai? a întrebat-o Esther.

Paula s-a lăsat înapoi pe perne şi a închis ochii. Însoţitorul ei s-a aşezat alături de ea pe pat, masând muşchii de la mâna ei stângă, dezmorţindu-i degetele crispate.

– Mă gândeam că atunci când te sună Dumnezeu, nu te întrebi de unde are numărul tău, a spus ea. Tu doar ridici receptorul.

– Amin, a spus Esther.

Doctorul Louden a trecut pe la ea ceva mai târziu în acea dimineaţă, însoţit doar de doctorul Gerrholtz, epidemiologul de la Centrul de Combatere a Epidemiilor. Poate ceilalţi specialişti se plictisiseră deja de cazul ei.

– Te-am programat la o nouă analiză tomografică cu emisie de pozitroni, i-a zis Louden. Sărmanul om, arăta de parcă nu ar fi dormit deloc toată noaptea. Poţi chema pe cineva să stea cu tine? Vreun membru al familiei?

– Nu, mulţumesc, a spus Paula. Nu vreau să deranjez pe nimeni.

– Eu cred că ar trebui să te gândeşti la asta.

– Nu-ţi face griji, doctore Louden. A vrut să-l bată liniştitor pe braţ, dar asta l-ar fi făcut probabil să se simtă jenat în faţa doctoriţei Gerrholtz. Mă simt cât se poate de bine.

Louden şi-a plimbat palma pe ţeasta pleşuvă. După un moment, a zis:

– Nu eşti curioasă să ştii de ce am cerut o investigaţie cu emisie de pozitroni?

Doctoriţa Gerrholtz s-a uitat cu severitate la el.

Paula a ridicat din umeri.

– Bine, de ce aţi cerut-o?

Louden a clătinat din cap, din nou dezamăgit că ea nu se arăta mai preocupată de propria sănătate.

– Paula, eşti din domeniul medical, de aceea vom fi sinceri cu tine, a spus doctoriţa Gerrholtz.

– Apreciez asta.

– Căutăm prezenţa plăcilor amiloide. Ştii ce sunt acelea? Paula a făcut semn că nu. Anumite tipuri de proteine se întreţes cu fibrele amiloide,

formând o placă. Aceasta ucide celulele. Cei bolnavi de Alzheimer prezintă aşa ceva, dar plăcile acestea sunt provocate de o altă familie de boli. Noi credem că acele plăci determină crizele de care suferi, dar şi alte simptome.

Alte simptome. Camaradul ei i-a atins umărul, ţinând-o strâns de mână.

– Bine, a zis Paula.

Evident tulburat, Louden s-a ridicat.

– Mai discutăm după efectuarea investigaţiei. Doctore Gerrholtz?

Aceasta l-a ignorat.

– Vom verifica evidenţele, Paula, şi vom căuta persoane care au prezentat simptome similare cu ale tale. A spus asta ca pe un avertisment. În ultimele trei săptămâni am descoperit aproape douăsprezece - iar asta doar în acest spital. Nu ştim câte cazuri vom găsi în tot oraşul, sau în ţară. Dacă deţii vreo informaţie care ne-ar putea ajuta să descoperim ce se întâmplă, ar fi bine să ne spui.

– Desigur, a zis Paula.

Gerrholtz a privit-o printre gene. Părea pregătită să mai spună ceva - să o acuze, pesemne - însă apoi a scuturat din cap şi a ieşit din cameră.

Esther a urmărit-o plecând. După un minut de tăcere, a zis:

– Nu-ţi face griji, scumpo. Nu doctorii au puterea aici.

– A, nu-mi fac griji, a spus Paula.

Şi era adevărat. Era clar că Gerrholtz nu avea încredere în ea - poate chiar bănuia natura misiunii pe care o avea Paula - dar ce importanţă avea? Totul făcea parte din plan, chiar şi doctoriţa Gerrholtz.

Până la amiază nu a venit nimeni să o ducă la tomografie. Paula a pendulat între somn şi veghe. De două ori s-a trezit tresărind, convinsă că însoţitorul ei părăsise încăperea. Însă de fiecare dată el s-a ivit după câteva secunde, apărând dintr-un colţ al câmpului ei vizual.

Infirmiera a venit în acelaşi timp cu masa de prânz, dar nu avea importanţă, pentru că Paulei nu-i era foame. S-a urcat în scaunul cu rotile, iar infirmiera a dus-o pe coridor, spre lifturi, însoţitorul ei a mers în spatele lor, iar picioarele lui prăfuite au scos foşnete pe podea.

Infirmiera a lăsat-o în holul din faţa serviciului de radiologie, alături de alţi trei pacienţi abandonaţi: un bătrân cu faţa cenuşie care dormea în scaunul lui, o adolescentă de origine hispanică cu un picior în ghips, care juca un joc electronic; şi un tânăr alb, care avea probabil douăzeci sau douăzeci şi unu de ani.

Băiatul s-a uitat la dalele de pe tavan, iar pe faţa lui a apărut un surâs uşor. După câteva minute, Paula i-a văzut buzele mişcându-se.

– Scuză-mă, i-a spus Paula. A trebuit să facă mai multe încercări ca să-i capteze atenţia. Ai vizitat vreodată o casă galbenă? Tânărul s-a uitat la ea cu un aer întrebător. O casă care era galbenă, şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

El a scuturat din cap.

– Îmi pare rău.

Niciuna dintre femeile care se aflau încă în casa galbenă nu ar fi încercat să mântuiască un bărbat, dar trebuia să întrebe. Băiatul trebuia să fie vreunul dintre convertiţi, cineva pe care îl salvase misiunea Paulei.

– Îmi dai voie să te mai întreb ceva? a spus Paula, coborându-şi puţin glasul. Bătrânul continua să doarmă, iar fata părea captivată de jocul ei. Cu cine vorbeşti?

Băiatul a ridicat privirea, şi a râs încet.

– A, cu nimeni, a zis el.

– Mie poţi să-mi spui, a zis Paula. Şi s-a aplecat spre el. Şi eu am un însoţitor.

El a făcut ochii mari.

– Şi tu ai o fantomă care te însoţeşte?

– Fantomă? Nu, nu e...

– Mama a murit la naşterea mea, a spus el. Dar acum ea este *aici*.

Paula l-a atins pe băiat pe braţ.

– Nu înţelegi ce se petrece cu tine, adevărat? El nu trecuse pe la casa galbenă, nu le cunoscuse pe surori, nu primise învăţătură. Nu vezi o fantomă. Îl vezi chiar pe Iisus.

Băiatul a râs tare, iar fata a ridicat privirea de la ecranul aparatului.

– Cred că aş şti să îl deosebesc pe Iisus de mama, a spus tânărul.

– Poate că de aceea a luat această formă pentru tine, a zis Paula. El apare altfel pentru fiecare persoană. Pentru tine, mama reprezintă o figură a iubirii necondiţionate. O persoană care s-a sacrificat pentru tine.

– Bine, a spus tânărul. Şi-a înclinat capul într-o parte, indicând spaţiul gol din dreapta Paulei. Şi a ta cum arată?

VI

Dumnezeu a pătruns prin parbriz într-o explozie de lumină. Orbită, Paula a scos un ţipăt şi a apăsat brusc pedala de frână. Micuţa maşină de teren Nissan s-a hurducat împinsă în spate, făcând CD-urile îngrămădite pe scaunul din dreapta ei să se rostogolească pe podea.

Alb. Nu vedea nimic altceva decât alb.

Oprise în traficul intens de pe un drum cu patru benzi, având centrul comercial în faţa ei, pe dreapta. Se ducea la pubelele de gunoi din spatele Wal-Mart ca să scape o dată pentru totdeauna de acele CD-uri.

În urma ei s-au auzit scrâşnete de frâne. Paula s-a ghemuit instinctiv, aşteptând încordată izbitura din spate şi a închis ochii strâns. (Încă: Lumină. Lumină.) Un zăngănit de metal lovit de metal, iar SUV-ul ei a fost aruncat în faţă. Paula a tresărit în scaun.

A deschis ochii, iar lumina i-a zgâriat retinele. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji.

Cu mâinile tremurânde, a tras orbeşte de centură, încercând să o deblocheze şi, într-un târziu, a găsit butonul şi a reuşit să şi-o scoată. S-a aplecat peste schimbătorul de viteze către scaunul din dreapta, iar cutiile din plastic au pocnit şi au alunecat pe sub genunchii şi palmele ei.

Le descoperise în fundul dulapului din camera lui Claire. Fata era la tatăl ei pentru o jumătate de lună, iar Paula găsise CD-urile stivuite ascunse sub un morman de pături şi animale de pluş. Multe carcase erau crăpate sau deformate de căldură, iar majoritatea CD-urilor nici nu mai aveau cutii. În ziua de după ce făcuse rugul, Paula o surprinsese pe fată scormonind cu un băţ prin grămada de resturi carbonizate şi îi spusese să nu atingă nimic de acolo. Claire ignorase ordinul în mod deliberat, furişându-se să salveze

câte ceva înainte ca totul să fie luat de gunoieri. Înşelătoria se desfăşurase vreme de câteva luni. Paula crezuse tot timpul că fata ei asculta muzica proprie - prostii cântate de stele de două parale şi de idoli americani - dar prin căşti ea auzea muzica tatălui ei: Talking Heads, Depeche Mode, Pearl Jam, Nirvana.

Paula a deschis portiera şi aproape că s-a prăvălit, în vântul îngheţat de martie. A reuşit să rămână în picioare, s-a îndepărtat nesigură de lumina orbitoare, pătrunzând în lumină. S-a lovit cu pulpa de ceva - bara de protecţie? - şi a întins o mână în faţă ca să-şi oprească prăbuşirea. Metalul rece a muşcat-o de palmă. Departe în dreapta ei, cineva striga furios. Claxoanele şi vuietul traficului o înconjurau.

A căzut în genunchi, iar zloata i-a udat imediat blugii. Şi-a acoperit capul cu ambele braţe. Lumina a izbit-o în gât şi spate ca o ploaie de pietre ascuţite.

Lumina avea să o distrugă. Exact cum merita.

Ceva a atins-o în creştet, şi s-a cutremurat de spaimă şi ruşine, dar şi de un extaz crescând care nu avea nici-o legătură cu sexul. A început să tremure şi să plângă.

Îmi pare rău, a spus ea, probabil cu voce tare. *Îmi pare rău*.

Cineva stătea alături de ea. A întors capul, iar el a apărut din lumină. Ba nu - *în* lumină, *din* lumină. Un foc sub forma unui bărbat.

Nu-l cunoştea, dar l-a recunoscut.

El s-a uitat în jos spre ea, cu ochii de un albastru intens, printre bucle albe, având un zâmbet timid doar pentru ea. I-a amintit de Kurt Cobain.

VII

– Nu vreau să mai iau medicamentele, a spus Paula, străduindu-se să-şi păstreze glasul sigur.

Louden stătea lângă pat, iar Gerrholtz era în spatele lui, ţinând în mâini o geantă mare cât cele Zece Porunci. Cei doi trecuseră pe lângă Esther fără să scoată o vorbă.

Însoţitorul ei se afla pe podea alături de patul ei, făcut ghem. Conturul lui părea că se dizolvă, transformându-se într-o negură. Zăcuse acolo toată dimineaţa, abia mişcându-se, fără ca măcar să se uite la ea.

– Nu e o idee bună, a spus doctorul Louden. Şi-a tras un scaun lângă pat, făcând picioarele să scrâşnească prin însoţitorul ei, de parcă acesta nu ar fi existat acolo. Pe chipul Paulei a apărut o grimasă şi a simţit vechea furie crescând în ea. A închis ochii şi s-a concentrat.

– *Îţi spun* să încetezi medicaţia, a zis ea. Dacă nu sunt cumva prizonieră aici, înseamnă că nu ai dreptul să-mi administrezi medicamente pe care eu le refuz.

Louden a oftat obosit.

– Nu-ţi stă în fire, Paula, a spus el.

S-a aplecat în faţă, lăsându-şi coatele pe genunchi, apoi şi-a apăsat degetele unei mâini pe frunte. În fiecare zi apăreau alţi şi alţi pacienţi suferind de epilepsie psihomotorie. Asistentele vorbeau despre o epidemie. Sărmanul doctor fusese atras într-un război pe care nu-l înţelegea şi pentru care nu era pregătit.

– Atunci, ajută-mă tu, a zis el, fără să ridice privirea spre ea. Spune-mi ce simţi.

Paula s-a uitat lung la televizorul atârnat de tavan. Acum îl lăsa să funcţioneze tot timpul, fără sonor. Imaginile îi distrăgeau atenţia de la alte lucruri, împiedicând-o să se gândească la el văzându-l cum zăcea pe podea, stingându-se.

– Lasă-mă să ghicesc! a intervenit Gerrholtz. Ai dificultăţi în a-l vedea pe amicul tău imaginar.

Paula şi-a întors capul brusc spre femeie. *Căţea*. A fost cât pe ce să o spună cu voce tare.

Doctoriţa a măsurat-o cu răceală.

– Acum două zile, la un spital nu departe de aici, a murit o femeie, a spus ea. O chema Stephanie Wozniak. Mi s-a zis că era vecină cu tine.

Steph a murit? Nu putea concepe un asemenea gând.

Gerrholtz a scos filele din geantă şi le-a pus în poala Paulei.

– Aş vrea să arunci o privire peste astea.

Ea a ridicat foile cu un gest mecanic. Fotografiile arătau ca specimenele de microscop de la cursurile de biochimie, un câmp de celule colorate în brun cu ajutorul unei substanţe chimice de conservare. Nişte asteriscuri negre, semănând cu nişte păianjeni, marcau celulele.

– Grupurile acelea negre sunt fascicule de prioni, a spus Gerrholtz. Proteine obişnuite, cu o singură deosebire - nu au forma care trebuie.

Paula nu a privit spre ea. A frunzărit filele imprimate una după alta, având impresia că mâna i se mişcă de una singură. Unele imagini înfăţişau aproape în întregime cuiburile extinse de firicele negre. Steph merita o soartă mai bună. Aşteptase toată viaţa să aibă parte de o înmormântare Fore. În loc de asta, doctorii o făcuseră bucăţi şi fotografiaseră rămăşiţele.

– Paula, te rog să te concentrezi. O proteină cu formă îndoită sau curbată anapoda nu constituie o problemă. Dar odată ce pătrunde în creier, rezultă o cascadă conformaţională - un efect de bulgăre de zăpadă.

Mâinile Paulei au continuat să se mişte, dar ea încetase să le mai vadă. Gerrholtz şi-a continuat prelegerea despre formarea nucleului şi cristalizare. Folosea mereu termenul *spongiform*, ca şi cum ar fi vrut să o sperie cu el.

Paula ştia deja toate acestea, dar şi altele. A lăsat-o pe doctoriţă să vorbească. Deasupra capului ei pe ecranul televizorului se vedeau o tânără îngrijorată cu un microfon în mână, maşini de poliţie şi ambulanţe în fundal.

– Paula!

Faţa doctoriţei Gerrholtz era împietrită de furie. Paula s-a întrebat dacă aşa arăta şi ea când se certa cu Richard sau se răstea la Claire.

– Am observat că ai evitat să spui „Vacă nebună”, a zis Paula. Şi Kuru.

– Ştii despre Kuru?

– Sigur că ştie, a zis Gerrholtz. Şi-a învăţat lecţia. Doctoriţa şi-a lăsat mâinile pe capătul patului şi s-a aplecat în faţă. Paula, boala care a ucis-o pe Stephanie încă nu a primit un nume. Credem că e o varietate de Kuru, acelaşi prion care prezintă o torsiune suplimentară. Iar noi ştim că nu-i putem salva pe cei care îl au deja. Prionii lui vor continua să transforme alte proteine ca să le folosească forma. Paula, înţelegi ce înseamnă asta, nu?

Încă încerca să bage groaza în ea. Ca şi cum promisiunea morţii i-ar frânge credinţa.

Pe ecran, reportera gesticula către doi ofiţeri de poliţie care sigilau uşa de intrare cu bandă galbenă, aleasă parcă special ca să se potrivească la culoarea casei. Paula s-a întrebat dacă o mai găsiseră pe Merilee.

– Înseamnă că Dumnezeu a avut o idee, a spus Paula. O idee ce nu poate fi ucisă.

VIII

Casa pâlpâia în faţa ochilor ei, chemând-o ca un far; acum a înţeles de ce o văruiseră într-o culoare atât de sclipitoare. La câteva minute după accident, vederea ei s-a întunecat ca geamul afumat, iar acum numai lucrurile cele mai strălucitoare îi mai atrăgeau atenţia. Însoţitorul a îndrumat-o pe străzi întunecoase, mergând la câţiva paşi în faţa ei, înconjurat de un nimb de foc.

Steph i-a deschis uşa. Când i-a văzut lacrimile în ochi, Steph a scos un chiot de bucurie şi a tras-o la piept ca să o strângă în braţe.

– Te-am aşteptat, a spus ea. Te-am aşteptat atâta vreme...

Iar apoi a început şi Steph să plângă.

– Îmi cer iertare, a spus Paula. Îmi pare foarte rău. Nu am ştiut...

Celelalte femei au venit la ea una câte una, au îmbrăţişat-o, au mângâiat-o pe obraji, toate plângând. Doar Merilee nu a putut să se ridice ca să o întâmpine. Femeia zăcea pe canapea la fel ca în urmă cu patru luni, dar membrele se crispaseră şi mai mult, braţele, picioarele şi torsul ei chircindu-se ca acelea ale unui gândac pe moarte. Paula a îngenuncheat alături de canapeaua ei, apoi şi-a lipit cu delicateţe obrazul de cel al lui Merilee. Paula a rostit salutul Fore: *Te mănânc*.

Aceea a fost ziua în care o viaţă a încetat şi alta a început.

În următoarele câteva zile, vederea i-a revenit treptat, însă însoţitorul ei a rămas, devenind tot mai solid odată cu trecerea zilelor. I-au spus că nu trebuia să se îngrijoreze dacă el o va părăsi. A cerut concediu medical de la slujbă şi a petrecut mai toată săptămâna ce a urmat în casa galbenă, acum râzând, acum plângând, câteodată făcând şi una, şi alta în acelaşi timp. Nu se putea opri din relatarea privind experienţa trăită pe şosea, ori privind felul cum companionul ei o putea face să-şi recunoască vanitatea sau veninul doar prin schiţarea unui zâmbet.

Fosta ei viaţă devenise ceva care aparţinea unei străine. Paula s-a gândit la sfârşiturile de săptămână, cu scotch şi Vicodin, la confruntările, presărate de ţipete, pe care le avea cu Richard. Chiar îi arsese colecţia de discuri?

Când i-a telefonat, primul lucru pe care i l-a spus a fost: Îmi cer iertare.

– Ce-ai păţit, Paula?

Avea glasul plat, trădând precauţia. Paula pe care o cunoştea el folosea cuvântul *iertare* doar ca să îi respingă vorbele, să respingă orice atac.

– S-a întâmplat ceva minunat, a zis ea.

I-a povestit despre Steph şi femeile din casa galbenă, apoi a sărit peste împărtăşanie ca să îi spună despre accident, lumina orbitoare şi emoţiile care au cuprins-o atunci. Richard o tot ruga să se domolească şi să nu mai

amestece cuvintele care începuseră să se încalece. După aceea, Paula i-a povestit despre companionul ei.

– *Pe cine* ai cunoscut? a spus el.

A crezut că era vorba de cineva care fusese martor la accident. Ea a încercat încă o dată să-i explice.

– Nu cred că săptămâna asta trebuie să se întoarcă acolo, a spus Richard.

– Poftim? Nu!

Trebuia să o vadă pe Claire. Simţea nevoia de a-i cere iertare, de a-i promite că se va purta mai frumos. A strâns receptorul între degete. De ce nu putea Richard să o creadă? De ce i se opunea din nou?

A simţit o atingere la ceafă. S-a întors, şi a lăsat mâna să-i cadă pe lângă trup. Ochii lui albaştri priveau direct în ochii ei.

O sprânceană s-a ridicat vag.

Paula a respirat. A mai făcut-o o dată. Din receptor a auzit vocea lui Richard chemând-o.

– Ştiu că sunt multe de îndreptat, a spus Paula. Cuvintele i-au venit pe buze cu toate că însoţitorul ei nu a scos niciun sunet. Ştiu că-i vrei binele lui Claire. Eşti un tată bun. Cuvintele au făcut-o să sufere, pentru că erau adevărate. Întotdeauna îl considerase pe Richard un bărbat slab, dar dacă acest lucru fusese valabil cândva, venirea pe lume a lui Claire îi oferise pe cineva mai slab decât el, care trebuia protejat. Pe măsură ce fiica lor creştea, el îi lua partea din ce în ce mai des împotriva Paulei. Certurile deveniseră tot mai înveninate, însă ea îl învingea de fiecare dată. Paula nu-şi închipuise vreodată că el va avea curajul de a o părăsi şi de a o lua pe Claire cu el. Dacă-ţi închipui că se va simţi mai bine dacă stă cu tine o vreme, putem încerca şi asta.

Îi câştigase încrederea destul de uşor.

În săptămânile care au urmat, Claire a rămas la Richard, iar Paula nu a făcut mai nimic altceva decât să stea de vorbă cu femeile din casa galbenă. La slujbă, asistenta-şefă i-a reproşat absenţele, însă nu-i păsa. Acum, viaţa ei era alături de femeile acelea, iar propria casă aproape că devenise un soi de anexă a casei lor.

– Avem loc şi pentru alţii, a spus Paula, de zeci de ori mai mulţi. Trebuie să le spunem şi altora. Nu este cinstit să păstrăm asta doar pentru noi, când suferă atât de mulţi oameni.

Femeile se declarau de acord - ori poate făceau asta din compasiune. Fiecare dintre ele fusese mântuită, multe chiar dintr-o viaţă mult mai nenorocită decât cea dusă de Paula. Ştiau că erau posibile schimbări.

– Trebuie să ai răbdare, i-a zis Steph într-o zi. Darul se transmite din femeie în femeie, începând de la bunica lui Merilee până la noi. El vine cu răspunderea de a apăra gazda. Trebuie să facem alegerea cu grijă - nu îl putem împărţi cu oricine.

– De ce nu? s-a mirat Paula. Multe dintre noi ar fi moarte fără el. Vorbim despre mântuirea lumii.

– Da. Dar câte o persoană pe rând.

– Dar şi în această clipă mor oameni, a spus Paula. Trebuie să existe o cale de a duce asta şi dincolo de casă.

– Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, a zis Steph. A coborât o cutie de pe un raft şi a scos din ea o uriaşă Biblie de familie. Steph a deschis-o la pagina cu arborele genealogic, iar mâna stângă a început să-i tremure. Aici sunt

câteva dintre surorile tale, a zis ea. Cel puţin acelea pe care le-am cunoscut eu.

Pagina era plină de nume. Lista continua şi pe pagina următoare, şi tot aşa. Peste o sută de nume.

– De când se desfăşoară acest lucru? a spus Paula mirându-se.

– Mama lui Merilee a venit aici în 1982. Câteva dintre femei au locuit o vreme în această casă, iar apoi au fost trimise ca să-şi întemeieze propriile case. Nu ştim câte dintre ele mai există acum răspândite în întreaga ţară. Niciuna dintre noi nu le ştie pe toate. A zâmbit spre Paula. Vezi? Nu eşti chiar singură. Însă trebuie să acţionăm cu discreţie, Paula. Trebuie să ne întrunim în grupuri mici, la fel ca primii creştini.

– Ca teroriştii, a zis Paula cu amărăciune în glas.

Steph s-a uitat într-o parte, ascultându-şi companionul.

– Da, a spus ea, dând aprobator din cap. Iar apoi, i s-a adresat Paulei. Exact. Nu există teroare mai mare decât frica de Dumnezeu.

IX

El a deşteptat-o la trei dimineaţa. Derutată, Paula a clipit întrebător. El a plutit pe lângă pat, doar pe jumătate în încăpere, ca o reflectare dintr-o vitrină de magazin.

Paula s-a silit să se trezească şi, pe măsură ce vederea i s-a limpezit, el a prins contur, dar a rămas mai mult abur decât ceva solid.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Cu un gest ispititor, el a ţinut un deget la buze şi s-a întors către patul lui Esther. S-a oprit o clipă, aşteptând-o.

Paula s-a furişat jos din pat şi s-a dus în tăcere la dulapul lipit de perete. Uşa s-a deschis cu un pocnet puternic, iar ea a îngheţat, aşteptând să vadă dacă îşi trezise tovarăşa de cameră. Sforăitul vătuit al lui Esther a continuat să fie slab şi ritmic.

Paula şi-a găsit poşeta pe raftul cel mai de jos, şi a dus-o până la fereastră. Pipăind dincolo de portofelul plin de cărţi de credit şi de identitate, a extras cutiuţa din plastic şi a aşezat-o desfăcută pe pervaz, făcând-o să stea ca un fluture gata de zbor.

Vârful metalic al seringii a reflectat lumina.

Paula şi-a făcut mâna pumn, a desfăcut degetele şi apoi le-a strâns din nou. Lucrând în lumina scăzută, şi-a găsit vena din braţ mai curând pe pipăite şi din experienţă îndelungată, degetele ei trecând uşor întâi peste cicatricele mai protuberante din apropiere de îndoitura cotului, apoi în jos, cam vreun centimetru. A luat seringa în mâna dreaptă şi a apăsat acul în piele. Încet, a umplut corpul gradat.

Paula s-a deplasat apoi prin camera cufundată în semiîntuneric până când a atins cu mâna punga de perfuzie atârnată lângă patul lui Esther. Femeia stătea nemişcată, cu buzele uşor întredeschise, sforăind încet. Era simplu să injecteze sângele prin portul în formă de Y al instalaţiei de perfuzii.

Dar dacă era prea târziu pentru ea? Gazda se incuba în decurs de trei până la şase luni. Femeia avea şansa de a-l cunoaşte pe Dumnezeu doar în situaţia în care cancerul rămânea în remisie suficient de multă vreme. Nu Dumnezeul ei invizibil, nevăzut. Pe cel adevărat.

Paula a întins mâna după tuburi, iar companionul ei i-a atins braţul. Derutată, a coborât seringa. De ce nu îi face injecţie? A căutat pe chipul lui un motiv, însă îi era greu să-i vadă faţa pe întuneric.

El s-a întors şi a ieşit prin zid. Paula a deschis uşa şi a păşit pe holul puternic luminat, şi preţ de o clipă nu a reuşit să-l descopere în lumină. El i-a făcut semn să îl urmeze.

Ea a pornit după el pe coridorul pustiu, ducând seringa în mâna lipită de corp. El a condus-o pe scări în jos, iar odată ajunşi la etajul inferior, a pornit spre stânga, apoi iarăşi stânga. La intersecţia cu un alt coridor, un cadru medical a trecut la trei metri prin faţa lor fără să-i vadă.

Pesemne că şi ea devenise invizibilă.

El s-a oprit în faţa unei uşi şi s-a uitat la ea. Era una dintre saloanele transformate, unde doctorii de gardă puteau aţipi câteodată. Aici? a întrebat ea din priviri. El a făcut un semn către uşă, iar braţul lui a părut a fi un tentacul de negură.

A prins clanţa în mână, apoi a răsucit-o uşor. Uşa nu era încuiată. Cu delicateţe, a deschis-o.

Fâşia de lumină ce pătrundea prin uşă a ajutat-o să vadă o femeie care dormea pe patul dublu, acoperită pe jumătate cu o pătură subţire. Era îmbrăcată în hainele în care Paula o văzuse ceva mai devreme: o bluză crem care lucea în lumina venind dinspre hol, o fustă dintr-un material imprimat, ridicată peste genunchi, picioarele rămânând întunecate în ciorapi negri. Pantofii ei erau aşezaţi ordonat pe podea, lângă pat, aşteptând-o să sară înapoi în ei şi să acţioneze pentru a salva lumea.

Paula s-a uitat înapoi spre cadrul uşii. Doctoriţa Gerrholtz? l-a întrebat ea. Chiar voia el ca această femeie îngrozitoare să primească cuminecătura?

El a strâns din buzele subţiri, s-a încruntat puţin, iar Paula s-a simţit cuprinsă de un val de ruşine. Cine era ea să se opună? Înainte ca Steph să o descopere, Paula se simţise cea mai nenorocită femeie din lume. Toată lumea merita mântuirea. Acesta era scopul misiunii.

Doctoriţa Gerrholtz s-a foit, a întors capul puţin, iar lumina i-a căzut pe ochii închişi. Paula a ridicat acul şi a mişcat degetul mare pe piston. Aici nu avea o perfuzie ataşată la îndemână. Era imposibil să acţioneze fără să o trezească pe această femeie. Şi ea se va trezi urlând.

– Hei, cine e? a spus doctoriţa Gerrholtz.

A deschis ochii şi a ridicat o mână ca să-i ferească de lumină.

– Iisus va veni, a spus Paula încet, şi a împuns acul în coapsa femeii.

X

Paula şi Tonya stăteau aplecate într-o poziţie chinuită la marginea gropii şi curăţau nisipul. Săpau cu atenţie, astfel ca lamele cazmalelor să nu taie prea adânc, apoi duceau nisipul care avea unele scânteieri în partea întunecată a curţii. Munceau în bluze cu mânecă scurtă şi, în ciuda vântului rece, transpiraseră. Cu fiecare centimetru pe care îl săpau, groapa devenea mai fierbinte şi mai strălucitoare.

Era o muncă grea şi încă avea dureri de spate după efortul de dimineaţă, când săpaseră groapa şi căraseră pietre mari ca să pardosească fundul ei. Dar Paula se oferise de bunăvoie să facă acea treabă. Voia să le dovedească femeilor că putea munci cu mai multă hărnicie decât oricine.

Aflate în casă, femeile râdeau şi stăteau de poveşti, iar glasurile lor răzbăteau până afară pe ferestrele întredeschise. Paula a aruncat deoparte o lopată de nisip şi a zis:

– Tonya, ai întrebat vreodată de ce nu sunt invitaţi niciodată bărbaţi?

Se gândise la aceste cuvinte de multă vreme. Voia să încerce mai întâi cu Tonya, pentru că era tânără şi părea mai sinceră decât celelalte femei.

Fata a ridicat scurt privirea, apoi a continuat să sape.

– Nu asta este tradiţia.

– Dar Donel? Nu ai vrea asta pentru el?

Donel era fiul Tonyei, şi avea doar doi ani. Dormea în aceeaşi cameră cu ea, dar toate femeile îi purtau de grijă.

Tonya s-a oprit, apoi s-a rezemat în coada lopeţii.

– Păi... mă gândesc la asta. Dar nu aşa se procedează. La ospăţ nu participă bărbaţi.

– Dar dacă le-am duce noi ospăţul? a întrebat Paula. Am citit despre poporul lui Merilee, despre boala pe care o aveau. Există mai multe feluri de a transmite cuminecătura. Nu putem deveni misionare în alt fel?

Fata a clătinat din cap.

– Merilee a spus că bărbaţii ar strica totul, aşa cum au făcut-o ultima oară.

– Data trecută toţi discipolii erau bărbaţi. De data asta sunt numai femei, dar nu mi se pare drept. Gândeşte-te la Donel.

Gândeşte-te la Richard.

– Mai bine ne vedem de treabă, a spus Tonya, punând capăt discuţiei.

S-a apucat din nou de săpat, iar după un moment, Paula a imitat-o. Însă a continuat să se gândească la Richard. În ultimele luni devenise mai rezervat, protejând-o mai mult pe Claire. Când fiica ei va împlini paisprezece ani - altă regulă stabilită de Merilee - Paula o va aduce la împărtăşanie. Dar dacă i-ar putea-o da şi lui Richard, dacă şi el ar trăi descoperirea ei, amândoi ar putea deveni din nou o familie.

Câteva minute mai apoi, au simţit cum lopeţile au dat peste pânza de sac. Au îndepărtat nisipul care acoperea sacul, apoi s-au aplecat şi l-au ridicat pe un postament din placaj şi şipci de lemn. După ce şi-au recăpătat suflul, le-au chemat pe celelalte femei din casă.

Veniseră peste şaptezeci de femei, unele tocmai din Noua Zeelandă. Niciuna nu sosise singură, bineînţeles. Aerul era încărcat de o multitudine de prezenţe nevăzute.

Opt dintre ele au fost alese purtătoare de sicriu. Procesiunea s-a deplasat încet, pentru că multe dintre ele mergeau cu greutate. Prezenţa lui Dumnezeu ardea trupul ca pe o candelă - moartea prematură a lui Merilee stătea drept dovadă - dar niciuna dintre ele nu ar fi renunţat la El pentru nimic pe lume. Trupul perfect era pentru viaţa următoare.

Steph a început să cânte ceva în limba lui Merilee, iar celelalte i s-au alăturat, armonizându-se. Unele cunoşteau cuvintele; altele, ca Paula, au îngânat doar melodia. Femeile plângeau, râdeau, îşi ridicau mâinile. Altele mergeau tăcute, probabil în înţelegere cu companionii lor.

A apărut un moment jenant, când au trebuit să aplece patul mortuar într-o parte, ca să poată intra cu el pe uşa din spate, dar apoi au pătruns înăuntru. Au dus-o prin bucătărie - pe lângă mormanul de cutii de plastic, cuţite şi tocătoare, aparate de făcut gheaţă - apoi prin sufragerie, până în

camera de zi. Mobila fusese împinsă de perete. Femeile au aşezat patul mortuar în mijlocul încăperii.

Paula a strâns bine pânza întărită de sare - peste noapte, femeile ţinuseră cadavrul în apă - în timp ce Steph l-a tăiat pe lung cu un cuţit cu lama groasă. Din sac ieşea abur, umplând camera cu un miros ameţitor de ghimbir şi o sumedenie de alte mirodenii.

După ce a fost îndepărtat până şi ultimul dintre linţolii, Merilee a rânjit spre ele. Buzele îi dezveliseră dinţii, iar pielea feţei devenise tare şi lucioasă. Aşa cum dăduse ea instrucţiuni, în jurul trupului ei i se înfăşuraseră ferigi şi ierburi sălbatice drept rochie funerară.

Steph a îngenuncheat la capătul mesei improvizate, iar celelalte femei s-au strâns în jurul ei. Cele mai bătrâne şi betege au fost ajutate să se aşeze pe podea; restul au rămas în spatele lor, cu mâinile pe umerii acestora.

Steph a deschis o cutie de lemn de mărimea unei truse de scule a unui instalator şi a extras un cuţitaş. L-a aşezat pe un şervet alb din pânză alături de ţeasta lui Merilee şi a zis:

– Ca multe dintre voi, am fost la ospăţul mamei lui Merilee, iar aceasta este povestea pe care Merilee a spus-o acolo. Tradiţia poporului Fore era ca bărbaţii şi femeile să trăiască separat. Când murea vreun membru al tribului, doar femeilor şi copiilor li se îngăduia să participe la ospăţ. Bărbaţii au devenit geloşi. Au blestemat femeile, iar ele au numit acest blestem *kuru*, cuvânt care înseamnă atât „a tremura”, cât şi „a se teme”. Misionarii albi care au vizitat tribul au numit asta boala râsului, din cauza grimaselor care schimonoseau feţele lor.

În timp ce vorbea, a pus jos alte unelte aflate în cutie: un cuţit de feliat, o furculiţă cu mânerul din lemn, având dinţi lungi şi argintii, un satâr japonez.

– Bunica lui Merilee, Yobaiotu, era tânără când au sosit primii albi, doctori, oameni ai administraţiei şi misionari. Într-o zi, misionarii i-au adus pe toţi în luminişul pe care îl creaseră în apropierea râului şi au dat fiecăruia câte o bucată de pâine. Le-au spus să o afunde într-o cupă cu vin şi să o mănânce, iar ei au rostit cuvintele pe care le-a spus Iisus la ultima cină: „Acesta este trupul meu, acesta este sângele meu.”

Steph a scos un cuţit cu mâner lung şi s-a uitat la el vreme de aproximativ treizeci de secunde, străduindu-se să-şi controleze emoţiile.

– În momentul în care a înghiţit pâinea, Yobaiotu a căzut la pământ cutremurându-se, iar o lumină i s-a aprins în ochi. Când s-a trezit, alături de ea stătea un băiat tânăr. El i-a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice în picioare. „Domnul Iisus!” a spus Yobaiotu, recunoscându-l. Steph a ridicat privirea şi a zâmbit. Dar bineînţeles că nimeni altcineva nu a putut să-l vadă. Au socotit că era nebună.

Femeile au râs discret şi au făcut mişcări din capete.

– Doctorii au spus că ospeţele funerare au provocat kuru, de aceea au dat ordin ca aceste practici să înceteze. Însă Yobaiotu ştia că blestemul se transformase în ea, că trupul lui Hristos trăia în ea. Ea şi-a învăţat fiicele să respecte acest legământ. În noaptea când Yobaiotu a murit, ele s-au ospătat în secret, aşa cum procedăm noi în această seară.

Steph a scos raftul central al cutiei, l-a pus deoparte şi a vârât din nou mâna înăuntru. A ridicat un ferăstrău cu lama sclipitoare. De mânerul albastru al obiectului era încă atârnată o etichetă cu preţul.

– Trupul lui Hristos a trecut de la mamă la fiică, a spus Steph. Datorită lor, El trăieşte în noi toate. Şi graţie lui Merilee, Hristos va trăi în surorile care nu au fost găsite încă.

– Amin, au spus femeile la unison.

Steph a ridicat ferăstrăul şi, cu cealaltă mână, a atins creştetul lui Merilee.

– Asta vom face în amintirea lui, a spus ea. Şi a lui Merilee.

XI

Strigătul l-a adus în cele din urmă pe Louden în camera ei.

– Nu mă sili să-ţi administrez sedative, a început el, apoi a tresărit când ea s-a repezit spre el. Cătuşele o ţineau legată de pat.

– Aduceţi-l înapoi! a răcnit ea cu glas răguşit. Aduceţi-l înapoi chiar acum!

În noaptea precedentă o duseseră în altă rezervă, una fără ferestre şi o legaseră de pat. Cu braţele desfăcute şi cu gleznele împreunate. Apoi i-au fixat instalaţia de perfuzie şi i-au crescut concentraţia dozei: două părţi de Tupamax, o parte de Loxapine şi un medicament psihotrop cu efect sedativ.

Pe Gerrholtz au trimis-o imediat pentru a fi consultată de specialişti, în alt oraş.

Un agent de pază al spitalului a ocupat o poziţie în faţa uşii de la camera ei, şi a fost înlocuit a doua zi dimineaţă de un poliţist în uniformă. Au apărut curând detectivi care să o interogheze. Numele ei nu fusese pus la dispoziţia agenţiilor de ştiri, s-a spus, dar asta era doar o chestiune de timp. Oamenii de la posturile de televiziune nici măcar nu aveau habar de situaţia doctoriţei Gerrholtz - aceştia reacţionau la poveştile ce ieşeau la iveală din investigaţia desfăşurată la casa galbenă - dar începuseră deja să folosească termenul de „bioterorism”. La un anumit moment, în cursul zilei, autorităţile aveau să o mute într-o instituţie federală.

Minut cu minut, medicamentele şi-au făcut treaba, iar ea a avut senzaţia că el se îndepărta de ea. Dacă rămân în alertă, el nu poate dispărea, a gândit ea. Răsucindu-şi umerii, putea vedea o idee peste pat, observând doar o parte din el: o umbră care îi evidenţia piciorul îmbrăcat în blugi, un pâlc de puncte pe linoleum, care descriau talpa unui picior murdar. După ce crampele din braţe şi picioare, dar şi din şale, au devenit prea dureroase pentru a fi suportate, ea s-a lăsat pe spate, odihnindu-se o vreme, după care s-a aruncat din nou în lateral. De fiecare dată când s-a uitat dincolo de margine, i-a fost tot mai greu să îi perceapă forma. Două ore după intrarea în funcţiune a perfuziei, nu-l mai putea zări nicăieri.

– Paula, ceea ce trăieşti este o iluzie, a spus Louden, o fantomă creată de un lob al creierului tău, care este ocolit. În Canada există un doctor care poate declanşa aceste prezenţe cu o simplă cască şi cu un *câmp magnetic*, e floare la ureche. Acel Dumnezeu al tău... el nu a fost real. Convingerea ta a fost doar un simptom.

– Scuteşte-mă de această medicaţie, a spus ea, dacă nu, o să-ţi înfăşor tubul ăsta în jurul gâtului tău nenorocit.

– Paula, asta este o boală. Câteva dintre voi îl văd pe Iisus, însă noi avem alte paciente care văd demoni şi îngeri, care stau de vorbă cu fantome -

am un individ de origine hindusă care crede că doarme în pat alături de Krishna.

Ea s-a răsucit din nou, încercând să scape din cătuşe, iar durerea i s-a răspândit peste umeri. Falca de jos o durea deja după ce strânsese atât de mult din dinţi.

– Paula, te-aş ruga să te calmezi. Soţul şi fiica ta se află la parter. Vor să te vadă înainte ca tu să fii dusă de aici.

– Poftim? Nu. Nu.

Nu se putea ca Richard şi Claire să o vadă astfel. Asta ar fi confirmat ceea ce Richard crezuse mereu despre ea. Iar Claire... Ea avea treisprezece ani, o fată ce devenea treptat femeie. Numai asta-i mai lipsea ca să-şi vadă viaţa distrusă de un asemenea moment. O altă imagine convingătoare că mama ei era nebună de legat.

– Spune-le să nu se apropie de mine. Femeia pe care o cunoşteau ei nu mai există.

În această dimineaţă, detectivii i-au golit poşeta şi au împrăştiat permisul de conducere şi cărţile de credit şi de identitate de parcă ar fi fost un set de cărţi de joc. De cât timp se desfăşoară acest lucru? au întrebat anchetatorii. Câte persoane sunt implicate?

I-au pus la dispoziţie un creion şi un blocnotes cu file gălbui şi i-au cerut să scrie toate numele pe care şi le putea aduce aminte. Ea s-a holbat la vârful pixului. O carte de epidemiologie pe care a citit-o încerca să explice cristalizarea vorbind despre felul în care carbonul se poate transforma în grafit, ori în diamant, în funcţie de modul de dispunere a atomilor. Formele pe care le-a desenat ea pe pagină ar putea pecetlui soarta a zeci de misionari.

Nu ştia ce ar trebui să facă. S-a întors către companionul ei, însă acesta a rămas tăcut, deja părând să se dezintegreze.

– Aţi ajuns prea târziu, le-a spus ea detectivilor. A frânt creionul în două şi a aruncat jumătăţile spre ei, bucăţi de diamant diform. Aţi întârziat şase luni.

XII

Îşi spuneau misionare. Paula a considerat că numele era potrivit. Ele aveau o misiune, şi trebuiau să devină agente ale propovăduirii.

La prima şi ultima întrunire au participat doar optsprezece femei. Paula le convinsese la început pe Tonya şi pe Rosa, din casa galbenă, iar ele lărgiseră cercul la câteva femei care locuiau în împrejurimile Philadelphiei, iar de acolo, au convins alte câteva femei din New York şi New Jersey. Paula le întâlnise pe unele dintre ele la ospăţul lui Merilee, dar majoritatea erau necunoscute. Altele, precum Tonya, erau mame de băieţi, însă toate erau convinse că sosise vremea să ducă evanghelia în lume.

Ele s-au întâlnit la un restaurant Denny's din suburbiile de vest, unde Steph şi alte femei nu le-ar fi putut vedea.

– Cuminecătura nu este un virus, a spus Paula. Nu este bacterian. Nu poate fi detectată sau filtrată la fel ca orice altă boală, nu poate fi ucisă de antibiotice sau detergenţi, pentru că nu este altceva decât o *formă*. O bucată de hârtie poate deveni un vaporaş sau o lebădă, le-a zis ea. O

proteină oarecare, pliată şi copiată de un milion de ori, v-ar putea aduce boala kuru sau Creutzfeldt-Jakob[11], ori mântuirea.

– Trupul lui Hristos este puternic, a mai spus Paula. Femeile au înţeles: toate luaseră parte la ospeţe şi fuseseră salvate de ele. Însă mai există putere şi în sânge. A distribuit permisele de conducere, câte două fiecărei femei. Prin vechile ei legături, Rosa reuşise să le procure cu cincizeci de dolari bucata. Cu patru documente de identitate, puteţi dona sânge de două ori pe lună.

Le-a zis cum să răspundă la anchetele celor de la Crucea Roşie, ce suplimente de fier să cumpere, ce alimente să consume pentru a evita anemia. Au discutat despre păstrarea secretului. Majoritatea femeilor cu care locuiau erau prea legate de tradiţii ca să înţeleagă că lucrarea Domnului era făcută doar pe jumătate.

Femei precum Steph. Paula se certase cu ea de zeci de ori în decursul lunilor, dar nu reuşise să o convingă. Ţinea mult la Steph şi îi datora foarte multe, dar nu mai putea sta deoparte.

– Trebuie să donăm sânge cât de des putem, a spus Paula. Trebuie să răspândim cuminecătura atât de repede şi de mult încât ei să nu ne poată opri doar arestându-ne. Perioada de incubaţie depindea în mod direct de cantitatea consumată, aşadar, cu cât era mai mare cantitatea de sânge donată, cu atât mai repede avea să se întâmple convertirea. Convertirea Paulei durase luni în şir. A altora putea dura ani şi ani.

– Imediat ce vor fi expuşi la cuminecătură, convertirea se va produce sigur, a adăugat Paula. Nu poate fi împiedicată. Un cristal iniţiator poate transforma oceanul.

A simţit că ele înţelegeau ce spunea. Vedeau conturată o nouă lume.

Femeile nu trebuiau să se mai întrunească în acest fel - era prea primejdios - dar nici nu era nevoie. Ele deveniseră deja o biserică în sânul bisericii.

XIII

Vizitatoarea i s-a părut cunoscută. Paula şi-a aplecat capul într-o parte ca să se uite printre zăbrele la femeia care păşea spre celula ei. Efortul de a o ridica pe Paula de pe pat ca să o ducă în cărucior până în sala de conferinţe devenise deja prea supărător, astfel că acum se stabilise ca vizitatorii să vină până la celula ei. Doctori şi avocaţi, mereu numai doctori şi avocaţi. Cu toate acestea, acea femeie nu arăta ca un avocat sau doctor.

– Bună, Paula, a spus ea. Sunt Esther Wynne. Mă mai ţii minte?

– Aha. Memoria a ajutat-o, era vorba de acele prime zile petrecute în spital. Femeia cu vederi creştine. Sigur, fusese prima vizitatoare voluntară a Paulei. Bună, Esther. S-a chinuit să pronunţe numele cu claritate. În anul ce trecuse de când nu se mai văzuseră, starea Paulei se înrăutăţise. Buzele

[11] Boala Creutzfeldt-Jakob (CJD - Creutzfeldt-Jakob disease) este o afecţiune progresivă a sistemului nervos central, caracterizată prin demenţă progresivă şi mioclonii, care poate să fie izolată sau familială. Este o formă a encefalopatiei spongiforme umane, în care decesul apare după 3-12 luni de evoluţie. Nu există un tratament eficace. Agentul cauzator pare a fi o proteină prionică anormală care se acumulează în creier şi produce distrucţia ţesuturilor.

şi braţele refuzau să o mai asculte, tremurând şi tresărind după bunul lor plac. Un braţ i se răsucise de-a lungul pieptului, la fel cum i se întâmplase şi lui Merilee. Cu coloana vertebrală îndoită aproape de la jumătate, astfel încât trebuia să zacă pe o parte. Arăţi tare... A dat să râdă, un gâfâit însoţit de un icnet forţat din piept de o diafragmă neascultătoare - bine.

Agentul de pază a pus un scaun în faţa gratiilor, iar femeia în vârstă s-a aşezat. Avea părul ondulat şi dat cu fixativ. Pe sub machiaj, pielea ei arăta sănătoasă.

– Am fost îngrijorată în privinţa ta, a spus Esther. Eşti tratată bine?

Paula a fost cât pe ce să zâmbească.

– Cât se poate de bine, pentru o ucigaşă în masă.

Existau unele lucruri care nu aveau cum să-i scape. Misionarele transmiseseră boala la mii, poate chiar zeci de mii de persoane. Însă, ceea ce era mai cumplit, dăduseră cu totul peste cap băncile de sânge donat. Acum, apăruseră pe piaţă filtre prionice, însă trebuiau distruşi milioane de litri de sânge. I s-a spus că probabil se făcea răspunzătoare de moartea unui milion de persoane.

Paula a declarat toate numele pe care şi le-a putut aminti, iar FBI-ul a depistat toate cele optsprezece iniţiatoare, însă între timp, misiunea s-a desfăşurat şi fără ele. La o zi după ce se întâlniseră la restaurant, femeile începuseră să recruteze alte persoane, femei şi bărbaţi, pe care Paula nu avea să le cunoască vreodată, ale căror nume nu aveau să îi fie anunţate. Biserica avea să-şi continue marşul. Acţionând acum în secret, urmărită de FBI, de Centrul pentru Combaterea Epidemiilor şi de guvernele altor ţări, însă îngroşându-şi rândurile zi de zi. Cuminecătura era transmisă ac cu ac, în cadrul unor ceremonii private, însă sporind în proporţii de masă. La o întreprindere de prelucrarea laptelui din Ohio, un bărbat a fost surprins amestecând sânge de-al său cu laptele din recipiente uriaşe. În Florida, poliţia a arestat o femeie care injecta sânge în capetele puilor de crescătorie. Daunele economice se ridicau deja la trilioane de dolari. Iar suferinţele emoţionale cauzate publicului, prin panică şi paranoia, erau incalculabile.

Esther s-a uitat la celulă.

– Văd că nu ai nimic aici cu tine. Ţi-aş putea aduce câte ceva? Cărţi? Reviste? Mi s-a spus că sunt admise materiale care constituie lectură. M-am gândit că poate...

– Nu vreau nimic, a spus Paula.

Nu-şi mai putea ţine capul nemişcat multă vreme, ca să poată citi. Se uita la televizor ca să-şi poată aduce aminte în fiecare zi ce îi făcuse acestei lumi. În afara închisorii, o sută de protestatari care jubilau încropiseră un orăşel din corturi. Cântau imnuri şi cereau eliberarea ei, şi în fiecare zi, o sută de antiprotestatari apăreau pentru a azvârli cu pietre, pentru a răcni ameninţări şi a cere în cor moartea ei. Poliţiştii, purtând echipament special de protecţie, efectuau zilnic arestări.

Acum, Paula ajunsese să râdă de-a binelea.

– Ce cauţi aici, Esther? Observ expresia aceea din ochii tăi, îţi închipui că nu o recunosc? Paula s-a răsucit apoi, forţându-se să se ridice într-un cot. Esther nu fusese infectată de cuminecătură - nu ar fi lăsat-o să ajungă în celula ei dacă nu ar fi trecut testul - însă forma ei de boală era la fel de virulentă. Iisus ţi-a poruncit să vii aici?

– Cred că, într-un fel, mi-a cerut-o.

Femeia nu a părut defel tulburată. Asta i s-a părut supărător Paulei.

– Nu trebuie să treci singură prin situaţia asta, a spus Esther. Chiar şi aici, după tot ce ai făptuit, Dumnezeu te va ierta. Poate veni aici pentru tine, dacă îl doreşti.

Paula s-a holbat la ea. Dacă *îl doresc*. Nu existase nici-o clipă în care să nu tânjească după el. Îşi croise un loc pentru sine, îşi săpase un culcuş prin celulele din creierul ei, până când se ştersese chiar pe sine. Ea nu mai avea nevoie de medicamente ca să îl reducă la tăcere. Lăsase în urmă un gol zimţat de forma lui Hristos, o întunecime cu colţi.

Îl voia pe el mai mult decât dorea medicamente, mai mult decât voia alcool, mai mult decât îi dorea pe Richard sau pe Claire. Îşi închipuia că ştia ce înseamnă singurătatea, însă lunile din urmă o învăţaseră noi profunzimi. Nimic nu îi dădea un sentiment mai plăcut decât abandonarea în faţa unui nou Dumnezeu, lăsându-se cuprinsă din nou de braţe iubitoare.

Esther s-a ridicat şi s-a aplecat aproape de gratii, astfel că feţele lor au ajuns să se afle la doar un metru.

– Paula, dacă ai muri în această clipă, crezi dincolo de orice îndoială că vei ajunge în rai? Gardianul i-a spus să se retragă, dar ea l-a ignorat. A întins în schimb un braţ printre gratii. Dacă vrei să-l accepţi, prinde-mă de degete. Întinde mâna.

– Of, Esther, ar fi ultimul lucru... Buza de sus s-a răsfrânt peste gingie. ... ultimul lucru ar fi să vreau să trăiesc etern.

S-a prăbuşit înapoi pe pat, ducându-şi braţul teafăr la piept.

Un milion de oameni.

Existau fapte ce nu puteau fi iertate. Existau datorii ce trebuiau plătite personal.

– Nu mă mai ascund, a spus Paula. Apoi a clătinat din cap. Fără dumnezei, fără droguri. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum... A râs, dar acest râs a venit ca o convulsie involuntară, lipsită de orice bucurie. A aşteptat un moment, până când criza a trecut, apoi a respirat adânc. Vreau să mor, pur şi simplu.

C O N T E N T S

I.....3
II.....4
III.....6
IV.....8
V.....11
VI.....14
VII.....15
VIII.....17
IX.....19
X.....20
XI.....23
XII.....24
XIII.....25

VIAŢĂ LA PĂSTRARE[12]

— “Life On the Preservation” 2006

[12]Originally published in „*Asimov's Science Fiction*” , June 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011]

—

Nominated for Asimov's Readers' Poll. Short Story

de Jack Skillingstead

Traducerea: Adriana Moşoiu

Scriitor din noul val, JACK SKILLINGSTEAD lucrează în industria aerospaţială şi trăieşte alături de familie lângă Seattle, Washington. Prima sa povestire, „Dead Worlds” (prezentă şi în Antologiile Dozois nr. 21), a apărut în 2003, în *Asimov's Science Fiction*, şi de atunci Skillingstead a devenit unul de-al casei, cu mai mult de douăsprezece apariţii în ultimii ani, pe lângă povestirile din *On Spec* şi din alte reviste. A publicat culegerea de povestirii *Are You There and Other Stories* şi lucrează la mai multe romane.

În povestirea plină de melancolie care urmează, autorul demonstrează că, în momentul în care mai ai la dispoziţie doar o singură zi, atunci trebuie să fie una *bună*.

Vântul lovi nava. Kylie rezistă tentaţiei de a se împotrivi comenzilor. Lăsând uşor mâna pe joystick, viră spre fumul verde din Seattle, trecând deasupra unui nor înalt, în care scânteiau jerbe electrice. Câmpul de Conservare se întindea jumătate de kilometru peste golful Elliot, dar nu cuprindea insulele Blake şi Vashon şi nici vreunul dintre terenurile distruse.

Căzu pe punte. Ploaia acidă şi vântul biciuiau nava. Câmpul de Conservare părea un zid imens de peltea verde.

Pătrunse înăuntru, şi schimbarea subită de lumină o orbi. Kylie polariză mica deschidere, lansând în acelaşi timp paletele de frânare, şi coborî brusc pentru a explora suprafaţa golfului.

Linia orizontului şi cea a ţărmului erau exact aşa cum apăreau în fotografiile şi filmele vechi. Calculând după unghiul în care se afla soarele, estimă că va ajunge spre sfârşitul dimineţii. Nu era rău. Reduse viteza şi se înclină uşor înainte. Nava pătrunse în apă. Se făcu întuneric. Curăţă mica deschidere. Câteva bule plutiră pe plexiglasul gros, ca un şirag de perle argintii.

Bazându-se pe coordonatele prestabilite, lăsă la conducere pilotul automat. În câteva minute, nava ajunse lângă un debarcader părăsit. Kylie deschise tancul de balast şi nava se ridică la suprafaţă, balansându-se. Văzu o scară şi se repezi spre ea.

Transpira în hainele sale. Jeanşi, tenişi negri, cămaşă kaki, hanorac de ploaie. America urbană de la începutul secolului douăzeci şi unu: şic tipic zonei Seattle.

Opri motoarele, împinse scaunul în spate şi deschise trapa. Aerul era pătrunzător şi curat, cu iz de apă sărată. Răcoarea toamnei în Pacificul de Nord-Vest. Apa clipocea printre piloni.

Se caţără pe treptele înnegrite ale scării, murdărite de pescăruşi.

Şi rămase încremenită în faţa oraşului neatins, a cerului senin. Simţea miile de fiinţe umane vii, le simţea vitalitatea ca o vibraţie electrică în sângele său. Kylie avea nouăsprezece ani şi nu mai prinsese o asemenea zi. Aşa fusese înainte de sfârşitul lumii. Îşi reaminti că venise în acest oraş pentru a-l distruge.

Scoase o telecomandă din buzunar şi o îndreptă spre navă. Trapa se închise alunecând şi vehiculul se făcu nevăzut. Puse telecomanda la loc. Mâna îi alunecă spre un alt buzunar închis cu fermoar şi simţi conturul sferei cu explozibil. Inima îi bătea nebuneşte. *Iată-mă*, îşi spuse ea în gând.

Merse de-a lungul ţărmului, cu simţurile încordate la maximum. Mulţimea de oameni o copleşea. Lumea se sfârşise într-o sâmbătă, pe 9 noiembrie 2004. În raza sa vizuală se aflau acum mai multe fiinţe umane vii decât văzuse în toată viaţa ei.

Din buzunarul hainei scoase dispozitivul de localizare şi îi deschise capacul. Semăna cu un telefon mobil din acea vreme. Dispozitivul înregistră imediat un semnal puternic. Rămasă în mijlocul trotuarului, se întoarse încet spre turnurile înalte, reflectorizante, ale oraşului şi lăsă oamenii să treacă pe lângă ea, atât de mulţi oameni care se plimbau, mergeau cu skate-urile, alergau, cupluri şi familii şi oameni singuri, care curgeau în ambele sensuri, şi pescăruşi pluteau deasupra lor, cai înhămaţi la trăsuri aşteptau pe margine (atât de *multă* viaţă), şi miresmele şi aromele pline de viaţă, şi sutele de maşini şi zgomotul pătrunzător făcut de oameni şi gălăgia, toate fără încetare şi...

– Te simţi bine?

Se sperie. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-o haină neagră, o privea de sus. Haina era din *piele*. Îi simţea mirosul.

– Scuze, spuse el. Păreai oarecum confuză.

Kylie se întoarse şi păşi pe stradă, după semnal, misiunea ei. Maşinile claxonară, ea se smuci şi scăpă localizatorul. Acesta alunecă pe lângă bordură, în apropierea unuia din caii înhămaţi la trăsură. Kylie se întinse după el, speriind calul, care tropăi şi lovi dispozitivul cu copita. *Nu*! Era imposibil să se apropie. Animalul îşi scutură capul mare, fornăind, birjarul ţipă la ea, Kylie, înnebunită, se întindea spre dispozitivul său.

– Hei, fii atentă!

Era bărbatul cu haina din piele. O trase înapoi, după care se repezi el însuşi să recupereze dispozitivul. Îl cercetă o clipă, încruntându-se. Kylie i-l smulse din mână. Ecranul se spărsese şi nu mai afişa nimic. Îl scutură, lovi tastatura. Nimic.

– Îmi pare foarte rău, spuse bărbatul.

Nu-l luă în seamă.

– Cred că e vina mea, spuse el.

Kylie ridică privirea.

– Nu ai nici cea mai mică idee, *nici cea mai mică idee* cât este de rău.

Bărbatul tresări.

– Nu am nici măcar unelte, spuse ea, dar nu vorbea cu el.

– Dă-mi voie...

Kylie se îndepărtă, de data aceasta nu mai mergea pe stradă, ţinând în mână dispozitivul inutil. Nu se pricepea la tehnică. Pilotarea navei şi instalarea explozibililor erau singurele cunoştinţe tehnice pe care le avea. Aşa că se impunea un plan B, dar întrucât planul B nu exista, nu-i rămânea decât planul Zero. Fără localizator, nu putea găsi Miezul Eternităţii. Un cal! Iisuse.

– *Rahat*.

Se aşeză pe o băncuţă din piatră, lângă o cascadă decorativă care curgea şi strălucea ca o folie din plastic. Degeaba îşi bătea capul, nu putea formula un plan B acceptabil.

O umbră îi acoperi picioarele. Îşi ridică privirea, mijind ochii în soare.

– Bună.

– Ce vrei? îi spuse bărbatului înalt cu haina de piele.

– M-am gândit că poate o îngheţată te-ar mai înveseli.

– Poftim?

– Îngheţată, spuse el. Nu ştii cum se spune, „eu îngheţ, tu îngheţi, toată lumea-i îngheţată”?

Se holbă la el. Avea pielea palidă, sprâncenele păreau trasate cu cărbunele şi pe nas avea o mică cicatrice albă. Ţinea două conuri, câte unul în fiecare mână, umplute cu îngheţată roz. Observase că lumea umbla cu nişte chestii din astea, văzuse semnul.

– Bănuiesc că nu-ţi place îngheţata de căpşuni, spuse el.

– N-am mâncat niciodată.

– Da, cum să nu.

– Bine, am minţit. Acum pleacă. Trebuie să mă gândesc.

Bărbatul întinse mâna stângă.

– Merită să încerci, măcar o dată. Chiar şi într-o zi răcoroasă.

Kylie aflase de îngheţată. Oamenii din filmele vechi mâncau aşa ceva. Îi făcea fericiţi.

Luă conul.

– Ascultă, pot să stau jos o secundă? rosti bărbatul.

Îl ignoră, răsucind conul în mână ca pe un obiect misterios. Bărbatul se aşeză oricum.

– Numele meu este Toby, spuse el.

– Chiar e roz, spuse Kylie.

– Mda. Şi adăugă, după un minut: Trebuie să o lingi.

Se uită la el.

– Aşa, spuse el, lingându-şi îngheţata.

– *Ştiu*, spuse ea. Nu sunt incultă.

Kylie îşi linse îngheţata. *Iisuse*! I se învioră tot corpul. Este...

– Ce?

– Este minunat, spuse ea.

– Chiar nu ai mai mâncat niciodată îngheţată?

Kylie scutură din cap, lingându-şi îngheţata în continuare, devorând-o pe jumătate în câteva clipe.

– Asta-i prea de tot, zise Toby. Cum te cheamă? Vrei un şerveţel?

Arătă spre bărbia ei.

– Kylie mă cheamă, spuse ea, luând şerveţelul şi ştergându-şi bărbia şi buzele. Simţi dintr-odată că nu mai vrea îngheţată. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de consistent. În lumea ei *nu exista* ceva atât de consistent. Simţi greaţă în stomac.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Se ridică, şi el făcu la fel.

– Treaba e, spuse el, de ce ai zis că nu ai unelte? Adică, am eu nişte unelte. Repar diverse chestii. Nu-i mare lucru, dar mă pricep şi îmi place să fac asta. Pot să repar tot felul de lucruri, ştii? PDA-uri, mobile, laptopuri. Orice.

Kylie flutură localizatorul.

– Nici măcar nu ştii ce *este* ăsta.

– Nu *trebuie* să ştiu, ca să-l fac din nou să funcţioneze.

Îi întinse dispozitivul, ezitând. În timp ce el îl învârtea între degetele sale, Kylie îl zări pe Turist. Purta o canadiană neagră pufoasă şi un fes şi se îndrepta spre ea, fără nicio expresie pe faţă, cu mâna stângă ascunsă în buzunar. Nu era o fiinţă umană.

Toby remarcă schimbarea de pe faţa lui Kylie şi îi urmări privirea.

– Îl cunoşti pe tipul ăla?

Kylie fugi. Nu se întoarse să vadă dacă Turistul fugea după ea. Trecu prin mulţimea de pe trotuar, cu inima bubuindu-i în piept. Abia după un minut îşi dădu seama că localizatorul rămăsese la Toby. Asta aproape o făcu să se oprească, dar era prea târziu. N-avea decât să-l păstreze.

Fugi din răsputeri. Bătrânii o aleseseră pe ea pentru această misiune datorită tinereţii şi vitalităţii sale (atât de mulţi erau slabi şi bolnăvicioşi), dar după o vreme trebui să se oprească, să-şi recapete suflarea. Se uită în jur. Priveliştea apei albastre te orbea. Oraşul era uimitor, nebunește de perfect, fantasmagoric, mai ceva ca în filme. Bătrânii spuneau că este dezgustător. Lui Kylie nu-i păsa ce spuneau ei. Se afla aici pentru mama ei, care era pe moarte şi care plângea sufletele captive.

Kylie se întoarse încet, mai veneau doi Turişti.

Ba nu, trei.

Trei, din trei direcţii diferite, unul din ei trecea strada, oprind traficul. Se furişa spre ea fără să se prefacă uman, ieşind în evidenţă din mulţimea de oameni, ca un gândac dintr-o grămăjoară de orez alb.

Kylie se pregăti. Înainte de a face vreo mişcare, o maşină ciudată se opri chiar în faţa ei, rotundă, vopsită în galben-lămâie. Şoferul deschise portiera din dreapta sa, era acelaşi tip, Toby.

– Urcă!

Se aruncă în maşină, care îi amintea cumva de nava ei, şi aceasta porni. Un Turist care trăgea de mânerul portierei se răsuci şi căzu. Kylie se aplecă peste scaun. Turistul se ridicase, ceilalţi doi stăteau lângă el, fără să îl ajute. După aceea, Toby viră cu o mişcare ce o proiectă în uşă. Urcau o pantă abruptă, şi el părea că face prea multe lucruri deodată, ţinea ambreiajul, volanul, căutând posturi la radio până găsi ceva zgomotos şi neintelegibil, care îl făcu să zâmbească şi să dea din cap.

– Ar fi bine să-ţi pui centura, spuse el. Crezi sau nu, pentru rahatul ăsta te amendează.

Kylie îşi puse centura.

– Mulţumesc, spuse ea. Ai apărut din senin.

– Orice se poate întâmpla. Cine erau tipii ăia?

– Turişti.

– Bine. Hei, ştii ceva?

– Ce?

Îşi luă mâna de pe schimbătorul de viteze şi scoase din buzunarul interior al hainei localizatorul lui Kylie.

– Pun pariu că pot să-ţi repar drăcia asta.

– Ai paria pe sufletul tău?

– De ce nu? rânji el.

Se opri la apartamentul lui să-şi ia sculele, şi Kylie aşteptă în maşină. Pe tabloul de bord era afişată ora, 11:45 A.M. Îşi potrivi şi ea ceasul de la mână.

Doisprezece ore şi ceva.

Au intrat într-o cafenea din Belltown. Mai multă muzică de neînţeles bubui în boxele prinse aproape de tavan. Pereţii erau decoraţi cu tablourile unui artist local, reprezentând dungi violent colorate, chipuri de femei, bărbaţi şi câini înecându-se, guri ce se căscau.

Kylie era cu ochii-n patru după Turişti.

Toby se aplecase asupra localizatorului, îşi pusese lângă cafea o trusă de bijutier. Scosese capacul dispozitivului şi îi examina componentele neobişnuite cu ajutorul unei lupe şi al unei lanterne cu lumină de mare intensitate. Se dezbrăcase de haină dând la iveală un hanorac negru, cu mânecile ridicate. Avea antebraţele păroase. Pe încheietura dreaptă se vedea un tatuaj reprezentând nişte ghimpi albaştri. Rămase tăcut multă vreme, atent la ce făcea. Kylie mai bău un espresso, de parcă era regina lumii, de parcă nu trebuia decât să *ceară* o cafea atât de bună şi automat o primea.

– Ei bine? spuse ea.

– Hm.

– Poftim?

– Hm, *ce-i* chestia asta?
– Ai spus că nu trebuie să ştii.
– Nu trebuie să ştiu, vreau doar să ştiu. La urma urmei, după spusele tale, îmi pariez sufletul nemuritor că o pot repara, aşa că ar fi drăguţ să ştiu ce face.
– Nu aflăm întotdeauna lucruri drăguţe, nu-i aşa? zise Kylie. În plus, eu nu cred în suflet. Doar am făcut conversaţie.
Era ceva ce îi spusese mama ei, gândi ea. Bătrânii nu au pomenit nimic de suflet. Ei vorbeau despre animale.
– Ai băut cam repede cafeaua aia. Mai vrei una?
– Mda.
Chicoti şi îi dădu câţiva dolari. Kylie se duse la bar şi mai luă un espresso; îi bâzâia capul într-un mod foarte plăcut.
– Este un localizator, spuse ea, făcându-i-se milă de el, după ce se întoarse la masă şi se aşeză.
– Serios? Şi ce localizează?
– Miezul Eternităţii oraşului.
– Aha, aşa se explică totul. Ce este miezul eternităţii?
– Este o maşinărie extraterestră care generează un câmp de energie în jurul oraşului şi îl conservă într-o buclă temporală de şaisprezece ore.
– 'nţeles.
– *Acum* îl poţi repara?
– Spune-mi un singur lucru.
Kylie îşi sorbi al treilea espresso.
– Bine.
– Care e sursa de energie? Nu văd nimic care să semene măcar vag a baterie.
Se apropie de el, practic li se atingeau frunţile. Arătă cu unghia ruptă a degetului său mic.
– Cred că e chestia aia răsucită, spuse ea.
Toby mormăi ceva. Fata nu se retrase. Îl mirosea, îi mirosea pielea. Toby îşi ridică ochii din măruntaiele localizatorului. Erau albastru-deschis, cu irişii înconjuraţi de cercuri negre.
– Eşti o tipă cam ciudată, spuse el.
– Oarecum.
– Îmi plac ciudatele.
– Acolo de unde vin eu, zise Kylie, aproape toţi bărbaţii sunt impotenţi.
– Serios?
Fata încuviinţă din cap.
– De unde vii, întrebă el, din partea de est?
– Din partea de est a iadului.
– Aşa se pare, spuse el.
Se repezi să îl sărute, sângele îi zbârnâia de cofeină şi de feromoni ţinuţi mult timp în frâu. După aceea, se aşeză la loc şi îşi şterse buzele cu palma, uitându-se intens la el.
– Mai bine nu făceai asta, zise ea.
– *Eu*!
– Repară localizatorul şi gata, bine?
– Ciudată, spuse el, apucând o şurubelniţă a cărei lamă nu era mai groasă decât piciorul unui păianjen.

Puţin mai târziu, după ce se întoarse de la toaletă, localizatorul era montat la loc şi Toby îşi bătea capul să înţeleagă cum funcţionează touchpadul. Găsise butonul de pornire. Ecranul pătrat cu latura de cinci centimetri răspândea o lumină albastră rece, astrală. I-l luă din mână şi activă reţeaua. Un punct luminos începu imediat să clipească.

– Funcţionează? întrebă Toby.

– Da. Ezită, apoi spuse: Hai să mergem. Îţi zic eu unde.

Asta au făcut.

Lui Kylie îi plăcea maşinuţa rotundă, galbenă. Părea luxoasă şi practică în acelaşi timp. Îl dirijă pe Toby, ghidată de localizator. După patru kilometri şi mai multe întoarceri greşite, spuse:

– Stop. Ba nu, mergi, dar nu prea repede.

Maşina trepida în timp ce el acţiona ambreiajul, frâna şi acceleraţia. Se rotiră pe lângă vitrina închisă, de la nivelul străzii, a unui magazin cu patru etaje de pe First Avenue, un fel de sex-shop, cu geamurile bine spălate şi acoperite pe dinăuntru cu hârtie maro.

Doi bărbaţi în costume ieftine se învârteau prin faţa magazinului. Turişti.

Kylie se ghemui în scaunul său.

– Nu te uita la tipii ăia, spuse ea. Mergi mai departe.

– Bine.

Mai târziu, maşina era parcată sub şinele de monorail, iar ei mâncau câte un sendviş. Kylie se minuna în continuare cât de bun era totul, mâncarea, cafeaua, afurisitul de *aer*. Totul, aşa cum fusese cândva. Nu-i venea să creadă cât de bine fusese înainte, cât de multe se pierduseră.

– Bun, zise ea, mai mult în sinea ei, aşadar ei ştiu că sunt aici şi apără Miezul.

– Ticăloşii, spuse Toby.

– Nu ţi s-ar mai părea la fel de amuzant dacă ai şti ce sunt cu adevărat.

– Seamănă cu nişte vânzători de maşini la mâna a doua.

– Sunt Turişti, spuse Kylie.

– Dumnezeule! Alţi turişti!

Kylie avea gura plină. Muşcase prea mult. Fiecare aromă era ca un drog. Ceapă, brânză, curcan, muştar, piper.

– Deci, de unde sunt turiştii cei răi? întrebă Toby. Din California?

– Din altă realitate dimensională.

– Asta am zis şi eu.

Ceasul lui Kylie piui încet. Zece ore. În interiorul maşinii galbene pluteau multe miresme, şi una din ele îi aparţinea lui Toby.

– Mai ai şi alte tatuaje?

– Unul. Este...

– Nu-mi spune, zise ea.

– Bine.

– Vreau să mi-l arăţi. Dar nu aici. Acolo unde stai.

– Vrei să vii în apartamentul meu?

– În apartamentul tău, da.

– Bine, ciudato.

Rânji. Şi ea la fel.

Mai târziu, ceasul piui din nou. Nu se mai afla pe încheietura ei. Era pe podeaua din lemn tare, încurcat în hainele sale.

Toby, care stătea gol lângă frigider, cu o sticlă de suc de grepfrut în mână, spuse:
– De ce piuie întruna ceasul tău?
– Este numărătoarea inversă, spuse Kylie, privindu-l.
– Până la ce?
– Până la sfârşitul ciclului curent. Sfârşitul buclei.
Toby bău din sticlă. Lui Kylie îi plăcea acum să-l privească, indiferent ce făcea. Termină de băut şi înşurubă capacul la loc.
– Bucla, spuse el, dând din cap.
Când se întoarse să pună sticla la loc în frigider, Kylie îi mai văzu o dată celălalt tatuaj: o cruce împrăştiind lumină. Era desenată pe omoplatul stâng.
– Nici măcar nu poţi să-ţi vezi crucea, zise ea.
Toby se întoarse în pat.
– Nu trebuie să o văd, spuse el. Îmi place doar să ştiu că e acolo, şi că mă apără.
– Eşti catolic?
– Nu.
– Mama mea este.
– Îmi place doar ideea de Iisus, spuse el.
– Eşti mai ciudat decât mine, răspunse Kylie.
– Nici pe departe.
Îl sărută pe gură, dar când el încercă să o mângâie, îl respinse uşor.
– Du-mă undeva.
– Unde?
– La casa bunicilor mei. De fapt, vru să spună „străbunici”, dar nu avea chef să îi explice câte decenii trecuseră în afara buclei Conservării.
– Acum?
– Da.
Era o casă albă, din lemn, pe dealul Queen Anne, aşezată confortabil între vecinii săi prosperi, pe o stradă mărginită de stejari. Kylie îşi lipi nasul de fereastra Broscuţei, cum îşi numea Toby vehiculul.
– Opreşte, spuse ea. Asta e.
Trase maşina lângă bordură şi opri motorul. Kylie îşi mută privirea de la poza ştearsă din mâna ei spre casă. Mama mamei sale făcuse fotografia cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul lumii. În poză, străbunicii lui Kylie stăteau pe verandă, îmbrăţişaţi, făcând cu mâna şi zâmbind. Acum nu stătea nimeni pe verandă.
– Este reală, spuse Kylie. M-am uitat toată viaţa la poza asta.
– N-ai mai fost niciodată aici?
Fata scutură din cap. În acelaşi timp, ceasul ei piui.
– Cum stăm cu numărătoarea inversă? întrebă Toby.
Kylie îşi privi ecranul digital.
– Opt ore.
– Deci, ce se întâmplă la miezul nopţii?
– O ia de la capăt. Sfârşitul este începutul.
Toby râse. Ea nu.
– Deci urmează duminica, nu? După aceea numeri până luni?
– La sfârşitul buclei *nu* este duminica, spuse ea. Este din nou aceeaşi zi.
– Două sâmbete. Nu-i rău.

– Nu doar două. Se continuă mereu. 9 noiembrie de o mie, de zece mii, de un milion de ori.

– Bine.

– Poţi să mă priveşti aşa, dacă vrei. Nu-mi pasă dacă mă crezi. Ştii ceva, Toby?

– Ce?

– Eu chiar am o zi *bună*.

– Aşa-i 9 noiembrie pentru tine.

Kylie zâmbi, apoi îl sărută - acel sentiment, gustul său, senzaţia în întregime.

– Acum vreau să-mi văd bunicii.

Deschise portiera şi ieşi, dar el rămase în maşină. Fata traversă peluza, presărată cu frunze mari, colorate, de stejar, îndreptându-se spre intrarea din faţă a casei, uitându-se pe furiş înapoi, dorind să ştie că el este în continuare acolo, aşteptând-o în maşina galbenă. Amantul ei. Iubitul ei.

Vru să bată la uşă, dar ezită. Din casă răzbăteau o muzici înăbuşită şi râsete. Se uită în jur. Vântul desprinse din copac o frunză portocalie şi o făcu să se răsucească. Cerul era senin şi rece. Mai târziu avea să se înnoreze şi să plouă. Kylie ştia totul despre această zi. I se povestise de când era mică. Ultima zi a lumii, conservată perfect spre edificarea Turiştilor extraterestri şi a antropologilor. Unii spuneau că tot ce s-a întâmplat fusese un accident, o consecinţă a rupturii provocate de extratereştri, care au distrus ţesătura realităţii. Ceea ce enerva pe toată lumea, gândi Kylie, era atitudinea indiferentă. Nu a existat nici-o armată ocupantă, nici-o invazie. Au venit, au distrus totul intenţionat sau accidental, apoi i-au ignorat pe supravieţuitori. Conservarea era singurul lucru care îi interesa, în legătură cu vechii stăpâni ai Pământului.

În momentul acela, lui Kylie nu-i păsa de toate astea. I se povestise despre acea zi, dar nu înţelesese niciodată ce însemnase ea, bucuria absolut senzorială a acesteia, incredibila sa frumuseţe şi subtilitate. Un val de încântare pură îi cutremură fiinţa, şi pentru o clipă simţi o fericire nemărginită.

Bătu la uşă.

– Da? Răspunse o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochii verzi plini de viaţă şi faţa brăzdată de multe riduri. Ca şi casa, era o poză însufleţită. (Bunica lui Kylie arătându-i pozele, decolorate şi boţite de atâtea atingeri.)

– Bună ziua, spuse Kylie.

– Te pot ajuta? spuse poza însufleţită.

– Nu. Adică, voiam să vă întreb ceva.

Expresia de aşteptare de pe faţa ei era atât de familiară.

– Voiam doar să ştiu, spuse Kylie, dacă aveţi o zi bună, cu adevărat bună?

Întoarse uşor capul, ţuguind nesigură buzele, gata că creadă că era o întrebare inofensivă, adresată de o persoană inofensivă.

– E un fel de sondaj, spuse Kylie. Pentru şcoală.

Un bărbat cam la şaizeci de ani, purtând ochelari şi un pulover larg, din lână, apăru în uşă.

– Despre ce e vorba? interveni el.

– Un sondaj despre fericire, spuse străbunica lui Kylie, râzând.

– Sondaj despre fericire, zici?

Puse cu nonşalanţă un braţ în jurul nevestei sale şi o trase prietenește lângă el.

– Da, spuse Kylie. Pentru şcoală.

– Păi, sunt în al nouălea cer, spuse străbunicul lui Kylie.

– Şi eu sunt în al nouălea cer, spuse străbunica lui Kylie. De fericire.

– Mulţumesc, spuse Kylie.

– Cu multă plăcere. Doamne, dar îmi pari cunoscută.

– Şi dumneavoastră. La revedere.

Întoarsă în maşină, Kylie îi strânse mâna lui Toby. Existase cândva în viaţa ei un băiat de la Periferie. Era impotent, dar îi plăcea să o atingă pe Kylie şi să stea cu ea, şi nu îl deranja să se uite la filmele ei, cele care îi întristau şi înfuriau pe Bătrâni, dar din care ea aduna obsedată imagini în mintea sa. Mâna băiatului era întotdeauna rece şi osoasă. Nu din vina lui. Cel mai bine s-au simţit într-o noapte petrecută într-una din ruine, lângă un şemineu aprins şi suficientă mobilă să ardă mai multe ore. Aveau o carte cu poezii şi îşi citeau pe rând unul altuia. Majoritatea poeziilor nu aveau niciun sens pentru Kylie, dar îi plăcea cum sunau cuvintele, modul cum erau combinate acestea. Afară, furtunile veşnice bubuiau şi trosneau, făcând să pâlpâie scântei violet în încăperea liniştită, unde ardea focul.

În maşina galbenă, mâna lui Toby era caldă. Prietenoasă şi apropiată.

– Deci, ce mai fac? spuse el.

– Sunt fericiţi.

– Minunat. Ce urmează?

– Dacă ai şti că asta e ultima zi din viaţa ta, îl întrebă Kylie, ce-ai face?

– Aş găsi o ciudată şi aş face dragoste cu ea.

Îl sărută.

– Altceva?

– Păi...

– Fără să pleci din oraş. Nu poţi să pleci din oraş.

– De ce nu?

– Pentru că ai rămâne prins în Câmpul de Conservare până la restartarea buclei. Pare că oamenii ies de acolo, dar de fapt nu e aşa.

O privi atent, încercând să prindă gluma, apoi rânji.

– Nu am vrea să ni se întâmple tocmai nouă aşa ceva.

– Nu.

– *Tu* ce ai face în ultima ta zi? întrebă el.

– Aş găsi un ciudat care se pricepe să repare diverse chestii şi l-aş pune să mă repare.

– Tu n-ai nevoie să fii reparată. Nu eşti spartă.

– Ba sunt.

– Serios?

– Hai să ne mai plimbăm puţin. După aceea, hai să luăm o masă copioasă, cea mai bună mâncare la care te poţi gândi.

– Se poate rezolva.

– După aceea, putem să ne întoarcem în apartamentul tău.

– Cum stăm cu numărătoarea inversă?

– S-o ia dracu'. Kylie apăsă butonul de cronometrare de la ceas. Iată, spuse ea. Nu mai e nici-o numărătoare.

– Îţi place pizza? întrebă Toby.

– Nu ştiu. Ce-i asta?

După ce au făcut dragoste a doua oară, Kylie adormi în patul lui Toby. Nu era obişnuită cu atâţia stimuli, cu atâta mâncare şi băutură, cu atâtea atingeri.

Se trezi brusc dintr-un vis care dispăru instantaneu din mintea ei. Se auzea zgomotul ploii, dar nu era ploaia teribilă, otrăvitoare, din lumea ei. Lumina venită din stradă prin fereastră arunca o umbră fluidă dincolo de piciorul patului. Îi amintea de fântâna luminoasă de pe malul apei. Camera era plăcută, liniştită şi sigură. Pe măsuţa de lângă pat era un ceas, dar nu se uită la el. Se putea sfârşi chiar acum.

Se ridică. Toby stătea la biroul său, sub un poster de film înrămat, aplecat peste ceva inundat de o lumină foarte puternică şi precisă. Purta jeanşi, fără cămaşă sau ciorapi.

– Bună, spuse ea.

Toby se întoarse brusc, apoi zâmbi.

– Hei, Kylie. Ai dormit bine?

– Mi-e sete.

Se ridică şi îi aduse din frigider o sticlă de apă pe jumătate goală. În timpul acesta, Kylie îşi zări localizatorul desfăcut în bucăţi pe birou.

– Nu ne mai trebuie ăla, spuse ea, arătând cu mâna.

– Eram doar curios. Pot să-l fac la loc, nicio problemă.

– Nu-mi pasă.

Se întinse pe perne şi închise ochii.

– Kylie?

– Mmm?

Ţinea ochii închişi.

– Cine eşti? Pe bune.

– Sunt ciudata ta.

– În afară de asta.

Deschise ochii.

– Nu strica totul. Te rog.

– Ce să nu stric?

– Asta. Noi doi. Momentul. E tot ce contează.

Ploaia ticăia în fereastră. Avea să plouă toată noaptea, o ploaie lungă, purificatoare. Apă pe care oricine o putea aduna într-o ceaşcă şi să o bea, dacă dorea - apă venită din cer.

Toby îşi scoase pantalonii şi se strecură sub cearşaf lângă ea: căldura corpului său acţiona ca un câmp magnetic care o atrăgea spre el. Îşi lipi obrazul de pieptul lui. Inima îi bătea regulat.

– Totul este perfect, spuse ea.

– Mda.

Nu părea prea sigur.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse el. Doar că... totul se petrece foarte repede. Nu crezi că ar trebui să ştim mai multe unul despre celălalt?

– De ce? Momentul de faţă este singurul care contează.

– Mda, dar mă refer la ce faci. Unde locuieşti? Chestii simple. Şi importante, de exemplu, crezi în Dumnezeu, sau pe cine ai vota preşedinte?

– Vreau să fac o plimbare lungă prin ploaie. Vreau să o simt curgându-mi pe faţă, fără să-mi fie rău sau teamă.

– Cum adică?
– Strici totul. Te rog, hai să facem fericită fiecare secundă. Să facem din ziua asta o zi pe care să vrem să o retrăim de o mie de ori.
– Nu vreau să retrăiesc *nicio* zi de o mie de ori.
– Hai să mergem.
– Ce-i graba asta?
Se ridică din pat şi începu să se îmbrace, cu spatele la el.
– Nu fi supărată, spuse el.
– Nu sunt.
– Ba eşti.
Se întoarse spre el, încheindu-şi cămaşa.
– Nu-mi spune tu cum sunt.
– Scuze.
– Practic, eşti un somnambul în cea mai importantă zi din viaţa ta.
– Nu sunt somnambul.
– Nici măcar nu vrei să te îndrăgosteşti de mine?
Toby râse nesigur.
– Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.
– Ba ştii. Kylie.
– Mă refer la numele de familie.
– Nu contează.
– Pentru mine, contează, spuse Toby. Tu contezi, pentru mine.
După ce-şi încheie cămaşa, se aşează pe marginea patului să-şi pună pantofii.
– Ba nu, zise ea. Îţi pasă de mine doar dacă poţi afla totul despre trecutul meu şi viitorul nostru. Nu poţi trăi o singură zi bine şi fericit.
– Acum vorbeşti ca Hemingway.
– Nu ştiu ce înseamnă asta şi nu-mi pasă.
Îşi trase hanoracul pe ea.
– Unde te duci?
– Să mă plimb. *Ţi-am spus* că asta vreau.
– Mda, cred că am fost prea incult ca să pricep.
Kylie ieşi trântind uşa.
Se opri în lumina gălbuie a stâlpilor de iluminat, confuză, ridicându-şi faţa să fie unsă de ploaie. Oare o privea de la fereastra apartamentului, cu inima bubuind în piept? Aşteptă şi iar aşteptă. Aceasta era partea în care el trebuia să alerge spre ea, să o îmbrăţişeze şi să o sărute şi să îi spună că o iubeşte mult, mult de tot.
El nu veni.
Kylie se holbă la clădirea din cărămidă cu ferestre luminate şi întunecate, fără să ştie care din ele este a lui. El nu veni, şi asta strică totul.
Un autobuz hurui între ea şi clădire, era plin de chipuri palide, indiferente.
Kylie merse prin ploaie. Nu era otravă, dar era rece şi, după un timp, neplăcută. Îşi ridică gluga şi merse cu capul în pământ. Trotuarul umed era o paletă cu nuanţe luminescente. Atinse cu degetele explozibilul din buzunar. Putea găsi clădirea cu ferestrele acoperite. Chiar dacă Turiştii încercau să o oprească, tot putea să intre şi să distrugă Miezul Eternităţii. Asta voia mama ei, asta voiau Bătrânii. Dar dacă o prindeau? Dacă rămânea în buclă un ciclu întreg, devenea parte permanentă a acesteia.

Nu putea suporta asta, nu aşa de rănită ca acum. Nu ştia cât e ceasul. Nu ştia ce *oră* e. Trebuia să ajungă la navă şi să iasă.

Un claxon ţipă chiar lângă ea. Speriată, îşi ridică privirea. Un vehicul scund şi lat, un băiat aplecat pe fereastra din dreapta, zâmbitor.

– Hei, vrei să faci o plimbare?

– Nu.

– Atunci du-te dracu', târfă.

Chicoti, apoi vehiculul se îndepărtă rapid, despicând aerul în aşchii zimţate.

Grăbi pasul. Străzile erau tulburătoare. Se rătăcise. Panica îi crescu. De ce nu a putut să vină după ea, să îşi ceară scuze şi să o iubească? Dar nu se întâmpla ca în filme. Era şi bine, dar mai mult era rău. Poate că mama ei avusese dreptate. Dar Kylie nu credea în suflete, deci nu era mai bine să aibă o singură zi la nesfârşit, decât deloc? Nu era?

Du-te dracu', târfă.

Se întoarse şi alergă înapoi în direcţia din care venise. La început, nu crezu că va găsi clădirea, dar iat-o! Şi Toby ieşea din hol, încheindu-şi geaca. O văzu, şi ea alergă spre el. El nu vorbise serios, şi nici ea, iar asta era partea în care se împăcau, apoi tot restul buclei urma să fie bun - ca după o împăcare. Trebuia să amesteci binele cu răul. Răul făcea binele şi mai bun. Alergă spre el şi îl îmbrăţişă, haina udă din piele mirosea atât de puternic.

– Veneai după mine, zise ea.

El nu spuse nimic.

– Veneai, repetă ea.

– Mda.

Ceva îi strânse inima.

– Este cea mai bună zi, spuse ea.

– I-aş da un 7,5.

– Nu ştii nimic, zise ea. Ţi-ai găsit ciudata, ai avut o aventură şi ai salvat lumea.

– Dacă-i aşa, atunci îi dau 9. Haide. Îţi cumpăr o băutură caldă şi poţi să-mi povesteşti despre turiştii din a cincea dimensiune.

– Cât e ceasul? întrebă ea.

Toby se uită la ceas.

– Unsprezece fără cinci.

– Nu vreau o băutură caldă, spuse ea. Putem merge undeva să admirăm o privelişte frumoasă şi să stăm în Broscuţă?

– Desigur.

Oraşul rămase în urma lor. Apa golfului Elliot era neagră. Ploaia şoptea în jurul maşinii, şi radiatorul ticăia ca un ceas leneş. Era incomod să stea pe scaune diferite, dar se ghemuiră unul în celălalt, şi Kylie îşi lăsă capul pe pieptul lui. Toby dădu drumul la radio - nu era muzica lui zgomotoasă, ci un post de jazz, ca o completare adusă ploii. Au stat de vorbă, pe îndelete. Kylie îşi inventă o viaţă şi i-o povesti, împrumutând din poveştile pe care i le spuseseră mama şi bunica ei. El o numi ciudată, ca mod de a-şi manifesta afecţiunea, şi vorbi despre ce urmau să facă mâine. Ea acceptă darul viitor pe care i-l dădea, trăind totuşi în acest moment, acum, această dulce inhalare a prezentului, acest sfârşit fericit, fericit. După aceea,

luminile din Seattle deveniră şterse. Kylie închise ochii, puse mâna pe sfera de explozibil şi mintea ei adormi rapid într-un vârtej întunecat.

Kylie pătrunse înăuntru, şi schimbarea bruscă de lumină o orbi.

OMUL CU CARTELA GALBENĂ [13]

— “Yellow Card Man” 2006 —

Nominated for Hugo Award, Best Novelette 2007

de Paolo Bacigalupi

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

[13]Originally published in „*Asimov's Science Fiction*” , Dec. 2006. În româneşte povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011]

PAOLO BACIGALUPI a debutat în anul 1998, în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, a stat departe de acest gen pentru câţiva ani şi a revenit în noul secol, cu proze publicate în *F & SF* şi *Asimov's*. Povestirea sa *Omul Calorie*[14] a câştigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial, a fost finalistă pentru Premiul Hugo şi a apărut în Antologia Dozois nr. 23; a avut, de asemenea, povestiri şi în Antologiile Dozois nr. 21 şi 22[15]. Bacigalupi locuieşte împreună cu familia sa în vestul statului Colorado, unde lucrează la un ziar cu specific ecologic. Romanul său de debut, *The Windup Girl*, a câştigat premiile Hugo, Nebula şi Campbell Memorial; a mai publicat romanul *Ship Breaker* şi culegerea de povestiri *Pump Six and Other Stories*.

În povestirea cutezătoare şi captivantă care urmează, este ghidul nostru printr-un Bangkok agonizant, dar mult-prea-probabil al viitorului - pe care cei mai mulţi dintre noi ar prefera fără doar şi poate să nu-l viziteze, dar spre care s-ar putea să ne îndreptăm, indiferent dacă ne place sau nu.

[14] *The Year's Best Science Fiction*, vol. 2 (Editura Nemira, 2008).
[15] *Oameni de nisip şi zgură*, publicată în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 3 (Editura Nemira, 2008).

Macetele scânteiază pe podeaua depozitului, reflectând conflagraţia roşie dintre iută, tamarin şi arcurile spiralate. Ei sunt acum pretutindeni. Bărbaţii cu bentiţe verzi, cu sloganuri şi lame umede, umede. Strigătele lor stârnesc ecouri în depozit şi pe stradă. Primul său fiu s-a dus deja. Floare de Jad e de negăsit, indiferent de câte ori apasă butonul, formând numărul ei de telefon. Chipurile fiicelor sale s-au spart, lăţindu-se ca fructele de durian atinse de rugina băşicată.

Izbucnesc mai multe focuri. Fumul negru îl învăluie. El aleargă prin birourile din depozitul său, pe lângă computerele în carcase din tec, cu pedale de acţionare din fier, pe lângă mormanele de cenuşă din locurile unde funcţionarii au ars dosare peste noapte, aruncând în uitare numele oamenilor care au ajutat Tri-Clipper.

Aleargă, sufocat de căldură şi de fum. În propriul său birou elegant, se repede la obloane şi bâjbâie, căutându-le zăvoarele de alamă. Izbeşte cu umărul în obloanele albastre, în timp ce depozitul arde şi bărbaţi cu pielea maronie dau buzna pe uşă, agitându-şi cuţitele roşii, lucioase...

Tranh se trezeşte gâfâind.

În şira spinării i se îndeasă muchii ascuţite, de beton. O coapsă lucind de sare îl sufocă, apăsându-i faţa. Împinge piciorul străinului. Pielea asudată sticleşte în întuneric, ca un marcaj impresionist al trupurilor care se foiesc şi se îmbrâncesc pretutindeni în jurul lui. Dau vânturi, gem şi se răsucesc, carne peste carne, os frecându-se de os, viii şi morţii sufocaţi de căldură laolaltă.

Un bărbat tuşeşte. Plămâni jilavi şi rafale de salivă peste faţa lui Tranh. Şira spinării şi pântecul i se lipesc de pielea goală, transpirată, a străinilor de alături. Claustrofobia e tot mai puternică. Se sileşte s-o domolească. Se sileşte să stea întins, liniştit, să respire încet, adânc, în ciuda căldurii. Să guste bezna înăbuşitoare cu toată paranoia din mintea unui supravieţuitor. E treaz în timp ce alţii dorm. E viu în timp ce alţii au murit de mult. Îşi impune să stea nemişcat şi ascultă.

Se aud soneriile bicicletelor. Jos, sub el, şi departe, cu zece mii de trupuri mai jos, la o depărtare de o viaţă, e zvon de clopoţei. Se târăşte afară din masa de trupuri încâlcite, trăgând după sine traista de cânepă în care îşi păstrează averea. E în întârziere. Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla să întârzie, asta e cea mai nepotrivită cu putinţă. Îşi aruncă traista pe umărul osos şi coboară scările pe bâjbâite, încercând să păşească prin cascada de carne adormită. Îşi strecoară sandalele printre rude, printre amanţi, printre stafii flămânde, ghemuite, rugându-se să nu alunece, să nu-şi rupă vreunul dintre oasele bătrâne. Pas, tatonare, pas, tatonare.

Din grămadă se înalţă o înjurătură. Trupurile se foiesc şi se rostogolesc. Îşi regăseşte echilibrul pe un palier, printre privilegiaţii întinşi pe suprafaţa plată, apoi îşi continuă înaintarea. Coboară, coboară întruna, urmărind coturile tot mai dese ale scării, croindu-şi drum pe covorul de trupuri, trupurile compatrioţilor săi. Pas. Tatonare. Pas. Tatonare. Încă un cot. Departe, jos, licăreşte o geană de lumină cenuşie. Aerul proaspăt îi sărută faţa, îi mângâie trupul. Cascada de carne anonimă se descompune în indivizi, bărbaţi şi femei cu mâinile şi picioarele răşchirate, întinşi unul peste altul, cu betonul dur drept pernă, rezemaţi de canturile treptelor din casa fără ferestre a scării. Lumina cenuşie devine aurie. Ţiuitul soneriilor

de bicicletă e acum mai puternic, e limpede ca sunetul clopoţeilor bolnavilor de cibiscoză.

Tranh se avântă afară din clădirea înaltă, în mulţimea de vânzători de orez fiert, ţesători de cânepă şi cărucioare cu cartofi, îşi pune palmele pe genunchi şi gâfâie, inspirând praful învârtejit şi strivind sub tălpi balega de pe străzi, recunoscător pentru fiecare răsuflare în timp ce sudoarea i se prelinge pe corp. De pe vârful nasului i se desprind bijuterii din sare, împroşcând cu umezeala lui trotuarul pavat cu dale de piatră roşie. Arşiţa ucide oameni. Ucide bătrâni. Dar el a ieşit din cuptor; nu s-a mai copt încă o dată, în pofida căldurii de furnal din anotimpul secetos.

Bicicletele şi soneriile lor se scurg ca nişte bancuri de crapi - sunt navetiştii deja în drum spre locurile de muncă. În spatele lui, clădirea uriaşă se conturează ameninţătoare, patruzeci de etaje de fierbinţeală, plante agăţătoare şi mucegai. O ruină verticală, cu ferestre sparte şi apartamente jefuite. Un vestigiu al gloriei din vechea Expansiune energetică, preschimbat acum într-un coşciug tropical fierbinte, fără aer condiţionat sau electricitate care să-l protejeze de strălucirea soarelui ecuatorial. Bangkokul îşi ţine refugiaţii în cerul de un albastru palid şi doreşte să-i păstreze acolo. Dar el a ieşit viu din locul ăla; în ciuda Lordului Bălegar, în ciuda cămăşilor albe, în ciuda vârstei înaintate, a reuşit să-şi mai croiască încă o dată drum, coborând din ceruri.

Îşi îndreaptă spatele. Câţiva bărbaţi agită tigăi cu tăiţei şi scot *baozi*[16] aburinde din coşurile lor rotunde din bambus. Terciul cenuşiu de orez U-Tex, bogat în proteine, umple aerul cu mirosuri de peşte putrezit şi de uleiuri grase, acide. Foamea înnoadă stomacul lui Tranh şi o salivă păstoasă, tot ce poate aduna corpul lui deshidratat când simte mirosul mâncării, îi căptuşeşte gura. Pisicile-demon se învârtesc în jurul picioarelor vânzătorilor ca rechinii, sperând că vor cădea câteva bucăţele, sperând că vor avea ocazia să fure. Siluetele lor strălucitoare, cameleonice, îşi schimbă iute locul, licărind, arătându-şi blăniţele albe, siameze sau cu dungi portocalii înainte de a se estompa pe fundalul betonului şi al mulţimii de oameni flămânzi cărora li se freacă de picioare. Tigăile sfârâie pe flăcările puternice, strălucitoare, cu tentă verde de metan, răspândind mirosuri noi pe măsură ce tăiţeii de orez împroaşcă uleiul fierbinte. Tranh îşi impune să le întoarcă spatele.

Se împinge în înghesuială, trăgându-şi traista de cânepă după el, ignorând oamenii pe care-i loveşte şi care strigă în urma lui. Victimele Incidentului se ghemuiesc în cadrul uşilor, fluturându-şi membrele retezate şi cerşind de la alţii, care au ceva mai mult. Bărbaţii se aşază pe taburete pentru ceai, privind cum ia naştere zăduful zilei în timp ce fumează ţigări minuscule, umplute cu tutun Gold Leaf adunat de prin gunoaie, pe care le împart trecându-le din gură-n gură. Femeile flecăresc în grupuri, învârtind nervoase între degete cartele galbene, aşteptând să apară cămăşile albe şi să aplice timbrele de reînnoire a vizei.

Oameni cu cartele galbene cât vezi cu ochii: o întreagă rasă, ajunsă în regatul Thai după ce a scăpat cu fuga din Malaysia, unde a devenit peste noapte supărătoare. Un grup masiv de refugiaţi, plasaţi sub autoritatea angajaţilor în cămăşi albe ai Ministerului Mediului, de parcă n-ar fi altceva

[16]Chiftele umplute (n.tr.).

decât o altă specie invazivă care trebuie controlată, precum cibiscoza, rugina băşicată şi gărgăriţa genopocită. Cartele galbene, oameni galbeni. *Huang ren* de jur împrejur, şi Tranh e în întârziere acum, când are prima ocazie de a se desprinde din masa lor. Prima oportunitate, după atâtea luni petrecute ca refugiat chinez, cu cartelă galbenă. Şi acum e în întârziere. Se strecoară pe lângă un vânzător de şobolani, înghiţindu-şi un alt şuvoi de salivă când simte mirosul de carne friptă, şi aleargă în josul unei alei către pompa de apă. Se opreşte brusc.

În faţa lui stau la coadă alte zece persoane: bătrâni, femei tinere, mame, băieţandri.

Se prăbuşeşte. Vrea să se dezlănţuie împotriva ghinionului. Dacă ar avea destulă energie - dacă ar fi mâncat bine cu o zi înainte, sau cu două, sau măcar cu trei, ar urla, şi-ar arunca traista în stradă şi ar strivi-o sub tălpi până s-ar transforma în pulbere - dar are prea puţine calorii. Nu e decât o altă ocazie irosită, datorată ghinionului adus de scări. Ar fi trebuit să-i dea Lordului Bălegar ultimul său baht[17] şi să închirieze un loc-pentru-un-trup într-un apartament cu ferestre spre est, ca să vadă soarele răsărind şi să se trezească devreme.

Dar s-a zgârcit. S-a zgârcit la bani. S-a zgârcit când a fost vorba de viitorul lui. De câte ori le-a spus fiilor săi că e întru totul acceptabil să cheltuieşti bani ca să faci alţi bani? Dar între timp s-a transformat într-un refugiat timid, cu cartelă galbenă, care l-a sfătuit să-şi economisească baht-ul. Ca un şoarece ignorant de la ţară, s-a ţinut cu ghearele de bani şi a dormit în bezna de pe scări. Ar fi trebuit să stea ca un tigru, să înfrunte interdicţia de deplasare pe durata nopţii şi oamenii ministerului, cu cămăşile lor albe şi bastoanele lor negre... Iar acum e în întârziere, şi duhneşte a scări, şi stă la coadă după alţi zece oameni, şi fiecare dintre ei trebuie să bea, să umple o găleată şi să se spele pe dinţi cu apa maronie din fluviul Chao Phraya.

A fost o vreme când le cerea angajaţilor săi să fie punctuali, aşa cum le-o cerea şi soţiei, şi fiilor săi şi concubinelor, dar asta se întâmpla când era proprietarul unui ceas de mână cu arc şi îl putea privi parcurgând uniform minutele şi orele. Din când în când, îi putea întoarce arcul minuscul, putea să-l asculte ticăind, putea să-şi dojenească fiii pentru lenea de care dădeau dovadă. A îmbătrânit, a devenit mocăit şi prost, fiindcă altminteri ar fi trebuit să prevadă asta. Aşa cum ar fi trebuit să prevadă şi combativitatea crescândă a Bentiţelor Verzi. Când îi slăbise mintea într-un asemenea hal?

Ceilalţi refugiaţi îşi încheie rând pe rând abluţiunile. O mamă cu dinţi lipsă şi cu florile cenuşii ale ciucurelui *fa'gan* după urechi îşi umple cu vârf găleata, apoi Tranh se strecoară în faţă.

N-are găleată. N-are decât traista. Preţioasa traistă. O atârnă în spatele pompei şi înfăşoară sarongul mai strâns în jurul şoldurilor înainte de a se ghemui sub ţeava. Trage de mâner cu un braţ osos. Şuvoiul de apă maronie se revarsă asupra lui. Binecuvântarea fluviului. Pielea i se lasă în josul corpului odată cu greutatea apei, deformându-se precum carnea unei pisici bărbierite. Deschide gura şi bea apa nisipoasă, îşi freacă dinţii cu un

[17]Unitate monetară în Thailanda (n.tr.).

deget, întrebându-se câte protozoare o fi înghiţit. N-are importanţă. Acum se încrede în noroc. E tot ce i-a mai rămas.

Copiii îl privesc spălându-şi trupul bătrân în timp ce mamele lor caută în gunoaie, printre cojile de mango de la PurCal şi printre cele de tamarin de la Steaua Roşie, sperând să găsească vreo bucăţică de fruct nepătată de cibiscoză. 111 mt.6[18]... Sau 11lmt.7? Sau mt.8? A fost o vreme când cunoştea toate molimele create de bioinginerie, molimele care îi şubreziseră. Ştia când o recoltă era pe punctul de a se compromite şi când începeau să crape seminţele dintr-un lot nou. Profita de cunoştinţele sale ca să-şi umple cliperele cu seminţele şi cu produsele potrivite. Dar asta a fost cu o viaţă în urmă.

Când îşi deschide traista şi scoate hainele îi tremură mâinile. De ce, de bătrâneţe sau de emoţie? Haine curate. Haine bune. Costumul unui om bogat, din pânză albă de in.

N-a fost al lui, dar acum este, şi l-a păstrat în siguranţă. L-a păstrat pentru ocazia asta, chiar şi atunci când şi-a dorit cu disperare să-l vândă, sau să-l poarte, când vechile haine i s-au transformat în zdrenţe. Îşi trage pantalonii în susul picioarelor ciolănoase, scoţându-şi câte o sanda şi balansându-se, sprijinit pe rând în câte un singur picior. Începe să-şi încheie cămaşa, grăbindu-şi degetele când o voce îi şopteşte în minte că timpul n-aşteaptă.

– Vinzi hainele astea? Defilezi cu ele până ţi le cumpără cineva cu carne pe oase?

Tranh se uită în sus - n-ar avea de ce să se uite; cunoaşte vocea - şi totuşi se uită. Nu se poate abţine. Cândva a fost un tigru. Acum nu mai e decât un şoricel înspăimântat, care tresare şi e cuprins de convulsii nervoase la cel mai vag indiciu al unui pericol. Şi iată-l: e Ma. Stă în faţa lui, radiind. Gras şi radios. Şi tot atât de plin de energie ca un lup.

Ma rânjeşte.

– Arăţi ca un manechin de sârmă de la Palawan Piaza.

– Nu-mi dau seama. Nu-mi permit să cumpăr de-acolo.

Tranh continuă să se îmbrace.

– Astea-s destul de frumoase ca să fie de la Palawan. Cum ai făcut rost de ele?

Tranh nu răspunde.

– Pe cine crezi că prosteşti? Sunt haine pentru un bărbat de o mie de ori mai mare decât tine.

– Nu putem fi toţi graşi şi fericiţi.

Cuvintele îi ies dintre buze ca o şoaptă. A vorbit întotdeauna pe şoptite? A fost întotdeauna un cadavru rablagit, şoptind şi suspinând la fiecare ameninţare? Nu. Dar îi e greu când îşi aduce aminte ce tigru părea cândva. Încearcă din nou, întărindu-şi vocea.

– Nu putem fi toţi la fel de norocoşi ca Ma Ping, care locuieşte la etajele de sus, alături de însuşi Regele Bălegar.

Cuvintele încă îi mai sună ca un foşnet de trestii izbite de beton.

– Norocoşi?

Ma râde. E atât de tânăr. Atât de mulţumit de sine.

[18]Meitneriu, element radioactiv, produs pe cale artificială (n.tr.).

– Eu îmi dobândesc soarta. Nu-mi spuneai aşa mereu? Că norocul n-are nimic de-a face cu succesul? Că oamenii îşi fac singuri norocul? Râde iarăşi. Şi priveşte-te acum.

Tranh scrâşneşte din dinţi.

– Bărbaţi mai buni decât tine au ajuns la pământ.

Tot şoapta îngrozitor de timidă.

– Şi bărbaţi mai buni decât tine sunt în ascensiune.

Degetele lui Ma arată către încheietura propriei mâini. Mângâie un ceas, un cronograf excelent, vechi, cu aur şi diamante -un Rolex. Dintr-un timp care s-a dus. Dintr-un alt loc. Dintr-o altă lume. Tranh se holbează prosteşte, ca un şarpe hipnotizat. Nu-şi poate dezlipi ochii.

Ma surâde alene.

– Îţi place? L-am găsit la un anticariat, lângă Wat Rajapradit. Mi s-a părut familiar.

Tranh e tot mai furios. Dă să răspundă, apoi clatină din cap şi nu spune nimic. Timpul trece. Îşi încheie pe bâjbâite ultimul nasture, îşi trage haina şi îşi trece degetele prin ultimele fire supravieţuitoare ale părului lins şi cărunt. Dacă ar avea un pieptene... Se strâmbă. E o dorinţă stupidă. Hainele sunt de-ajuns. Trebuie să fie.

Ma râde.

– Arăţi ca o celebritate.

Ignoră-l, spune vocea din capul lui Tranh. Îşi scoate ultimii bănuţi din traista de cânepă - mărunţişul pe care l-a economisit dormind pe scară, motiv pentru care e acum într-o atât de mare întârziere - şi îi îndeasă în buzunare.

– S-ar părea că te grăbeşti. Ai o întâlnire pe undeva?

Tranh îşi face loc pe lângă el, încercând să nu tresară când se înghesuie, ocolindu-l.

– Încotro, domnule Celebritate? strigă Ma în urma lui, râzând. Domnul Trei Prosperităţi! Ai nişte informaţii pe care-ai fi dispus să ni le-mpărtăşeşti şi nouă?

La auzul strigătului se ridică mai multe capete: feţele flămânde ale oamenilor cu cartelă galbenă, gurile lor flămânde. Oameni cu cartelă galbenă cât vezi cu ochii, privindu-l acum cu toţii. Supravieţuitorii Incidentului. Bărbaţi. Femei. Copii. Acum cunoscându-l. Recunoscându-i legenda. Un schimb de haine şi un simplu strigăt l-au scos din obscuritate. Ţipetele lor batjocoritoare curg ca o ploaie musonică.

– *Wei*! Domnule Trei Prosperităţi! Frumoasă cămaşă!

– Împărţim o ţigară, domnule Celebritate?

– Unde te grăbeşti aşa, înţolit la patru ace?

– Te-nsori?

– Îţi iei a zecea soţie?

– Ţi-ai găsit o slujbă?

– Domnule Celebritate! Ai o slujbă pentru mine?

– Încotro! Poate-ar trebui să-l urmărim cu toţii pe Bătrânul Multinaţional!

Tranh simte furnicături pe ceafă. Se scutură de spaimă. Chiar dacă-l urmăresc, pentru ei e prea târziu ca să profite. Pentru prima oară într-o jumătate de an, avantajul deprinderilor şi al cunoaşterii e de partea lui. Acum e singura dată.

Aleargă prin înghesuiala dimineţii din Bangkok, în timp ce bicicletele, ricşele şi scuterele se scurg pe lângă el. Transpiraţia îi pătrunde în haine. Îi îmbibă cămaşa bună, îi umezeşte până şi jacheta. Şi-o scoate şi o agaţă de braţ. Părul cărunt, ud leoarcă, i se lipeşte de ţeasta chelită ca un ou, cu pete hepatice. Se opreşte după fiecare cvartal, merge la pas ca să-şi recapete răsuflarea şi fluierele picioarelor încep să-l doară, respiră gâfâit şi inima bătrână îi loveşte pieptul ca un ciocan.

Ar trebui să-şi cheltuiască baht-ul luând o ricşă, dar nu se poate convinge. E în întârziere. Şi dacă a-ntârziat prea mult? Atunci baht-ul de rezervă o să fie irosit, iar el o să rabde de foame diseară. Pe de altă parte, la ce e bun un costum murat în sudoare?

Haina îl face pe om, aşa le spunea fiilor săi; prima impresie e cea mai importantă. Începe bine şi o să mergi mai departe. Bineînţeles că poţi câştiga pe cineva etalându-ţi deprinderile şi cunoştinţele, dar oamenii sunt în primul rând animale. Trebuie să arăţi bine. Să miroşi bine. Să le încânţi simţurile primare. Pe urmă, când te privesc cu prietenie, le faci propunerea.

Nu de asta i-a tras o bătaie celui de-al doilea fiul al său când a venit acasă cu un tigru roşu tatuat pe umăr, de parcă ar fi fost un gangster al caloriilor? Nu de asta a plătit un stomatolog ca să îndrepte până şi dinţii fiicelor sale cu bambus de cultură şi cu arce de cauciuc din Singapore până ce au ajuns rectilinii, ca lamele de brici?

Şi nu de asta ne urăsc Bentiţele Verzi din Malaysia pe noi, chinezii? Fiindcă arătam atât de bine? Fiindcă păream atât de bogaţi? Fiindcă vorbeam atât de frumos şi lucram cu atâta sârguinţă, deşi ei erau nişte puturoşi, iar noi asudam în fiecare zi?

Tranh priveşte un grup de scutere zburând pe lângă el, toate construite de chinezi din Thai. Nişte autovehicule rapide atât de inteligente - un arc spiral de un megajoule şi un volant, pedale şi frâne cu fricţiune, pentru recuperarea energiei cinetice. Şi toate fabricile sunt deţinute, în proporţie de sută la sută, de chinezi din provincia Chiu Chow. Dar prin rigolele acestei ţări nu curge niciun strop de sânge de chinez din Chiu Chow. Oamenii ăştia sunt iubiţi, cu toate că au venit în Regatul Thai ca *farangi*.

Dacă am fi fost asimilaţi în Malaysia aşa cum au fost asimilaţi aici chinezii din Chiu Chow, oare am fi supravieţuit?

Ideea îl face pe Tranh să clatine din cap. Ar fi fost imposibil. Clanul lui ar fi trebuit să se convertească în acelaşi timp la islamism, abandonându-şi toţi strămoşii în iad. Ar fi fost imposibil. Poate asta era karma poporului lui, să fie distrus. Să domine cu demnitate şi curaj oraşele Penang şi Malacca, precum şi întreaga coastă vestică a peninsulei malaysiene, pentru un scurt răstimp, şi apoi să piară.

Haina îl face pe om. Sau îl ucide. Tranh înţelege în sfârşit asta. Un costum alb lucrat de Fraţii Hwang e, în cea mai mare măsură, o ţintă. Un mecanism vechi, din aur, care ţi se leagănă la încheietura mâinii, nu e nimic altceva decât o momeală. Tranh se întreabă dacă dinţii perfecţi ai fiilor săi mai zac încă în cenuşa depozitelor firmei Trei Prosperităţi, dacă minunatele lor ceasuri atrag acum rechinii şi crabii în calele cliperelor lui sabordate.

Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să vadă înălţându-se valul subsectelor însetate de sânge, să remarce intensificarea naţionalismului. Ar fi trebuit

să ştie, aşa cum ar fi trebuit s-o ştie şi bărbatul pe care-l urmărise cu două luni în urmă, că hainele de bună calitate nu-ţi oferă niciun fel de protecţie. Un om în costum elegant, şi o cartelă galbenă pe deasupra, ar fi trebuit să ştie că, pentru un dragon de Komodo, nu era nimic altceva decât o îmbucătură de momeală însângerată. Cel puţin idiotul ăla nu sângerase pe hainele lui elegante după ce terminaseră cu el cămăşile albe. Nu avusese nicio deprindere care să-l ajute să supravieţuiască. Uitase că nu mai era o celebritate.

Dar Tranh învaţă. Cândva a învăţat despre maree, despre hărţile fundurilor de mare, despre pieţe şi despre molimele datorate bioingineriei, despre maximizarea profiturilor şi despre ţinerea porţii dragonului în echilibru, iar acum învaţă de la pisicile-demon, care-şi schimbă blana şi dispar din vedere, care fug de vânători la cel mai mic semn de pericol. Învaţă de la ciori şi de la ulii, care trăiesc atât de bine adunând resturi. Astea sunt animalele pe care trebuie să le imite. Trebuie să scape de reflexele de tigru. Nu mai există tigri decât la grădina zoologică. Un tigru e întotdeauna vânat şi ucis. Dar un animal mic, un animal care caută prin gunoaie, are şansa de a roade până la os carnea unui tigru şi pleacă luând cu sine ultimul costum de la Fraţii Hwang care va mai trece vreodată graniţa dinspre Malaysia. Tot clanul Hwang fiind mort şi toate tiparele Hwang fiind arse, n-a mai rămas nimic, decât amintirile şi antichităţile, şi un bătrân care trăieşte din resturi şi care cunoaşte deopotrivă puterea şi riscurile unei înfăţişări atrăgătoare.

O ricşă goală trece pe lângă el. Bărbatul care-o conduce se uită în urmă, către Tranh, cu ochi întrebători, atras de materialul de la Fraţii Hwang, ce flutură pe trupul lui scheletic. El ridică o mână nesigură. Ricşa încetineşte.

Merită riscul? Merită să-şi cheltuiască ultima rezervă cu atâta frivolitate?

A fost o vreme când trimitea flote de clipere dincolo de ocean, către Chennai, cu încărcături imense de fructe durian puturoase, fiindcă presupunea că indienii n-aveau timp să planteze soiuri rezistente înainte de a ajunge la ei noua mutaţie a ruginii băşicate. O vreme când cumpăra ceai negru şi lemn de santal de la oamenii fluviului, mizând pe faptul că le putea vinde în Sud. Acum nu e în stare să hotărască dacă ar trebui să meargă cu ricşa sau pe jos. Ce bărbat slab a devenit! Uneori se întreabă dacă în realitate nu e cumva o stafie înfometată, prinsă între două lumi şi incapabilă să evadeze, pătrunzând în oricare dintre ele.

Ricşa merge înainte, cu haina din jerseu albastru a biciclistului sclipind sub soarele tropical, în aşteptarea unei decizii. Tranh îi face semn cu mâna. Biciclistul se ridică în picioare pe pedale, cu sandalele pliciuind călcâiele bătătorite, şi accelerează.

Pe Tranh îl cuprinde panica. Ridică din nou mâna, aleargă după ricşă.

– Aşteaptă!

Vocea lui e o şoaptă.

Ricşa se strecoară în trafic, alăturându-li-se bicicletelor şi siluetelor masive, cu mers târşâit, ale megadenţilor elefantini. Tranh îşi lasă mâna în jos, în taină recunoscător fiindcă omul cu ricşa nu l-a auzit, fiindcă soarta ultimului său baht a fost hotărâtă de o forţă cu mult mai presus de el însuşi.

În jurul lui, aglomeraţia dimineţii e în toi. Sute de copii în uniforme de marinari se scurg prin porţile şcolilor. Călugări în robe de culoarea

şofranului se plimbă adăpostiţi sub umbrele largi, negre. Un bărbat cu pălărie conică, de bambus, îl urmăreşte cu privirea şi îi şopteşte ceva prietenului său. Amândoi îl studiază. Tranh simte un fior de spaimă străbătându-i şira spinării.

Sunt pretutindeni, aşa cum erau în Malacca. În gândul lui, îi numeşte străini, *farangi*. Însă aici el e străinul. Creatura care nu-i aparţine acestui loc. Şi ei o ştiu. O ştiu femeile care întind saronguri pe sârmele din balcoanele lor, o ştiu bărbaţii desculţi care-şi beau cafelele îndulcite. O ştiu vânzătorii de peşte şi cei de curry. O ştiu cu toţii şi Tranh abia îşi mai ţine groaza sub control.

Bangkok nu e Malacca, îşi spune. Bangkok nu e Penang. Nu mai avem soţii, nu mai avem ceasuri de mână din aur cu diamante, sau flote de clipere, care să fie furate. Întrebaţi-i pe bandiţii care m-au abandonat în mlaştinile cu lipitori de la graniţă. Ei au toată averea mea. Eu nu mai am nimic. Nu mai sunt tigru. Sunt în siguranţă.

Pentru câteva secunde o crede. Pe urmă un băiat cu pielea de culoarea lemnului de tec taie vârful unei nuci de cocos cu o macetă ruginită şi i-o oferă, şi el nu poate decât să-şi reţină ţipătul şi să fugă.

Bangkok nu e Malacca. N-or să-ţi ardă depozitele şi nici n-or să-ţi ciopârţească funcţionarii în halci bune drept momeală pentru rechini. Îşi şterge sudoarea de pe faţă. Poate-ar fi trebuit să mai aştepte înainte de a-şi pune costumul. Atrage prea mult atenţia. Îl privesc prea mulţi oameni. Mai bine să dispară ca o pisică-demon şi să se furişeze prin oraş la adăpostul anonimatului, în loc să meargă ţanţoş ca un păun.

Străzile se preschimbă treptat din bulevarde mărginite de palmieri în pustietăţile largi ale cartierului noilor străini. Tranh merge grăbit către fluviu, pătrunzând tot mai adânc în imperiul industrial al *farangilor* albi.

Gweilo, yang guizi, farang. Atâtea nume, în atât de multe limbi, pentru aceste maimuţe cu pielea translucidă transpirată. Cu două generaţii în urmă, când s-a terminat petrolul şi s-au închis fabricile *gweilo*, toată lumea a crezut că plecaseră pentru totdeauna. Dar acum s-au întors. Monştrii trecutului au revenit, cu jucării şi tehnologii noi. Coşmarurile cu care îl ameninţa mama lui invadează coastele Asiei. Demoni veritabili; nu mor niciodată.

Şi el ajunge să-i venereze: pe cei de la AgriGen şi de la PurCal, cu monopolurile lor asupra orezului U-Tex şi a Grâului TotalNutritiv; pe fraţii de sânge ai bioinginerilor, care gene-rupseseră pisicile-demon inspirându-se din poveşti şi le lăsaseră libere în lume, să se înmulţească şi să se tot înmulţească; pe sponsorii Poliţiei Proprietăţii Intelectuale, care obişnuiau să se îmbarce pe cliperele sale în căutarea infracţiunilor PI, vânând ca lupii caloriile neştampilate şi cerealele cu generupturi, de parcă molimele fabricate de ei înşişi, cibiscoză şi rugina băşicată, n-ar fi fost de-ajuns ca să le menţină profiturile la un nivel ridicat...

În faţa lui s-a strâns un grup numeros. Tranh se încruntă, începe să alerge, apoi îşi impune să revină la mersul normal. Acum e mai bine să nu-şi irosească nicio calorie. La intrarea fabricii diavolilor străini numiţi Fraţii Tennyson s-a format deja o coadă. Se întinde aproape pe un li[19] şerpuind dincolo de colţ, pe lângă un logo cu echipamente pentru biciclete de pe

[19]Unitate de măsură tradiţională chineză, egală cu 500 de metri (n.tr.).

poarta de fier forjat a Trustului de Cercetare Sukhumvit, pe lângă dragonii încleştaţi de la PurCal, filiala Asia de Est, şi pe lângă Mishimoto & Co, inteligenta companie japoneză specializată în dinamica fluidelor, care a întocmit cândva proiectele cliperelor lui Tranh.

Se spune că Mishimoto e plină de oameni mecanici. Plină de trupuri create prin generuptare ilegală, care se mişcă, şi vorbese, şi merg clătinându-se, în felul lor aparte - şi iau orezul de la gura oamenilor adevăraţi. Creaturi cu nici mai mult nici mai puţin de opt braţe, ca zeii hinduşi, fiinţe fără picioare, ca să nu poată fugi, creaturi cu ochii cât ceştile de ceai, care nu pot vedea la mai mult de doi metri înaintea lor, dar cercetează totul cu o curiozitate imensă, amplificată. Însă nimeni n-are cum să vadă ce se petrece în interior şi, dacă toate astea le sunt cunoscute cămăşilor albe de la Ministerul Mediului, atunci japonezii inteligenţi le plătesc bine ca să le ignore crimele împotriva biologiei şi a religiei. Există probabil un singur lucru asupra căruia pot cădea de acord un bun budist şi un bun musulman, ba până şi un *farang* creştin grahamit: creaturile mecanice n-au suflet.

Cu mult timp în urmă, când a cumpărat cliperele de la Mishimoto, Tranh nu s-a sinchisit de asta. Acum se întreabă dacă monstruozităţile mecanice nu muncesc cumva în spatele porţilor înalte, în timp ce indivizii cu cartele galbene stau în afara lor şi cerşesc.

Tranh îşi târşeşte picioarele, înaintând în ritmul cozii. Poliţişti cu bastoane şi puşti cu arc patrulează pe lângă oamenii plini de speranţe, făcând glume despre *farangii* care vor să lucreze pentru *farangi*. Arşiţa dogoritoare coboară fără milă asupra bărbaţilor înşiruiţi în faţa porţii.

– Oho! În hainele astea arăţi ca o pasăre frumoasă.

Tranh tresare. Li Shen, Hu Laoshi şi Lao Xia stau la rând, îngrămădiţi laolaltă. Un trio de bătrâni, la fel de patetici cum e el însuşi. Hu flutură a invitaţie o ţigară proaspăt rulată, făcându-i semn să li se alăture. Tranh aproape că-ncepe să tremure la vederea tutunului, dar îşi impune să refuze. Hu repetă oferta de trei ori, şi el îşi permite în cele din urmă să accepte, recunoscător fiindcă Hu e în bani şi întrebându-se cum şi-a dobândit neaşteptata bogăţie. Dar, pe de altă parte, Hu e mai puternic decât ei, ceilalţi. Un bărbat cu o roabă câştigă mai mult dacă lucrează atât de repede ca Hu.

Tranh îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

– O grămadă de solicitanţi.

Cei trei râd de consternarea lui. Hu aprinde o ţigară pentru Tranh.

– Credeai cumva că ştii un secret?

Tranh ridică din umeri şi trage fumul adânc în piept, apoi îi întinde ţigara lui Lao Xia.

– Un zvon. Zeul Cartof a spus că fiul fratelui său mai mare a fost promovat. M-am gândit că trebuie să rămână un gol mai jos, pe poziţia pe care a lăsat-o în urmă.

Hu rânjeşte.

– Tot de-acolo am auzit şi eu. „Eee. O să fie bogat. Conduce cincisprezece funcţionari. Eee. O să fie bogat.” M-am gândit că aş putea fi unul dintre cei cincisprezece.

– Măcar zvonul a fost adevărat, spune Lao Xia. Şi nepotul Zeului Cartof nu e singurul care-a fost promovat.

Se scarpină la ceafă, o mişcare convulsivă, ca a unui câine în luptă cu puricii. Franjurile cenuşii de *fa'gan* îi pătează coatele şi trag cu ochiul din adânciturile asudate din spatele urechilor sale, în locurile de unde i s-a retras părul. Uneori glumeşte în privinţa asta: se poate rezolva cu câţiva bănuţi. O glumă bună. Dar azi se scarpină şi pielea din spatele urechilor lui e crăpată şi sângerândă. Observă că îl priveşte toată lumea şi îşi lasă brusc mâna în jos. Se strâmbă şi dă ţigara mai departe, lui Li Shen.

– Câte locuri? întreabă Tranh.

– Trei. Trei funcţionari.

Tranh se strâmbă.

– Numărul meu norocos.

Li Shen priveşte în lungul cozii prin ochelarii săi cu lentile cât fundul de borcan.

– Cred că suntem prea mulţi, chiar dacă numărul tău norocos e cinci sute cincizeci şi cinci.

Lao Xia râde.

– Între noi patru fie vorba, sunt deja prea mulţi. Îl bate pe umăr pe bărbatul aflat chiar înaintea lor. Unchiule. Ce meserie ai avut înainte?

Străinul se uită peste umăr, surprins. Cândva a fost un gentleman distins, dacă judeci după gulerul lui de om de ştiinţă şi după pantofii din piele fină, acum scâlciaţi şi înnegriţi de cărbunele adunat din gunoaie.

– Am fost profesor de fizică.

Lao Xia dă din cap.

– Vedeţi? Toţi suntem ultracalificaţi. Eu am supravegheat o plantaţie de arbori de cauciuc. Propriul nostru profesor are diplomă de specialist în dinamica fluidelor şi în proiectarea materialelor. Hu a fost un doctor excelent. Şi iată-l şi pe prietenul nostru de la Trei Prosperităţi. N-a avut o simplă companie comercială. Mai degrabă una multinaţională.

Savurează cuvântul. Îl repetă.

– Multinaţională.

Sună bizar, puternic, seducător.

Tranh îşi lasă capul în jos, jenat.

– Eşti prea amabil.

– Fang pi[20]. Hu trage din ţigară, o dă mai departe. Tu ai fost cel mai bogat dintre noi toţi. Şi acum uită-ne aici, nişte bătrâni care se luptă pentru posturi de oameni tineri. Fiecare dintre noi e supracalificat, de zeci de mii de ori.

– Eu am fost consilier juridic executiv la Standard & Commerce! exclamă bărbatul din spatele lor.

Lao Xia se strâmbă la el.

– Cui îi pasă, pierde-vară? Acum nu mai eşti nimic.

Avocatul bancar îi întoarce spatele, jignit. Lao Xia rânjeşte, trage cu putere din ţigara rulată manual şi o întinde iarăşi lui Tranh. Hu îl înghiontеşte pe Tranh, dându-i peste cot când începe să pufăie din ţigară.

– Uite! Vine bătrânul Ma.

Tranh se uită cu atenţie, suflă repede fumul. Pentru o clipă se gândeşte că Ma l-a urmărit, dar nu e aşa. Nu e decât o coincidenţă. Sunt în cartierul cu fabrici *farang*. Ma lucrează pentru diavolii străini, le ţine registrele.

[20]Prostii (n.tr.).

Registrele unei companii de arcuri spiralate. Viaţa-Arcurilor. Da, Viaţa-Arcurilor. E firesc ca Ma să se afle acolo, să vină la lucru călătorind confortabil, în spatele omului care asudă conducând ricşa.

– Ma Ping, spune Li Shen. Am auzit că acum stă la etajul de sus. Sus, alături de însuşi Lordul Bălegar.

Tranh se încruntă.

– Cândva l-am concediat. Acum zece mii de ani. Leneş şi hoţ.

– E atât de gras.

– I-am văzut nevasta, spune Hu. Şi fiii. Amândoi sunt depozite de grăsime. Mănâncă în fiecare seară carne. Băieţii sunt mai graşi decât grăsimea. Plini de proteine U-Tex.

– Exagerezi.

– Mai graşi decât noi.

Lao Xia îşi scarpină o coastă.

– Şi bambusul e mai gras decât tine.

Tranh îl priveşte pe Ma Ping deschizând o uşă a fabricii şi strecurându-se înăuntru. Trecutul e trecut. E o nebunie să trăieşti în trecut. Acolo nu e nimic pentru el. Niciun ceas de mână, nicio concubină, nicio pipă cu opiu şi nicio sculptură din jad a milostivei Quan Yin[21]. Niciun cliper splendid, tăind apele la intrarea în port, cu o avere în cală. Clatină din cap şi îi întinde ţigara aproape terminată lui Hu, ca să recupereze tutunul rămas, să-l poată folosi mai târziu. În trecut nu e nimic pentru el. Ma e în trecut. Compania de Comerţ Trei Prosperităţi e în trecut. Cu cât îşi aminteşte mai curând cum stau lucrurile, cu atât mai repede va reuşi să iasă din gaura asta îngrozitoare. Cineva strigă din spatele lui:

– *Wei*! Chelule! Când te-ai băgat în faţă? Treci în spate! Stai la coadă, ca noi toţi!

– Să stea la coadă? strigă Lao Xia drept răspuns. Nu fi prost! Îşi flutură mâna către şirul de oameni dinaintea lor. Câte sute sunt în faţa noastră? N-are nicio importanţă unde stă.

Alţii încep să susţină plângerea nemulţumitului. Plângându-se la rândul lor.

– Treci la coadă! *Pai dui! Pai dui!*

Zarva ia amploare şi poliţiştii o pornesc de-a lungul cozii, legănându-şi nepăsători bastoanele. Nu sunt cămăşi albe, dar nu se topesc nicidecum de dragul cartelelor galbene flămânde.

Tranh face semne împăciuitoare către mulţime şi către Lao Xia.

– Fireşte. Fireşte. Trec la coadă. N-are nicio importanţă, îşi ia rămas-bun şi îşi târşeşte paşii de-a lungul şarpelui unduitor de cârduri galbene, căutându-i coada îndepărtată.

Toată lumea e trimisă acasă cu mult înainte de a ajunge acolo.

O noapte de umblat prin gunoaie. O noapte a foamei. Tranh caută pe aleile întunecate, evitând căldura de temniţă verticală din turnuri. Pisicile-demon se agită şi se împrăştie în faţa lui, unduind în valuri. Lumina felinarelor cu metan pâlpâie, arde prost şi se stinge, înnegurând oraşul. Tranh e înfăşurat în catifeaua fierbinte a beznei, cu miros fetid de fructe putrede. Greu şi umed, aerul se încovoaie. Întunecimea e încă

[21]Zeiţa bunătăţii şi a compasiunii în religia budistă (n.tr.).

înăbuşitoare. Tarabe goale în piaţă. La un colţ de stradă, nişte actori transformă în ritmuri stilizate poveştile despre Ravana[22]. Pe una dintre străzile principale, megadenţii ieşiţi din schimbul doi îşi târâie picioarele către casă ca nişte munţi cenuşii, cu umbrele lor îngrămădite laolaltă călăuzite de scânteierea uniformelor aurii ale asociaţiei dresorilor.

Pe alei, copii cu cuţite strălucitoare, argintii, vânează cartele galbene imprudente şi thailandezi beţi, dar Tranh le cunoaşte obiceiurile sălbatice. Cu un an în urmă nu i-ar fi observat, dar acum a căpătat un har paranoic al supravieţuirii. Creaturile de soiul lor nu sunt cu nimic mai rele decât rechinii: le ghiceşti intenţiile cu uşurinţă, le eviţi cu uşurinţă. Stomacul lui Tranh nu se strânge de frica acestor vânători brutali care îţi sar în ochi; cameleonii, oamenii obişnuiţi, care muncesc şi fac cumpărături şi zâmbesc şi *wai* cu atâta prietenie - şi se dezlănţuie fără avertisment - sunt cei care-l umplu de spaimă.

Răscoleşte în mormanele de gunoaie, luptându-se cu pisicile-demon în căutarea mâncării, dorindu-şi să fie destul de iute ca să prindă şi să ucidă una dintre felinele astea aproape invizibile. Adună fructe de mango aruncate, le studiază atent cu ochii lui bătrâni, apropiindu-le şi apoi îndepărtându-le, mirosindu-le, pipăindu-le exteriorul atins de rugina băşicată şi aruncându-le apoi deoparte când îşi dezvăluie petele roşii din interior. Unele îşi mai păstrează mirosul plăcut, dar nici măcar ciorile n-ar accepta ceva atât de contaminat. Ar ciuguli cu zel un leş puhav, dar nu s-ar hrăni cu rugină băşicată.

În josul străzii, lacheii Lordului Bălegar adună cu lopeţile dejecţiile animale, le îndeasă în saci pe care-i aruncă în cuvele montate pe triciclete: recolta nopţii. Îl privesc suspicioşi. Tranh se uită cu ochi prudenţi, evită provocările şi îşi târşeşte picioarele mai departe. Oricum n-are nimic de gătit, n-are de ce să facă focul cu balegă furată, n-are unde s-o vândă pe piaţa neagră. Monopolul Lordului Bălegar e prea puternic. Se întrebă cum ar putea să-şi găsească un loc în branşa culegătorilor de balegă, să-şi garanteze supravieţuirea alimentând compostul pentru plantele consumatoare de metan din Bangkok. Dar nu e decât un vis de opioman; nicio cartelă galbenă nu se poate strecura într-un club atât de select.

Tranh ia un alt mango şi înlemneşte. Se lasă în jos, privind cruciş. Împinge într-o parte foile volante cu plângeri tipărite împotriva Ministerului Comerţului şi fluturaşii care solicită construirea unui nou Templu al Fluviului, placat cu aur. Dă deoparte cojile înnegrite de banană şi scormoneşte în gunoaie. Sub întregul morman găseşte o bucată, pătată şi răsucită, dar încă lizibilă, din ceea ce trebuie să fi fost cândva un panou publicitar plasat probabil deasupra acelei pieţe: *ogistică. Transport. Comer* - şi, sub cuvinte, silueta superbă a Stelei Răsăritului: o parte a emblemei Tri-Cliperului firmei Trei Prosperităţi, navigând cu vânt din pupa, rapid şi lucios ca un rechin: o imagine a ceea ce poate face tehnica de vârf cu polimeri din ulei de palmier, cu pânze tot atât de bine conturate şi de albe ca aripile de pescăruş.

Îşi întoarce faţa, copleşit. E ca şi cum ar fi deschis un mormânt în care s-ar fi descoperit pe sine însuşi. Mândria lui. Orbirea lui. Dintr-o vreme când se credea în stare să rivalizeze cu diavolii străini, să devină un magnat al

[22]Regele demonilor din religia hindusă (n.tr.).

transporturilor maritime. Un Li Ka Shing[23] sau un Richard Kuok[24] renăscut pentru Noua Expansiune. Să reconstituie fala navigaţiei şi a comerţului chinezesc din provincia Nanyang. Şi iată, ca o palmă peste faţă, o porţiune din ego-ul lui, îngropată sub putregai, rugină băşicată şi urină de pisică-demon.

Caută în jur, bâjbâind cu mâinile după o altă porţiune din panou şi întrebându-se dacă mai acţionează cineva vreo pedală ca să telefoneze la numărul acela vechi, dacă secretarul pe care îl plătea cândva el însuşi stă în continuare la biroul lui, lucrând pentru un nou stăpân, probabil un malaysian get-beget, impecabil din punct de vedere al descendenţei şi al religiei. Întrebându-se dacă puţinele clipere pe care n-a reuşit să le sabordeze mai navighează încă pe mări şi între insulele arhipelagului. Îşi impune să înceteze căutarea. Chiar dacă ar avea bani, n-ar suna la numărul ăla. N-ar irosi caloriile. N-ar putea să mai suporte încă o dată pierderea.

Îşi îndreaptă spatele, punând pe fugă pisicile-demon care s-au strecurat prea aproape. În piaţa asta nu găseşti nimic altceva decât coji de fructe şi balegă încă neadunată. Şi-a irosit din nou caloriile. Au fost mâncaţi până şi gândacii de bucătărie şi necrofagii. Poate să mai caute încă douăsprezece ore şi tot n-o să găsească nimic. Prea mulţi oameni au ajuns aici înaintea lui, au ros din aceste oase.

În drum spre casă, se ascunde de trei ori de cămăşile albe, se ghemuieşte de trei ori în întuneric când trec ţanţoşe pe lângă el. Se chirceşte când ajung prea aproape, îşi blestemă costumul alb, atât de vizibil în întuneric. A treia oară, prin vene i se scurge, fierbinte, o teamă superstiţioasă. Hainele lui de om bogat par să atragă patrulele Ministerului Mediului, par însetate de moartea celui care le poartă. Bastoane negre se rotesc în mâini nepăsătoare, la nu mai mult de câţiva centimetri de faţa lui. Puştile cu arc strălucesc argintii în beznă. Vânătorii lui se află atât de aproape încât le poate număra periculoasele cartuşe disc, cu lamele, din bandulierele de iută. O cămaşă albă se opreşte să urineze pe aleea unde s-a ghemuit Tranh şi nu-l vede numai fiindcă partenerul său stă în mijlocul străzii şi vrea să verifice permisele culegătorilor de balegă.

Tranh înăbuşă de fiecare dată impulsul panicii care îi cere să-şi sfâşie hainele prea opulente, scufundându-se în siguranţa anonimatului. Capturarea lui de către cămăşile albe nu e decât o chestiune de timp. Până când îşi vor roti bastoanele negre, transformându-i ţeasta de chinez într-o mască de sânge şi os. Mai bine să alerge gol prin noaptea fierbinte decât să umble ţanţoş ca un păun şi să moară. Şi totuşi nu e în stare să abandoneze cu desăvârşire costumul blestemat. E orgoliu? E prostie? Îl păstrează totuşi, deşi croiala lui arogantă îl umple de o spaimă ce îi transformă maţele în apă.

Când ajunge acasă, s-au stins până şi felinarele cu gaz de pe marile bulevarde Sukhumvit şi Rama IV. În dughenele de lângă turnul Lordului Bălegar tigăile mai sunt încă pe foc, pentru cei câţiva muncitori destul de

[23]Om de afaceri prosper din Hong Kong, născut în 1928 (n.tr.).

[24]Probabil Richard Kuok Hock Nien, n. 1923, om de afaceri chinez influent din Malaysia (n.tr.).

norocoşi ca să aibă de lucru în timpul nopţii şi permise de circulaţie după ora stingerii. Pe mese pâlpâie lumânări din seu de porc. Tăiţeii cad în tigăile încinse împroşcând şi sfârâind. Cămăşile albe se plimbă tacticoase pe alături, cu ochii la cartelele galbene de pe scaune, asigurându-se că niciunul dintre străini nu are tupeul să doarmă în aer liber, sforăind în timp ce mânjeşte trotuarele cu prezenţa sa.

Tranh pătrunde în umbra dominatoare şi protectoare a turnurilor, în siguranţa aproape extrateritorială a influenţei Lordului Bălegar. Se împleticeşte către uşile clădirii înalte şi către zăduful din interior, întrebându-se cât de sus va trebui să urce ca să găsească un ungher liber pe casa scării.

– N-ai primit slujba, nu-i aşa?

Tranh se chirceşte la auzul vocii. Iarăşi Ma Ping, aşezat la o masă de pe trotuar, odihnindu-şi mâna alături de o sticlă de whisky. Faţa îi e îmbujorată de alcool, strălucitoare ca o lanternă de hârtie roşie. Pe masă sunt împrăştiate farfurii din care n-a mâncat decât jumătate. Destul cât să sature cu uşurinţă alţi cinci oameni.

Imaginile lui Ma se războiesc în capul lui Tranh: tânărul funcţionar trimis cândva să-şi facă bagajele fiindcă se dovedise prea isteţ la lucrul cu abacul, bărbatul care are un fiu gras, bărbatul care a plecat devreme, bărbatul care l-a implorat să-l angajeze la Trei Prosperităţi şi care acum se împăunează prin Bangkok purtând la încheietura mâinii ultimul bun preţios care îi aparţinuse - singurul obiect pe care nu i l-au furat nici măcar bandiţii de la graniţă. Tranh se gândeşte că soarta e într-adevăr crudă fiindcă l-a adus atât de aproape de un om pe care-l considera cândva cu mult mai prejos.

În ciuda intenţiei de a face paradă de curaj, cuvintele îi sună încă o dată ca o şoaptă timidă.

– Ce-ţi pasă?

Ma ridică din umeri, îşi toarnă whisky.

– Fără costumul ăla nu te-aş fi remarcat la coadă. Arată cu capul către hainele ude de sudoare ale lui Tranh. Bună idee să te-mbraci de gală. Însă ai fost mult prea spre coada rândului.

Tranh vrea să plece, să ignore javra arogantă, dar resturile de biban fiert în abur, de laap[25] şi de tăiţei de orez U-Tex din farfuriile celuilalt sunt chinuitor de aproape. Crede că simte miros de carne de porc şi nu se poate împiedica să saliveze. Gingiile lui tânjesc la gândul că ar putea mesteca din nou carne şi se întreabă dacă dinţii lui ar accepta un lux atât de teribil...

Îşi dă deodată seama că se holbează. Că stă acolo de ceva timp, sorbind din ochi resturile mesei lui Ma. Şi că Ma îl priveşte. Sângele îi năpădeşte obrajii şi dă să plece.

– Ştii, spune Ma, n-am cumpărat ceasul tău ca să-ţi fac în ciudă.

Tranh se opreşte brusc.

– Atunci de ce?

Degetele lui Ma rătăcesc pe flecuşteţul din aur cu diamante, apoi par să-şi recapete controlul. Întinde în schimb mâna spre paharul cu whisky.

– Am vrut un memento. Anti ego.

[25]Salată de carne (n.tr.).

Tranh scuipă.

– *Fang pi*.

Ma scutură energic din cap.

– Nu! E adevărat. Se întrerupe. Oricine se poate prăbuşi. Dacă Trei Prosperităţi se poate prăbuşi, atunci mi se poate întâmpla şi mie. Am vrut să ţin minte asta. Ia încă o înghiţitură de whisky. Ai avut dreptate când m-ai concediat.

– Atunci erai de altă părere, pufneşte Tranh.

– Eram furios. Atunci nu ştiam că-mi salvai viaţa. Ridică din umeri. Dacă nu m-ai fi dat afară, n-aş fi plecat niciodată din Malaysia. Nu mi-aş fi dat niciodată seama că se apropie Incidentul. Aş fi investit prea mult în rămânerea pe loc.

Se saltă pe neaşteptate în picioare şi-i face semn lui Tranh să i se alăture.

– Vino. Bea ceva. Mănâncă. Îţi datorez măcar atât. Mi-ai salvat viaţa. Nu te-am răsplătit cum s-ar fi cuvenit. Aşază-te.

Tranh îi întoarce spatele.

– Nu mă dispreţuiesc chiar atât de mult.

– Îţi place bravada într-o asemenea măsură încât nu poţi accepta mâncarea pe care ţi-o oferă un om? Nu te încrâncena. Puţin îmi pasă dacă mă urăşti. Nu vreau decât s-accepţi mâncarea mea. Înjură-mă mai târziu, când o să ai burta plină.

Tranh încearcă să-şi ţină foamea sub control, să-şi impună să plece, dar nu poate. Cunoaşte bărbaţi destul de bravi ca să moară de foame înainte de a primi resturile lui Ma, dar el nu e unul dintre ei. Poate că o fi fost, cu o viaţă în urmă. Dar umilinţele noii sale existenţe l-au învăţat foarte multe, dezvăluindu-i cine e în realitate. Acum nu-şi mai face nicio iluzie încântătoare. Se aşază. Ma radiază şi împinge felurile de mâncare pe jumătate consumate de-a curmezişul mesei.

Tranh se gândeşte că într-o viaţă anterioară trebuie să fi făcut ceva foarte grav, dacă merită acum o asemenea umilinţă, dar se vede totuşi nevoit să lupte cu imboldul de a-şi îngropa degetele în bunătăţile grase, mâncând cu mâinile. Proprietarul dughenei de pe trotuar aduce în cele din urmă o pereche de beţişoare pentru tăiţei şi o furculiţă şi o lingură pentru restul mâncării. Tăiţeii şi carnea tocată de porc îi alunecă pe gât. Încearcă să mestece, dar imediat ce simte mâncarea atingându-i limba o şi înghite cu lăcomie. Şi altă îmbucătură îi calcă pe urme. Îşi ridică farfuriile la buze, adunând cu lingura toate resturile lăsate de Ma. Peştele, şi coriandrul moale, şi uleiul gros şi fierbinte îi alunecă în stomac ca o binecuvântare.

– Bun. Bun.

Ma îşi flutură mâna către proprietarul dughenei de noapte şi un pahar pentru whisky e spălat repede şi îi este adus.

În timp ce îl umple, mirosul pătrunzător al alcoolului pluteşte în jurul lui Ma ca o aură. Când îi pătrunde aroma în nări, Tranh îşi simte pieptul încordându-se. Uleiul îi acoperă bărbia de care, în grabă, a uitat. Îşi şterge gura cu braţul, privind cum se revarsă lichidul chihlimbariu în pahar.

Tranh bea pe vremuri coniac: XO. Importat de cliperele sale. Fabulos de scump din cauza costurilor de transport. O aromă a diavolilor străini, de dinainte de Reducerea Energiei. O stafie din istoria Utopică, revigorată de noua Expansiune şi de faptul că înţelesese el însuşi că lumea se micşora iarăşi. Cu noile modele de cocă şi cu progresele din domeniul polimerilor,

cliperele lui navigau pe tot globul şi aduceau lucruri din legende. Şi, indiferent de religia pe care o practicau, clienţii lui malaysieni erau încântaţi să le cumpere. Ce profit scosese. Îşi impune să alunge gândul, în timp ce Ma împinge paharul către el şi îl ridică pe al său într-un toast. Asta a fost în trecut. Totul a fost în trecut.

Beau amândoi. Whisky-ul îl arde, Tranh îl simte cald în pântec, alături de chili, de peşte, de porc şi de uleiul fierbinte în care au fost prăjiţi tăiţeii.

– E într-adevăr mare păcat că n-ai obţinut slujba aia.

Tranh se strâmbă.

– Nu te bucura de răul altuia. Soarta se echilibrează în felul ei. Am învăţat asta.

Ma îşi flutură mâna.

– Nu mă bucur de răul altuia. Suntem prea mulţi, ăsta e adevărul. Erai calificat de zece mii de ori pentru postul ăla. Pentru orice post. Soarbe din whisky, se uită la Tranh peste buza paharului. Ţi-aduci aminte când mi-ai spus că sunt un gândac de bucătărie leneş?

Tranh ridică din umeri; nu-şi poate lua ochii de la sticla de whisky.

– Ţi-am spus şi lucruri mai rele.

Aşteaptă să vadă dacă Ma o să-i umple din nou paharul. Întrebându-se cât de bogat e, cât de departe va merge cu generozitatea. Detestând faptul că joacă rolul cerşetorului în faţa unui băiat pe care a refuzat cândva să-l păstreze printre funcţionarii săi şi care o face acum pe lordul... care, într-o etalare de îndrăzneală, umple cu vârf paharul lui Tranh, lăsând whisky-ul să se reverse într-o cascadă chihlimbarie, sub lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Ma termină de turnat şi se holbează la băltoaca pe care a creat-o.

– Lumea s-a-ntors într-adevăr pe dos. Tinerii domnesc asupra bătrânilor. Malaysienii îi strivesc pe chinezi. Şi diavolii străini se întorc pe ţărmurile noastre, ca peştii puhavi după o epidemie de *ku-shui*. Ma zâmbeşte. Trebuie să stai cu urechile ciulite, să nu scapi nicio oportunitate. Nu ca bătrânii ăia de pe trotuar, care aşteaptă să muncească din greu. Găseşte o nişă nouă. Eu aşa am făcut. De-asta mi-am găsit o slujbă.

Tranh se strâmbă.

– Ai ajuns aici în vremuri mai norocoase. Îl ia pe celălalt peste picior, încurajat de stomacul plin şi de alcoolul care-i încălzeşte faţa şi membrele: Oricum, n-ar trebui să fii prea mândru. Din punctul meu de vedere, locuind aici, în turnul Lordului Bălegar, încă mai miroşi a laptele mamei. Nu eşti decât Lordul Cartelelor Galbene. Şi ce-nseamnă de fapt asta? Încă n-ai urcat până la gleznele mele, domnule Celebritate.

Ma face ochii mari. Râde.

– Nu. Sigur că nu. Cândva, poate. Dar încerc să-nvăţ de la tine. Zâmbeşte uşor şi arată cu capul spre Tranh, dând de înţeles că vorbeşte despre decăderea lui: Totul, în afară de acest post-scriptum.

– E adevărat că la etajele de sus sunt ventilatoare cu manivelă? Că acolo e răcoare?

Ma îşi ridică privirea spre clădirea ameninţător de înaltă.

– Da. Bineînţeles. Şi oameni cu calorii care le-nvârtesc. Şi aduc apă sus pentru noi, şi alţii acţionează ca balast în ascensor - urcă şi coboară toată ziua - făcându-i favoruri Lordului Bălegar. Râde şi toarnă mai mult whisky,

îi face semn lui Tranh să bea. Însă ai dreptate. De fapt nu-nseamnă nimic. E într-adevăr un palat sărăcăcios.

Dar acum nu mai are importanţă. Familia mea se mută mâine. Avem permise de rezidenţă. Mâine, când iau salariul, ne mutăm. Pentru noi s-a terminat cu cartelele galbene. Nu-i mai plătim pe lacheii Lordului Bălegar. Nu mai avem probleme cu cămăşile albe. E totul aranjat cu Ministerul Mediului. Predăm cartelele galbene şi devenim thailandezi. O să fim imigranţi. Nu doar o simplă specie invadatoare. Îşi saltă paharul. De aceea sărbătoresc.

Tranh se încruntă.

– Trebuie să fii încântat. Îşi termină băutura şi îşi aşează paharul pe masă cu o lovitură surdă. Dar nu uita, cuiul care se saltă coboară înapoi, bătut cu ciocanul.

Ma clatină din cap şi zâmbeşte, cu alcoolul strălucindu-i în privire.

– Bangkok nu e Malacca.

– Şi Malacca nu era Bali. Şi pe urmă au venit cu macetele şi cu puştile lor cu arc, ne-au stivuit capetele în şanţuri şi ne-au trimis trupurile şi sângele în josul fluviului, către Singapore.

Ma ridică din umeri.

– Asta a fost în trecut. Îşi flutură mâna spre omul cu tigaia, cerând mai multă mâncare. Acum trebuie să ne facem un cămin aici.

– Crezi că poţi? Crezi că nicio cămaşă albă n-o să-şi împodobească uşa cu pielea ta bătută-n cuie? Nu-i putem face să ne placă. Aici norocul ne e potrivnic.

– Norocul? Când a devenit domnul Trei Prosperităţi atât de superstiţios?

Mâncarea lui Ma soseşte, crabi minusculi prăjiţi, crocanţi, săraţi şi fierbinţi, cu ulei, pentru ca Ma şi Tranh să-i ia cu beţişoarele şi să-i ronţăie, şi niciunul nu e mai mare decât vârful degetului mic. Ma ia unul şi-l crănţăne în dinţi.

– Când a devenit domnul Trei Prosperităţi atât de nevolnic? Când m-ai concediat, ai spus că mi-am făcut singur norocul. Şi acum zici că n-ai noroc? Scuipă pe trotuar. Am văzut creaturi mecanice cu mai multă dorinţă de a supravieţui decât tine.

– *Fang pi*.

– Nu! E adevărat. În barul unde merge şeful meu e o fată mecanică japoneză. Ma se apleacă spre Tranh. Arată ca o femeie adevărată. Şi face lucruri dezgustătoare. Rânjeşte. Îţi întăreşte cocoşelul. Dar n-o auzi plângându-se de noroc. Fiecare cămaşă albă din oraş poate plăti ca s-o arunce în instalaţiile pentru compost cu metan şi ea e totuşi în picioare, în clădirea ei înaltă, dansând în fiecare noapte, în faţa tuturor. Arătându-şi întregul ei trup fără suflet.

– Nu e cu putinţă.

Ma ridică din umeri.

– Spune aşa dacă-ţi place. Dar eu am văzut-o. Şi nu rabdă de foame. Acceptă orice îmbucătură şi orice bănuţ îi iese în cale, şi supravieţuieşte. Cămăşile albe, sau edictele Regatului, sau duşmanii japonezilor, sau fanaticii religioşi n-au nicio importanţă; ea dansează de luni bune.

– Cum reuşeşte să supravieţuiască?

– Mite? Poate vreun *farang* urât, care se bălăceşte în dezmăţul ei? Cine ştie? Nicio fată adevărată nu s-ar purta aşa. Îţi stă inima în loc. Când face

lucrurile alea uiţi c-o acţionează un mecanism. Râde, apoi se uită cu asprime la Tranh. Nu-mi vorbi mie despre noroc. În tot Regatul nu există destul ca s-o ţină pe ea în viaţă atât timp. Şi ştim că nu karma o ajută să supravieţuiască. Ea n-are karmă.

Tranh ridică nehotărât din umeri şi îşi aruncă mai mulţi crabi în gură.

Ma rânjeşte.

– Ştii că am dreptate. Îşi goleşte paharul de whisky şi îl trânteşte pe masă. Ne facem singuri norocul! Propria soartă, într-un bar public e o fată mecanică şi eu am o slujbă la un *farang* bogat, care nu e în stare nici măcar să-şi găsească fundul fără ajutorul meu! Bineînţeles că am dreptate. Îşi toarnă mai mult whisky. Treci peste autocompătimire şi caţără-te afară din gaură. Diavolii străini nu-şi fac griji din cauza norocului sau a sorţii, şi uită-te cum se întorc aici, ca un virus proaspăt modificat! Nici măcar Reducerea Energiei nu i-a oprit. Sunt ca o altă invazie de pisici-demon. Dar ei îşi fac singuri norocul. Nici măcar nu sunt sigur dacă în viziunea lor există karmă. Şi, dacă nişte proşti ca *farangii* ăştia pot avea succes, atunci noi, chinezii, nu putem fi ţinuţi prea mult la pământ. Bărbaţii îşi fac singuri norocul, aşa mi-ai spus când m-ai dat afară. Ai spus că-mi adusesem ghinion singur şi că nu puteam da vina decât pe mine însumi.

Tranh îşi ridică privirea spre Ma.

– Poate-aş putea lucra la compania ta. Zâmbeşte larg, încercând să nu pară disperat. Aş putea face bani pentru şeful tău leneş.

Pleoapele umbresc ochii lui Ma.

– Ah. E greu. Greu de spus.

Tranh ştie că ar trebui să accepte refuzul politicos, că ar trebui să tacă. Dar, cu toate că o parte din el dă înapoi, gura i se deschide iarăşi, insistând, pledând.

– Poate ai nevoie de un asistent? Ca să ţină registrele? Ştiu limba lor de demoni. Am învăţat-o singur, când făceam afaceri cu ei. Aş putea fi de folos.

– Am destul de puţine lucruri de făcut.

– Dar dacă e atât de prost cum spui...

– Prost, da. Dar nu un idiot care n-ar observa un om în plus în încăperea unde lucrează. Birourile noastre sunt destul de aproape unul de altul. Gesticulează cu o mână. Crezi că n-ar observa un chinez deşirat ghemuit lângă pedala computerului său?

– Atunci în fabrica lui?

Dar Ma clatină deja din cap.

– Te-aş ajuta dacă ar fi cu putinţă. Dar asociaţiile megadenţilor controlează energia, iar cele ale inspectorilor de linie sunt apropiate de *farang* şi, nu vreau să te jignesc, dar nimeni n-o să creadă că eşti un savant materialist. Clatină din cap. Nu. Nu există nicio posibilitate.

– Orice slujbă. Chiar şi să adun balega cu lopata.

Dar Ma clatină acum din cap cu şi mai multă vigoare, iar Tranh reuşeşte în sfârşit să-şi controleze limba, să pună cep diareii de rugăminţi.

– Nu contează. Nu contează. Se sileşte să zâmbească. Sunt sigur c-o să apară ceva de lucru. Nu sunt îngrijorat. Ia sticla de whisky Mekong şi umple din nou paharul lui Ma, întorcând-o cu gura în jos şi golind-o, în ciuda protestelor celuilalt.

Îşi ridică paharul pe jumătate gol şi toastează în cinstea tânărului care s-a dovedit mai bun decât el, înainte de a sorbi tot alcoolul dintr-o singură înghiţitură rapidă. Sub masă, pisicile-demon aproape invizibile i se freacă de picioarele sfrijite, sperând că va fi destul de prost ca să lase nişte resturi.

Zorii zilei. Tranh rătăceşte pe străzi, vânând un mic dejun pe care nu şi-l poate permite. Îşi croieşte drum pe aleile din piaţă, cu arome de peşte, de coriandru verde, prelung, de iarbă de lămâie. Fructele de durian zac în grămezi urât mirositoare, cu cojile ţepoase acoperite de abcesele roşii de rugină băşicată. Se întreabă dacă ar putea fura unul. Suprafeţele lor galbene sunt umflate şi pătate, dar miezul e hrănitor. Se întreabă câtă rugină băşicată poate consuma un om înainte de a intra în comă.

– Vrei? Ofertă specială. Cinci pentru cinci baht. E bine, nu?

Femeia care ţipă la el n-are niciun dinte; îi zâmbeşte cu gingiile şi repetă:

– Cinci pentru cinci baht.

Îi vorbeşte în mandarină, recunoscându-l după moştenirea lor comună, cu toate că ea a avut norocul să se nască în Regat, iar el a avut ghinionul să se stabilească în Malaysia. Chinezi din Chiu Chow, binecuvântaţi cu protecţia clanului şi a regelui lor. Tranh îşi înăbuşă invidia.

– Mai degrabă patru pentru patru.

Face un calambur cu omonime. Măsură pentru măsură. Patru pentru moarte.

– Au rugină băşicată.

Ea îşi flutură mâna cu o privire acră.

– Cinci pentru cinci. Sunt încă bune. Mai mult decât bune. Culese exact înainte.

Ia o macetă strălucitoare şi taie un durian în două, dându-i la iveală miezul vâscos, de un galben curat, cu adâncituri lucind de grăsime. Mirosul greţos de dulceag al fructului proaspăt se înalţă în aer şi îi învăluie.

– Vezi! Miezul e bun. Le-am cules exact la timp. Sunt încă sigure.

– S-ar putea să cumpăr unul.

Nu-şi poate permite niciunul. Dar nu se poate împiedica să răspundă. E prea bine să fii privit drept cumpărător. Îşi dă seama că e din cauza costumului. Fraţii Hwang l-au ridicat în ochii femeii. Nu i-ar fi vorbit dacă n-ar fi fost costumul. Nici măcar n-ar fi deschis vorba.

– Cumpără mai multe! Cu cât cumperi mai mult, cu atât economiseşti mai mult.

El se sileşte să zâmbească, întrebându-se cum să pună capăt unei tocmeli pe care n-ar fi trebuit s-o înceapă niciodată.

– Sunt doar un om bătrân. N-am nevoie de atât de mult.

– Un bătrân sfrijit. Mănâncă mai mult. Îngraşă-te!

Ea spune asta şi râd amândoi. El caută un răspuns, ceva care să păstreze viaţa interacţiunii lor prieteneşti, dar limba îl dezamăgeşte. Femeia îi vede privirea neajutorată. Clatină din cap.

– Ah, tataie. Sunt vremuri grele pentru toată lumea. Prea multe pentru voi dintr-odată. Nimeni n-ar fi crezut că acolo o să fie atât de rău.

Tranh lasă capul în jos, stânjenit.

– Te-am deranjat. Trebuie să plec.

– Aşteaptă. Poftim. Îi oferă durianul tăiat în jumătate. Ia-l.

– Nu mi-l pot permite.

Ea schiţează un gest nerăbdător.

– Ia-l. Îmi poartă noroc când ajut pe cineva din vechea ţară. Zâmbeşte. Şi rugina băşicată arată prea rău ca să i-l vând altcuiva.

– Ai suflet bun. Buddha îţi zâmbeşte.

Dar, când ia darul femeii, remarcă din nou mormanul de fructe din spatele ei. Toate stivuite cu grijă, cu petele şi cu pustulele însângerate de rugină băşicată. Exact ca stivele de capete de chinezi din Malacca: soţia şi fiicele lui holbându-se la el, acuzatoare. Scapă durianul şi îl îndepărtează cu o lovitură de picior, ştergându-şi cu frenezie mâinile de haină, încercând să scape de sângele de pe palme.

– Vai! L-ai irosit!

Tranh abia dacă aude ţipătul femeii. Se îndepărtează de fructul căzut clătinându-se, holbându-se la suprafaţa lui zdrenţuită. La miezul revărsat din interior. Aruncă în jur priviri înnebunite. Trebuie să iasă din mulţime. Trebuie să scape de trupurile înghesuite şi de duhoarea de durian care e pretutindeni, e în gâtul lui, densă, îngreţoşându-l. Îşi duce mâna la gură şi fuge, agăţându-se de alţi cumpărători, luptându-se să scape din îmbulzeala lor.

– Unde te duci? Întoarce-te! *Huilai*!

Dar cuvintele femeii se sting repede. Tranh se îndeasă în mulţime, îmbrâncind femei cu coşurile pline de rădăcini de lotus alb şi de pătlăgele vinete, ocolind fermierii şi cărucioarele lor zdrăngănitoare, din bambus, contorsionându-se pe lângă butoaie cu calmar şi cu peşti cap-de-şarpe. Se avântă în lungul aleii ca un hoţ identificat, dând din coate şi ocolind, alergând fără să ştie încotro, dar alergând oricum, dorindu-şi cu disperare să scape de capetele stivuite ale rudelor şi ale compatrioţilor săi.

Aleargă şi iar aleargă.

Şi dă buzna în spaţiul deschis de pe şoseaua Charoen Krung. Un praf fin, de balegă, şi lumina fierbinte a soarelui se revarsă asupra lui. Ricşele trec pe lângă el huruind. Palmierii şi bananierii scunzi licăresc, verzi, în aerul strălucitor.

Panica lui Tranh dispare cu aceeaşi repeziciune cu care l-a luat în stăpânire. Se opreşte brusc, cu mâinile pe genunchi, trăgându-şi răsuflarea şi înjurându-se. *Nebunule. Nebunule. Dacă nu mânânci, mori*. Îşi îndreaptă spatele şi încearcă să se întoarcă, dar imaginea fructelor stivuite îi fulgeră în minte şi se îndepărtează de alee împleticindu-se, din nou îngreţoşat. Nu se poate întoarce. Nu poate face faţă mormanelor însângerate. Se îndoaie de mijloc şi stomacul îi palpită, dar din măruntaiele lui goale nu ies decât dâre de salivă.

În cele din urmă, îşi şterge gura cu o mânecă de la Fraţii Hwang şi îşi impune să meargă drept şi să-nfrunte chipurile străine din jur. O mare de venetici prin care trebuie să-nveţe să înoate şi care îl numesc pe el *farang*. Gândul îl dezgustă. Aşa cum îl dezgustă şi ideea că, în Malacca, locul unde trăia familia lui de zece generaţii şi unde clanul avea rădăcini adânci, nu era nimic mai mult decât un intrus. Că istoria demnă de stimă a clanului său nu e nimic altceva decât o notă de subsol despre expansiunea chinezilor, care s-a dovedit a fi la fel de efemeră ca răcoarea nopţii. Că poporul lui n-a fost decât o revărsare accidentală de orez pe hartă, un orez

şters acum de pe suprafaţa lumii cu mult mai multă grijă decât fusese împrăştiat.

În toiul nopţii, Tranh descarcă marfă de la U-Tex, marca MătăsuriRoşii, o ofertă pentru Zeul Cartof. O slujbă providenţială. Un moment norocos, cu toate că genunchii i s-au înmuiat, i-au devenit nesiguri şi simte că în curând îi vor ceda. O slujbă providenţială, cu toate că îi tremură mâinile cu care prinde sacii grei, daţi jos de pe magadenţi. În noaptea asta, nu se alege doar cu plata, ci şi cu o ocazie de a fura. Deşi cartofii MătăsuriRoşii sunt mici şi au fost recoltaţi numai ca să se evite o nouă invazie a mucegaiului scabis - a patra variaţiune genetică de anul ăsta - sunt încă buni. Iar dimensiunile reduse înseamnă că potenţialul lor nutritiv sporit îi încape cu uşurinţă în buzunare.

Hu se apleacă deasupra lui, lăsând jos cartofii. În timp ce megadenţii masivi, elefantini, îşi târşesc picioarele şi grohăie, aşteptând să fie descărcate furgoanele imense pe care le-au adus. Tranh prinde ofrandele lui Hu cu cârligele şi poartă sacii pe ultimul pas către pământ. Agaţă, prinde, roteşte, lasă jos. Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi.

Nu face munca asta singur. Femeile din mahalalele Turnului se îngrămădesc în jurul scării lui. Îşi întind mâinile şi mângâie fiecare sac, în timp ce îl coboară el. Degetele lor cercetătoare alunecă pe ţesătura de cânepă sau pe pânza de sac, căutând găuri, despicături mărunte, daruri aduse de noroc. Îi mângâie de mii de ori poverile, urmărind cu respect cusăturile, retrăgându-se numai atunci când bărbaţii chinezi se îndeasă printre ele ca să ridice sacii şi să îi ducă Zeului Cartof.

După prima oră de muncă, braţele lui Tranh tremură. După trei ore, abia se mai poate ţine pe picioare. Coboară fiecare nou sac clătinându-se pe scara lui care scârţâie, apoi icneşte şi scutură din cap, descotorosindu-se de sudoarea scursă-n ochi în timp ce aşteaptă ivirea următorului sac.

Hu îl studiază de deasupra.

– Te simţi bine?

Tranh aruncă o privire prudentă peste umăr. Zeul Cartof supraveghează, numărând sacii căraţi în depozit. Ochii i se opresc din întâmplare pe furgon şi îl mătură pe Tranh cu privirea. Dincolo de el, cincizeci de bărbaţi ghinionişti privesc tăcuţi din întuneric, fiecare dintre ei cu mult mai vigilent decât ar putea fi vreodată Zeul Cartof. Tranh se îndreaptă şi întinde braţele după noul sac, încercând să nu se gândească la ochii supraveghetori. Cu câtă politeţe aşteaptă. Cât de tăcuţi. Cât de înfometaţi.

– Mă simt bine. Pur şi simplu bine.

Hu ridică din umeri şi împinge următorul sac peste marginea furgonului. Hu are locul cel mai bun, dar Tranh nu i-o poate lua în nume de rău. Unul sau altul trebuie să sufere. Şi Hu e cel care a găsit slujba. Hu are dreptul la locul cel mai bun. Are dreptul să se odihnească o clipă înainte de a pune în mişcare următorul sac. La urma urmelor, Hu l-a racolat pentru munca asta pe Tranh, care altminteri ar fi răbdat de foame toată noaptea. E corect.

Tranh ia sacul şi îl coboară către marea de mâini de femei în aşteptare, desprinde cârligele cu o răsucire şi îl lasă să cadă pe pământ. Îşi simte încheieturile dezmembrate, elastice, de parcă femurul şi tibia ar fi gata să-i alunece, desprinzându-se unul de altul în orice clipă. E ameţit de căldură, dar nu îndrăzneşte să ceară încetinirea ritmului.

Un alt sac cu cartofi se lasă în jos. Mâinile femeilor se înalţă ca o încâlceală de alge, pipăind, împungând, tânjind. Nu le poate sili să se îndepărteze. Chiar dacă ţipă la ele, se întorc. Sunt ca pisicile-demon; nu se pot abţine. Tranh lasă sacul să cadă pe ultimul metru care îl desparte de pământ şi-şi ridică braţele după un altul, care apare peste marginea furgonului.

Când îl agaţă, scara lui scârţâie şi alunecă pe neaşteptate. Trepidează, lovindu-se de partea laterală a furgonului, apoi se opreşte brusc. Tranh se leagănă, jonglează cu sacul de cartofi, încercând să-şi stabilizeze centrul de greutate. Mâinile sunt pretutindeni în jurul lui, smucind de sac, trăgând, împungând.

– Atenţie...

Scara alunecă din nou. Tranh cade ca o piatră. Femeile se împrăştie când îl văd căzând. Loveşte pământul şi durerea îi explodează în genunchi. Sacul cu cartofi crapă. Pentru o clipă îşi face griji, întrebându-se ce-o să spună Zeul Cartof, însă apoi aude ţipete jur-împrejur. Se rostogoleşte pe spate. Deasupra lui, furgonul se leagănă, cutremurându-se. Oamenii urlă şi fug. Megadentul fandează în faţă şi furgonul se înalţă. Scările de bambus cad în ploaie, plesnesc pavajul cu zgomotul unor artificii strălucitoare. Animalul se întoarce şi furgonul alunecă pe lângă Tranh, transformând scările în aşchii. Creatura e incredibil de rapidă, deşi furgonul continuă s-o stânjenească. Îşi deschide gura imensă şi începe deodată să urle, un sunet atât de înalt şi de disperat încât pare desprins de pe buze de om.

În jurul lor, alţi megadenţi răspund în cor. Sunetul discordant inundă străzile. Megadentul se saltă pe picioarele din spate, o explozie de muşchi şi de viteză care rupe hamurile furgonului şi îl azvârle ca pe o jucărie. Oamenii cad pe traiectorii acrobatice, ca florile scuturate din cireş. Animalul înnebunit se înalţă iarăşi şi loveşte furgonul cu piciorul. Îl trimite târâş în lateral. Acesta alunecă zgomotos pe lângă Tranh, ratându-l cu câţiva centimetri.

El vrea să se ridice, dar piciorul nu-l ajută. Furgonul se striveşte de un zid. Bambusul şi tecul crapă, explodează, atelajul se face praf în timp ce megadentul îl trage şi-l loveşte cu picioarele, încercând să se elibereze pe de-a-ntregul. Tranh se târăşte, ferindu-se din calea furgonului zburător, ajutându-se cu o mână după alta şi trăgând după sine piciorul nefolositor. Locul e plin de bărbaţi care zbiară comenzi, încercând să controleze animalul, dar Tranh nu se uită înapoi. Priveşte ţintă bolovanii din faţa lui, îşi concentrează eforturile ca să ajungă la loc sigur. Piciorul nu-i funcţionează. Îl refuză. Pare să-l urască.

În cele din urmă ajunge la adăpostul unui zid protector. Se trage în sus.

– Sunt teafăr, îşi spune. Teafăr.

Îşi testează cu delicateţe piciorul, îşi lasă greutatea pe el. E instabil, dar nu simte cu adevărat o durere, nu acum.

– *Mei wenti*. *Mei wenti*, şopteşte. Nu e o problemă. Nu e decât o lovitură zdravănă. Nu e o problemă.

Oamenii continuă să ţipe şi megadentul să zbiere, dar el nu-şi vede decât bătrânul genunchi fragil. Se desprinde de zid. Face un pas, căutându-şi centrul de greutate, şi cade ca o marionetă de la teatrul de umbre când i se slăbesc sforile.

Scrâşneşte din dinţi şi se saltă iarăşi dintre bolovani. Se sprijină de zid, masându-şi genunchiul şi privind balamucul. Bărbaţii aruncă frânghii peste spinarea megadentului care se zbate, trăgându-l în jos şi imobilizându-l în cele din urmă. Mai bine de douăzeci de bărbaţi se străduiesc să-l priponească.

Furgonul s-a sfărâmat complet şi cartofii s-au răspândit pretutindeni. Solul e acoperit de un piure gros. Femeile se târăsc în genunchi, înfigându-şi degetele în mizerie, luptându-se între ele ca să adune tuberculii terciuiţi. Îi răzuiesc de pavaj. O parte dintre cartofii recuperaţi au pete roşii, dar nimănui nu pare să-i pese. Continuă să se încaiere. Floarea roşie se lăţeşte. În centrul ei, din nămol ies pantalonii unui bărbat.

Tranh se încruntă. Se trage din nou în sus şi se îndreaptă spre furgonul zdrobit ţopăind pe piciorul sănătos. Se prinde de cadrul lui rupt, holbându-se. Trupul lui Hu e o ruină înfiorătoare, scăldată în balegă de megadent şi în piure de cartofi. Şi acum, când e aproape, Tranh vede că uriaşele picioare cenuşii ale animalului care se zbate sunt pline de sângele prietenului lui. Cineva strigă după un doctor, dar o face cu jumătate de gură, e un obicei din vremea când nu erau cu toţii cartele galbene.

Tranh încearcă din nou să stea pe picioare, dar genunchiul lui eşuează, dând dovadă de aceeaşi dezarticulare bizară. Se agaţă de podeaua crăpată a furgonului şi se trage din nou în poziţie verticală. Îşi mişcă piciorul, încercând să priceapă de ce nu-l susţine. Genunchiul se îndoaie, nu-l doare în mod deosebit, dar nu-i susţine greutatea. Face încă un test, cu acelaşi rezultat.

Megadentul odată imobilizat, în zona de descărcare se restabileşte ordinea. Cadavrul lui Hu e tras deoparte. Pisicile-demon se adună în preajma bălţii lui de sânge, sclipiri feline sub strălucirea felinarelor cu metan. Urmele lor ciuruiesc în număr din ce în ce mai mare mizeria în care s-au transformat cartofii. În nămol apar tot mai multe urme de labe, convergând din toate direcţiile către leşul aruncat.

Tranh oftează. Aşa ne ducem toţi, se gândeşte. Murim cu toţii. Chiar şi noi, cei care am făcut tratamente antiîmbătrânire şi cură cu penis de tigru şi ne-am păstrat puternici, suntem obiectul călătoriei spre Iad. Promite să ardă bani pentru Hu, să-i uşureze calea prin viaţa de apoi, apoi îşi revine şi îşi aduce amine că nu mai e omul care a fost. Nu mai are acces nici la banii de hârtie pentru Iad.

Cu părul zburlit, plin de furie, Zeul Cartof vine să-l studieze. Se încruntă, suspicios.

– Mai poţi lucra?

– Pot.

Tranh încearcă să meargă, dar se împleticeşte încă o dată şi se agaţă de cadrul furgonului sfărâmat.

Zeul Cartof clatină din cap.

– O să-ţi plătesc pentru orele lucrate.

Îi face semn cu mâna unui bărbat tânăr, odihnit şi rânjind fiindcă au legat megadentul.

– Tu. Te mişti repede. Cară restul sacilor în depozit.

Alţi muncitori se aliniază deja şi înşfacă încărcătura din furgonul sfărâmat. Când iese cu primul sac, noul angajat aruncă o privire

fulgerătoare spre Tranh, apoi îşi fereşte ochii, ascunzând uşurarea pe care i-o oferă incapacitatea lui.

Zeul Cartof se uită satisfăcut şi se îndreaptă din nou spre depozit.

– Plată dublă, strigă Tranh către spatele lui, care se îndepărtează. Plăteşte-mă dublu. Mi-am pierdut piciorul pentru tine.

Şeful se uită cu milă înapoi, la Tranh, apoi aruncă o privire spre trupul lui Hu şi ridică din umeri. Acceptă cu uşurinţă. Hu n-o să ceară nicio compensaţie.

E mai bine să mori fără s-o ştii decât să simţi fiecare centimetru înfometat al prăbuşirii; Tranh revarsă banii primiţi pentru piciorul accidentat pe o tejghea, schimbându-i cu o sticlă de whisky Mekong. E bătrân. E distrus. E ultimul din neamul lui. Fiii lui sunt morţi. Fiicele i-au plecat de mult dintre cei vii. Strămoşii lui vor rămâne abandonaţi în lumea de sub pământ, fiindcă nimeni nu mai arde tămâie şi nu mai aduce ofrande de orez dulce pentru ei.

Cum trebuie să-l mai blesteme.

Şchioapătă, se împleticeşte şi se târăşte prin arşiţa nopţii de pe străzi, strângând într-o mână sticla destupată şi scrijelind cu cealaltă tocurile uşilor, pereţii şi stâlpii felinarelor cu metan ca să se ţină pe picioare. Genunchiul îl ajută uneori; alteori nu e bun de nimic. A sărutat pavajul de multe ori.

Îşi spune că scormoneşte gunoaiele, căutând un mijloc de subzistenţă. Dar Bangkokul e un oraş de gunoieri, iar ciorile, pisicile-demon şi copiii au adunat totul înaintea lui. Dacă e cu adevărat norocos, va întâlni cămăşile albe şi îl vor doborî, trimiţându-l într-o uitare însângerată, alături de precedentul deţinător al frumosului costum de la Fraţii Hwang, care-i flutură acum zdrenţuit pe lângă fluierele picioarelor. Ideea îl atrage.

În pântecul lui gol se rostogoleşte un ocean de whisky şi, pentru prima oară după Incident, se simte încălzit, fericit şi fără griji. Râde şi bea, strigă cămăşile albe, le numeşte tigri de hârtie, le spune tăietori de frunză la câini. Le cheamă la el. Aruncă vorbe ispititoare, aşa că oricine îl aude îl va găsi irezistibil. Dar patrulele Ministerului Mediului au dat probabil de alte cartele galbene pe care să le maltrateze, fiindcă Tranh hoinăreşte de unul singur prin lumina verzuie de pe străzile Bangkokului.

Nu contează. N-are nicio importanţă. Dacă nu poate găsi nişte cămăşi albe care să facă treaba, o să se-nece singur. O să meargă la fluviu şi-o să se-arunce în măruntaiele lui. Curentul o să-l poarte către mare, şi gândul ăsta îl încântă. O să-şi găsească sfârşitul în ocean, precum cliperele lui sabordate, precum ultimul dintre moştenitorii săi. Ia o înghiţitură lacomă de whisky, îşi pierde echilibrul, se răsuceşte şi cade încă o dată la pământ, suspinând şi înjurând cămăşile albe şi bentiţele verzi şi macetele ude.

În cele din urmă se târăşte pe pragul unei uşi şi se odihneşte, strângând cu o mână slăbită sticla de whisky rămasă intactă ca prin minune. O leagănă la piept, ca pe o ultimă fărâmă preţioasă de jad, zâmbind şi râzând fiindcă nu s-a spart. N-ar vrea să-şi irosească economiile de-o viaţă de dragul pietrelor de caldarâm.

Ia încă o înghiţitură. Se holbează la licărul lămpilor cu metan de deasupra capului. Disperarea e culoarea metanului tocmai bun pentru ardere, care pâlpâie, verde şi gazos, viu în beznă. Verdele îl ducea cândva cu gândul la

coriandru, la mătase şi la jad, dar acum pentru el nu mai înseamnă decât bărbaţi însetaţi de sânge, cu bentiţe ca însemn al patriotismului, şi nopţi de căutări flămânde prin gunoaie. Şi pâlpâirea felinarelor. Un întreg oraş verde. Un întreg oraş al disperării.

Pe trotuarul celălalt aleargă o umbră, rămânând tot timpul în întuneric. Tranh se apleacă în faţă, îngustându-şi ochii. La început o ia drept o cămaşă albă. Dar nu. Înaintează mult prea ferit. E o femeie. O fată. O făptură frumoasă, fardată. O ispită care păşeşte sacadat, spasmodic, ca o...

O fată mecanică.

Tranh zâmbeşte larg, rictusul de încântare al unui schelet surprins la vederea acelei creaturi nefireşti furişându-se în noapte. O fată mecanică. Fata mecanică a lui Ma Ping. Imposibilitatea întrupată.

Se strecoară din umbră în umbră, o creatură încă şi mai îngrozită de cămăşile albe decât o cartelă galbenă geriatrică. Stafia fragilă a unei copile smulse din habitatul ei firesc şi instalată într-un oraş care detestă tot ce reprezintă ea: moştenirea ei genetică, creatorii ei, concurenţa ei nefirească - lipsa fantomatică a unui suflet. Ea a fost acolo în fiecare noapte, în timp ce el fura miezul pepenilor aruncaţi. A fost acolo, clătinându-se prin întunericul încins, în timp ce el se ferea de patrulele cămăşilor albe. Şi, sfidând totul, ea a supravieţuit.

Tranh se sileşte să se ridice. Se clatină, beat şi nesigur pe picioare, apoi porneşte pe urmele ei, cu o mână încleştată pe sticla de whisky, cu cealaltă sprijinindu-se de pereţi, agăţându-se când i se slăbeşte genunchiul rănit. E o prostie, un capriciu, dar fata mecanică i-a luat în stăpânire imaginaţia tulburată de alcool. Vrea să urmărească această creaţie japoneză neverosimilă, această intrusă pe un pământ străin, mai dispreţuită chiar decât el însuşi. Poate ca s-o protejeze de pericolele nopţii. Ca să poată pretinde că nu e caricatura scheletică şi beată a unui bărbat, că de fapt mai e încă tigru.

Fata mecanică merge pe cele mai întunecate dintre aleile cufundate în beznă, la adăpostul negurii, ascunsă de cămăşile albe care ar înhăţa-o şi ar terciui-o înainte de a avea timp să protesteze. Pisicile-demon urlă la trecerea ei, adulmecând o creaţie inginerească tot atât de cinică precum ele însele. Regatul e infestat cu molime şi cu animale, asediat de atât de mulţi monştri zămisliţi de bioinginerie, încât nu li se mai ştie numărul. Mici precum ciucurele cenuşiu numit *fa'gan* sau mari ca megadenţii, sosesc întruna. Şi, în timp ce Regatul se străduieşte să se adapteze, Tranh se furişează pe urmele unei fete mecanice, şi amândoi sunt tot atât de invazivi ca rugina băşicată dintr-un durian, şi tot atât de bineveniţi.

Pentru cineva care se mişcă atât de neuniform, fata mecanică se deplasează destul de repede. Lui Tranh îi vine greu să ţină pasul cu ea. Genunchiul lui scârţâie şi scrâşneşte, iar el strânge din dinţi de durere. Uneori cade, cu un mormăit înăbuşit, dar o urmăreşte totuşi. În faţa lui, fata mecanică se ascunde în alte întunecimi, o dâră în mişcare nesigură. Mersul ei spasmodic îi trâmbiţează natura neomenească, oricât de frumoasă ar fi. Oricât de inteligentă, oricât de puternică, cu pielea oricât de suplă, e o creatură mecanică şi e menită să fie slugă - şi e marcată ca atare printr-o specificaţie genetică, trădându-se la fiecare pas nefiresc.

În cele din urmă, când Tranh are impresia că piciorul lui o să cedeze definitiv şi că n-o să mai poată continua, fata mecanică se opreşte. Stă în gura întunecată a unei clădiri înalte dărăpănate, a unui turn la fel de înalt şi de prăpădit ca acela care-l adăposteşte pe el însuşi, o altă carcasă a vechii Expansiuni. Muzica şi râsetele se strecoară în jos, coborând de la mare înălţime. La ferestrele etajelor de sus plutesc siluete conturate de lumină roşie, siluete de femei dansând. Strigăte de bărbaţi şi bătăi de tobă. Fata mecanică dispare înăuntru.

Cum o fi să intri într-un astfel de loc? Să cheltuieşti bani gârlă, în timp ce femeile dansează şi cântă melodii senzuale? Tranh regretă dintr-odată că şi-a cheltuit ultimul baht pe whisky. Acolo ar fi trebuit să moară. Înconjurat de plăceri ale cărnii pe care nu le-a mai cunoscut de când şi-a pierdut ţara şi viaţa. Îşi ţuguie buzele, chibzuind. Poate reuşeşte să intre, blufând. Încă mai poartă hainele de la Fraţii Hwang. Poate încă mai pare un gentleman. Da. O să-ncerce şi, dacă păţeşte şi ruşinea de a fi dat afară, dacă e umilit în public încă o dată, ce contează? Oricum va fi mort în curând, plutind pe apele fluviului către mare, pentru a li se alătura fiilor săi.

Începe să traverseze strada, dar genunchiul îi cedează şi cade. Salvează sticla de whisky mai mult datorită norocului decât dexterităţii. Ultimele înghiţituri de lichid chihlimbariu licăresc în lumina metanului. Se strâmbă şi se ridică în şezut, apoi se târăşte înapoi, pe pragul unei uşi. O să se odihnească mai întâi. Şi-o să termine băutura. Probabil că fata mecanică o să stea acolo multă vreme. Are timp să-şi revină. Şi, dacă o să cadă iarăşi, măcar n-o să irosească alcoolul. Înclină sticla şi o duce la buze, apoi îşi lasă capul obosit să se sprijine de perete. O să-şi tragă pur şi simplu răsuflarea.

Din clădirea înaltă izvorăsc râsete. Tranh se trezeşte cu o tresărire. Un bărbat apare împleticindu-se din umbra portalului: e beat, hohoteşte. Alţii se revarsă pe urmele lui. Râd, înghiontindu-se unii pe alţii. Trag afară, după ei, femei care chicotesc. Fac semn către ricşele care aşteaptă pe alee clienţi cercheliţi. Se împrăştie încetul cu încetul. Tranh înclină sticla de whisky. Descoperă că e goală.

Alţi doi bărbaţi ies din burdihanul clădirii înalte. Unul e Ma Ping. Celălalt e un *farang* care nu poate fi decât şeful lui Ma. *Farang*-ul îşi flutură degetele către o ricşă. Se urcă şi face din nou cu mâna, în semn de rămas-bun. La rândul său, Ma îşi ridică mâna şi ceasul lui cu aur şi diamante scânteiază sub lumina metanului. Ceasul lui Tranh. Istoria lui Tranh. Bijuteria lui de familie e o străfulgerare în întuneric. El se încruntă, îşi doreşte s-o poată smulge de la încheietura mâinii lui Ma.

Ricşa *farang*-ului porneşte, cu lanţurile neunse ale bicicletei scrâşnind şi cu un hohot de beţiv, lăsându-l pe Ma Ping singur în mijlocul străzii. El râde pentru sine însuşi, pare să se întrebe dacă să se întoarcă în bar, apoi râde iarăşi şi se răsuceşte, dând să traverseze către Tranh.

Acesta se retrage în beznă, nedorind să fie surprins de Ma într-o asemenea stare. Nedorind să mai îndure şi alte umilinţe. Se ghemuieşte cât mai adânc sub cadrul uşii, în timp ce Ma se împleticeşte pe stradă, în căutarea unei ricşe. Dar, pe moment, toate au fost luate. Niciuna nu mai stă la pândă sub ferestrele barurilor.

Ceasul de aur de la încheietura lui Ma scânteiază din nou în lumina metanului.

Pe stradă se materializează siluete palide, poleite cu verde, trei bărbaţi mergând pe jos, cu ten de culoarea mahonului, aproape negru în întuneric, contrastând puternic cu albul încreţit al cămăşilor lor. Bastoanele negre li se răsucesc cu nepăsare, agăţate de încheieturile mâinilor. La început, Ma pare să nu-i vadă. Cămăşile albe se apropie, nonşalante. Vocile li se aud cu uşurinţă în tăcerea nopţii.

– Te plimbi pe-afară târziu.

Ma ridică din umeri, zâmbeşte cu o oarecare nelinişte.

– Nu tocmai. Nu e chiar atât de târziu.

Cei trei se strâng mai aproape.

– Târziu pentru o cartelă galbenă. Ar trebui să fii acasă acum. Ai ghinion dacă stai pe-afară după ora stingerii pentru cartelele galbene. Mai ales cu aurul ăla galben la încheietură.

Ma îşi ridică mâinile, într-un gest defensiv.

– Nu sunt o cartelă galbenă.

– Accentul tău spune altceva.

Ma îşi duce mâinile la buzunare, bâjbâie prin ele.

– Serios. O să vedeţi. Uitaţi-vă.

O cămaşă albă vine cu un pas mai aproape.

– Am spus eu că poţi să te mişti?

– Actele mele. Uitaţi-vă...

– Scoate mâinile din buzunare!

– Uitaţi-vă la ştampilele mele!

– Mâinile-afară!

O străfulgerare de baston negru.

Ma ţipă, îşi prinde cotul în palmă. Alte lovituri cad în ploaie. Ma se ghemuieşte, încercând să se ferească. Înjură:

– *Nimade bi*!

Cămaşa albă râde.

– Cartela asta galbenă vorbeşte.

Unul dintre cei trei îşi flutură bastonul, jos şi rapid, şi Ma se prăbuşeşte urlând, se încolăceşte în jurul piciorului rănit. Cămăşile albe se strâng mai aproape. Unul îl loveşte peste faţă, făcându-l să se dezdoaie, apoi îi plimbă bastonul pe piept, întinzând sângele.

– Are haine mai frumoase decât tine, Thongchai.

– Probabil s-a furişat peste graniţă cu fundul plin de jad.

Unul dintre ei se lasă pe vine, studiază faţa lui Ma.

– E adevărat? Te caci jad?

Ma scutură frenetic din cap. Se rostogoleşte într-o parte şi începe să se târască. Din gură i se prelinge o şuviţă de sânge negru. Îşi târăşte după el un picior, fără să-i fie de vreun folos. O cămaşă albă îl urmăreşte, îl răstoarnă cu o lovitură de bocanc şi îşi pune piciorul pe faţa lui. Ceilalţi doi inspiră scurt şi se retrag cu câte un pas, şocaţi. Să baţi un om e una...

– Suttipong, nu.

Bărbatul pe nume Suttipong îşi priveşte colegii peste umăr.

– Nu-i nimic. Cartelele astea galbene sunt la fel de rele ca rugina băşicată. N-au nicio importanţă. Toţi vin cerşind, cer mâncare când avem şi aşa destul de puţin pentru ai noştri, şi uite. Dă cu piciorul în încheietura lui Ma. Aur.

Ma icneşte, încearcă să-şi scoată ceasul.

– Ia-l. Poftim. Te rog. Ia-l.

– Nu poţi să-l dai, cartelă galbenă, că nu-i al tău.

– Nu... cartelă galbenă. Ma are răsuflarea tăiată. Vă rog. Nu ţin de Ministerul vostru.

Mâinile lui bâjbâie prin buzunare, caută înnebunit, sub privirile cămăşii albe. Îşi scoate actele şi le flutură în aerul fierbinte al nopţii.

Suttipong ia hârtiile, le aruncă o privire. Se apleacă mai aproape.

– Şi compatrioţilor noştri le e frică de noi, credeai că nu?

Azvârle actele la pământ, apoi loveşte, iute ca o cobră. Una, două, trei, loviturile cad în ploaie. E foarte rapid. Foarte metodic. Ma se strânge ghem, încercând să se protejeze. Suttipong face un pas înapoi, răsuflând greu. Îşi flutură mâna către ceilalţi.

– Învăţaţi-l ce-nseamnă respectul.

Cei doi se privesc cu îndoială, dar, la îndemnurile lui Suttipong, îl iau la bătaie pe Ma, adresându-şi unul altuia strigăte de încurajare.

Câţiva bărbaţi ies din baruri şi se împleticesc pe stradă, dar la vederea uniformelor albe se întorc înăuntru în fugă. Cele trei cămăşi albe sunt singure. Şi, dacă scena mai e privită şi de alţi ochi, atunci aceştia nu se arată. În cele din urmă, Suttipong pare mulţumit. Îngenunchează şi scoate vechiul Rolex de la mâna lui Ma, îl scuipă în faţă şi le face semn colegilor lui să i se alăture. Îi întorc spatele şi se îndepărtează, trecând cu paşi mari pe lângă ascunzătoarea lui Tranh.

Cel pe nume Thongchai se uită înapoi.

– Ar putea face plângere.

Suttipong clatină din cap, cu atenţia concentrată asupra Rolex-ului pe care-l ţine în mână.

– Şi-a-nvăţat lecţia.

Paşii li se pierd în întuneric. Muzica se strecoară în jos din cluburile adăpostite de clădirea înaltă. Strada e tăcută. Tranh stă în aşteptare vreme îndelungată, uitându-se după alţi vânători. Nimic nu mişcă. De parcă întregul oraş i-ar fi întors spatele chinezului din Malaysia care zace zdrobit în stradă. Într-un târziu, Tranh iese şchiopătând din întuneric şi se apropie de Ma Ping.

Ma îl zăreşte şi ridică o mână fără vlagă.

– Ajutor.

Încearcă să pronunţe cuvintele în thailandeză, apoi din nou în engleza *farang*-ilor şi în cele din urmă în malaysiană, de parcă s-ar fi reîntors în copilărie. Apoi pare să-l recunoască pe Tranh. Face ochii mari. Zâmbeşte slab, întredeschizându-şi buzele crăpate şi pline de sânge. Vorbeşte în mandarină, limba comercială a frăţiei lor.

– *Lao pengyou*. Ce cauţi aici?

Tranh se ghemuieşte lângă el, îi priveşte pielea crăpată a feţei.

– Am văzut-o pe fata ta mecanică.

Ma închide ochii, încearcă să zâmbească.

– Atunci mă crezi?

Are ochii atât de umflaţi încât sunt mai tot timpul închişi şi dintr-o tăietură din sprânceană îi curge sânge, prelingându-se în voie.

– Da.

– Cred că mi-au rupt piciorul.

Încearcă să se ridice, icneşte şi cade. Îşi examinează coastele, îşi coboară mâna în jos, către fluierul piciorului.

– Nu pot să merg.

Inspiră scurt când îşi pipăie un alt os rupt.

– Ai avut dreptate în privinţa cămăşilor albe.

– Cuiul care se saltă coboară înapoi, bătut cu ciocanul.

Ceva din tonul lui Tranh îl face pe Ma să ridice ochii. Studiază chipul celuilalt.

– Te rog. Îţi dau mâncare. Găseşte-mi o ricşă.

O mână îi rătăceşte în jurul încheieturii celeilalte, bâjbâind după ceasul pe care nu-l mai are, încercând să-l ofere. Încercând să se târguiască.

Asta înseamnă soartă? se întreabă Tranh. Sau noroc? Îşi ţuguie buzele, meditând. Soarta a făcut ca propriul lui ceas strălucitor să atragă cămăşile albe, cu bastoanele lor nemiloase? Norocul l-a adus să-l vadă pe Ma prăbuşindu-se? El şi Ma Ping mai au încă de făcut un soi de tranzacţie karmică mai amplă?

Îl priveşte pe Ma implorând şi îşi aduce aminte că a concediat un funcţionar tânăr, cu atât de multe vieţi în urmă, trimiţându-l să-şi împacheteze lucrurile după o ciomăgeală şi avertizându-l să nu se mai întoarcă niciodată. Dar pe atunci era un om important. Iar acum e atât de mărunt. Tot atât de mărunt ca funcţionarul pe care l-a bătut cândva. Poate mai mărunt. Îşi strecoară mâinile sub spinarea lui Ma, îl ridică.

– Mulţumesc, icneşte Ma. Mulţumesc.

Tranh îşi plimbă degetele prin buzunarele lui, căutând metodic, vrând să găsească banii pe care e posibil să-i fi lăsat cămăşile albe. Ma geme, se sileşte să rostească o înjurătură în timp ce-l înghionteşte Tranh. Acesta îşi numără prada, drojdia din buzunarele lui Ma, care în ochii lui pare totuşi o avere. Îndeasă monedele în propriul său buzunar.

Respiraţia lui Ma e scurtă, gâfâită.

– Te rog. O ricşă. Atât.

Abia reuşeşte să pronunţe cuvintele.

Tranh îşi lasă capul pe-o parte, meditând, cu instinctele luptându-se între ele. Oftează şi clatină din cap.

– Un bărbat îşi face singur norocul, nu mi-ai spus aşa? Zâmbeşte subţire. Propriile mele cuvinte arogante, ieşind dintr-o gură tânără, obraznică.

Clatină iarăşi din cap, uluit de proporţiile ego-ului său anterior, şi îşi sparge sticla de whisky de pietrele caldarâmului. Cioburile sunt împroşcate. Şi scânteiază, verzi, în lumina metanului.

– Dacă aş mai fi un om important... Tranh se strâmbă. Dar, pe de altă parte, presupun că suntem amândoi dincolo de astfel de iluzii. Îmi pare foarte rău pentru asta.

Cu o ultimă privire în lungul străzii întunecoase, implântă sticla spartă în gâtul lui Ma. Tânărul tresare şi sângele i se răspândeşte în jurul mâinii lui Tranh. El se retrage brusc, ferindu-şi hainele de la Fraţii Hwang de noul izvor de sânge. Plămânii lui Ma bolborosesc şi mâinile i se ridică spre sticla înfiptă în gât, apoi cad în lături. Respiraţia lui umedă încetează.

Tranh se înfiorează. Îi tremură mâinile, parcă paralizate de un şoc electric. A văzut atât de multă moarte şi a împărţit atât de puţină. Iar acum Ma zace în faţa lui, un alt chinez-malaysian mort, şi nimeni nu poartă vina, în afară de sine însuşi. Din nou. Îşi înăbuşă impulsul de a voma.

Se întoarce cu spatele, se târăşte la adăpostul întunericului de pe alee şi se ridică. Îşi încearcă piciorul beteag. Pare să-l susţină. Dincolo de beznă, strada e tăcută. Leşul lui Ma zace în mijlocul ei, ca o grămadă de gunoi. Nimic nu mişcă.

Se răsuceşte pe călcâie şi şchiopătează de-a lungul străzii, ţinându-se de pereţi, sprijinindu-se când genunchiul ameninţă să-i cedeze. După câteva cvartale, felinarele cu metan încep să se stingă. Pâlpâie unul câte unul, dispărând în tăcere, de parcă o mână uriaşă ar străbate trotuarele, stingându-le ca pe lumânări, pe măsură ce Ministerul Lucrărilor Publice taie gazul. Strada rămâne într-o beznă desăvârşită.

Când Tranh ajunge în sfârşit pe Surawong Road, şoseaua lată şi neagră e aproape lipsită de trafic. Doi bivoli indieni bătrâni trag, placizi, o căruţă cu roţi de cauciuc sub lumina stelelor. În spatele lor călătoreşte un fermier fantomatic, bombănind încetişor. Urletele de împerechere ale pisicilor-demon zgârie aerul fierbinte al nopţii, dar asta e tot.

Apoi, din spate, se aude scârţâitul unui lanţ de bicicletă. Zăngănitul roţilor pe pietrele pavajului. Tranh se întoarce, aşteptându-se în mare parte să dea cu ochii de cămăşi albe răzbunătoare, dar nu e decât o ricşă, trepidând pe bolovani. El ridică o mână, arătând scurt un baht abia dobândit. Ricşa încetineşte. Transpiraţia de pe picioarele ca nişte frânghii ale unui bărbat luceşte în lumina lunii.

– Unde mergi?

Tranh studiază faţa lată a omului cu ricşa, căutând indicii ale trădării, indicii că e un vânător, dar celălalt nu face altceva decât să privească bahtul din mâna lui. El îşi sileşte paranoia să se dea dusă şi se urcă pe scaunul ricşei.

– La fabricile *farang*. Pe malul fluviului.

Celălalt se uită peste umăr, surprins.

– Toate fabricile sunt închise. Lucrul pe timp de noapte consumă prea multă energie. Acolo bezna e neagră.

– N-are importanţă. Există un post liber. Se vor ţine interviuri.

Bărbatul se saltă în picioare pe pedale.

– Noaptea?

– Mâine. Tranh se afundă mai adânc în scaun. Nu vreau să-ntârzii.

Greg Egan

CĂLĂRIND CROCODILUL

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Privind înapoi, spre secolul anterior, este evident că scriitorul australian GREG EGAN a fost unul dintre numele importante apărute în SF în anii 1990 şi este, probabil, unul dintre cele mai însemnate talente apărute pe această scenă în ultimele decenii. Deja unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori australieni ai genului, Egan ar putea fi cel mai bun autor de hard science fiction de la Greg Bear încoace, şi continuă să-şi amplifice aria tematică, puterea şi stilul sofisticat. În ultimii câţiva ani, a devenit un colaborator frecvent al revistelor *Interzone* şi *Asimov's Science Fiction*, povestirile apărându-i însă şi în *Pulphouse, Analog, Aurelis, Eidolon*, precum şi în alte publicaţii; multe dintre textele sale au apărut în seria antologiilor „The Best of the Year", iar în 1995, a figurat în votul final pentru Premiul Hugo, cu povestirea sa „Cocoon", laureată a premiilor Ditmar şi Asimov's Readers. În 1999 a câştigat Premiul Hugo pentru nuvela „Oceanic". Primul său roman, *Quarantine*[26], a apărut în 1992; al doilea, *Permutation City*, a primit Premiul John W. Campbell Memorial, în 1994. Printre celelalte volume ale sale se numără romanele Distress[27], *Diaspora, Teranesia, Schild's Ladder*[28] şi *Incandescence* şi culegerile de povestiri *Axiomatic*[29], *Our Lady of Chernobyl, Luminous*[30], *Dark Integers and Other Stories*, *Crystal Nights and Other Stories* şi *Oceanic*. Cea mai recentă creaţie a sa este romanul *Zendegi* şi în prezent lucrează la un nou roman, *Orthogonal*. Deţine un site Web personal la www.netspace.net.au/~gregegan/

Explorarea mai profundă a viitorului îndepărtat de către Egan a putut fi înregistrată, până acum, doar în povestirea sa, „Border Guards". Aici, ne duce destul de departe, într-un viitor al unei rase umane cu caracteristici îmbunătăţite şi transformate, pentru a ne pune o întrebare profundă şi fundamentală: este posibil să trăieşti prea mult? Să ai prea mult succes? Să fi dobândit mereu tot ceea ce ai vrut? Să atingi un punct în care să nu mai ai nimic semnificativ de făcut, când universul nu mai are niciun fel de surprize pentru tine? Iar dacă răspunzi „da", şi eşti sincer, ce se întâmplă când universul intervine cu o serie de surprize nou-nouţe şi un întreg grup de noi mistere de rezolvat?

[26] *Carantină* (Ed. Teora, 1996 şi Ed. Nemira, 2007)
[27] *Distres* (Ed. Teora, 1997)
[28] *Scara lui Schild* (Ed. Nemira, 2007)
[29] Editura Teora, 1998.
[30] *Luminiscent* (Ed. Teora, 2000)

I

În cel de-al trei mii trei sute nouălea an al mariajului lor, Leila şi Jasim începură să contemple perspectiva morţii. Cunoscuseră dragostea, crescuseră copii şi fuseseră martorii înfloririi generaţiilor de progenituri ale lor. Călătoriseră în zeci de lumi şi trăiseră în mijlocul a mii de culturi. Se instruiseră singuri de multe ori, dovediseră teorii şi dobândiseră, apoi abandonaseră, sensibilităţi şi abilităţi artistice. Nu trăiseră în toate manierele posibile, departe de asta, dar unde-ar mai fi multitudinea, dacă fiecare individ ar încerca să epuizeze permutaţiile existenţei? Căzuseră de acord că existau unele experienţe pe care toată lumea ar trebui să le încerce, şi altele cu care numai o mână de oameni, în toate timpurile, trebuiau să-şi bată capul cu ele. Nu aveau nicio dorinţă de a renunţa la idiosincraziile lor, de a-şi smulge personalităţile din nişa în care le aşezaseră cu multă vreme în urmă, şi cu atât mai puţin să înceapă să scormonească mecanic printr-o enumerare plicticoasă a tuturor persoanelor care ar fi putut fi ei. Fuseseră ei înşişi, iar pentru asta făcuseră aproape totul.

Totuşi, înainte să moară, voiau să încerce ceva măreţ şi cutezător. Nu că vieţile lor ar fi fost incomplete, în trebuinţă de o izbucnire finală a afirmării. Dacă vreo calamitate, puţin probabilă, le-ar fi interzis şansa de a orchestra această încheiere, nici cei mai apropiaţi dintre prietenii lor n-ar fi remarcat absenţa ei, cu atât mai mult să se şi plângă de asta. Nu exista niciun imbold estetic de satisfăcut, niciun dureros vid existenţial de umplut. Totuşi, era ceea-şi doreau amândoi, iar odată ce-şi împărtăşiseră unul altuia acest lucru, în inima lor luaseră hotărârea.

Alegerea proiectului nu era cine ştie ce povară; această sarcină nu necesita decât răbdare. Ştiau că o vor recunoaşte când li se va înfăţişa. În fiecare noapte, înainte de culcare, Jasim o întreba pe Leila:

– N-ai descoperit-o încă?

– Nu. Dar tu?

– Deocamdată nu.

Uneori, Leila visa că o aflase în visele ei, dar înregistrările dovedeau contrariul. Câteodată, Jasim era sigur că sarcina pândea chiar sub suprafaţa gândurilor sale, dar când plonja ca să verifice, nu găsea nimic, doar o fantezie a luminii.

Trecură anii. Îşi ocupară existenţa cu plăcerile simple: grădinărit, înotul pe coama valurilor, discuţiile cu prietenii, încercarea de a ţine pasul cu descendenţii lor. Deveniseră pricepuţi în găsirea unor hobby-uri care puteau suporta repetiţii. Cu toate astea, dacă n-ar fi fost aventura fără de nume care-i aştepta, ar fi dat cu zarul în fiecare seară şi ar fi căzut de acord că un şase-şase le pune capăt definitiv.

Într-o seară, Leila se afla singură în grădină, privind cerul. De pe planeta lor natală, Najib, se deplasaseră până la stelele cele mai apropiate, cu planete locuite, sacrificând, cu fiecare dintre călătorii, numai câteva decenii. Aleseseră aceste limite pentru a nu se îndepărta de prieteni şi familie, şi nici nu simţiseră asta ca pe o constrângere. Era adevărat, civilizaţia din Amalgam învăluia întreaga galaxie, iar un călător din

convingere putea petrece şi două sute de mii de ani ca să se întoarcă acasă, dar ce-ar fi avut de câştigat dintr-o astfel de odisee exagerată? Zecile de lumi din vecinătate ofereau suficientă varietate pentru orice călător, iar dacă tărâmurile cele mai îndepărtate erau pline cu noutăţi de primă mână, sau repetiţii fără sfârşit, nu prea părea să conteze. Să ai un scop, o destinaţie era un lucru, în timp ce să te îneci într-o mulţime copleşitoare de lumi, doar de amorul artei, părea de-a dreptul lipsit de sens.

O destinaţie? Leila acoperi cerul cu informaţii. Majoritatea lor, din necesitate perimate de mii de ani. Acolo se aflau lumi cu vedere spre nebuloase spectaculoase şi grupuri de stele, privelişti a căror existenţă putea fi garantată că va rămâne aşa până călătoreau într-acolo să le admire, însă admirarea lor directă ar fi, oare, mai spectaculoasă decât imersia în imaginile fără cusur ale bibliotecii din Najib? Să dispari aşa, timp de zece mii de ani, doar ca să te trezeşti sub un nor de gaze verzi şi violete, indiferent cât era de grozav, părea ceva teribil de dezamăgitor.

Stelele palpitau de propria lor dilatare, cerşindu-i atenţia. Arhitectura de aici, râurile, festivalurile! Chiar dacă aceste atracţii turistice ar fi putut supravieţui mileniilor, chiar dacă unele erau, literalmente, unice, nimic n-o putea convinge că ar fi fost un preludiu potrivit pentru moarte. Dacă ea şi Jasim ar fi format o legătură afectivă capricioasă, cu secole în urmă, cu o lume aflată pe partea cealaltă a galaxiei, despre care se zvonea că ascunde o mare frumuseţe sau stârnea interesul, şi dacă s-ar fi vorbit s-o caute când nu ar mai fi avut nimic altceva de făcut, atunci respectarea acestei promisiuni s-ar putea să fi meritat călătoria, chiar dacă i-ar fi adus într-o lume în ruină. Totuşi, nu aveau nicio asemenea destinaţie binecuvântată şi, oricum, era prea târziu ca să cultive una acum.

Privirea Leilei urmări o diminuare a publicităţii, care o duse până în conglomeratul de stele din centrul galaxiei. Discul Căii Lactee aparţinea Amalgamului, ale cărui specii ancestrale se contopiseră, efectiv, într-o singură civilizaţie, dar miezul central era locuit de fiinţe care refuzaseră orice formă de comunicare cu cei din jurul lor. Toate tentativele de trimitere a probelor în miez - fără a mai pune la socoteală proiectarea sporilor necesari pentru crearea infrastructurii pentru călătorie - au fost respinse cu blândeţe, dar ferm, iar intruşii au fost repeziţi înapoi, de unde veniseră. Distanţii îşi menţinuseră tăcerea şi izolarea încă de dinainte de a fi existat însuşi Amalgamul.

Ultimele noutăţi asupra subiectului aveau cam douăzeci de mii de ani, dar acest statu-quo se menţinea de aproape un milion de ani. Dacă ea şi Jasim călătoreau spre marginea cea mai lăuntrică a domeniului Amalgamului, şansele erau excepţional de mari ca Distanţii să nu-şi schimbe manierele între timp. De fapt, n-ar fi nicio problemă dacă toţi Distanţii şi-ar deschide, brusc, frontierele: acest dezgheţ netrâmbiţat ar fi el însuşi un lucru extraordinar de văzut. Dacă provocarea rămânea intactă, cu atât mai bine.

Îl chemă pe Jasim în grădină şi-i arătă abundenţa de stele neatinse de istoriile conservate.

– Încotro mergem? întrebă el.

– Pe cât de aproape de Distanţi putem.

– Şi ca să facem ce?

– Să încercăm să-i observăm, zise ea. Să încercăm să aflăm ceva despre ei. Să încercăm să realizăm un contact pe orice cale putem.

– Nu crezi că s-a mai încercat asta şi înainte?

– De un milion de ori. Nu însă şi în ultimul timp. Poate că, în vreme ce interesul dinspre partea noastră s-a mai diminuat, ei s-au schimbat, devenind mai receptivi.

– Sau poate că nu, zâmbi Jasim.

La început, păruse cam năucit de propunerea ei, dar ideea părea să fi încolţit acum în el.

– Ne aruncăm într-o problemă foarte, foarte dificilă. Dar nu este zadarnic. Nu chiar.

Îi luă mâinile într-ale lui.

– Hai să vedem cum ne simţim mâine dimineaţă.

Dimineaţa erau amândoi convinşi. Se vor aşeza la porţile acestor străini atât de greu de abordat şi vor încerca să-i scoată din indiferenţă.

Îşi convocară familia din toate colţurile Najibului. Aveau nişte strănepoţi şi ceva descendenţi mai îndepărtaţi, stabiliţi prin alte sisteme stelare, aflaţi la decenii distanţă dacă te deplasai cu viteza luminii, dar deciseră să nu-i mai aştepte acasă pentru această despărţire finală.

Două sute de persoane s-au înghesuit în casa şi grădina fizice, în vreme ce alte două sute s-au cuibărit în aripa virtuală. Au avut loc discuţii, cu mâncare şi muzică, la fel ca la oricare altă celebrare, iar Leila încercă să înlăture orice urmă de solemnitate atunci când i se părea că se strecoară printre ei. Pe măsură ce noaptea trecea, de fiecare dată când săruta un copil sau un nepot, de fiecare dată când îmbrăţişa câte un vechi prieten, se gândea că asta ar putea fi chiar pentru ultima oară. Trebuia să fie şi o ultima oară, nu mai putea suporta încă zece mii de ani, dar o parte din ea făcea spume la gură şi se zbătea ca un animal prins la înghesuială la gândul că fiecare atingere caldă pierea în neant.

Pe măsură ce se apropiau zorii, petrecerea migra în întregime spre imaterial. Invitaţii se îmbrăcară în veşminte elegante, din mituri şi xenologie, sau doar glumeau şi se jucau cu trupurile lor iluzorii. Totul era foarte calm şi tihnit, nimic din excesele suprarealiste pe care şi le amintea din tinereţea ei, dar Leila tot simţea o umbră de ameţeală. Când fiul ei, Khalid, îşi făcu urechile să crească şi să se rotească, această prostioară amicală aduse un mesaj dur: maşinăriile din casă îi separaseră mintea de trup, la fel de fără niciun cusur ca întotdeauna, însă, de data asta, nu se va mai întoarce niciodată în aceeaşi carne.

Răsăritul soarelui aduse primele cuvinte de rămas-bun. Leila se sforţa să dea drumul tuturor mâinilor întinse, să-şi descleşteze mâinile de pe fiecare trup inexistent. Îi şopti lui Jasim:

– Şi tu te sminteşti?

– Bineînţeles.

Treptat, mulţimea se subţie. Aripa deveni tăcută. Leila se pomeni trecând dintr-o încăpere în alta, de parcă ar mai fi putut da peste cineva rămas în urmă, apoi îşi aminti că-i zorise chiar ea să plece pe ultimii dintre ei, copiii ei şi prietenii retrăgându-se înlăcrimaţi pe hol. Ocoli tristeţea neconsolată, apoi se ridică deasupra ei şi se duse să-l caute pe Jasim.

O aştepta lângă camera lor.

– Eşti pregătită să adormi? o întrebă el cu blândeţe.

– De un eon întreg, făcu ea.

II

Leila se trezi în acelaşi pat în care se culcase. Alături, Jasim încă dormea. Fereastra îi dezvăluia zorii zilei, dar nu era priveliştea obişnuită a stâncilor şi oceanului.

Leila puse casa s-o informeze pe scurt. După douăzeci de mii de ani - călătorind mai mult sau mai puţin cu viteza luminii, oprindu-se doar pentru câte o microsecundă sau două, la diferite staţii de etapă, pentru a fi curăţaţi şi amplificaţi -pachetul de informaţii cuprinzându-i pe amândoi sosise în siguranţă la Nazdeek-be-Beegane. Această lume nu era aglomerată şi fusese modificată pentru a o face compatibilă cu o serie de stiluri metabolice. Casa negociase un loc unde puteau trăi înconjuraţi de confortul pe care şi-l doreau.

Jasim se agită puţin, apoi îşi deschise ochii.

– Bună dimineaţa. Cum te simţi?

– Mai bătrână.

– Chiar aşa?

Leila se opri ca să reflecteze în mod serios.

– Nu. Câtuşi de puţin. Dar tu?

– Mă simt bine. Mă întrebam doar ce-o fi afară.

Se înălţă ca să privească pe fereastră. Casa fusese instanţiată pe întinsul unei câmpii vaste şi pustii, acoperită cu tulpini joase de vegetaţie verde şi galbenă. Puteau mânca aceste plante, iar casa iniţiase, deja, o grădină cu mirodenii, în timp ce ei dormeau. Se întinse de umeri.

– Hai să preparăm micul dejun.

Coborâră la parter, păşind cu trupurile lor proaspăt realizate, apoi merseră în grădină. Aerul era neclintit, soarele deja cald Casa pregătise unelte utile pentru recoltare. Din cauza naturii călătoriei lor veniseră cu mâna goală şi nu aveau niciun fel de rude aici, nu tu veri de gradul al cincisprezecelea sau prieteni de-ai prietenilor. Natura Amalgamului făcea să fie, oricum, bineveniţi, iar maşinăriile care supravegheau această lume în folosul locuitorilor ei îşi dăduseră toată silinţa să le ofere cele mai bune condiţii.

– Aşadar, asta-i viaţa de după? cugetă Jasim, secerând tulpinile galbene. Foarte rustic.

– Vorbeşte numai în numele tău, ripostă Leila. Eu nu-s moartă încă.

Puse secera jos şi se aplecă să smulgă una dintre plante cu tot cu rădăcină.

Mâncarea pe care şi-o gătiră fu îndestulătoare, dar fadă. Leila rezistă tentaţiei de a-şi amplifica percepţia gustativă; prefera să înfrunte provocarea găsirii unor reţete decente, care va constitui un contrapunct folositor la sarcina mult mai descurajantă pe care voiau s-o încerce aici.

Îşi petrecură restul zilei rătăcind prin împrejurimi, explorând vecinătatea lor imediată. Casa se conectase la un pârâu din apropiere, pentru apă, iar lumina solară, conservată, oferea întreaga energie de care aveau nevoie. De pe nişte dealuri aflate cam la o oră de mers, dădură cu ochii de un câmp cu o altă clădire, însă se deciseră să mai aştepte puţin înainte de a se prezenta vecinilor lor. Aerul avea un miros uşor bizar, datorită seriei de

componente necesare pentru susţinerea altor stiluri de metabolism, însă nu era ceva prea intruziv.

Venirea nopţii îi luă prin surprindere. Chiar şi înainte ca soarele să fi apus, o puzderie de stele începură să-şi facă apariţia dinspre est, iar pentru un moment Leila crezu că acele puncte albe pe fondul albastrului tot mai palid erau nişte fenomene atmosferice exotice, poate chiar nişte nori mici, formându-se în stratosferă pe măsură ce temperatura scădea. Când deveni cât se poate de clar ce se întâmpla, îi făcu semn lui Jasim să se aşeze lângă ea, pe malul pârâului, şi să privească răsărind stelele miezului galactic.

Ieşeau la iveală într-un moment când Nazdeek se afla între soarele ei şi centrul galactic. La amurg, jumătate din teritoriul uluitor al Distanţilor se întindea dinspre orizontul estic spre zenit, cu stelele deplasându-se într-un marş lent spre apus, pe fondul cerului tot mai întunecat, pentru a-şi dezvălui şi mai mult din splendoarea lor.

– Crezi că merită să mori pentru asta? glumi Jasim în drumul spre casă.

– Am putea pune capăt acestei experienţe chiar acum, dacă te simţi lipsit de orice ambiţii.

Îi strânse palma într-a lui.

– Dacă asta durează zece mii de ani, sunt gata.

Era o noapte blândă, ar fi putut dormi şi afară, însă spectacolul era mult prea incitant. Rămaseră jos, la parter, în aripa fizică. Leila privi încâlceala ciudată a umbrelor proiectate de mobilierul care aluneca de-a lungul pereţilor. Vecinii ăştia nu dorm niciodată, se gândi ea. Când o să le batem la uşă, ne vor întreba de ce ne-a trebuit atât timp.

III

Sute de observatoare gravitau în jurul Nazdeekului, construite şi apoi abandonate de alţii, veniţi aici în aceeaşi misiune. Când Leila văzu centura de reziduuri spaţiale originară, cartografiată în faţa ei - orbite menţinute cu scrupulozitate şi curăţate de roboţii-santinelă vreme de eoni - se simţi ca şi cum ar fi descoperit mormintele predecesorilor lor, întinzându-se pe câmpul din spatele casei cât vedeai cu ochii.

Nazdeek era pregătit să le ofere resurse pentru a azvârli în vid încă un pachet de instrumente, dacă asta doreau, însă multe dintre observatoarele abandonate erau perfect funcţionale, iar majoritatea fuseseră lăsate într-o stare docilă, gata să accepte instrucţiuni de la oricine.

Leila şi Jasim stăteau în sufragerie şi treziră maşinării după maşinării, după milenii de hibernare. Unele, după cum se dovedi, nu erau deloc în adormire, ci îşi continuaseră supravegherea sistematică, acumulând date multă vreme după ce proprietarii lor îşi pierduseră orice interes.

În zonele stelare aglomerate ale centrului galactic, efecte gravitaţionale disruptive făceau ca formarea de sisteme planetare să fie mai rară decât în restul galaxiei, iar orbitele să fie mai puţin stabile. Cu toate acestea, fuseseră găsite şi planete. De pe Nazdeek puteau fi urmărite câteva mii, iar un observator le monitorizase spectrul atmosferic în ultimele douăsprezece milenii. În toate acele lumi, în toţi aceşti ani, nu apăruseră semne de compoziţii atmosferice desprinse de modelele plauzibile, pur geochimice. Asta însemna că nu existau viaţă autentică şi nici industrii rudimentare. Nu dovedea că aceste lumi ar fi fost nelocuite, ci sugera că fie Distanţii se străduiseră din răsputeri pentru a evita să lase semnături chimice, fie că trăiau într-o cu totul altă manieră decât oricare dintre civilizaţiile care formau Amalgamul.

Dintre cele unsprezece forme de biochimie găsite răspândite în jurul discului galactic, toate dăduseră naştere, în cele din urmă, la sute de specii dotate cu raţiune. Din multitudinea de civilizaţii ieşite din aceste rădăcini, toate conţineau culturi care-şi oferiseră flexibilitatea de a exista ca software, însă ele conţineau şi culturi care persistau într-o existenţă corporală. Leila n-ar fi renunţat nici ea, de bunăvoie, la acest mod, dar, în vreme ce era uşor să-ţi imaginezi acest act făcut de o subcultură, părea ceva extraordinar la nivelul unei specii întregi. Într-un fel, civilizaţia îngemănată din Amalgam îşi datora existenţa faptului că existau la fel de multe varietăţi culturale în cadrul aceleiaşi specii, precum şi între o specie şi cealaltă. În această explozie de diversitate, suprapunerea de interese devenea inevitabilă.

Dacă Distanţii constituiau excepţia, iar cultura lor materială se redusese la doar câteva procesoare discrete - fiecare cu necesităţile energetice ale unui ţânţar - atunci găsirea lor devenea imposibilă.

Desigur, acest cel mai rău caz nu putea fi chiar adevărat. Singurul motiv pentru care se presupunea că Distanţii chiar existau era faptul că un anumit component al culturii lor azvârlea înapoi toate sondele trimise în protuberantă. Indiferent cât erau de discrete acele maşinării, cu siguranţă că nu erau rare: ţinând cont că reuşiseră să urmărească, să intercepteze şi

să inverseze traiectoriile a miliarde de sonde individuale, trimise pe mii de rute diferite, constrângerile relativiste ale fluxurilor de informaţii sugerau că Distanţii menţineau un fel de prezenţă aproape lângă fiecare stea de la marginea miezului.

Leila şi Jasim cerură să fie informaţi de Nazdeek asupra celor mai recente tentative de pătrundere în protuberanţă, însă, după patruzeci de mii de ani, datele de bază nu se schimbaseră. Nu exista nicio limită precis desenată care să marcheze teritoriul Distanţilor, dar de la un punct, într-o zonă de frontieră de aproximativ cincizeci de ani-lumină lăţime, toate sondele trimise au încetat să mai funcţioneze. Semnalele celor care aveau la bord radiofaruri sau transmiţătoare încetau fără niciun preambul. Peste vreun secol sau mai mult reapăreau aproape la acelaşi punct, deplasându-se în direcţia opusă: spre locul de unde veniseră. Cele care fuseseră recuperate şi examinate se dovediră a fi neatinse, însă jurnalele lor de bord nu conţineau niciun fel de date privind deceniile lipsă.

Jasim spuse:

– Distanţii ar putea fi morţi şi îngropaţi. Au realizat gardul perfect, dar acum le-a supravieţuit şi le păzeşte ruinele.

Leila respinse asta cu emfază.

– Nici-o civilizaţie care s-a extins la mai mult de un sistem solar n-a dispărut vreodată cu desăvârşire. Uneori s-au transformat devenind de nerecunoscut, însă niciuna nu a pierit fără descendenţi.

– Acesta-i doar un fapt istoric, nu o lege universală, insistă Jasim. Dacă e să ne certăm tot timpul stând în Amalgam, nu vom ajunge niciunde. Dacă Distanţii n-ar fi cu totul deosebiţi, nici n-am fi aici.

– Asta-i adevărat, dar n-am să accept că sunt morţi până nu văd dovezi.

– Ce-ar putea constitui o dovadă? În afară de milionul de ani de tăcere?

– Tăcerea poate însemna orice. Dacă sunt morţi cu adevărat, vom găsi altceva, ceva cert.

– Cum ar fi?

– Când vom vedea, vom şti.

Iniţiară proiectul în profunzime, evaluând datele provenite de la vechile observatoare, oprindu-se doar să adune hrana, să mănânce şi să doarmă. Rezistaseră tentaţiei de a face planuri detaliate pe Najib, gândindu-se că orice abordare trasată de ei în avans avea toate şansele de a deveni perimată, odată ce aflau rezultatele ultimelor investigaţii. Acum că sosiseră şi găsiseră scena absolut neschimbată, Leila îşi dori să fi venit înarmaţi cu unele opţiuni clare pentru a se descurca în situaţia pe care ar fi putut-o anticipa înainte de plecare.

De fapt, cu toate că s-ar fi simţit ca nişte amatori rupţi de realitate, înapoi, pe Najib, acum că Distanţii deveniseră singura lor *raison d'être*, era mult mai greu să se relaxeze şi să se răsfeţe cu acel gen de speculaţii care ar putea da roade, din moment ce abordările sistematice dăduseră greş. După ce veniseră de la douăzeci de mii de ani-lumină pentru asta, nu-şi puteau petrece timpul visând cu ochii deschişi, întorcând problemele pe toate feţele într-un colţ al minţii, în vreme ce se lăsau seduşi de ritmul idilei rurale de pe Nazdeek. Aşa că studiau tot ce se mai încercase până atunci, căutând, metodic, o nouă abordare, sperând că - din întâmplare, dacă nu din alt motiv - ar putea rata vreun punct mort crucial, care le afectase munca predecesorilor lor.

După şapte luni, fără niciun rezultat sau inspiraţie, Jasim îi scoase, în cele din urmă, din rutină.

– Nu ajungem niciunde, zise el. E vremea să admitem asta, să dăm totul la o parte şi să ne vizităm vecinii.

Leila se holbă la el de parcă l-ar fi văzut pierzându-şi minţile.

– Să-i vizităm? Cum? Ce te face să crezi că ne-ar lăsa înăuntru?

El zise:

– Vecinii. Mai ţii minte? Pe deal. Cei care s-ar putea, de fapt, să vrea să discute cu noi.

IV

Vecinii lor publicaseră o declaraţie sumară conform căreia, în principiu, salutau contactul social, dar că s-ar putea să treacă ceva timp până să răspundă. Jasim le trimise o invitaţie, întrebându-i dacă le-ar face plăcere să le viziteze casa, apoi aşteptă.

După numai trei zile, sosi şi răspunsul. Vecinii lor nu voiau să-i facă să-şi modifice casa în mod fizic, aşa că preferau să nu fie corporali în acel moment. Ţinând cont de cerinţele mai puţin drastice pe care le reclamau specia lui Leila şi Jasim atunci când se întrupa, n-ar dori, mai degrabă, să vină ei în vizită?

Leila spuse:

– De ce nu?

Stabiliră data şi ora.

Sumarul vecinilor includea toate detaliile biologice şi sociologice necesare pregătirii întâlnirii. Biochimia lor era pe bază de carbon, respirau oxigen, dar foloseau un replicator diferit faţă de ADN-ul lui Leila şi Jasim. Fenotipul lor ancestral semăna cu un şarpe mare şi blănos, iar când se întrupau, trăiau în cuiburi de mai mult de o sută de indivizi. Mintea indivizilor era într-o armonie perfectă, dar solitudinea era pentru ei un concept străin şi tulburător.

Leila şi Jasim porniră la drum pe la sfârşitul dimineţii, ca să ajungă la destinaţie pe la începutul amiezii. Pe cer se vedeau nişte nori joşi şi grei, dar cerul nu era complet acoperit, iar Leila observă că atunci când soarele ajungea în spatele norilor, putea distinge câteva dintre cele mai strălucitoare stele de la marginea protuberantei galactice.

Jasim o admonestă ferm:

– Nu te mai uita atât. Asta-i ziua noastră liberă.

Clădirea Şerpilor era un cilindru jos, mare, asemănător cu un rezervor de apă, şi se dovedi că era plin cu un fel de muşchi jilav, cu miros pătrunzător. Când sosiră la intrare, trei dintre gazdele lor îi aşteptau în întâmpinare, încolăciţi pe pământ, lângă gura unui tunel larg, ieşind din muşchi. Trupurile lor erau aproape la fel de late ca ale oaspeţilor şi de vreo opt sau zece metri lungime. Capetele lor aveau doi ochi frontali, dar celelalte organe de simţ nu erau la vedere. Leila le putu distinge gurile şi ştia, din sumar, câte rânduri de dinţi se aflau acolo, dar tăieturile late şi trandafirii rămaseră închise, aproape pierdute prin blana cenuşie.

Şerpii comunicau prin bufnituri surde, de joasă frecvenţă, iar sistemul lor de nomenclatură era complex, aşa că Leila îi etichetă, mental, pe cei trei cu nume alese la întâmplare, uşor exotice - Tim, John şi Sarah - şi-şi regla translatorul ca să fie posibil ca ea să recunoască intuitiv care cine era şi cine i se adresa, precum şi semnificaţia gesturilor lor.

– Bun venit la noi acasă, spuse Tim cu entuziasm.

– Mulţumim că ne-aţi invitat, răspunse Jasim.

– A trecut ceva timp de când n-am mai avut vizitatori, explică Sarah. Aşa că suntem cu adevărat încântaţi să vă vedem.

– Cât timp a trecut de-atunci? întrebă Leila.

– Douăzeci de ani, zise Sarah.

– Dar noi am venit aici pentru o viaţă tihnită, adăugă John. Aşa că ne-am aşteptat să fie aşa, o vreme.

Leila se îndoia că un clan de vreo sută de indivizi ar putea găsi, vreodată, o viaţă tihnită, dar poate că intruziunile nedorite din afară erau de natură diferită faţă de dramele de familie.

– Vreţi să intraţi în cuib? întrebă Tim. Dacă nu doriţi să intraţi, n-o să ne supărăm, dar toată lumea ar dori să vă vadă, iar unii dintre noi nu se simt prea bine în exterior.

Leila privi spre Jasim. El îi spuse discret:

– Putem trece la vederea în infraroşu, şi ne putem ajusta pentru a tolera mirosul.

Leila căzu de acord.

– Bine, îi spuse Jasim lui Tim.

Tim se strecură în tunel şi dispăru cu o mişcare rapidă şi elegantă, apoi John le făcu oaspeţilor semn cu capul să-l urmeze. Leila intră prima, împingându-se pe panta blândă cu genunchii şi coatele. Planta cultivată de Şerpi pentru cuib forma o suprafaţă răcoroasă, uscată, elastică. Îl putea zări pe Tim la circa zece metri în faţă, ca pe un vierme gigantic şi luminos, strălucind din cauza căldurii corporale, încetinind acum ca s-o lase să-l ajungă din urmă. Ea privi înapoi la Jasim, care acum arăta chiar şi mai ciudat decât Şerpii, cu faţa şi braţele pătate cu ciudate fâşii strălucitoare, din cauza efortului.

După câteva minute, ajunseră într-o încăpere de mari dimensiuni. Aerul era umed, însă după îngustimea tunelului atmosfera părea răcoroasă şi proaspătă. Tim îi conduse spre centru, unde-i aşteptau ca să-i salute o mulţime de alţi Şerpi. Dădură ocol, entuziasmaţi, oaspeţilor, lansând bufnituri de încântare şi bun venit. Leila simţi un val de adrenalină; ştia că ea şi Jasim nu erau în niciun pericol, dar dimensiunile şi energia creaturilor erau copleşitoare.

– Ne puteţi spune de ce aţi venit pe Nazdeek? întrebă Sarah.

– Desigur.

Pentru o clipă, două, Leila încercă să-i întâlnească privirile, însă, la fel ca toţi ceilalţi Şerpi, şi ea se mişca fără încetare, un gest pe care translatorul lui Leila îl categorisi drept un semn de căldură şi entuziasm. Cât despre lipsa schimbului de priviri, translatorii Şerpilor, care descifrau unele aspecte ale comportamentului uman privind politeţea, deveneau de nefolosit în astfel de circumstanţe şi nu aveau cum să interpreteze greşit acţiunile ei.

– Am venit aici să aflăm cât mai multe despre Distanţi, zise ea.

– Distanţii?

În prima clipă, Sarah păru doar perplexă, dar apoi traducătorul Leilei sugeră o urmă de ironie.

– Dar nu ne oferă nimic.

Pe moment, Leila rămase fără glas. Implicaţia era subtilă, dar indubitabilă. Cetăţenii Amalgamului aveau un protocol rezervat pentru curiozitatea lor reciprocă: publicau câte un rezumat care expunea în mod clar orice fel de informaţii voiau ei ca oamenii, în general, să cunoască despre ei, şi mai preciza dacă erau acceptate şi alte întrebări despre ei. Oricum, un cetăţean era perfect îndreptăţit să nu publice niciun rezumat, iar acea decizie îi era respectată. Când nu era publicată nicio informaţie şi

nu era lansată nicio invitaţie, nu mai aveai altceva de făcut decât să-ţi vezi de ale tale.

– Din câte putem spune, nu ne oferă absolut nimic, spuse ea, dar s-ar putea să fie o neînţelegere, un eşec al comunicării.

– Au trimis înapoi toate sondele, răspunse Tim. Chiar credeţi că n-am înţeles ce înseamnă asta?

Jasim interveni:

– Asta înseamnă că nu vor să pătrundem, fizic, în teritoriul lor, să ne plasăm maşinăriile în apropierea caselor lor, dar nu sunt convins că asta ar dovedi că nu au nicio dorinţă de comunicare.

– Ar trebui să-i lăsăm în pace, insistă Tim. Au văzut toate sondele, aşa că ştiu că suntem aici. Dacă vor să ia contact, vor face asta la vremea hotărâtă de ei.

– Să-i lăsăm în pace, repetă un alt Şarpe.

Afirmaţia fu reluată în cor şi de alţii din încăpere. Leila rămase pe poziţie.

– Nu avem nicio idee câte specii şi culturi diferite s-ar putea afla în miez. Una dintre ele trimite înapoi sondele spaţiale, dar, din câte presupunem, ar putea exista alte câteva mii care să nici nu aibă habar că Amalgamul a încercat să ia contact cu ei.

Sugestia declanşa o serie de dispute, unele între oaspeţi şi gazde, altele între Şerpi. În tot acest timp, Şerpii au continuat să-i înconjoare entuziaşti, iar alţii au intrat în încăpere să vadă şi ei noutatea reprezentată de aceşti străini.

Când vociferările pe tema Distanţilor se calmară suficient cât să-i poată permite să schimbe subiectul, Leila o întrebă pe Sarah:

– Voi de ce aţi venit pe Nazdeek?

– Pentru că este departe de rutele importante. Aici, putem reflecta netulburaţi asupra lucrurilor.

– Dar aţi putea avea acelaşi grad de intimitate oriunde. Depinde de ce scrieţi în prezentarea voastră.

Răspunsul lui Sarah era impregnat cu o nuanţă de amuzament.

– Pentru noi, ar fi o grosolănie inimaginabilă să tăiem toate contactele într-un mod explicit. Mai ales cu alţii din specia noastră ancestrală. Pentru a duce o viaţă tihnită, a trebuit să reducem probabilitatea de a întâlni pe cineva care să vrea să ne caute. A trebuit să facem efortul de ne îndepărta, fizic, de toţi, pentru a putea obţine beneficii.

– Cu toate astea, ne-aţi întâmpinat, pe mine şi Jasim, cu mare bucurie.

– Bineînţeles că da. Însă această întâlnire va fi suficientă pentru alţi douăzeci de ani.

Cam atât despre resuscitarea vieţii lor sociale.

– La ce anume reflectaţi în această stare de solitudine?

– La natura realităţii. La foloasele existenţei. La motive pentru a trăi şi la motive pentru a nu trăi.

Leila simţi cum i se încreţeşte pielea de pe antebraţe. Aproape că uitase că-şi fixase o întâlnire cu moartea, indiferent cât era de nesigură ora.

Explică tuturor cum ea şi Jasim se deciseseră să se lanseze într-un proiect grandios înainte de moarte.

– O abordare interesantă, comentă Sarah. Am să mă mai gândesc la asta.

Se opri, apoi adăugă:

– Cu toate că nu sunt sigură că aţi rezolvat problema.

– Ce vrei să spui?

– Va fi cu adevărat mai uşor acum să-ţi alegi momentul potrivit ca să renunţi la viaţă? Nu cumva ai înlocuit, doar, o alegere delicată cu una şi mai dificilă: să decizi când ai epuizat toate posibilităţile de contactare a Distanţilor?

– Sună ca şi cum nu ne-ai da vreo şansă de reuşită.

Leilei nu-i era teamă de posibilitatea eşecului, dar sugestia că era inevitabil făcea ca lucrurile să fie cu totul altfel. Sarah răspunse:

– Suntem aici, pe Nazdeek, de cincisprezece mii de ani. Nu prea acordăm atenţie lumii din afara cuibului, dar chiar şi din această stare de izolare, i-am văzut pe mulţi rupându-şi gâtul de această stâncă.

– Deci când veţi accepta ideea că propriul vostru proiect e terminat? contraatacă Leila. Dacă încă nu aţi obţinut ceea ce căutaţi de cincisprezece mii de ani, când vă veţi recunoaşte înfrângerea?

– N-am idee, recunoscu Sarah. La fel ca voi, n-am nicio idee.

V

Când drumul înainte apăru pentru prima dată, n-a fost nimic care să-l deosebească de o mie de alarme ivite până acum.

Era în cel de-al şaptesprezecelea an al lor pe Nazdeek. Îşi lansaseră propriul observator - dotat cu ultimele rafinamente culese de prin toată galaxia - cu cincisprezece ani mai înainte şi, de-atunci, confirmase rezultatele nule ale predecesorilor lor.

Se cufundaseră într-o rutină tacticoasă, explorând sistematic posibilităţile pe care observaţia nu le exclusese încă. Pendulând între scenarii care, în mod clar, nu duceau nicăieri -prezenţa în miez a unei civilizaţii extrovertite, bogate din punct de vedere energetic, gata să rişte, căutând contacte prin toate mijloacele care-i stau la dispoziţie - şi numărul infinit de posibilităţi care, de la această distanţă, nu puteau fi deosebite de absenţa oricăror urme de viaţă şi de absenţa tuturor maşinăriilor, cu excepţia uneia rudimentare, dar eficiente, pe post de paznic al porţii, din când în când, din fluxurile de date bolboroseau până la suprafaţă dovezi ispititoare, dar numai pentru a se disipa apoi în statistici insignifiante la o supraveghere continuă.

De pe Nazdeek puteau fi distinse zeci de miliarde de stele zăcând în teritoriul Distanţilor, unele dintre ele evoluând sau interacţionând violent pe o scară temporală la nivel de ani sau luni. Găurile negre le jupuiau şi le înghiţeau companionii. Stele neutronice şi pitice albe furau combustibilul nou şi apoi străluceau ca nove. Grupuri de stele se ciocneau şi se sfâşiau unele pe altele. Dacă adunai destul de mult timp datele despre această menajerie, te puteai aştepta să dai peste orice. Leila n-ar fi fost surprinsă să se plimbe prin grădină într-o noapte şi să găsească un semn de bun venit desenat pe cer, înainte ca tiparul întâmplător al novelor să păleasică, iar mesajul să se dizolve din nou în aleatoriu.

Când telescopul lor cu raze gamma surprindea o lucire a ceva ciudat - nucleul unui anumit izotop de fluor, destrămându-se după o stare de excitare, când nu era niciun fel de sursă apropiată pentru o astfel de radiaţie care să fi putut pune nucleul în acea stare - ar fi constituit doar încă un fapt aleatoriu, inexplicabil, adăugându-se unui morman înalt cu astfel de evenimente. Când acelaşi licăr a fost observat din nou, nu foarte departe, Leila se gândi că dacă un nor de gaze, cu conţinut bogat de fluor, putea fi afectat într-un loc de către o sursă invizibilă de radiaţii, nu trebuia să fie surprinzător dacă acelaşi lucru se întâmpla în altă parte, în acelaşi nor.

Se mai întâmplă o dată. Cele trei evenimente se aliniau în spaţiu şi timp într-o manieră care sugera un puls scurt de raze gamma, sub forma unui fascicul foarte îngust, lovind în trei puncte diferite din norul de gaze. Totuşi, în muntele de date adunate de predecesorii lor, coincidenţe mult mai şocante decât aceasta se petrecuseră de sute de mii de ori.

Cu cea de-a patra străfulgerare, echilibrul numerelor începu să se clatine. Razele gamma secundare ajunse pe Nazdeek nu dezvăluiau decât o amprentă firavă şi distorsionată a radiaţiei originale, însă toate cele patru străfulgerări aveau coerenţa unei singure raze înguste. În miez, existau mii

de surse de raze gamma cunoscute, dar frecvenţa radiaţiei, direcţia razei şi profilul temporal al pulsului nu se potriveau cu niciuna dintre ele.

Arhivele scoaseră la iveală câteva zeci de ocazii când acelaşi fel de emisii au fost văzute din nucleele de fluor, în condiţii similare. N-au fost niciodată mai mult de trei evenimente conectate, însă o secvenţă se întâmplase pe o direcţie nu departe de cea actuală.

Leila se opri lângă pârâu şi începu să modeleze posibilităţile. Dacă raza lega două obiecte în zbor propulsat, orice predicţie era imposibilă. Dacă receptorul şi transmiţătorul se aflau în zbor inerţial şi făceau corecţii doar ocazional, datele trecute şi actuale combinate îi puteau oferi o previziune plauzibilă privind viitoarea orientare a razei.

Jasim privi simularea ei, o bulă din stele şi ecuaţii, proiectată mental, plutind deasupra apei.

– Întreaga traiectorie va depăşi limitele, zise el.

– Nu mai spune!

Teritoriul Distanţilor era mai mult sau mai puţin sferic, ceea ce-l transforma într-un ansamblu convex: nu puteai ajunge între oricare două puncte din interiorul său fără să intri în teritoriul propriu-zis.

– Dar priveşte cât de mult se împrăştie raza. Din datele obţinute de la fluor, aş zice că are o lăţime de zeci de kilometri în momentul când ajunge la receptor.

– Aşadar, s-ar putea ca nici să n-o intercepteze? Să lase o parte din ea să ajungă în discul galactic?

Nu părea convins. Leila spuse:

– Uite, dacă au făcut chiar tot posibilul să ascundă asta, în primul rând nu am fi văzut niciodată semnalele.

– Norii de gaze cu mult fluor sunt extrem de rari. Evident, au recepţionat o frecvenţă care n-ar fi împrăştiată în circumstanţe obişnuite.

– Da, însă aceasta este doar o chestiune de primire a semnalului prin mediul local. Noi alegem singuri frecvenţele care nu vor interacţiona cu nicio substanţă a cărei prezenţă să fie posibilă de-a lungul traseului, însă nicio alegere nu-i perfectă, şi acceptăm asta. Mie mi se pare că au făcut acelaşi lucru. Dacă ar fi fost nişte purişti fanatici, ar comunica prin metode complet diferite.

– Bine.

Jasim se întinse spre model.

– Aşadar, unde am putea merge şi să fie în direcţia privirii?

Răspunsul scurt era „nicăieri”. Dacă raza nu era complet blocată de ţinta sa vizată, s-ar împrăştia considerabil, în drum spre discul galactic, dar nu s-ar lăţi atât de tare încât să treacă peste fie şi un singur punct unde Amalgamul ar avea vreun avanpost de orice fel. Leila spuse:

– E ceva prea bun ca să ratăm. Trebuie doar să plasăm un observator decent în calea ei.

Jasim fu de acord.

– Şi trebuie s-o facem înainte ca aceste noduri să decidă că s-au abătut prea aproape de ceva periculos şi să-şi pornească motoarele pentru o corecţie de curs.

Trecură în revistă posibilităţile. Oriunde-şi stabilise Amalgamul prezenţa, infrastructura deja prezentă pe teren putea converti datele în orice fel de obiect material. Să te transmiţi pe tine însuţi într-un asemenea loc,

împreună cu toate cele necesare, era simplu ca bună ziua: viteza luminii era singura constrângere. Pretenţiile excesive asupra resurselor locale puteau fi refuzate, însă cererile modeste erau rareori respinse.

Mult mai dificilă era construirea, la locul faptei, a ceva nou, folosind materia primă, dar fără să existe un receptor; în acest caz, în locul informaţiei pure, nu numai că trebuia să cheltui energie propulsând sporii la viteze relativiste - un cost care creştea progresiv ca urmare a masei scutului protector - după care trebuia să pierzi o mulţime din timpul câştigat cu o fază îndelungată pentru frânare, altfel sporul va ajunge la ţintă cu suficientă energie încât să se transforme în plasmă. Interacţiunile cu mediul interstelar puteau fi utilizate pentru încetinirea sporului, evitând necesitatea de a plimba mai multă masă pentru a o folosi ca propulsie la operaţiunile de frânare, însă întreaga procedură era dezgustător de ineficientă.

Şi mai greu era să aduci ceva substanţial în orice punct din vastul spaţiu dintre stele. Fără materii prime la îndemână la destinaţie, totul trebuia transportat din altă parte. Cel mai bun punct de pornire era, de obicei, trimiterea unui spor ingineresc într-un nor de comete, cu o slabă legătură gravitaţională cu steaua sa asociată, însă nu orice nor de acest fel era uşor de prelucrat şi totul cerea timp şi cantităţi obscen de mari de energie.

Pentru a aranja livrarea unui observator la cel mai accesibil punct de pe linia de vedere a razei, călătorind la viteza corectă, ar fi necesari cincisprezece mii de ani. Iar asta numai dacă culturile locale, care posedau cele mai apropiate facilităţi, şi care aveau drept de veto privind folosirea materiilor prime, acceptau imediat cererea lor.

– Cât timp trece între corecţiile de rută? se întrebă Leila.

Dacă constructorii acestei reţele ipotetice erau eficienţi, nodurile puteau pluti o vreme în spaţiul interstelar fără niciun fel de probleme, dar în miez totul se consuma mai repede decât în discul galactic, iar necesitatea de a contracara efectele gravitaţionale ar putea surveni mult mai curând. Nu exista nicio cale de a face o predicţie consistentă, însă puteau aprecia lejer că intervalul era între opt şi zece mii de ani.

Leila se strădui să se împace cu realitatea.

– Vom încerca din această poziţie şi dacă suntem norocoşi am putea surprinde ceva. Dacă nu, vom încerca din nou dacă raza se mută.

Trimiterea primului observator în căutarea razei ar fi în van; chiar şi cu deplasarea inerţială actuală a nodurilor, punctul de observare s-ar deplasa cu o viteză la o fracţiune din cea a luminii faţă de stelele locale. Amplificată de distanţele enorme străbătute, o mică schimbare de direcţie în miez ar putea trimite raza într-o abatere laterală de ani-lumină până în momentul când ar atinge discul galactic.

– Aşteaptă, zise Jasim.

Mări regiunea din jurul căii proiectate a razei.

– Ce cauţi?

El se adresă hărţii:

– Există două avanposturi ale Amalgamului aşezate într-o linie dreaptă care să intersecteze raza?

Harta îi răspunse pe un ton uşor neîncrezător:

– Nu.

– Am sperat prea multe. Atunci există trei pe un plan care să intersecteze raza?

Harta glăsui:

– Există între zece şi optsprezece triple care întrunesc această condiţie.

Leila îşi dădu brusc seama la ce se gândea el. Râse şi-l strânse de braţ.

– Eşti complet nebun!

Jasim rosti:

– Lasă-mă, mai întâi, să stabilesc cifrele, iar după aceea n-ai decât să mă ironizezi.

Îşi reformulă întrebarea adresată hărţii:

– Printre câte din aceste triple ar putea trece raza, intersectând triunghiul pe ale cărui vârfuri se situează?

– De la a zecea până la a şasea.

– Cât de aproape de noi este cel mai apropiat punct de intersecţie a razei cu oricare dintre aceste triunghiuri, dacă distanţele sunt măsurate via cea mai proastă variantă a celor trei avanposturi, cel care face traiectoria să fie cea mai lungă?

– La şapte mii patru sute douăzeci şi şase de ani-lumină.

Leila comentă:

– Frânare prin coliziune. Cu trei componente?

– Ai o idee mai bună?

Mai bună decât dublu faţă de cea mai rapidă metodă convenţională?

– Nu-mi vine nimic în minte. Lasă-mă să mă gândesc.

Frânarea în mediul interstelar rarefiat era un proces lent. Dacă voiai să livrezi rapid o încărcătură într-un punct aflat, fortuit, undeva, pe o linie dreaptă între două avanposturi existente, puteai lansa două pachete separate, din două locuri diferite şi le puteai lăsa să se „ciocnească” când se întâlneau, sau, mai degrabă, le lăsai să se frâneze magnetic unul pe altul. Dacă aranjai ca pachetele să aibă impuls egal şi opus, se vor opri fără a mai fi nevoie să arunci masă de reacţie sau să te agăţi de molecule în trecere, iar o parte din energia lor cinetică ar putea fi recuperată sub formă de electricitate şi înmagazinată pentru o utilizare ulterioară.

Orientarea şi sincronizarea trebuiau să fie perfecte. Pachetele relativiste nu efectuau corecţii de traiectorie în timpul deplasării, iar datele disponibile la fiecare loc de lansare despre locul precis al celuilalt reprezentau, întotdeauna, o predicţie potenţial imperfectă, nu o declaraţie faptică temeinică. Chiar şi cu prodigioasele resurse astrometrice şi de calcul ale Amalgamului, obţinerea unor alinieri milimetrice la distanţe de mii de ani-lumină nu mai putea fi garantată.

Acum Jasim voia să facă trei dintre aceste încărcături să se întâlnească, să execute un dans electromagnetic elaborat şi să termine atingând viteza adecvată pentru continuarea urmăririi ţintei în mişcare, raza.

Seara, întorşi acasă, lucrară cot la cot la diverse simulări. Era uşor să găseşti modele care funcţionau dacă totul mergea perfect, însă ei continuară să caute cea mai robustă varietate, cu toleranţa cea mai mare la micile erori de aliniament. La frânarea standard, cu două corpuri, soluţia obişnuită presupunea ca primul pachet să fie de forma unui cilindru, pentru a trece printr-o gaură din celălalt pachet. După ce treceau unul prin celălalt, cele două pachete se îndepărtau din nou, câmpurile magnetice fiind comutate de la respingere la atracţie. Urmau mai multe „ricoşeuri”,

iar în decursul procesului o cantitate cât se poate de mare de energie cinetică se convertea, gradat, în curenţi de superconductivitate, pentru înmagazinare, în vreme ce restul se disipa sub formă de radiaţie electromagnetică. Ca să determini trei obiecte să se întâlnească într-un anumit unghi nu numai că asta însemna ca sincronizarea şi poziţionarea să fie şi mai decisive, dar distrugea orice simetrie simplă, axială, introducând riscuri mai mari pentru stabilitate.

Sosiră zorii înainte ca ei să se oprească asupra unui model optim, care efectiv să împartă problema în două. În primul rând, pachetul unu, o sferă, va întâlni pachetul doi, un tor, străbătând deschizătura din mijloc, apoi săltând înainte şi înapoi de şaptesprezece ori. Planul torului va face unghi cu direcţia lui de deplasare, permiţând sferei să-l abordeze frontal. Când cele două obiecte vor ajunge, în final, să se distanţeze unul de celălalt, ele vor avea o componenţă a vitezei lor care le va duce direct spre pachetul trei, un cilindru cu o gaură axială de sondă.

Din cauză că interacţiunile electromagnetice sunt la fel ca în cazul cu două obiecte - autocentrare, stabilitate intrinsecă -un mic grad de eroare de aliniament la fiecare din aceste întâlniri n-ar fi fatal. În cazul obişnuit pentru două obiecte, cu toate că nu necesita pachetul combinat, după ce toate salturile şi disiparea de energie se terminau, deplasarea era atât de precis determinată, încât se putea trece printr-un alt cerc îngust.

Nu existau însă garanţii, iar la sfârşit, rezultatele vor fi în mâinile altor oameni. Puteau trimite solicitări în direcţia celor trei avanposturi, cerând ca aceste obiecte să fie lansate în momentele necesare, pe traiectoriile necesare. Trebuinţele energetice se aflau pe undeva pe la marginea regulilor de politeţe, şi era posibil ca una sau mai multe solicitări să fie, pur şi simplu, respinse.

Jasim izgoni modelele cu un gest din mână, apoi se întinseră pe covor, unul lângă celălalt.

– N-am crezut niciodată că vom ajunge atât de departe. Chiar dacă este vorba de un miraj, nu mi-a trecut niciodată prin minte că vom găsi unul care să merite urmărit, zise el.

Leila răspunse:

– Nu ştiu la ce m-am aşteptat. La un soi de mare sminteală: vreo luptă îndelungată, obositoare şi amuzantă, resimţită ca şi cum ai rătăci ani în şir prin junglă şi ai sfârşi-o pierzându-te cu totul.

– Şi apoi?

– Te predai.

Jasim rămase tăcut o vreme. Leila putea simţi că punea el ceva la cale, dar nu insistă.

– Să ne deplasăm chiar noi până la acest observator, sau să aşteptăm aici rezultatele? zise el.

– Ar trebui să mergem. E clar! Nu vreau să zac şi să aştept pe aici timp de cincisprezece mii de ani. Putem lăsa observatoarele din Nazdeek să caute mai multe raze de fluorescentă şi rezultate de transmisie, aşa că vom afla de ele oriunde am ajunge.

– Asta are noimă.

Jasim şovăi, apoi adăugă:

– Când plecăm, nu vreau să lăsăm nicio copie de rezervă.

– Ah.

Călătoriseră de la Najib fără să lase nimic din ei în urmă; dacă transmiterea lor nu ar fi reuşit, din cine ştie ce motiv, să ajungă pe Nazdeek, nu ar fi existat nicio copie de rezervă a informaţiilor lor care să fie resuscitată pentru reluarea vieţii întrerupte. Deplasarea prin reţelele de comunicaţii stabilite în Amalgam comporta doar riscuri neglijabile. Dacă se avântau spre locul ipotetic al acestei staţii-gata-să-fie-asamblată pe nicăieri, era cu totul posibil să se îndrepte spre infinit, fără a mai fi instantiaţi din nou.

– Te-ai săturat de ce facem? Sau de ceea ce-am devenit? întrebă Leila.

– Nu-i vorba de asta.

– Această ocazie nu-i ceva de genul „fii totul sau nimic”. Acum că ştim cum să căutăm razele, sunt sigură că o vom depista şi pe-asta după ce se modifică. Dacă insistăm, am mai putea găsi câteva mii.

– Ştiu, zise el. Nu vreau să ne oprim. Nu vreau să-i punem capăt. Dar vreau să risc să-i pun capăt. Doar o dată. Cu toate că nu înseamnă nimic.

Leila se ridică şi-şi lăsă capul pe genunchi. Putea înţelege ce simţea el, dar asta tot o tulbura.

– Deja am realizat ceva extraordinar. De un milion de ani, nimeni n-a mai găsit un indiciu ca acesta. Dacă vom lăsa asta posterităţii, se va merge până la capăt, putem fi siguri. Însă vreau, cu disperare, să fiu eu cel care face asta. Împreună cu tine, zise Jasim.

– Şi pentru că vrei cu atâta stăruinţă, trebuie să accepţi şi posibilitatea de a pierde?

– Da.

Exista ceva ce nu mai încercaseră niciodată. În tinereţea lor, nu şi-ar fi riscat niciodată, cu bună ştiinţă, viaţa. Erau mult prea îndrăgostiţi, prea nerăbdători să-şi trăiască viaţa încă netrăită; miza era insuportabil de mare. În anii amurgului lor, pe Najib, ar fi fost ceva simplu de făcut, dar ar fi constituit o plăcere de-a dreptul insipidă. Jasim se ridică şi-i luă mâna.

– Te-am rănit cu toate astea?

– Nu, nu.

Clătină din cap meditativă, încercând să-şi adune gândurile. Nu voia să-şi ascundă simţămintele, însă voia să şi le exprime cu precizie, nu să le expulzeze din ea cu o grabă nedumerită.

– Întotdeauna am crezut că vom ajunge împreună la final. Că vom atinge un anumit loc din junglă, ne vom uita de jur împrejur, vom schimba o privire şi vom şti că am ajuns. Fără măcar să fie nevoie s-o spunem cu glas tare.

Jasim o trase spre el.

– Bine, îmi pare rău. Uită tot ce-am spus.

Leila îl împinse, iritată, de lângă ea.

– Nu-i ceva ce poţi să retragi. Dacă ăsta-i adevărul, atunci asta este. Lasă-mi doar ceva timp ca să mă decid ce vreau.

Lăsară subiectul deoparte şi se îngropară în muncă: perfecţionarea proiectului pentru noul observator, pregătirea solicitărilor de remis celor trei avanposturi. Una dintre planetele către care-şi vor trimite cererea aparţinea Şerpilor, aşa că Leila şi Jasim se duseră să le viziteze cuibul pentru a doua oară, pentru a cere sfaturi cu privire la cea mai bună cale de a cerşi acest favor. Vecinii lor părură şi mai entuziasmaţi să-i vadă din nou decât la vestea că în mantia veche de un milion de ani a discreţiei

Distanţilor apăruse o mică spărtură. Când Leila conduse, uşor, discuţia spre acest punct, Sarah îi spuse:

– Sunteţi aici, acum, oaspeţii noştri în carne şi oase. Sunt convinsă că voi fi moartă de mult înainte ca Distanţii să facă la fel.

Leila se gândi: Oare de ce fel de lăcomie stranie sufăr? Pot fi onorată de creaturi care s-au ridicat din ţărână dintr-o moleculă total diferită decât strămoşii mei. Pot sta împreună cu ei şi discuta filozofia vieţii şi a morţii. Amalgamul şi-a alăturat, deja, orice participant din galaxie, doritor de o conversaţie vastă. Iar eu vreau să mă duc şi să trag cu urechea la Distanţi? Doar pentru că o fac pe inabordabilii de un milion de ani?

Trimiseră cereri pentru construirea a trei module, care să fie lansate de cei trei colaboratori ai lor, încă în necunoştinţă de cauză, precizând numărătoarea inversă până la nanosecundă, dar lăsând o marjă de discuţii de zece ani asupra proiectului. Leila se simţea optimistă; indiferent cât de bazat devenise cuibul din Nazdeek, bănuia că nicio cultură cu posibilităţi de deplasare prin spaţiu nu putea rezista şansei de a arunca o privire după draperie.

Aveau de aşteptat treizeci şi şase de ani înainte de a putea urma şi ei, în siajul petiţiilor lor; la punctul culminant al decalajului de zece ani, modulele noului observator vor călători cu o viteză la o fracţiune dintr-un procent sub cea a luminii, aşa că aveau nevoie de un avans.

Dinspre miez nu mai apărură niciun fel de străfulgerări edificatoare de raze gamma, dar Leila nici nu se aştepta la vreuna prea curând. Trimiseseră vestea descoperirii lor spre alte lumi din apropierea teritoriului Distanţilor, astfel ca, în cele din urmă, o mie de alte grupuri, cu puncte de observaţie diferite, vor căuta acelaşi gen de dovezi şi vor găsi propriile lor căi de explorare şi interpretare a lor. Era, oarecum, dureros, să-şi împrăştie în toate cele patru zări descoperirea atât de greu făcută, pentru a fi folosită de oricine - poate chiar să fie depăşiţi, iar alţii să fie răsplătiţi cu o recompensă mult mai mare - însă şi ei s-au folosit de generozitatea predecesorilor lor, atunci când au sosit pe Nazdeek, iar magnitudinea brută a problemei lor făcea ca orice cramponare de propriul lor mic triumf să fie o perversiune.

Iar când, în cele din urmă, sosi şi ziua plecării lor, Leila ajunse la o decizie. Înţelegea necesitatea lui Jasim de a risca totul, iar într-un fel, chiar accepta asta. Dacă-şi imaginase întotdeauna că vor termina asta împreună - chinuindu-se, umăr la umăr, până când drumul înainte se va fi pierdut, iar arboretul se închidea peste ei - atunci *asta* ar fi ceea ce-ar risca. Va aduce partea întunecată în propriul lui pariu.

Când casa le despărţi minţile pentru a le trimite să caute raza, Leila lăsă o copie a sa îngheţată pe Nazdeek. Dacă la momentul prevăzut nu ajungea nicio veste despre sosirea lor cu bine, se va trezi şi va continua cercetările.

Singură.

VI

– Bun venit pe Trident. Suntem onoraţi de prezenţa celui mai distins dintre oaspeţii noştri.

Jasim stătea lângă pat, agitând un steguleţ triunghiular. Roşu, verde şi albastru pe la colţuri, amestecate cu albul din centru.

– De cât timp eşti treaz?

– De vreo oră, spuse el.

Leila se încruntă, apoi el adăugă pe un ton de scuze:

– Dormeai foarte profund şi n-am vrut să te deranjez.

– Eu ar trebui să fiu cea care-ţi urează bun venit, zise ea. Tu eşti cel care s-ar putea să nu se mai fi trezit niciodată.

Fereastra dormitorului dădea spre o privelişte uluitoare a cerului înstelat. Nu era o perspectivă spre miez - de acum, Leila putea recunoaşte uşor spectrul distinctiv al stelelor din regiune - dar chiar şi aceste stele din discul galactic erau atât de tăioase şi strălucitoare încât nu semăna cu niciun cer văzut de ea vreodată.

– Ai fost jos? întrebă ea.

– Nu încă. Am vrut să hotărâm asta împreună.

Casa nu avea o aripă fizică aici; micul observator nu dispunea de nicio masă în plus pentru frivolităţi de genul întrupării lor, darămite să mai comită şi alte sminteli arhitectonice în plin spaţiu cosmic. „Jos” nu ar fi nimic altceva decât o imagine pe care erau liberi s-o conceapă după bunul plac.

– Totul a funcţionat, rosti ea, nevenindu-i să creadă.

Jasim îşi întinse braţele.

– Suntem aici, nu?

Priviră reconstruirea primelor două module care soseau împreună. Sincronizarea şi traiectoriile erau aproape de perfecţiunea la care puteau spera, iar magneţii de superconductibilitate fuseseră construiţi la un asemenea standard de puritate şi omogenitate, încât îmbrăţişarea magnetică părea o simulare idealizată. În momentul când cele două piese se îmbinară, cel de-al treilea modul se afla la numai câteva minute distanţă. O discrepanţă insesizabilă dintre realitate şi predicţia în transfer a impulsului în radiaţii făcea compoziţia să se deplaseze la un unghi uşor diferit de cursul său aşteptat, dar când întâlni cel de-al treilea modul, câmpurile magnetice se angrenau încă într-o configuraţie stabilă, şi mai exista energie de rezervă pentru ghiontul dat ansamblului final pentru a fi perfect în linie cu balansul razei Distanţilor.

Amalgamul se ridicase la nivelul aşteptărilor: trei lumi, pline de fiinţe cu care nu se întâlniseră niciodată, care nu le datorau nimic, cu care nu împărtăşeau nici măcar aceeaşi moştenire moleculară, fiecare deviase suficientă energie cât să-şi ilumineze toate oraşele lor timp de un deceniu şi urmaseră instrucţiunile date de străini până la ultimul atom, până la nanosecundă, pentru a face să funcţioneze totul.

Ce se întâmpla acum depindea în întregime de Distanţi.

Tridentul funcţiona de aproximativ o lună când proiectanţii săi veniseră să-şi ocupe locul. Până acum, nu observase niciun fel de semnale cu raze

gamma ieşind din protuberantă. Acel puls deosebit pe care Leila şi Jasim îl văzuseră declanşând fluorescenta se va fi epuizat de mult, bineînţeles, însă utilitatea localizării lor actuale a fost afirmată pe baza a trei prezumţii: Distanţii vor folosi aceeaşi rută pentru multe alte transmisiuni de date; o parte din radiaţia purtătoare de informaţii va trece de receptorul intenţionat; iar cele două noduri ale reţelei au continuat să meargă inerţial suficient de mult timp ca datele împrăştiate să sosească, totuşi, aici, de-a lungul aceleiaşi traiectorii previzibile.

Fără aceste trei componente suplimentare, livrate de către cei mai puţin credibili dintre partenerii lor, Tridentul vă fi inutil.

– Jos, spuse Leila. Poate vreo verandă cu pereţii de sticlă?

– Îmi place cum sună.

Convocă un plan al casei şi schiţă câteva idei, apoi coborâră ca să le încerce la scară naturală.

Stătuseră pe orbită în jurul Najibului şi călătoriseră întrupaţi spre cele trei lumi ale sale, frumoase, asemănătoare şi golaşe, însă nu mai fuseseră niciodată astfel în spaţiul interstelar. Sau, cel puţin, nu fuseseră niciodată conştienţi de asta.

Încă nu erau cu adevăraţi întrupaţi, dar nu aveai nevoie de carne şi oase ca să simţi vidul din jurul tău; să fii conştient şi comutat la o descriere onestă a mediului tău înconjurător era suficient. Cea mai aproape dintre lumile susţinătoare ale Tridentului se afla la şase sute de ani-lumină depărtare. Distanţa până la Najib era incomensurabilă. Leila păşea încoace şi-ncolo pe verandă, privind spre stele, ezitantă în trupul său virtual, nesigură sub falsa gravitaţie.

Trecuseră douăzeci şi opt de mii de ani de când plecaseră de pe Najib. Toţi copiii lor şi nepoţii lor mai mult ca sigur că aleseseră moartea, cu mult timp în urmă. Niciun mesaj nu fusese trimis după ei pe Nazdeek; Leila ceruse ea însăşi această tăcere, temându-se că ar fi insuportabil de dureros să afle veşti, zi de zi, cărora să nu le poată da niciun răspuns semnificativ, despre evenimente la care ea n-ar putea participa niciodată. Acum regreta asta. Ar fi vrut să citească despre vieţile nepoţilor ei, aşa cum ar face-o cu biografia unui strămoş. Voia să afle cum se terminaseră lucrurile, aşa ca un călător în timp ce era.

Trecu o a doua lună de observare, nimic nou. Un flux de date, ajuns până la ei de pe Nazdeek, era la fel de irelevant. Pentru că orice nou indiciu privitor la localizarea razei ajuns la Nazdeek şi apoi trimis pe Trident străbătea drumul cu mii de ani mai mult decât trecerea directă a razei înseşi, aşa că, dacă Nazeek găsea dovezi că raza rămăsese „încă” pe traiectorie, toate acestea erau veşti depăşite despre un puls pentru care nu fuseseră acolo să-l intercepteze. Oricum, dacă Nazdeekul raporta că raza se deplasase, cel puţin asta le-ar fi pus imediat capăt chinurilor, spunându-le că Tridentul a fost construit prea târziu.

Jasim aranja pe verandă o grădină de legume şi crescu, la lumina stelelor, plante comestibile exotice. Leila se conformă şi mancă alături de el; era un joc nevinovat. Ar fi putut imagina orice în jurul casei: peisaje de pe oricare din planetele vizitate de ei, desenate din amintirile lor, orice lume imaginară. Dacă această mică prefăcătorie era suficientă pentru a-i ajuta

să-şi menţină sănătatea mintală şi să-i ancoreze de realitate, atunci aşa să fie.

Din când în când, Leila simţea câte unul dintre cele mai ciudate accese de izolare induse de Trident: iată, cunoaşterea întregii galaxii nu mai era la vârful degetelor ei. Descrierea lor drept călători codificase vastele amintiri personale, declarative şi episodice, iar printre bagajele lor erau incluse biblioteci prodigioase, însă ea era obişnuită să aibă mult mai mult la dispoziţie. Fiecare planetă populată deţinea un depozit de informaţii care erau, pur şi simplu, prea voluminoase pentru a fi stocate pe Trident, împreună cu un flux constant de exabyţi de ştiri trimise de alte lumi. Oriunde te aflai în galaxie, unele ştiri erau deja vechi, teorii ademenitoare, deja discreditate, unele date cu totul ieşite din uz. Deşi, Leila o ştia, existau şi miliarde de fapte confirmate riguros - rezultate a milioane de ani de gândire, experiment şi observaţii - care dispăruseră dincolo de posibilităţile ei de acces.

Întrebări, la care orice copil din Amalgam s-ar fi aşteptat să i se răspundă instantaneu, necesitau o mie două sute de ani până primeau o replică.

Nu-i veni în minte niciun fel de astfel de întrebare, dar mai apăreau momente când simplul fapt că lucrurile stăteau chiar aşa o făcea să se simtă insuportabil de dezrădăcinată, plutind în derivă nu numai faţă de trecutul şi semenii ei, ci şi faţă de civilizaţia însăşi.

Tridentul ţipă:

– Date!

Leila era pe cale să înregistreze o vedere pentru Şerpii de pe Nazdeek. Jasim se afla pe verandă, udându-şi plantele. Leila se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă trecând prin perete, după ce comandase cărămizilor să se despartă ca o cortină din tifon.

Se aşezară unul lângă altul, privind primirea fluxului de analiză.

Un puls de raze gamma, de frecvenţa aşteptată, provenit din exact locul care trebuia, tocmai trecuse peste Trident. Raza era masiv atenuată de distanţă, fără a mai pomeni că mare parte din energie fusese interceptată de posesorul ei îndreptăţit, dar scăpase destul şi ajunsese suficient pe Trident încât observatorul să descifreze natura pulsului.

Fără nicio îndoială, era modulat cu informaţii. Existau modificări repetate, precise, de fază în radiaţie, de neimaginat în componenţa oricărei surse naturale de raze gamma, şi care ar fi fost lipsite de sens în oricare rază produsă artificial cu oricare alt scop decât comunicarea.

Pulsul avusese o durată de trei secunde, transportând cam zece la puterea douăzeci şi patru de biţi de date. Mare parte din încărcătură părea să fie întâmplătoare, însă asta nu excludea un conţinut cu înţeles; sugera o criptare eficientă. Reţeaua Amalgamului trimitea date criptate prin canalele clasice, sigure, precum acesta, iar cheile necesare pentru decodificarea lor se expediau printr-un al doilea canal cuantic. Leila nu se aşteptase nicio clipă să pună mâna pe informaţii necriptate, dezvăluind, într-o clipită, secretele Distanţilor. Să aibă o dovadă clară că în miez exista cineva care discuta cu altcineva şi să fie confirmată o parte din canalul lor de legătură însemna o satisfacţie suficientă. Dar nu era numai atât. Între mesajele propriu-zise, Tridentul identificase secvenţe scurte, ordonate, necriptate. Până la un anumit grad, totul se făcea pe ghicite, însă având o

cantitate atât de mare de date, măsurile statistice constituiau indicatori puternici. O parte din date păreau să fie informaţii despre trafic, adrese pentru mesajele transportate prin reţea. O altă parte părea să constituie informaţii despre traiectoriile curente şi viitoare ale nodurilor. Dacă Tridentul decriptase cu adevărat asta, puteau calcula unde să-l poziţioneze pe succesorul său. De fapt, dacă-l plasau pe succesorul său suficient de aproape de miez, era posibil să menţină constant acest observator în zona de dispersare a razei.

Jasim nu putu să reziste ideii de a o face pe avocatul diavolului.

– Ştii, asta ar putea fi doar o parte a ceea ce ne aruncă înapoi toate sondele, discutând cu o altă componentă a sa. Distanţii înşişi ar putea fi, de fapt, morţi, în vreme ce sistemul lor de securitate continuă să duduie de flecărelile sale paranoide.

Leila zise cu voioşie:

– Las-o mai moale cu ipotezele. Nu înghit momeala.

Se întoarse să-l îmbrăţişeze şi se sărutară.

– Am uitat şi cum să sărbătorim. Şi acum ce facem? zise ea.

El îşi plimbă, uşor, vârful degetelor de-a lungul braţului ei. Leila deschise peisajul, creând o a patra dimensiune spaţială. Îi luă mâna, o sărută, şi i-o puse pe inima ei pulsând. Trupurile li se reconfigurară, terminaţiile nervoase acoperind toate suprafeţele, în interior şi exterior.

Jasim intră în ea, iar ea în el, topologia mediului ambiant schimbându-se pentru a-i învălui pe amândoi într-o îmbrăţişare mutuală. Din viaţa lor dispăru totul, în afară de plăcere, triumf şi prezenţa fiecăruia, pe cât de apropiată ar putea fi vreodată.

VII

– Sunteţi aici pentru Petrecerea de Ascultare?

Heptapodul chitinos, care rătăcea pe strada aglomerată cu un cărucior cu mâncare, dăruind-o la întâmplare, cu mărinimie, îi oferi Leilei o tavă cu gustări preparate conform preferinţelor ei şi ale lui Jasim. O acceptă, apoi se opri pentru a permite ca Tassef, planeta pe care tocmai puseseră piciorul, să o informeze asupra înţelesului întrebării. Oamenii din întreaga regiune, îi explică Tassef, călătoriseră până pe această lume pentru a asista la un eveniment special. Cu aproximativ cincisprezece mii de ani înainte, o emisie de informaţii dinspre reţeaua Distanţilor fusese interceptată de un observator din apropiere. Izolate, aceste emisii însemnau foarte puţin; oricum, localnicii sperau că măcar unul dintre observatoarele menţionate în apropiere de Massa, pe partea cealaltă a miezului galactic, ar fi putut intercepta scurgeri de date incluzând şi multe dintre pachetele identice cu informaţii, transmise cu patruzeci de mii de ani înainte. Dacă astfel de observaţii au avut loc, cu adevărat, vestea conţinutului lor exact ar trebui acum, în sfârşit, să fie pe cale să ajungă pe Tassef prin rutele mai lungi, din interiorul discului galactic, ale reţelei Amalgamului. Odată ce ar putea fi comparate cele două observaţii, va deveni clar care mesaje din sesiunea de Ascultare răzbătuseră în acea parte din reţeaua Distanţilor care puteau fi testate de pe Tassef. Comparaţia ar propulsa proiectul de cartare a tuturor adreselor simbolice văzute în pachetele de date, pe localizări fizice reale.

Leila spuse:

– Nu pentru asta am venit noi, dar acum că ştim, vom fi şi mai încântaţi să ne aflăm aici.

Heptapodul emise un ciripit înţeles de Leila drept un salut graţios de bun venit, apoi îşi reluă drumul prin mulţime.

– Îţi aminteşti când mi-ai spus că toată lumea se va plictisi de Distanţi în vreme ce noi suntem încă în tranzit? întrebă Jasim.

– Am spus că, în cele din urmă, se va întâmpla aşa. Dacă nu în deplasarea asta, în următoarea.

– Da, însă ai zis asta acum cinci deplasări.

Leila se încruntă, pregătindu-se să-l corecteze, dar când verifică, îşi dădu seama că era adevărat.

Nu se aşteptaseră ca Tasseful să fie atât de aglomerat când îl aleseseră drept destinaţie, cu circa zece mii de ani înainte. Planeta le oferi o mică încăpere din acest oraş, Shalouf, şi impuse o limită de o mie de ani a prezenţei lor acolo, dacă doreau să rămână întrupaţi fără să adopte cetăţenia locală. În ultimii cincizeci de ani veniseră aici peste un miliard de vizitatori, anticipând veştile despre observaţiile de pe Massa, dar incapabili să prezică momentul când acestea vor sosi pe Tassef deoarece detaliile privind traiectoriile observatoarelor erau încă pe drum.

Ea mărturisi:

– Nu m-am gândit niciodată că un miliard de oameni şi-ar pregăti planurile de călătorie pe baza unui asemenea puzzle.

– Planurile de călătorie? Jasim râse. Noi am ales să ne aranjăm moartea în funcţie de acelaşi lucru.

– Da, dar noi suntem doar nişte ciudaţi.

Jasim făcu un gest spre strada aglomerată.

– Nu cred că ne putem concura la o asemenea scară.

Rătăciră prin oraş, sorbind din atmosfera de carnaval, persistentă de decenii întregi. Erau oameni de toate fenotipurile întâlnite de Leila mai înainte, ba chiar mai mult: bipezi, patrupezi, hexapozi, mergând, târşâindu-şi picioarele, târându-se, gonind ori înălţându-se mult deasupra străzii cu aripi penate, solzoase sau membranoase. Unii erau izolaţi în atmosfera lor preferată, alţii, precum Leila şi Jasim, aleseseră să se întrupeze într-un înlocuitor organic care nu respecta chiar toate instrucţiunile chimice ancestrale. Fizica şi geometria legaseră mâinile evoluţiei şi multe încercări de rezolvare a aceloraşi probleme se reuneau în răspunsuri similare, însă diferiţii replicatori ai galaxiei încă mai controlau zvârcolelile lor idiosincratice. Când Leila permise translatorului ei să eşantioneze cacofonia de voce şi semnale, la întâmplare, se simţi ca şi cum întregul disc galactic, întregul Amalgam, s-ar fi întâlnit în această mică metropolă.

De fapt, majoritatea călătorilor veniseră de la doar câteva sute de ani-lumină ca să fie aici. Ea şi Jasim preferaseră să excludă din rezumat locul lor în istoria Ascultării, iar Leila se surprinse păşind prin mulţime cu o anumită îngâmfare, ca şi cum ar fi fost cineva cu o înţelepciune nerecunoscută, amuzat de înflorirea târzie şi, fără îndoială, superficială a interesului faţă de mase. La o examinare mai amănunţită, orice simţământ de cunoaştere superioară era greu de justificat când majoritatea acestor oameni ar fi evoluat impregnaţi de idei cu care ea se acomoda doar cu mare întârziere. Fusese proiectată o nouă generaţie de observatoare, în vreme ce ea şi Jasim se aflaseră în tranzit, bazată pe „gloanţe puternice”: femto-maşinării[31], ciorchini de protoni şi neutroni stabili numai pentru o trilionime de secundă, lansaţi la viteze ultrarelativiste, astfel că dilatarea timpului le permitea să supravieţuiască destul de mult pentru a se ciocni de alte componente şi să se combine în minuscule observatoare din raze gamma, de scurtă durată. Trucul de bază cu care fusese construit Tridentul evoluase de la o procedură de unică folosinţă la un fenomen de miniaturizare produsă în masă, cu miliarde de gloanţe puternice, fiind, literalmente, trase încontinuu de pe mii de planete din jurul discului interior.

Femto-maşinăriile însele erau o idee veche, însă a fost nevoie de provocările tehnologice ale Ascultării pentru a motiva pe cineva să mai scoată câteva trucuri din ele. Istoricii înţeleseseră dintotdeauna că, pe termen lung, progresul tehnologic era o asimptotă orizontală: odată ce oamenii aveau tot, mai mult sau mai puţin, din ceea ce îşi doreau şi era fizic posibil, orice schimbare suplimentară va lua exponenţial mai mult timp pentru a fi realizată, ceea ce diminuează rezultatele şi conferă motive mai puţine pentru acelaşi efort. Amalgamul va petrece, probabil, un eon

[31] Femto – o formulare combinată, folosită în numele unităţilor de măsură de 10^{-15} (o cvadrilionime) mai mici decât unitatea denumită la baza cuvântului. Origine: Daneză, norvegiană *femt* (*en*) cincisprezece (n. tr.).

apropiindu-se târâş de finalul său, însă aceasta era dovada că doar schimbările de circumstanţă puteau încă declanşa o renaştere, două, modeste, fără a fi necesară vreo descoperire ştiinţifică nouă şi radicală, nici măcar o nouă tehnologie originală.

Se opriră să se odihnească într-o piaţă, lângă o fântână mică, bolborosind de hidrocarburi aromatice. Localnicii din Tassef, patrupezi cu piele lucioasă şi alunecoasă, se jucau în jeturile negre şi lipicioase, apoi se lingeau unii pe alţii.

Jasim îşi feri ochii de soare.

– Am avut un copil la bătrâneţe, apoi i-am văzut nepoţii prosperând. Nu ştiu ce-a mai rămas de făcut, glăsui el.

– Nu.

Leila nu se grăbea să moară, dar gustaseră timp de cincizeci de mii de ani din consecinţele descoperirii lor. Sosiseră în urma veştilor despre semnalele din raze gamma, în timp ce dădeau ocol discului interior, petrecând conştienţi mai puţin de un secol, în timp ce goneau dintr-o lume într-alta. La început, căutaseră un nou rol vital pe care să-l joace, dar ajunseseră, încet, să accepte faptul că avalanşa declanşată de ei îi depăşise. Hărţi fizice şi logice ale reţelei Distanţilor erau alcătuite la fel de repede pe cât permiteau legile fizicii. Miliarde de oameni, de pe mii de planete, împrăştiate în jurul limitei interioare a teritoriului Amalgamului, îşi împărtăşeau observaţiile, pentru a ajuta la asamblarea pieselor scheletului reţelei vecinilor lor evazivi. Când acel proiect se va fi terminat, nu va fi sfârşitul lumii, dar ar putea marca începutul unui hiatus îndelungat. Datele criptate, clasice, nu vor mai produce niciodată nimic altceva decât rutele de trafic; niciun fel de ingeniozitate n-ar putea să ducă la extragerea conţinutului. Cheile cuantice, capabile să deschidă accesul spre date, presupunând că Distanţii ar fi folosit aşa ceva, ar fi absolut imune la orice furt, copiere, sau eşantionare pe ascuns. Iar într-o bună zi, se va întâmpla încă un progres major, şi atunci totul se va schimba din nou, însă voiau ei să aştepte o sută de mii de ani, un milion de ani, doar ca să vadă ce va mai urma?

Amabilii heptapozi - nu localnicii, ci vizitatori de pe o planetă aflată la treizeci de ani-lumină, care, fără îndoială, îşi asumaseră, dintr-un soi de instinct, datoria ospitalităţii - păreau să se arate ori de câte ori cineva era flămând. Leila încercă să-l atragă pe acesta, al doilea, într-o conversaţie, dar heptapodul se scuză politicos ca să plece în graba mare să hrănească pe altcineva.

– Poate că asta-i tot. Vom aştepta veştile de pe Massa, apoi vom sărbători o vreme, şi punem punct, zise Leila.

Jasim îi luă mâna.

– Şi mie mi se pare corect aşa. Nu sunt sigur, dar nici nu cred că voi fi vreodată.

– Eşti obosit? rosti ea. Plictisit?

– Nici vorbă, răspunse el. Mă simt satisfăcut. Cu ceea ce-am făcut noi, ceea ce-am văzut noi. Şi nu vreau să diluez asta. Nu vreau să hoinăresc la nesfârşit, privind cum se estompează, până începem să ne simţim, din nou, ca pe Najib.

– Nu.

Rămaseră în piaţă până la lăsarea amurgului şi priviră stele din miez apărând pe cer. Văzuseră această aglomeraţie uluitoare şi strălucitoare din toate unghiurile posibile, însă Leila nu se sătura niciodată de această privelişte.

Jasim scoase un oftat amuzat şi exasperat.

– Acel loc minunat, enervant, de neatins. Cred că întregul Amalgam va fi mort şi dispărut de mult, fără să fi pus nimeni piciorul pe acolo.

Leila simţi un val subit de iritare, care se adânci într-un sentiment de repulsie.

– Este doar un loc, la fel ca oricare altul! Stele, gaze, praf, planete. Nu este vreun tărâm metafizic. Nu este nici măcar foarte departe. Propria noastră planetă natală se află la o distanţă de douăzeci de ori mai mare.

– Propria noastră planetă natală nu are un gard de netrecut în jurul ei. Dacă chiar am vrea asta, am putea să ne întoarcem acolo.

Leila devenise sfidătoare:

– Dacă chiar am vrea, am putea intra în miez.

Jasim râse.

– Ai citit ceva în mesajele acelea şi nu mi-ai relatat şi mie? Cum se spune paznicilor de acolo „Sesam, deschide-te”?

Leila se ridică şi convocă o hartă a reţelei Distanţilor, pentru a se suprapune cu privelişte a lor, săgetând cerul cu conuri înguste de lumină violetă. Un con apăru cu vârful înainte, ca un cerc minuscul: raza a cărei dispersare a ajuns în apropiere de Tassef. Îşi lăsă mâna pe umărul lui şi focaliză imaginea pe cercul acela. Se deschise înaintea lor ca un tunel îmbietor.

– Ştim de unde provine raza. Nu ştim însă, cu siguranţă, dacă traficul desfăşurat între aceste noduri specifice decurge în ambele direcţii, dar am găsit exemple din belşug de locuri unde se întâmplă asta. Dacă orientăm un semnal de aici, înapoi, pe direcţia dispersării şi-l facem să fie destul de lat, atunci n-o să atingem doar nodul de emisie, vom atinge şi receptorul.

Jasim rămase tăcut.

– Cunoaştem formatul datelor, continuă ea. Ştim care este traseul informaţiei. Putem trimite pachetele de date spre un nod din partea cealaltă a miezului, unuia unde dispersarea iese din Massa.

– Ce te face să crezi că vor accepta pachetele? întrebă Jasim.

– Nu există nimic ce să nu înţelegem din formatul lor, nimic care să nu poată fi scris şi de noi.

– Nimic din partea necriptată. Dar dacă există o autorizaţie, sau chiar o verificare, în partea criptată, atunci orice pachet fără aceasta va fi respins ca zgomot de fond.

– E adevărat, se învoi ea.

– Chiar vrei să faci asta? spuse el.

Mâna ei era încă pe umărul său, iar ea-i putea simţi încordarea crescându-i în trup.

– Absolut.

– Ne transmitem de aici la Massa, ca date necriptate, format clasic, pe care le poate citi oricine, oricine să le poată copia, modifica sau altera?

– Acum o clipă ziceai că ne-ar respinge ca zgomot de fond.

– Asta-i cea mai mică dintre temerile noastre.

– Poate.

Jasim se zgribuli, iar trupul său aproape că intră în convulsii. Dădu drumul unui şuvoi de obscenităţi, apoi scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

– Ce-i cu tine? Este vreun soi de test? Dacă spun că blufezi, atunci admiţi că-i o glumă?

Leila clătină din cap.

– Şi nu, asta nu-i răzbunarea pentru ce-ai făcut în drum spre Trident. Asta-i şansa ta. Asta-i ceea ce aşteptam noi să facem, nu Ascultarea, aia nu înseamnă nimic. Miezul se află chiar înaintea noastră, dar ne putem apropia mai mult de ei, mai mult decât oricine altcineva până acum.

– Dacă o ţinem tot aşa, ne-ar putea face orice.

– Nu sunt barbari. Nu ne-au declarat război. Chiar şi sporii tehnici s-au reîntors neatinşi.

– Dacă le infestăm reţeaua, asta-i mai rău decât un spor tehnic.

– Să infestăm! Niciuna dintre aceste rute nu este aglomerată. Trecerea câtorva exabiţi nu înseamnă nimic.

– N-ai nicio idee cum vor reacţiona.

– Nu, mărturisi ea. Nu am. Dar sunt gata să aflu.

Jasim se ridică.

– Am putea să trimitem un mesaj-test, mai întâi. Apoi să mergem pe Massa şi să vedem dacă a sosit în siguranţă.

– Am putea face asta, consimţi Leila. Ar fi un plan deştept.

– Deci eşti de acord?

Jasim îi dărui un zâmbet precaut, îngheţat.

– Vom transmite un mesaj-test. Trimite o enciclopedie. Trimite nişte salutări într-o limbă universală.

– Bine. Prima dată vom trimite aceste lucruri. Însă nu aştept mai mult de o zi după aceea. Nu mă duc la Massa pe calea cea lungă. Am să o iau pe scurtătură. Trec prin miez.

VIII

Amalgamul fusese atât de generos cu Leila, iar interesul local în Distanţi atât de intens, încât aproape uitase că, de fapt, nu era îndreptăţită la un flux nelimitat şi necondiţionat de resurse, care să fie folosit în orice fel presupus de obsesia ei.

Când ceru Tassef-ului mijloacele necesare construirii unui emiţător de raze gamma de energie înaltă, pentru a-l aţinti spre miez, o interogă timp de o oră şi apoi răspunse că întreaga chestiune necesita o consultare îndelungată şi extinsă. Îşi dădea seama că nu avea rost să protesteze că, în comparaţie cu găzduirea unui miliard de invitaţi, timp de două secole, costurile unui asemenea demers ar fi fost neînsemnate. Problema agasantă era nu consumul de energie, sau vreo altă consecinţă la fel de microscopică pentru confortul şi facilităţile localnicilor din Tassef. Problema era dacă nu cumva acţiunile propuse de ea ar fi putut fi considerate drept nedorite şi agresive de către Distanţi şi dacă nu cumva acest afront ar fi putut provoca vreo formă de represalii.

Nenumărate sonde şi spori fuseseră returnaţi din miez, cu blândeţe şi răbdare, neatinşi, însă reveniseră târându-se la mai puţin de viteza luminii. Un fascicul de raze gamma nu putea fi interceptat şi returnat înainte de a-şi fi atins ţinta programată. Cu toate că Leilei i se părea grosier ca reţeaua să prefere să respingă datele, nu era ceva deplasat să presupui că sensibilităţile Distanţilor s-ar putea să difere, în acest punct, de ale sale.

Jasim părăsise Shalouful, plecând spre un oraş aflat pe partea cealaltă a planetei. Sentimentele Leilei în această privinţă erau amestecate; întotdeauna era dureros atunci când se separau, însă reamintindu-i-se că nu erau irevocabil sudaţi împreună îi aducea şi un simţământ de netăgăduit de pace şi libertate. Îl iubea dincolo de orice limite, dar asta nu însemna ultimul cuvânt în toate chestiunile. Nu era sigură dacă nu cumva nu va renunţa, până la urmă, şi nu va muri în pace, alături de el, când vor veni veştile din Massa; existau momente când totul i se părea de-a dreptul pervers, masochist şi o fudulie să fugă de acel final calm şi demn, doar pentru a încerca să încheie modesta lor revoluţie cu o sminteală nouă şi spectaculos de periculoasă. Nu era nici pe de-a-ntregul convinsă că Jasim nu se va răzgândi şi el şi s-o ia de mână în timp ce se aruncau împreună de pe stâncă.

După ce au trecut atâtea luni, fără a fi luată nicio decizie vizavi de cererea ei, niciun fel de veşti de pe Massa şi nicio uvertură din partea soţului ei, Leila deveni oratoare, călătorind din oraş în oraş, şi-şi prezentă planul de a tăia o cale prin inima protuberantei galactice. Cuvintele şi imaginea sa fură convertite într-un forum virtual, dar prezenţa ei fizică era o cale prin care atrăgea atenţia asupra cauzei sale, iar pelerinii la Petrecerea Ascultării, la fel şi tassefienii, se îmbulzeau în locurile de întâlnire când venea ea. Stăpânea stilul şi limba locală, dar le lăsă sub influenţa unor manierisme străine potrivite. Faptul că se ivise un zvon, potrivit căruia ea era unul dintre Primii Ascultători, nu-i afectară cifrele participării publicului.

Când ajunse în oraşul exilului autoimpus al lui Jasim, îl căută în van prin public. În timp ce se plimba prin noapte, o cuprinse un sentiment de panică. Nu simţea teamă pentru ea însăşi, dar gândul că poate el murea aici, singur, i se păru de nesuportat.

Rămase pe stradă, plângând. Cum de se ajunsese la asta? Fuseseră pregătiţi pentru un eşec glorios, pregătiţi să fie zdrobiţi sub tăcerea implacabilă a Distanţilor, iar în loc de asta, fructele strădaniei lor se risipiseră în întregul disc galactic, revigorând mii de culturi. Cum de putea fi atât de amar gustul succesului?

Leila îşi imaginã cum îl strigă pe Jasim, îl găseşte, îl ţine din nou în braţe, reparând rănile lor.

Totuşi, înlăuntrul ei rămăsese o aşchie de oţel. Privi în sus, spre cerul învăpăiat. Distanţii erau acolo, aşteptând, provocând-o să se arate înaintea lor. Să ajungă până aici, apoi să se retragă de pe margine pentru consolarea unei îmbrăţişări familiare ar descalifica-o. Nu se va retrage.

Sosiră veştile de pe Massa: cu patruzeci de mii de ani înainte, dispersia dinspre cealaltă parte a miezului fusese surprinsă la timp. Fascicule vaste de date se potriveau cu observaţiile pe care Tassef le ţinuse în aşteptarea acestui moment, timp de cincisprezece mii de ani.

Mai mult chiar: în câteva minute se succedară rapoarte despre alte corelări, trimise de alte observatoare. În timp ce mesajul de pe Massa era retransmis pe cuprinsul întregului disc interior, fusese găsită o întreagă cascadă de mesaje în concordanţă cu alte bănci de date.

Văzând unde fuseseră aruncate pachetele de date din flux, adresele lor abstracte deveniră locuri concrete, localizări fizice din interiorul miezului. În timp ce Leila stătea în piaţa centrală din Shalouf, în amurg, absorbind rapoartele, reţeaua Distanţilor devenea tot mai substanţială, tot mai puţin eterică, cu fiecare minut ce trecea.

Străzile din preajma ei erupeau în semne de bucurie: strigăte poliglote, ciripituri şi ţârâieli, miresme de sărbătoare şi schimbări vii de pigmentaţie. Izbucniri de luminescenţă se răspândiră prin toată piaţa. Chiar şi heptapozii, neobosiţi şi sobri, îşi abandonaseră cărucioarele cu hrană să se aşeze pe spate, rotindu-se de încântare. Leila se învârti primprejur, sorbind informaţia, poruncindu-i translatorului ei să-i imprime adânc în minte sensul fiecărui gest disparat şi sunet, unificând caleidoscopul într-o singură încărcătură emoţională.

Pe măsură ce stelele din miez îşi făceau apariţia, Tasseful oferi tuturor o imagine suprapusă, cu noile rute cartografiate strălucind ca nişte autostrăzi aurii. De peste tot în jurul ei, Leila recepţiona semnalele celor care se alăturau priveliştii: reprezentanţi ai tuturor civilizaţiilor, tuturor speciilor, orice replicator, puteau acum vedea drumurile secrete ale Distanţilor pictate pe cer.

Leila străbătu străzile din Shalouf, simţind acut absenţa lui Jasim, dar fiind mult prea familiarizată cu durerea pentru a putea fi copleşită de ea. Dacă bucuria acestui moment era înăbuşită, toate celebrările vor fi năpăstuite acum în acelaşi fel. Nu se putea aştepta la nimic altceva. Se va obişnui.

Tasseful i se adresă:

– Cetăţenii au ajuns la o decizie. Vor da curs cererii tale.

– Sunt recunoscătoare.

– Există o condiţie. Transmiţătorul trebuie să fie construit la cel puţin douăzeci de ani-lumină distanţă, fie în spaţiul interstelar, fie în regiunea circumstelară a unui sistem nelocuit.

– Înţeleg.

În acest fel, în eventualitatea în care Distanţii aveau să se simtă ameninţaţi până la punctul în care acest lucru să provoace o replică distrugătoare, Tassef ar fi supravieţuit unui act de violenţă, cel puţin la scară stelară, dirijat împotriva transmiţătorului însuşi.

– Te sfătuim să pregăteşti planurile finale pentru echipament şi să le trimiţi atunci când eşti sigură că-şi vor îndeplini menirea.

– Desigur.

Leila se întoarse în camera sa şi revizui planurile pe care le proiectase deja. Anticipase că tassefienii vor vrea o marjă considerabilă de siguranţă, aşa că se apucase şi calculase economisirile de energie pentru scenarii detaliate, implicând sporii tehnici şi patruzeci şi şapte de nori de comete, care intrau în jurisdicţia Tassef. Nu fură necesare decât câteva secunde pentru identificarea celui mai bun care să îndeplinească toate condiţiile, şi-l depuse fără nicio ezitare.

Pe străzi, Petrecerea Ascultării continuă. Pentru miliarde de pelerini, asta era suficient: vor pleca acasă, se vor reîntoarce la nepoţii lor şi vor muri fericiţi ştiind că văzuseră, în sfârşit, ceva nou în lume. Leila îi invidia; fusese o vreme când şi ei i-ar fi fost suficient.

Părăsi încăperea şi se alătură petrecerii, flecărind, râzând, dansând cu străinii, lăsându-se purtată de val. Apoi răsări soarele, se duse acasă, păşind uşor peste trupurile adormite care umpleau strada.

Sporii tehnologici erau din ultima generaţie: proiectile puternice, lansate aproape la viteza luminii, care-şi pierdeau impulsul plonjând în inima unei stele şi apoi se reconstruiau la densitatea atomică în timp ce se descompuneau în atmosfera stelară. De fapt, femto-maşinăriile muribunde construiau nano-maşinării, după aceleaşi planuri precum cele purtate de ele însele la nivel de densităţi nucleare, şi continuau să se reproducă până la norul de comete şi să înceapă munca adevărată, de extracţie a materiilor prime şi de construire a transmiţătorului de raze gamma.

Leila contemplă posibilitatea de a le urma, trimiţându-se ca semnal emis cu ajutorul unui transmiţător încă neconstruit. Nu va fi o tărăşenie atât de mare precum cea a lui Jasim, cu Tridentul; gloanţele puternice fuseseră folosite deja cu succes în acest fel, în cazul a sute de stele similare.

Până la urmă, decise să aştepte pe Tassef un semn că transmiţătorul fusese construit fără probleme şi că se testase, se aliniase şi se calibrase singur. Dacă avea de gând să mărşăluiască orbeşte în miez, ar fi fost absurd să se împiedice şi să cadă prematur, înainte ca măcar să fi ajuns în prag.

Când sosi ziua, în centrul Shaloufului se adunară cam zece mii de oameni pentru a-i ura călătorului o deplasare în siguranţă. Leila ar fi preferat să dispară fără nicio zarvă, dar după ce făcuse atâtea pentru a-şi susţine cauza, renunţase la intimitatea sa, iar tassefienii păreau să considere că le datora această explozie de culoare şi ceremonie.

La patruzeci şi şase de ani după Petrecerea Ascultării, majoritatea pelerinilor reveniseră acasă, însă dintre cei câteva sute care mai zăboviseră prin Shalouf, aproape toţi veniră să asiste la curioasa adnotare la evenimentul principal. Leila nu era sigură că toată lumea de aici credea că reţeaua Distanţilor nu va face şi altceva decât s-o trimită înapoi, direct în disc, însă simpatia exprimată de aceşti privitori părea autentică. Cineva se deranjase chiar să scoată la iveală o propoziţie, scrisă în cea mai veche limbă supravieţuitoare a strămoşilor speciei ei: *safar bekheyr*, fie-ţi călătoria binecuvântată. O scriseseră pe tot cerul, în grafia antică pe care ea o văzuse ultima dată cu optzeci de mii de ani înainte, iar acum o împrăştiaseră în mulţime fonetic, pentru ca toţi cei întâlniţi în cale să-i facă urări de bine, pline de speranţe.

Tassef, delegatul neînsufleţit al tuturor cetăţenilor planetei, se adresă mulţimii înşirând tot felul de baliverne ceremoniale, cam sumbre. Mintea Leilei rătăcea aiurea, oprindu-se la observaţia că, probabil, era părtaşă la o execuţie publică. Nu conta. Îşi luase rămas-bun de la prieteni şi familie cu mult timp în urmă. Când va trece prin poarta de ceremonii, care fusese mânjită cu un amestec precum catranul, considerat de tassefieni drept culmea frumuseţii, îşi va închide ochii, amintindu-şi de ultima ei noapte pe Najib, lăsând mileniile de după să se prăbuşească într-un vis. Până la urmă, toată lumea alegea moartea şi nimeni nu putea avea un sfârşit perfect. Mai bine să te bazezi pe propriile judecăţi imperfecte, mai bine să-ţi transformi viaţa în ceva anost decât să trăieşti pe vremurile când natura te ştergea, pur şi simplu, la nimereală.

Când Tassef tăcu, din mulţime se ridică o voce familiară.

– Încă mai eşti hotărâtă să faci această prostie?

Leila privi în jos, spre soţul ei.

– Da, sunt.

– Nu te-ai mai putea răzgândi?

– Nu.

– Atunci vin cu tine.

Jasim îşi făcu loc prin mulţimea uluită, urcându-se pe scenă. Leila i se adresă între patru ochi:

– Ne faci de râs pe amândoi.

El îi răspunse în acelaşi fel:

– Nu fi meschină. Ştiu că te-am rănit, însă vina aparţine amândurora.

– De ce te porţi aşa? Ţi-ai făcut foarte clar cunoscute preferinţele.

– Crezi că mă pot uita la tine cum te avânţi în primejdie şi să nu-ţi fiu alături?

– Erai gata să mori dacă Tridentul ar fi eşuat. Erai gata să mă laşi în urmă, atunci.

– Am spus şi eu o dată ce gândesc, iar atunci nu mi-ai dat de ales. Ai insistat.

O luă de mână.

– Ştii că m-am ferit de tine, în toată această vreme, pentru că am sperat că te va face să te răzgândeşti. Am dat greş. Aşa că, iată-mă.

Leilei i se înmuie sufletul.

– Vorbeşti serios? Vii cu mine?

– Orice-ţi fac ţie, să ne facă asta amândurora, zise el.

Leila nu avea niciun argument împotrivă, nicio urmă de furie, niciun fel de falsă amabilitate. Îl dorise dintotdeauna alături de ea, la sfârşitul vieţii, şi nu-l va respinge acum.

I se adresă lui Tassef:

– Încă un pasager. E voie?

Bugetul energetic permitea o mie de ani de transmisiuni de testare lansate în urma ei; Jasim nu va fi decât un punct minuscul de date suplimentare.

– E voie.

Tassef se apucă să explice mulţimii adunate ce schimbare intervenise, la fel şi tuturor gură-cască risipiţi pe întreaga planetă.

– Vom împleti datele amândurora într-un singur pachet. Nu vreau să ajung pe Massa şi să descopăr apoi că pe tine te-au trimis din greşeală pe Jahnom, zise Jasim.

– Prea bine.

Leila făcu schimbările necesare. Niciunul dintre Ascultători nu ştia, până acum, că veneau şi niciun mesaj trimis în direcţia lor nu-i putea avertiza din timp, însă informaţiile trimise în miez aveau să fie precedate de instrucţiuni pe care oricine din Amalgam le-ar considera clare şi fără niciun fel de ambiguităţi, cerându-se ca descrierile lor să fie materializate numai dacă erau recepţionate pe Massa. Dacă erau găsiţi într-o altă dispersie de date pe trasee, nu voiau să fie întrupaţi de mai multe ori. Iar dacă nu ajungeau la Massa, asta era.

Cel de-al doilea discurs al Tassefului se termină. Leila privi mulţimea pentru ultima oară şi lăsă ca iritarea provocată de ceremonia bombastică să se disipeze în amuzament. Dacă s-ar fi numărat printre cei teferi la minte, ar fi putut, cu uşurinţă, să se arate şi ea pe aici, să privească un cuplu de smintiţi antici încercând să păşească pe un drum imaginar de pe cer şi să le ureze *safar bekheyr*.

Îl apucă strâns de mână pe Jasim şi se îndreptară spre poartă.

IX

Degetele Leilei se împreunară, cu palmele goale. Se simţea ca şi cum era în cădere, dar sub privirile ei nu părea să se mişte nimic. Tot ce putea vedea era un fundal aflat la depărtare, ale cărui magnitudine şi apropiere erau imposibil de evaluat: mii de stele albastre, intense, pe fundalul întunecimii spaţiului.

Se uită în jur, după Jasim, însă era absolut singură. Nu putea vedea niciun vehicul sau vreo altă maşinărie care ar fi putut s-o debarce în acest vid. Sub ea nu era nici măcar o planetă, sau o stea izolată, cea mai strălucitoare, spre care să se îndrepte. Deşi era absurd, totuşi respira. Toate celelalte aparenţe îi indicau faptul că plutea în vid, probabil prin spaţiul interstelar. Plămânii i se umpleau şi se goleau. Aerul, precum şi pielea ei, nu era nici fierbinte, nici rece.

Cineva sau ceva o întrupase, sau poate că o rula ca pe un program. Nu se afla pe Massa, era sigură de asta; nu vizitase niciodată planeta aceea, însă niciunde în Amalgam un oaspete n-ar fi fost tratat aşa. Nici măcar unul sosit neanunţat, prin dispersia de informaţii ieşite din miezul galactic.

Leila spuse:

– Mă ascultaţi? Mă înţelegeţi?

Îşi auzea propriul ei glas, sec, lipsit de orice rezonanţă. Acustica era perfect de înţeles într-un loc vast, fără curenţi de aer, dacă nu cumva chiar fără aer.

Oriunde în Amalgam, *ştiai* dacă eşti întrupat sau nu; era în natura tuturor corpurilor, fie ele virtuale sau reale, ca întreaga cunoaştere declarativă, în detaliu, să se afle acolo, la îndemână. Aici, când Leila încercă să convoace aceeaşi informaţie, mintea ei rămase goală. Era ca o absenţă ciudată, simţită pe Trident, când fusese separată de depozitarele civilizaţiei, însă aici amputarea pătrunsese din plin înlăuntrul ei.

Trase adânc aer în piept, dar nu se simţea nici urmă de iz, nici măcar o undă a propriului ei miros corporal, la care s-ar fi aşteptat, dacă întrupa fenotipul său ancestral, sau oricare forme de corporale surogat, adoptate de ea atunci când mediul o cerea. Se ciupi de pielea de pe antebraţ; se simţea mai aproape de pielea ei originală decât oricare dintre substitutele pe care le purtase vreodată. Se poate să-i fi compus acest trup din ceva remarcabil de aproape de original şi inert, din punct de vedere chimic, punând-o apoi într-un container imens, cu aer, dar începea să simtă duhoarea puternică de sintetic. Aer şi piele deopotrivă, făcute din biţi şi nu atomi, bănuia ea.

Aşadar, unde era Jasim? Îi rulau şi programul lui, într-un decor separat? Îi strigă numele, încercând ca sunetul explorator să nu fie prea plângăreţ. Înţelegea prea bine acum de ce încercase, atât de insistent, s-o ţină departe de acest loc şi de ce nu reuşise el să rămână pe loc: gândul că Distanţii ar putea face ceva de nedescris conştiinţei lui neajutorate, într-un loc unde ea nu putea spera să ajungă sau să vadă, era ca o lamă încinsă la roşu, lipită de piept. Tot ce putea face era să încerce să-şi decupleze panica şi să reprime posibilitatea aceasta. Bine, era singur aici, dar la fel

sunt şi eu şi nu-i chiar rău. Prin analogie, dacă nu abuzaseră de ea, de ce să-l fi rănit pe Jasim?

Se strădui să rămână calmă. Distanţii catadicsiseră să-i acorde conştiinţă, însă nu se putea aştepta la nivelul de facilităţi cu care era obişnuită. Pentru început, era perfect normal ca gazdele ei să nu poată sau să nu dorească să o conecteze la o sursă de informaţii echivalentă cu bibliotecile din Amalgam, şi poate că absenţa unei cunoaşteri somatice nu era cu mult diferită. Decât s-o inducă intenţionat în eroare cu privire la trupul său, poate că examinaseră canalele de date relevante şi deciseseră că orice-ar fi băgat în ele ar fi condus la erori. Înţelegerea descrierii transmise de ea, suficient de bine încât să o ducă la nivel conştient, era ceva, însă asta nu garanta că ştiau cum să traducă detaliile tehnice ale instanţierii sale în propriul ei limbaj.

Iar dacă scuza ignoranţei-plus-cinste era prea groasă pentru a putea fi înghiţită, nu era greu să te gândeşti la Distanţi ca la nişte secretoşi patologici, fără a fi însă malefici. Dacă voiau să păstreze tăcerea cu privire la felul în care o aduseseră la viaţă, ceea ce ar fi dezvăluit ceva despre ei, şi asta era de înţeles. Nu era nevoie s-o facă de dragul de a o chinui.

Leila cercetă cerul din jur şi simţi o tresărire de recunoaştere. Memorase poziţiile stelelor cel mai apropiate de nodul-ţintă, locul spre care ar fi trebuit dirijată prima ei transmisiune, iar acum, pe fundal, se contura un model al elementelor care se potriveau în constelaţii distincte. I se arăta cerul privit din acel nod. Asta nu dovedea nimic despre localizarea ei actuală, însă cea mai simplă explicaţie era că Distanţii o instanţiaseră aici, în loc s-o trimită în reţea. Stelele se aflau în poziţiile prevăzute de ea pentru momentul sosirii, aşa că dacă aceasta era realitatea, întârzierea cu care se decisese să se trateze cu intrusul fusese minimă. Nu avuseseră loc deliberări care să dureze o mie de ani, informaţia nu fusese transmisă vreunui factor de decizie îndepărtat. Ori Distanţii înşişi erau prezenţi aici, ori maşinăriile nodului erau atât de sofisticate încât era posibil ca ei să fi fost aici. N-ar fi putut fi trezită dintr-o întâmplare; trebuia să fie un act deliberat. O făcea să se întrebe dacă Distanţii se aşteptaseră la aşa ceva în acest mileniu.

– Şi-acum, ce urmează? întrebă ea.

Gazdele ei rămaseră tăcute.

– Mă azvârliţi înapoi pe Tassef?

Sondele, cu traiectoriile lor inversate, nu aveau nicio înregistrare a experienţei; poate că Distanţii nu incorporau aceste noi amintiri în descrierea ei, înainte de a o returna. Îşi întinse mâinile, rugătoare.

– Dacă aveţi de gând să ştergeţi această amintire, atunci de nu-mi vorbiţi mai întâi? Sunt complet în mâinile voastre, mă puteţi trimite în mormânt cu secretele voastre. De ce m-aţi mai trezit, dacă nu vreţi să discutaţi?

În tăcerea care se lăsă, Leila îşi imagină un răspuns: ca s-o studieze. Faptul că anumite chestiuni legate de comportamentul ei n-ar fi putut fi niciodată descifrate prin examinarea descrierii ei statice era o certitudine matematică; singura cale credibilă de a prevedea ce-ar face ea în orice scenariu dat era s-o trezească şi s-o pună să se confrunte cu situaţia. Desigur, s-ar putea să fi ales ca mai înainte s-o trezească de ori de câte ori ar fi dorit ei, fără a-i permite să aibă amintiri despre instanţierile de dinainte. Avu parte de un moment de ameţeală existenţială brută: aceasta

ar putea fi a mia, a miliarda secvenţă dintr-o serie extrem de vastă de experimente, făcute în timp ce temnicerii ei permutau zeci de variabile pentru a-i cataloga răspunsurile.

Ameţeala trecu. Orice era posibil, însă prefera să dezbată ipoteze mai plăcute.

– Am venit aici să discutăm, spuse ea. Înţeleg că nu vreţi ca noi să trimitem maşinării, dar trebuie să existe şi ceva despre care să putem vorbi, ceva ce am putea învăţa unii de la alţii. În disc, de fiecare dată când se întâlnesc două civilizaţii capabile de călătorii în spaţiu, află că au ceva în comun. Unele interese sau avantaje mutuale.

La auzul propriului său discurs onest, disipându-se în atmosfera virtuală înconjurătoare, Leila începu să râdă. Argumentele pe care i le prezentase, timp de secole, lui Jasim, prietenilor ei de pe Najib, Şerpilor de pe Nazdeek păreau acum ridicole, stânjenitoare. Cum ar putea ea să se confrunte cu Distanţii şi să pretindă că ar avea ceva să le ofere, ceva ce nu examinaseră şi respinseseră, deja, cu sute de mii de ani înainte? Amalgamul nu încercase niciodată să-şi ascundă natura. Distanţii îi priviseră, îi studiaseră de departe şi, în mod conştient, aleseseră izolarea. Să apară aici şi să înceapă să înşire avantajele contactului cu ei, de parcă aşa ceva n-ar fi trecut niciodată prin mintea gazdelor sale, era, pur şi simplu, insultător.

Leila tăcu. Chiar dacă-şi pierduse încrederea în rolul ei de emisar cultural, cel puţin dovedise, spre propria ei satisfacţie, că aici exista ceva mult mai inteligent decât gardul-catapultă întâlnit de sonde. Distanţii n-o îmbrăţişaseră, însă întreaga operaţiune nu fusese în van. Să te trezeşti în miez, chiar şi în tăcere, era chiar mai mult decât avusese vreodată dreptul să viseze.

– Vă rog, acum aduceţi-l pe soţul meu, şi apoi vă vom lăsa în pace, spuse ea.

Rugămintea ei fierbinte primi acelaşi răspuns ca şi până atunci. Leila rezistă tentaţiei de a se lansa, din nou, în speculaţii despre variabilele experimentului. Nu credea că o civilizaţie cu o vechime de un milion de ani era interesată în testarea rezistenţei ei la izolare, lipsind-o de companionul său şi urmărind-o să vadă cât timp trece până când va încerca să se sinucidă. Distanţii nu acceptau ordine din partea ei; foarte bine. Dacă nu era nici subiectul unui experiment menit s-o facă să-şi piardă minţile, nici vreun oaspete de preţ, căruia să i se îndeplinească orice dorinţă, atunci trebuia să existe un alt fel de relaţie între ei, pe care încă nu o înţelegea. Dintr-un anumit motiv, era necesar să fie conştientă.

Se întinse spre cer, căutând un indiciu în nodul propriu-zis, sau orice altă caracteristică nebăgată în seamă, dar la fel de bine era posibil ca ea să existe acum într-o hartă stelară, chiar dacă era una curăţată de toate adnotările obişnuite. Calea Lactee, planul stelar care împărţea cerul, era ascunsă aici de norii groşi de gaze şi praf, dar Leila avea reperele ei; ştia ce direcţie ducea mai adânc în miezul galactic, şi care înapoi spre disc.

Contempla soarele îndepărtat al Tassefului cu simţăminte amestecate, aşa cum s-ar uita un marinar în urma sa, aruncând o ultimă privire spre uscat. În timp ce dorul după o privelişte familiară i se amplifica, în apropierea ei apăru un cilindru de lumină violetă, circumscriindu-se pe direcţia privirii ei. Pentru prima dată, Leila simţi că starea de

imponderabilitate dispăruse: o acceleraţie uşoară o ducea înainte, de-a lungul unei traiectorii imaginare.

– Nu! Aşteptaţi!

Îşi închise ochii şi se făcu ghem. Acceleraţia încetă şi când îşi deschise pleoapele, tunelul de lumină pierise.

Se lăsă să plutească fără vlagă, fără să mai dea nicio atenţie vreunui aspect de pe bolta cerească, aşteptând să vadă ce se va întâmpla dacă-şi va menţine mintea eliberată de orice dorinţă de a se deplasa.

După o oră scursă în acest fel, fenomenul tot nu se mai repetă. Leila îşi întoarse privirea în direcţia opusă, spre miez. Îşi debarasa mintea de orice urmă de timiditate şi nostalgie, imaginându-şi fiorii daţi de afundarea şi mai adâncă în acest teritoriu violent, spectaculos şi străin. La început, mediul nu-i răspunse în niciun fel, dar mai apoi îşi concentra foarte intens atenţia în direcţia celui de-al doilea nod, cel spre care sperase că-i va fi direcţionată transmisia ei, de la primul nod, în drumul său spre miezul galactic.

Aceeaşi lumină violetă, aceeaşi mişcare. De data asta, Leila mai aşteptă câteva clipe înainte să întrerupă vraja.

Dacă nu era vorba de un joc sadic, fără niciun rost, Distanţii îi ofereau o alegere clară. Se putea întoarce pe Tassef, în Amalgam. Putea anunţa că încercase cu degetul şi aceste ape misterioase şi supravieţuise ca să povestească tot. Sau putea să plonjeze în miez, pe cât de adânc îşi putuse imagina vreodată, şi să vadă unde o ducea reţeaua.

– Nici-o promisiune? întrebă ea. Nici-o garanţie că am să ies afară pe partea cealaltă? Niciun fel de intimităţi de contact, pentru a mă ademeni mai departe?

Gândea cu glas tare, neaşteptându-se la vreun răspuns. Începea să fie convinsă că gazdele sale îi priveau pe străini prin prisma unui simţ solid, însă foarte bine conturat, al obligaţiei. Au trimis înapoi, proprietarilor lor, sondele automate, lăsându-le intacte cu mare scrupulozitate. O treziseră pe această intrusă pentru a-i oferi o alegere: voia, cu adevărat, să meargă acolo unde sugerase transmisiunea, ori se aventurase până aici ca un copil care doar avea nevoie să-şi găsească drumul spre casă? Nu i-ar face niciun rău şi ar trimite-o în călătorie fără consimţământul ei, însă acestea erau limitele datoriei şi grijii lor. Nu-i erau îndatoraţi cu absolut nimic. Nu trebuia să beneficieze de urări de bun venit, de ospitalitate, de conversaţie.

– Ce se întâmplă cu Jasim? Îmi veţi da o şansă să mă consult cu el?

Se puse pe aşteptat, imaginându-şi faţa lui, dorindu-i prezenţa, în speranţa ca ei să-i citească gândurile dacă vorbele ei îi depăşeau. Dacă ar putea decodifica o aspiraţie spre un punct pe cer, cu siguranţă că această dorinţă de a avea companie n-ar fi atât de dificil de înţeles? Încercă diferite variante, bazându-se pe structura abstractă a datelor lor îmbinate din transmisiune, sperând ca asta ar putea clarifica obiectul dorinţei sale, dacă aspectul lui fizic nu însemna nimic pentru ei.

Rămase singură.

Stelele care o înconjurau pronunţau singurele opţiuni aflate la dispoziţia ei. Dacă voia să fie cu Jasim pentru ultima oară, înainte de a muri, trebuia să facă aceeaşi alegere ca şi el.

Simetria cerea ca el să se confrunte cu aceeaşi dilemă.

Cum ar gândi el? S-ar putea să fie tentat să se retragă, în siguranţa de pe Tassef, dar se reconciliase cu ea în Shalouf cu singurul scop de a o putea urma în primejdie. El ar înţelege că voia să intre şi mai adânc, ar vrea să-şi croiască drum până la Massa, deschizând scurtătura prin miez, dovedind-o sigură pentru viitorii călători.

Ar înţelege chiar şi faptul că ea ar putea avea un acces de vinovăţie în decursul acestei prezumtive linii a raţionamentului şi că ar fi capabilă să contemple ideea de a face la rândul ei un sacrificiu? El înfruntase necunoscutul pentru ea, şi deja se aleseseră cu recompensa: ajunseseră mai aproape de Distanţi decât oricine altcineva în istorie. De ce nu putea fi suficient atât? Din câte-şi putea da seama, era posibil ca gazdele sale să nici n-o mai trezească înainte de Massa. La ce-ar renunţa ea dacă s-ar întoarce acum?

Mai mult chiar, ce-ar putea aştepta Jasim din partea ei? Să mărşăluiască neobosită, urmându-şi obsesia până la capăt, sau să pună dragostea pentru el pe primul plan?

Posibilităţile se multiplicau într-o regresie infinită. Se cunoşteau unul pe celălalt pe cât de bine se puteau cunoaşte doi oameni, dar nu-şi purtaseră şi mintea celuilalt înlăuntrul lor.

Leila pluti prin tărâmul de stele întrebându-se dacă Jasim luase deja decizia. După ce băgase de seamă că Distanţii nu erau torţionarii de care se temuse el, o luase deja spre Tassef, satisfăcut că, aflată în mâinile lor, nu era expusă niciunui pericol? Sau se gândise că experienţa lor într-un singur nod nu însemna nimic? Aici nu era Amalgamul, această cultură putea fi de o mie de ori mai segmentată.

Ciclul de presupuneri şi dubii nu ducea nicăieri. Dacă ar încerca să-l urmeze până la sfârşit, ar fi paralizată. Nu existau niciun fel de garanţii; nu putea decât să aleagă cel mai mic rău posibil. Dacă se întorcea pe Tassef, doar ca să afle că Jasim trecuse singur prin miez, ar fi fost ceva de nesuportat: pierderea lui ar fi fost în van. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar putea încerca să-l urmeze, reîntorcându-se imediat spre protuberanţă, dar ar fi cu secole, deja, în urma lui.

Dacă-şi continua drumul spre Massa şi Jasim ar fi cel care s-a retras, cel puţin ar şti că se afla în siguranţă. Ar mai şti şi că el nu fusese îngrijorat până la disperare pentru ea, că indiferenţa benignă a Distanţilor, la primul nod, fusese suficientă pentru a-l convinge că ei nu-i vor face niciun rău.

Acesta era răspunsul pentru ea: trebuia să continue întregul drum până pe Massa. Cu speranţa, dar fără promisiunea că Jasim se gândise să facă la fel.

Luase decizia, însă mai zăbovi prin spaţiu. Nu pentru că ar fi avut dubii, ci pentru că nu voia să renunţe atât de uşor la ocazia pentru care luptase atât de mult. Nu ştia dacă vreunul dintre Distanţi o privea şi o asculta, citindu-i gândurile, exarninându-i dorinţele. Poate că erau atât de indiferenţi şi lipsiţi de orice curiozitate, încât delegaseră tot în seama programelor fără viaţă, instruindu-şi doar maşinăriile să o asiste cât timp îi lua să se decidă unde voia să meargă. Totuşi trebuia să mai facă o ultimă încercare de a ajunge la ei, altfel n-ar putea muri împăcată.

– Poate că aveţi dreptate, spuse ea. Poate că aţi fost cu ochii pe noi în ultimul milion de ani şi aţi băgat de seamă că nu avem nimic să vă oferim. Poate că tehnologia noastră e înapoiată, filozofia naivă, obiceiurile noastre,

bizare, manierele noastre, îngrozitoare. Dacă este adevărat că suntem mult în urma voastră, aţi putea totuşi să ne puneţi măcar pe direcţia cea bună. Să argumentaţi, cumva, de ce-ar trebui să schimbăm ceva.

Tăcere.

Atunci Leila glăsui:

– Bine, iertaţi-mi impertinenţa. Trebuie să vă spun, cinstit, că nu vom fi ultimii care nu vă vor da pace. Amalgamul este plin de seminţii care vor încerca să găsească metode de a ajunge până la voi. Asta va continua vreme de milioane de ani, până când vom ajunge la convingerea că vă înţelegem. Dacă asta vă ofensează, nu ne judecaţi prea aspru. Nu putem face altceva. Aşa suntem noi.

Îşi închise ochii, încercând să se asigure că nu mai era nimic ca să regrete că rămăsese nerostit.

– Vă mulţumesc că ne-aţi permis să trecem în siguranţă, adăugă ea. Dacă asta-i ceea ce ne oferiţi, sper ca poporul meu să vă întoarcă favoarea, într-o bună zi, dacă există vreun loc unde vreţi să ajungeţi.

Îşi deschise ochii şi căută cu privirea destinaţia ei: tot mai adânc în reţea, spre miez.

X

Munţii de lângă oraşul Astraahat începeau cu o pantă leneşă, care promitea o călătorie lejeră, însă, treptat, deveni tot mai abruptă. La fel şi vegetaţia, pitică şi rară la poalele muntelui, devenea tot mai deasă şi mai înaltă pe măsură ce urcai.

Jasim spuse:

– Ajunge.

Se opri şi se lăsă pe bastonul de alpinist.

– Încă o oră, se rugă Leila.

El căzu pe gânduri.

– Ce zici de jumătate de oră de odihnă, apoi jumătate de oră de mers?

– O oră de odihnă, una de mers.

El scoate un hohot obosit.

– Bine. Câte una din fiecare.

Îşi croiră amândoi drum prin vegetaţia deasă până ajunseră la un loc unde se puteau aşeza.

Jasim îi turnă în palme apă din bidonul său, iar ea se spălă pe faţă. Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând zgomotele nefamiliare ale sălbăticiei. Sub umbrarul pădurii se lăsase amurgul, iar când Leila se uită spre peticul de cer de deasupra lor, putu zări stelele din miez, ca pe nişte mărgele minuscule, translucide.

Uneori, totul părea un vis, însă trăirea nu înceta niciodată cu adevărat. Distanţii o treziseră la fiecare nod, îi arătaseră priveliştea, o lăsaseră să aleagă. Văzuse mii de spectacole, dintr-o parte a miezului în cealaltă: nove canibale, grupuri uluitoare de stele nou-născute, pitice albe, gemene, în curs de coliziune. Văzuse şi gaura neagră din centrul galaxiei, discul ei de acreţie strălucind cu raze X, sfâşiind lent stelele în bucăţi.

Era posibil să fi fost o minciună foarte sofisticată, o simulare plauzibilă, însă fiecare detaliu accesibil de pe observatoarele de pe disc confirma cele văzute. Dacă fusese schimbat ceva, sau i s-ar fi ascuns ceva, trebuie că erau mărunţişuri. Poate, artefactele Distanţilor înşişi fuseseră scoase din peisaj, cu toate că Leila credea că acestea erau la fel ca şi urmele lăsate de ei în teritoriu, atât de subtile încât oricum nu era nimic de ascuns.

– Unde eşti? întrebă aspru Jasim.

Ea-şi coborî privirea şi-i răspunse cu blândeţe:

– Sunt aici, cu tine. Îmi aminteam doar.

Când se treziseră pe Massa, înconjuraţi de Ascultători ovaţionând în delir, au fost întrebaţi:

– Ce s-a întâmplat acolo? Ce-aţi văzut?

Leila nu ştia de ce-şi ţinuse gura, întorcându-se spre soţul ei, în loc să dea imediat drumul poveştii, cu toate detaliile. Poate că n-a ştiut, pur şi simplu, de unde să înceapă.

Indiferent de motiv, Jasim a fost cel care a răspuns primul.

– Nimic. Am trecut prin poarta de pe Tassef şi acum suntem aici. De cealaltă parte a miezului.

Timp de aproape o lună, ea refuză, pur şi simplu, să-l creadă. Nimic? Nu ai văzut nimic? Trebuie să fie o minciună, o glumă. Vreun soi de răzbunare.

Nu asta era natura lui, şi o ştia prea bine. Totuşi, se agăţase şi ea de această explicaţie cât putuse de mult, până când devenise imposibil să mai creadă acest lucru, şi atunci îi ceruse iertare.

Şase luni mai târziu, un alt călător se disipase din miez. Unul dintre pelerinii radicali de la Petrecerea Ascultării le călcase pe urme şi o luase pe scurtătură. La fel ca Jasim, acest heptapod nu văzuse nimic, nu avusese nicio experienţă.

Leila se străduise să-şi lămurească de ce fusese, probabil, tratată altfel. Era sfârşitul teoriei sale conform căreia Distanţii se simţeau obligaţi moral să se asigure că fiecare pasager din reţeaua lor ştia ce face, doar dacă decideau că acţiunile lor erau suficiente ca să demonstreze intruşilor din disc, luaţi în considerare la modul generic, că făceau o alegere responsabilă. Se putea ca doar un eşantion funcţional, o versiune conştientă a vecinilor lor, să le fie de ajuns ca să ajungă la concluzia că înţelegeau tot ceea ce voiau să ştie? Era posibil ca acest capriciu, de fapt, să fie o parte din strategia menită de a atrage şi mai mulţi vizitatori cu posibilitatea apetisantă ca oricare dintre ei, cu puţin noroc, să aibă parte de ceva mult dincolo de toţi predecesorii lor? Sau fusese parte dintr-un plan de a-i descuraja pe intruşi prin învăluirea cu incertitudine a experienţei? Cel mai simplu act de descurajare ar fi respingerea tuturor transmisiunilor nedorite, iar promisiunea cea mai eficientă ar fi oferirea câtorva cuvinte clare de bun venit, dar dacă ar fi urmat astfel de reguli rezonabile Distanţii n-ar mai fi fost ei.

– Ştii ce cred eu? vorbi Jasim. Ai vrut atât de mult să te trezeşti, încât nu te-au putut refuza. Şi-au dat seama că mie nu-mi păsa atât. Pur şi simplu.

– Şi ce-a fost cu heptapodul? S-a dus singur. Nu eşantiona ceva pe drum, pentru a supraveghea pe altcineva.

El dădu din umeri.

– Poate că a acţionat într-un impuls de moment. Mie mi s-au părut cu toţii nefiresc de dornici, indiferent de ce făceau. Poate că Distanţii sunt capabili să le perceapă dispoziţiile mult mai bine.

– Nu cred un cuvânt, zise Leila.

Jasim îşi întinse mâinile într-un gest de resemnare.

– Sunt sigur că m-ai putea convinge în cinci minute, dacă te-aş lăsa. Dar dacă am fi coborît dealul şi-am fi aşteptat următorul călător venit din miez, şi apoi pe următorul, până când motivul pentru care unii au beneficiat de marele tur, iar alţii nu ar deveni clar, cu toate astea ar mai fi încă o întrebare, apoi încă una. Dacă aş vrea să trăiesc încă zece mii de ani, m-aş ocupa de altceva. Iar în această ultimă oră...

Vocea i se stinse.

– Ştiu. Ai dreptate, spuse Leila.

Se aşeză, ascultând ciripitul şi bâzâitul ciudat, emise de creaturi despre care nu ştia nimic. Ar fi putut absorbi fiecare fapt înregistrat despre ele, într-o clipă, însă nu-i păsa, nu avea nevoie să ştie aşa ceva.

După ei ar mai putea veni cineva, să-i descifreze pe Distanţi, sau să perfecţioneze acea încercare frustrantă şi turbulentă odată cu stadiul următor. Ea şi Jasim au fost iniţiatorii, iar asta era destul. Ceea ce realizaseră era mai mult decât îşi imaginaseră vreodată, acasă, pe Najib. Totuşi, acum venise vremea să se oprească, atâta vreme cât mai erau ei

înşişi: extinşi de experienţă, însă nu desfiguraţi dincolo de orice posibilitate de recunoaştere.

Îşi terminară apa, bând-o până la ultimele picături. Lăsară bidoanele în urmă. Jasim o luă de mână şi urcară împreună, atacând versantul umăr la umăr.

INSULA CÂINILOR[32]

— “The Ile of Dogges” 2006 —

de Elizabeth Bear & Sarah Monette

[32]Originally published in „*Aeon Seven*” , May 2006, ed. Marti McKenna, Bridget McKenna, publ. Scorpius Digital Publishing. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Traducerea: Laura Bocancios

ELIZABETH BEAR s-a născut la Hartford, Connecticut, şi locuieşte acum în Deşertul Mojave, lângă Las Vegas. A câştigat Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun nou scriitor, în anul 2005. Povestirile ei au apărut în *SCI FICTION*, *Interzone*, *The Third Alternative*, *On Spec* şi altele. Povestirea „Tideline" a primit Premiul Hugo în 2008, iar nuvela „Shoggoths în Bloom" a primit Premiul Hugo în 2009. Este autoarea a trei romane SF de mare succes, *Hammered, Scardown* şi *Worldwired*, după care au urmat nu mai puţin de treisprezece romane şi culegerea de proze scurte *The Chains That You Refuse*. Cele mai recente cărţi ale ei sunt *The White City* şi *The Sea Thy Mistress*.

SARAH MONETTE s-a născut şi a crescut în Oak Ridge, Tennessee, unul dintre oraşele secrete ale Proiectului Manhattan. Terminându-şi doctoratul în teatrul Renaşterii engleze, acum locuieşte şi scrie într-o casă veche de nouăzeci şi nouă de ani din Upper Midwest. Primul ei roman, *Melusine*, a fost publicat în 2005. Cel mai recent roman al său este *Corambis*, alături de culegerea de texte scurte *The Bone Key*. Proza ei scurtă a apărut în multe publicaţii, printre care *Strange Horizons*, *Aeon, Alchemy* şi *Lady Churchill's Rosebud Wristlet*. A primit patru menţiuni de onoare de la *The Year's Best Fantasy and Horror*. Site-ul lui Sarah Monette este www.sarahmonette.com.

În povestioara şugubeaţă care urmează, autoarele demonstrează că, deşi forţele cenzurii şi ale represiunii sunt prezente pretutindeni şi în orice vremuri, există şi aceia care nu vor precupeţi niciun efort pentru ca operele de artă să nu piară de pe pământ...

Lumina avea să ardă destul.

Sir Edmund Tylney, chinuit de durere şi duhnind din pricina dinţilor stricaţi, stătea în faţa bufetului şi îşi sfărma un cub de zahăr în vinul alb şi sec, făcând ca un prundiş galben-nisipiu să se aşeze pe fundul cupei. Agită băutura, s-o îndulcească, apoi o luă cu el la masa de citit, unde îl aştepta un vraf de coli in-cvarto, tăiate de-a lungul îndoiturilor cu un cuţit de buzunar.

Aşează paharul pe masă, în lumina soarelui, şi îşi trase taburetul, târşâind pe covoraşele de trestie picioarele scurte pentru a-l potrivi şi se aşează. Întinse mâna stângă după vin, mâna dreaptă după manuscris, trăgându-le pe amândouă lângă el, peste tăblia prinsă în cuie a mesei. După care frunzări cu unghia foile din cea mai ieftină hârtie dictando de la Speilman.

Aplecându-se în lumină, tresărind când vinul îndulcit îi străfulgera dinţii la fiecare sorbitură, citi.

Întoarse ultima filă, parţial acoperită cu un scris cursiv, dând pe gât ultima înghiţitură vinovată din cupă. Tylney îşi scoase propriul cuţit de buzunar, tăie un vârf nou la un condei şi - pe un sfert curat de coală - începu să scrie documentul de rigoare. Acest Jonson era lipsit de experienţă, fără doar şi poate. Dar Tom Nashe ar fi trebuit să ştie mai multe.

Tylney înghiţi cu nesaţ încă o cupă de vin, înainte să-şi pună sigiliul pe respingere, bând numaidecât, înainte ca dinţii să înceapă să-l doară. Se ştia, fără vanitate, drept un om isteţ - inteligent, citit. Trebuia să fie, ca să-şi facă treaba ca maestru de ceremonii şi cenzor al reginei, căci dramaturgii erau de asemenea isteţi şi îşi camuflau satirele sub straturi de vorbe de duh şi vicleşug. Cu cât mai buni dramaturgii, cu atât mai bună piesa şi cu atât mai atent trebuia să fie Tylney.

Insula câinilor era o piesă bună. Vioaie, spirituală. Foarte iscusită, aşa cum era de aşteptat de la Tom Nashe şi nou-venitul Jonson. Iar ochiul pătrunzător şi îndelung exersat al lui Tylney vedea satira la fiecare pagină, zeflemisindu-i - printre o mulţime de alte ţinte mai puţin însemnate - pe Elizabeth, consiliul ei privat şi pe Lordul Şambelan.

Nu putea fi jucată.

SAMSON CEL-DEVOTAT-CAUZEI
De ce se numeşte Insula câinilor?

WITWORTH
Fiindcă aici sunt oameni asemeni câinilor sălbatici. De sunt mulţi la număr, sfârtecă un leu, dar dacă leul se repede la unul ce-i singur, câinele se smereşte şi se întoarce cu burta-n sus.
Iară de leul doar i-o cere, îşi sfâşie fârtaţii.

SAMSON CEL-DEVOTAT-CAUZEI
Dar nu e drept aşa? Căci, negreşit, un câine trebuie să cinstească un leu.

WITWORTH

Dar pe insula aceasta, până şi leul e un câine[33].

Nu putea fi jucată, dar a fost. Câteva zile mai târziu, în ciuda respingerii, Jonson şi Oamenii Contelui de Pembroke puseră în scenă *Insula câinilor* la Teatrul Swan. În aceeaşi zi, Jonson şi actorii principali erau în lanţuri, la Marshalsea, interogaţi cu gingăşie de propriul torţionar al reginei, Topcliffe însuşi. Celălalt autor, Thomas Nashe, fugi din oraş, spre a scăpa de arest. Iar The Theatre, The Curtain şi The Swan, cele mai de seamă teatre ale Londrei, lâncezeau, cu spectacolele interzise.

Insula câinilor lâncezea şi ea, aşezată morman în colţul biroului lui Tylney, apăsată de cuţitaşul lui (între ascuţiri). Zăcea cu faţa în jos, cu paginile împodobite de scrisul mai multor condeie. Cerneala neagră, mată, din gogoşi de ristic, nu începuse încă să se decoloreze, şi nici căldura verii să se domolească atunci când Tylney, în mod previzibil, fu onorat de vizita Maestrului Jonson.

Încheieturile groase ale dramaturgului erau şi acum înroşite de muşcături de purici şi julituri de cătuşe, în contrapunct cu broderia unor cicatrice mai vechi care-i brăzdau mâinile masive. Un păr neadecvat de scurt i se cârlionţa deasupra feţei pocite, ciupite de vărsat. Trecea de un metru optzeci acest Ben Jonson. Fusese soldat în Ţările de Jos.

Se aplecă să pătrundă prin cadrul uşii, dar înăuntru se îndreptă, păşind lateral după ce închise uşa, astfel că în spate avea peretele.

– Aţi ars hârtiile lui Tom.

– A părăsit Londra. Trebuie să ne asigurăm cu privire la piesă, la toate copiile ei.

– Toate? În ciuda grosolanei lui bravade, tinereţea lui Jonson se trăda în naturaleţea cu care îşi dezvălui surprinderea. E doar o piesă de teatru.

– Maestre Jonson, spuse Tylney, înălţând mâinile în faţa lui, o ia în derâdere pe regină. Mai mult de-atât, i-ar putea încuraja pe alţii s-o ia în derâdere pe regină. Asta e sediţiune.

Venindu-şi în fire, Jonson pufni. Începu să se plimbe, cu paşi mici şi iuţi, se întoarse şi o luă de la capăt.

– Iar spionii Parrot şi Poley, care au fost întemniţaţi împreună cu mine? Gândeaţi că am a le spune ceva?

– Nu erau spionii mei, răspunse Tylney. Probabil ai lui Topcliffe. Poate să fi crezut că ai de împărtăşit ceva de interes pentru el. Vreo simpatie papistaşă, Maestre Jonson? Legături scoţiene?

Jonson se opri în cel mai îndepărtat punct al traseului său şi aţinti cu privirea pereţii căptuşiţi cu panouri de lemn. Balta hoinară de soare îi încălzea acum cizmele. Întinse o mână, aşeză patru vârfuri boante de degete şi un deget mare pe perete - podindu-şi palma - şi îşi lăsă capul în jos, astfel că braţul îi ascundea cea mai mare parte a feţei. Cealaltă mână, observă Tylney, şterse în treacăt suprafaţa bufetului, lăsând în urmă ceva pe jumătate ascuns lângă călimară.

– E de prisos să stărui pentru înapoierea manuscrisului, presupun.

– Distrus, zise Tylney, fără să-şi lase ochii să cadă asupra paginilor de pe birou. Şi, de parcă asta ar fi fost toată stăpânirea pe care şi-o putea

[33]Toate citatele sunt din ediţia Seria Poeţi Emeriţi a *Insulei câinilor*, publicată de Anthony Baldassare (University of Nevada Press, Las Vegas, 2006).

pretinde, întrebarea îi ţâşni de pe buze: De ce s-o faci, Maestre Jonson? De ce s-o scrii?

Jonson ridică dintr-un umăr masiv.

– Fiindcă e o piesă bună.

Zadarnic să ceri raţiune de la un poet! E ca şi cum ai conversa cu o pisică. Tylney ridică clopoţelul, aflat pe birou, în colţul opus manuscrisului care trebuia să fie deja distrus, şi sună, o chemare pentru secretarul său.

– Du-te acasă, Maestre Jonson.

– Încă n-aţi isprăvit cu mine, Sir Edmund, răspunse Jonson, când uşa se dădu în lături - nu era o ameninţare, doar un adevăr.

Nu era secretarul obişnuit, ci un ins înalt, subţirel, cu părul negru şi ondulat, cu răsuflarea înmiresmată şi dinţi albi, frumoşi.

– Nu, zise Tylney. Aşteptă ţăcănitul clanţei, înainte de a adăuga: Nu-mi închipui c-am isprăvit.

ANGELL
Tuns-ai oile, Groat?

GROAT
Tuns, dar lâna lor e doar argint.

Îi înmânează lui Angell o pungă.

ANGELL
Atunci trebuie să fii Iason şi să găseşti lâna de aur; sau
poate trebuie
doar tunsă mai aproape de piele.

GROAT
Nu le-o fi frig oilor, fără de lână?

ANGELL
Poate să le crească alta. Şi, credinciosule Groat, ce
protimiseşti tu, să le fie frig oilor tale sau să se înfierbânte
stăpânul tău?

GROAT
Dacă-i după mine, oile n-au decât să dârdâie.

Tylney aşteptă până când paşii lui Jonson se stinseră, apoi mai aşteptă încă puţin. Când se convinse că nici secretarul, nici scriitorul nu se întorc, ocoli masa în vârful picioarelor şi ridică punga zornăitoare pe care o lăsase Jonson. O săltă în mână, un gest profesionist, şi se încruntă. Grea.

O puse la loc, acolo unde o aşezase Jonson, şi se duse să taie zahăr de pe căpăţână şi să-şi mai pregătească o cupă de vin tare, ca să-l bea în timp ce recitea piesa de teatru. De data aceasta, citi mai repede, stând în picioare unde lumina era mai bună, aşezând cupa pe bufet, lângă călimară şi mita lui Jonson. Întoarse fiecare pagină, până la ultima, iar când isprăvi, era isprăvit şi vinul.

Cântări manuscrisul în mână şi îl privi încruntat, sugându-şi dinţii măcinaţi de durere.

Era august. În cămin nu ardea focul.

Azvârli manuscrisul pe bufet, aşează mituiala deasupra, încuie uşa în urma lui şi se duse să-i spună secretarului - vărul obişnuitului flăcău, spunea el, care era la pat, cu frisoane - că poate să plece.

WITWORTH
Aceea e Moli Douăparale. I se spune Regina Câinilor.

SAMSON CEL-DEVOTAT-CAUZEI
Din ce pricină?

WITWORTH
Fiindcă, dacă un om cuvântă despre ea ceva ce nu ar
trebui, îşi asmute dulăii
să-l facă să nu mai sufle o vorbă.

Sir Edmund Tylney zăcea treaz în noapte. Îl chinuiau dinţii şi, dacă ar fi avut un strop de judecată, şi i-ar fi scos în iarna aceea. Nici strop de minte, gândi el. Nici cât o pisică. Sau un poet. Şi zăcea în pat şi nu putea dormi, bântuit de imaginea hârtiilor de pe bufet, sub povara pungii lui Jonson. Ar fi trebuit să le ardă în după-amiaza aceea.

Avea să meargă să le ardă acum. Poate să le mai citească o dată, doar să se încredinţeze că nu avea cum să salveze această piesă. Uneori făcea sugestii, corecturi, găsea soluţii - prin tăieturi şi adăugiri - ca o piesă de teatru să poată fi jucată fără niciun pericol. Uneori autorii consimţeau şi piesa era salvată.

Deşi Jonson era un nou-venit, Tylney ştia deja că nu era receptiv la adaptări. Dar era o piesă bună. Poate că exista o şansă.

Tylney se sculă şi păşi în noapte, în papuci şi cămaşă, pomenindu-se, cu lumânarea în mână, înapoi la uşa biroului său. O descuie - zăvorul mişcându-se silenţios în încuietoarea bine unsă - şi o împinse în faţa lui, fără să se ostenească să ridice lumânarea sau măcar să ridice privirea de la scosul cheii din broască.

Ştia unde trebuia să fie fiecare lucru.

Raza strălucitoare care îl orbi veni ca un fulger, ca scânteia prafului de puşcă în scobitura flintei, şi Tylney ţipă şi ridică o mână, să-şi ferească ochii, amintindu-şi, chiar şi în panica lui, să nu încline lumânarea. Cineva înjură într-o limbă străină; o mână grea se închise pe încheietura lui Tylney şi îl trase în birou, trântind uşa cu umărul, înainte ca el să apuce să ţipe din nou.

Cel care îl ţinea era puternic. Era un om voinic şi tânăr, cu mâini fine, fără bătături.

– Jonson, gâfâi el, încă pe jumătate orbit de fulgerul tăcut, cu pete rozalii dansându-i în faţa ochilor. Vei fi spânzurat pentru asta!

– Sir Edmund, se auzi un glas blând, peste zăngănitul de metal. Îmi pare rău.

Prea blând să fie Jonson, după cum acele mâini, aşa mari cum erau, erau prea fine pentru un soldat. Nu Jonson. Înlocuitorul secretarului. Tylney îşi

scutură capul dintr-o parte în alta, încercând să alunge punctele din faţa ochilor. Clipi, şi aproape că putea să vadă, în lumina difuză pe care o răspândea lumânarea în biroul său. Dacă se uita cu coada ochiului, reuşea să distingă obiectele din încăpere şi ce fusese mutat. *Insula câinilor* fusese luată de pe bufet, draperiile apropiate peste ferestre şi fixate în partea de jos cu punga lui Jonson. Cam un sfert dintre pagini erau întoarse.

– Am să ţip şi am să scol toată casa, zise Tylney.

– Ai sculat-o deja, răspunse secretarul.

Eliberă încheietura lui Tylney, de îndată ce acesta se sprijini de marginea mesei, şi se întoarse la manuscris.

– Există o singură ieşire din această cameră.

Iar Tylney era cu spatele la ea. Auzea forfotă, un glas strigă, căutând sursa acelui ţipăt.

– Sir Edmund, fereşte-ţi ochii.

Secretarul ridică ceva în dreptul unui ochi, o bucată plată de metal, nu mai mare decât un medalion şi chiar semănând cu un medalion, cu o gaură rotundă în mijloc.

Tylney nu-i dădu ascultare, ci păşi înainte şi-l apucă pe secretar de braţ.

– Ce faci?

Bărbatul se opri, în mod vădit pe punctul de a-l îmbrânci pe Tylney la podea, şi îl fixă cu privirea:

– Fir-ar a naibii! făcu el. Bine, uite, încerc să salvez piesa asta de teatru.

– De foc?

– De uitare, răspunse el.

Lăsă braţul jos şi întoarse medalionul, ca Tylney să-i poată vedea spatele. Degetul lui arătător trecu peste câteva mici ridicaturi marcate cu simboluri roşii, şi Tylney rămase cu răsuflarea tăiată. Ca printr-o cameră obscură, imaginea unei pagini din *Insula câinilor* se perinda pe o bucăţică de sticlă încastrată pe dosul plăcuţei, vie şi strălucitoare ca în lumina zilei. Nu era pagina la care piesa era deschisă. Mă numesc Baldassare, zise secretarul - vrăjitorul. Sunt aici să ocrotesc această piesă. Era pierdută.

– Demonii chemaţi de Jonson, şopti Tylney, tocmai când cineva bătu la uşă.

Uşa se zgâlţâi, dar nu se deschise. Probabil că Baldassare îşi însuşise cheile când îl târâse pe Tylney înăuntru şi încuiase în timp ce acesta era încă orbit. Dar lumina lumânării se vedea, cu siguranţă, pe sub uşă. Servitorii trebuiau să ştie că Tylney era aici.

Era biroul lui personal şi, din cele două chei, el avea una. Cineva va trebui să trezească administratorul pentru cealaltă.

Putea să ţipe. Dar Baldassare l-ar putea omorî înainte ca oamenii casei să spargă uşa. Iar vrăjitorul îl aţintea cu privirea, cu o sprânceană ridicată, de parcă aştepta să vadă ce va face.

Tylney nu scoase niciun sunet şi uşa se zgâlţâi încă o dată, înainte ca paşii să se retragă.

– Un simplu istoric, răspunse Baldassare, după o tăcere de un minut sau două.

– *Istoric*? Dar piesa nu are nici trei luni!

Baldassare clătină din cap.

– De unde vin eu, e mult mai veche. Şi e... Şovăi, părând să caute cuvântul potrivit: E *moartă*. Nimeni n-a citit-o vreodată, nici n-a văzut-o

jucată. Majoritatea oamenilor nici măcar nu ştiu că a existat cândva. Atinse hârtiile cu vârfurile degetelor, mângâindu-le. Lasă-mă s-o iau. Lasă-mă să-i dau viaţă.

– E sediţiune.

Tylney apucă marginea manuscrisului, un gest extrem de îndrăzneţ, şi îl trase de sub mâna lui Baldassare.

– E strălucită, zise Baldassare şi Tylney nu putea să-l contrazică, dar strânse hârtiile la piept.

Vrăjitorul fusese ciudat de blând cu el, ca un tânăr cu un bărbat mai în vârstă. Poate că putea miza pe asta. Poate. Era de datoria lui s-o apere pe regină.

Baldassare continuă:

– Nimeni nu va şti, nimeni nu o va citi, până când tu şi Elizabeth şi Jonson şi Nashe veţi fi de mult în mormânt. Nu va face niciun rău. Îţi jur.

– Cuvântul unui vrăjitor, zise Tylney.

Făcu un pas înapoi şi se împinse în uşă. Cheile nu erau în broască. Trebuiau să fie în mâna lui Baldassare.

– Vrei să se piardă pe vecie? Sincer?

Baldassare întinse mâna şi Tylney se dădu la o parte. În colţ, ultimul loc unde se putea retrage.

– Sir Edmund! strigă cineva de pe coridor.

De dincolo de uşă, Tylney auzi zornăitul cheilor, zgomotul lor în broască.

– Vei fi spânzurat, îi spuse el lui Baldassare.

– Poate, răspunse vrăjitorul, fluturând un zâmbet ce-i dezveli dinţii albi, perfecţi. Dar nu astăzi.

O ultimă privire lungă, plină de regret, spre hârtiile mototolite la pieptul lui Tylney şi, aruncând cheile pe podea, atinse ceva de la încheietura mâinii cu care ţinea bucata de metal şi dispăru într-o pâlpâire de aer, în timp ce Tylney se uita cu gura căscată după el.

Uşa se dădu în lături, încadrând, pe fundalul întunecat, silueta lui John, administratorul.

Tylney tresări.

– Sir Edmund? Bărbatul se apropie, cu o lumânare într-o mână şi cheile în cealaltă. Sunteţi bine?

– Destul de bine, răspunse Tylney, străduindu-se să nu-şi lungească gâtul după bărbatul dispărut. Putea *susţine* că în camera lui de lucru a apărut un demon, fără să greşească prea mult. Putea susţine asta, dar cine l-ar crede? Înghiţi în sec şi slăbi din strânsoare manuscrisul pe care îl ţinea la piept. Am scăpat cheile.

Administratorul îl privi neîncrezător.

– Aţi strigat, milord.

– M-am împiedicat, atâta tot, răspunse Tylney. M-am temut pentru lumânare. Dar totul e bine. Aşează manuscrisul pe masă şi netezi paginile, iar administratorul se ghemui, să caute cheile căzute. Îţi mulţumesc pentru grijă.

Cheile erau reci şi grele şi zornăiră, lovindu-se una de alta, când administratorul i le întinse. Tylney le aşeză pe masă, lângă lumânare şi lângă manuscris. Ridică punga cu bani de pe pervazul ferestrei, trase draperiile în lături şi aşeză banii înapoi peste manuscris, înainte de a deschide larg obloanele, fără să-i pese de aerul nopţii. Era o noapte

neclintită de vară, cu duhoarea Londrei ridicându-se din canale, însă te puteai pomeni oricând cu un curent de aer şi Tylney nu avea poftă să alerge după hârtii prin colţuri.

Lumânarea abia pâlpâia.

– Sir Edmund?

– Asta e tot, John. Mulţumesc.

Administratorul se retrase în tăcere, luându-şi cu el lumânarea şi cheile. Lăsă uşa căscându-se în întuneric. Tylney zăbovi lângă masă preţ de o clipă, privind spaţiul pustiu.

El şi John aveau singurele chei. Baldassare venise şi plecase ca un diavol ieşit din Iad. Fără duhoarea de pucioasă, totuşi. Poate mai degrabă ca un înger. Sau ca o amintire, care putea să treacă prin orice cameră din casa lui Tylney, prin orice teatru din Londra, fără să lase nici-o urmă.

Tylney se lăsă jos, cu genunchii pocnind, şi puse un vreasc în şemineu. Se ridică şi se uită la manuscris, cu un sfert dintre pagini întoarse acolo unde se afla, pe masa de scris, şi cu celelalte trei sferturi mototolite şi netezite grosolan. Întoarse încă o pagină, citi un rând scris de mâna lui Jonson şi altul de mâna lui Nashe. Buzele i se întinseră peste dinţii dureroşi şi Tylney chicoti în barbă.

Aşeză paginile la loc. Nici câtă minte are o pisică. Era târziu ca să facă focul. Putea să ardă manuscrisul de dimineaţă. Înainte de a înapoia mita lui Jonson. Avea să încuie uşa în urma lui, ca nimeni să nu intre sau să iasă. Existau doar două rânduri de chei.

Sir Edmund Tylney stinse lumânarea şi urcă anevoie scările, prin obişnuita beznă.

Dimineaţă, avea să se ocupe de arderea manuscrisului.

OAMENII AUTOSTRĂZII[34]

— “The Highway Men” 2006 —

[34]Originally published in „ *The Highway Men*”, 2006, publ. Sandstone Press Ltd.. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Nominated for British Science Fiction Award, Short

de MacLeod[35]*, Ken*

Traducerea: Gabriel Stoian

[35]Legal Name: MacLeod, Kenneth Macrae.

Ken Macleod a absolvit Glasgow University în 1976 ca licenţiat în ştiinţe, specialitatea zoologie. După ce a desfăşurat o activitate de cercetare în biomecanica la Brunei University, a lucrat ca analist-programator la Edinburgh. Acum a devenit scriitor cu normă întreagă şi este considerat în mod unanim drept unul dintre cei mai interesanţi autori de SF ai anilor '90, opera sa punând accent pe politică şi economie, lucru ce se întâmplă rar în space opera de tip nou, păstrând totuşi în naraţiune acţiunile de mare anvergură, cu desfăşurare rapidă, toate acestea fiind calităţi tipice ale genului. Primele două romane ale sale, *The Star Fraction* şi *The Stone Canal*, au câştigat fiecare Premiul Prometheus. A mai publicat romanele *The Sky Road*, *The Cassini Division*, *Cosmonaut Keep*, *Dark Light*, *Engine City*, *Newton's Wake*[36], *Learning the World*, *The Highway Men*, *The Execution Channel* şi *The Night Sessions*. Cele mai recente cărţi publicate sunt romanul *The Restoration Game* şi culegerea de texte scurte, *Strange Lizards from Another Star*. Povestirile sale au apărut în Antologiile Dozois numerele 19 şi 23[37]. Trăieşte în West Lothian, Scoţia, cu soţia şi copiii.

În povestirea de faţă, ne conduce într-o lume viitoare sumbră şi diminuată, care este totuşi animată de un procent surprinzător de speranţă - seminţe de speranţă dispersate aleatoriu, care încolţesc în cele mai neaşteptate domenii.

[36] *Vânătorii de fulgere*, Editura Tritonic, 2006.

[37] „O speţă de concordie", în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 1 (Editura Nemira, 2007).

I. TĂIEREA CU DIAMANT

Murdo Mac a observat primul. Stătea de veghe cu arma în mână, la înălţime. Ca să vadă cât mai departe în faţă. Eu trebuia să fiu cu ochii lipiţi de drum. La un moment dat, Murdo a bătut în tavanul cabinei. Semnal de oprire. Am frânat cu grijă. Dimineaţa devreme, suprafaţa drumului era îngheţată şi înşelător de alunecoasă. Ne aflam la jumătate de kilometru de marginea unui sat situat nu departe de Dingwall. Mai curând un şirag pierit de case, ca mai toate satele din Highlands. Şi, la fel ca acestea, era pustiu. Ştiam sigur asta.

Am coborât geamul. Înăuntru a năvălit aerul rece. Murdo a vârât capul în interior. Se îmbujorase la faţă, deşi avea gluga îmblănită a hanoracului trasă peste cap.

– Care-i treaba? l-am întrebat.

– Ceva nu e în regulă cu casele de colo, a spus el. Cu toate astea, să mă baţi, dar nu-mi dau seama ce anume e anapoda.

M-am uitat în lateral, către Euan Campbell. Mi-a întins binoclul. Mi-am proptit coatele pe volan şi am reglat lentilele. Cele cinci ori şase case erau într-o curbă a drumului din faţa noastră. Le vedeam pe toate. Aveau acel aspect tipic pentru Highlands care le făcea să fie nelalocul lor. Ca nişte case din suburbii, agăţate pe dealuri. Cu grădini năpădite de buruieni, cu anexe părăginite, ferestre mari şi arcuite, acum negre şi căscate ca nişte ochi orbi.

Asta era.

– Ferestrele nu au geam, am zis eu. *Niciuna* dintre ele. Şi geamurile nu sunt sparte. Doar lipsesc. I-am pasat binoclul lui Murdo. Uită-te şi tu.

A încercat să învârtă rotiţa de reglare a focalizării. Cam greu cu mănuşi groase. Când s-a uitat a scos un sunet de mirare.

– Asta este, a spus el, înapoindu-mi binoclul.

– Asta nu înseamnă mare lucru, a zis Euan.

– Dar nu e în regulă, a insistat Murdo.

– Potoleşte-te, i-am zis. O să înaintăm cu fereală.

Murdo şi-a retras capul de la geam. Verificând în oglinda de pe aripă, am văzut că se furişase din nou în adăpostul rezervat cercetaşului. De forma unui butoi mare, acesta era prins în bolţuri de partea din spate a cabinei camionului, chiar înapoia şoferului. Avea un scaun scund şi un strat de blindaj fixat pe interior. Nu oferea nicidecum confort. De aceea, stăteam de veghe pe rând.

Am băgat în viteză, iar camionul mare a pornit la drum. Trei sute de metri. Două sute. O sută. Prima casă avea în faţă doi scoruşi de munte înalţi, care crescuseră în golul unde fusese cândva poarta. Nu se putea spune că acei copaci aduseseră casei prea mult noroc. Am frânat şi am oprit motorul.

Nu am auzit decât cântecul unei mierle şi cârâitul întrebător al unei ciori moţate venind de undeva de pe deal.

– Mă duc să arunc o privire, am spus.

Cu un bufnet surd făcut de cizmele înalte din cauciuc şi cu un pocnet scos de impermeabil, am sărit din cabină. Murdo, să mă acoperi.

Propria voce mi-a sunat până şi mie cam speriată.

– Suntem în China, cumva? m-a luat Murdo în balon.
– Tu eşti acela care ne-a băgat în răcori, am ţinut să-i reamintesc.
– Cum spui tu, Jase.

Şi Murdo şi-a împins pe spate gluga, punându-şi în schimb o cască pe cap. Capătul ţevii puştii s-a iţit peste marginea de sus a butoiului.

Am înaintat pe fâşia năpădită de iarbă unde fusese odată o alee. O tricicletă din plastic, având culorile spălăcite, zăcea între buruieni. Am dat un şut unei mingi dezumflate de fotbal ca să o îndepărtez din drumul meu şi am păşit peste un ghiveci spart, după care m-am uitat la fereastra mare aflată în dreapta uşii. Am aruncat o privire înăuntru, la încăperea dinapoia ferestrei goale, ca să mă asigur. O canapea putredă, lipită de peretele îndepărtat, un borcan de cafea, o cană mucegăită. Astea nu reprezentau pericole. Am privit în jos, spre rama ferestrei. Deasupra lemnului crăpat şi a vopselei scorojite mai erau probabil doi centimetri şi ceva de geam. Arăta la fel de jur împrejurul ramei. Geamul fusese decupat. M-am mutat la fereastra din cealaltă parte a uşii -o altă încăpere pustie, un scaun din plastic în mijlocul podelei - şi am constatat acelaşi lucru. Mai departe în jurul casei era fereastra minusculă a băii de la parter. De-a lungul celor patru laturi ale ramei rămăsese un centimetru de geam vitrat.

Am făcut ferigile şi urzicile îngheţate să trosnească sub tălpi, apoi am pus piciorul pe plasa slăbită a gardului şi am ajuns la următoarea casă părăsită. Am constatat aceeaşi situaţie la toate ferestrele.

– Cineva a scos geamul decupându-l cu un diamant, am spus eu, când am revenit în camion.
– Cu un diamant! m-a luat Euan în râs. Ce altceva mai lipseşte?
– De ce şi-ar fi bătut cineva capul? am zis eu. La Inverness se putea cumpăra geam cât cuprinde.
– Ca să se scutească de deplasarea până la Inverness, a spus Murdo.
– Ne pierdem vremea aici, a spus Euan.
– Mai putem sta un minut, am zis eu.

M-am întors şi am pornit spre cea de-a cincea casă din şir. Era mai mică decât celelalte şi nu avea grădină. Geamul ferestrei de la camera din faţă era decupat ca la celelalte. În încăpere am văzut un pat cu tăblie înaltă lipit de peretele îndepărtat, încăperea nu arăta ca un dormitor. Mi-am imaginat o persoană bolnavă stând întinsă acolo şi privind afară.

Să privească în afară. Brusc, mi-am dat seama că mă uitam la toate din direcţia nepotrivită. *Chiar* mă uitasem anapoda. M-am apropiat de uşă şi am împins. S-a deschis. Dincolo de prag am descoperit un hol îngust cu trepte la câţiva paşi depărtare în faţă. Am observat o mulţime de zgârieturi pe pereţi şi pe balustradă, dar şi pe podeaua care dădea în cameră. Când m-am uitat mai atent, am văzut că zgârieturile duceau direct spre picioarele patului.

Fusese adus târâş până în cameră. Asta când podeaua rămăsese goală, după ce covoarele şi toate celelalte lucruri fuseseră scoase din casă.

M-am aşezat pe pat, făcând arcurile să scârţâie, şi am privit afară pe fereastra goală. Am văzut şoseaua şi un zid scund din piatră. Un petic de iarbă crescută năvalnic de cealaltă parte. Apoi landa din spate şi dealurile din depărtare. Umbre lungi făcute de stâlpii scurţi ai unor garduri. În timpul primăverii şi verii, iarba gălbuie şi îngheţată acum era cu siguranţă o pajişte verde şi frumoasă. Oile sălbatice coborau de pe dealuri să pască

acolo. Oile sau căprioarele. Acestea coborâseră acum de pe dealuri, trecând de landă şi ajungând în văile înguste.

„M-am prins!” am spus în sinea mea. Am ieşit pe uşă şi am traversat şoseaua într-o clipă. Am sărit şanţul şi zidul şi am ajuns pe pajişte, unde am cercetat pe jos la picioarele zidului din partea cealaltă. Ştiam ce caut, dar am avut cu adevărat noroc să descopăr ceva: o sclipire de oţel. M-am aplecat şi am cules de jos un bolţ de şase inchi cu un vârf bont la un capăt. Celălalt capăt era cioplit, având patru porţiuni înguste ridicate ca nişte aripioare de-a lungul său. Arăta ca o rachetă de jucărie.

O săgeată de arbaletă.

– Casa este o ascunzătoare, le-am spus lui Euan şi Murdo când am revenit la camion. Probabil pentru vreo doisprezece oameni. Au scos ferestrele, au târât scaune şi canapele şi tot ce le-a trebuit ca să stea comod, şi au stat acolo aşteptând o ciurdă de căprioare ori vreo turmă de oi ca să vină şi să pască iarba. Animalele nu au cum să-i vadă, nici nu pot să-i miroasă. Iar ei nu trebuie decât să aştepte şi să tragă cu arbaleta în ele. În felul ăsta poţi doborî zece animale dintr-o încercare. Poate chiar mai multe.

– Foarte frumos, a spus Murdo.

Nu mi-am dat seama dacă se referea la activitatea mea de detectiv sau la măcelul pe care îl descoperisem.

– Dar de ce nu au spart ferestrele, pur şi simplu? a întrebat Euan.

– Ca să nu facă zgomot, a spus Murdo.

– Ca să nu-i audă cine? Căprioarele? a zis Euan.

– Probabil, am spus eu, deşi nu eram chiar atât de sigur de asta.

– Nu e mare distracţie să tragi în animale, a zis Euan.

– Dar n-au făcut-o din distracţie, am spus eu.

– Da, a acceptat Murdo. Şi, fiindcă veni vorba de mâncare, mă aşteaptă micul dejun la Lochcarron, şi ajungem acolo abia peste două ore, dacă avem noroc.

– Dejun? Păi, sendvişul cu şuncă pe care l-ai mâncat la Dingwall ce a fost?

– O gustare.

– Mai curând ospăţ nocturn, a zis Euan. Era atât de întuneric încât am avut impresia că-mi pipăi soţia.

– Eu eram, am spus eu. M-ai făcut să mă îngrijorez.

II. PUŞCA FUMEGÂNDĂ

Înainte de a ne întoarce în cabină, Euan a fumat o ţigară rulată. Nimeni nu s-a plâns. De când apăruse povestea cea mare, îl luam cu uşurelul şi îi toleram prostul obicei. Poate că acum, când auziţi asta, lucrurile s-au uitat cu totul. Dar cu certitudine că vă amintiţi numele lui Jin Yang.

Jin Yang, chiar aşa. Omul care declanşase totul. Era un promotor de muzică rock, şi tocmai făcuse cea de-a doua vizită la Edinburgh Fringe. Succes pe toată linia. Adevărat afacerist în stil mare, a încheiat tot soiul de contracte cu artişti care să dea spectacole la Beijing. Era în avionul de întoarcere acasă, care tocmai pleca de pe aeroportul din Edinburgh. Îi sare capsa în timp ce este aprinsă semnalizarea de fixare a centurilor de siguranţă, şi se ia la harţă cu o păpuşică. Şi treaba devine ceva mai fizică decât cu vorbe. El nu are habar că ea este instruită în artele marţiale. Asta face parte din politica de prevenire a deturnărilor, înţelegeţi? Iar ea nu ştie

că el este şi maestru în kung fu. Lucrurile scapă ceva mai mult de sub control şi exact când a prins-o într-un blocaj al capului, el s-a trezit cu un glonţ de cauciuc în creştet. Tras de un poliţist în civil care călătorea cu avionul acela. Un alt element de politică antideturnare. Detectiv al aerului, după cum îi numesc americanii.

Aşa se face că tipul din China cade, iar după aceea, încep cu toţii să se uite unul la altul. Peste tot sunt împrăştiate bucăţi de oase şi creier, dar şi sânge. Copiii urlă. Adulţii urlă. Şoc deplin şi panică. Şi detectivul cerului vede, ieşind din buzunarul scaunului defunctului domn Yang, două cărţi. Sunt în chineză, dar au titlurile scrise şi în engleză pe coperta interioară. Una dintre ele este Coranul. Cealaltă cuprinde o selecţie a cuvântărilor unui lider chinez.

Detectivul cerului transmite toate acestea către şefii lui de la sol, folosind radioul aparatului de zbor. Toată lumea îl aude vorbind. Apoi, un alt pasager chinez, aşezat cu câteva rânduri mai în spate, sare în sus şi începe să răcnească. Detectivul se întoarce spre el, cu pistolul pregătit de tragere. Între timp, jumătate dintre pasageri se apucă să le povestească de incident prietenilor sau familiei, folosindu-se de telefoanele mobile. Socotesc că vor muri cu toţii, şi au dreptate.

Pentru că semnul acela care obişnuia să îi prevină pe pasageri să nu folosească mobilele sau computerele sau aparatele de jocuri când avionul decolează ori aterizează are o justificare. Aparatele acestea pot interfera cu comenzile avionului. Ei bine, acest lucru s-a întâmplat în cazul cu pricina. Avionul a fost rechemat la sol, evident. Dar la apropierea de aeroport s-a întâmplat ceva neprevăzut. În acea zi, deasupra zonei Firth of Forth era o ceaţă densă. Pilotul trebuia să zboare după instrumente. Instrumente care fuseseră deranjate din cale afară de telefonul fistichiu al unui mare amator de computere, care vorbeşte în acest timp cu amica lui ca să-i spună că o iubeşte sau cine ştie ce nerozie.

Zbor controlat de la sol, aşa se cheamă procedura. În cazul de faţă, solul este docul naval de la Rosyth. Unde se află andocat cel mai mare portavion britanic pentru reechipare în vederea plecării într-o misiune în Marea Chinei de Sud. Iar în Marea Chinei de Sud este un pic de deranj în legătură cu Taiwanul - o insulă mare ce se vrea independentă şi în legătură cu care chinezii sunt foarte sensibili.

Şi bum.

Un titlu de ziar apărut a doua zi sună: AL QAEDA CHINEZEASCĂ BOMBARDEAZĂ ROSYTH. Şi asta scrie tocmai în *The Guardian*, domnule. Lectorul meu de la Tellford College avea ziarul pe pupitrul lui. *Record* se mulţumea să scrie: BOMBE COMUNISTE.

Majoritatea efectivelor armatei britanice se aflau deja în Iran. China nu era foarte departe de acel loc, se putea pleca în marş într-acolo. Yankeii s-au ocupat de problemele grele, ca de obicei. Japonia a cam cântărit lucrurile, dacă nu din alt motiv măcar din obişnuinţă, după cum văd eu situaţia. După doi ani de război, băieţii noştri erau într-un rahat până peste cap. Nici nu aveau habar de unde vine următorul atac - de la comunişti, musulmani, japonezi, secta Falun Gong, sau de cine ştie unde.

Între timp, maşinăria oficială macină şi macină. Ancheta iniţiată de guvern cerne resturile dezastrului rezultat în urma incidentului de la

Rosyth. Ia declaraţii din partea oricărui martor supravieţuitor. Şi redactează un raport.

Care ne spune trei lucruri importante despre Jin Yang.

Unu - că e dintr-o zonă chineză unde există o minoritate musulmană. De aici şi Coranul aflat în buzunarul scaunului.

Doi - e om de afaceri şi membru al Partidului Comunist. Aşa se explică prezenţa cărţii cu cuvântări ţinute de o oficialitate chineză. Totul despre faptul că dezvoltarea afacerilor şi realizarea prosperităţii reprezintă calea către un viitor glorios. Jin Yang trebuia să înghită chestii din astea şi să le maimuţărească din când în când ca să-şi mulţumească şefii.

Trei - Jin Yang era fumător înrăit, aşa cum sunt mulţi chinezi. La prima vizită făcută la Festival Fringe, se simţise foarte bine. A încheiat contracte în încăperi înţesate de fum. La aeroport, a ras jumătate de pachet de ţigări în holul de plecări doar ca să-şi potolească starea de agitaţie. Acolo exista chiar şi o încăpere specială destinată acestui scop. Toate bune. A doua oară, câţiva ani mai târziu, apăruse interdicţia asta cu fumatul. A avut parte de o vizită mai puţin plăcută. A încheiat o mulţime de contracte în pragul uşilor. În drum spre casă, a trecut prin filtre de securitate şi a stat blocat în aeroport, unde a aflat că încăperea Airstream, destinată fumătorilor, fusese desfiinţată de multă vreme. Zborul lui avea întârziere. Nimeni nu ştia când avea să fie gata aparatul pentru cursă. Chiar dacă putea trece înapoi prin cordoanele de securitate, se temea că pierde zborul, iar apoi ratează şi legătura. Prin urmare, era blocat.

Vreme de trei ore şi jumătate.

Nu a fost vorba de încercare de deturnare. Nici-o legătură cu Al Qaeda. Şi nici nu a avut vreo legătură cu guvernul chinez.

A fost vorba doar de furie de aeroport.

Şi aşa s-a declanşat războiul.

Şi de aceea am stat cu toţii foarte răbdători şi am aşteptat ca Euan să-şi termine ţigara rulată, după care ne-am întors la camion pentru lunga deplasare până la Lochcarron.

III. FRANKEN-OAMENI

Două ore mai târziu, am oprit la Lochcarron. Călătoria nu decursese chiar prost. Razele soarelui se reflectau orbitor din stratul de zăpadă când am ajuns pe pantele dealurilor, însă eram dotat cu un sistem eficient de protecţie. Gheaţa neagră era criminală în văgăuni, însă camionul avea pneuri bune. Conţineau nu ştiu ce tip nou de fibre de carbon. Ofereau o tracţiune miraculoasă. Şi nici nu am dat de bandiţi ori lupi.

– Când eram mic, zăpada era deja topită pe vremea asta, a spus Euan. Auzi, să ai linia de zăpadă la cincizeci de metri altitudine în luna martie! Atunci era în mod obişnuit la două sute de metri.

Lochcarron era la un kilometru sau doi în afara drumului nostru. Am trecut de capătul şoselei care ducea spre locul în care mergeam să lucrăm. Acea şosea tăia capul braţului de mare, spre vechea linie ferată. Pe distanţă de un kilometru şi jumătate de-a lungul acesteia, se puteau vedea cabinele de lucru de un galben-intens şi tamburul mare şi negru care ţinea cablul ce ieşea şerpuind din apă. Lochcarron este practic un kilometru de case înşirate de-a lungul ţărmului nordic. În dimineaţa aceea, apa braţului

de mare era ca sticla. Şirurile lungi de dealuri ce se înălţau de pe ambele ţărmuri se oglindeau în apă ca două lame zimţate. Pantele dealurilor erau negre de cenuşă şi de cioturile copacilor care fuseseră nimiciţi de frig în Marele îngheţ şi arseseră în incendiile de pădure din vara următoare. De-a lungul culmilor acoperite de zăpadă ale dealurilor se ridicau instalaţii eoliene înalte. Era greu de văzut dacă vreuna dintre elicele lor se învârtea. Unii dintre pilonii moriştilor de vânt stăteau înclinaţi. Alţii erau culcaţi pe o dungă. Ţin minte vremea când fermele eoliene reprezentau un lucru ce ţinea de viitor. Însă vântul avusese alte idei.

Când am pătruns, am făcut camionul să încetinească, am trecut peste o porţiune acoperită cu iarbă ce obişnuia să fie cândva un teren de golf şi un petic înconjurat de ziduri care slujeşte încă drept cimitir. În jurul laturii unui deal, până aproape de satul propriu-zis. Cafeniul pietrelor funerare şi cenuşiul decoraţiunilor cu pietriş ale caselor vechi se amestecau cu culorile strălucitoare ale clădirilor noi. Albastre, roz, galbene, verzi. Sugerau mai curând nişte maşini decât clădiri. Din ele ieşeau tot felul de ţevi şi antene. Zidurile lor erau acoperite cu straturi groase, izolatoare. Acoperişurile abrupte ţâşneau în sus ca nişte pălării de vrăjitoare. Casele vechi erau acoperite de prelate care acumulau energia solară.

Hotelul era una dintre construcţiile vechi. Beton care se măcina, peticit cu straturi izolatoare. Acum nu mai arăta a hotel. Era mai degrabă o cafenea şi loc de oprire pentru alimentare şi luarea unei gustări. Două camioane de aprovizionare şi două sau trei maşini mici tocmai se alimentau, având cabluri roşii de curent şi furtunuri verzi de biocombustibil înfipte în coastele lor. În spatele plasticului gros al vitrinei principale, cafeneaua era aglomerată. Am parcat imediat după colţul clădirii - bateriile noastre de combustibil erau încă bine încărcate, iar rezervorul de biocombustibil era pe jumătate plin. Am intrat toţi trei tropăind. Ne-a întâmpinat aerul cald, mirosind a cafea şi a şuncă prăjită. Aproximativ doisprezece oameni stăteau în jurul meselor. Ca de obicei, toţi ne-au ţintuit cu privirile. Costumele astea de culoare galbenă pe care scrie AUTOSTRADĂ atât pe faţă, cât şi pe spate atrag atenţia oricui. Te dau de gol oriunde ai fi. Tocmai îmi lăsam pe spate gluga şi trăgeam fermoarul din faţă când am auzit şi prima remarcă răutăcioasă. Unul dintre indivizii ale căror camioane erau reîncărcate afară - am văzut asta după jacheta Tesco de pe spătarul scaunului - s-a aplecat şi i-a spus unui şofer de la Federal Express cu care împărţea masa:

– Întârziaţi. Prea proşti ca să se înroleze.

Venind de la un camionagiu, replica aceea era cam exagerată. Am ignorat-o. Nu i-am răspuns cu: „Camionagii. Prea fricoşi ca să lupte.” M-am mulţumit să mă îndrept spre tejghea, unde am comandat o cană cu cafea şi şase sendvişuri cu şuncă.

Din păcate, era destul de adevărat. Meseria de camionagiu este una deosebită. Asta înseamnă că dacă eşti şofer de camion poţi scăpa de recrutare. Însă camionagiul avea dreptate de la un cap la celălalt. Cu excepţia că noi *suntem* recrutaţi. Doar că nu pentru armată. Armata are nevoie de oameni care pot mânui arme şi dispozitive sofisticate din punct de vedere tehnic. La fel ca industriile civile, treaba aceea cu Carbon Glen. Oameni care au fost buni la şcoală. Restul - cei care nu pot sau sunt mediocri ca soldaţi ori ca lucrători specialişti în tehnologie - sunt măturaţi

spre autostradă. În zilele noastre nu ai posibilitatea de a intra în şomaj ori de a te da bolnav. „Să spuneţi ca mine, da, ori vă ia autostrada”, după cum obişnuia să afirme prim-ministrul.

Sigur, nimeni nu mai construieşte acum drumuri şi şosele. Vechiul Minister al Autostrăzilor a preluat toate lucrările publice. Una dintre acestea a fost izolarea termică. Conductele cu probleme au reprezentat prima intervenţie de urgenţă. Vara trecută, înainte de Marele îngheţ, a fost necesară efectuarea multor lucrări de izolaţii. Tocmai de aceea toţi cei care lucrăm la autostradă suntem numiţi întârziaţi. Ei, bine, asta pe de o parte. Pe de altă parte, termenul de „întârziat” a devenit un soi de înjurătură faţă de oameni ca noi. A devenit un soi de modă imediat după ce a ieşit din uz cel de „huligan”.

Asta nu mă deranjează defel. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un „întârziat”. Asta se întâmpla când pe stradă, după colţ, se instalau ţevi noi de alimentare cu apă. Eu şi banda mea eram mardeiaşi. Nu eram chiar atât de răi pe cât susţineau oamenii. De acord, într-o noapte, am spart toate geamurile unui excavator JCB. Dar socoteam că oamenii care instalau ţevile erau grozavi. Purtau căşti galbene din plastic şi veste de plastic de un galben-deschis şi cizme înalte de cauciuc, înnoroite. Arătau tare. Arătau cam aşa cum voiam să fim şi noi când vom creşte mari. Ca ei şi ca piloţii de pe avioanele de luptă şi ca personajele din filmul *Marele furt de maşini*. Şi, ia gândiţi-vă. Trebuie să termini universitatea ca să ajungi pilot de luptă. Doi dintre amicii mei au murit doi ani mai târziu în timp ce puneau în practică marele furt de automobile. Întoarcerile cu ajutorul frânei de mână trase nu prea ies ca lumea pe drumurile de ţară. Ciudată chestie.

În fine.

În afara camionagiilor, ceilalţi indivizi care ne-au măsurat din ochi erau localnici. Cinci băştinaşi şi cinci nou sosiţi în acele locuri. Băştinaşii erau suspicioşi, ca de obicei. Ne-au aruncat priviri suficient de lungi cât să-şi dea seama că noi nu aveam de gând să-i atacăm. Apoi şi-au întors ochii de la noi. Spinările lor erau la fel de ospitaliere ca acelea ale unor arici strânşi ghem.

Patru dintre colonişti stăteau ceva mai relaxaţi în jurul unei alte mese. Două perechi, am bănuit eu. Accent englezesc, ori poate scoţian mai spălat...

– ...Aşadar, Malcolm şi-a vândut apartamentul din New Town şi a cumpărat...

O pauză neaşteptată. S-au uitat la noi, iar apoi ne-au măsurat cu superioritate. La baza nasului fiecăruia se vedea câte o virgulă neagră, precum jumătatea inferioară a unei rame de ochelari. Asta era ultima găselniţă a celor de la Carbon Glen. Se părea că mutrele noastre nu figurau nicăieri online ca fiind acelea ale unor tipi răi, pentru că oamenii au ridicat privirile şi au continuat să discute.

– ...un funcţionar internaţional, care lucrează la Organizaţia Mondială a Muncii, şi ea este foarte îngrijorată...

Chestia asta cu verificarea noastră reprezenta o insultă la fel de mare ca aceea proferată de camionagiu. O simplă privire la mutrele *lor* mi-a sugerat că acei oameni suferiseră tratamentul *Reversibil*. Asta ar trebui să dea ceasul înapoi, dar nu se întâmplă aşa. Nu chiar. Netezeşte pielea şi

mai întinde muşchii. Mai ajută şi oasele şi încheieturile, din câte mi s-a spus. Însă în niciun caz nu poate şterge definitiv semnele îmbătrânirii. Aşa ceva este ilegal în Scoţia, pentru că îţi afectează genele într-un fel sau altul. Există legi care interzic modificările genetice de anvergură, ce Dumnezeu. *Oamenii* care se opun modificărilor genetice sunt tot mai numeroşi. Însă puţinii poliţişti care există în Highlands sunt prea ocupaţi - ori au prea mult bun-simţ - ca să-i depisteze pe cei ce sunt numiţi Franken-oameni. Iar zona geme de asemenea specimene.

Femeia de la tejghea, o localnică lată în şolduri, care sigur nu beneficiase de tratamentul Reversibil, continua să vâre felii de şuncă în rulouri atât de proaspete, că am simţit mirosul lor, când am observat un al cincilea colonist care ne verifica.

Era o femeie, iar ea era cât se putea de ursuză. Avea părul strâns în codiţe încâlcite. Nu arăta rău la faţă, pe care şi-o clătise cu apă în ultimele două zile. Atârnată pe spătarul scaunului ei, se vedea o jachetă din piele. În acele momente, era îmbrăcată cu un pulover de lână, fără nici-o formă. Picioare lungi, în nişte pantaloni din tweed. Labele picioarelor vârâte în ghete cu catarame, proptite pe un scaun din plastic. Stătea la o masă mică, singură, în apropiere de fereastra care dădea roată unei părţi a tejghelei. Avea în faţă un ceainic alb şi o ceaşcă de ceai verde. Alături de acestea, pe masă, se vedea un maldăr de copii ale unor pagini de ziar apărute în acea zi.

Femeia ne-a măsurat din cap până în picioare cu un aer lenevos, apoi şi-a îndreptat din nou privirea spre hârtiile ei. După ce ne-am aşezat la masa liberă de lângă ea, femeia nu ne-a mai acordat deloc atenţie. Şi-a coborât picioarele de pe scaun şi s-a aplecat în faţă, către paginile tipărite. Am reuşit să îi percep mirosul. Am simţit o adiere de sudoare, lână şi ceva ce amintea de ceai.

Mi-am terminat sendvişul cu şuncă şi am început să beau a doua ceaşcă de cafea. Mă jucam cu proiectilul de arbaletă, răsucindu-l între degete. Discutam despre treaba pe care trebuia să o facem în acea zi, când am simţit privirea cuiva pe ceafă. M-am întors şi am văzut-o pe femeiuşcă uitându-se concentrată la mine, apoi spre mâinile mele. Ba nu, se uita chiar la ceea ce frământam în mâini. Apoi şi-a mutat privirea în altă parte. Şi-a pus jacheta cu câteva numere mai mare, şi-a luat geanta mare de umăr, s-a ridicat şi a ieşit din cafenea.

IV. AILISS

– Frumos fund, a zis Euan.

– Gata, băieţi, am spus eu, după ce am urmărit-o cum iese, ar cam fi vremea să îi urmăm exemplul.

– Dar nu putem păşi la fel, a replicat Euan, dându-se din nou la mine.

Am dat aprobator din cap, ca să îi confirm că eram chit. Euan începuse deja să-şi ruleze ţigara. Şi-a plimbat limba încoace şi încolo peste zona de lipire. Merita urmărit.

– Gata, mişcă-ţi fundul, i-am spus. Poţi merge ca veghetor, om de pază. Şi poţi fuma cât pofteşti.

Nu eram convins că asta îmi convenea.

Şi, în timp ce înaintam pe stradă, am văzut-o pe fata din cafenea mergând încet pe marginea drumului. Geanta Tesco o apăsa într-o parte. Am încetinit camionul şi am coborât geamul de la cabină.

– Vrei să te ducem până undeva?

Fata a deschis gura şi a spus ceva. Din colţul ochiului am văzut două forme înaintând, întunecate şi ascuţite ca nişte săbii ninja. Imediat ce mi-am rotit capul ca să le urmăresc, le-am văzut plutind pe deasupra braţului de mare la aproximativ douăzeci de metri înălţime. Sunetul avioanelor de vânătoare a bubuit pe deasupra noastră la un moment după ce acestea dispăruseră.

– Poftim? am făcut eu.

– Te-am întrebat unde mergi.

– Spre Strathcarron, i-am răspuns.

– Bine, a zis ea.

A traversat şoseaua şi a trecut prin faţa camionului. Murdo i-a deschis portiera şi s-a mutat, îngrămădindu-se pe locul din mijloc al banchetei. Fata a urcat şi s-a aşezat. Şi-a lăsat geanta jos, între ghete, şi a trântit portiera. Când s-a întors cu un zâmbet pe faţă şi cu o expresie de mulţumire, părul ei a fluturat, iar eu am reuşit să văd că nu avea un telefon fixat la ureche.

Am lăsat volanta motorului să mai muşte o dată şi am eliberat frâna. Apoi am alunecat afară din sat. Am aruncat o privire în lateral.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Ailiss, mi-a răspuns, privind înainte şi în jur, ca un copil aflat la etajul superior al unui autobuz.

– Pe mine mă cheamă Jase, am spus. Iar el este Murdo.

– Nu sunteţi din locurile astea, a zis ea.

Mi-am dat seama că ea era din acele locuri. Accentul ei semăna puţin cu acela al lui Euan.

– Sunt din Glasgow, am zis eu. Murdo e din Stornoway.

– Oamenii autostrăzii vin din toate părţile, ne-a prevenit Murdo. Nici tu nu arăţi ca o localnică.

– M-am născut în Strome, a spus ea. Şi a împuns cu degetul mare peste umăr. La opt kilometri în josul şoselei.

– O colonistă albă la a doua generaţie, a zis Murdo.

– Ştii cam multe despre mine, nu crezi? a spus ea.

– Mi se întâmplă, i-a răspuns Murdo. Tu ai...

Mi-am dat seama ce avea să spună în clipa următoare. M-am bucurat că eram suficient de aproape ca să îl îmboldesc binişor cu cotul în coaste.

– Ce e? a făcut el.

– Nu o sâcâi pe domnişoară, am zis eu.

– Făceam doar conversaţie cu ea.

– Bine, dar procedează altfel, am spus eu, rămânând cu ochii aţintiţi asupra şoselei. Ailiss, îmi pare rău de toate astea.

Ea a făcut un semn nepăsător cu mâna.

– Nici-o problemă. S-a întors spre Murdo. Ai dreptate, părinţii mei erau din sud. Erau nişte oameni foarte obişnuiţi, strângeau răşină de pin pentru aromaterapie...

Şi a continuat o vreme pe această temă.

Însă eu am văzut unde a dus mâna în timp ce vorbea, poate fără să-şi dea seama ce făcea. Mâna i-a mers spre genunchi, apoi s-a furişat spre partea de sus a ghetei.

– Stau dincolo de Strathcarron, a spus ea când eu am încetinit la intersecţia cu drumul secundar.

– Foarte bine, am spus. O să te lăsăm la şantier. De acolo, va trebui să mergi pe jos sau să aştepţi altă ocazie.

– O să merg pe jos, a zis ea.

– Înseamnă că nu e departe, da? a zis Murdo, încă iscodind-o.

– Nu e deloc departe, i-a răspuns ea. Undeva dincolo de Strathcarron.

Ei, eu ştiu cu certitudine că dincolo de Strathcarron nu există nimic. Nici la Strathcarron nu e nimic, în afara fostei gări, a câtorva case părăsite şi a ruinelor unui restaurant. Iar pe dealurile din spate nu există decât pustiul. Era la fel chiar şi înainte de îngheţ. Nu sunt nici oameni între acel loc şi Kintail. Şi, fiindcă veni vorba, nici animale. Ţi-ar fi greu să găseşti până şi oi moarte cât să hrăneşti o cioară.

Mi-am ţinut gura în legătură cu toate astea, şi m-am uitat insistent la Murdo, sugerându-i să procedeze la fel.

Am traversat podul peste Carron şi am oprit puţin înainte de capătul drumului ce ducea la şantier, la două sau trei sute de metri depărtare de fosta gară.

– Mulţumesc, a spus Ailiss.

A sărit din cabină, şi-a tras geanta după ea, a fluturat mâna drept salut şi, după ce a închis portiera, a pornit pe drum. Capătul braţului de mare era în dreapta ei, iar şantierul, în stânga. Nu s-a uitat nici într-o parte, nici în cealaltă, dar nici în urmă.

– Ei, bravo, a spus Euan când a coborât din postul de observaţie pe scara camionului, uite o fată care nu se teme de bandiţi.

Eu şi Murdo am râs.

– Ce e? s-a mirat Euan.

Mi-a întins puşca pe geamul cabinei. Am prins-o în rastelul din spatele banchetei.

– E înarmată, am spus eu. Cel puţin cu şiş, dar poate că avea şi pistol. Şi locuieşte pe dealuri, dincolo de Strathcarron. Am făcut semn către lanţul de dealuri din faţa noastră.

– Şi în geanta aceea nu avea hrană, a spus Murdo, decât nişte zahăr şi un pachet de biscuiţi. Era plină cu alte chestii, baterii şi dezinfectante.

– Şi ce înseamnă asta? a întrebat Euan.

Am repornit motorul, am întors pe podeţul acoperit de pământ şi am pornit spre şantier. Când agentul de pază a fluturat un scanner spre noi, am aruncat o privire pe drum ca să văd dacă venea vreo maşină. Nu era niciuna. Fata ajunsese deja la două sute de metri depărtare, şi mergea iute.

– E bandit, am spus eu.

V. LUCRUL PE ŞANTIER

Adusesem cu noi un excavator Caterpillar, care se afla în bena camionului. Coborârea lui a fost anevoioasă. Cu mănuşile noastre groase ne-a venit greu să manevrăm lanţurile, dar erau prea reci ca să le atingem

cu degetele goale. Lacătele masive şi brăţările erau îngheţate bocnă. A trebuit să le batem îndelung cu un ciocan ca să le slăbim. Rampele de coborâre înţepeniseră. Am fost nevoiţi să topim gheaţa de pe ele cu o lampă cu gaz, după care Euan a condus excavatorul până pe sol. Tocmai trecuse cu şenilele dincolo de marginea platformei şi înainta foarte încet, aşteptând ca maşinăria să se încline pe panta rampelor, când am văzut un nor negru spre vest. Departe, în josul braţului de mare. Până când excavatorul a ajuns pe sol, Lochcarron nu se mai vedea.

Am privit în jur. Era ciudat să stai scăldat în razele puternice ale soarelui şi să vezi norul acela înaintând ca un zid. Pe toată întinderea şantierului - erau cam douăzeci de oameni care lucrau acolo - lumea răcnea, trăgând prelate peste echipamente, oprind aparatura şi fugind să-şi caute adăpost. Doar agenţii de pază şi-au păstrat calmul. Armurile lor erau prea rezistente ca să sufere din cauza unei furtuni.

– E vremea s-o ştergem, băieţi, am zis eu.

Euan a sărit din cabina excavatorului şi a încuiat portiera. Murdo şi-a tras gluga pufoaicei peste cap şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat hangar. Pe rând, am ridicat cu greutate cele două scânduri ale rampei până în bena camionului şi am ridicat oblonul, după care l-am asigurat cu bolţuri.

Am auzit un şuierat venind dinspre marea aflată la aproape două sute de metri depărtare.

Am alergat după Euan către uşa în dreptul căreia Murdo stătea între alţi oameni, privind dincolo de noi şi făcând semne cu mâna. Chemându-ne, îndemnându-ne să ne grăbim. O rafală de vânt ne-a împins ca o mână gigantică lăsată pe spinările noastre. Şuieratul a devenit un muget bubuitor. Am reuşit să pătrundem la adăpost când grindina de mărimea mingilor de golf a început să lovească asfaltul. Bilele de gheaţă se izbeau atât de tare de sol încât se sfărâmau. Am simţit o arsură pe faţă şi mi-am acoperit ochii. Ne-am retras cu toţii mai în interior, lipindu-ne de maşini, scule şi colaci de ţeava.

Vreme de zece minute s-a instalat un întuneric dens ca noaptea. Treptat, pământul din faţa noastră a devenit alb. Grindina bubuia pe acoperiş. Vedeam cum cristalele ricoşau din ferestrele laterale ale depoului, şi m-am întrebat cum de nu plesneau. Apoi m-am gândit că probabil erau făcute din geam călit, la fel ca şi parbrizul camionului şi geamurile de la cabina excavatorului. Asta m-a trimis cu gândul la altceva, dar nu am reuşit să identific precis acest ceva. În zgomotul acela abia dacă reuşeai să gândeşti limpede.

Apoi, ploaia cu grindină a încetat la fel de brusc precum începuse. Cerul a rămas acoperit, şi vântul bătea cu putere, însă valul de ploaie urcase pe valea îngustă. Am mers afară, iar bucăţile de gheaţă au scrâşnit sub tălpile ghetelor noastre.

– Chiar avea nevoie pământul de aşa ceva, a spus Euan.

– Da, asta o să facă bine la recoltă, a zis Murdo.

– Da, adevărat, însămânţările de primăvară au nevoie de apă, am spus eu.

Am continuat discuţia asta de fermieri până când a încetat să mai fie distractivă. Asta nu a durat mult.

Am pornit în frunte şi ne-am îndreptat spre domul galben unde se afla biroul de şantier. Când am intrat tropăind, o fetişcană localnică s-a uitat la noi dinapoia mesei ei de lucru.

– Inginerul de şantier? am întrebat eu.

– Se întoarce imediat, a zis ea.

– Bine, am spus.

Degetele ei se mişcau pe tastatură, însă urmărea ştirile. Acestea se derulau pe un ecran fixat pe perete, alături de un calendar. Martie era o fată în pielea goală stând pe o stâncă udă, într-un loc unde era cald. Aprilie era pesemne o fată fierbinte şezând pe o stâncă dezgolită, într-un loc umed. Pe ecran, ştirea de senzaţie era că un oraş siberian se scufundase doi metri într-o singură noapte. Acolo se topesc toate, iar noi îngheţăm. Copii ruşi, purtând uniforme militare, ajutau oamenii să urce în camioane lungi, cu roţi mari şi late. Restul ştirilor erau cele obişnuite. Camion-capcană în Teheran. O ambuscadă la Kabul.

– Bodach a cam avut de lucru, a spus Euan.

Bodach - bătrânul - este numele dat de localnici lui Osama bin Laden. Nimeni nu ştie dacă mai trăieşte sau nu. Poate că se bucură de tratamentul Reversibil, dar nu desfăşoară o activitate sănătoasă. Filmuleţele în care manifestă o bucurie răutăcioasă încă apar când şi când. Dar asta nu dovedeşte nimic. Ai putea spune acelaşi lucru şi despre Mick Jagger.

Un bărbat în costum şi purtând cizme de cauciuc a intrat grăbit, având aspectul cuiva care tocmai a fost plecat să urineze. Cureaua era mai strânsă cu o gaură decât ar fi trebuit peste burta lui mare, iar părul rărit stătea lipit de ţeastă după cei peste douăzeci de ani în care purtase cască de protecţie. Avea obrajii îmbujoraţi, sprâncene nisipii şi ochi albaştri foarte pătrunzători.

– Liam Morrison, a zis el şi ne-a întins mâna.

– Am adus excavatorul, am spus eu, după ce ne-am prezentat.

– Bine, a încuviinţat. S-a dus până la birou şi a ridicat o filă. Planul, Kelly?

– E pe aici, pe undeva, a zis ea. L-am găsit.

Lângă peretele curbat a bâzâit o imprimantă. Kelly s-a ridicat şi a revenit cu un metru de hârtie. Liam s-a uitat în jur, căutând un loc pe care să îl desfăşoare, apoi l-a ridicat, lipindu-l de perete.

– Asta e linia şanţului. Este marcată deja pe sol. De la râu până la gară. Stâlpi galbeni şi sârmă verde, să nu uitaţi. Cea roşie este pentru conducta de canalizare.

Ne-am uitat la desen şi ne-am vârât bine în cap cele spuse de el.

– Bun, am încheiat eu.

– Mai bine luaţi desenul, ne-a sfătuit Liam. Să nu-l udaţi.

Am izbucnit cu toţii în râs, iar Liam a dat din cap, după care am ieşit.

– Auzi, să nu-l udăm, a mormăit Euan.

– După ce a făcut pipi... am spus eu. Dar ca şef e politicos.

– Şi-a permis şi el o glumă nevinovată, a spus Murdo.

Lipsa de apă era ceea ce ne adusese în acel loc. Furtuna însoţită de grindină era modalitatea obişnuită în care apa cădea din cer prin această zonă. Şi nici asta nu e în cantităţi prea mari, nici nu plouă, nici nu ninge prea mult. Când cade, ploaia vine în rafale grele care se transformă în viituri. Zăpada care cade, atât cât cade, se depune pe culmile dealurilor şi

nu se topeşte suficient de repede. Zona Highlands suferă de secetă. De aceea hidrocentralele care au ţinut luminile aprinse pe vremuri nu primesc suficientă apă pentru a funcţiona. Energia eoliană s-a dovedit a fi o iluzie, deoarece vremea a cam luat-o razna. Fie este perfect calmă, astfel că elicele nu se rotesc deloc, fie este atât de furtunoasă, încât pilonii sunt doborâţi la pământ.

Şi iată-ne urcând în cabina excavatorului şi pregătindu-ne să săpăm un şanţ prin care să poată trece un cablu. Un capăt al cablului era înfăşurat pe malul râului Carron. Restul lui mergea de-a lungul albiei râului şi traversa zona de maree şi fundul braţului de mare. Adică de la noua centrală nucleară de pe o insulă micuţă, situată între gura braţului de mare Carron şi insula Skye. Insuliţa se numeşte Eilean Mor, ceea ce înseamnă Insula Mare. Centrala electrică a fost construită acolo pentru că insula este nelocuită, astfel că nu are cine să se plângă, dar şi pentru că este uşor de asigurat paza. În îngusta strâmtoare Skye, există suficienţi militari şi destul armament să-l sperii chiar şi pe Bodach.

Prima parte a sarcinii noastre este de a săpa un şanţ de la Carron până în spatele gării. Calea ferată era o rută gata realizată, care traversa ţinutul până la Loch Luichart. La Loch Luichart, cam la douăzeci de kilometri în interiorul continentului, era una dintre centralele hidroelectrice uscate despre care vă spuneam. Cineva a decis că acesta trebuia să fie locul pe unde să se transmită energia în reţea. Poseda toate echipamentele necesare, dar stăteau nefolosite.

Trenurile nu mai circulă pe linia Kyle - sunt prea multe alunecări de teren - astfel că şinele erau libere pentru transportul echipamentului greu. Acesta urma să vină dintr-o zi în alta de la Inverness. Apoi, va porni încet înapoi, săpând un şanţ de-a lungul căii ferate în timp ce se retrage. Acelaşi procedeu ingenios se va folosi pentru aşezarea cablului. Noi nu trebuia decât să mergem fără grabă din urmă, să acoperim la loc şanţul şi să aşezăm plăci de protecţie prefabricate din beton pe porţiunile unde cablul trebuia să traverseze zone stâncoase.

Totul era cât se putea de clar. Însă mai întâi trebuia să săpăm şanţul pe o distanţă de două sute de metri, într-un sol care era pe cale să îngheţe, devenind tare ca piatra. Avea să ajungă teren permanent îngheţat în curând. Iar după aceea, teren mlăştinos, dacă Alaska şi Siberia puteau fi luate drept modele. Însă aceasta avea să fie o problemă abia peste ceva vreme..

Liam Morrison îşi făcuse treaba cu teodolitul şi cu instrumentul de trasare cu laser. Cei doi asistenţi ai lui (mi-am dat seama de asta după numele de pe desen) îşi făcuseră şi ei treaba cu jaloane şi sârmă. Linia pe care o trasaseră şi care trebuia urmată de şanţ se întindea de la malul stâng al râului Carron până la est de gară. Simplu.

Singurele instrucţiuni primite erau să săpăm până la adâncimea de un metru pe tot parcursul. După ce Murdo a manevrat excavatorul spre malul râului, am aliniat maşina şi eram pregătiţi să ne apucăm de treabă. Doar un semnal, şi gata.

Nici nu se putea ceva mai simplu.

VI. BILEŢELE DE AMENINŢARE

Maşinăria noastră era atât de nouă, încât se vedea că vopseaua galbenă şi neagră încă nu apucase să se prăfuiască. Era un model nou şi perfecţionat. Avea un troliu mare cu lanţ. La cupa de săpat avea anexată şi o foreză. Alături de foreză exista şi duza unei suflante de aer cald, alimentată de la motor, pentru înmuierea solului îngheţat.

Şi atunci, eu ce căutam în şanţ cu un târnăcop, o lopată şi răngi? De ce făcusem doar cincizeci de metri spre sfârşitul celei de-a doua zile de la sosire?

Am pus aceste întrebări pe un ton nu tocmai politicos.

– Trăim în Era Glaciară, omule, mi-a explicat Euan, proptindu-se în coada lopeţii, ţinând un lanţ, fumând o ţigară şi dând sfaturi de sus. Când s-au retras, gheţarii au lăsat în urma lor o sumedenie de bolovani.

– În ritmul ăsta, am spus eu, vârând un capăt al răngii sub unul dintre numiţii bolovani, vor fi tot aici când se întorc gheţarii.

– Atunci nu mai avem mult de aşteptat, a spus Murdo, dinapoia manetelor de comandă din cabina excavatorului.

– Mai bine mi-ai da cablurile flexibile, am zis eu.

Cu un zuruit, Euan a azvârlit cablul în jos. La capătul lui se găsea un mănunchi din cabluri confecţionate din nu ştiu ce carbon ciudat şi special. Acelea erau flexibilele. Dacă întindeai două dintre aceste cabluri, le înfăşurai în jurul vreunui obiect, apoi împreunai capetele, acestea se răsuceau ca nişte şerpi şi formau un nod. Aceasta era rezolvarea pentru problemele pe care le întâmpinam în acele momente: bolovani prinşi în adâncime. (Dar şi cioturi de copaci, automobile îngropate şi altele asemenea.)

Necazul era că trebuia să creezi suficient spaţiu liber în jurul obstacolului, ca să le poţi înnoda. M-am opintit în rangă. Bolovanul s-a clintit câţiva centimetri. Solul care se dovedise dur chiar şi pentru freză pentru a fi sfărâmat s-a fărâmiţat brusc şi a alunecat în golul creat. Acesta s-a umplut complet. M-am opintit încă o dată. Ştiam că treaba putea fi dusă până la capăt. Deja reuşisem asta de vreo douăzeci de ori. Pe câmpia aceea, oamenii cultivaseră ovăz, cartofi şi napi vreme de sute de ani. Era de crezut că ei scăpaseră de toţi acei bolovani. Se părea că îi scoseseră doar de la adâncimea la care ajungea lama plugului, ceea ce însemna, nu un metru, şi nici măcar jumătate de metru.

– De ce nu săpaţi şanţul pe după bolovanii ăştia? întrebase Liam, mişcându-şi mâna ca să sugereze înaintarea sinuoasă a unui peşte.

– Păi, ştii ce vom descoperi dacă am proceda astfel?

– Alţi bolovani?

– Ai priceput bine.

– A, în fine. Continuaţi, domnilor.

Aşa se face că am continuat. La al doilea efort asupra răngii, am reuşit să urnesc din nou bolovanul. Am văzut spaţiul negru care a apărut sub el.

– Ajută-ne, am zis.

Euan şi-a părăsit postul de lucru şi a sărit în şanţ, după care a înfăşurat o pereche de cabluri flexibile în jurul bolovanului. Capetele se înnodau singure. În acelaşi timp, fâşii adezive minuscule ieşeau din cablu şi se

lipeau de piatră ca nişte fire de iederă. Am lăsat ranga să se aşeze la loc. Ne-am îndreptat de spate şi am privit la ea preţ de o clipă.

– Nu va ţine, am zis eu. E prea aproape de partea de sus.

Euan a întins încă cinci cabluri flexibile peste suprafaţa liberă, după care a tras de lanţ.

– Se vor lipi ca braţele unei caracatiţe de o mască de faţă, a susţinut el.

– Bine, atunci eu nu mai stau pe aici, am spus.

Ne-am chinuit să ieşim din şanţ, ne-am tras înapoi, ca să ne ferim de orice pericol, apoi i-am făcut semn lui Murdo că putea acţiona.

Troliul a scos un scheunat. Lanţul s-a întins. Tensiunea a crescut. Lanţul şi cablurile flexibile au ţâşnit prin aer ca nişte bice demente şi au plesnit când au lovit cabina excavatorului.

– Cam asta a fost treaba, a spus Euan. Mai facem o încercare?

Am privit împrejur. Soarele era în spatele Atlanticului. Spre răsărit, cerul roz decupa faţa unui uriaş de pe munte. Acela căruia localnicii îi spuneau Nasul lui Wellington.

– Hai să încheiem ziua de muncă aici, am propus eu.

Ne-am spălat, apoi am mâncat câte ceva la cantină. După aceea am reuşit să profităm de un „ia-mă, nene” din partea unui student irakian refugiat care lucra acolo şi ţinea tare mult să-şi facă prieteni. Slavă cerului pentru prezenţa unui musulman acolo. În fine, musulmani de treabă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ei nu au motive să se plângă dacă trebuie să şofeze de la vreun bar până acasă. Am oferit primul rând şi am comandat un suc de portocale pentru tânărul Farhad şi câte ceva jumi-juma pentru mine şi băieţi. Sticlele de whisky aveau pe ele etichete care arătau boala de ficat a acelei luni. Iar pe suporturile pentru paharele de bere erau prezentate o largă varietate de răni înregistrate în accidente de circulaţie. Barul fusese construit într-o seră. Ferestrele lui mari fuseseră acoperite de multă vreme cu spumă izolatoare. Asta arăta că proprietarii erau ori prea meschini, ori prea săraci pentru a dubla geamurile. De aceea lumina era gălbuie. Înăuntru se aflau în jur de douăzeci de persoane, obişnuitul amestec de localnici amatori de băutură şi de oaspeţi ceva mai puţin ameţiţi. Vreo două echipe de oameni de pe şantier. Mai toţi muncitorii care lucrau pe şantier preferau să bea în locurile de cazare. Nu am văzut niciun detector de fum conectat la cea mai apropiată secţie de poliţie, asta a fost prima constatare. O atmosferă bună din toate punctele de vedere, aşa se putea afirma. După prima noastră noapte petrecută acolo, oamenii încetaseră să se mai holbeze după noi. Cât am mers cu tava spre masa noastră, m-am uitat dur la ei.

– Cauţi pe cineva? m-a întrebat Euan.

– Îi duce dorul banditei lui, a spus Murdo.

Era adevărat, însă am respins ideea. Descoperisem că Ailiss mă obseda de câteva zile. Stătusem cu ochii în patru, dar nu o zărisem nici pe şosea, nici în sat.

– Voiam să-ţi pun o întrebare, a spus Euan. De ce ai zis că este bandită?

Farhad s-a arătat îngrijorat.

– Aveţi bandiţi prin zonă?

– Doar câţiva rebeli pe dealuri, a spus Murdo.

– Nu-l induceţi în eroare pe băiat, am zis eu, apoi m-am întors spre Farhad. Nu seamănă cu teroriştii kurzi sau cu ce mai ştii tu. Aici vorbim de

grupuri restrânse de tineri care trăiesc sus pe munte. Se autodenumesc colonişti ai noului secol. Unii dintre ei se ocupă de furturi, dar mărunte. Rareori se întâmplă ca ei să surprindă vreun camion de aprovizionare pe un drum nu prea circulat. Tocmai de aceea sunt numiţi bandiţi.

– Dar de ce fac aşa ceva? a întrebat Farhad.

Am ridicat din umeri.

– Ca să facă rost de mâncare.

– Nu, voiam să ştiu de ce trăiesc în munţi.

– Ca să scape de... am făcut un gest larg - de toate astea.

Nu ştiam precis ce voiam să sugerez şi nici spre ce făcusem semn cu mâna. Era vorba de anunţurile de avertizare, de detectoarele de fum şi de camerele cu circuit închis. Ori mă refeream la localnicii care beau la greu, dar şi la nou-veniţii cu atitudini degajate. Ori poate făceam referire la televizorul care clipea undeva şi la aerul apăsător din acel loc, mirosind a sudoare, parfumuri ieftine, mâncare şi băutură. La lumina gălbuie şi la ferestrele acoperite cu pături. La toate astea şi la marele rahat care spunea că noi suntem nişte „întârziaţi”.

Farhad s-a arătat totuşi nelămurit.

– E vorba de imoralitate?

– Da, de asta este vorba, a spus Murdo. De imoralitate şi de beţie.

La ora închiderii, am păşit afară, în noaptea întunecată, luminată doar de cerul plin de stele. Acestea nu erau concurate aici de luminile publice. Dinspre dealurile de la sud, peste braţul de mare, a răsărit o scânteiere care a urcat cu repeziciune pe cer. Ajunsă aproape deasupra capetelor noastre, s-a iluminat orbitor preţ de o secundă sau două, apoi s-a stins.

– Ce a fost asta? am întrebat eu.

– Staţia Spaţială, a zis Murdo.

– Dar a fost abandonată, am spus.

– Da, a confirmat Murdo, dar a rămas acolo.

– Înainte de război, chinezii au trimis oameni pe Marte, a spus Euan.

– Doi bărbaţi şi o femeie, a zis Farhad, deschizând uşa furgonetei.

– Poate că au rămas acolo, a spus Murdo.

– Mda, am zis eu. Cu un letcon şi o maşină de cusut. Ca să facă mărfuri pe care să ni le vândă după război.

– După război, a spus Euan batjocoritor.

– În copilărie, a zis Murdo, i-am auzit pe mulţi vorbind aşa.

Când ne-am întors pe şantier, m-am oprit la computer şi am făcut cerere pentru o zi liberă. Nu avea să se întâmple nimic până duminică, de aceea voiam să hoinăresc.

VII. DEALURILE ÎNTUNECATE

Şantierul a fost tăcut duminică, deşi am îndoieli că s-au dus mulţi oameni la biserică. Dimineaţa, când am ieşit pe poartă, vremea era frumoasă şi rece. Cer albastru, la fel şi apa braţului de mare. Un calm plat. Prin cap se fugăreau un vers sau două dintr-un vechi cântec de-al tatei: *Du-mă înapoi spre dealurile întunecate*, *dealurile întunecate din*...

Dealurile întunecate din Lochcarron. A, da.

Degetele mele se jucau cu săgeata de arbaletă, aflată încă în adâncul buzunarului de la hanorac, scoţând clinchete când se lovea de nişte

mărunţiş şi un briceag. O pisică a pufăit spre mine de la fereastra goală a vechii gări, iar asta m-a făcut să tresar. Dincolo de toate celelalte mirosuri emanate de ruine - cenuşă umedă, urină de motan, mucegai şi bălării - persista o adiere vagă de dezinfectant. Lăsată de folosirea unui produs, Jeyes Fluid, care pătrunsese bine în scândurile podelei. Asta mi-a adus aminte de coridoarele şcolii şi de birourile autostrăzii.

Am traversat şinele ruginite şi am găsit o poartă căzută între stâlpii de gard deplasaţi din loc. O cărare acoperită de buruieni ducea spre dealuri. Am urmat-o. M-am bucurat că aveam ghete înalte. Iarba ascundea pietre alunecoase care mi-ar fi putut provoca o entorsă fără nici-o problemă dacă aş fi călcat prost. Pe pantele de la poale am văzut câţiva iepuri şi, ici şi colo, câte o turmă de oi care se sălbăticiseră. Aceste oi sălbatice arătau iuţi şi fioroase, având blana lungă şi picioare asemenea. Nu arătau nicidecum a oi de fermă. Evoluţia există, dom'le, indiferent ce ar spune yankeii. Fiecare turmă era păzită de un berbec cu faţa neagră şi ochi gălbui, care nu mă scăpa din ochi cât treceam prin dreptul oilor. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost urmărit de satana.

Când şi când, mă uitam înapoi, ca să admir peisajul. După o vreme, curbura dealului a ascuns braţul de mare. Ajunsesem deasupra liniei zăpezii, într-o lume în care predominau negrul şi albul. Gheaţă, zăpadă veche şi teren pârjolit. Doar unele locuri aveau culoare. Licheni oranj pe pietre, ca nişte vopsea împrăştiată. Câteva mlădiţe verzi pe o porţiune caldă, care beneficia de soare mai toată ziua, unde apa picura din ţurţuri pe smocurile cafenii de iarbă moartă.

Pe la ora zece am trecut pe lângă două lacuri minuscule, îngheţate, şi mergeam de-a lungul unei văi mici şi înguste. Dealurile mai înalte dominau orizontul din faţa mea. Locul acela se numea Pădurea Attadale. Ca mai toate locurile numite păduri din Highlands, nici acesta nu avea copaci. Nimic nu creşte mai înalt decât iarba neagră. Poteca fusese năpădită, devenind doar o dâră făcută probabil de oi. Dar la acea înălţime nu erau oi, şi drumul acela fusese călcat nu cu multă vreme în urmă. Iar asta însemna oameni. Se putea spune că eram pe calea cea bună.

Nu mă îngrijorau lupii sau urşii. De-a lungul văii ceva mai mari, aceştia puteau crea probleme, dar nu aici. În niciun caz în pustietatea aceea. Chiar dacă Attadale şi Glen Affric, aflată ceva mai la sud, se numărau printre locurile unde acele animale fuseseră readuse cu ani în urmă. Pe atunci, cam în acelaşi timp cu ideea energiei eoliene, acţiunea impresionase. Dar dăduse greş din acelaşi motiv. Schimbările climatice. Toată lumea crede că în Highlands sunt lupi, dar ei se află la sud, şi sunt o pacoste acolo. La Glasgow au ajuns să vieţuiască pe lângă pubelele de gunoi.

Am continuat să urc. După un timp, am început să descopăr indicii care confirmau că potecuţa aceea era făcută de oameni. Cum ar fi o scândură mânjită cu smoală, care reprezenta o treaptă pe pantă. Pietre stivuite într-o parte a potecii pentru a alcătui un zid scund, sau răspândite pe o distanţă de un metru sau doi, fiind plăcute sub tălpi.

Un firicel de fum păta cerul în faţa mea. Am adulmecat aerul şi am prins miros de lemn ars şi o substanţă chimică bizară.

Am urcat o pantă care dădea spre o adâncitură străjuită de un deal înalt şi povârnit. M-am oprit şi am privit cu mirare.

La fundul adânciturii era un lac îngheţat, lat de câţiva metri şi lung de aproape o sută de metri. De-a lungul lui se înşirau câteva clădiri scunde. Cea mai apropiată semăna cu o casă veche şi întunecată, cu ziduri construite din pietre, fără mortar. Peste acoperişul înclinat era aşezată o prelată ce înmagazina energia solară. Iar prelata era asigurată cu bolovani care atârnau legaţi de frânghii la colţuri. Fumul ieşea din hornul acelei case. Următoarea clădire era o seră lungă. Apoi încă o casă închisă la culoare, şi o altă seră. În spatele lor se vedeau câteva magazii, cu ziduri din piatră şi acoperişuri din pământ cu iarbă, şi acestea având prelate energetice. Alte asemenea prelate erau aşezate pe acoperişurile adăposturilor pentru păsări. Două capre slăbănoage erau legate undeva pe panta dealului şi păşteau.

Abia am apucat să văd toate acestea când am auzit un zbârnâit foarte rapid şi un declic puternic. Ceva s-a mişcat la marginea câmpului meu vizual şi m-am întors. Un puşti apăruse din spatele unui bolovan. Mă ţintea cu o arbaletă.

Am dus braţele în lateral, îndepărtându-le de corp.

– Lasă aia jos, am spus eu.

A continuat să ţină arma aţintită spre mine. Îi cam tremura mâna, dar nu îndeajuns ca să-l atac. A vârât mâna rămasă liberă în interiorul hanoracului - ceva încropit din blănuri şi materiale sintetice - şi a scos un fluier. A suflat cu putere în el. Ţiuitura mi-a răsunat în ureche chiar şi după ce s-a stins ecoul stârnit de dealuri.

– Să nu încerci vreo şmecherie, a zis el, străduindu-se să pară dur.

Asta nu a făcut ca glasul să-i sune mai puţin piţigăiat.

– Pentru asta aş putea să-ţi dau o săgeată de rezervă, am spus eu.

S-au auzit zgomote de uşi trântite şi din clădiri au apărut în goană câţiva oameni. Am surprins nişte mişcări bruşte pe panta dealului, doar nişte puncte negre care apăreau şi dispăreau.

Trei oameni au venit repede pe potecă şi s-au oprit în spatele băiatului. Doi tipi bărboşi şi Ailiss.

– Bună, Ailiss, am spus.

– Îl cunoşti pe individul ăsta? a întrebat-o bărbosul numărul unu.

Nu părea prea încântat.

– L-am cunoscut recent, a spus ea. Şi s-a încruntat spre mine. Jase?

– Eu sunt, am confirmat.

– E unul dintre „întârziaţi”, a spus ea.

– Ce te aduce aici? a întrebat bărbosul numărul doi. Avea accent britanic.

Am ridicat din umeri.

– Am ieşit la plimbare. Am zi liberă.

– Sabatul, a spus Ailiss, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva amuzant. Ei, bine. Nu-i nimic rău în asta.

– Vrei să-i zici puştiului să nu mai ţină arma îndreptată spre mine?

– Da, a spus ea. Bagă arma la loc, Nichol.

Puştiul s-a strâmbat, dar a ascultat-o. A coborât arbaleta şi i-a slăbit coarda.

– Nu faci bine, am zis. Nu-i poţi ameninţa pe toţi cei care se plimbă pe aici.

– Nu ameninţăm pe nimeni, a spus Ailiss. Asta, în mod obişnuit. Doar că acum suntem puţin cam agitaţi.

– Da, poţi s-o mai spui o dată, am zis. Nu aveam habar de ce oamenii aceia ar trebui să fie agitaţi. În fine, nu-mi place să fiu ameninţat.
– Am crezut că erai bandit, a spus Nichol. Ori zombie, refugiat sau soldat.
Bărbosul numărul unu a părut încurcat.
– Copiii învaţă tot felul de lucruri, a spus el.
– Vino în casă la un ceai, mi-a propus Ailiss.
Am bănuit că încercau să repare primirea atât de nefericită.
– Mulţumesc, am spus. Mi-ar prinde bine un ceai.
Puştiul a mers alături de mine pe potecă.
– Ce fel de nume e ăsta, Jase? a întrebat el.
– E o prescurtare.
– Poftim?
– Jason, am zis.
– Nu sună rău.
– E ca şi cum al doilea nume ţi-ar fi Mason.
– Jason Mason, Jason Mason, a intonat el.
– Nu aşa de tare, am zis.
– Cum îmi plăteşti tăcerea? a întrebat el fălos.
– Te-ai uitat prea mult la televizor, da?
– Nu mă uit la televizor, a spus el. Însă citesc mult.
Am scos săgeata de arbaletă din buzunar şi am fluturat-o în faţa lui.
– Dacă-ţi dau asta te linişteşti?
– Da, sigur.
I-am întins-o.
– Mulţumesc, a spus el. A ridicat-o în aer şi a pornit ţopăind şi strigând: Uite ce-am căpătat de la Jason Mason!
Copii.

VIII. LOCUL VERDE

Puştiul s-a întors şi a pornit sprinţar în susul pantei de unde apăruse, făcându-mi din mers un semn de salut cu capul. Cei doi bărbaţi şi Ailiss m-au condus spre uşa primei case. Am intrat aplecându-ne de mijloc, pentru că uşa era scundă. În vatră ardeau scânduri rupte şi alte resturi de lemne. Unele bucăţi aveau pe ele urme de vopsea sau de tencuială. Asta dădea acel miros de substanţe chimice. Însă focul era vesel şi pe plită se vedea un ceainic. Am preferat ceai negru şi tare, cu zahăr. Nu mi-a oferit nimeni vreo prăjiturică, şi nici n-am cerut. Bărboşii mi-au spus cum îi chema. Martin şi Angus. Am bănuit că depăşiseră douăzeci de ani şi m-am întrebat cum de nu fuseseră recrutaţi. Arătau şi păreau suficient de inteligenţi ca să intre în armată. Nu i-am întrebat nimic în privinţa asta. Becul care atârna din tavan nu ardea, astfel că toată lumina dinăuntru venea pe fereastră. Mobilierul era alcătuit din nişte fotolii deformate şi rupte şi o canapea deşelată, plus o servantă şi un dulap. Pe podea, covoare şi carpete stăteau în strat gros, iar altele erau bătute în cuie pe pereţi. Pe covoarele prinse pe pereţi se vedeau fotografii, extrase din ziare şi cărţi poştale. O mulţime de fotografii arătau ca şi cum ar fi fost imprimate de pe Net. Peisaje luxuriante, pline de verdeaţă - cum să spun, cam istorice. Copaci şi flori, păsări şi albine. De trei cuie bătute în perete erau agăţate trei arbalete, ceva mai sus o puşcă, apoi două puşti cu aer comprimat.

Cutii de metal cu proiectile şi săgeţi, dar şi o cutie cu cartuşe pe un raft. Cutia era cafenie şi ceruită şi capacul avea un desen ce sugera vechimea. Toate proveneau din perioada dinainte de interzicerea folosirii lor, am bănuit. Cu certitudine nu erau furate de la armurierii autostrăzii sau de la poliţişti.

Nu am zărit vreun televizor, aşa cum spusese şi copilul. Şi nici măcar Internet wireless. Însă de fiecare perete stăteau proptite maldăre de cărţi, pe hârtie. Puteai crede că făceau parte din sistemul de izolaţie termică.

O bucătărie ceva mai răcoroasă în partea din spate a casei. Ţevile de apă erau căptuşite cu bucăţi de covor sau cu sârmă. De chiuvetă stăteau rezemate un târnăcop ruginit, o lopată şi o sapă. Pe perete era aninată o seceră. Am arătat spre ea.

– La ce vă foloseşte asta?

Ailiss s-a uitat spre obiect.

– A, la seceră te refereai. A zâmbit. Va avea rostul ei. Vom avea din nou recolte. Ovăzul este rezistent. Am văzut o parcelă sau două cu ovăz sălbăticit pe drumul spre Ardaneaskan.

– Ailiss este optimistă, a spus bărbosul numărul unu, adică englezul. Părea iritat dintr-un anumit motiv. A ridicat din umeri. Am găsit-o, atâta tot. Ailiss crede că o va folosi cândva.

Ailiss i-a aruncat o privire ce sugera că mai găsise o utilizare pentru seceră. Însă după aceea, s-au uitat unul la altul, apoi la mine şi au surâs ca mormonii.

– Ailiss, faci tu pe gazda bună? a zis Angus, tipul care era scoţian. Eu şi Martin trebuie să ne întoarcem la treabă. Ne întâlnim la capătul celălalt.

– Pe curând, băieţi, a spus Ailiss.

Şi-au tras fermoarele hanoracelor şi glugile şi au ieşit pe uşă. Eu mi-am golit cana de ceai.

– Ei, şi acum, a început Ailiss, părând puţin stânjenită, să fac pe gazda bună, Jason Mason.

– Jase, am corectat-o eu.

– Cum vrei, a zis ea.

M-a scos afară pe uşa din dos. Spatele casei era săpat în coasta dealului. Aillis s-a întors spre stânga şi m-a condus de-a lungul unui şanţ zidit, prin dreptul unei afumători care mirosea a ceva ce nu era doar carne.

– Brânză de capră, m-a informat Aillis, când m-a văzut strâmbând din nas.

– Voi aţi construit toate astea? am întrebat-o.

Ea aruncat o privire în urmă.

– Doar serele. Nu şi casele. Când le-am găsit, ele aveau doar zidurile întregi, pricepi?

– Şi câţi locuiţi aici?

De data aceasta nu s-a mai uitat înapoi.

– Nu-ţi pot spune.

– Mi-ai spus deja.

Ea a râs. Fără nici-o explicaţie.

Însă mi-a arătat totul. În seră creşteau roşii şi alte legume, iar între şiruri erau verdeţuri aromatice. Apa picura din ţevi peste tot, încălzită de soare şi de energia solară. Existau chiar şi câţiva metri pătraţi de cartofi. Îngrăşământul venea de la iepurii şi caprele din adăposturile aflate în

spate. Alte feluri de carne - căprioară şi de oaie de la animalele sălbăticite - atârnau la rece în afumătoare sau se murau în butoaie cu sare. În cea de-a doua casă i-am cunoscut pe părinţii lui Nichol, care coseau pieile de animale cu aţă pescărească folosind o maşină de cusut cu pedală. Aceştia s-au mulţumit să ridice ochii spre noi, fără a spune prea multe. Cât am fost condus peste tot, am văzut probabil vreo alţi şase oameni venind dinspre dealuri sau îndreptându-se către ele, unii cu lemne, alţii aducând iepuri vânaţi. Aproape toţi, fără excepţie, nu au făcut altceva decât să se uite încruntaţi la mine.

– Cred că geamul acela călit v-a costat o avere, am spus când am ajuns în cea de-a doua seră.

– Am luat geamurile de la casele abandonate, a spus Aillis.

Aşa cum bănuisem de mult.

– Diamantele de tăiat sticla sunt lucruri folositoare, am spus. Iar casele părăsite reprezintă ascunzători utile.

– A, deci ai văzut asta?

– Da, pe drumul de la Dingwall. Cum aţi adus carnea până aici?

Ea a ridicat din umeri.

– Am împrumutat o maşină.

– Da, aţi împrumutat o maşină.

Nu am comentat.

– Nu, serios a fost împrumutată, a întărit ea. Am făcut asta cu alţi colonişti din Black Isle.

Stătea foarte aproape de mine, iar mirosul ei straniu şi sărat se amestecase cu acela de aer proaspăt emanat de pământ şi de plante.

– Aillis, am zis.

Ea a fost cât pe ce să-mi răspundă, când uşa s-a deschis, iar cei doi bărboşi, Martin şi Angus, au intrat în seră. Aillis a făcut brusc un pas înapoi şi a lovit cu şoldul un ghiveci cu o plantă. A mormăit ceva şi s-a întors să adune pământul şi să pună planta înapoi în vas. Martin şi Angus s-au rezemat de marginea unei mese din lemn.

– Ei, acum ai văzut ce avem aici, a spus Angus.

– Da, şi vă mulţumesc. Aveţi un loc frumos. Dar nu înţeleg de ce trăiţi astfel.

Angus s-a uitat în lateral, spre Martin. Ridicându-se, englezul masiv s-a aplecat puţin în faţă. Şi-a prins mâinile la spate, împingându-şi în acelaşi timp barba înainte.

– Supravieţuire, a spus el. Lumea se scufundă. Centura grânelor din America e bântuită de tornade. Gheaţa se topeşte în toate zonele unde obişnuia să dăinuiască, şi alte locuri, unde nu s-a cunoscut frigul, îngheaţă. Ţiţeiul e pe terminate, şi noi suntem amestecaţi într-un război care ar putea să devină nuclear dintr-o clipă în alta. Gheaţa din Groenlanda e cât pe ce să alunece în mare. Într-un fel sau altul, oraşele sunt sortite pieirii. Trăim aşa cum toată lumea va fi silită să o facă mai devreme sau mai târziu.

– Asta este o prostie nemăsurată, am spus eu.

– Poftim? s-a mirat el, părând puţin derutat.

– Vouă vă place să trăiţi astfel. N-am nimic cu asta. Dar nu vă amăgiţi că veţi supravieţui situaţiei ce ar putea să apară. Doar dacă sunteţi în stare

să ţeseţi singuri prelate solare şi să produceţi oţel pentru coardele arbaletelor voastre. Fără a mai vorbi de direcţia din care bate vântul.

Martin s-a uitat de parcă ar fi înţeles rostul vorbelor mele.

– La ce te referi?

Am arătat cu degetul.

– Bate dinspre vest. Şi ce se află la vest de aici? O centrală nucleară şi cel mai mare depozit de proiectile nucleare de când Rosyth a fost aruncată în aer. Dacă toate proiectilele acelea încep să explodeze, o să pieriţi laolaltă cu noi toţi, doar că voi o să dispăreţi primii.

– Ia stai puţin... a început Angus.

Martin a făcut un semn cu mâna.

– Nu mai avem ce discuta, a spus el. Cu oameni ca el este inutilă orice încercare.

– Foarte bine, am spus. Atunci o să plec. Vă mulţumesc pentru ceai. Ajuns în pragul uşii, m-am uitat peste umăr. Poate ne mai întâlnim în sat, Aillis.

– Poate, a zis ea şi s-a uitat în altă parte. La revedere.

IX. DUMINICĂ NOAPTEA

Eram la jumătatea drumului de coborâre când am primit un apel de la Murdo, care voia să ştie unde naiba eram. I-am spus că mă plimbam pe dealuri şi că acum coboram. El mi-a zis că nu eram întreg la minte. Eu i-am explicat că nu era mama mea, astfel că discuţia n-a mai continuat multă vreme. Însă restul coborârii mi-a făcut plăcere, şi am ajuns înapoi pe şantier cam pe la mijlocul amiezii. Am mâncat o plăcintă cu carne de porc şi am băut o cutie de bere. M-am dus apoi în camera mea din cabana „întârziaţilor”, mi-am dat jos ghetele şi m-am întins ca să prind un somn de sabat.

La ora şapte, în cantină eram doar o mână de oameni, printre care eu, Murdo, Farhad, secretara Kelly şi Liam, inginerul de şantier. Ne-am aşezat la aceeaşi masă cu mâncarea de cină, care fusese încălzită la microunde.

– Ţi-ai găsit femeia-bandit? m-a întrebat Murdo.

– Da, am răspuns. Au un locşor undeva sus, după Attadale.

– Ai făcut ceva progrese cu ea?

– Mai eram aici dacă progresam? am zis eu.

Murdo a râs.

Liam şi-a lăsat jos furculiţa şi m-a măsurat.

– Ce înseamnă treaba asta cu bandiţii?

– Nu sunt bandiţi, a spus Murdo, înainte ca eu să apuc a deschide gura. Sunt doar braconieri şi haimanale.

– Cu toate astea, a zis Liam, mai bine să ascultăm ce are Jase de spus despre asta.

Le-am vorbit despre aşezare, trecând peste momentele mai jenante.

– E îngrijorător, a spus el.

– Ce poate crea îngrijorare?

– O bandă înarmată care trăieşte atât de aproape de magistrala energetică? Asta nu vă îngrijorează?

– Hai să fim serioşi, am spus. Nu reprezintă o ameninţare pentru nimeni. Şi, oricum, există colonişti ai noului ev pretutindeni. De-a lungul văii, în primul rând.

Liam a dat aprobator din cap.

– Întocmai. Nu am fost luaţi în serios. Reprezintă un risc de securitate.

– Ba nu! i-am tăiat-o eu. La o adică, de ce ar vrea să avarieze cablul de putere? Ei consideră că lumea se va duce foarte curând de râpă, fără a mai fi nevoie de intervenţia lor.

– Grupurile care trăiesc potrivit unor astfel de credinţe pot deveni foarte agresive, a spus Liam. Sectele care propovăduiesc sfârşitul lumii nu aşteaptă întotdeauna deznodământul, ştiţi prea bine asta. Câteodată, ele încearcă să îl producă. Ori sunt influenţate ori... a făcut o pauză, şi a împuns cu degetul - în ele se infiltrează oameni care manifestă o abordare extremistă.

Murdo a râs în hohote.

– Crezi cumva că oamenii ăştia lucrează pentru Bodach?

– Ori poate pentru alţi extremişti, desigur, a spus Liam. Fie că ştiu asta, fie că nu.

Pe neaşteptate, mi-a pierit orice poftă de mâncare.

– Nu sunt o sectă, am spus, şi nici extremişti. Sunt doar - şi am făcut un gest din umeri - derutaţi de vremuri.

– Dar singur ai povestit că ai fost ameninţat de un copil, a zis Liam.

– Un băieţel care se juca de-a soldaţii!

– Da, dar cu o armă mortală, a spus Liam şi a lăsat impresia că gândea profund. Îţi dai seama, chestia cu protecţia minorilor... M-am întrebat ce fel de educaţie primeşte acest copil.

– Ştie să citească, am precizat.

Liam s-a mulţumit să surâdă.

– O să mă mai gândesc, a spus el. Apoi a aruncat o privire spre Kelly. Ai trecut asta în programul meu?

Secretara a confirmat cu o mişcare din cap.

Ceva mai târziu în acea seară, l-am surprins pe Liam într-un colţ al coridorului vorbind singur. Apoi mi-am dat seama că vorbea la telefon. Am sperat că dăduse telefon acasă, dar nu puteam băga mâna în foc.

X. SENZAŢIA DE LUNI DIMINEAŢA

M-am trezit pe la şapte, tocmai când se lumina de zi. Însă nu lumina m-a făcut să mă trezesc. Şi nici ceasul deşteptător nu pornise. Am rămas întins uitându-mă fix la cifrele mici şi roşii de pe cadranul ceasului încastrat în patul de deasupra capului meu şi m-am întrebat ce anume mă deşteptase. Apoi am auzit: o vibraţie profundă, îndepărtată, a cărei intensitate creştea din clipă în clipă.

Un elicopter. Sunetul acela mi s-a părut întotdeauna ca o ameninţare. Iată că vine un elicopter care vrea să-ţi ia capul.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am ridicat. Toţi ceilalţi din cabană au continuat să doarmă adânc. Am lipăit desculţ până la uşă, am ieşit cu fereală şi m-am uitat de-a lungul cabanei. Cu toate că purtam îmbrăcăminte călduroasă, am simţit că îngheţ, dar am reuşit să văd tocmai până la lac. Era cenuşiu, şi deasupra lui atârna un plafon jos de nori. Elicopterul era ca un punct negru şi umflat, care se îndrepta drept spre mine. În momentul când a trecut peste sat, s-a înclinat spre stânga

faţă de mine şi a descris un arc spre sud. Era unul dintre acele elicoptere Chinook, având două motoare. Un aparat transportor de trupe.

Zgomotul asurzitor făcut de el s-a dispersat deasupra şantierului. Aparatul a zburat la mică înălţime peste Strathcarron şi a trecut dincolo de linia orizontului. A dispărut înapoia dealurilor, dar eu l-am auzit în continuare. Duduitul apăsat al motorului a rămas constant. Am bănuit că survola o anumită zonă.

– Aşa îşi încheie cariera bandiţii tăi, a spus Murdo, apărut brusc în spatele meu.

M-am întors. Stătea ca şi mine, purtând o vestă şi indispensabili, tremurând, şi privea după elicopter. Mi-a venit să îi trag una peste mutra satisfăcută, dar sumbră. Asta se întâmplă cu oameni ca el, se aşteaptă la ce este mai rău, şi nu sunt dezamăgiţi prea des.

– Cum adică, să trimită soldaţi după nişte colonişti ai noului ev? am spus eu. Ce-i cu tine? Ar fi doar un exerciţiu pentru ei ca să-i termine.

Murdo a clătinat din cap.

– Nu te amăgi. Ştii prea bine ce forţe au fost trimise, a zis el şi a pufnit. Sunt convins că oamenii de la Serviciile Sociale vor apărea curând. Imediat după ce soldaţii izolează locul.

– Mai bine-mi ţineam gura, am spus eu.

– Pentru un băiat din Glasgow, înveţi destul de repede.

Mi-a venit din nou să-l pocnesc, însă m-am mulţumit să lovesc cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

– Trebuie să facem ceva!

Mi-a aruncat o privire ciudată.

– Noi, spui? Vorbeşte pentru tine. Şi, la o adică, ce am putea face noi doi?

– Putem merge până acolo să vedem dacă avem posibilitatea de a-i ajuta.

– Nu ne putem pune cu soldaţii.

– Bineînţeles, dar am putea culege oamenii care scapă. Sau i-am putea ajuta să-şi mute ce au.

– Asta ar fi posibil, a spus Murdo. Gata, mă bag şi eu în treaba asta.

M-am răsucit pe călcâie, gata să mă reped spre camion. Murdo m-a prins de umăr.

– Întâi îmbracă-te, a spus el. Şi nu uita să faci pipi.

Zece minute mai târziu eram în cabina camionului, eu, Murdo şi Euan. De data asta nu mai aveam pe nimeni plasat pe acoperiş, drept om de veghe. Ori, mai curând, eram cu toţii de veghe, sper că înţelegeţi ce vreau să spun. Euan ne afuma din plin cu fumul ţigării lui, ceea ce, pentru creierul lui, reprezenta un demaraj dis-de-dimineaţă. Am deschis un geam şi am pornit încălzirea la maximum. Pe jumătate adormit, agentul de securitate de la poartă ne-a făcut semne de rămas-bun când am ieşit. Probabil că s-a arătat niţel surprins când am virat spre stânga şi am pornit în viteză spre Strathcarron.

La trecerea de nivel cu calea ferată, am săltat serios. Am virat din nou stânga, apoi dreapta, pe fostul drum. Roţile erau în afara drumului şi de o parte, şi de cealaltă, însă pneurile cu aderenţă bună şi-au făcut treaba.

– Cât de departe putem urca? a întrebat Euan, în timp ce ne luptam cu prima pantă mai abruptă.

– Oricum mai departe decât acest loc, am spus eu.

Camionul s-a hurducat aplecându-se întâi în jos, apoi în faţă. Am săltat cu toţii pe banchetă. Mă cam speria ceea ce se afla înaintea noastră, dar îmi plăcea acea cursă. Câteva clipe mai apoi am pătruns aproape în interiorul norului. Apoi, norul s-a desfăcut, dezlănţuind o ploaie măruntă şi îngheţată, ale cărei picături înţepau ca firele de nisip purtate de furtună. Am închis geamurile şi am pornit ştergătoarele şi farurile. Scârţâitul şi bufnetul surd al ştergătoarelor la capăt de cursă au devenit curând cele mai puternice zgomote ce se auzeau în cabină. Vizibilitatea se redusese la aproape o sută de metri. Urcam şi coboram, dar mai mult urcam.

Apoi, am mers în sus şi drept şi am privit spre valea îngustă, unde se afla aşezarea. Am oprit acolo, lăsând motorul să meargă la ralanti, ţinând piciorul pe pedala de frână. Camionul stătea aplecat în faţă pe pantă. Elicopterul aterizase imediat sub noi, pe malul lacului lung şi îngust, care arăta acum mare şi negru în contrast cu fâşia albă de zăpadă.

Vreo doisprezece soldaţi, cu costume blindate de culoare neagră şi având pe cap căşti cu vizor, au înconjurat aşezarea. Cei care locuiau în acel loc, fiind cam egali ca număr cu soldaţii, stăteau grupaţi pe drum, ghemuiţi. Serele sticleau din cauza geamurilor sparte. Din cele două case se ridica un fum negru şi urât mirositor.

– Iisuse, omule, au incendiat acoperişurile! a exclamat Murdo.

Părea că se îneacă de furie, sau de fum. Euan a lovit cu pumnul în bordul camionului. Şi a albit la faţă, aşa cum i se albiseră şi pumnii.

– Aprobări, a spus el. Aprobări de securitate!

A dus mâna în spate după puşca aflată în rastel. L-am prins de încheietură şi i-am smuls mâna de lângă armă.

Doi soldaţi au venit în goană în susul pantei spre noi. Au venit de o parte şi de alta a camionului, au sărit pe scări şi au lovit cu pumnii în geamuri. Am apăsat cu degetul mare pe comutatorul de lăsare a geamului.

– Opreşte motorul şi coborâţi din cabină imediat! mi s-a ordonat.

– Imediat, am zis eu.

Soldaţii au sărit la sol şi au rămas cu puştile îndreptate spre noi. M-am uitat la ceilalţi.

– Gata, băieţi, le-am zis. A venit vremea să acţionăm.

Am deschis portierele. Murdo şi Euan au sărit pe partea lor. Eu am oprit motorul şi am sărit prin stânga.

Nici nu am atins bine solul când camionul a început să ruleze înainte.

Jur că nu plănuisem aşa ceva. Sincer, fusesem atât de intimidat, încât făcusem exact ceea ce îmi spuseseră soldaţii. Adică, oprisem motorul şi coborâsem.

Nu spuseseră nimic despre frâna de mână.

Uriaşul camion al autostrăzii s-a hurducat în josul pantei. Am auzit răcnete, apoi împuşcături. Vreme de câteva momente, am avut impresia că soldaţii şi-au închipuit că aveau de a face cu un atac sinucigaş. Apoi am observat că trăgeau în cauciucuri. Abia dacă am avut vreme să mă gândesc că aceea era o acţiune inteligentă.

Cele două pneuri din faţă au explodat imediat ce roţile au pătruns pe drum, acolo unde descria o curbă faţă de malul lacului, chiar în faţa caselor. Botul camionului s-a înfipt în pământ. Adevărat, acea porţiune a camionului s-a oprit din mişcare. Însă restul mastodontului a continuat să înainteze. Partea lui din spate s-a înălţat în aer şi a părut să rămână

atârnată acolo preţ de o clipă. Apoi s-a rostogolit în faţă şi s-a prăbuşit ca un copac retezat, exact peste elicopter. Combustibilului din rezervoarele aparatului de zbor şi circuitelor electrice ale camionului le-au trebuit doar câteva secunde ca să se găsească şi să fuzioneze. Asta s-a întâmplat la momentul potrivit, pentru că toată lumea era întinsă la pământ când s-a produs explozia rezervorului de combustibil. Nu a fost genul de explozie care azvârle resturi pretutindeni. A fost o minge de foc, iar aceasta a aruncat în jur vapori de benzină care, arzând, au reuşit să mă ardă şi pe mine la ceafă.

Când am ridicat privirea, rămăşiţele camionului şi elicopterul erau învăluite de o masă uriaşă de flăcări şi fum. Semăna cu ceea ce vezi la televizor în fiecare zi, când se dau reportaje din Teheran. Soldaţii au alergat către elicopter, dar s-au oprit când căldura s-a dovedit prea puternică. Apoi, dintr-o parte a epavelor ce ardeau a apărut o siluetă din care şiroia apa. Era pilotul, care sărise din elicopter când văzuse camionul venind spre el, şi căzuse probabil prin gheaţa de la suprafaţa lacului. M-am simţit uşurat când l-am văzut teafăr.

M-am ridicat şi, privind în jur, am observat că în toată agitaţia aceea nebună, oamenii aşezării dispăruseră. O şterseseră. Fugiseră prin valea îngustă, apoi urcaseră pantele ca nişte căprioare. L-am văzut pe comandantul grupului de soldaţi uitându-se după ei prin binoclu. Apoi a lăsat jos instrumentul, a clătinat din cap şi a arătat spre noi.

Ca la un semn, şase soldaţi au alcătuit un cordon şi au pornit în susul dealului, spre noi.

– S-ar părea că am încurcat-o, a spus Murdo.

– S-o tulim de aici! a propus Euan.

– N-are rost, am replicat eu. Or să ne împuşte.

– S-ar părea că asta e ideea, a aprobat Murdo.

Dar nu eram atât de disperaţi. Mai ales în acele momente.

Am ridicat mâinile deasupra capetelor şi am aşteptat să fim luaţi în şuturi şi paturi de armă.

XI. AL DOILEA JIN YANG

Soldaţii erau probabil la douăzeci de metri în josul pantei faţă de noi când am auzit un bâzâit ciudat, şi am văzut scânteieri de lumină venind dinspre versantul dealului din faţa noastră. Apoi, o secundă mai târziu, a urmat un *di-di-di* sacadat.

M-am aruncat la pământ şi m-am făcut una cu iarba. I-am văzut pe cei şase soldaţi răsucindu-se şi căzând în faţa mea. I-am văzut prăbuşindu-se şi pe ceilalţi, care rămăseseră lângă lac. Totul s-a terminat în câteva secunde. Am rămas cu mâinile prinse pe după cap, apoi m-am ridicat şi am vărsat.

Pe panta dealului aflat în partea îndepărtată a lacului au apărut siluete întunecate care au început să coboare. Bărbaţi, femei, copii, aproape douăzeci cu totul, mult mai mulţi decât văzusem cu o zi în urmă. Doi dintre ei duceau în mâini arme automate. Aceştia erau Martin şi Angus. Mă întrebasem de ce nu fuseseră recrutaţi. Mă înşelasem. Îşi făcuseră stagiul. Şi odată ce-ai fost în armată, mi-au zis ei mai târziu, nu este chiar atât de

greu să găseşti modalităţi de a-ţi procura arme. Pe piaţa neagră se comercializează până şi muniţie capabilă să străpungă blindaje.

Dar asta s-a întâmplat mai târziu.

În acele clipe, în timp ce puştii îi jefuiau pe soldaţii morţi, Aillis s-a apropiat de noi cu faţa înnegrită şi având o puşcă în mână. Când ne-a zâmbit, doar dinţii au sclipit albi, în contrast cu faţa mânjită de funingine.

– *Sclipitoare* idee! a spus ea. Dumnezeule, sunteţi nişte eroi, băieţi. Să îndreptaţi camionul chiar aşa spre ei...

– Lui i-a venit ideea asta, a spus Murdo, arătând spre mine.

Aillis m-a strâns în braţe în mod primejdios, fără să dea drumul puştii.

M-am uitat la Murdo şi Euan. Ei mi-au întors privirea. Mi-am dat seama ce gândeau în acele momente. Acum nu ne mai puteam întoarce. În primul rând, grupul nu ne-ar fi lăsat să plecăm. Din motivul foarte clar că puteam povesti tot ce ştiam. Într-un fel sau altul.

Ca şi sărmanul Jin Yang, chinezul care fusese luat drept terorist, nici eu nu avusesem în minte să declanşez un război. Însă o făcusem. Războiul de acasă, războiul veteranilor şi al coloniştilor, al evacuaţilor şi al întârziaţilor. Război care a căpătat constant proporţii, aşa cum creşte şi nivelul mării. Război în care suntem încă prinşi. Dacă aş fi ştiut ce se va întâmpla, poate aş fi plecat şi aş fi riscat, chiar dacă asta ar fi însemnat să mă aleg cu un glonţ în spate. Nu ştiu ce să mai zic acum, după atâţia ani. În orice caz, atunci nu am avut habar. Ştiam doar că Aillis se uita la mine cum nu o făcuse nimeni vreodată. Sugerând că era *mândră* de mine.

„Întârziaţi”, am gândit. Prea proşti pentru a fi recrutaţi. Dar niciodată prea fricoşi pentru a riposta.

– Da, am spus. A fost ideea mea.

C o n t e n t s

I. TĂIEREA CU DIAMANT....3
II. PUŞCA FUMEGÂNDĂ....5
III. FRANKEN-OAMENI....7
IV. AILISS....10
V. LUCRUL PE ŞANTIER....12
VI. BILEŢELE DE AMENINŢARE....15
VII. DEALURILE ÎNTUNECATE....18
VIII. LOCUL VERDE....21
IX. DUMINICĂ NOAPTEA....24
X. SENZAŢIA DE LUNI DIMINEAŢA....25
XI. AL DOILEA JIN YANG....28

MISTERUL DIN PACIFIC[38]

— “The Pacific Mystery” 2006 —

[38]Originally published in „*The Mammoth Book of Extreme Science Fiction*”, 2006, ed. Mike Ashley, publ. Robinson. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

de Stephen Baxter

Traducerea: Adriana Moşoiu

Ca mulţi dintre colegii săi la începutul unui secol nou, scriitorul britanic STEPHEN BAXTER s-a implicat mai mult de un deceniu în revitalizarea şi reinventarea genului „hard-science” pentru o nouă generaţie de cititori, rezultând nişte lucrări în pas cu ultimele descoperiri ştiinţifice, care abundă de idei noi, ciudate, şi care deseori sunt plasate într-un orizont cosmic destul de atroce.

În 1987, Baxter şi-a publicat prima povestire în revista *Interzone* şi de atunci a devenit unul din colaboratorii frecvenţi ai acesteia, dar povestirile sale au apărut şi *Asimov’s Science Fiction*, *Science Fiction Age*, *Analog*, *Zenith*, *New Worlds* şi altele. Este unul dintre cei mai prolifici scriitori noi de science fiction şi a devenit rapid unul dintre cei mai populari şi apreciaţi. În anul 2001 a apărut de două ori pe lista finală a premiilor Hugo şi a câştigat deopotrivă Premiul Cititorilor Revistei *Asimov’s* şi Premiul Laboratorului Analitic *Analog's*, fiind unul din puţinii scriitori care au obţinut ambele premii în acelaşi an. Primul roman al lui Baxter, *Raft*, a apărut în 1991 şi a fost primit cu mare entuziasm, fiind urmat rapid de alte romane la fel de apreciate, precum *Timelike Infinity*, *Anti-Ice*, *Flux* şi pastişa la H.G. Wells - o continuare a romanului *Maşina timpului* (*The Time Ships*[39]) - care a câştigat Premiul Memorial John W. Campbell şi Premiul Philip K. Dick. Dintre celelalte cărţi ale sale, enumerăm: *Voyage*, *Titan*, *Moonseed*, *Mammothy Book One*: *Silverhair*, *Manifold*: *Time*, *Manifold*: *Space*, *Evolution*, *Coalescent*, *Exultant*, *Transcendent* şi trei romane în colaborare cu Arthur C. Clarke, *Time's Eye*, *Sunstorm* şi *Firstborn*. Povestirile sale au fost cuprinse în volumele *Vacuum Diagrams*: *Stories of tbe Xeelee Sequence*, *Traces* şi *The Hunters of Pangaea*, pe lângă acestea apărând şi nuveleta *Mayflower II*. Cele mai recente cărţi ale sale sunt romanul *Weaver* şi culegerea *Resplendent*.

În povestirea care urmează, autorul ne conduce într-o lume alternativă, care se dovedeşte a fi *mult* mai diferită de a noastră decât pare la prima vedere.

[39]Apărută în două volume, *Corăbiile timpului* şi *Pierdut în timp* (Editura Nemira, 1999).

Nota editorului: Epopeea întoarcerii cuirasatului aerian *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering* pe cerul Londrei şi faptele eroice ale echipei mixte compuse din personal RAF şi Luftwaffe la abordarea epavei acestui *schlachtschiff* a pus în umbră povestea membrilor echipajului său decedaţi de mult şi descoperirile făcute de aceştia în timpul încercării de a traversa Pacificul - în măsura în care pot fi înţelese aceste descoperiri. De aceea, cu acordul familiei, BBC a hotărât să facă publică transcrierea jurnalului personal de bord al ziaristei Bliss Stirling. Domnişoara Stirling a absolvit Matematica la Colegiul Girton, Cambridge, şi în timpul serviciului militar obligatoriu în RAF a activat în cadrul Unităţii de Recunoaştere Fotografică. A fost angajată mai mulţi ani drept cartograf în Reich, la cartografierea Kommissariatelor estice, pentru Generalplan Ost. A fost, de asemenea, o aviatoare de seamă. La momentul dispariţiei sale, avea doar douăzeci şi opt de ani.

15 mai 1950. *Ziua 1*. Mi-am luat Spitfire-ul de la baza RAF din Medmenham şi am zburat pe cerul senin ca lacrima al Angliei. Am pilotat Spit-uri peste tot în lume, în colonii pentru RAF şi în Asia, în operaţiuni de colaborare cu Luftwaffe. Dar un Spit este făcut să zboare pe cerul de vară al Angliei - am regretat întotdeauna că sunt prea tânără să zbor în Războiul Ciudat, chiar dacă nu s-a tras la mânie.

Iar azi am avut parte de o adevărată aventură, am zburat să atac *Goering*-ul, Bestia, cum i-a spus Churchill mereu înainte de a demisiona. M-am căţărat pe el, potrivindu-i traiectoria estică la o viteză constantă de două sute douăzeci de noduri, spre centrul Londrei - *eu* am potrivit-o, Bestia nu se putea îndepărta de mine. Nici de la sol nu e greu de zărit, o cruce neagră pictată pe cer. Şi pe măsură ce te apropii, este mai degrabă ca şi cum ai zbura pe lângă o clădire, un zgârie-nori din New York sau poate Germania, decât o întâlnire cu o altă aeronavă.

Eram încântată. Cine nu ar fi fost? La bordul acestui avion imens urma să iau parte la încercarea de a înconjura lumea pentru prima dată în istoria omenirii, o faptă mai vitejească decât a marilor exploratori din trecut: urma să investigăm Misterul din Pacific. Cu condiţia ca mai întâi să aterizez pe afurisitul de avion.

M-am rotit deasupra Bestiei, apoi am mers de-a lungul spinării sale, venind dinspre pupa pe deasupra cozii sale, care doar ea are înălţimea catedralei St Paul. Pe spatele Bestiei exista o platformă nituită unde trebuia să-mi aşez Spit-ul. Am numărat cele patru aripi celebre ale sale, cu motoarele grele şi avioanele teleghidate, şi am văzut turelele strălucitoare din vârful aripilor, de la coada şi botul avionului. Se spune că Bestia *are propria* sa artilerie antiaeriană. Câteva zmee mici şi noduroase, despre care am aflat mai târziu că germanii le numeau „şarete”, erau parcate la baza aripilor. Totul este vopsit în negru şi decorat cu crucile negre ale armatei aeriene germane. Deşi se zvonea că în burta sa se află un generator atomic, este greu de crezut că un asemenea monstru poate zbura, şi aproape cred că este imposibil să aterizeze.

Şi, ca întreaga tehnologie nazistă, este seducător de frumoasă.

Am făcut destule aterizări pe portavioane, dar încercarea finală printr-o pădure de antene radio şi catarge care măsurau indicii aer/temperatură a fost mai înspăimântătoare decât oricare dintre ele. Cu toate acestea, mândria nu avea să-mi îngăduie nici cea mai mică ezitare. Am pus jos

roţile fără urmă de zgâlţâitură, cârligul opritorului s-a prins de cabluri şi m-am hurducat până când avionul s-a oprit, înaintea barierelor de protecţie. Pe spatele Bestiei stătea un tip într-un fel de salopetă din cauciuc, legat de punte ca să nu fie zburat. Mi-a făcut semn să parchez sub aripa unei turele.

Aşa că m-am rostogolit până acolo. Bliss Stirling, reporteriţa, pe puntea *Goering*-ului! Undeva sub noi, ştiam asta, era Londra. Dar spatele Bestiei este atât de lat încât nu vezi solul atunci când stai pe ea...

Ziua 2. Atracţia principală a zilei a constituit-o prânzul costisitor în ceea ce doctorul Ciliax numeşte „unul din restaurantele mai mici ale „*schlachtschiff*-ului" unde sunt numai tacâmuri din argint şi alimente provenite din provinciile Germaniei Mari, vită poloneză şi vin franţuzesc. Parcă ai fi la bordul unui transatlantic, sau poate al unui dirijabil de lux.

În timp ce mâncam, Bestia a înconjurat Germania, pe care Jack Bovell insistă să o numească „Berlin", spre marea supărare a lui Ciliax. Flote întregi de avioane de alimentare zburau spre noi cu combustibil, apă, mâncare şi alte consumabile, şi în jurul nostru roiau biplane încărcate cu camere de filmat, ale căror obiective ne iscodeau.

Jack Bovell se află la bord ca reprezentant al yankeilor, pentru a lua parte la călătorie, la fel cum eu sunt reprezentanta englezilor. Este pilot în USAAF, şi la un moment dat, aşa i s-a promis, va putea prelua comanda asupra Bestiei, în timpul acestui zbor extrem de important. Noi, reprezentanţii, suntem în sarcina lui Wolfgang Ciliax, el însuşi ofiţer al Luftwaffe, deşi ca inginer nu face niciodată aluzie la gradul său. Este unul din proiectanţii-şefi ai Bestiei. Noi trei vom petrece mult timp împreună, cred. Ce plăcere.

În această dimineaţă, Ciliax ne-a luat pe Jack şi pe mine să facem turul Bestiei. Bineînţeles, nu ni s-a arătat nimic cu adevărat interesant, de genul „motor atomic" sau motoare „cu reacţie" care se zvonea că vor fi pornite pe unele dintre şarete. De fapt, Ciliax a arătat o rară modestie pentru un cercetător, după părerea mea, nelăsând să-i scape prea multe despre avionul pe care-l iubea.

Dar am fost uimiţi de puntea de zbor cât sala de recepţie a palatului Buckingham, cu munţi de telescriptoare şi un imens panou de navigaţie, condus de câteva dintre puţinele femei întâlnite la bord. Există saloane, o bibliotecă şi o sală de dans, iar în mod ostentativ chiar şi o mică piscină.

Ne-au însoţit şi alţi musafiri, majoritatea din clasele superioare ale naţiunilor europene ocupate. Eram urmaţi de o nervoasă echipă de filmare. Se spune că Leni Riefenstahl face un film despre spectaculoasa noastră călătorie, deşi ea în persoană nu se află la bord. Şi multe figuri sinistre care purtau uniformele negre ale SS. Presat de Jack Bovell, Ciliax insistă că *Goering* este un avion al Luftwaffe, iar SS nu are aici nicio autoritate.

Sub punţi, am stat de vorbă într-o cală cât Albert Hall. Ne-am minunat de grandioasele straturi acvifere de combustibil şi apă. Şi am fost copleşiţi de pereţii interni transversali dubli şi de coca din oţel călit, gros de câţiva centimetri: niturile erau cât pumnul meu.

– Este cu adevărat un cuirasat pe cer, spuse Jack, mai degrabă în silă. Şi avea dreptate; originea acestui enorm *schlachtschiff* se află într-adevăr printre titanii mărilor, nu printre nişte zmee fragile cum e Spitfire-ul meu.

Jack Bovell are în jur de treizeci de ani, este scund şi îndesat - mai scund decât mine - duhneşte a fum de ţigară, pomadă şi coniac şi poartă o geacă de zbor ponosită, din piele, chiar şi la cină. Cred că este din Brooklyn. Este mai deştept decât pare, sunt sigură.

– A, da, bineînţeles este un *schlachtschiff*, spuse Ciliax, dar *Goering* este un avion experimental ale cărui scopuri principale sunt, unu, o demonstraţie de tehnologie, şi doi, o posibilitate ce trebuie explorată. *Goering* este prima navă din istoria omenirii capabilă să investigheze imensitatea Pacificului.

Obiceiul său de a face liste verbale spune multe despre Wolfgang Ciliax. Este destul de tânăr, poate puţin peste treizeci de ani, părul blond lins la spate şi ochelari cu lentile cât monedele de un penny.

– O posibilitate ce trebuie explorată, zise Jack cu acreală. Şi din acest motiv ne-aţi arătat blindajul?

Ciliax zâmbi. Desigur, acesta era motivul.

Fiecare non-german aflat la bordul acestui afurisit de avion este spion, mai mult sau mai mai puţin, inclusiv eu. Indiferent ce descoperim în legătură cu lumea în timpul încercării de a traversa Pacificul, noi, naţiunile neutre şi ocupate, vom primi o puternică demonstraţie a posibilităţilor tehnologice ale Reich-ului. Toţi ştiu că ăsta-i jocul. Dar Jack încalcă mereu regulile. Într-un fel, este un tip prea nerăbdător pentru sarcina primită.

Din întâmplare, Jack m-a măsurat din cap până în picioare când ne-am întâlnit, iar Ciliax, care nu este complet lipsit de viaţă, foloseşte fiecare ocazie să mă atingă pe mână sau să mă bată pe umăr. Jack însă pare cu nasul pe sus. Pentru el, sunt simbolul unei naţiuni de pacificatori, bănuiesc. Iar pentru Ciliax sunt teritoriul ce trebuie cucerit, probabil, ca Asia Centrală. Fără îndoială, în zilele care vor urma ne vom învinge tipologia naţională. Dar Bliss nu se va îndrăgosti la bordul *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering*, nu cred una ca asta!

Ziua 3. Notă către sine: De urmărit un comentariu făcut de Ciliax despre „iloţii” care au grijă de motoarele atomice.

Aceste maşinării sunt închise între pereţii sigilaţi şi căptuşiţi cu plumb, şi nimeni nu are voie să intre sau să iasă - în orice caz, nu eu. Motoarele atomice sunt, bineînţeles, un punct de interes pentru noi, spionii. Înaintea acestui zbor, superiorul meu din RAF m-a informat despre planurile naziştilor de a dezvolta din aceeaşi tehnologie arme de o putere extraordinară. Poate există o colonie de robi *untermenschen*, slavi sau ţigani, captivi între acei pereţi, care au grijă de maşinăriile strălucitoare ce îi ucid încet-încet, în timp ce noi bem vin şi discutăm politică.

După-amiază, am stat într-unul din posturile de observare din burta Bestiei şi am transmis pentru BBC. Acesta e jobul meu oficial, de ochi şi urechi ai Angliei în timpul remarcabilei misiuni. Tot ne mai învârtim pe deasupra Germaniei, adică a Berlinului. Vasta activitate de reconstrucţie din ultimul deceniu este vizibilă chiar şi din aer. Oraşul a fost reconstruit în jurul unei reţele axiale de bulevarde, fiecare cu lăţimea de o sută de metri. Se zăresc uşor Arcul de Triumf, Piaţa Poporului şi Panteonul Armatei, care

găzduieşte o coregrafie de milioane. Jack mormăie ceva despre „gigantomania infantilă”, dar trebuie să admiri viziunea naziştilor. Şi în timpul acesta avioanele de alimentare urcă spre noi, ca albinele spre o floare imensă...

Ziua 5. Astăzi, un prânz mai puţin plăcut. Era cât pe ce să ne prăbuşim.

Am trecut vechea graniţă dintre Germania şi Polonia, iar acum zburăm deasupra a ceea ce germanii numesc simplu „Ostland”, marea inimă a Asiei. Cu ajutorul lui Ciliax, am zărit noile colonii de oraşe fortificate, majoritatea ale soldaţilor germani veterani, plantate adânc în vechile teritorii sovietice. Acestea sunt înconjurate de proprietăţi imense, mai ales de ferme colective, *kolhoz*-uri, luate de la bolşevici. Acolo, fermierii trudesc şi plătesc birul coloniştilor germani.

Jack a bombănit şi a protestat, plângându-se în modul său american de pierderea libertăţii şi a drepturilor omului. Dar el nu înţelege.

– Rareori americanii înţeleg despre ce este vorba, zise Ciliax cu un dispreţ foarte puţin ascuns. Acolo nu se duce un război pentru libertate, şi nici pentru teritoriu. Asia este arena unde se va desfăşura războiul final între rase, punctul culminant al unui milion de ani de evoluţie umană disparată. Aşa cum a scris Führerul, „Ce sarcină ne aşteaptă! În faţa noastră stau o sută de ani de satisfacţie şi voioşie.”

Trebuie să spun că Ciliax nu este prea convingător. La bază este inginer, cred. Dar cineva trebuie să muncească pentru cel care ţine biciul.

(Notă: De verificat sursa acelui citat din Hitler.)

De când am trecut de Germania, am fost însoţiţi de avioane de vânătoare, în special Messerschmitt-uri, care au zburat pe deasupra şi pe lângă noi, şi Jack Bovell şi cu mine ne-am uitat entuziaşti după tipuri şi variante noi. Şi am zărit avioane de vânătoare mai uşoare şi mai rapide trecând prin câmpul nostru vizual. Poate sunt acele avioane de vânătoare cu reacţie de care am citit, dar pe care nu le-am văzut niciodată de aproape. Cunosc o mulţime de superiori din RAF care regretă faptul că Războiul Ciudat s-a terminat în mai 1940, chiar şi numai pentru şansa pierdută de progres tehnic. Acest continent devastat este evident un creuzet pentru un asemenea progres. Jack şi cu mine ne-am lungit gâtul şi am bodogănit, dorind să vedem mai multe astfel de păsări exotice.

După aceea, a început spectacolul. Eram undeva deasupra Ucrainei.

Un avion de vânătoare a trecut vâjâind prin straturile noastre de escorte. A ţâşnit din pământ ca o artificie, urmat de o coloană de fum. M-am întrebat cu voce tare dacă nu cumva avea rachete prinse de coadă. Ciliax murmură ceva, intrigat.

Trebuie să înţelegi că stăteam în fotoliile dintr-un post de observaţie. Eu aveam chiar un pahar de coniac în mână. Nu era absolut niciun semn de pericol. Cu toate acestea, avionul-rachetă neobservat se apropia. Un huruit adânc făcea să-mi tremure coniacul; Bestia îşi schimba greoaie cursul.

– Dacă chestia aia ajunge la noi, am zis, putem să facem cu mâna către Sfântul Petru.

– Nu mai spune, zise Jack Bovell.

Ciliax tăcu.

După aceea, un proiectil lansat de artileria antiaeriană trecu pe lângă nasul avionului-rachetă, spulberându-i acoperişul de deasupra cabinei.

Avionul căzu şi asta a fost tot; nici măcar nu am văzut explozia, când s-a zdrobit de pământ.

Jack îşi umflă obrajii. Wolfgang Ciliax pocni din degete, pentru încă un rând de coniac.

Ne-am învârtit opt ore deasupra zonei unde a avut loc atentatul.

Ciliax ne-a dus pe mine şi pe Jack în cală. Bombele erau subţiri, din oţel negru şi albastru, perfect aerodinamice; păreau nişte „submarine verticale minuscule", cum spuse Jack. Le poţi lansa şi de la şase mii de metri. Mi s-a părut un alt exemplu superb de tehnologie nazistă, dar Ciliax a zis că bombele sunt proiectate de englezi, făcute sub licenţă de Vickers Armstrong în Weybridge, proiectantul-şef fiind un tip pe nume Barnes Neville Wallis. „Sunt la fel de englezeşti ca şi motoarele Rolls-Royce Merlin care ţin *Goering*-ul în aer", mi-a zis Ciliax, ţintuindu-mă prin ochelarii săi, asigurându-se că înţeleg complicitatea. Cred însă că a fost mai mult iritat de faptul că cineva încercase să ridice mâna împotriva frumoasei sale maşinării.

În noaptea aceea, *Goering* a lansat bombă după bombă deasupra zonei de unde se părea că fusese lansat avionul-rachetă. Nu am nici cea mai mică idee dacă asaltul a avut succes sau nu. Echipa de filmare a înregistrat toate astea, în culori.

După lansarea bombelor, ne îndreptăm spre est, spre zorii zilei. Trebuie să încerc să dorm puţin...

Ziua 7. Am traversat deja China, care este subiectul unui program de colonizare al japonezilor, imaginea în oglindă a ceea ce pun la cale germanii, în Vest. Eurasia este un vast teatru de război, cucerire şi suferinţă, un teatru care porneşte de pe coasta Canalului Mânecii. În ce lume trăim!

În orice caz, acum am trecut de toate astea, o bucată apreciabilă din circumferinţa globului a fost deja parcursă cu succes. Escorta noastră s-a împuţinat. Ultimul convoi cu provizii a venit din partea japonezilor; Jack a ameninţat că aruncă masa de peşte crud prin trapa bombelor.

Iar acum, singuri, ne îndreptăm spre ţinta finală: Oceanul Pacific. Suntem atât de sus încât pielea sa argintie străluceşte, unduindu-se uşor, ca spinarea unui animal imens.

Lui Jack i-a venit rândul pe scaunul pilotului, la puntea de comandă. După-amiază am primit permisiunea din partea lui Ciliax să urc acolo. Mi-era dor să mă joc la comenzi.

– Am o mică bănuială că mă pricep mai bine decât tine la manşă, i-am spus lui Jack.

Jack râse. Aşezat acolo, cu şapca lui ascuţită pe cap şi geaca de zbor sub o ţesătură de chingi, părea în largul lui pentru prima dată de când îl întâlnisem.

– Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Dar Hans este mai bun decât noi.

– Hans?

Hans, după cum am aflat, este computerul de zbor al avionului. Hans poate pilota „singur" Bestia, chiar şi atunci când la manşă se află un om, el preluând majoritatea comenzilor.

– Cred că numele este o glumă a germanilor, spuse Jack. Vreo traducere la „hands off”[40].

M-am ghemuit lângă scaunul lui, privind afară, deasupra oceanului.

– Ce crezi că vom găsi acolo, Jack?

Jack, lipsit de imaginaţie, ridică din umeri.

– Doişpe mii de kilometri de ocean, apoi San Francisco.

– Atunci, cum explici faptul că nu a mai traversat nimeni Pacificul până acum?

– Curenţii marini, spuse el. Vânturile potrivnice. La naiba, nu ştiu.

Dar ştiam amândoi că povestea e mai complicată de-atât. Acesta e Misterul din Pacific.

Rasa umană a venit din Africa; aşa a spus Darwin. În Preistorie, ne-am răspândit spre nord şi spre est, prin Asia, până în Australia. După aceea, polinezienii au sărit din insulă în insulă. Au parcurs mii de kilometri, ajungând până în Hawaii cu topoarele lor din piatră şi bărcile scobite din trunchiuri de copaci.

Dar dincolo de acel punct, Pacificul i-a învins.

Şi în timpul acesta, alţii au mers spre vest, spre Americi. Nu ştie nimeni cum a venit primul „nativ” american din Africa; unii zic că a plutit din Congo la voia întâmplării, deşi mi se pare că există un strop de prejudecată rasială în acea teorie. Aşadar, când vikingii au traversat Atlanticul de Nord, au dat de nativii cu pielea neagră, iar când au ajuns portughezii, spaniolii şi englezii, aceştia au găsit o complicată economie de schimb, jumătate norvegiană, jumătate africană, pe care au început să o extermine. Curând, europenii au ajuns pe Coasta de Vest a Americilor.

Dar dincolo de acel punct, Pacificul i-a învins.

– Aceasta-i întrebarea, i-am spus lui Jack. Pământul este o sferă. Îţi dai seama, de exemplu, după umbra curbată pe care o aruncă asupra Lunii în timpul unei eclipse.

– Desigur, zise Jack. Deci *ştim* că Pacificul nu poate avea mai mult de douăsprezece mii de kilometri lăţime.

– Da, dar exploratorii vestici, inclusiv Magellan şi căpitanul Cook, au ajuns foarte departe de coasta Americii. Mii de kilometri. Ştim că ar fi trebuit să găsească Hawaii, de exemplu. Şi din est, chinezii din Evul Mediu şi japonezii din istoria modernă au navigat cu mult dincolo de insulele polineziene. Puţini s-au întors. Cineva ar fi trebuit să reuşească până acum. Jack, *Pacificul este prea lat*. Iar acesta e misterul.

Jack pufni pe nas.

– Prostii, iubito, spuse el categoric. Mai rămâne să-mi vorbeşti de monştrii marini şi demonii din cer.

Dar acele vechi legende despre Pacific nu au fost încă desfiinţate, şi îmi dădeam seama că unii membri ai echipajului, cei care înţelegeau engleza, ne priveau circumspecţi.

Ziua 8. Serviciul de radiotelegrafie nu funcţionează; ultima dintre staţiile japoneze a dispărut şi pădurea noastră de stâlpi radiotelegrafiei stă inutilă. Nu poţi să nu te simţi izolat.

[40] *Hands off*, în lb. engl., însemnînd „jos mâinile” (n.tr.).

Aşadar, noi trei, Ciliax, Jack şi cu mine, suntem atraşi unul spre celălalt, îngrămădiţi în cuşca noastră de metal ca oamenii preistorici. În seara aceasta avem o altă cină protocolară, în trei. Ostili unul altuia, bem prea mult şi vorbim prea mult.

– Bineînţeles, şopteşte Ciliax, zborul unui avion-rachetă durează doar câteva minute, şi este complet incontrolabil odată ce este aprins fitilul. Cineva de la sol a ştiut exact când trece *Goering* pe deasupra. Mă întreb cine le-o fi spus.

Dacă făcuse o aluzie la Jack sau la mine, Jack nu s-a prins.

– Cineva? Cine? În Asia, voi, naziştii, aveţi o mulţime de duşmani, Wolfie. Bolşevici, partizani. Voi şi japonezii o să vă întâlniţi şi o să vă atacaţi reciproc într-o zi...

– Sau poate au fost americanii, spuse încet Ciliax.

– De ce ar ataca America un obiectiv nazist?

– Datorită implicaţiilor strategice ale *Goering*-ului. Dacă reuşim să traversăm Pacificul? America s-a temut mult timp pentru vulnerabilitatea Coastei sale de Vest...

Jack miji ochii, dar nu se deranjă să îl contrazică.

În 1940, America se uita într-adevăr nervoasă peste umărul său, la expansiunea agresivă a japonezilor. Dar Pacificul s-a dovedit de netrecut, japonezii nu au venit, şi în timpul Războiului Ciudat America a rămas pe poziţii, alături de Anglia.

În aprilie 1940, Hitler a invadat Danemarca şi Norvegia, iar în mai a înconjurat Linia Maginot, pentru a zdrobi Franţa. Războaiele-fulger au creat panică în Cabinetul britanic. Prim-ministrul Chamberlain a fost dat afară pentru proasta gestionare a situaţiei de război.

Dar Hitler s-a oprit. Marea Nordului era frontiera lui, a spus; nu voia conflicte cu „verii săi anglo-saxoni”.

Churchill a respins categoric propunerile lui Hitler, continuând să lupte. Dar Lordul Halifax, ministrul de externe, a considerat acceptabile condiţiile lui Hitler. În timp ce Churchill s-a retras furios pe băncile din spate, „sperietoarea din pălărie” ajungea după o săptămână prim-ministru, iar după o lună încheia un armistiţiu.

Hitler şi-a putut canaliza întregile sale eforturi spre Est, şi până la Crăciunul din 1941 ocupase Moscova.

Toate astea s-au întâmplat, înţelegi, pentru că japonezii nu au fost în stare să reprezinte o ameninţare pentru americani. Dacă nu ar fi fost imposibil să traverseze Pacificul, atenţia Americii s-ar fi îndreptat poate spre vest, nu spre est. Şi fără puternicul sprijin de care ne-am bucurat din partea Americii, dacă Hitler nu ar fi fost impresionat să ofere o pace atât de generoasă în 1940 - dacă Hitler ar fi îndrăznit să atace Anglia - germanii s-ar fi trezit luptând pe două fronturi, de vest şi de est. Ar fi rezistat Rusia unui atac mai slăbit din partea naziştilor? Ar fi fost oare posibil ca Rusia, Anglia şi America să se alieze împotriva naziştilor, chiar şi împotriva japonezilor? *Ar fi fost câştigat războiul*, *în cele din urmă*?

Speculaţiile acestea sunt vorbe goale, desigur, subiecte de bârfă prin cârciumi. Dar înţelegi că, dacă Pacificul *ar fi fost* traversat, întregul rezultat al războiului cu germanii ar fi fost diferit, într-un fel sau altul. Şi din acest motiv *Goering*, un avion proiectat pentru a pune sub semnul întrebării

invincibilitatea oceanului, este cu adevărat o armă de o importanţă strategică.

Despre asta am discutat la prânz şi cină. Pierduţi în vasta arenă pustie a oceanului, ne alinăm cu intimitatea gâlcevilor noastre neînsemnate.

Ziua 10. Poate ar trebui să notez distanţele parcurse, şi nu timpul scurs.

Au trecut trei zile de când am lăsat în urmă Coasta de Est a Asiei. Deasupra mării, nestânjeniţi de avioanele de alimentare sau de lansări de bombe, zburăm cu o viteză constantă de două sute douăzeci de noduri. Doar în ultimele patruzeci şi opt de ore trebuie să fi străbătut vreo douăzeci de mii de kilometri.

Ar fi trebuit să traversăm *deja* oceanul. Ar fi trebuit să zburăm *deja* deasupra Americii. După reperele astronomice, parcă am zburat pur şi simplu în jurul unei planete sferice, de pe care America a fost ştearsă. Geometria cerului nu se potriveşte cu geometria Pământului.

Într-un fel, nu m-am aşteptat să dăm atât de repede peste acel mister. După zece zile de zbor, tot ne mai îmbrâncim pentru un loc la masă. Şi cu toate acestea, navigăm într-un mister atât de straniu încât puteam foarte bine să ne imaginăm că suntem pe Lună.

Încă nu l-am cunoscut pe căpitan, al cărui nume este, după cum mi s-a spus, Fassbender. Chiar şi aşa, pierduţi în mijlocul unui neant impenetrabil, barierele sociale dintre noi sunt la fel de rigide ca pereţii de oţel ai Bestiei.

Ziua 15. Azi, plimbare cu şareta. Ce distracţie! Am trecut peste un alt grup de insule, mai mare decât celelalte, ca nişte conuri întunecate, din bazalt, învăluite de vegetaţie şi recife bleu de corali. Observatorii înarmaţi cu binocluri şi telescoape au susţinut că au zărit ceva mişcare la marginile acestor fragmente împrăştiate de junglă. Prin urmare, căpitanul a ordonat să se coboare şaretele, în recunoaştere.

Eram patru în şareta noastră, eu, Jack, Ciliax şi un membru al echipajului care ne-a condus, un băieţandru bondoc pe nume Klaus, de care chiar mi-a plăcut. Amândoi nemţii aveau pistoale; eu şi Jack, nu. Şareta este un hidroavion cu aripi scurte şi groase, bine echipat pentru a ateriza pe spatele Bestiei; un şobolan afurisit.

Am zburat destul de jos, peste poieniţe unde leii alergau şi urşii imenşi mormăiau. Un fel de elefanţi, cu blană maronie şi colţi lungi, arcuiţi, s-au ridicat când am trecut, ca şi cum ar fi protestat faţă de huruitul motoarelor noastre.

– Iisuse, spuse Jack. Ce n-aş da să fiu jos printre ei, cu o armă de vânătoare.

Eu şi Ciliax am fotografiat şi filmat, am luat notiţe şi ne-am înregistrat comentariile în reportofoane.

Şi ni s-a părut că vedem semne lăsate de oameni: pe plajă se ridicau fuioare de fum.

– Extraordinar, spuse Ciliax. Urşi de peşteră. Ceva ce seamănă cu nişte feline cu colţi-pumnal. *Mamuţi*. Este o faună nemaiîntâlnită în Europa sau America de la retragerea calotei glaciare.

– Ce s-a întâmplat cu aceste animale? întrebă Jack.

– Le-am vânat până la extincţie, am spus. Probabil.

– Cu ce, cu mitralierele?

Am dat din umeri.

– Topoarele din piatră şi săgeţile din silex au fost de-ajuns, la un moment dat.

– Aşadar, întrebă Jack direct, cum au ajuns *aici*?

– Nivelul mării creşte şi scade, spuse Ciliax. Când vine gheaţa, blochează apa lumii. Poate că este şi cazul acestui enorm ocean planetar. Poate că apele joase expun un teren care acum este scufundat, sau arhipelaguri de-a lungul cărora se poate pluti.

– Deci, în Epoca de Gheaţă, am spus eu, am vânat mamuţii şi speciile imense de leneşi, până le-am alungat de pe continent. Dar aceştia au continuat să fugă, şi câţiva dintre ei au ajuns pe o insulă sau alta, iar acum ei tot mai fug, îndreptându-se spre est. Şi în acest imens ocean, am gândit, era destul loc să tot fugi şi să fugi şi să fugi. Nimic nu trebuie să ajungă pe cale de dispariţie.

– Dar aici sunt oameni, arătă Jack. Am văzut focurile. Am zburat de-a lungul plajei. Am coborât deasupra unui fel de tabere, aşezată în jurul unei vetre. Oamenii, goi, au ieşit fugind din pădure când au auzit zgomotul făcut de noi - iar când ne-au văzut, majoritatea dintre ei au fugit înapoi. Dar am reuşit să îi vedem bine şi să facem fotografii.

Erau oameni, într-un fel. Aveau corpul scund şi îndesat, cu pieptul larg şi fruntea osoasă. Cred că era evident pentru toţi ce anume erau, chiar şi pentru Jack.

– Neanderthalieni. Ciliax a spus-o primul; este un nume german. O altă specie de - mda, animale - pe care noi, oamenii, le-am gonit din Africa, Europa şi Asia.

– Nu par suficient de deştepţi pentru a nimici mamuţii, aşa cum am făcut noi, spuse Jack.

– Sau poate sunt *prea* deştepţi, am murmurat eu.

– Ce descoperire remarcabilă, spuse Ciliax. Relicve ale trecutului evolutiv, chiar în timp ce destinul evolutiv al omenirii se decide în inima Asiei!

Regulamentul interzicea aterizările. Şareta ne-a dus înapoi spre siguranţa de oţel a Bestiei, şi asta a fost tot.

Au trecut opt zile de când am traversat coasta Chinei. Am parcurs de atunci *şaizeci de mii* de kilometri. Poate nu ar trebui să ne surprindă atât de mult descoperirea unor asemenea fiare ciudate, a mamuţilor şi a urşilor de peşteră şi a sălbaticilor cu fruntea îngustă.

Şi totuşi, mergem înainte. Ce mai urmează? Ce palpitant este totul!

Ziua 23. Astăzi, o groaznică furtună electrică.

Am zburat pe sub ce-a fost mai rău, cu motoarele zăngănind în timp ce fulgerele trosneau în jurul stâlpilor de radiotelegrafie. Poate că în acest ocean fără sfârşit există furtuni fără sfârşit - nu ştie nimeni, meteorologii noştri nu pot estima.

Dar am trecut de ea. Tehnicienii curajoşi s-au târât afară, spre baza aripilor, să verifice Bestia, să înlocuiască un stâlp sau doi, şi să îngrijească şaretele. Am vrut să-mi verific Spitfire-ul, dar, după cum se poate bănui, Ciliax nu mi-a dat voie. Cu toate acestea, Klaus mi-a examinat amabil bătrâna pasăre şi m-a asigurat că este OK.

Azi-noapte, Ciliax şi Jack Bovell s-au dat *amândoi* la mine, unul cu o hotărâre de fier, celălalt mai degrabă cu disperare.

Ziua 25. O zi destul de importantă.

Teoretic, micile noastre provizii de apă şi alimente trebuie să ajungă pentru cincizeci de zile. Prin urmare, astăzi, Ziua a douăzeci şi cincea, este punctul în care ar trebui să ne întoarcem. Şi totuşi, nu suntem deloc aproape de pământ, nu suntem deloc aproape de dezlegarea marilor mistere ale Pacificului.

Căpitanul ne-a adunat în cel mai mare restaurant - *noi* fiind pasagerii şi ofiţerii superiori; fetele care spală vasele nu au fost reprezentate, şi nici iloţii, sufletele pierdute din compartimentul motorului atomic. Însuşi căpitanul, de pe puntea sa de zbor, ne-a vorbit doar prin difuzoare; încă nu i-am văzut faţa.

Am discutat dacă să continuăm misiunea. Şeful intendenţei ne-a informat cu privire la situaţia proviziilor noastre, apoi am dezbătut şi votat. Un vot dat pe un *schlachtschiff* nazist! Nu mă îndoiesc că Fassbender, căpitanul, luase deja o decizie, înainte de a ne aduna în sufrageria din stejar şlefuit. Dar încerca să ne ridice moralul - chiar se străduia să prevină viitoarele revolte. Cristofor Columb folosise aceleaşi tactici, mi-a spus Jack, când echipajul lui s-a simţit pierdut în mijlocul unui alt ocean nesfârşit.

Şi, precum Columb, căpitanul Fassbender a ieşit victorios. Continuăm, cu jumătate de raţie. Echipa de filmare a înregistrat tot, chiar dacă absolut *toţi*, cu gândul la mâncare, au votat pentru întoarcere.

Ziua 28. Azi am trecut de un alt grup de insule, un arhipelag destul de mare. Căpitanul Fassbender a ordonat o orbită de câteva ore, în timp ce şaretele au coborât să exploreze zona. Din micul meu grup, doar eu m-am obosit să cobor, cu prietenul meu, Klaus. Jack Bovell nu a răspuns când i-am bătut în uşa cabinei; nu l-am văzut toată ziua. Cred că a băut la greu.

Aşadar, eu şi Klaus am zburat deasupra pădurilor şi fâneţelor. Am zărit nişte animale exotice: *semănau* cu elefanţii şi bivolii şi rinocerii. Probabil forme arhaice, dintr-o eră mult mai îndepărtată decât Epoca de Gheaţă. Fosile vii! Am făcut veselă poze şi am luat notiţe, visându-mă cum îmi prezint însemnările în faţa Societăţii Geografice Regale, aşa cum a făcut Darwin la întoarcerea din voiajul cu *Beagle*.

După aceea, am văzut oameni. Erau goi, înalţi, supli, în poziţie verticală. Arătau mai „moderni”, dacă acesta e cuvântul potrivit, decât neanderthalienii cu fruntea colţuroasă pe care i-am văzut pe insulele mastodonţilor, cu mai multe zile în urmă. Totuşi, capul lor se retrăgea dinspre frunte; craniul lor rotund conţinea probabil puţină materie cenuşie, şi în ochii lor căprui, frumoşi, nu se citea altceva decât uimire. Au fugit din calea noastră, ca şi celelalte animale ale savanei.

Poate că erau primitivi, dar se pare că urmau traseul hominizilor, spre est. Am mai făcut câteva poze.

Am început să dezvolt o teorie referitoare la natura lumii şi la suprafaţa oceanului deasupra căruia călătorim - sau mai degrabă la continuumul geometric în care se pare că suntem prinşi. Cred că Pacificul este o provocare nu doar pentru gândirea cartografică, ci şi pentru cea matematică. (Tocmai am recitit aceste fraze - ce pompos sună - fata de la Girton nu se dezminte!) Mai trebuie să o discut cu ceilalţi. Doar Wolfgang

Ciliax are o şansă de a mă înţelege, cred. Prefer să fiu sigură pe mine înainte de a-l aborda.

Categoric, se impune o nouă teorie radicală despre acest ocean al nostru. Gândeşte-te! De la coasta Asiei, am călătorit deja suficient pentru a înconjura Pământul *aproape de cinci ori*, dacă nu ar fi existat această ciudăţenie, această Cută a Lumii.

Pacificul ne învinge, cred, ne zdrobeşte minţile cu imensitatea sa. După numai trei zile cu halealã pe jumătate, toţi bombăne la fel de zgomotos ca şi stomacul lor. Şi totuşi, mergem înainte...

Ziua 33. Mi-a luat douăzeci şi patru de ore să mă apuc de scris. După evenimentele de ieri, pare inutil să scriu despre asta. Curaj, Bliss! Indiferent cât de prost stau lucrurile, trebuie să te comporţi ca şi cum ele nu ar sta aşa, spunea întotdeauna mama mea, femeie stoică.

A început atunci când Jack Bovell, pentru a treia zi la rând, nu a ieşit din cabina sa. Pe o navă nu poţi să bei în mod necontrolat, nici măcar pe o navă ca aceasta. Şi nicio parte din *Goering*, nici măcar cabinele pasagerilor, nu pot scăpa de supravegherea atotputernicului căpitan. Aşa se face că Wolfgang Ciliax s-a dus cu o mână de oameni voinici, membri ai echipajului, la cabina lui Jack. La cererea lui Ciliax, i-am însoţit şi eu, în calitate de aşa-zis prieten al său la bordul acestui avion.

I-am privit pe nemţi spărgând uşa lui Jack. Acesta era beat, dar coerent şi agresiv. S-a luat de musculoşii din Luftwaffe şi în timp ce era ţinut de aceştia, Ciliax a ordonat o cercetare amănunţită a cabinei sale - „amănunţită” însemnând demontarea pieselor de mobilier şi a tavanului fals.

Ce-a urmat s-a întâmplat foarte repede. Mi-am dat seama de mult.

Membrii echipajului au găsit un mic transmiţător radio, o cutie compactă din piele, plină de tuburi electronice şi fire. S-a dovedit că acesta a fost folosit de Jack pentru a atrage atenţia acelui avion-rachetă, când zburam deasupra Ucrainei. Aşadar, suspiciunile lui Ciliax au fost corecte. Sunt puţin dezamăgită de Jack; era ceva atât de *evident.* În orice caz, această descoperire a iscat multe ţipete, şi gorilele s-au repezit la Jack. Dar în timp ce făceau asta, Jack ridică mâna dreaptă, în care ţinea ceva care mi s-a părut a fi la început o grenadă, şi gorilele au dat înapoi.

Ciliax se întoarse spre mine, cu faţa întunecată ca un nor de furtună.

– Vorbeşte cu nebunul ăsta, sau ne omoară pe toţi.

Jack se înghesui în colţul cabinei sale devastate, cu faţa sângerând şi ţinând încă dispozitivul în mâna dreaptă ridicată.

– Bliss, gâfâi el. Îmi pare rău că ai ajuns în toată povestea asta.

– Am ajuns în povestea asta de cum am urcat la bord. Dacă vrei să te trezeşti - Wolfgang îţi poate aduce nişte cafea...

– Adrenalina şi o mamă de bătaie sunt remedii minunate la mahmureală.

– Atunci gândeşte-te la ce faci. Dacă dai drumul la chestia aia, indiferent ce-o fi, crezi că o să supravieţuieşti?

– Nu m-am aşteptat să supravieţuiesc nici când am chemat avionul ăla rusesc. Dar nu e vorba de mine, Bliss. Este o datorie.

Ciliax râânji.

– Preşedintele tău trebuie să fie tare disperat dacă nu a găsit altă cale de a se împotrivi Reich-ului decât prin atacuri sinucigaşe.

– Nu are nimic de-a face cu Truman sau administraţia sa, spuse Jack. Dacă va fi vreodată întrebat, va nega faptul că are vreo informaţie despre toate astea, şi va spune adevărul.

Ciliax nu era impresionat.

– Negare plauzibilă. Credeam că asta e invenţia SS-ului.

– Spune-mi de ce, Jack, am insistat eu.

Se uită la mine.

– Nu înţelegi? Ciliax a spus-o cu gura lui. Este vorba de strategiile globale, Bliss. Dacă reuşesc să traverseze Pacificul, germanii vor putea să ne lovească. Şi eu trebuie să împiedic asta.

– Dar vor mai fi şi alte *Goering*-uri, spuse Ciliax.

– Mda, dar cel puţin mai câştigăm timp, dacă se termină acum - dacă nu află nimeni - dacă Misterul mai persistă puţin. Cineva trebuie să doboare afurisita asta de Bestie. Un avion-rachetă nu a reuşit. Dar eu sunt Iona, înghiţit de balenă.

Râse, şi mi-am dat seama că era încă beat.

– Jack, nu! am strigat. În acelaşi timp, jumătate din gorilele germane s-au repezit asupra lui, iar ceilalţi, inclusiv Ciliax, s-au năpustit pe uşă afară.

Mă aşteptasem la o explozie în cabină. M-am făcut mică. Dar a fost doar o bubuitură înfundată, ca un tunet în depărtare. Puntea a început, încet, să se încline...

Ziua 34. Încă nu am murit.

Ne-am mai dumirit. Jack a sabotat principalele legături de control ale *Goering*-ului; dispozitivul pe care-l avea era un declaşator radio. Dar acesta nu prea a funcţionat; nu ne-am prăbuşit în mare. Tehnicienii s-au chinuit să stabilizeze altitudinea, şi chiar să ne menţină în zborul nostru spre est. Această balenă a aerului înoată încă în elementul său. Dar echipajul nu ştie încă dacă mai este sau nu dirijabilă - dacă vom mai putea să ne întoarcem cu ea acasă.

Şase oameni au murit, câţiva membri ai echipajul pe puntea de zbor, doi tehnicieni în timp ce încercau să facă reparaţii afară. Şi Jack, desigur. Aproape omorât în bătaie, a fost adus în faţa unei instanţe sumare conduse de căpitan. După aceea, Fassbender l-a încredinţat echipajului. L-au spânzurat în cală, apoi, când încă nu-şi dăduse ultima suflare, l-au înjunghiat şi l-au aruncat în mare.

Nu ştiu ce a înţeles Ciliax din toate astea. A spus că acestor piloţi banali le lipseşte inventivitatea celor din SS, cărora fusese silit să îl predea pe Jack. Ciliax are un miez de decenţă umană, cred.

Deci, zburăm în continuare. Inginerii muncesc din greu, în schimburi, în măruntaiele împrăştiate ale *Goering*-ului. Am mai multă încredere în ingineri decât în zei sau himere, preoţi sau politicieni. Dar nu cred că voi mai vedea Anglia vreodată. Iată. Am scris-o, deci trebuie să fie adevărat. Mă întreb ce creaturi marine ciudate se înfruptă din carnea lui Jack...

Ziua 50. O altă cifră rotundă, o altă piatră inutilă de hotar.

Estimez că am călătorit o distanţă egală cu cea de la Pământ la Lună. Gândeşte-te! Poate că într-un alt univers, geniul german al tehnologiei ar fi dus oamenii într-un astfel de voiaj epic, şi nu într-o asemenea călătorie inutilă.

Trecem în continuare peste grupuri şi lanţuri de insule. Ieri, pe una din insule, acoperită de o junglă neatinsă de ferigi imense, ca nişte pene, am zărit animale exotice alergând în turme, sau privind suspicioase trecerea noastră. Gândeşte-te la păsări care nu zboară, masive, înalte şi cu o nervozitate aviară; la răbdarea imensă, reptiliană, a unui crocodil; combină cele două aspecte şi o să înţelegi ce am văzut.

Cum au murit dinozaurii? A fost un imens episod vulcanic, o cometă sau alt foc venit din cer, o ciumă fatală, vreo slăbiciune inerentă rasei reptiliene? Indiferent de cauză, se pare că oricât este de dramatic dezastrul care caută să te doboare, există mereu un loc în care să fugi. Poate că pe acest pământ pliat al nostru *nicio* specie nu a dispărut vreodată. Ce gând minunat!

Dar dacă *erau* dinozauri pe acea insulă, asta nu vom afla niciodată. Avionul nu se mai opreşte să orbiteze, pentru că nu poate; şaretele nu mai coboară să investigheze brontozauri. Şi ne avântăm spre est, tot mai departe deasupra oceanului, tot mai adânc în trecut, dincolo chiar şi de dinozauri.

Viaţa mea socială a fost un pic dificilă zilele astea.

Întrucât am rămas fără apă şi hrană, comunitatea noastră aeriană se dezintegrează în bisericuţe. Baronii Apei negociază cu împăraţii Cantinei, altfel pornesc la război pentru o conductă găurită. Din când în când, aud declaraţiile invizibilului căpitan Fassbender, dar nu sunt sigură ce putere mai are cuvântul său. Au existat zvonuri despre o lovitură dată de ofiţerii SS. Echipa de filmare nu înregistrează nimic din toate astea. Moralul lor a cedat primul, bieţii mieluşei.

Ultima dată când l-am văzut pe Wolfgang Ciliax a fost cu zece zile în urmă. Era subtil şi viclean; am avut impresia clară că voia să intru într-un soi de harem. Femeile sunt marfa cea mai rară pe nava asta. Femeile şi ţigările. Îţi dai seama ce repede l-am expediat!

Dorm în încăperi baricadate. În măruntaiele Bestiei am provizii de mâncare şi apă, ţigări şi băutură pe care le folosesc la nevoie ca monedă de schimb. Stau deoparte de războaiele mărunte, care într-un fel sau altul se rezolvă singure.

Odată a trebuit să mă paraşutez deasupra Malaysiei, şi am supravieţuit o săptămână până am ajuns la un post al armatei. Acum este acelaşi lucru. Ca şi la facultate, de fapt. Ce amuzant!

> Nota editorului: Urmează mai multe însemnări fragmentate. Unele sunt nedatate, altele conţin doar notiţe matematice sau desene geometrice. A se vedea publicaţia completă care va apărea în curând, *Analele Psihiatriei*.

Ziua 365. Un an, Dumnezeule! Un an întreg, dacă am numărat corect, deşi calendarul este inutil de vreme ce ne-am rotit de atâtea ori în jurul acestui pământ acvatic - sau aşa se pare. Şi dacă biata Bestie se mişcă încă la viteza ei normală, înseamnă că am călătorit trei milioane de kilometri. *Trei milioane*. Şi tot nici urmă de America!

Cred că sunt singură acum. Singură, cu excepţia lui Hans cel electronic şi poate a şobolanului ciudat.

Mâncarea s-a terminat de mult, în afară de proviziile mele. Războiul dintre Führerii Conservelor de Porc şi Ţarii Prafului de Ouă a devenit treptat

din ce în ce mai fragmentat, până când un tip s-a repezit la altul pentru un muc de ţigară. Alţii au scăpat, totuşi, în şaretele care au coborât învârtindu-se spre câte o insulă pierdută. Klaus a fost unul dintre ei. Sper să supravieţuiască; de ce nu? Poate că o expediţie viitoare, mai bine echipată decât a noastră, îi va găsi pe descendenţii lor.

Bestia e acum scobită de tot, arsă în mare parte, fără alţi locuitori în afară de mine. Am explorat-o de la un capăt la celălalt, căutând urme de mâncare şi apă. Singurul loc pe care nu l-am investigat este cala sigilată a motorului atomic. Indiferent ce supravieţuieşte acolo, nu a ieşit până acum la lumină.

Totuşi, motorul merge în continuare. Paletele Merlinilor încă se învârt. Chiar şi încălzirea funcţionează. Trebuie să menţionez că, indiferent cât de urât ne-am comportat noi, oamenii fragili, *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering* şi-a îndeplinit misiunea fără cusur.

Dar nu poate continua la nesfârşit. Prin urmare, am hotărât să-mi pun lucrurile în ordine, începând cu pălăvrăgeala mea geometrică. Am depus un raport complet - cu ecuaţii, adică - într-un dulap separat. Aceste însemnări de jurnal sunt destinate cititorului mai puţin matematic; de exemplu, mamei mele (sunt pentru tine, mami! - ştiu că vei vrea să afli ce s-a întâmplat cu mine).

Cu Dumnezeu înainte, dacă vrei. Mergând tot mai departe, fără să se întrevadă capătul călătoriei noastre, am fost obligată să iau în considerare posibilitatea de a nu *exista* vreun capăt - şi, după cum se pare, Pacificul nu este doar anormal de vast, ci şi, într-un fel, *infinit*. Cum e posibil?

Cel mai mare geometru al nostru a fost Euclid. Ai auzit de el, nu-i aşa? A redus toată geometria plană la doar cinci axiome, din care se poate deriva toată acea menajerie de teoreme şi corolare cu care se chinuie elevii de atunci încoace.

Şi nici măcar Euclid nu a fost mulţumit de a cincea axiomă, care sună cam aşa: *Liniile paralele nu se întâlnesc niciodată*. Pare atât de evident, încât nu mai este nevoie de explicaţii, două linii perpendiculare pe o a treia, ca şinele de tren, nu se întâlnesc niciodată. Pe un plan perfect, infinit. Dar pe suprafaţa curbată a Pământului s-ar întâlni: gândeşte-te la liniile de longitudine care converg la poli. Şi *dacă spaţiul însuşi este curbat*, liniile „paralele” se pot întâlni - sau pot fi divergente, ceea ce este la fel de surprinzător. Dacă permitem slăbirea în acest fel a axiomei lui Euclid, deschidem o uşă către ceea ce fără imaginaţie numim „geometriile neeuclidiene”. Îţi dau un nume: Bernhard Riemann. Einstein i-a furat munca atunci când a dezvoltat teoria relativităţii.

Într-o geometrie neeuclidiană, poţi avea tot felul de efecte ciudate. Circumferinţa unui cerc poate fi mai mult sau mai puţin „pi” înmulţit cu diametrul său. Poţi chiar să cuprinzi o arie infinită într-o circumferinţă finită: pentru că, vezi tu, linia care uneşte două puncte se micşorează pe măsură ce liniile paralele converg. Îţi mai dau un nume: Henri Poincaré.

Cred că îţi dai seama încotro bat. Se pare că micul nostru glob este un obiect neeuclidian. Geometria lui este *hiperbolică*. Are o rază finită - aşa cum poţi vedea dacă îi priveşti umbra proiectată pe Lună - dar o suprafaţă infinită, aşa cum am descoperit noi, de pe *Goering*. Efectiv, Pământul are o Cută. Pe măsură ce înaintez în Cută, devin tot mai mică şi mai mică,

văzută de afară - dar eu mă *simt* aceeaşi Bliss dintotdeauna, şi este destul loc pentru mine.

Pare ciudat - ca să mă exprim în termeni moderaţi! Dar de ce trebuie să ne imaginăm că geometria simplă a unei portocale, de exemplu, se aplică şi unui obiect atât de mare, precum o planetă?

Bineînţeles, este doar un model matematic care se potriveşte observaţiilor; poate sau nu să fie decisiv. Şi multe întrebări rămân deschise, precum efectele astronomice, şi natura gravitaţiei într-o lume infinită. Las aceste subiecte ca exerciţiu pentru cititor.

Cineva s-ar putea întreba care e diferenţa pentru noi, simpli muritori. Dar cu siguranţă geografia ne influenţează destinul. Dacă Pacificul s-ar fi putut traversa în Epoca de Piatră, poate printr-un pod de uscat, primii locuitori ai Americii ar fi fost asiaticii, nu africanii care au trecut Atlanticul. Şi cu siguranţă, în secolul nostru, dacă Pacificul ar fi fost suficient de mic pentru ca America şi Japonia să se ciocnească una de cealaltă, războiul îndurat în ultimul deceniu ar fi fost altul.

În plus - ce amuzant să te trezeşti trăind pe o planetă atât de deosebită, o Lume cu o Cută! Nu crezi?...

Dată necunoscută. Scuze, am renunţat să mai număr. Totuşi, nu a trecut prea mult de la ultima însemnare.

Am pus ordine în lucruri, acum sar din navă. De ce?

Punctul unu: Am mâncat toată mâncarea. Mai puţin conservele de porc, fireşte.

Punctul doi: Cred că se termină lumea, sau cel puţin lumea în care pot trăi. Nu am mai văzut de mult timp un mastodont sau un dinozaur. Încă mai trec peste grupuri de insule, dar acum sunt nelocuite şi acoperite de un nămol purpuriu şi de un fel de alge. Într-adevăr, foarte vechi, fără îndoială.

Şi în faţa mea, lucrurile se schimbă iar. Cerul pare verzui, şi mă întreb dacă mă apropii de un loc sau un timp unde se termină oxigenul. Mă trezesc noaptea respirând greu, dar, desigur, poate sunt doar nişte coşmaruri.

În orice caz, e timpul să sar. Pentru mine este capăt de linie, nu neapărat şi pentru *Goering*. Cred că am găsit un mod de a repara echipamentul de pe puntea de zbor: nu este suficient pentru a face nava manevrabilă din nou, dar cel puţin suficient pentru a o întoarce şi trimite înapoi de unde a venit, sub comanda lui Hans. Nu ştiu cât mai poate zbura. Merlinii au fost întăriţi cu lubrifianţi şi rulmenţi pentru o durată mai mare de funcţionare, dar desigur, nu mai este niciun inginer care să aibă grijă de ei. Dacă Merlinii rezistă, *Goering*-ul ar putea apărea într-o zi lângă Piccadilly Circus, bănuiesc, şi ce privelişte va fi. Bineînţeles, nu ştiu cum va putea fi oprit, dar las asta drept un alt exerciţiu pentru tine, cititorule.

Cât despre mine, intenţionez să iau Spit-ul. Nu a mai zburat din Ziua 1, şi din câte îmi dau seama este ca nou. Aş putea zbura spre una din acele stânci din mare, acoperite cu nămol.

Sau aş putea zbura spre ceva ce am zărit la orizont, sub cerul verzui. *Lumini*. Un oraş? Uman nu e, cu siguranţă, dar cine ştie ce ne aşteaptă pe partea cealaltă a Cutei Lumii?

Ce trebuie să mai spun înainte de a pleca?

Sper că nu suntem ultimii care trec pe aici. Sper că următorii care vor veni, spre deosebire de noi, vor veni cu gânduri de pace.

Mami, să-mi hrăneşti pisicile. Îmi pare rău pentru lipsa nepoţilor. Bea va trebui să completeze această lipsă (scuze, surioară!).

Destul, să nu ud foile cu apă sărată. Aici Bliss Sterling, reporteriţa de la BBC, predau legătura!

> Nota editorului: Aici se încheie manuscrisul. Găsit între pereţii etanşi de compartimentare, rămâne singura înregistrare scrisă a călătoriei făcute de *Goering*, care s-a păstrat la bordul epavei. Niciun material filmat sau înregistrat pe bandă nu a fost recuperat. Jurnalul este publicat în memoria domnişoarei Sterling. Cu toate acestea, întrucât domnişoara Sterling a fost angajată de BBC şi Societatea Geografică Regală în mod expres pentru a relata expediţia din Pacific, toate aceste materiale au DREPTURI DE AUTOR rezervate de British Broadcasting Conglomerate MCMLII. Semnat PETER CARINHALL, Comitetul de Conducere, BBC.

OKANOGGAN FALLS[41]

— “Okanoggan Falls” 2006 —

de Carolyn Ives Gilman

[41]Originally published in „ *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*”, August 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Traducerea: Adriana Moşoiu

O abordare unică a temei referitoare la invazia extraterestră, deopotrivă dură şi plină de compasiune, o poveste în care cel învins încearcă să reziste într-un mod foarte diferit...

CAROLYN IVES GILMAN şi-a publicat textele în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Interzone, Universe, Full Spectrum, Realms of Fantasy, Bending the Landscape* şi multe altele. Este autoarea a cinci cărţi de non-ficţiune despre istoria indienilor americani şi a romanelor SF Halfway *Human* şi *Arkfall*. Lucrările sale au apărut în Antologiile Dozois nr. 15 şi 19. Trăieşte în St Louis, unde este curator de muzeu.

Oraşul Okanoggan Falls se întindea pe dealurile încreţite din sud-vestul Wisconsinului - ţinutul fermelor de lapte, presărat cu păduri de foioase şi păşuni ce păreau moi ca blana de samur. Era un oraş vechi, cu fabrici de cherestea, ascuns adânc în valea abruptă a unui râu, umbrită de copaci bătrâni. În centru se aflau două rânduri de vitrine din cărămidă şi feronerie, aliniate paralel cu râul. Într-un fel, oraşul oscilase între Scila şi Caribda, între concesionare şi comercializare. Dacă voiai să cumperi un hamburger pe Strada Principală, trebuia să te duci la Earl’s Cafe, iar pentru săpun exista doar drogheria Meyer. În parc, unde stătea soldatul din Războiul Civil, în faţa vechii Primării invadate de porumbei, domnul Woodward, sfidător, ţinea încă ridicat steagul Statelor Unite, ca şi cum lumea prezentată la ştiri era o iluzie, iar naţiunea mai era încă o realitate.

Orăşelele americane se schimbaseră de când Sinclair Lewis le criticase ca fiind zonele de refulare a unei complezenţe de faţadă. Toate astea se mutaseră în suburbii. Oamenii rămaşi în oraşele de provincie aveau un grad mare de ţicneală. Existau mai mulţi sudori-deveniţi-sculptori pe cap de locuitor decât oriunde altundeva, mai mulţi fabricanţi de păpuşi liber-profesionişti, mai multe maşini vopsite extravagant, mai mulţi oameni cu opinii ferme şi mai multă toleranţă pentru toate cele de mai sus.

La fel ca mare parte din vestul central, Okanoggan Falls fusese relativ neafectat de cucerire şi ocupaţie. Puţini erau aceia care văzuseră vreun Wattesoon invadator, altfel decât la TV. La început, au existat câteva mişcări de protest, născute din mândria naţională rănită; dar când Wattesoonii au redus efectiv taxele şi normativele, volumul plângerilor a scăzut. Oamenii tot nu-i iubeau pe ocupanţi, dar atât timp cât Wattesoonii îşi vedeau de treabă şi lăsau populaţia în pace, erau toleraţi.

Toate astea s-au schimbat sâmbătă dimineaţă, când Margie Silengo, care trăia într-o rulotă pe autostrada 14, goni spre oraş în Chevroletul său, legănându-se ca un cal de lemn, spunând oricui îi ieşea în cale că un convoi al armatei Wattesooniene trecuse pe lângă casa ei şi se îndrepta spre terenurile vechii fabrici, la nord de oraş, părând că intenţionează să se instaleze acolo. Aproape în acelaşi timp sună telefonul de acasă al primarului, şi Tom Abernathy se trezi stând desculţ în bucătărie, vorbind pentru prima oară în viaţa lui cu un căpitan Wattesoonian, care, într-o engleză corectă, oficială, îl informă că Okanoggan Falls urma să fie demolat.

Susan, soţia lui Tom, care nu prea înţelesese cum stă treaba cu „ocupaţia”, se opri din uns sendvişuri cu unt de arahide pentru băieţii săi şi zise:

– Nu pot spune asta! Cine se cred?

Tom era un lungan molatic, cu încheieturile noduroase şi maxilarul proeminent. Funcţia de primar nu era singura sa ocupaţie; conducea una dintre cele mai prospere afaceri din oraş, un depozit angro de materiale de construcţii. Ajunsese primar aşa cum ajung la conducere cei mai sensibili din toate punctele de vedere: prin autoapărare. Sătul să aibă de-a face cu fosila care conducea oraşul încă din anii '80, Tom candidase din acelaşi impuls care uneori îl făcea să înjure - şi s-a trezit ales cu majoritate de voturi, 374 la 123.

Acum se scarpină la ceafă, aşa cum făcea mereu când era confuz, şi spuse:

– Cred că Wattesoonii pot face cam tot ce vor.

– Atunci, trebuie să-i determinăm să nu mai vrea să ne deranjeze, zise Susan.

Pe scurt, asta făcea să meargă mariajul dintre Tom şi Susan. În şaptesprezece ani, de câte ori el spunea că ceva nu se poate face, ea considera asta drept o provocare.

Dar nu se aşteptase vreodată ca soţia lui să se ia de invadatorii extraterestri.

Şedinţele consiliului orăşenesc nu erau oficiale, şi de obicei puţini oameni rămâneau până la sfârşit. În acea zi, se adunaseră cu toţii la Primărie până la ora 5 p.m., când ofiţerul Wattesoonian spusese că le va vorbi. Aflaseră deja că nu era vorba doar de Okanoggan Falls; forţele de ocupaţie se instalaseră la marginea celor patru oraşe înşirate pe optzeci de kilometri de-a lungul autostrăzii 14, şi căpitanii lor urmau să le vorbească exact la ora 5. Ca majoritatea acţiunilor militare Wattesooniene, şi aceasta fusese coordonată fără cusur.

Căpitanul sosi fără prea multă agitaţie. Două vehicule militare de culoarea nisipului se deplasară în viteză pe Strada Principală şi se opriră în faţa Primăriei. Cei doi ocupanţi ai unui vehicul coborâră, iar trei soldaţi din celălalt se aşezară astfel încât să ţină curioşii la distanţă. Armele lor rămăseseră în teacă. Păreau că încearcă să păstreze spiritele calme.

Cei doi care au intrat în Primărie arătau exact ca Wattesoonii de la televizor - nişte arătări diforme şi îndesate, cu pielea de culoarea prafului, ca nişte stropi de noroi amestecaţi cu pietriş. Purtau obişnuitele uniforme militare bej, care îi acopereau ermetic, ca o folie de plastic, de la gât până la călcâie, dar niciunul din ofiţeri nu purta masca sau mănuşile pe care le foloseau de obicei invadatorii, atunci când aveau de-a face cu oamenii. Un miros de pietre încinse pătrunse în încăpere odată cu ei - nu era un miros neplăcut, doar unul care în mod obişnuit nu era asociat cu fiinţele vii.

Într-o engleză studiată, oficială, Wattesoonul mai mare se prezentă drept căpitanul Groton, iar tovarăşul său drept aspirantul Agush. Nimeni nu se oferi să le strângă mâna, cunoscând oroarea Wattesoonilor de a atinge carnea lipicioasă a oamenilor.

Consilierii rămaseră tăcuţi în spatele rândurilor de pupitre folosite la audieri, în timp ce căpitanul îi privea din locul în care oamenii făceau în mod normal depoziţii, dar se ştia clar cine deţinea puterea. Orăşenii se aşteptaseră la nişte ordine brutale, hotărâte, astfel că tonul cumpătat al căpitanului Groton veni ca o surpriză plăcută, deşi nu era nimic liniştitor în mesajul său.

Wattesoonii doreau să decoperteze o fâşie de optzeci de kilometri din Valea Okanoggan, cu dealuri şi păduri.

– Operaţiunile noastre vor face terenul nelocuibil, spuse căpitanul Groton. Armata vă va ajuta să vă mutaţi. Vrem să faceţi toate aranjamentele astfel încât mutarea să se realizeze cu rapiditate şi în mod paşnic.

Exista o nuanţă de ameninţare în ultimul său cuvânt.

Când termină de vorbit, urmă un fel de tăcere, timp în care consilierii meditau la iminenta distrugere a tot ceea ce iubeau şi pentru care trăiau. Imaginea Văii Okanoggan transformate în exploatare minieră plutea în faţa

tuturor: adio, arţari, adio, liliac, adio, căţei, adio, stâlpi de iluminat. Rob Massey, un bătăios editor de ziar, a fost primul care şi-a recăpătat vocea.

– Ce vreţi să extrageţi? spuse el cu asprime. Aici nu există niciun minereu.

– Siliciu, răspunse căpitanul cu promptitudine. Sub calcarul vostru există un strat deosebit de pur.

Se referea la gresia albă, fărâmicioasă - inutilă pentru construcţii, folosită ocazional la fabricarea sticlei. Pentru ce anume o voiau era de neînţeles, la fel ca tot ce avea legătură cu ei.

– Vom primi compensaţii pentru proprietăţile noastre? întrebă Paula Sanders, ca şi cum nişte compensaţii ar fi fost de-ajuns.

– Nu, răspunse căpitanul pe un ton neutru. Pământul ne aparţine.

Ceea ce era exasperant, dar indiscutabil.

– Dar este casa noastră! izbucni Tom. Trăim aici de patru, cinci generaţii. Am construit această comunitate. Este viaţa noastră. Nu puteţi veni pur şi simplu să o faceţi una cu pământul.

Suferinţa din glasul său îl făcu până şi pe căpitanul Groton, bulgărele de moloz, să se oprească.

– Ba putem, răspunse el fără răutate. Nu stă în puterea voastră să împiedicaţi asta. Tot ce puteţi face este să vă împăcaţi cu un fapt inevitabil.

– Cât timp avem?

Paula îşi înghiţi cuvintele, ca şi cum ar fi avut un gust rău.

– Ne dăm seama că veţi avea nevoie de timp ca să vă obişnuiţi, aşa că suntem pregătiţi să vă acordăm două luni.

Începerea explodă practic de proteste şi discuţii. În cele din urmă, căpitanul ridică membrul bont care îi servea drept mână.

– Foarte bine, spuse el. Sunt împuternicit să vă acord o prelungire a termenului. Aveţi trei luni.

Mai târziu, au aflat că toţi căpitanii din vale au acordat aceeaşi păsuire. Evident, fusese ceva plănuit dinainte.

Sala mocnea de furie în timp ce căpitanul se pregătea să plece, misiunea lui fiind încheiată. Totuşi, înainte să iasă, Susan Abernathy păşi în pragul uşii. De afară venea un miros de cafea proaspătă.

– Căpitane Groton, spuse ea, nu vreţi să beţi o cafea cu noi? Este o tradiţie, după şedinţă.

– Mulţumesc, doamnă, zise el, dar trebuie să mă întorc la bază.

– Susan, se prezentă ea şi, contrar tuturor normelor de comportament, îi întinse mâna.

Wattesoonul se feri vizibil. Dar în secunda următoare păru că îşi revine şi, printr-un efort de voinţă, întinse mâna. Susan i-o strânse cu căldură, privindu-l în ochii săi ca nişte pietricele.

– De vreme ce vom fi vecini, cel puţin în următoarele luni, am putea să ne comportăm civilizat, spuse ea.

– Câtă grijă din partea dumneavoastră, doamnă, răspunse el.

– Spuneţi-mi Susan, zise ea. Păi, dacă nu puteţi rămâne acum, pot să vă invit mâine la cină?

Căpitanul ezită, şi toată lumea aştepta o altă eschivare, dar în cele din urmă acesta spuse:

– Foarte bine, Susan.

– Minunat. Vă sun pentru detalii.

După plecarea căpitanului, urmat îndeaproape de aspirantul său, Susan se întoarse spre consilieri.

– Vă aduc o cafea?

– Brrr. Cum ţi s-a părut? întrebă fiul ei, Nick.

Susan devenise un fel de celebritate în ochii băieţilor săi de unsprezece ani, pentru că atinsese un extraterestru.

– Uscat, spuse ea, uitându-se lung spre laptopul de pe masa din sufragerie. Puţin noduros. Cam ca o şopârlă.

În camera alăturată, Tom vorbea la telefon.

– Warren, spui prostii, zicea el. Încă mai putem să obţinem nişte concesii. Lucrăm la capitolul ăsta. Dar dacă începi să tragi în ei, suntem terminaţi. Nu vreau să mai aud de vreo vânătoare de broaşte, bine?

– Te-ai spălat pe mâini? vru Nick să ştie.

Susan dădu drumul mouse-ului şi se şterse de braţul lui Nick.

– Bleah, ce scârbos, zise el. Acum am luat microbii de broască.

– Nu le mai spune aşa, zise ea cu asprime. Nu este politicos. Diseară va trebui să fii foarte politicos.

– Nu trebuie să-l ating, nu-i aşa?

– Nu, sunt sigură că un băieţel dezgustător este ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

În camera alăturată, Tom formase un alt număr.

– Ascultă, Walt, cred că o să am nevoie de o maşină de patrulare diseară, în faţa casei mele. Dacă broasca asta e împuşcată pe aleea mea, mâine pe locul casei o să fie un crater fumegând.

– E adevărat? întrebă Nick, căscând ochii.

– Nu, minţi Susan. Exagerează.

– Pot să mă duc diseară acasă la Jake?

– Nu, am nevoie de tine aici, spuse Susan, ascunzându-şi neliniştea.

– Ce avem la cină?

– Încerc să aflu ce mănâncă ei, dacă mă laşi în pace.

– Eu nu mănânc gândaci.

– Nici eu, spuse Susan. Acum du-te de aici.

Tom intră şi se prăbuşi oftând pe un scaun.

– Întregul oraş fierbe de mânie, spuse el. Efectiv. Paula voia să ne picheteze casa. I-am zis să aibă încredere în tine, că ai un plan. Desigur, habar n-am care-i acesta.

– Cred că planul meu constă în a-i da să mănânce pizza, spuse Susan.

– Pizza?

– De ce nu? Nu găsesc vreo restricţie în alimentaţia lor, şi tuturor le place pizza.

Tom îşi lăsă capul pe spate şi se holbă încruntat spre tavan.

– Sigur. De ce nu? Dacă îl omoară, vei fi o eroină. Pentru jumătate de oră, după care vei fi o martiră.

– Pizza nu a omorât niciodată pe nimeni, spuse Susan şi se ridică să aranjeze prin casă.

Familia Abernathy locuia într-o casă mare, cu trei etaje, construită în 1918, cu verandă pe toate laturile, cu turn ascuţit şi o grădină mare. Camera de zi avea uşi glisante din lemn, ferestre în evantai cu vitralii şi un

şemineu cu cadrul din lemn. Putea fi o casă la modă, dar în schimb avea un aspect ponosit, liniştit - vrafuri de cărţi, covoare orientale roase de căţei, o pianină cu multe machete de avioane. Mobilierul confortabil, uzat, purta urmele vizitelor constante, ale proiectelor şcolare şi şedinţelor. Rar exista o noapte în care familia Abernathy să nu aibă musafiri, însă cina nu era niciodată oficială. Formalităţile erau străine naturii lui Susan.

Lucrase ca asistentă, dar îşi dăduse demisia, sătulă mai mult de birocraţie decât de pacienţi. Avea fizicul robust al unei nemţoaice de la ţară, şi independenţa aferentă. Părul şaten, tuns deasupra umerilor, îi încadra faţa rotundă, veselă. Rareori putea fi văzută purtând ceva mai elegant decât jeanşi şi o cămaşă cu mânecile suflecate. Când a fost ales Tom, au ştiut cu toţii că nu vor avea parte de o soţie de primar care să le provoace simţul modei.

În seara aceea, căpitanul Groton sosi exact la timp, într-o maşină cu geamuri fumurii, condusă de cineva care stătea invizibil, în aşteptare. Tom îşi primi oaspetele în pragul uşii, privind puţin nervos în lungul străzii. Când au ajuns în camera de zi, Susan apăru din bucătărie cu un ciorchine de pahare într-o mână şi o sticlă de vin în alta.

– Puţin vin, căpitane? spuse ea. Ezită.

– Dacă aşa e obiceiul. Îmi pare rău că nu sunt familiarizat cu ritualurile voastre alimentare. Ştiu doar că sunt complicate.

– Este suc de fructe fermentat, uşor ameţitor, spuse ea, turnând puţin în paharul lui. Oamenii îl beau ca să se relaxeze.

Apucă cu prudenţă paharul. Susan îi văzu degetele butucănoase, semănând cu nişte cioturi. Ca asistentă, făcea parte din pregătirea ei să simtă compasiune chiar şi pentru pacienţii mai puţin atrăgători, iar acum era forţată să facă apel la acea deprindere, pentru a nu da atenţie înfăţişării sale.

– Noroc, spuse ea, ridicând paharul.

Piciorul paharului ţinut de căpitanul Groton se rupse pocnind în două. Vinul îi curse pe mână în timp ce el încerca să prindă cioburile.

– Scuze, mormăi el. Vasele voastre sunt fragile.

– Nu-ţi face griji pentru pahar, spuse Susan, luându-i paharul, pe care i-l dădu lui Tom. Te-ai tăiat?

– Nu, desigur... Se opri în timp ce încerca să nege, şi se holbă la mâna sa. O linie subţire de sânge îi traversa palma.

– Am eu grijă de asta, spuse Susan. Îl luă de braţ şi îl conduse spre baie.

Abia după ce îi şterse sângele cu un pansament îşi dădu seama că el nu se ferise de atingerea ei, aşa cum făcuse înainte. Zâmbi în sinea ei pentru micile victorii. Dar când scoase o sticlă cu spray dezinfectant, se dădu totuşi înapoi, întrebând suspicios:

– Ce-i asta?

– Dezinfectant, spuse ea. Pentru a preveni infecţia. Este pe bază de alcool.

– Ah, spuse el. Credeam că-i apă.

Îi pulveriza uşor pe mână, apoi îl bandajă. Căpitanul se uită curios în jurul său.

– Ce-i locul ăsta?

– Este o baie, spuse ea. O folosim pentru... a ne spăla, îngriji şi aşa mai departe. Aceasta este toaleta. Ridică încet capacul, şi el făcu un pas

înapoi, vizibil dezgustat. Susan se văzu nevoită să râdă. Este foarte curată. Jur.

– Are apă înăuntru, spuse el cu silă.

– Dar apa nu este murdară, cel puţin nu acum.

– Apa este întotdeauna murdară, spuse el. Colcăie de bacterii. Transmite o mie de boli, şi cu toate acestea voi, oamenii, o atingeţi fără niciun fel de precauţie. Vă lăsaţi copiii să se joace în ea. Ba o mai şi beţi. Bănuiesc că v-aţi obişnuit cu ea, trăind pe acest pământ unde murdăreşte totul. Curge chiar şi din cer. Este imposibil să stai departe de ea. Nu ai de ales, decât să te laşi udat.

Şocată de imaginea apei ca fiind murdară, Susan spuse:

– Trebuie să fie foarte neplăcut pentru voi să ne ocupaţi planeta. Cum este lumea voastră?

– Este foarte uscată, zise el. Kilometri întregi de nisip fierbinte, curat, ca în Sahara voastră. Dar populaţia voastră nu trăieşte în zonele care pentru noi sunt locuibile, aşa că nici noi nu putem face asta în altă parte.

– Trebuie să beţi apă uneori. Metabolismul vostru nu este atât de diferit de al nostru, altfel nu aţi putea consuma alimentele noastre.

– Cantităţile mici existente în mâncare ne sunt suficiente. Noi nu o excretăm aşa ca voi.

– Aşadar, din acest motiv nu aveţi băi, spuse ea.

Căpitanul se opri, vizibil încurcat. După aceea îşi dădu seama ce lipsea din explicaţia ei.

– Voi folosiţi această cameră pentru funcţiile excretorii?

– Da, spuse ea. Trebuie să fie ceva intim.

– Dar voi excretaţi fluide în public tot timpul, zise el. Din nas, din gură, din piele. Cum poate fi ceva intim?

Pentru o clipă, imaginea oamenilor ca nişte pungi pline cu bacterii o făcu incapabilă să răspundă. După aceea, spuse:

– De aceea venim aici, să ne curăţăm.

Căpitanul se uită în jur.

– Dar nu există nicio instalaţie de curăţat.

– Bineînţeles că există. Dădu drumul la duş. Vezi?

Reacţionă atât de îngrozit, încât îl opri imediat.

– Înţelegi, pentru noi apa este curată, explică ea. Ne spălăm cu ea. Voi cu ce vă spălaţi?

– Cu nisip, spuse el. În băi cu nisip uscat, încălzit. Este minunat.

– Cu siguranţă. Îşi imaginã nisipul alb, moale. Ca acela de sub calcarul din Okanoggan. Se uită la el, începând să înţeleagă: De asta vreţi să...?

– Nu pot spune nimic despre asta, răspunse el. Te rog să nu mă întrebi.

Era tot ce îi trebuia să ştie.

Când s-au întors, Tom şi băieţii erau în bucătărie, aşa că li s-au alăturat.

– Scuze, am fost prinşi într-o discuţie foarte interesantă, spuse Susan vioaie, aruncând spre Tom o privire de genul „îţi povestesc mai târziu”. Căpitane Groton, aceştia sunt fiii noştri, Ben şi Nick.

Băieţii se ridicară şi clătinară neîndemânatici din cap, evident fuseseră instruiţi să nu dea mâna.

– Amândoi sunt ai voştri? întrebă Wattesoonul.

– Da, spuse Tom. Ai copii, căpitane?

– Da. O fiică.

– Câţi ani are? întrebă Susan, mai turnându-i nişte vin într-o cană.

Groton făcu o pauză atât de lungă, încât Susan se gândi dacă nu cumva spusese ceva care să-l jignească, dar într-un final căpitanul scutură din cap.

– Nu ştiu. Dilatarea temporală face să fie atât de complicat. Pentru voi ar fi foarte puţin, oricum; anii noştri sunt atât de diferiţi.

– Aşadar, ea a rămas acasă, pe planeta voastră?

– Da.

– Şi soţia ta?

– A murit.

– Îmi pare atât de rău. Trebuie să fi fost tare greu să-ţi laşi fiica acolo.

– A fost necesar. Am fost trimis aici. Mi-am făcut datoria.

Susan se gândi că poate plăcinta cu excreţie de vacă nu era un lucru potrivit pentru musafirul ei, aşa că începu să scotocească prin bufet, şi curând adună mai multe alimente uscate: seminţe de soia prăjite, biscuiţi, fulgi de mere, seminţe de pin şi un cartof dulce să le mai înmoaie. În timp ce Tom încerca vitejeşte să îl antreneze pe căpitan într-o conversaţie despre pescuit, Susan începu să pregătească pizza pentru familia sa. Câinele latră la uşa din spate, şi ea îl rugă pe Ben să îi dea să mănânce. Nick începu să se joace cu jocul său Gameboy. Peste tot plutea o stare de perplexitate agreabil de normală.

– Cam ce mâncaţi voi acasă? îl întrebă Susan pe oaspetele său, când avu ocazia.

Căpitanul scutură din umeri.

– Suntem mai puţin preocupaţi de mâncare decât voi. Mâncăm orice. Suntem omnivori.

– Ar trebui să ne păzim câinii, murmură Ben.

– Ben! îl mustră Susan.

Căpitanul Groton îi aruncă o privire îngheţată.

– Nu ne interesează câinii voştri ca mâncare.

Întreaga familie se holba îngrozită.

– Câinii noştri nu sunt de mâncare! izbucni Ben.

– Atunci pentru ce îi ţineţi? întrebă căpitanul, rezonabil.

– Pentru companie, spuse Tom.

– Pentru amuzament, zise Ben.

– Pentru că ne amintesc că suntem oameni. Fără alte specii în jurul nostru, am uita, spuse Susan.

– Aha. Înţeleg, zise Wattesoonul. Şi noi gândim la fel.

În tăcerea stânjenitoare care urmă, toţi oamenii din încăpere se întrebau care erau animalele de companie ale Wattesoonilor.

Îi salvă ceasul cuptorului. Pizza era gata, şi curând reveni starea plăcută de perplexitate.

Pe internet, Susan aflase că Wattesoonii erau consumatori frugali, dar căpitanul Groton părea hămesit. Mancă câte ceva din tot ce Susan pusese pe masă, inclusiv două felii de pizza.

Pentru a-l scuti pe musafirul lor de tulburătoarea privelişte a mesei şi veselei mânjite de apă, Susan îl invită afară, să vadă grădina, astfel încât ceilalţi să aibă timp să cureţe. Uşa cu plasă se închise zgomotos în urma lor şi câinele se furişă pe lângă ei, dornic să-l miroasă pe străin, până când

Susan îl goni în bucătărie. După aceea, îl conduse pe Wattesoon în lumina amurgului jilav, acompaniată de greieri.

Era o seară tipică pentru vestul central. Curtea se întindea până la malul abrupt al râului, un deal de calcar bătut de intemperii, acoperit cu arbuşti de sumac şi viţă-de-vie. Susan trecu printre bucăţile împrăştiate de discuri Frisbee şi darts de exterior, spre liniştea din spatele grădinii, unde natura începuse să avanseze. Un leagăn vechi atârna de ciotul unui stejar, şi s-au aşezat în el, făcând să scârţâie frânghiile. În tăcerea umbroasă, Susan se legănă fără grabă înainte şi înapoi, gândindu-se la serile din trecut.

Nu-şi dăduse vreodată seama cât de mult iubeşte acest loc, până când nu a fost forţată să se gândească la pierderea lui. Privind spre tufişurile întunecate de pe deal, văzu sclipirea tăcută a licuricilor.

– Se poate să ţi se pară frumos locul ăsta? spuse ea, fără a încerca să-şi ascundă tristeţea din glas.

După câteva clipe de tăcere, îl văzu pe căpitan privind în întuneric, pierdut în gânduri.

– Scuze, ce-ai întrebat? spuse el, revenindu-şi în fire.

În loc să răspundă, Susan zise:

– Cred că pe toţi ne marchează un anumit fel de peisaj, când suntem tineri. Ne putem bucura de alte locuri, dar parcă aparţinem numai unuia, până la adânci bătrâneţi. Acesta-i al meu.

– Da, spuse el.

– Atunci, poţi să înţelegi cum ne simţim? Vorbim mult despre investiţiile noastre, despre traiul nostru, dar numai ca să ne ascundem durerea. Iubim locul acesta. Suntem legaţi de el.

Căpitanul nu răspunse imediat, aşa că Susan opri leagănul, ca să îl privească.

– Înţeleg, spuse el.

– Serios? zise ea încrezătoare.

– Asta nu schimbă nimic. Îmi pare rău.

Dezamăgită, se holbă la faţa lui grosolană. Acum, că se mai obişnuise puţin cu el, nu i se mai părea atât de diform şi îndesat. Făcu un gest nervos.

– De ce vouă, oamenilor, vă place atât de mult să fiţi nemulţumiţi? Vă place să vă împotriviţi, să protestaţi, până se ajunge la ceva inevitabil. Este o reacţie imatură, care vă îngreunează mult viaţa.

– Dar, căpitane, există unele lucruri pentru care trebuie să protestezi.

– Ce lucruri?

– Nebunia. Reaua-voinţă. Nedreptatea.

O opri, cu mâhnire în glas.

– Lucrurile acestea fac parte din natura lumii. Nu putem face nimic să le prevenim.

– Nici măcar nu poţi să încerci? spuse ea.

– Viaţa nu este dreaptă. Dreptatea este o noţiune a celor nebuni. Împotrivirea aduce numai deziluzie.

– Păi, suntem diferiţi. Noi, oamenii, putem îndura o mie de rele, atât timp cât ni se pare drept. Ne luptăm în permanenţă să facem dreptate, în noi înşine şi în societatea noastră. Şi în a voastră, dacă ne-aţi lăsa.

– Deci, agresivitatea voastră reprezintă un efort de a ne îmbunătăţi? spuse Wattesoonul.

Susan râse, surprinsă.

– Vai, căpitane Groton, nu mi-a zis nimeni că poporul vostru are simţul ironiei.

Păru înlemnit de reacţia ei, ca şi cum i-ar fi părut rău că o provocase.

– Nu râdeam de tine, explică ea în grabă. Cel puţin, nu într-un mod pe care nu ţi l-ai dori.

– N-ai de unde să ştii ce-mi doresc, spuse el înţepat.

– A, asta nu ştiu, spuse ea.

Pentru moment, departe de orice context oficial, părea la fel de dificil şi contradictoriu ca orice bărbat.

– Răspunsul tău de adineauri, referitor la dreptate, se hazardă ea. Ai părut trist, ca şi cum ai fi vorbit din experienţă. Ce s-a întâmplat?

Căpitanul se holbă la ea cu faţa aceea împietrită, de granit. Pentru câteva clipe, Susan se gândi că nu-i va răspunde. După aceea, el zise:

– E ceva din trecut. Nu are rost să discutăm despre asta. Ziua de azi este ziua de azi. Accept asta.

Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând sunetele vieţii din jurul lor. În cele din urmă, Susan spuse:

– Ei bine, marea nedreptate din viaţa *noastră* se află încă în viitor.

Gândul o copleşi. Toată această vale domoală o să dispară în curând, transformată într-o rană deschisă în peisaj. Îi dădură lacrimile, de supărare şi de perspectiva pierderii, aşa că se ridică din leagăn, să se întoarcă în casă. Când ajunse la veranda din spate, se opri să-şi revină, ştergându-şi lacrimile de pe faţă. Căpitanul Groton, care o urmase, spuse uimit:

– Secreţi umezeală.

– Da, zise ea. Mai facem asta, din când în când, în momentele cu mare încărcătură emoţională.

– Aş vrea... începu el, apoi se opri.

– Da? Ce-ai vrea?

– Nu contează, spuse el, îndepărtându-şi privirea.

În noaptea aceea, întinsă în pat, Susan îi povesti lui Tom ce aflase.

– Nisip, spuse el neîncrezător. Nemernicii ne mută de aici ca să-şi facă baie de nisip.

Nu se simţea indulgent faţă de Wattesooni. După ce musafirul lor plecă în limuzina cu geamuri fumurii, Tom primi un telefon de la primarul oraşului Walker, capitala magazinelor Wal-Mart. Căpitanul însărcinat cu evacuarea lor era o persoană milităroasă şi inflexibilă, care le prezentase locuitorilor un set de termene-limită ce nu puteau fi negociate. Veştile venite din Red Bluff erau şi mai descurajante. Căpitanul de acolo era un rasist declarat, care considera evacuarea o soluţie prea bună pentru populaţia locală. Forţa părea a fi alternativa lui preferată.

– Larry vrea să formeze o rezistenţă unită, spuse Tom. Un fel de „La naiba, nu plecăm de aici”. Rămânem pe loc, refuzăm să ne facem bagajele. Mie mi se pare cam riscant.

Susan se gândea. În cele din urmă spuse:

– Vor crede că este o reacţie imatură.

– Ca a unui copil neascultător? spuse Tom iritat.

– Nu am zis că sunt de acord. Ci doar ce vor crede.

– Deci, ce facem?

– Nu ştiu. Ne comportăm într-un mod pe care ei să îl asocieze adulţilor. Rezistăm, fără să pară că rezistăm.

Tom întoarse capul pe pernă, să se uite la ea.

– Cum ai aflat toate aceste lucruri? Mie nu mi-a zis şi altceva în afară de vorbăria oficială.

– Eşti omologul lui, Tom. Trebuie să fie oficial cu tine. Eu nu contez.

– Sau poate contezi şi mai mult. Poate s-a îndrăgostit de tine.

– Te rog!

– Cine ar fi crezut că îmi voi pierde soţia în favoarea unui cartof, medita Tom.

Susan rezistă impulsului de a-l lovi cu perna.

– Să ştii că este oarecum un filozof.

– Socrate, cartoful, spuse el.

– Mai degrabă, Marc Aureliu. Nu cred că vrea cu adevărat să fie aici. Există ceva în trecutul lui, o tragedie despre care nu vrea să vorbească. Dar l-am putea face mai înţelegător. L-am putea câştiga de partea noastră.

Tom ridică un cot, să se uite foarte serios la ea.

– Dumnezeule, chiar ţi s-a destăinuit.

– Eu doar pun lucrurile cap la cap. Problema e că nu ştiu la ce ne-ar folosi dacă l-am câştiga de partea noastră. El doar ascultă de nişte ordine.

– Iisuse, un prieten în rândul Wattesoonilor este un progres. Mergi mai departe.

– Este un ordin, domnule primar?

– Mata Hari a mea, spuse el, cu zâmbetul său strâmb şi bleg pe care ea îl iubea.

Se rostogoli mai aproape, să-şi pună capul pe umărul său. Toate problemele păreau mai suportabile în prezenţa lui.

În săptămânile care au urmat, căpitanul Groton nu prea a fost văzut. Din biroul lui ieşeau încă informări, instrucţiuni şi ordine, dar căpitanul în persoană nu era disponibil - era indispus, suna comentariul oficial. Când auzi asta, Susan telefonă la sediul Wattesoonilor, îngrijorată de faptul că ar fi putut avea o reacţie la meniul ciudat cu care îl servise. Spre surprinderea ei, căpitanul răspunse la telefon.

– Nu-ţi face griji, Susan, spuse el. Nu ai cu ce să mă ajuţi.

– Nu te cred, zise ea. Eşti atât de pasionat de acceptarea stoică, încât ai putea avea un şoc toxic înainte de a recunoaşte că este ceva în neregulă.

– Nu este nimic în neregulă.

– Sunt asistentă medicală, căpitane Groton. Dacă eşti bolnav, ai devenit răspunderea mea.

Urmă o pauză enigmatică pe fir.

– Nu este ceva ce-ai putea recunoaşte, spuse el într-un final. O boală Wattesoonianã.

Îngrijorată, acum că el recunoscuse, Susan întrebă:

– Este gravă?

– Nu este mortală, dacă la asta te referi.

– Pot să te văd?

– Grija ta este măgulitoare, dar nu am nevoie de ajutor.

Şi a trebuit să se mulţumească cu asta.

În cele din urmă, Tom îl văzu înaintea ei, la o şedinţă pe care căpitanul nu a putut să o evite, un raport intermediar cu privire la pregătirile de evacuare.

– Trebuie să fie un gen de artrită, răspunse vag Tom la întrebările lui Susan. Se târâie într-un baston. Este şi puţin irascibil.

Neavând încredere într-un bărbat să remarce ceea ce era de remarcat, Susan o sună pe Alice Brody, care fusese şi ea la şedinţă. Aceasta se arătă mai mult decât dispusă să dea amănunte.

– Pare că îl supără ceva, spuse Alice. Dar nu asta e partea ciudată.

Aha, gândi Susan.

– Este *mai înalt*, Susan. Cu câţiva centimetri. Şi proporţionat diferit. Nu mai e atât de îndesat, dacă înţelegi la ce mă refer. Parcă a pierdut din greutate, dar eu cred că doar i-a fost redistribuită. Şi pielea îi arată altfel... e mai netedă, şi are o culoare mai naturală.

– Ce crezi că se întâmplă?

– Să fiu a naibii dacă ştiu.

Acela a fost momentul în care lui Susan îi veni ideea să îl invite pe căpitanul Groton la serbarea de 4 Iulie. Serbarea în sine fusese controversată, în împrejurările date - dar consiliul orăşenesc consideră că o zi de petrecere ar ridica moralul tuturor. Wattesoonii o priviră ca pe un ciudat festival al verii şi nu sesizară deloc conotaţiile naţionaliste, aşa că singura lor obiecţie a fost legată de potenţiala tulburare a ordinii publice. Când orăşenii au fost de acord să interzică alcoolul, ocupanţii s-au înduplecat.

În Okanoggan Falls, ziua de 4 Iulie culmina întotdeauna cu o paradă, un obicei local pentru care oamenii se pregăteau cu cel puţin trei ore înainte. Existau mereu o echipă de drujbişti, o decapotabilă pentru Prinţesa Untului, o formaţie de jazz stil Dixieland pe un camion cu platformă, excavatoare decorate şi buldozere în loc de scenă.

Tom urma să meargă într-un Ford de epocă, purtând joben, aşa că Susan îi telefonă comandantului Wattesoonilor şi îl rugă să o însoţească.

– Va fi o adevărată paradă a Americii de pe vremuri, spuse ea.

Căpitanul ezită.

– Nu vreau să fiu provocator. Concetăţenii tăi poate nu se vor bucura de prezenţa mea.

– Dacă ai merge pe o platformă, poate. Dar dacă te amesteci în mulţime, şi savurezi un cârnat şi o limonada? Unii poate chiar vor aprecia asta. Dacă nu, mă ocup eu de ei.

În cele din urmă, fu de acord, şi aranjară să se întâlnească.

– Să nu vii în uniformă, sună ultima ei instrucţiune.

Susan nu avu nici cea mai mică idee despre dilema pe care i-o provocase, până când acesta nu apăru în faţa drogheriei Meyer, purtând o adunătură de haine nepotrivite, ce păreau luate de la second-hand. În orice caz, lucrul cel mai remarcabil era faptul că putea să le poarte - ultima dată când îl văzuse, ar fi fost complet imposibil să încapă în haine omeneşti. Acum, când îl întâmpină, îşi dădu seama că aveau aceeaşi înălţime, iar el avea chiar şi bărbie.

– Arăţi minunat, spuse ea.

– Exagerezi, zise el cu oarecare durere în glas.

– Te simţi bine?

– Mai bine, mulţumesc.
– Dar hainele tale. O, Doamne.
– Sunt nepotrivite? întrebă el neliniştit.
Susan privi în jur, la toată acea neglijenţă estivală americană - bărbaţi în tricouri lălâi şi sandale, femei abia încăpând în maiourile lor.
– Nu, spuse ea. O să te integrezi de minune. Doar că, pentru un tip cu funcţia ta... Îl apucă de mână şi îl târî în drogherie, îndreptându-se spre raftul cu reviste. Găsi un exemplar din GQ şi i-l puse în mână. Studiază-l, spuse ea. O să vezi cum se îmbracă bărbaţii din elită. Răsfoind alte reviste, găsi câteva exemple de înfăţişare mai clasică. Este ceva mai informal, dar de bun-gust. Potrivit în astfel de ocazii, şi nu îţi scade prestigiul.
Căpitanul studia solemn pozele.
– Mulţumesc, Susan. Îmi este de ajutor.
Ea gândi cu durere că şi-ar fi dorit ca şi Tom să îi urmeze cu atâta uşurinţă sfaturile referitoare la stil.
Se îndreptau spre casa de marcat, să plătească revistele, când căpitanul se opri brusc la vederea rafturilor.
– La ce folosesc astea?
– Igienă, îngrijire personală, spuse Susan. Astea sunt pentru curăţat dinţii. Îi curăţăm de două ori pe zi, pentru a preveni respiraţia urât mirositoare şi îngălbenirea dinţilor. Astea sunt pentru îndepărtarea părului nedorit. Bărbaţii se bărbieresc în fiecare zi, altfel le creşte barba.
– Adică toţi bărbaţii au păr pe faţă? întrebă căpitanul Groton, uşor îngrozit.
– Da. Cei care nu vor barbă se bărbieresc.
– Dar astea ce sunt? întrebă el arătând spre deodorante.
– Ne dăm cu ele la subraţ în fiecare zi, pentru a preveni mirosurile neplăcute.
– Trăiţi în permanent război cu corpul vostru, şopti căpitanul.
Susan râse.
– Aşa pare, nu? Privi şi ea spre rafturile pline cu şampoane, apă de gură, creme antiacneice, soluţii pentru îndepărtarea bătăturilor, săpunuri şi alte produse care demonstrau modurile în care fiecare persoană îşi considera neplăcut propriul corp.
Beth Meyer lucra la casă, aşa că Susan i-o prezentă căpitanului Groton. Incapabilă să îşi ascundă ostilitatea, Beth spuse totuşi:
– Sper că veţi învăţa câte ceva despre noi.
– Magazinul vostru a fost deja foarte instructiv, doamnă Meyer, spuse politicos căpitanul. Nu mi-am dat seama niciodată câtă ingeniozitate dedică oamenii îngrijirii corporale. Sper să mă întorc într-o zi.
– Atât timp cât este deschis, nu vom respinge niciun client, zise Beth.
Afară, lucrurile se precipitau pentru paradă, şi era evident că oamenii urmau să o folosească în mod spontan spre a-şi exprima frustrarea. Câţiva spectatori purtau panouri de protest, iar de-a lungul trotuarului un întreprinzător local amenajase un stand Înţeapă Barabula, oferind oamenilor posibilitatea ca, pentru câţiva dolari, să fie sadici cu nişte cartofi copţi. Judecând după resturile de cartof împrăştiate prin stand, cea mai populară activitate părea a fi explozia petardelor în interiorul cartofilor. Un reporter de la un post TV din afara oraşului îi lua un interviu patronului

despre înfloritoarea lui afacere. Nimeni nu rostise cuvântul „Wattesoon”, dar toţi înţeleseseră ideea.

Inclusiv căpitanul Groton. Susan îl văzu studiind scena, aşa că spuse încet:

– E de prost-gust, dar mai bine să o facă aşa, decât la modul serios.

– Asta-i o interpretare, zise el puţin încordat.

Susan îşi reaminti că nu măruntaiele ei simbolice împodobeau pereţii standului.

Transmiţătorul lui radio alese exact acel moment pentru a prinde viaţă. Susan nici măcar nu îşi dăduse seama că îl avea la el, ascuns sub cămaşa scoasă din pantaloni.

– Scuză-mă, spuse el, după care vorbi în propria sa limbă.

Susan nu ştia despre ce se vorbea, dar vocea căpitanului era calmă şi profesională. După ce termină de vorbit, îl întrebă:

– Aveţi soldaţi gata să intervină?

O studie o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să mintă, apoi spuse:

– Ar fi fost o prostie din partea noastră să nu luăm niciun fel de măsuri.

Lui Susan îi trecu prin minte că el era cel trimis în recunoaştere, profitând de prietenia ei pentru a evalua necesitatea de a folosi forţa împotriva vecinilor ei. Iniţial, se simţi înfuriată; dar imediat se linişti cu gândul că nu trimisese pe altcineva, mai iritabil.

– Hei, căpitane!

Bărbatul de la standul Înţeapă Barabula îi remarcase şi, încurajat de prezenţa camerei de filmat, se hotărâse să creeze o scenă atractivă.

– Vrei să lansezi o rachetă-cartof?

Oamenii din jur râseră nervos, aşteptând încremeniţi reacţia Wattesoonului. Susan gâfâia, gândindu-se cum să-l scape, când el puse o mână sigură pe braţul ei.

– Mi-e teamă că mă veţi considera un criminal, spuse el pe un ton relaxat.

Văzură cu toţii că înţelesese mesajul de violenţă subtilă, dar alesese să o ia drept glumă, şi nu provocare.

– Nu e vorba de nicio crimă, sunt doar cartofi, spuse patronul. Era un tip dolofan, nebărbierit, purtând un tricou alb murdar. Tonul cu care glumise avea o uşoară nuanţă agresivă. Haide, te las să tragi o dată gratis.

Căpitanul Groton ezită, toţi erau dornici să vadă ce va face. Într-un final, cedă.

– Foarte bine, spuse el îndreptându-se spre stand, dar insist să plătesc. Fără vreun tratament preferenţial.

Patronul, comedian amator, făcu spectacol din alegerea unui cartof lung şi subţire, care semăna în mod remarcabil cu clientul său. După aceea, îi dădu să aleagă arma: baros, topor, petardă sau alte instrumente de tortură.

– Păi, petarda, bineînţeles, se decise căpitanul. Aşa-i tradiţia azi, nu?

– Tradiţională ca şi berea.

O parte a mulţimii se simţi nemulţumită de interferenţa Wattesoonilor cu dreptul lor patriotic de a se îmbăta. Patronul standului îi înmână cartoful şi petarda.

– Uite, bag-o înăuntru. După ce căpitanul se conformă, bărbatul puse cartoful în spatele standului, zicându-i: Să-mi spui când eşti gata.

Când căpitanul dădu semnalul, bărbatul aprinse fitilul. Aşteptară cu respiraţia tăiată; după aceea, cartoful explodă, împroşcându-l pe patron drept în faţă. Publicul izbucni în râs. Căpitanul Groton se retrase fluturând prieteneşte din mână, de parcă ar fi plănuit de mult rezultatul.

– Ai fost foarte de gaşcă, îi spuse Susan în timp ce se îndepărtau.

– Aş fi putut distruge barabula cu arma mea, zise el, dar m-am gândit că nu ar fi fost în spiritul evenimentului.

– Porţi armă? se holbă Susan.

Armele Wattesoonilor erau recunoscute ca fiind îngrozitoare. Ar fi putut spulbera standul şi pe toţi cei din jurul său.

Căpitanul o privi fără vreo urmă de amuzament.

– Trebuie să mă pot apăra.

Parada era pe cale să înceapă, iar Susan simţea că escorta o persoană extrem de periculoasă, aşa că spuse:

– Hai să găsim un loc unde să stăm, departe de mulţime.

– Aici, zise căpitanul Groton.

Scanase deja terenul şi identificase cel mai bun loc pentru supraveghere: veranda unui bloc vechi, unde putea sta cu spatele la perete. Urcă treptele oarecum ţeapăn, mişcându-se ca şi cum genunchii săi nu ar fi fost obişnuiţi să se îndoaie.

Okanoggan Falls se întrecuse pe sine însuşi. Era o paradă deosebit de obraznică, plină de platforme cu dublu înţeles, precum cea pe care se afla un grup numit Banjourile Stricate, cântând „Nu mă îngrădi”, sau bannerul purtat de echipa de majorete a liceului, îmbrăcate în costume alb-negre reprezentând vacile Holstein, banner pe care scria „Eu nu vreau să mă mut”. Transmiţătorul radio al căpitanului îi tot întrerupea, şi Groton vorbea cu o voce calmă, autoritară, persoanei aflate la celălalt capăt.

În final, totul se petrecu fără intervenţia vreunui soldat, cu excepţia celui de lângă Susan. Când mulţimea începu să se împrăştie, Susan descoperi că ţinuse tot timpul pumnii strânşi şi se bucură că nimeni nu îşi dăduse seama de riscul care plutise deasupra lor.

– Acum ce urmează? întrebă căpitanul Groton.

Vorbise din punct de vedere militar, ea ştia asta; toate pretextele lui de socializare dispăruseră.

– Toţi se despart, spuse ea. Unii vor merge la terenul de baseball, pentru un picnic unde se vor aduna fonduri, dar majoritatea nu se vor mai întâlni până diseară, la artificii. Adică pe la nouă jumate, zece.

Căpitanul încuviinţă din cap.

– Atunci, mă întorc la bază, zise el.

Susan nutrea sentimente contradictorii, dar în final spuse:

– Căpitane... mulţumesc. Cred.

O studie cu atenţie.

– Îmi fac doar datoria.

În seara aceea, la ştiri, serbarea din Okanoggan Falls contrastă cu cea din Red Bluff, unde fusese instaurată starea de asediu, artificiile fuseseră interzise şi tancurile Wattesoonilor patrulau pe străzile pustii.

O săptămână mai târziu, când Susan îi telefonă căpitanului Groton, răspunse aspirantul Agush.

– Nu poate să vorbească cu dumneavostră, spuse el indiferent. Este pe moarte.
– Poftim? zise Susan, gândindu-se că poate nu a înţeles bine.
– A contractat una din bolile voastre omeneşti.
– A chemat cineva un doctor?
– Nu. O să moară în curând. Nu are rost.
După jumătate de oră, Susan ajunse la sediul Wattesoonilor cu trusa ei de asistentă în mână. Când aspirantul îşi dădu seama că are în faţă o femeie înzestrată cu hotărârea unui nazist, nu se împotrivi, ci o conduse spre biroul căpitanului. Părea în continuare nepăsător faţă de iminentul deces al superiorului său.
Căpitanul Groton stătea prăbuşit într-un scaun, în camera sa spartană, dar intimă. Transformarea din înfăţişarea lui era şi mai evidentă; acum era înalt şi zvelt, chiar şi pentru un om, iar trăsăturile sale faciale păreau cu adevărat umane. Într-o lumină mai slabă, ar fi putut trece drept un om obişnuit.
Un om obişnuit excesiv de nefericit. Ochii lui aveau contururi roşii, faţa era nebărbierită (Susan remarcă surprinsă prezenţa părului facial) şi vocea răguşită.
– Susan! Tocmai mă gândeam că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea ta înainte de a... Se opri să strănute.
Preocupată încă de înfăţişarea lui, Susan răspunse:
– Devii uman, nu-i aşa?
– Microbii voştri cred cu siguranţă asta. Tuşi cu spută. Am contractat o boală extrem de dezgustătoare.
Susan îşi trase un scaun lângă el.
– Ce simptome ai?
Căpitanul scutură din cap, evident gândindu-se că nu era un subiect potrivit.
– Nu-ţi face griji. Sunt resemnat că voi muri.
– Te întreb strict din punct de vedere profesional.
Contrar voinţei sale, căpitanul spuse:
– Acest corp pare că se dizolvă. Pierde fluide prin toate orificiile. Iată, ţi-am zis că este dezgustător.
– Te doare gâtul? Ai nasul înfundat? Tuşeşti şi strănuţi?
– Da, da.
– Dragul meu căpitan, boala ta se cheamă răceală.
– Nu! protestă el. Sunt chiar cald.
– Probabil din cauză că ai febră. Îi puse mâna pe frunte. Da. Ei bine, din fericire am adus ceva pentru asta. Scoase o sticluţă cu aspirină, un antihistaminic, un descongestionant nazal şi un medicament pentru suprimarea tusei. Îi dădu în plus şi o cutie cu vitamina C.
– Nu eşti alarmată? întrebă el nesigur.
– Nu foarte tare. La noi, boala se vindecă în mod normal cam după o săptămână. Întrucât sistemul tău imunitar nu a mai întâlnit-o, în cazul tău nu sunt sigură. Trebuie să fii sincer cu mine, căpitane. Ai devenit uman şi în alte moduri, în afară de înfăţişarea ta?
– Cât a trecut? spuse el vag.
– Cât a trecut de când?
– De când te-am văzut prima dată.

Susan se gândi.

– Cam şase săptămâni.

– Atunci, transformarea este foarte avansată. În trei săptămâni nu mă voi mai putea deosebi de unul de-al vostru.

– Şi intern la fel?

– Ţi-ar trebui un laborator ca să-ţi dai seama de diferenţă.

– În cazul acesta, ai fi în siguranţă să fie sigur dacă te tratăm ca şi cum ai fi uman. Voi fi atentă, totuşi. Se uită prin cameră, după un pahar cu apă. Unde este ba... Era un apartament Wattesoonian; bineînţeles că nu exista baie. Ştia deja că ei nu excretau decât nişte granule tari, fără miros. De unde pot lua un pahar cu apă?

– Pentru ce?

Căpitanul părea uşor dezgustat.

– Ca să bei cu aceste pilule.

– *Să beau*?

– Vrei să spui că nu ai băut nimic?

– Noi nu avem nevoie de lichide...

– O, Doamne. Probabil eşti şi deshidratat. Va trebui să-ţi schimbi câteva obiceiuri, căpitane. Stai aici. Trebuie să dau o fugă la magazin.

Cumpără cantităţi mari de sucuri de fructe, apă îmbuteliată, şerveţele şi, după o secundă de ezitare, hârtie igienică - deşi nu se bucura că va trebui să îi explice la ce foloseşte. Cumpără, de asemenea, săpun, un prosop de faţă, apă de gură, gel de ras, un pachet de aparate de ras din plastic, o găleată şi un lighean. Că îi place sau nu, va trebui să înveţe.

Susan se confruntase cu pacienţi în diferite stadii de alienaţie mintală, dar niciodată nu trebuise să înveţe pe cineva cum să fie uman. Când l-a convins să înghită pastilele şi un suc de portocale, i-a explicat scopul cumpărăturilor sale într-un limbaj simplu, concret. I-a arătat cum să îşi sufle nasul şi i-a explicat cum funcţionau vezica şi intestinele, precum şi necesitatea de a se spăla cu apă şi săpun. Când a terminat, căpitanul arăta mai disperat ca înainte.

– Noi nu avem cunoştinţă de faptul că ascundeţi aceste deficienţe corporale, spuse el. Mă tem că am făcut o gravă eroare de judecată.

– Eşti soldat, zise ea. Nu mai dramatiza, adaptează-te.

Pentru o clipă, căpitanul se holbă, mirat de tonul ei autoritar. După aceea, îl văzu adunându-şi curajul de parcă ar fi trebuit să îndure dezmembrarea şi moartea.

– Ai dreptate să mă certi, spuse el. Eu am ales asta. Nu trebuie să mă plâng.

Curând, antihistaminicul începu să îi dea o stare de somnolenţă, aşa că îl convinse să se întoarcă în pat.

– E mai bine dacă dormi, îi spuse ea. Mai ia nişte pastile la patru ore şi bea o sticlă cu apă de fiecare dată când te trezeşti. O să simţi o presiune şi nevoia de a elimina lichid, foloseşte găleata. Nu te abţine, este foarte rău. Sună-mă dimineaţă.

– Pleci? întrebă el neliniştit.

Aşa intenţionase, dar ezită văzând expresia sa nefericită. O făcu să-şi dea seama că acum putea cu adevărat să citească expresiile de pe faţa lui. Îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Trebuie să recunosc, tovarăşii tăi de aici nu par prea înţelegători.

Căpitanul rămase tăcut câteva clipe, uitându-se posomorât în tavan. Într-un final, spuse:

– Le e ruşine.

– De ce anume? De tine?

– De ceea ce devin.

– Adică uman? Atunci, sunt nişte habotnici.

– Da. Trebuie să înţelegi, Susan, armata nu atrage întotdeauna persoane de cea mai bună calitate.

Îşi dădu seama atunci că medicamentele, sau păsuirea din faţa morţii, îi învinseseră reticenţa obişnuită. Se afla acum într-o poziţie ciudată, comandantul forţei ocupante se baza pe ea în starea care l-a luat prin surprindere. Ar fi fost evident o violare a eticii medicale dacă ar fi încercat să afle de la el secrete militare sau politice. Dar informarea personală şi culturală era oare permisă? Luă rapid o decizie: nimic care să-l rănească. Cu prudenţă, spuse:

– Nu ştiam că voi, Wattesoonii, aveţi acest talent... această aptitudine... de a vă schimba înfăţişarea.

– Funcţionează doar cu speciile asemănătoare, spuse el somnoros. Nu eram siguri că ne sunteţi suficient de apropiaţi. Se pare că sunteţi.

– Cum faci?

Căpitanul rămase tăcut multă vreme, apoi zise:

– O să-ţi povestesc într-o zi. Este o trăsătură care ne-a fost de folos la adaptarea pe alte planete. Planete mult mai deosebite de a noastră, decât aceasta.

– De aceea te-ai schimbat? Ca să te adaptezi mai bine?

– Nu. Am simţit că este cel mai bun mod de a îndeplini ordinele.

Susan aşteptă să-i explice; întrucât el nu o făcu, îl întrebă:

– Ce ordine?

– Supravegherea evacuării la timp şi cu agitaţie minimă. M-am gândit că, dacă arăt ca un om, voi face populaţia locală să coopereze. Am vrut să mă consideraţi uman. Atunci nu ştiam ce dezavantaje sunt.

– Păi, nu cred că ne-ai fi putut păcăli, oricum, spuse Susan, uşor sceptică. Acum te poţi răzgândi?

– Nu. Procesul cameleonic este parte a biologiei noastre reproductive. Nu ne putem răzgândi nici în legătură cu asta.

Menţionarea reproducerii aduse în discuţie un alt subiect la care ea se gândise adesea.

– De ce nu se află aici nicio femeie Wattesooniană?

Subiectul păru că îi provoacă o emoţie intensă.

– Aproape invariabil, femeile noastre mor după ce nasc, spuse el încordat. Singurele care supravieţuiesc, de regulă, sunt cele fără copii, şi sunt rare. Dacă nu ar fi fost frecvente naşterile multiple, am fi avut dificultăţi în menţinerea populaţiei. Vedem uşurinţa cu care naşteţi voi, femeile umane, şi vă invidiem.

– Nu a fost întotdeauna aşa, spuse Susan. Şi noi obişnuiam să murim la fel de des. Dar nu ne-am împăcat cu gândul. Ne-am îmbunătăţit medicina până când am rezolvat problema.

– Nici noi nu ne-am împăcat cu gândul, zise el încet.

Susan îşi dădu seama.

– Asta s-a întâmplat cu soţia ta?

– Da.
Îi studie faţa.
– Cred că ai iubit-o foarte mult.
– Am iubit-o. Prea mult.
– Nu te poţi învinui pentru moartea ei.
– Pe cine ar trebui să dau vina?
– Pe doctori. Pe cercetătorii care nu găsesc leac. Pe societatea care nu consideră o prioritate suficient de mare găsirea unei soluţii.
Căpitanul râse.
– Este un răspuns foarte uman.
– Ei bine, *noi* ne-am rezolvat problema.
Se gândi atât de mult la răspunsul ei, încât Susan crezu că a adormit. Dar tocmai când se ridica să verifice, el spuse:
– În viaţă, cred că este mai bine să fii călător, să treci detaşat de bine şi de rău. Mai ales de bine, pentru că acesta întotdeauna dispare.
– Nu întotdeauna, zise Susan cu blândeţe.
Îi aruncă o privire întunecată.
– Întotdeauna.
Apoi adormi cu adevărat.
În seara aceea, după ce băieţii urcară în camerele lor, Susan îi povesti totul soţului său, la un pahar de vin. Câteva din detaliile medicale îl făcură să tresară.
– Au. Bietul nemernic. Sună mai rău decât pubertatea, totul se întâmplă în doar nouă săptămâni.
– Tom, chiar l-ai putea ajuta. Sunt lucruri pe care i le-ai putea spune, ca de la bărbat la bărbat, lucuri pe care eu nu pot...
– Ba nu, nu aş putea, zise Tom. În niciun caz.
Susan protestă.
– Dar sunt lucruri legate de anatomia masculină - vrei să-l pun eu în gardă?
– Mai bine să o faci tu, spuse Tom.
– Eşti un laş, replică ea.
– Ba bine că nu. Uite ce e, bărbaţii nu vorbesc despre asemenea lucuri. Cum aş putea să deschid subiectul? Şi mai ales, de ce? S-a băgat singur în toată povestea asta. A fost o strategie militară. A recunoscut chiar şi în faţa ta: a vrut să ne manipuleze, să cooperăm în a fi cuceriţi. Nu ştiu de ce te porţi ca şi cum ai fi responsabilă pentru el.
Tom avea dreptate. Susan îşi studie vinul din pahar, minunându-se de propria sa reacţie. Se agita ca şi cum căpitanul Groton ar fi fost pacientul, nu duşmanul ei. Îi manipulase în mod intenţionat sentimentele, şi reuşise.
Ei bine, gândi ea, jocul ăsta se poate juca şi în doi.

Urma să fie o vară petrecută nu la plajă, nu la pescuit şi nici pe terenul de baseball. Toţi erau ocupaţi cu împachetatul, sortatul şi pregătirile de mutare. Susan îi mobiliza pe Nick şi Ben în podul şi subsolul casei, să se ocupe de partea mai uşoară, împachetatul şi adunatul, dar partea mai grea îi revenea în întregime ei: luarea deciziilor. Ce să ia, ce să lase. Totul era un fel de referendum despre viaţa ei, trebuia să aleagă ce merită păstrat şi ce nu. Niciun obiect nu era un simplu obiect: erau doar amintiri, cuprinse în jucăriile vechi şi murdare, în felicitări, în bulbii de flori şi în

cuverturi. Toate momentele mici, minuscule, care formau împreună tabloul vieţii sale. Într-un fel, trebuia să se separe pe ea însăşi de locul care o crease, să devină un obiect dezrădăcinat.

Vara era punctată de ceremonii triste, precum cea în care au început să dezgroape morţii din cimitir, ziua în care macaraua a scos din parc statuia soldatului din Războiul Civil şi ultima slujbă la biserică, înainte de a scoate ferestrele cu vitralii. În mod paradoxal, după plecarea morţilor oraşul păru şi mai bântuit de stafii.

Protestele nu încetară. Red Bluff era într-o stare de revoltă făţişă; un lunetist împuşcase trei soldaţi Wattesoonieni, şi armata începuse percheziţiile din casă în casă, pentru a dezarma populaţia. În Walker, mitingurile furioase erau televizate, rezidenţii ţipau şi plângeau.

În Okanoggan Falls, negociau. Wattesoonii plăteau acum pentru mutarea clădirilor istorice mai importante, iar districtul şcolar urma să fie păstrat neatins după mutare. Căpitanul Groton acceptase chiar să prelungească termenul-limită cu încă două săptămâni din septembrie, pentru ca fermierii să poată aduna recolta - concesiune pe care şi căpitanii din Red Bluff şi Walker au fost forţaţi să o facă, în silă, în cele din urmă.

Căpitanul devenise o figură cunoscută în oraş - nu mai folosea o limuzină, ci conducea un SUV închiriat pentru a supraveghea contractorii, a se întâlni cu grupurile civile, sau pur şi simplu pentru a lua masa la Earl’s Cafe şi a pălăvrăgi cu ospătăriţa. La exterior, nu mai avea nicio trăsătură Wattesooniană, în afară de stângăcia cu care făcea un nod sau prindea mingea de baseball. Se transformase într-un bărbat înalt, distins şi în vârstă, cu părul grizonant, ale cărui maniere erau la fel de impecabile ca şi ţinuta. În context social era rezervat, dar ocazional ceva îl amuza, şi atunci râdea îngăduitor. În acelaşi timp, o autoritate de oţel se ascundea dincolo de suprafaţă.

Femeile din Okanoggan începuseră să remarce. Începuseră să se apropie şi să îl atragă în conversaţie - cu insistenţă, călduros, râzând sfioase; iar el era extrem de atent, dar enervant de nehotărât. Lumea începuse să vorbească despre faptul că se ducea în fiecare săptămână să ia cina în casa Abernathy, indiferent dacă Tom era sau nu acolo. Au remarcat când Susan l-a dus la frizer, şi când s-au dus împreună să viziteze mall-ul din La Crosse. Buna dispoziţie a lui Susan începuse să le irite pe celelalte femei, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, şi ochii lor o urmăreau când trecea pe lângă ele.

– Cu siguranţă a sărutat mult broasca aia, de s-a transformat într-un prinţ, spuse Jewell Hogan la salonul de înfrumuseţare, şi remarca sa fu considerată atât de spirituală, încât o repetă întregul oraş.

În ceea ce o privea, Susan găsise un motiv în plus să-şi iubească viaţa în Okanoggan Falls, înainte de a o pierde. Juca un joc care îi dăduse vieţii sale o întorsătură exotică, entuziasmul care îi lipsise. Era datoria sa patriotică să se gândească în fiecare dimineaţă la felul în care se putea apropia şi mai mult de un bărbat pasionant de atractiv şi de puternic, care în mod limpede se bucura de compania ei şi se baza pe ea în feluri neobişnuit de intime. În ultima lună dinainte ca totul să fie distrus, viaţa ei devenise aproape perfectă.

Între pregătirile pentru mutarea afacerii sale şi îndatoririle de primar, Tom lipsea adesea în nopţile în care căpitanul Groton venea la cină. Susan ştia

ce se bârfeşte - Nick îi spusese ruşinat că băieţii îl necăjesc pe seama mamei sale - dar nu avea de gând să se lase oprită de o meschinărie.

– Aşteaptă până or să vadă rezultatele, îi zise ea lui Nick.

O făcuse să se gândească la faptul că trebuia să înceapă cumva să aibă rezultate.

Căpitanul Groton se familiarizase deja cu mâncărurile tradiţionale din Midwest - mâncare de fasole verde, salată de fructe în aspic, fasole cu cârnaţi - şi cu ritualurile comune în care erau consumate. Aşa că Susan se distra gătindu-i preparate ceva mai îndrăzneţe. Gusturile lui erau mult mai puţin conservatoare decât cele ale lui Tom, şi aproape de fiecare dată îi lăuda eforturile. Într-una din nopţile în care Tom urma să se întoarcă târziu, comandă o pizza pentru băieţi şi pregăti creveţi cu orez sălbatic, coriandru, anghinare şi smântână, la care adăugă foarte puţin ardei roşu şi un strop de lămâie. Au mâncat în sufragerie, şi au consumat mai mult vin decât de obicei.

Căpitanul îi povesti cum savantul amator care administrează groapa de gunoi, într-unul din nenumăratele eforturi de a-i împiedica pe Wattesooni să-şi pună planurile în aplicare, încercase să îl convingă că sub oraş se afla îngropat un important sit arheologic, ce conţinea o comoară. Chiar îi arătase o hartă veche în franceză şi fotografia unui obiect metalic având gravat un misterios însemn.

Susan râse, puţin ameţită de vin.

– Şi tu ai căzut de fazan?

Căpitanul Groton o privi amuzat.

– Nu, nu am căzut.

Engleza lui era atât de bună, încât până atunci Susan nu folosise nicio expresie pe care el să nu o cunoască.

– Este o expresie. Cred că te-a luat peste picior.

– M-a luat peste picior. Şi eu trebuia să cad?

– Nu, nu, spuse ea. Este un fel de a spune. A cădea de fazan înseamnă a fi păcălit. Pe de altă parte, a-ţi cădea cu tronc înseamnă a fi îndrăgostit de cineva.

Căpitanul medită îndelung.

– Voi folosiţi acelaşi cuvânt pentru a fi păcălit şi a fi îndrăgostit?

Nu se mai gândise până atunci.

– Cred că da. Poate înseamnă că trebuie să îţi faci iluzii pentru a te îndrăgosti. Este implicată o doză mare de autoamăgire. Dar şi mult adevăr.

Deveni brusc conştientă cât de serios o privea, ca şi cum subiectul ar fi fost de mult în mintea lui. Când li s-au întâlnit privirile, simţi pentru o clipă o reacţie chimică spontană; după aceea, el îşi îndepărtă privirea.

– Şi când zici „Okanoggan Falls[42]”, la ce te referi, la păcăleală sau la dragoste?

– A, la dragoste, fără îndoială.

– Dar dacă ar fi vorba de păcăleală, nu mi-ai spune, afirmă el zâmbind uşor.

– Nu te păcălesc, căpitane, zise ea încet.

Şi, puţin surprinsă ea însăşi, spunea adevărul.

[42] *To fall* (engl.) – a cădea (n. tr.).

Urmă un moment de tăcere. Apoi, Susan se ridică de la masă, lăsându-şi jos şervetul.

– Hai să mergem în grădină, spuse ea.

O urmă afară, în noaptea fierbinte de vară. Era sfârşitul lunii august; grădinile din jur erau tăcute, se auzeau doar bâzâitul cicadelor prin copaci şi oftatul meditativ al aparatelor de aer condiţionat. Când ajunseră la iarba mai înaltă de sub copaci, căpitanul se opri şi respiră aerul parfumat.

– Singurul lucru care mă surprinde de când am devenit uman este pielea, spuse el. Este atât de sensibilă, de trează.

– Deci, acum îţi place să fii uman? întrebă ea.

– Există câteva avantaje, spuse el, privind-o fix.

Intelectul ei îi spunea că ar fi trebuit să schimbe subiectul, să insiste pe subiectele de interes public, dar interesul său personal îi cuprindea mintea, făcând gândirea imposibilă. Era puţin ameţită de băutură, altfel nu ar fi spus-o cu voce tare.

– La naiba! Este atât de nedrept. De ce un bărbat atât de perfect trebuie să fie extraterestru?

Un bărbat obişnuit ar fi luat asta drept o invitaţie. Căpitanul Groton ezită, apoi cu mare reţinere îi luă cast mâinile într-ale sale.

– Susan, spuse el, trebuie să-ţi explic ceva, altfel te-aş păcăli. Trase aer în piept să se calmeze, în timp ce ea privea nedumerită cât era de timid. Forma aceasta pe care am luat-o, continuă el, nu este un accident. Pe planeta mea, când o femeie alege un bărbat, acesta devine aşa cum şi-l doreşte ea. Este funcţia trăsăturii cameleonice. Fără asta, am fi dispărut cu mult timp în urmă. Zâmbi uşor. Bănuiesc că natura şi-a dat seama că bărbaţii nu pot fi vreodată aşa cum îşi doresc cu adevărat femeile, până când nu sunt creaţi de femei.

Susan se chinuia să înţeleagă.

– Creaţi de...? Dar pe tine cine te-a creat?

– Tu m-ai creat, răspunse el.

– Adică...

– În prima zi în care ne-am întâlnit, când m-ai atins. De aceea evităm contactul uman. Atingerea femeii potrivite este suficientă pentru a declanşa reacţia. După aceea, se ocupă fiziologia. De fiecare dată când m-ai atins, feedback-ul biochimic a desăvârşit procesul.

Să-i fi provocat ea suferinţa şi şocul transformării între specii?

– O, Doamne, cu siguranţă mă urăşti, exclamă ea.

– Ba nu. Deloc.

Bineînţeles că nu. Bărbatul ei perfect nu ar putea niciodată să o urască. Ar fi o încălcare a scopului.

La gândul acela, se simţi ca o pasăre care s-a ciocnit de fereastră.

– Adică tu eşti tot ce-mi doresc eu de la un bărbat? întrebă ea.

– Evident.

– Am crezut că Tom este ceea ce-mi doream, vorbi ea cu voce slabă.

– Pe el îl ai deja, spuse căpitanul Groton. Nu mai ai nevoie de altul.

Susan îi studie faţa, făcută pe gusturile sale, ca o revelaţie a propriului său suflet. Nu era o faţă perfectă, ca a unui star de cinema, ci purta urmele experienţei şi ale tristeţii.

– Şi personalitatea ta? vru ea să ştie. Tot eu am creat-o?

Căpitanul scutură din cap.

– Este în întregime a mea.
– Dar asta-i partea cea mai bună, zise ea.
– Mulţumesc. Nu îi putu vedea faţa în lumina slabă, dar vocea lui părea profund emoţionată.
Se purtau ca nişte adolescenţi. Erau ca nişte adolescenţi, conduşi de o neobişnuită furtună hormonală, o necesitate evolutivă. În momentul în care îşi dădu seama de asta, fu şocată. Nu intenţionase niciodată să îl înşele pe Tom, nici măcar pentru o nanosecundă. Şi totuşi, era ca şi cum o făcuse deja, în inima ei. Visase la un iubit, fără ca măcar să îşi dea seama. Căpitanul era dovada vie a infidelităţii sale mentale.
– Este foarte stânjenitor, căpitane, vorbi ea încercând să fie matură. Ce ne facem?
– Nu ştiu, spuse el. Poate...
Exact în acel moment se aprinse lumina pe veranda din spate, şi cei doi au sărit ca şi cum ar fi fost vinovaţi, prinşi făcând exact ceea ce amândoi încercau să alunge din gândurile lor.
Tom stătea pe verandă, privind spre ei.
– Te-ai întors! strigă vioaie Susan, sperând că vocea nu i-a sunat la fel de încordată ca şi fiinţa sa. Porni pe peluză, spre casă, lăsându-l pe căpitanul Groton în urma ei. Ai mâncat?
– Da, răspunse Tom. M-am oprit în Walker, la Burger King.
– O, bietul de tine. Tocmai voiam să fac o cafea. Vrei şi tu?
– Mă tem că trebuie să mă întorc la bază, spuse căpitanul Groton.
– Nu mai stai nici măcar pentru o cafea? întrebă Susan.
– Nu, este mai târziu decât credeam.
Cu un zâmbet trist, adăugă:
– Acum înţeleg de ce întârziaţi mereu voi, oamenii.
Îl însoţi până la uşă, lăsându-l pe Tom în bucătărie. Pe trepte, căpitanul ezită.
– Mulţumesc, Susan, zise el, şi ea ştiu că nu îi mulţumea pentru cină.
– Femeile voastre sunt norocoase, căpitane, şopti ea.
– Ba nu, nu sunt, răspunse el serios.
– Poate că viaţa lor e scurtă, dar pariez că sunt fericite.
– Sper că ai dreptate.
Căpitanul plecă, grăbindu-se de parcă ar fi vrut să scape de amintirile sale.
Când Susan se întoarse în bucătărie, Tom îi spuse cu o nepăsare studiată:
– Ai mai făcut vreun progres cu el?
– Nu, spuse ea. Este foarte conştiincios.
Îşi făcu de lucru, turnând cafeaua. Când îi dădu ceaşca lui Tom, pentru prima dată de când erau căsătoriţi văzu o urmă de îngrijorare în ochii săi. Puse ceaşca jos şi îl îmbrăţişă.
– Tom, spuse ea pătimaşă, te iubesc atât de mult.
Tom nu spuse nimic, dar o strânse cu disperare în braţe.
Şi totuşi, în noaptea aceea, în timp ce stătea trează lângă Tom, ascultându-i respiraţia familiară, în mintea ei au început să se adune întrebările.
În viaţa ei exista un gol despre care nici măcar nu avusese habar că era acolo. Acum, că aflase, nu putea să ignore durerea. Se obişnuise cu o viaţă de compromisuri, de merge-şi-aşa. Dar nu mai mergea aşa.

Cu toate acestea, nu putea avea mai mult fără să-l rănească pe Tom. Nu îl iubea mai puţin după ce aflase că el nu era perfect pentru ea; la urma urmei, era uman. Nu era vina lui.

Se uită la grămada de pături sub care dormea soţul ei şi se gândi la tot ce îi datora, pentru anii de încredere şi loialitate. Cumva, trebuia să se desprindă de posibilitate şi dorinţă, şi să meargă mai departe. Trebuia să se împace cu ce avea. Era pur şi simplu datoria ei.

Ziua mutării fusese planificată până în cel mai mic detaliu, aşa cum făceau Wattesoonii în orice situaţie. Flote întregi de camioane, închiriate din toată regiunea, urmau să ajungă în Okanoggan Falls începând cu ora 6 a.m. După oprirea la baza Wattesoonianã, urmau să intre în oraş la opt fix şi să se răspândească spre locaţiile desemnate. Orarul mutării fiecărei gospodării fusese publicat în ziar, afişat în magazine şi livrat personal la fiecare uşă. Exista o pagină web unde toată lumea îşi putea găsi propria oră a mutării.

Protestatarii se organizaseră şi ei. Se zvonise că urma să se adune toţi la 7 dimineaţa, în parcul din faţa Primăriei. De acolo, urma să mărşăluiască pe Strada Principală, spre locul unde autostrada trecea printre faleză şi râu, şi să blocheze drumul pe care camioanele trebuiau să intre în oraş.

La ora 6.45, când Susan şi Tom ajunseră în spatele Primăriei, la locul de parcare rezervat primarului, era limpede că la miting se adunaseră o mulţime de oameni. Poliţia locală dirija traficul şi punea în aplicare regulile de parcare, dar nu intervenea în alte moduri. Şiruri întregi de oameni, purtând pancarte făcute acasă, termosuri şi scaune pliante, înaintau spre parc, ca şi cum ar fi fost sărbătoare. Câţiva activişti, pe care Susan nu îi recunoscu, încercau să pună în funcţiune un amplificator mobil.

Când Susan şi Tom ajunseră pe treptele Primăriei, Walt Nodaway, şeful poliţiei, îi văzu şi se îndreptă spre ei.

– Avem nişte profesionişti din afara oraşului, spuse el. Probabil au venit din Madison.

– Ai suficienţi oameni? întrebă Tom.

– Atât timp cât rămân cu toţii paşnici.

– Ofiţerii ştiu că nu trebuie să intervină?

– A, da.

Vorbiseră despre asta în noaptea dinainte.

O reporteriţă îşi făcu apariţia, nu era din oraş.

– Domnule primar Abernathy, aţi venit să îi sprijiniţi pe protestatari? întrebă ea.

– Toată lumea are dreptul de a-şi exprima părerea. Eu sprijin dreptul lor, indiferent dacă sunt sau nu de acord cu ei.

– Dar sunteţi de acord cu cei care se opun mutării?

Susan îl instruise să nu folosească replica „Fără comentarii”, dar îşi dădu seama că el exact asta voia să spună acum.

– Pentru oameni este greu. Vor să-şi apere casele. Ştiu cum se simt.

Susan îl strânse de mână, să îl încurajeze.

Membrii consiliului orăşenesc începură să apară şi se adunară pe trepte în jurul lui Tom; discutau cu voce joasă şi priveau mulţimea de lângă ei. În mod previzibil, protestul începu târziu; după 7.30, difuzorul prinse viaţă şi cineva începu să intoneze „Nu plecăm de aici”. Oamenii se pregăteau să

se încoloneze pentru marşul pe autostradă, când din direcţia opusă un SUV negru cunoscut se apropie rapid de baricadele poliţiei şi se opri în faţa Primăriei. O dubă care venise în urma lui se opri la marginea parcului.

Căpitanul Groton ieşi, urmat de trei gărzi Wattesooniene care păreau şi mai greoaie decât de obicei, în comparaţie cu comandantul lor cel zvelt. Toţi purtau uniforme de culoarea nisipului. Căpitanul aruncă o privire asupra parcului, acolo unde oamenii tocmai începuseră să îşi dea seama că sosise opoziţia, apoi se întoarse să urce scările. Când se apropie de Tom, îi spuse cu voce joasă, poruncitoare:

– Doar o vorbă, domnule primar Abernathy. Înăuntru.

Se întoarse apoi spre membrii consiliului orăşenesc:

– Şi voi.

După care continuă să urce scările spre uşă. Ceilalţi îl urmară.

Câţiva spectatori reuşiră să se strecoare înăuntru, înainte ca gărzile Wattesooniene să închidă uşile; printre ei, se afla şi Susan. Rămase alături de ceilalţi în spatele încăperii, în timp ce căpitanul Groton se adresa oficialilor oraşului.

Nu îl mai văzuseră niciodată supărat atât de tare, şi nu era o privelişte care să-i liniştească. Degaja o tensiune rece, ca o manetă trasă până la maximum.

– Sunt nevoit să vă consider responsabili pe voi toţi pentru purtarea celor de afară, spuse el. Trebuie să se întoarcă imediat la casele lor şi să nu împiedice desfăşurarea operaţiunii. Se răsuci spre Tom. Aş prefera ca ordinul să vină de la tine, domnule primar.

– Nu pot să le dau un asemenea ordin, zise Tom. În primul rând, nu sunt de acord cu el. În al doilea rând, nu îl vor asculta, indiferent ce le spun. Nu sunt comandantul lor, sunt doar primarul. Ei m-au ales, ei mă pot demite.

– Ai forţele de poliţie la dispoziţia ta.

– Doar Walt şi trei ofiţeri. Nu pot acţiona împotriva întregului oraş. Cred că sunt patru sute de oameni acolo.

– În cazul acesta, spuse căpitanul Groton, eu am forţe la dispoziţia mea. Două sute de soldaţi înarmaţi. Cu zece minute în urmă, au început să înconjoare parcul. Aşteaptă doar ordinul meu, pentru a interveni şi a începe să-i aresteze pe cei care nu se supun. Avem amenajat un loc sigur, gata să primească prizonieri. Este decizia ta, domnule primar.

Într-un fel, nu se aşteptaseră la o tactică atât de dură.

– Sunt copii acolo, şi bătrâni, protestă Tom. Nu poţi pune soldaţii pe ei. Îşi exprimă doar punctul de vedere.

– Au avut trei luni să îşi exprime punctul de vedere. Timpul să facă asta s-a terminat.

– Timpul să facă asta nu se termină niciodată, replică Tom.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, apoi căpitanul Groton reluă pe alt ton.

– Nu mai înţeleg nimic. Aţi ştiut de la început pentru ce suntem aici. Nu v-am minţit niciodată, şi nici nu v-am ascuns nimic. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să vă fac mulţumiţi. Am făcut atâtea compromisuri, încât superiorii mei îmi pun la îndoială discernământul. Şi voi tot mă sfidaţi.

– Nu este vorba de tine, căpitane, spuse Tom cu o voce mai conciliantă. Ai fost foarte corect, şi îţi suntem recunoscători. Este vorba însă de ceva mai important. Este vorba de dreptate.

– Dreptate!

Căpitanul Groton gesticulă nedumerit.

– Atunci, este vorba de o iluzie. Ceva ce nu a fost şi nu va fi niciodată. Spune-mi un lucru: cutremurul ţi se pare nedrept, sau mergi împotriva furtunii?

– Cutremurele şi furtunile nu sunt responsabile de acţiunile lor. Nu au nici inimă, nici conştiinţă.

– Păi, dacă asta te ajută la ceva, consideră că nici noi nu avem.

– Ştiu că nu-i adevărat, spuse Tom privindu-l în ochi.

Pentru o clipă, căpitanul Groton se opri, ca şi cum Tom ar fi lovit drept la ţintă. Dar apoi, chipul său împietri.

– Înseamnă că te-am indus în eroare, zise el. Suntem la fel de implacabili ca şi forţa naturii. Neutri şi inevitabili. Nici dorinţele tale, nici ale mele, nici ale celor de afară nu pot avea o influenţă cât de mică asupra rezultatului final.

Afară, mulţimea se adunase pe lângă scări şi începuse să scandeze „Oamenii, uniţi, nu vor fi învinşi”. Pentru o clipă, doar vocile lor s-au auzit în încăpere.

– Arată că eşti şeful, Tom, zise căpitanul Groton cu voce joasă. Spune-le să plece de aici şi să se salveze. Îţi pot acorda zece minute ca să-i convingi, după care trebuie să dau ordinul. Îmi pare rău, dar este datoria mea.

Tom se uită lung la el, mâniat de trădare, furios să ajungă partener la o crimă. Căpitanul Groton îi întâlni privirea şi nu se feri. Apoi, pentru o secundă, Tom privi spre Susan. Imediat, aproape involuntar, toţi cei din încăpere văzură asta. Şi şi-au dat seama că era mai mult decât un principiu.

Tom se ridică în picioare, era evident că îi amorţise spatele. În mod normal, s-ar fi consultat cu membrii consiliului; de data aceasta însă se întoarse şi porni spre uşă. Trecând pe lângă Susan, aceasta i se alătură. Privitorii le făcură loc. Nimeni nu ştia ce va face Tom.

Afară, gărzile Wattesooniene care ţineau mulţimea departe de uşă se dădură înapoi când Tom apăru pe scări. Ridică mâna şi scandările se opriră.

– Ascultaţi cu toţii, începu el, dar vocea nu-l ajută.

Făcu un semn spre femeia cu difuzorul portabil, şi aceasta se grăbi să urce pe scări, să îi dea microfonul.

– Ascultaţi cu toţii, repetă el. Mulţimea deveni complet tăcută, văzându-i chipul furios. Soldaţii Wattesoonieni ne-au înconjurat, şi în zece minute vor interveni şi vor începe să aresteze oameni.

Un val de protest şi panică îşi făcu loc în mulţime.

– E o cacealma, strigă cineva.

– Ba nu e, spuse Tom. Îl cunosc destul de bine pe căpitan. Este cât se poate de serios. Acum, dacă vreţi să fiţi arestaţi, bătuţi şi aruncaţi într-o închisoare Wattesoonianã, foarte bine. Dar toţi ceilalţi, vă rog, mergeţi acasă. Luaţi-vă copiii şi plecaţi de aici. Nu vreau să fiţi răniţi. Ştiţi că ei pot face asta.

Cei de pe margini începuseră deja să plece, dar mare parte din mulţime stătea nemişcată, privindu-l cu dezamăgire pe Tom, ca şi cum ar fi aşteptat altceva de la el.

– Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, zise el. I-am convins de multe lucruri pe care nu credeam vreodată că ni le vor acorda. Am mers cât de departe am putut. Dar acum am ajuns în punctul în care nu ne vor mai da nimic. Este rândul nostru să cedăm. Nu mai putem face nimic. Vă rog, mergeţi acasă. Eu asta voi face.

Restitui microfonul proprietarului şi coborî treptele. Susan îl luă de mână şi merse alături de el. Hotărârea oamenilor parcă se evaporase, se dezumflase. Mulţimea începu să se împrăştie. Deşi unul din protestatarii din Madison încercă să pună iar lucrurile în mişcare, forţa lor dispăruse. Oamenii nu mai vorbeau prea mult, nici măcar nu se mai uitau unii la ceilalţi, în timp ce se despărţeau.

Când ajunseră la jumătatea parcului, Susan îi şopti lui Tom:

– Maşina este în partea opusă.

– Ştiu, zise Tom. O să mă întorc mai târziu să o iau.

Susan îşi dădu atunci seama la ce se gândise Tom: cel mai important era ca oamenii să îi vadă mergând simbolic spre casă.

– Nu te uita înapoi, îşi spuse ea.

Ar fi dat impresia că ezită, că îi pare rău. Şi totuşi, vru să o facă. Când ajunseră la marginea parcului, nu se putu abţine şi privi peste umăr. Spaţiul verde era aproape gol, cu excepţia unui grup de conservatori care mărşăluiau spre autostradă, să blocheze camioanele. Căpitanul Groton stătea singur pe treptele Primăriei. Nu supraveghea însă scena şi nici protestatarii rămaşi. Se uita după ea. Văzând asta, în gândurile lui Susan îşi făcu apariţia o undă de regret care îi tăie răsuflarea, şi ea aproape se împiedică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tom.

– Nimic, răspunse ea. Este în regulă.

Până spre seara zilei următoare, în Okanoggan Falls totul se sfârşise.

În Red Bluff, avusese loc o revoltă; armata Wattesooniană ducea încă o înverşunată luptă cu partizanii rezistenţei. În Walker, soldaţii îi adunaseră pe locuitorii nesupuşi în ţarcuri supraaglomerate, şi într-un final avu loc o răscoală; numărul victimelor creştea în continuare. Doar în Okanoggan Falls lucrurile se derulaseră paşnic, fără piedici.

Camionul de mutări tocmai pornise din faţa casei familiei Abernathy. Tom şi Nick îl urmau cu maşina lor, iar Susan făcea ultimul tur prin casă, să vadă dacă a uitat ceva, când telefonul ei sună. Presupunând că este Tom, nu se uită la număr înainte de a răspunde.

– Susan.

Nu se aşteptase să îi mai audă vocea. Toate deciziile fuseseră luate, povestea era încheiată. Wattesoonii câştigaseră. Oraşul căzuse în mâinile duşmanilor.

– Îmi poţi acorda cinci minute să ne vedem? zise el.

Vru să spună că nu, dar o undă de dezamăgire o făcu să îşi dea seama că între ei mai era încă ceva.

– Nu aici, zise ea.

– Unde?

– Pe Strada Principală.

Ben era în curte, despărţindu-se cu greu de singurul cămin pe care-l avusese. Susan deschise uşa din spate şi strigă:

– Trebuie să fug în oraş pentru o clipă. Te iau în zece minute.

În centru, luminile se aprinseseră automat la lăsarea serii, dând un aer melancolic străzilor pustii. Vitrinele magazinelor erau goale, acoperite cu afişe pe care scria ÎNCHIS DE TOT (SAU DE TONT). Când Susan îşi parcă maşină, pe Strada Principală nu mai erau alte vietăţi în afară de o cioară care căuta în gunoaie şi căpitanul Groton, acum singurul comandant al unui oraş-fantomă.

La început, nu şi-au vorbit. Au mers unul lângă celălalt pe strada bine cunoscută. În drogheria Meyer, raftul de unde Susan îi luase revista era gol. Ajunseră în locul de unde urmăriseră parada de 4 Iulie şi căpitanul Groton întinse mâna, să atingă zidul cald din cărămidă.

– Nu-i voi uita niciodată pe oameni, spuse el. Poate m-am minţit singur, dar în final am ajuns să mă simt bine printre ei. Poate că, dacă aş fi avut suficient timp, aş fi fost fericit aici.

– Asta nu te-a împiedicat să îi distrugi, spuse Susan.

– Nu. Sunt obişnuit să distrug lucrurile pe care le iubesc.

Dacă ar fi existat vreun dram de autocompătimire în vocea lui, Susan s-ar fi înfuriat, dar nu era decât o simplă afirmaţie.

– Ce vei face mai departe?

Căpitanul ezită.

– Trebuie să lămuresc nişte probleme legate de această misiune.

În spatele lor se trânti o portieră, şi căpitanul Groton aruncă o privire nervoasă peste umăr. Uitându-se în aceeaşi direcţie, Susan văzu că un Wattesoon în uniformă neagră coborâse dintr-un vehicul militar parcat şi rămase lângă el, cu braţele încrucişate, privind lung spre ei.

– Şoferul tău este nerăbdător.

– Nu-i şoferul meu. Este gardianul meu. Am fost arestat.

Susan rămase înmărmurită.

– De ce?

Căpitanul făcu un gest indiferent.

– Superiorii meu au fost nemulţumiţi de strategia cu care mi-am îndeplinit misiunea.

Susan bănui, într-un fel, că nu se referea la uzul forţei.

– Adică... Arătă spre corpul lui uman.

– Da. Au simţit că trebuie să ia poziţie şi să supună problema curţii marţiale.

Susan îşi dădu seama că asta voise el să îi spună.

– Dar ai reuşit! spuse ea.

Căpitanul zâmbi ironic.

– E discutabil. La mijloc stă însă un principiu mai mare. Superiorii mei simt că nu putem risca să ne transformăm în cei pe care îi cucerim. S-a întâmplat de mai multe ori în trecutul nostru.

– Ni se întâmplă şi nouă, zise Susan. Cred că ofiţerii voştri se luptă cu o lege universală a cuceririi.

– Cu toate acestea, ei privesc înainte şi îşi imaginează un copil Wattesoonian jucându-se în curtea şcolii dintr-un oraş ca ăsta, fără să se deosebească de cei umani.

Susan îşi putea imagina şi ea acest lucru.

– Şi ar fi un lucru rău?

– Pentru mine, nu, răspunse el.

– Nici pentru mine.

Gardianul îşi pierdu în cele din urmă răbdarea şi se îndreptă spre ei. Susan luă mâna căpitanului şi o strânse tare.

– Îmi pare atât de rău că vei fi pedepsit pentru violarea acestui tabu.

– Am ştiut tot timpul ce risc, spuse el, strângându-i mâna, la rândul său. Şi totuşi... Vocea lui trăda un remarcabil amestec de hotărâre Wattesoonianã şi indignare umană. Este nedrept.

Şi atunci îşi dădu ea seama că, în ciuda aparenţelor, câştigase.

CONTUR[43]

— “Every Hole Is Outlined” 2006 —

de John Barnes

Traducerea: Laura Bocancios

[43]Originally published in „ Jim Baen's Universe” , October 2006, ed. Eric Flint, publ. Baen Books. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

JOHN BARNES este unul dintre cei mai prolifici şi mai populari dintre scriitorii care au pătruns în SF în anii optzeci. Printre numeroasele sale cărţi se numără romanele *A Million Open Doors, Mother of Storms*[44], *Orbital Resonances, Kaleidoscope Century, Candle, Earth Made of Glass, The Merchants of Souls, Sin of Origin, One for the Morning Glory, The Sky So Big and Black, The Duke of Uranium, A Princess of the Aerie, In the Hall of the Martian King, Gaudeamus, Finity. Patton's Spaceship, Washington's Dirigible, Caesar's Bicycle, The Man Who Pulled Down the Sky* şi altele, precum şi două romane scrise împreună cu astronautul Buzz Aldrin, *The Return* şi *Encounter with Tiber*. Multă vreme stâlp de nădejde al publicaţiei *Analog*, apoi colaborator regulat al revistei *Jim Baen's Universe*, povestirile sale au fost adunate în *... And Orion* şi în *Apostrophes & Apocalypses*. Cea mai recentă carte a sa este romanul *Directive 51*. Barnes locuieşte în Colorado şi lucrează în domeniul semioticii.

În complexa şi sugestiva poveste care urmează, autorul ne introduce într-un univers îndepărtat din viitor, unde un nou membru din echipajul unei nave spaţiale descoperă curând ritualurile stranii şi profund tulburătoare care sunt parte a vieţii la bord...

[44] *Uraganele*, Editura Nemira, 1999.

Nava avea cel puţin paisprezece mii de ani, în timp standard, şi mai mult de două mii, în timp comprimat, dar existau goluri în înregistrările sale, iar cele mai vechi se găseau în formate devenite inaccesibile, aşa că echipajul estima că avea mai degrabă optsprezece mii de ani standard şi trei mii cinci sute de ani comprimaţi. Purtase multe nume. În prezent, era *9743* un nume uşor de descifrat pentru Controlul de Apropiere, indiferent unde călătorea nava în spaţiul uman.

În ultimele două secole de timp comprimat, conversaţiile navei cu majoritatea porturilor fuseseră întru totul matematice. Minţile sinergice pălăvrăgeau despre fizică şi astronomie pentru a aduce nava în port şi despre preţuri, cantităţi şi direcţii după aceea, iar echipajele umane, în ciuda eforturilor, nu învăţaseră o iotă din limbajul local, doar dibuiseră că primele lucruri pe care le spunea lumea erau, probabil, ceva de genul „bună”, iar ultimele, probabil un „la revedere” şi, poate, printre picături, prindeau echivalente pentru „vă rog” şi „mulţumesc”.

Acest fapt nu avea un impact imediat semnificativ asupra funcţionării navei, numai că planetele matematice nu aveau niciun fel de divertisment, sau cel puţin nu unul pe care să-l vândă bibliotecii navei; îngrijorarea pe termen lung era că planetele matematice aveau tendinţa să înceapă să respingă toate navele şi să nu mai comunice deloc, după o vreme, deşi, în mod ciudat, unele dintre acele lumi întunecate începeau uneori să vorbească şi să cheme navele din nou, după un interval de câteva secole de timp standard.

Dar problema pentru masa din seara aceasta era, pe de-o parte, mai imediată decât procurarea divertismentului pentru biblioteca navei şi, pe de altă parte, cu bătaie mult mai lungă decât întunecarea treptată a planetelor. Aveau nevoie de un nou membru în echipaj şi, în această seară, aveau parte de o cină adevărată, cu mâncare gătită, vin şi gravitaţie, ca să discute cum să găsească unul.

9743 avea nevoie de un echipaj de patru ca s-o manevreze, atunci când trebuia manevrată, ceea ce se întâmpla numai la intrările şi la ieşirile din sistem, fiindcă aşa cerea legea spaţială, şi pentru PPD-uri (şedinţele de afaceri şi navigaţie, ţinute ori de câte ori preţurile prevăzute la destinaţie se modificau îndeajuns ca să necesite luarea în calcul a unei schimbări de traseu), căci membrii echipajului erau acţionarii, iar minţile sin aveau obligaţia să-i consulte. În mod obişnuit, manevrau nava timp de jumătate de tură pentru PPD-uri, dar uneori densitatea traficului în preajma unei planete era destul de mare pentru activarea restricţiilor gammor preţ de o zi-lumină distanţă de port, iar atunci personalul din cabina de comandă de pe *9743* executa ore suplimentare.

În consecinţă, pentru foarte rarele ocazii când se cerea mai mult de o tură, nava transporta de obicei opt oameni: Arthur şi Phlox, care erau căsătoriţi şi erau căpitanul şi secundul; Debi şi Yoko, cei doi asistenţi ai fizicianului, care împărţeau o cabină mare cu Squire, care era fizicianul; Peter, astronomul, prea autist ca să se culce cu cineva sau chiar să vorbească prea mult, dar care era un bun astronom şi bun să stea lângă oameni şi să le ţină companie; şi Mtepic, matematicianul, a cărui soţie, Sudden Crow, asistenta matematicianului, murise în urmă cu doi ani comprimaţi.

În timp standard, trecuseră zece ani şi jumătate, dar oamenii navei aveau o vorbă, că nimeni nu trăieşte în timp standard. Prin „nimeni”, ei înţeleg aproape tot restul lumii.

Arthur şi Phlox socotiseră că Mtepic ar putea fi prea bătrân pentru o nouă soţie, dar acesta i-a surprins când le-a destăinuit gândul că se putea să mai aibă încă douăzeci de ani comprimaţi de trăit şi nu voia să şi-i petreacă singur.

Exista, practic, o singură concluzie posibilă. Aveau să fie nevoiţi să cumpere pe cineva de pe o planetă sclavagistă. Era un lucru rău, dar nu iremediabil de rău - mai degrabă un lucru obişnuit. Debi, Peter, Sudden Crow şi Arthur fuseseră cu toţii sclavi şi, cel puţin Debi şi Arthur împărtăşeau convingerea fermă că aducerea unui sclav în lumea liberă, prin cumpărare, deşi discutabilă din punct de vedere moral, era, îndeobşte, un lucru bun pentru sclav.

Ceilalţi fuseseră adoptaţi de mici, crescuţi până la vârsta de patru sau cinci ani pe *9743* şi apoi trimişi, prin timpul standard, pe o navă-şcoală, pentru a se alătura din nou echipajului când deveneau adulţi. Toţi şapte, fie că erau născuţi sclavi, fie liberi, erau de acord că era mai bine să fii crescut în mijlocul echipajului de la bun început.

Dar nu avuseseră niciun plan de criză când Sudden Crow murise pe neaşteptate, la cincizeci şi unu de ani, de atrofie cardiacă, pricinuită de lipsa de calciu în imponderabilitate şi de obezitate. *9743* se afla la cel puţin doi ani de timp comprimat de orice loc care dispunea de prunci născuţi liberi. Ar fi trebuit să obţină un nou-născut, să-l îngrijească până la patru-cinci ani - o perioadă lungă pentru ca o navă de transport să se descurce cu un copil, căci navigatorilor nu le place să fie prea mult în preajma altor oameni, iar copiii au nevoie de atenţie tot timpul.

Asta i-ar constrânge să facă mai multe călătorii - mai întâi către o planetă cu copii născuţi liberi adoptabili, pe urmă către o pereche de mică distanţă (două sisteme planetare locuite, aflate la depărtare de şase, şapte ani-lumină unul de celălalt) cu o navă-şcoală care orbitează în jurul uneia dintre ele. Acea pereche de mică distanţă trebuia să fie la patru-cinci ani comprimaţi depărtare, între douăzeci şi unu şi douăzeci şi şapte de ani-lumină, la 98,2%c, viteza cu care călătorea de obicei *9743*.

La perechea de mică distanţă, *9743* trebuia apoi să predea copilul navei-şcoală, să facă o cursă scurtă încoace şi încolo, după care să se întoarcă, să se reîntâlnească la locul stabilit cu nava-şcoală şi să ia fostul copil de patru ani ca adolescent, membru instruit al echipajului. Asta ar însuma decade de scădere a izoprofitului geodezic.

Şi-ar fi putut permite asta, dar cea mai apropiată pereche de mică distanţă era Sol-Alfsentary, aflată la aproape cinci ani comprimaţi de cel mai apropiat sistem care vindea nou-născuţi. Toate acestea puteau ajunge la şaptesprezece ani comprimaţi până când membrul adolescent al echipajului revenea la bord, să-i ţină tovărăşie lui Mtepic.

Mtepic avea optzeci şi unu de ani şi, dacă murea curând, nava rămânea fără niciun matematician. Phlox şi Debi, care amândoi aveau ca specialitate secundară matematica, ar trebui să-l suplinească şi întregul echipaj să-şi asume riscul de a avea doi matematicieni depăşiţi, mai puţin capabili, drept substitut.

În plus, cel mai bun izoprofit geodezic pentru adoptarea şi instruirea unui copil născut liber se ridica la o cifră meschină - drumuri lungi şi profituri reduse, de la un capăt la altul. Un sclav ar fi, negreşit, o soluţie mai bună. Şi nu era atât de rău pentru sclav, se asigurau cu toţii unul pe altul.

Piaţa de sclavi de la Thogmarch, principala planetă locuită din sistemul Beytydry, era la doar şase ani-lumină distanţă, iar acolo nava lor n-ar suferi decât o mică pierdere, una pe care Corporaţia *9743* o putea amortiza cu uşurinţă şi infinit mai ieftin decât costurile pe care le-ar presupune un matematician deprimat. Mintea sinergică medicală era convinsă în proporţie de 94,4% că Mtepic era deprimat. În plus, el însuşi admitea că era, şi credea că din cauza singurătăţii. Mintea sin confirma, cu 78,5% grad de siguranţă, că o nouă ucenică l-ar scoate pe Mtepic din depresie, dar întregul echipaj era convins că probabilitatea era subestimată - medicii urăsc să facă previziuni de orice fel în privinţa inteligenţelor încarnate.

9743 avea masă de rezervă ca să alimenteze scutul şi putea să mărească viteza, fără probleme, la 98,65%c şi să ajungă la Thogmarch în mai puţin de un an comprimat. Dacă transmiteau acum un mesaj radio, acesta avea să ajungă la Thogmarch cu aproape şapte săptămâni înainte de nava însăşi, astfel că ar putea avea un transportor pregătit pentru transferul încărcăturii la sosire şi comercianţi aliniaţi să le vândă o ucenică matematician cu genul de personalitate care i-ar permite să înveţe să agreeze viaţa de navigator.

– Iar *9743* n-a cumpărat niciodată un sclav care să nu fie recunoscător pentru şansa de a rămâne pe navă, după manu-misiune, zise Arthur, terminându-şi lunga şi tacticoasa recapitulare, care începuse la aperitive şi se termina acum, cu vinul de după desert. Viaţa aici, în comparaţie cu ceea ce au la sol, e cu mult mai bună.

Lui Arthur îi plăcea să explice lucruri pe care toată lumea le ştia deja, ceea ce era absolut tipic. Căpitanii sunt celebri pentru timpul îndelungat petrecut dând explicaţii inutile.

Până şi oamenii navelor spun asta, iar faptul că o spun spune ceva, căci oamenii navelor sunt cu toţii aşa. Le place să zăbovească în discuţii molcome, calde şi aprofundate. Au căpătat obiceiul de a asculta lucruri pe care le-au mai auzit de multe ori şi pe care le ştiu deja pe de rost, doar ca să facă pe placul cuiva care simte nevoia să vorbească; şi, pentru ca urechile celorlalţi să rămână binevoitoare, mulţi dintre ei învaţă să nu vorbească prea mult, cu excepţia ocaziilor oficiale.

– Mai cu seamă, spuse Peter, surprinzându-i pe toţi, căci vorbea atât de rar, le oferim o anumită demnitate şi intimitate. Se referea la sclavi, desigur, deşi s-ar fi putut referi la oricine de pe navă. Şi, până la sfârşitul primei călătorii, nu le mai este dor de casă, care, oricum, rămâne atât de departe în trecut încât devine greu să te întorci acolo.

Îşi goli paharul de vin alb, pus la rece; porniseră motoarele gammor o oră în plus săptămâna aceasta, ca să se bucure de o masă tihnită, în sala de şedinţe, întrucât era vorba de o chestiune care cerea o serioasă atenţie. La o viteză de 98,1%c, cu o iminentă schimbare de traiectorie, un sfert de acceleraţie gravitaţională, pentru câteva ore de zăbovit şi discutat, nu avea să afecteze nimic în mod semnificativ.

– Eu sunt pentru, zise Peter.

– N-am ajuns *încă* la vot, îl puse la punct Debi, uşor agitată, aşa cum îi era obiceiul.

Squire îi masă umerii; asta nu-i domolea niciodată starea de agitaţie, dar amândurora le plăcea.

– Ştim însă ce vrea să spună. E ceva care a funcţionat de fiecare dată până acum. Găsim o adolescentă cu aptitudini matematice foarte înalte şi ataşament interpersonal foarte scăzut. Proprietarii de sclavi sunt cruzi; noi suntem doar indiferenţi. Dacă nu are prea mare nevoie de ataşament interpersonal, ar putea chiar să ne socotească buni... Chiar vrei o fată, nu-i aşa, Mtepic?

– Da, o fată.

Squire gesticula ca unul căruia i-ar fi plăcut să aibă o tablă de scris.

– Ei, bine, atunci, mai bine să-ţi duci viaţa pe o navă decât să fii bătut, folosit, comandat; puţin respect şi demnitate fac adesea minuni.

Phlox clătina din cap şi, când făcea asta, lumea simţea de obicei că votul fusese deja adjudecat şi faptul aprobat. Toată lumea, până şi Arthur, spunea că ea avea să fie un căpitan mai bun, după moartea lui. Îşi împreună mâinile în faţă, într-un mic coviltir, clătină iarăşi din cap şi spuse:

– După ce o vom elibera, va dori să rămână cu noi. Cu toţii vor. Aşadar, acest plan ne va aduce un nou asistent care, în cele din urmă, poate deveni matematicianul nostru. Nu e la fel de plăcut ca atunci când adopţi un copil şi când o navă-şcoală îţi creşte pruncul, ca membru liber al echipajului, şi nu e la fel de uşor precum realizarea unui schimb cu o altă navă, dacă ar exista altă navă cu care să-l faci. Dar e suficient de plăcut şi suficient de uşor. Aşadar, ne vom decide s-o facem. Acum, haideţi să ne oferim plăcerea de a discuta despre asta câteva ore.

Toţi clătinară aprobator din cap; navigatorii sunt direcţi, chiar şi atunci când vine vorba despre amânarea unei concluzii, şi se bucură să ştie cum vor ieşi lucrurile noi, înainte de a le începe, fiindcă asta se întâmplă atât de rar.

În dosarul tinerei, Mtepic citise că Xhrina fusese născută fiica unui coacţionar din Thogmarch şi că vânzarea ei, la vârsta de doi ani, fusese impusă de falimentul părinţilor. Dosarul ei arăta că, întrucât avea înclinaţii intelectuale, dar mari dificultăţi în a învăţa deprinderile sociale, fusese evaluată cu un preţ mic la Thogmarch. Proprietarul de sclavi în posesia căruia se afla o destinase pentru un post unde abilitatea ei de a îndura umilinţa pe termen lung putea fi un atu; se gândise fie la un aristocrat căruia îi plăcea să brutalizeze femeile, fie la un proprietar care voia să se împăuneze cu averea lui folosind fiinţe umane în loc de roboţi pentru frecatul podelelor şi curăţatul toaletelor.

Mtepic, fiind nu doar persoana care avea să muncească şi să trăiască alături de ea, dar şi cea mai empatică persoană de la bordul navei *9743* (conform celei mai recente evaluări făcute de mintea sin medicală), fusese trimis la sol, să decidă dacă s-o cumpere pe Xhrina şi, în timp ce stătea în capsula de susţinere aeriană, principalul său gând era că avea s-o ia, dacă exista cea mai mică posibilitate, decât să mai îndure mult gravitaţia planetară.

Avea oasele bătrâne şi şubrezite de timpul petrecut în spaţiu. Deşi era legat de dispozitivele interioare de susţinere ale capsulei şi era un om mărunt, greutatea era mult prea mare.

Xhrina vorbea o limbă cu o gramatică răspândită şi numeroase rădăcini altaice şi semitice, aşadar aparatul de traducere funcţiona suportabil şi, cu aptitudinea ei, era de aşteptat să nu întâmpine dificultăţi în învăţarea navienei, odată ajunsă la bord. Lui Mtepic i se părea că glasul ei era surprinzător de muzical pentru cineva atât de descurajat şi de nefericit.

După ce sublinie ce s-ar întâmpla dacă *9743* ar cumpăra-o şi se asigură că translatorul îi explicase totul clar, Mtepic întrebă:

– Aşadar, vrei să te cumpărăm?

Ea scoase un dulce, melodios tril de soprană. Aparatul de traducere spuse:

– Proprietatea nu şi-a dat încă seama că are de ales cu privire la subiectul în discuţie, stăpâne.

– Oficial, nu are. Neoficial, nouă nu ne place sclavagismul. *9743* n-a avut şi nu va avea niciodată sclavi la bord. După cum ştii, poate, toate planetele sclavagiste impun Codul Karkh navelor care transportă sclavi, aşadar nu te putem dezrobi până când nu vei fi îndeplinit un serviciu satisfăcător, timp de treisprezece ani. Însă Codul Karkh funcţionează în timpul standard: în timpul comprimat, timpul aşa cum îl trăim noi, vei fi sclavă mai puţin de şapte ani, mult mai puţin, probabil. Şi, atâta cât depinde de noi, în limitele Codului Karkh, vei fi sclavă doar în ochii legii. Noi nu te vom trata ca pe o sclavă niciodată.

Mtepic fu nevoit să-i explice asta de câteva ori, prin intermediul translatorului, şi o luară de la capăt de mai multe ori, până când se convinse că Xhrina a înţeles cum stau lucrurile.

– Şi stăpânul încă dă impresia, rectificare, îi dă o aură de, ca şi cum ar fi alegerea acestei proprietăţi, stăpâne, iar această proprietate este instruită să nu facă alegeri acolo unde stăpânul meu are dreptul de a alege.

Luă fiecare propoziţie pe rând, străduindu-se să fie răbdător cu translatorul, care avea stupiditatea nepăsătoare la care te puteai aştepta de la o minte sin.

Prima propoziţie decisivă pe care o comunică Mtepic fu:

– Dacă ne ceri să nu te cumpărăm, vom cumpăra pe altcineva.

Apoi, pentru că s-ar fi putut să conteze pentru ea, fie că îi era îngăduit să creadă asta, fie că nu, Mtepic petrecu o vreme explicându-i că:

– Odată aflată la bord, va trebui să împărţi patul cu mine -pretenţiile mele sunt minore, la vârsta mea, în principal să-mi ţii de urât. Alţi membri ai echipajului s-ar putea să nu vrea sex de la tine, fiind mulţumiţi cu starea de fapt, dar, dacă vor, te vei conforma; computerul nostru trebuie să arate asta pentru Codul Karkh privind manumisiunea.

Xhrina părea să accepte prea uşor, iar Mtepic nu voia ca ea să creadă că aceasta era chestiunea de bază, aşadar, continuă prin a se zbate s-o facă să înţeleagă că:

– Nu vei veni la bord ca tovarăşă de pat. Principala ta sarcină va fi să înveţi destulă matematică pentru calificarea ca asistentă a matematicianului până când ajungem în portul unde avem permisiunea legală să te eliberăm printr-o manumisiune universală, ca să nu fii în pericol dacă schimbi navele sau debarci şi apoi călătoreşti din nou. În

portul acela, poţi să ne părăseşti, dacă vrei, sau să rămâi în echipaj ca acţionar.

Partea aceasta a fost, la drept vorbind, mai uşor de spus, fiindcă mintea sin era concepută să înţeleagă contracte. Apoi Mtepic reveni la punctul principal şi, de data aceasta, totul păru să meargă mai repede.

– Dacă ne ceri să nu te cumpărăm, vom cumpăra pe altcineva. Nu vrem să acţionăm împotriva voinţei tale.

– Este interzis acestei proprietăţi să se gândească dacă această proprietate doreşte un lucru pe care stăpânul îl doreşte şi nu pot şti cum se va simţi această proprietate dacă i se permite vreodată să se gândească la asta, stăpâne.

Xhrina zâmbi când spuse aceste vorbe, poate ca să-l facă să înţeleagă că nu putea rosti decât formulele sau că translatorul nu traduce decât în formule, dar că accepta ceea ce spunea el. Asta să fi fost? Sau poate ceva din toate astea îi incita simţul umorului? În ambele situaţii, o plăcea pentru acel zâmbet.

Mtepic trase adânc aer în piept şi lăsă miile de degete mecanice să-l ridice drept şi neurostimulatorii să-i ascută percepţiile şi să-i uşureze disconfortul.

Pielea Xhrinei era brună. Proprietarii de sclavi o modificaseră genetic pentru un păr alb aproape imaculat, avea nasul lung şi subţire, maxilarul şi dinţii perfect conturaţi. Avea ochii negri, migdalaţi. Mtepic cugetă că, în urmă cu doar douăzeci de ani, s-ar fi simţit atras fizic de ea. Acum, la cei optzeci şi trei de ani abia împliniţi, era atras de ceea ce putea percepe prin cenzura translatorului: de faptul că nu părea dornică să exagereze sau să facă promisiuni deşarte şi că avea, în mod evident, o opinie pe care încerca s-o exprime.

Mtepic îi prezentă situaţia din alt unghi de vedere, doar ca să se asigure:

– Pe baza evaluării noastre psihologice, credem că eşti potrivită pentru viaţa la bordul unei nave şi vei trăi ca un membru liber al echipajului de îndată ce vom părăsi portul de aici.

Asta păru să meargă drept la ţintă.

– Dacă acestei proprietăţi îi este îngăduit să întrebe, viaţa unui echipaj de navă este la fel ca viaţa în libertate, stăpâne?

– Poţi oricând să accepţi o plată şi să pleci în următorul port. Desigur, trebuie să rămâi pe navă până când ajungem într-un port, iar dacă te-ai hotărî să părăseşti nava după primele două călătorii, ar trebui să te transferi într-un spital, pentru reabilitare, dacă ai vrea să te muţi permanent pe o suprafaţă planetară. Gândul acesta îi reaminti lui Mtepic cât de dureroasă era gravitaţia puternică şi, astfel, hotărî să împingă oferta puţin mai departe. Spera doar că i-a înţeles corect zâmbetul echivoc, căznindu-se încă să pătrundă dincolo de chipul ei amorţit de sclavie. Mi-ar plăcea să vii cu noi, continuă el. Te rog. Aş putea să te cumpăr şi să *te oblig*. Prefer să spui da. Şi, încercând să se gândească la ce altceva putea să-i ofere, adăugă: Primul ordin pe care ţi-l voi da, de îndată ce vei fi la bordul navei, va fi să nu te adresezi nimănui cu „stăpâne”, ci să ne vorbeşti tuturor de la egal la egal.

Ea îi zâmbi larg, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în hohote.

– Atunci, stăpâne, dacă voieşti, această proprietate doreşte să fie cumpărată de stăpânul, stăpâne.

Mtepic era aproape sigur că asta nu era ceea ce spusese ea, dar, fără îndoială, fusese o anumită formă de a spune da. Nu se osteni să-şi înăbuşe oftatul de uşurare.

Câteva ore mai târziu, la cina dată în cinstea venirii ei la bordul navei *9743*, după ce fusese asigurată că de-acum nu va mai fi trimisă niciodată înapoi la Thogmarch, Xhrina folosi un translator necenzurat ca să explice:

– De la început am avut de gând să spun da, însă translatorul nu voia să ştiu că mi se cerea s-o fac, fiindcă nu trebuia să am vreo opţiune sau să reacţionez în cazul în care cineva mi-ar oferi o opţiune. Când mi-am dat seama ce anume nu traducea, fireşte că am spus da - a fost atât de plăcut să fiu rugată. Şi doresc să-i cer iertare lui Mtepic pentru că l-am ţinut prea mult pe verticală, în capsula aceea atât de incomodă.

Şi îi oferi din nou acel zâmbet fantastic.

Doi ani în timp comprimat, unsprezece în timp standard, pe drumul către sistemul Sol; PPD-urile obişnuite fuseseră anulate, fiindcă la Thogmarch dobândiseră o încărcătură ß-Hy-9743-R56, estimată să ajungă la valoarea maximă în sistemul Sol aproape exact în momentul sosirii. Xhrina vorbea o naviană fluentă, avansase deja binişor în teoria grupurilor şi în teoria inelelor şi era mai capabilă decât o arătau punctajele testelor ei. Mtepic împlinise optzeci şi cinci de ani în ziua precedentă şi Xhrina fusese dezamăgită că nimeni n-a vrut să ţină o petrecere pentru el anul acesta (reuşise să lămurească doar doi dintre ei să participe cu un an înainte), aşa că ţinuse una doar pentru ei doi.

Învăţase să se simtă cuprinsă de linişte când trupul lui fragil se lipea de al ei, în sacul de dormit, cu pielea atât de moale şi uscată încât la atingere era ca o pungă de hârtie umplută cu oase de găină, şi îi făcea bucuroasă plăcerea de a merge la culcare în acelaşi timp; când Mtepic avea să moară, îi va lipsi prezenţa lui, dar probabil că el avea să mai trăiască încă mulţi ani. Numeroşi oameni ai navelor ajungeau la vârsta de 110.

În rarele ocazii când Mtepic mai dorea orice fel de sex, o trezea cu blândeţe şi o ruga foarte politicos. Xhrina înţelegea că el era hotărât s-o facă să uite că era sclavă, dar credea în reguli şi nu voia să înceteze să fie sclavă până când nu era eliberată, deşi era încântată să i se poruncească să se comporte ca o persoană liberă, fiindcă pura autofagie a acestui fapt o făcea să râdă. Adesea discutau despre asta într-o manieră jovială, căci el insista să ştie ce gândea, iar ea încerca să-i spună doar ce voia el să audă şi se amuzau pe seama eşecului reciproc.

Xhrina se îndoia că avea să iubească vreodată pe cineva, dar dacă era să iubească, ar fi fost foarte convenabil şi nicidecum stânjenitor sau periculos să-l fi iubit pe Mtepic.

Când genunchii lui bătrâni şi noduroşi îi atinseră în treacăt spatele gol, Xhrina se întoarse, să-l lase s-o atingă unde dorea, dar el îi aşeză un deget pe buze şi îi şopti în ureche:

– Vino cu mine.

Mtepic se strecură afară din sacul de dormit şi zbură prin aer spre hainele lui. Era întunecos în cabină, doar cu luminile de control aprinse. Când Xhrina ieşi din sacul de dormit, Mtepic zâmbi, privind-o, aşa cum făcea întotdeauna, şi îi împinse costumul de protecţie. Ea îl prinse şi se îmbrăcă, aşa cum învăţase s-o facă, dintr-o singură mişcare, ca a lui, dar mai agilă, căci ea era tânără.

Mtepic îi făcu semn să-l urmeze şi deschise trapa către principalul culoar al echipajului. Plutiră în tăcere, prin mijlocul culoarului tubular, către cabina de comandă. Xhrina mai fusese acolo cu cele patru ocazii când *9743* trebuise manevrată: prima oară, când sfredeleau puţul gravitaţional al planetei Thogmarch, a doua, când sfredeliră, timp de trei săptămâni-lumină, puţul gravitaţional al planetei Beytydry, o dată înainte de a-şi alege următoarea destinaţie şi de a porni principalele motoare gammor, pentru a părăsi orbita Beytydry şi, cu doar două săptămâni în urmă, pentru PPD, căci bugetele, preţurile, poziţiile, vitezele relative şi previziunile se schimbau.

Ultima oară, cu doar două săptămâni în urmă, Xhrina reuşise să urmărească discuţiile, chiar dacă nu tocmai să participe la ele. Cu toate acestea, îşi dădea seama că Mtepic era un foarte bun matematician de bord. Asta o făcuse să se dedice mai mult studiului, întrucât a fi un excelent matematician de bord i se părea un lucru măreţ, pe de-o parte fiindcă era evident că toţi ceilalţi membri ai echipajului respectau lucrul acesta şi, mai cu seamă, fiindcă însemna ceea ce era Mtepic.

Dar acum, a cincea oară în cabina de comandă, erau singuri. Mtepic nu aprinse luminile; se furişară înăuntru, ca nişte hoţi.

Xhrina nu puse nicio întrebare. În doi ani de timp comprimat alături de Mtepic, ajunsese să aibă încredere în el. Uneori se întreba dacă nu cumva era doar o sclavă foarte credincioasă, însă, în general, simţea că avea încredere ca o persoană liberă, că Mtepic şi cu ea erau prieteni ca oameni liberi, şi era, în taină, foarte mândră de asta.

Aşadar, nu puse nicio întrebare. Doar pluti alături, într-o parte a cabinei de comandă. Deoarece el părea să fie foarte tăcut, ea încercă să rămână încă şi mai tăcută.

De îndată, suprafeţele care-i înconjurau începură să scânteieze şi apoi imaginea stelelor străluci în jurul cabinei de comandă, întocmai ca şi cum echipajul uman ar fi fost pe cale să înceapă manevrarea, dar poate de zece ori mai puternic. Preţ de o clipă, imaginea oscilă, înfăţişând un pol albastru în care se aflau o constelaţie Cassipy strivită, de un albastru intens, cu Sol şi Alfsentary în interiorul ei, şi un sistem Leyo şi Viryo, de un roşu murdar, însă în mai puţin de o secundă imaginea se redresă.

Mtepic şi Xhrina pluteau în ceea ce arăta întocmai ca bezna interstelară, învăluiţi de căldura costumelor lor. Era atât de frumos, fără monitoarele de lucru ridicate, încât Xhrina se întreba de ce echipajul nu făcea asta tot timpul. Oare ar putea obţine permisiunea să plutească aici, printre imaginile stelelor, din când în când, în timpul schimbului ei?

Pierduse şirul răsuflărilor pe care le alternase încet, în timp ce privea stelele proiectate alunecând pe suprafaţa cabinei de comandă când, dintr-o parte a acesteia, unde Leyo se târa încet, o strălucire alburie, ca un ciob din Calea Lactee, îmboboci, transformându-se dintr-un punct înceţoşat într-un bănuţ de ceaţă şi apoi într-un pumn noduros de abur alb. Aburul se umflă într-un nor de particule, apoi de obiecte care se învolburară, înghiţind nava şi închizându-se în jurul lor ca o mână ce înhaţă un pui de pasăre.

Particulele, translucide şi scânteietoare, erau acum mari cât oamenii - erau oameni, mulţi dintre ei gesticulând, de parcă ar fi vorbit, dar nu între ei, ci mai degrabă ca şi cum ar fi fost cu toţii desprinşi dintr-o conversaţie

mai largă. Vasta mulţime se strânse în jurul navei şi apoi cu toţii dispărură, mai puţin o duzină care trecură direct prin perete şi pătrunseră în cabina de comandă.

Cum era posibil? se minună Xhrina. Cabina era îngropată adânc în mijlocul navei, cu 750 de metri de cale, aparate vitale, cabine şi motoare de jur împrejur, în toate direcţiile, dar siluetele translucide, strălucind poate pe jumătate cât cea mai strălucitoare dintre stele, păreau să pătrundă direct din spaţiul din exteriorul navei în cel din interior.

Siluetele palide, simple suprafeţe şi contururi de oameni, umplură sfera întunecată. Se instalară cu toţii, de parcă acolo le-ar fi fost locul, atingând suprafaţa cabinei şi ridicând monitoare în faţa lor, trăgându-le cu degetele sau desfăcându-le cu mâinile, întocmai cum făcea un echipaj obişnuit. Lângă Xhrina se afla o femeie, al cărei costum ciudat avea mâneci şi pentru picioare şi pentru braţe, papuci şi mănuşi. Fata se întrebă ce fel de navă avea nevoie de atâta îmbrăcăminte. Femeia părea să fie astronom, din câte vedea Xhrina pe monitorul ei, peste umăr, dar diagramele aveau inscripţii într-o limbă care nu se scria ca naviana.

Chiar în faţa ei, un bărbat care purta cămaşă, pantaloni şi veston, asemeni oamenilor din poveştile despre Pământul prestelar, se învârtea încet, gesticulând ca şi cum ar fi fost căpitanul. Prin strălucirea lui translucidă, Xhrina desluşi o tânără femeie goală, căreia îi lipsea jumătate din craniu; era pur şi simplu inexistent dincolo de urechi, cu creieri împrăştiaţi pe spate. În ciuda acestui fapt, tânăra muncea în faţa unui ecran foarte mare, încercând, după toate aparenţele, să evalueze o matrice imensă, nemulţumită de ceea ce vedea, refăcând şi refăcând. Ecranul arăta ca softul matematic pe care îl folosea şi Xhrina. Pe când o privea, femeia goală izbi cu pumnii în ecran; Xhrina se întrebă dacă problema era ceea ce vedea pe monitor sau creierul ei ciuntit.

De jur împrejurul matematicianului şi al ucenicei sale, nălucile lucrau la monitoarele lor fantomatice, părând la fel de inconştiente una de prezenţa celeilalte ca şi de cea a fiinţelor vii. Îşi vedeau de treabă - râzând, ocărând, bubuind, totul fără un sunet - până când blândul, dulcele fluier al Schimbului Doi străbătu nava. Atunci dispărură prin pereţii cabinei, topindu-se în întuneric, iar luminile păliră, pierind în urma lor.

Mtepic aprinse luminile de navigaţie.

– Micul dejun?

– Desigur, răspunse ea. Poate că mai tragem un pui de somn după aceea.

– Suntem, pesemne, obosiţi, fu el de acord.

Dacă Mtepic era dezamăgit că ea nu punea nicio întrebare, n-o arătă în niciun fel.

Xhrina sărbătorise de două ori ziua de naştere a lui Mtepic - prima oară cu Yoko şi Peter, care au fost binevoitori, dar nedumeriţi, iar a doua oară doar ei doi, cu o seară înainte de a vedea nălucile. De aici Mtepic deduse că Xhrinei înseşi i-ar plăcea aşa ceva şi îi verifică factura de vânzare, ca să-i afle ziua de naştere (ei nu i se comunicase niciodată, iar Mtepic nu considerase că trebuie să-şi vadă factura decât dacă o cerea).

La sfârşitul unui schimb, o surprinse cu vestea că tocmai împlinise douăzeci şi patru de ani şi, de asemenea, cu genul de daruri pe care le fac navigatorii: mâncarea ei preferată, un mic suvenir confecţionat de

tehnicianul navei şi timp dedicat pentru a sta cu ea şi a urmări o poveste pe care ştia că ar gusta-o.

Pe atunci, ea ştiuse deja că Mtepic o considera foarte înzestrată pentru matematică şi că era de părere că va deveni un bun matematician de bord, şi mai ştia că îi plăcea s-o aibă în preajmă. Cu toate acestea, a fost surprinsă să constate că Mtepic dorea pur şi simplu să facă lucruri care ar putea s-o bucure. Până atunci, nu mai păruse să-i pese nimănui de ea, câtuşi de puţin. Asta a luat-o pe nepregătite, descumpănind-o puţin, dar Xhrina a luat în calcul posibilitatea de a-i plăcea chiar.

La cea de-a douăzeci şi şasea aniversare a ei, după cele cinci luni de timp standard petrecute orbitând în jurul Bătrânului Marte, *9743* se îndreptă spre Sigdracone, unde Xhrina avea să fie eliberată. Era sigură de-acum că îi plăceau bunătatea lui Mtepic şi grija lui pentru fericirea ei şi, când sănătatea lui începu să se şubrezească, puţin câte puţin, Xhrina îşi dădu seama că era bucuroasă să aibă grijă de el, lucru de care, deocamdată, era nevoie doar ocazional, şi să-i fie alături când îi era frică, lucru rar, dar uneori acut.

După multă chibzuinţă, Xhrina ajunse la concluzia că era foarte afectată de relele pe care i le făcuseră proprietarii de sclavi şi presupunea că această grijă pe care i-o purta lui Mtepic ar putea fi sentimentul cel mai apropiat de iubire pe care-l va avea vreodată. Deşi nu-i lipsea prea mult sexul, îşi dorea ca Mtepic să fie încă destul de în putere ca să se bucure de asta; deşi era uneori arţăgos şi, în ultima vreme, dormea întruna, Xhrinei îi plăcea să şadă sau să plutească într-un loc de unde putea în permanenţă să-l atingă cu mâna sau să-l cuprindă cu braţul, ca şi cum el ar fi fost pătura ei, iar ea ar fi avut doi ani.

Mintea lui Mtepic, când era treaz şi nu avea dureri, părea la fel de ageră ca întotdeauna şi Xhrina era recunoscătoare pentru asta. Se bucura că acceptase să vină pe navă, iar pentru toată lumea era de la sine înţeles că avea să rămână acolo şi, probabil, să se califice pentru funcţia de matematician de bord, după ce Mtepic va muri sau va ajunge senil, deşi nimeni nu pomenea în faţa ei de caracterul inevitabil al niciuneia dintre aceste două situaţii. Navigatorii sunt oameni indiferenţi, care, în general, nu ştiu nimic despre sentimentele celorlalţi şi sunt nepăsători atunci când trebuie să ştie, dar până şi ei îşi dădeau seama că Xhrina avea să-i ducă teribil dorul lui Mtepic şi că titlul de matematician de bord va însemna prea puţin pentru ea, în comparaţie cu pierderea singurului prieten pe care-l avusese vreodată.

Prieten, gândi ea. *Asta e Mtepic pentru mine. Mă gândeam că s-ar putea să fie, şi ce bine că ştiu lucrul ăsta acum, cât mai pot să-l apreciez*.

Se aflau pe la jumătatea drumului spre destinaţie; mai aveau aproximativ doi ani de timp comprimat până urma să se închidă în cutiile antigravitaţionale, astfel ca fiecare perete celular din trupul lor să poată rezista la acceleraţia 150-g a motoarelor gammor funcţionând din plin. Trei zile mai târziu, aveau să iasă clătinându-se, înfometaţi şi obosiţi. Xhrina mai trecuse prin toate astea de trei ori şi nu era înspăimântată: în ceea ce o privea, trecerea de la motoarele gammor la motoarele Kerr însemna un disconfort minor, urmat de cea mai plăcută masă şi cel mai dulce somn de care putea avea parte vreodată.

Însă, deocamdată, acel moment se afla la doi ani de timp comprimat şi mai mult de o decadă de timp standard, în viitor. Aveau puţine de făcut, doar să cugete şi să înveţe. Învăţatul era o plăcere. Xhrina trecuse deja examenul de asistent cu cea mai înaltă distincţie şi se apropia cu paşi repezi de calificarea ca matematician de bord.

Cât despre cugetat, Xhrina se gândea adesea la recursivitate. I se părea interesant că nu ştia întotdeauna ce-i place şi credea că toată lumea trebuie să aibă aceeaşi problemă, căci singurii oameni pe care îi cunoştea bine erau camarazii ei, iar aceştia erau imposibil de cunoscut bine, poate fiindcă nu ştiau nici ei ce le face plăcere.

Îi plăcea în mod special felul în care cugetatul la cum era posibil să nu ştie ce-i place ei înseşi îi făcea gândurile să se răsucească în cercuri, în bucle şi împletituri, coborând în spirală în prima întrebare despre cum ştia că ştie ceva, ca şi cum ar coborî în singularităţi întunecate şi goale; când gândurile ei dispăreau la marginea acelor absente, imposibile gânduri, ele marcau hotarul cu aceeaşi precizie ca pâlpâirile de praf şi atomi pieritori la marginea razei Schwarzschild a unei găuri negre.

Uneori urmărea câte o zi întreagă care gând ducea la care gând şi număra cât de des şi prin ce diversitate de căi se întorceau gândurile în straturile exterioare şi la hotarele incognoscibilului. Ar fi putut să pocnească din degete peste orice suprafaţă plană pentru a face un monitor să-şi recite datele în aer şi să se joace, după pofta inimii, cu *grafsentatz*-ul. Dar, când se ocupa de recursivitatea gândurilor ei, prefera să plutească în întuneric, în cabina de comandă, şi să oprească stelele în actuala lor poziţie/timp (le-ar fi putut opri oriunde/oricând, dar alegea întotdeauna poziţia şi timpul de faţă). Întotdeauna le oprea la o strălucire tocmai suficientă ca să poată vedea, odată ce ochii ei se adaptau.

Apoi îşi încetinea respiraţia şi bătăile inimii şi aştepta calmul perfect, când *chi*-ul ei se stabiliza în *tan tien* şi vedea doar cu ochii minţii ecranele, matricele, graficele şi ecuaţiile, şi născocea la nesfârşit diagrame de descris, statistici de stabilit, recursiunea şi circularitatea propriilor gânduri, şi cugeta dacă gândurile despre recursiune ar trebui să fie în mod intrinsec, sau doar accidental, mai mult sau mai puţin recursive decât alte gânduri, şi urmărea toate acele gânduri alunecând în derivă pe neştiutele, neştiutoarele suprafeţe ale acelor prime întrebări cunoscute-ca-fără-răspuns.

Când, în cele din urmă era calmă şi frumoasă pe dinăuntru, cerea cu blândeţe cabinei de comandă să lase stelele să se stingă, le urmărea până când ultima stea dispărea din întunecime şi apoi plutea înapoi spre cabina lui Mtepic, unde îl găsea adesea într-un somn agitat, tulburat, alunecând prin toată încăperea fiindcă adormise afară din sac. Atunci îl îmbăia şi îl masa până când adormea zâmbind, după care se cuibărea lângă el, pentru un somn plăcut, adânc şi fără vise. Coşmarurile copilăriei sale dispăruseră aproape cu totul acum şi nu erau decât umbre palide atunci când reveneau.

În sistemul Sigdracone, avea încă destul din osatura necesară gravitaţiei ca să stea în picioare şi să ridice mâna, pe suprafaţa lui Aloysio, şi să-şi primească libertatea sub cerul liber. Nu era tocmai sigură de ce a ales să facă asta. Totul părea atât de dezagreabil şi de incomod, iar când se

întoarse în navă, se simţi de parcă îşi primea cu adevărat libertatea la cina oferită în cinstea ei. Deşi o tratau aşa cum făcuseră întotdeauna, ca pe un egal, pentru ea conta că acum aşa era firesc să facă.

Xhrina depuse jurământul solemn, iar ei îl amprentară vocal, făcând-o acţionar al navei *9743*, împroprietărită legitim cu tot capitalul pe care şi-l constituise în fondul de investiţii administrat de ceilalţi pentru ea, cât timp nu-i fusese permis să deţină proprietăţi, în caz că nava trebuia să coboare şi să se confrunte cu inspecţia registrelor, pe o planetă membră a Convenţiei Karkh. Închinară un pahar.

Oamenii din timpul standard de pe Aloysio voiau o schimbare totală de încărcătură, lucru care nu se întâmpla decât o dată la un secol de timp comprimat. O organizaţie pe care translatorii o numeau „Corporaţia Muzeul Mâniei Spirituale din Aloysio” cumpără întreaga încărcătură şi vându navei *9743* o încărcătură cu totul nouă. 1 024 de cuburi, cu latura de şaizeci de metri şi benzi de identificare pe fiecare faţă.

Nimeni de pe *9743* nu ştiuse de multă vreme ce transportau navele, doar că nu transportau niciodată sclavi, fiindcă refuzau să facă asta, ori vreo altă fiinţă vie care avea nevoie de îngrijire, fiindcă niciunul dintre ei nu voia să înveţe cum s-o facă. Aşadar, ştiau că în containerele din cală nu se afla nicio fiinţă vie, sau cel puţin niciuna activă.

În afară de asta, nu ştiau nimic; de-a lungul lentei corespondenţe a decadelor dintre oamenii navei şi alte nave, exista o eternă controversă pe marginea motivului pentru care echipajul nu ştia ce conţine încărcătura. Unii spuneau că asta se întâmpla deoarece, în războaiele de acum cincisprezece mii de ani, se instituise tradiţia ca niciun membru al echipajului să nu fie vreodată responsabil pentru nimic din ceea ce transportă. Alţii spuneau că motivul era pur şi simplu acela că sutele de mii de culturi din timpul standard se schimbau atât de mult şi atât de repede în comparaţie cu navigatorii încât nimeni n-ar fi putut înţelege, oricum, ce reprezenta încărcătura. Iar alţii ziceau că oamenii de pe planete nu aveau încredere că oamenii navelor nu le-ar fura-o, dacă ar şti ce este, dar majoritatea spuneau că era cea mai absurdă idee, de vreme ce toată lumea ştia că lucrul cel mai valoros de pe o navă era spaţiul calei, şi cine să vrea să păstreze încărcătura şi să nu mai poată folosi spaţiul calei? Sau cine să cumpere sau să vândă ceva, când toate contractele erau făcute publice şi ar fi fost evident pentru oricine că era marfă furată?

De fapt, chiar şi dacă ar fi ştiut, Xhrinei nu i-ar fi păsat ce conţinea încărcătura. Dar ştia unde merge - asta era treaba unui matematician, în definitiv - şi asta îi plăcea foarte mult. Nava avea să facă o cursă foarte lungă, departe, în zona polară nordică a planetelor celui de-al Treilea Puls, unde stelele locuite erau prea îndepărtate ca să aibă nume străvechi, fiindcă nu fuseseră vizibile cu ochiul liber de pe Terra şi, astfel, primiseră nume de trăsături abstracte de la supravieţuitorii celui de-al Doilea Puls. Îi plăcea ideea că sorii aveau cu toţii nume precum Perspicacitatea, Filantropia şi Prenaturalitatea. Şi aveau să se scurgă şase ani de timp comprimat până la următoarea lor pătrundere în sistem, poate chiar mai mulţi, dacă PPD-urile erau reluate.

La cea de-a douăzeci şi noua aniversare a ei, erau pe drum şi viaţa se aşezase în cea mai confortabilă rutină; după micile daruri şi sentimentul cald al solicitudinii, îl adormi pe Mtepic, cu un masaj - nu mai rămăsese din

el decât un înveliş moale şi subţire, peste oase cioturoase, gândi ea - şi alunecă, la rându-i, în somn, bucuroasă că Mtepic fusese de faţă la prima ei aniversare ca persoană liberă, sperând că va putea să-şi completeze pregătirea matematică şi să se califice ca matematician de bord până când o mai putea felicita pentru asta.

Palmele şi degetele moi ale lui Mtepic o apăsară uşor pe omoplaţi, preţ de o clipă.

– E ciudat cum se întâmplă la aniversări.

Xhrina aruncă o privire spre ceas; ea şi Mtepic dormiseră cinci ore de când sărbătoriseră ziua ei de naştere. Se întoarse şi-l cuprinse într-o uşoară îmbrăţişare: Mtepic se trezea uneori vorbind cu oamenii cu care vorbise în vise şi Xhrinei nu-i plăcea să-l ia prin surprindere.

El îi întoarse îmbrăţişarea, ferm şi puternic şi acum ea ştia că era treaz, pornind pur şi simplu discuţia de la mijloc, aşa cum îi stătea în obicei. Aşteptă să vadă ce avea să facă sau să spună. După un suspin - îi plăcea s-o ţină în braţe şi ea ştia că poate s-ar fi bucurat să dureze mult mai mult - Mtepic zise:

– În noaptea asta vor fi năluci în cabina de comandă. Mă duc să le privesc din nou. Ai vrea să vii cu mine?

– Fireşte, răspunse ea. Se întâmplă la aniversarea oricui?

– Doar la a mea, credeam. Dar acum la a ta. Îmbracă-te repede. Nu sunt niciodată prea multe semnale. Trebuie să fim acolo, în tăcere, înainte ca armata de năluci să lumineze cabina.

Se îmbrăcară, plutiră prin culoarul principal al echipajului şi intrară în cabină.

Totul în noaptea aceea decurse ca mai înainte, numai că nălucile erau altfel. La început stelele bruiate, apoi stelele redresate, mai palide chiar decât atunci când Xhrina venea aici să mediteze. Norul mişcător format din năluci se înălţă în tăcere din Crucea Sudului, înconjurându-i în mai puţin de un minut. Nălucile mişunau cu miile în exteriorul (navei? cabinei de comandă? Dar cabina era la 750 de metri în interiorul navei şi, cu toate acestea, cele aproximativ douăzeci de năluci care veniră înăuntru păreau să se desprindă direct din stelele proiectate către poziţiile lor din cabină).

De data aceasta, Xhrina urmări mai cu seamă doi tineri, gemeni, după toate aparenţele, care încercau să rezolve ceea ce ea credea că trebuie să fie o ecuaţie, deşi de fiecare parte a semnului de egalitate se afla doar o proiecţie rotativă a unui elipsoid zgrunţuros, în mai multe culori.

Sau poate era un joc. Amândoi râdeau foarte zgomotos pe seama asta, orice ar fi fost, iar Xhrinei îi plăcea felul în care îşi aruncau braţele unul în jurul celuilalt şi îşi lăsau capul pe umărul altuia; apoi se întoarseră la jocul sau problema lor, sau la ce-o fi fost, stând umăr lângă umăr, făcând ca nişte mici stropi multicolori să zboare dintr-un singur strop şi să treacă dincolo de semnul egalităţii, pentru a se lipi de stropul din cealaltă parte. Ori de câte ori făceau asta, ambii stropi se reorganizau în diverse forme şi culori, iar doi dintre ei se loveau ritmic, în tăcere, ca într-un cântec neauzit.

O adolescentă despre care Xhrina credea că ar fi putut să fie o fiică sau vreo altă rudă a femeii cu capul zdrobit de data trecută - sau era aceeaşi femeie, într-o etapă anterioară a vieţii? - îşi opera, cu o concentrare de

gimnast, monitorul, a cărui limbă părea un fel de derivat al konglezei târzii.

O altă femeie, bătrână, robustă şi guşată, cu părul scurt şi cărunt, ca de catifea, şi un aspect aspru şi neplăcut al pielii de pe gât purta o uniformă de militar care ar fi putut fi din Imperiul Brazilian Târziu, din Vechiul Mexic Lunar sau din Vechea Guinee Taucetiană, de undeva din Primul Interpuls, oricum, din perioada Războaielor Comerţului şi Avântului, fiindcă arăta întocmai ca personajul dintr-o povestire, cu coduri bancare pe mâneci, cu ghete Mahmud şi o vibratană într-o teacă de spate.

Xhrina o privi mai atent, dând uşor din mâini ca să se apropie de mai vârstnică femeie îmbrăcată în uniformă militară, însemne bancare pe umeri: un amiral, aşadar. Bijuterii-cranii, aur cu ochi rubinii, în buza perforată de jos, patru la număr: patru victorii în luptă. Simbolul bancar avea însemnele vechiului dolar şi al vechiului yen, intersectate, în două perechi, câte una de fiecare parte a unei balanţe, care putea reprezenta una dintre zecile de companii de servicii militare şi financiare din oricare dintre cele trei milenii ale acelei ere.

Femeia amiral era îngrijorată. Degetele îi alunecau peste un ecran care îşi schimba întruna imaginea, dar înfăţişa mereu un pâlc de puncte albe înconjurate de un roi de puncte roşii, uneori cu inscripţii formate din literele pătrăţoase ale străvechii romantisco, alteori unite prin linii multicolore, uneori cu mici sfere translucide în jurul lor şi ceasuri ticăind dedesubt, iar alteori într-o imagine care se răsturna şi se rotea, pentru a înfăţişa structura pe care întreaga formaţiune o alcătuia în spaţiu.

Atingea întruna micile puncte, ca o pisică verificându-şi puii. Dintr-odată, Xhrina înţelese: escadronul se grupa pentru a încerca să străpungă mulţimea care se apropia şi amiralul nu voia să piardă niciun punct. Era o situaţie clasică, atât de frecventă în timpul acelor războaie: punctele roşii erau ringouri, nave-robot care atacau o singură ţintă la o acceleraţie gravitaţională de 100, consumându-şi întregul arsenal asupra ţintei şi proviziile de combustibil în acceleraţie, încercând să izbească exact în momentul în care se goleau.

Odată ce ringourile atacau şi îşi porneau motoarele gammor la capacitate maximă, erau de neoprit, dând dovadă de o violenţă brută absolută, piese de joc menite să se sacrifice unu la unu, dar ştiau că sunt prea valoroase ca să se irosească într-o acţiune riscantă, aşa că nu atacau până când nu hotărau că erau destul de aproape pentru o probabilitate mare de distrugere. Amiralul încerca să-şi scoată escadronul din mulţimea de ringouri, cu pierderi cât mai mici. Nu părea că cifra urma să fie zero, şi aveau să mai treacă multe ore până la scurta explozie a violentei lor evadări, aşa că putea să aleagă să salveze oricare navă, dar nu pe toate.

O femeie mai în vârstă, foarte grasă, cu pielea tuciurie, îmbrăcată într-un costum fără mâneci, ca al Xhrinei, deschise o aplicaţie pe care Xhrina o cunoştea bine. Vâsli domol prin aer, să vadă mai bine ce făcea femeia, şi se pomeni ciocnindu-se de Mtepic, care se apropia din cealaltă parte.

Plutea, reflectând strălucirea nălucii din faţa lor. Zonele lui rotunjite, oglinditoare - fruntea, nasul, încheieturile, genunchii - licăreau cenuşii în lumina difuză; păreau să se micşoreze, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de năluci şi de stelele de dincolo de ele, într-o beznă absolută.

Pe faţa, umerii şi pieptul lui Mtepic se afla o încâlceală de filamente sclipitoare, ieşindu-i parcă prin piele, asemeni tăiţeilor printr-o strecurătoare, ieşind încet la suprafaţă din apa fierbinte.

Filamentele se îngroşară, se lipiră unele de altele, umplură spaţiile dintre ele. Ţesătura deasă, incandescentă, se contopi în silueta alburie a unui nou-născut, ca un basorelief, la doar un centimetru, doi deasupra bătrânei piei ridate a lui Mtepic, scăldate într-o lumină fantomatică, Pruncul se întinse şi căscă. Lumina lui inundă silueta cenuşie, neclintită, a lui Mtepic şi păru să absoarbă culoarea până şi din costumul lui roşu, lăsându-i buzele albastre-cenuşii, ca mucegaiul uscat.

Tălpile picioruşelor în formă de paranteze ale pruncului abia ajungeau până în partea de jos a cutiei toracice a lui Mtepic, dar capul era aproape la fel de mare ca al lui. Braţele, terminându-se cu palme prea mici ca să cuprindă în întregime degetul mare al Xhrinei, se întindeau cercetând spaţiul din jur, dar nu ajungeau până la umerii căzuţi ai lui Mtepic, în nicio parte. Însă faţa lui zbârcită se deschise într-un zâmbet ştirb, radios, întrebând: *Ce? Cum? Ce înseamnă toate astea?* Apoi ochii imenşi, adânci, limpezi şi largi se opriră asupra Xhrinei şi gura minusculă şi moale se strâmbă şi se arcui în expresia pe care Mtepic i-o acorda la cele mai bune glume ale sale. Xhrina nu putu să nu-i întoarcă zâmbetul.

Fără să ştie de ce, îşi aşeză palma mâinii drepte pe pieptul copilului, cu nespusă blândeţe, de parcă ar fi fost sigură că avea să se afunde până la Mtepic cel adormit. Constată cu surprindere că pieptul copilului era cald, umed şi ferm sub mâna ei, în acea clipă.

Apoi îşi dădu seama că pruncul era băiat, căci un şuvoi fosforescent se scurse cald şi ud pe pieptul ei, lăsându-i o pată sclipitoare pe costum şi Xhrina privi în jos, văzând că acel prunc-nălucă, dacă asta era, nu-şi controla mai mult băşica udului decât unul real.

Era atât de neaşteptat, încât Xhrina râse pe înfundate, având grijă să nu scoată niciun sunet, doar lăsându-şi pieptul să se zdruncine şi, sub palme, simţi pieptul copilului vibrând de chicotul lui care-i împărtăşea încântarea. Mâna i se adânci aproape imperceptibil şi pruncul dispăru. Palma Xhrinei apăsă uşor pieptul lui Mtepic, unde inima îi bubuia şi răsuflarea i se cadenţa năvalnic, de parcă ar fi muncit iarăşi prea mult şi prea din greu în sala de gimnastică, aşa cum făcea atât de des, în ciuda dojenilor ei. Mâinile lui bătrâne şi osoase se închiseră în jurul degetelor ei tinere şi puternice şi Mtepic îi zâmbi, strângându-i mâna.

Tot restul nopţii, se ţinură de mână, privind gemenii surâzători, amiralul cu purtări materne, matematicianul gras şi ceilalţi membri ai fantomaticului echipaj. În cele din urmă, sună semnalul pentru schimbarea turei şi nălucile pieriră, urmate de stele.

– Să se aprindă luminile încet, spuse ea, şi cabina apăru în jurul lor, cu suprafeţele mate, cenuşii, închise şi inerte, aceeaşi veche cabină de luni şi ani de zile în acelaşi timp.

– Mic dejun în cabina noastră şi un lung taifas? întrebă ea.

– Desigur. Şi sunt nespus de încântat.

– De ce?

– Ai spus „cabina noastră” nu „cabina ta”. E prima oară în şase ani.

– Era important pentru tine? Aş fi spus-o mult mai devreme dacă aş fi ştiut că are vreo importanţă.

– Pentru mine este important s-o spui fără să ţi-o cer eu. Şi nu era important defel, la început, dar acum este. Plutiră prin uşa irizantă a cabinei. Iar când a devenit important, am început să număr. N-ai să râzi de senilitatea mea caraghioasă?

– Nu eşti senil şi n-aş râde de tine.

– Ei, bine, atunci, când a devenit important, am calculat în urmă, până la sosirea ta şi apoi am început să număr şi astfel ştiu că au trecut 2 222 de zile de timp comprimat de când ai venit la bord şi că aceasta este prima oară când ai spus „cabina noastră”.

– Alţii ar putea găsi ceva ciudat la acest număr, răspunse ea, cu toate acele cifre de doi.

Pătrunseră în cabina lor. Mtepic se răsturnă pe spate, ca o focă plutind pe mare, cu mâinile pe burtă.

– Alţii ar putea găsi ceva ciudat la acest număr, dar noi doi ne pricepem la numere, nu?

– Întocmai, răspunse ea. În sistemul octal e doar 4 256 şi în cel duodecimal un şi mai puţin semnificativ 1 352. 3 2342 în sistemul chintal e cel mai apropiat rezultat de o expresie semnificativă în oricare altă bază şi asta nu e foarte semnificativ. Iar eu aş zice că, dacă semnificaţia nu este invariantă, o putem ignora.

– În afară de cazul când nu putem, desigur.

Asta li se păru amândurora amuzant, din motive pe care ştiau că nimeni nu le-ar înţelege, şi râseră în timp ce-şi completară comanda pentru micul dejun şi îşi transmiseră intenţia oficială de a-şi face turele de gardă în cabina lor, în ziua aceea.

Apetitul lui Mtepic pentru dulciuri crescuse şi mai mult cu vârsta. Micul lui dejun preferat era acum o clătită pufoasă şi dulce, unsă cu gem de afine, umplută cu îngheţată de vanilie şi, în dimineaţa aceasta, mâncând-o tacticos, părea s-o savureze mai mult ca oricând.

– Ei, bine, întrebă el, ce-ai vrea să ştii?

– A fost real?

Mtepic arătă spre pieptul lui: pata udă încă strălucea.

Xhrina îşi trecu un deget peste ea: vârful degetului sclipi o clipă şi pe urmă păli.

– Cum funcţionează? întrebă ea.

– Nu ştiu, recunoscu el. Nici măcar nu ştiu de ce m-am trezit ştiind că vor fi năluci. Sau de ce a fost atât de important să ţi le arăt, sau de ce vreau să le văd eu însumi.

Mai luă o muşcătură din clătită şi o dezmierdă în gură, până se topi. Xhrina aşteptă până când, în cele din urmă, Mtepic zise:

– Era să plec, ştii. Năluca aceea era Sudden Crow, soţia mea dinaintea ta - nu că tu mi-ai fi soţie, dar oferta e deschisă, dacă vrei asta. Pentru ea a însemnat enorm, dar ţie n-a părut să-ţi pese niciodată.

– Nu-mi pasă. „Nesclavă” e singurul titlu pe care mi l-am dorit vreodată, iar tu mi-ai dăruit asta şi ştii că voi fi alături de tine atât cât vei trăi - poate ar trebui să spun, atât cât vrei să rămâi. Dar era să... pleci? Ţi-e dor de Sudden Crow?

– Nu foarte mult, sincer să fiu. Era ţâfnoasă şi uneori aspră cu mine. Nu m-ar deranja s-o salut din nou, dar sper că nu va trebui să petrec nicio

clipă cu ea ca nălucă. Treizeci de ani de timp comprimat în partea asta au fost de-ajuns.

– Spui „partea asta” fiindcă e percepută spaţial?

Încruntându-se, Mtepic cugetă şi, în cele din urmă, clătină din cap:

– Mai degrabă ca părţile unui joc sau ale unei întrebări decât ca părţile unui segment sau ale unei suprafeţe. Mtepic mai chibzui o vreme, apoi mai luă încântat o muşcătură din micul său dejun. Zău, prietenia ta e un motiv serios să rămân în partea asta, un motiv mai mult decât suficient în sine, dar acest mic dejun ar putea fi un altul, iar când mă gândesc la toate celelalte lucruri de care încă m-aş putea bucura, înţeleg de ce atât de puţini oameni doresc să plece înainte de a fi nevoiţi. Numai că, văzând-o acolo, am ştiut într-un fel *cum* aş putea merge, dacă aş vrea. Şi, ştii, trupul bătrân e uneori o belea de-a dreptul: te doare, te mănâncă, te chinuie. Aşadar, chiar am vrut, doar pentru o clipă, dar acum mă bucur că n-am făcut-o.

– Nălucile vin adesea la bord?

– Ai fost cu mine ultimele două daţi. Din şase, în total. De cinci ori, la zilele mele de naştere, acum, o dată, la a ta. N-am mai spus nimănui altcuiva, dar ştiam că tu eşti persoana potrivită să vezi asta. Am scotocit prin toată istoria de douăzeci şi şapte de ani a navigaţiei interstelare şi prin rapoartele a mai mult de un milion de nave - comerciale şi, de asemenea, ale proprietarilor de sclavi, militare, de cercetare şi de colonie - şi, cu toate că există multe relatări despre năluci, majoritatea sunt doar ficţiune, catalogate ca atare, iar multe dintre celelalte par a fi doar o fărâmă de cultură, care a scăpat din vechile sale zăgazuri şi s-a revărsat în cultura interstelară. Iar *9743* însăşi înregistrează nălucile, dar nu le percepe; se află acolo, pe înregistrările video, dar dacă ceri navei *9743* să caute năluci în toate miile de ani de înregistrări ale cabinei de comandă, nu va vedea nicio nălucă şi se poate uita direct la o filmare plină de năluci şi nu le percepe, vede doar o cabină goală şi întunecată.

– Aşadar, sunt afizice. Dar se înregistrează fizic. Ce crezi că sunt?

– O foarte elocventă gaură în spaţiu-timp? Mtepic ridică din umeri. Majoritatea navelor stelare trimit trupurile în spaţiu la maxima velocitate. Cei mai mulţi dintre noi circulă la nouăzeci şi opt procente c sau mai mult. Odată ce trupul iese în afara protecţiei scutului frontal, atomii şi praful din spaţiul interstelar îl erodează şi pierde viteză, însă nu repede. Şi, desigur, depăşeşte cu mult viteza galactică de scăpare. Cu excepţia celor foarte puţine care au dat peste planete, găuri negre sau comete, toate trupurile trimise în spaţiu trebuie să se afle încă pe undeva, unele chiar la treizeci de mii de ani-lumină depărtare, dacă ţinem seama de înmormântările din perioada Primului Puls, când schimburile comerciale erau rare sau chiar inexistente. Îţi poţi imagina fiecare cadavru ca pe o traiectorie lungă, măturând atomii, ionii, moleculele şi praful din spaţiul interstelar, configurate foarte asemănător cu persoana moartă de la acest capăt în timp şi spaţiu, şi, pe măsură ce mediul interstelar le perforează, umplându-le de găuri, şi le distruge, îndepărtându-se într-un simplu nor de nuclee, undeva, într-un capăt, departe de galaxie şi la milioane de ani în viitor. Probabil, ceva afizic curge înapoi, de-a lungul traiectoriei pe care o fac şi - se cristalizează? *se condensează*? poate doar se organizează e cuvântul pentru ceea ce se întâmplă, în jurul oricărui germene ori nucleu

ori cum vrei să-i zici unui lucru în jurul căruia se organizează o nălucă. Poate că acolo unde un număr mare de traiectorii trec unele pe lângă altele, se încâlcesc ca nişte spaghetti şi se manifestă ca un furnicar de năluci atunci când le apare în cale ceva care le poate aprecia semnificaţia. Asta ar explica asocierea cu zilele de naştere. Zilele de naştere au o semnificaţie, chiar dacă sunt atât de radical diferite în timpul standard şi în timpul comprimat şi depind în întregime de momentul când ajungi într-o navă, de locul unde merge şi cât de lung a fost un an pe Bătrânul Pământ în momentul când l-au standardizat. Aşadar, poate că nălucile se anucleează în preajma unor lucruri semnificative, precum navele sau zilele de naştere. E logic, într-un anume fel. Semnificaţia este afizică, iar nălucile sunt afizice. Pe de altă parte, ce ştiu fiinţele fizice ca noi despre cele afizice?

– Dar nimic din toate astea nu explică pruncul care ţi-a ieşit din piept, sau că pruncul erai tu, sau că amândoi ne amintim asta, în afară de faptul că m-am ales cu o pată de urină spirituală în dreptul inimii.

– Am fost copil? Mă întrebam de ce mă simt atât de ciudat proporţionat, atât de mic şi de ştirb. Ei, bine, astea sunt, cu siguranţă, date care completează mozaicul.

– De ce să fie năluci sau spirite pe o navă interstelară?

– De ce nu aici, la fel ca oriunde altundeva? Şi, la drept vorbind, de ce trebuie să existe nave? Navele total robotizate au şanse doar ceva mai puţine de a ajunge la destinaţie, dar ar fi atât de uşor să introducem asta în preţ şi ar fi mai profitabil să trimitem containere într-o direcţie şi să acceptăm pur şi simplu anumite pierderi la celălalt capăt. În momentul de faţă, *9743* cheltuieşte o imensă cantitate de spaţiu şi masă ca să ne ţină în viaţă. Aşadar, de ce suntem noi aici? De ce există chiar şi o economie? Facem totul pe navă prin transmutaţie şi compunere moleculară - niciodată nu „culegem provizii”, deşi uneori cumpărăm mărfuri noi ca să le înregistrăm, pentru fabricarea ulterioară - şi ştim că oamenii din timpul standard sunt la secole sau milenii în faţa noastră - aşadar, de ce există marfă de transportat pentru noi?

– Crezi că asta are vreo legătură cu nălucile, spuse Xhrina - pe ton de afirmaţie, nu de întrebare, doar încercând să-l urmărească; era limpede că Mtepic se gândise la asta de foarte multă vreme, elaborase în mintea lui prezentarea perfectă, voise ca aceasta să conducă la înţelegerea perfectă - iată modul în care îi predase matematica. Xhrina ştia că lui Mtepic îi făcea plăcere când ea înţelegea imediat, şi mai ştia că aceasta ar putea fi singura ei şansă de a înţelege.

– Cred că e un alt vid în spaţiu-timp. Cândva, aproape orice fiinţă umană făcea comerţ, mergând tocmai până la Bătrânul Pământ. Dintr-un anumit motiv, merita să faci comerţ între stele. Navele au început să se mişte. Acum doar se mişcă, trupuri în mişcare, rămânând în mişcare, iar comerţul se întâmplă pur şi simplu. Poate. Poate că suntem cu toţii doar nălucile a ceea ce făceau oamenii cândva. Trei sferturi din sistemele stelare în care am făcut comerţ, într-un moment sau altul, acum doar ne îndepărtează, cele noi încep să intre în legătură, cele vechi se reactivează după secole de timp standard. Cine poate spune ce se petrece acolo?

– E posibil ca oamenii timpului standard de pe planete să fie pur şi simplu nebuni cu toţii, sau poate se joacă de-a lucrurile, fiindcă nu a mai rămas nimic real?

– Oamenii timpului standard ar putea întreba aceleaşi lucruri despre noi. Am putea pur şi simplu să lichidăm şi să ne mutăm într-o frumoasă staţiune orbitală, unde am fi răsfăţaţi tot restul vieţii.

– N-aş suporta asta.

– Nici eu. Mtepic zâmbi cu sfială. Crezi că ar fi în regulă să mai mănânc o clătită, ca ultima?

– Ai slăbit, spuse ea, şi îmi fac griji pentru apetitul tău. Poţi să mănânci zece, din partea mea. Şi, de fapt, fiind *foarte* îngrijorată, mi-aş dori să mănânci.

– Hai să începem cu una, dar am să reţin oferta. Şi, ai dreptate, n-am prea avut grijă de mine şi, dintr-un motiv oarecare, acum simt că vreau să am, cel puţin o vreme.

Xhrina îi pregăti clătita, nu fiindcă el nu putea s-o facă singur şi nici fiindcă era obligată. Sublinie asta, în timp ce îl servea, iar el spuse:

– Vezi? O parte din ceea ce o face bună sunt toate lucrurile care îi lipsesc.

Ea cugetă la asta o vreme şi zise:

– Aşadar, nălucile nu sunt halucinaţii. Şi nu sunt fizice, aşa cum înţelegem noi asta sau cum ar putea aparatele să le vadă, nu doar să le înregistreze. Şi crezi că poate ele se află acolo unde trupurile - ei, bine, urmele trupurilor - nu sunt.

– Numai că Sudden Crow a distrus acea teorie, răspunse el. Ea s-a priceput întotdeauna să distrugă teoria. Unul dintre motivele pentru care a fost o bună tovarăşă de bord.

– Te-a rănit, spuse Xhrina, surprinsă de propria-i vehemenţă. Ai spus că a fost aspră cu tine.

– Adevărat. Dar pe atunci nu eram atât de fragil cum am devenit. În plus, a fost un membru valoros al echipajului. Şi, desigur, aşa eşti şi tu şi devii din ce în ce mai valoroasă, şi eşti foarte bună cu mine. Umpli un spaţiu diferit de cel pe care l-a eliberat ea.

– Mai bine, răspunse ea. N-aş vrea să umplu locul ei, nicidecum. Şi, fiindcă o spusese puţin prea vehement şi amândoi se priveau stingheriţi, se grăbi să pună prima întrebare care-i trecu prin minte. De ce spui că Sudden Crow ţi-a distrus teoria despre urmele trupurilor în spaţiu-timp?

– Fiindcă a fost înmormântată în spaţiu la aproximativ un an şi jumătate de Aydee-to-Ridny, cu destinaţie îndepărtată. Traiectoria ei n-ar fi putut trece nicidecum pe aici.

– Dar a fost pe această navă. Traiectoria ei înainte de moarte a inclus-o. Dar dacă nu contează, atât timp cât poţi descrie traiectoria, sau locul unde a fost traiectoria? Să presupunem asta, şi poate...

– Dar ar putea fi prea forţat, dacă am presupune asta, obiectă Mtepic. Nu restrânge lucrurile suficient. De ce nu vedem năluca oricui, tot timpul?

– Matematica înseamnă felul în care găsim implicaţiile logice ale limitelor lucrurilor şi întreaga istorie a matematicii este povestea muncii cu limite mai puţine şi mai fragile, răspunse ea. Mi-ai spus asta încă de prima dată când am început să învăţ algebra. Poate că nu le vedem destul de des fiindcă nu există limite destule ca să le genereze, sau fiindcă trăim în interiorul atâtor limite, sau... ei, bine, nu ştim care sunt limitele, nu-i aşa?

– Greu de evaluat condiţiile limitei, fu de acord Mtepic. Dar, după cum văd, e plin de găuri şi goluri. Există un lucru straniu în lumea timpului standard, un loc pe care-l umplem, deşi nu ştim ce este. Locuri goale în echipaje şi pe navele unde mor oameni şi găurile în spaţiu pe care le fac când le aruncăm trupurile, şi imensa pustietate a spaţiului însuşi, şi fiecare gaură are contur şi fiecare contur înseamnă gaura - şi, ei, bine, probabil te gândeşti că sunt deja senil.

– Ba nu, zise ea. O, *nu*. *Ştii* că nu. Pot să-ţi mai pregătesc o clătită?

În ultimii câţiva ani ai lui Mtepic, vorbiră mai mult. Xhrinei îi făcea mare plăcere. Primise ultima promovare pe care o putea obţine cât timp era el în viaţă, cea de asistent al matematicianului şi matematician în devenire. Asta o obligă pentru prima oară să se gândească la succesiune. Hotărî că, oricare va fi modul prin care îşi va dobândi ucenicul (spera mai degrabă să cumpere unul, eliberându-l de pe o planetă sclavagistă, s-ar simţi bine eliberând pe cineva, aşa cum fusese şi ea eliberată), va avea în vedere să caute pe cineva care să vorbească. Mulţi oameni ai navelor nu vorbeau, săptămâni sau luni la rând.

Asta era o altă bănuială a lui Mtepic, că societatea navelor se afla acolo unde societăţile învecinate ale timpului standard îşi aruncau autiştii şi pe cei ale căror înzestrări matematice nu mai erau necesare, fiindcă aveau minţi sinergice.

– Un fel de sinecură pentru matematicieni, zicea el, tuşind şi râzând, în timp ce ea îl îmbăia, îl ştergea şi îl masa. Râdea şi ea, întotdeauna, doar fiindcă era vorba de Mtepic şi simţea cât de puţin mai avea până să treacă în cealaltă parte şi se aştepta să-i ducă dorul atunci şi să râvnească după glumele lui.

În noaptea de după cea de-a treizecea aniversare a ei, se trezi ştiind că trebuiau să fie năluci în cabina de comandă şi îl simţi pe Mtepic trezindu-se în cercul braţelor sale. Iute, Xhrina se îmbrăcă, îl îmbrăcă şi îl trase cu blândeţe după ea, aşa cum trebuise să facă în ultimele luni, de când membrele lui Mtepic deveniseră prea fragile şi prea tremurătoare ca să-l menţină în echilibru când plutea în aer.

Era la fel ca înainte, cu un nou furnicar de năluci, iar în mijlocul lui, pruncul se ivi din Mtepic. Xhrina îl ţinu în braţe multă vreme şi îi sărută cu tandreţe gura minusculă, iar pe urmă îl privi cum se îndepărtează, chicotind şi dându-se de-a dura, spre stele, printre stele, până când deveni el însuşi doar o stea, şi pe urmă dispăru. Târî înapoi, la cabine, ceea ce mai rămăsese din Mtepic; dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, nu voia să le spună camarazilor de navă că Mtepic murise în cabina de comandă.

Ar fi putut să-i mire cât de uscaţi erau ochii Xhrinei şi cât de calmă era, când îngropară trupul lui Mtepic în spaţiu, la schimbul următor, dar oamenii navelor nu se miră niciodată de nimic omenesc, căci ei nu înţeleg asta şi pierd obiceiul de a manifesta curiozitate în această privinţă.

Treo plutea acum adesea cu ea în întunecata cabină de comandă.

– E o promovare importantă, spuse el şi o onoare şi vei fi un bun căpitan. Recunosc, sunt încântat de ideea de a fi matematician de bord fără să trebuiască să aştept ca tu să mori.

Era cel mai lung discurs pe care-l ţinuse vreodată şi Xhrinei i se păru oarecum o ironie faptul că el îl rosti în timp ce pluteau în cabina de comandă, unde, în mod obişnuit, erau cei mai tăcuţi.

Nu era un prilej obişnuit: Phlox alesese să moară de bunăvoie după moartea lui Arthur şi avea s-o facă în seara asta, după ce-şi rostea cuvintele de adio, aşadar înlocuiau un căpitan şi un ofiţer secund. Echipajul o alesese pe Xhrina drept căpitan, urmând ca ofiţerul-ucenic Chang să fie promovat onorific la rang de ofiţer secund, dacă doreau aceste funcţii.

Xhrina era de părere că Chang avea să se descurce bine ca ofiţer secund: era tânăr şi, teoretic, ar mai fi avut de petrecut câţiva ani ca ucenic, dar Xhrina socoti că Chang avea să-i completeze până la moartea ei şi tot va fi un căpitan tânăr, viguros şi capabil de succes. Toate se potriveau bine.

Se aflau acum departe, în sistemele Celui de-al Şaselea Puls, planete mai noi, cu mai multă încărcătură de trimis şi de primit, departe, la hotarele puţin populate ale spaţiului uman. Aşadar, ar fi putut exista doar foarte puţine traiectorii ale celor morţi precum cele imaginate de Mtepic, dar când aruncară din navă trupul lui Phlox, Xhrina simţi ceva. Iar a doua zi era cea de-a cincizecea aniversare a ei şi simţi acelaşi lucru, mai puternic, astfel că în noaptea aceea, nu fu surprinsă când se trezi cu sentimentul că era timpul să vadă nălucile din cabina de comandă. Trecuse multă vreme de când văzuse năluci, doar de două ori de la moartea lui Mtepic, iar acum era prima oară de la venirea lui Treo la bord. Îl trezi, îi spuse să se îmbrace, să nu facă zgomot şi să se grăbească.

Stelele unduitoare, în nuanţe de la albastru la roşu, deveniră stele albe, imaculate, furnicarul de năluci sosi şi, tocmai când Xhrina începu să privească uimită spectacolul şi să se bucure că are parte din nou de aşa ceva, Treo ţipă de spaimă, căci o văzuse pe Phlox trecând prin carcasă şi ocupându-şi postul de navigaţie, şi totul dispăru.

Asta o făcu pe Xhrina să se hotărască. Prelua cabina căpitanului şi, de atunci înainte, o împărţi cu Chang, lăsându-l să-i maseze spatele, fiindcă lui părea să-i placă să facă asta, iar ei îi făcea bine, şi mulţumindu-l sexual, din când în când, deşi el era mult mai atras de secundul fizicianului, Robert, care, din nefericire, nu era defel interesat de sex, sau cel puţin nu de genul de sex pe care îl oferea Chang.

Xhrina nu renunţă propriu-zis la ideea de dragoste, dar se scurse multă vreme până să aibă încredere în Chang mai mult decât ca simplu coleg şi partener convenabil de pat, atât de multă vreme încât ajunse să-l cunoască prea bine şi să se împace cu încrederea fără dragoste. Şi trecu încă şi mai multă vreme până când Xhrina văzu din nou năluci.

La cea de-a optzeci şi cincea aniversare a ei, din vechea generaţie mai rămăseseră doar ea, Peter şi Squire, iar Squire îşi petrecea acum tot timpul dormind în capsula lui de menţinere a funcţiilor vitale, deşi, când se deştepta, părea desul de coerent, într-o manieră cârcotaşă. *9743*, prin votul echipajului (un vot pe care Xhrina îl moşise cu mare grijă), fusese rebotezată *Ulysses*, un nume pe care îl avusese cu 290 de ani de timp comprimat înainte. Xhrina nu ar fi putut spune de ce îl prefera.

Un al Şaptelea Puls se afla în desfăşurare, ducând frontiera umană la peste 150 de ani-lumină de sistemul de baştină şi, la mari distanţe, din

când în când, detectau boomul sonic al unor trupuri cu viteză aproape-luminică trecând atât de repede prin mediul interstelar încât frontul lor de şoc era prea puternic pentru minuscula dâră de plasmă şi o scutura îndeajuns ca să provoace microunde.

– Noile nave de colonizare se mişcă mult mai repede decât cele vechi, remarcă Xhrina. La masă cu toată lumea.

Insistase să se instituie o tradiţie a aniversărilor, adevărate aniversări pentru toată lumea, studiind chiar câteva tradiţii vechi, astfel că toţi purtau pălării caraghioase şi mâncau peşte şi cântau un cântec intitulat „Ani şi ani" în vechea kongleză.

– Mi-ar plăcea să mai văd încă o parte nouă din spaţiu înainte să mor, spuse ea. S-ar putea să mai fie timp şi vă veţi alege toţi cu ceva. Ne vom câştiga pentru totdeauna reputaţia ca navă comercială; numele *Ulysses* va fi cunoscut şi asta mi-ar face plăcere şi sper că şi vouă. Acum şaizeci de ani, conform transmisiilor radio, se ştia că sistemele Sol şi Alfsentary sunt deschise, aşa că am putea face o oprire pe drum. Planul meu ar fi să luăm doar jumătate de cală de încărcătură - probabil că, oricum, nu putem obţine nici măcar atât, în zilele astea, se pare că nu prea e nimic în niciun port - şi pe urmă să umplem calele goale cu masă de rezervă, cu care am putea să alimentăm scuturile şi să navigam la 99,4 în loc de 98,2. Asta ar însemna că timpul comprimat ar fi doar aproximativ a noua parte din timpul standard, în loc de a cincea, şi am putea fi înapoi la centru în aproximativ şapte ani comprimaţi. Facem schimbul de marfă, mai luăm acolo nişte masă şi pornim din nou, navigând la 99,4 încă o sută douăzeci de ani standard, astfel că pătrundem adânc în lumile Celui de-al Şaptelea Puls, aflate în partea cealaltă. Corporaţia şi-ar permite s-o facă de o sută de ori; mi-ar plăcea doar să-mi încerc norocul să fiu de faţă la finele acelei călătorii şi, dacă reuşim să ajungem acolo, ne facem un renume printre navigatorii stelari pentru vecie. Fără alt motiv.

Treo avea să voteze cu ea; o făcea întotdeauna, fiindcă se temea că îl considera laş, deşi Xhrina nu spusese niciodată asta. Iar asistenta lui, Fatima, avea să voteze alături de el. Peter avea să voteze pentru, probabil, doar fiindcă toate escalele în port i se păreau chinuitoare şi i-ar plăcea să ştie că ar putea muri înainte de prima oprire. Cu votul ei, erau la egalitate; avea impresia că lui Chang îi plăcuse ideea, când i-a explicat-o, dar cu Chang era greu să-ţi dai seama. Ceilalţi erau înclinaţi să considere că modelele economice care curgeau şi şuierau prin computerele navei *Ulysses*, paralizând totul cu otrava profiturilor lor marginale, erau zei care trebuiau împăcaţi.

– Supunem la vot? întrebă Sleeth, cel de-al doilea ajutor al fizicianului.

Asta era regula, căci ea era cel mai tânăr membru votant; de asemenea, i se potrivea lui Sleeth, căci era tânără şi plesnea de energie, într-un echipaj de oameni bătrâni şi obosiţi.

Majoritatea membrilor echipajului bodogăneau că era sâcâitoare, mai puţin Squire, care o spunea deschis, ori de câte ori era afară din capsula vitală, şi Robert, secundul fizicianului, care o spunea cu răceală, de parcă ar fi fost vorba despre masa atomică a oxigenului sau velocitatea orbitală a unei planete.

În compensaţie, Xhrina nu făcea niciun secret din faptul că Sleeth era favorita ei în aceeaşi măsură acum ca atunci când venise la bord, ca o

prea-gălăgioasă-pentru-navigatori făptură de doi ani. Pe măsură ce căpitanul Xhrina îmbătrânise, simţise din ce în ce mai mult că Sleeth era singura persoană, în afară de sine, căreia îi plăcea să pună lucrurile pe roate. Aşadar, această supunere la vot era firească, pe lângă faptul că era o datorie.

Nici măcar nu fu un vot strâns - doar Squire şi Robert votară împotrivă. Pe un ton de scuză, Sleeth le spuse tovarăşilor ei de cabină:

– Mi-ar plăcea să fac parte din echipajul unei nave celebre, iar aceste ture în zona Celui de-al Şaselea Puls devin plictisitoare.

Xhrinei i se părea mai degrabă că Sleeth, care abia împlinise douăzeci de ani, dar revenise de pe nava-şcoală la doar doisprezece, trăise prea multă vreme cu un boşorog furios închis într-o capsulă şi un bărbat rece, care nu vorbea niciodată (oare Robert o abuza? Xhrina o întrebase pe Sleeth, de mai multe ori, iar ea negase într-un fel în care Xhrinei i se părea că înseamnă *da, dar, te rog, nu face nimic*). Acesta părea a fi primul pas mărunt al lui Sleeth spre a spune că nu voia să fie manipulată de Robert şi Peter şi asta o bucura pe Xhrina, într-un fel pe care nu-l mai simţise de ceva vreme.

În seara aceea, când se vârî în sacul de dormit, lângă Xhrina, Chang spuse:

– Când ne apropiem de sistemul de baştină şi te trezeşti ştiind că în cabină se află năluci, să nu mă trezeşti. Mă tem de ele şi nu vreau să ştiu de ele.

– Bine, spuse ea. Mi-ai citit jurnalul?

– Da, răspunse el, e dreptul meu ca ofiţer secund să citesc orice scrii şi nu-mi place să cer. L-am întrebat pe Treo şi mi-a spus cât este de speriat şi m-am dus şi m-am uitat la toate înregistrările aniversărilor tale şi ale lui Mtepic şi am văzut năluci. M-am speriat atât de tare încât de atunci mi-e greu să dorm. Aşadar, nu mă trezi cu tine, nu vreau să văd năluci. Pe un ton mai blând, adăugă: Ai putea să discuţi cu Sleeth despre asta. Ea a fost mereu mica ta umbră şi ar înfrunta frica doar de dragul tău.

– Mulţumesc, spuse ea. Aşa voi face.

Şi Xhrina îi întoarse spatele, să se bucure de căldura lui, fără să mai vorbească. *Cred că aş fi înfruntat nălucile de dragul lui Mtepic,* gândi ea, *dar am vrut să le văd oricum, deşi nu ştiam despre ele până când nu mi le-a arătăt. Sper că poate fi la fel cu Sleeth*.

În noaptea celei de-a nouăzeci şi treia aniversări a ei, Xhrina se întoarse şi o atinse pe Sleeth, care acum era partenera ei de sac de dormit de câţiva ani.

– Năluci, spuse ea, în sfârşit.

– Mă bucur, răspunse Sleeth, dintr-odată trează, şi aprinseră luminile şi se îmbrăcară repede.

Nu era sigură că se bucura într-adevăr. Sleeth şi căpitanul ei vorbiseră despre năluci cel puţin o dată la câteva schimburi, în ultimii cinci ani, iar fata ajunsese să-şi dea seama că prima oară când va vedea ea nălucile va fi ultima pentru Xhrina. Se străduise să pară fericită şi veselă când venea vorba despre acea iminentă vizită a nălucilor, iar acum, că momentul sosise, nu avusese timp să se gândească pe îndelete ce voia să simtă sau

ce ar trebui să simtă şi era blocată în a simţi pur şi simplu ce simţea - ceea ce era un mister.

Auzise atât de multe de la Xhrina despre Mtepic şi despre năluci, şi toate teoriile despre năluci, căci căpitanul nu era nevoit să lucreze decât o oră şi ceva pe zi pe durata popasului, în timp ce găseau o încărcătură disponibilă. Minţile sin ale Bătrânului Pământ şi ale navei *Ulysses* găsiseră, în cele din urmă, o mică încărcătură, dar nu păreau capabile să dea explicaţii cu privire la conţinutul containerelor, doar că era ceva care nu era imposibil să fie dorit, peste 120 de ani, de către cineva de pe planetele Celui de-al Şaptelea Puls, spre Crucea Sudului şi Sentaru.

Căpitanului nu-i păsase, aşa că nu-i păsase nici lui Sleeth. Marfa puţină însemna că aveau cu atât mai mult loc în cale pentru o încărcătură de U238, uraniu sărăcit, nu pentru putere atomică, precum în vremurile de demult - ar fi putut la fel de bine să ia fân, ovăz şi apă şi ar fi făcut-o, dacă nimic mai dens n-ar fi fost disponibil - ci fiindcă era o rezervă de masă convenabil de densă, care putea fi desfăcută în nuclee şi proiectată afară prin scutul frontal, ca să le croiască un drum prin mediul interstelar. Cu surplusul de masă, puteau să navigheze la 99,7% c, ceea ce însemna aproape treisprezece ani de timp standard la un an de timp comprimat. *Ulysses* avea să devină acum, negreşit, un fel de legendă.

Dar, gândi cu tristeţe Sleeth, *legenda nu se va sfârşi cu căpitanul Xhrina aducând nava Ulysses în portul Summer*, portul spre care se îndreptau de la ultimul lor PPD şi ultima schimbare de traseu, de acum aproximativ un an comprimat.

Xhrina şi Sleeth vorbiseră de multe ori despre năluci, iar Sleeth dorea să le vadă cu Xhrina, dar avea să ducă dorul discuţiilor lor despre ele şi i se părea trist că nu va mai avea cu cine să vorbească despre această primă întâlnire. Însă, pe de altă parte, se părea că Mtepic le văzuse de cinci ori singur şi cine ştia de câte ori le văzuse fără să pomenească despre asta?

Cu toate acestea, Sleeth îşi imaginase mereu că atunci când, în cele din urmă, le va vedea, avea să poată vorbi despre ele cu căpitanul Xhrina. Fusese crescută pe navă şi, din cauza felului în care funcţionaseră programările, fusese pe o navă-şcoală doar şase ani, cam jumătate din perioada obişnuită, aşa că îşi petrecuse multă vreme în preajma Xhrinei, când era tânără, iar mai târziu, şi mai multă vreme îngrijind-o. Xhrina fusese întotdeauna singura ei prietenă adevărată.

Sleeth ştia că îi va duce cumplit dorul, dar nu era de părere că trebuia s-o spună acum, când ochii căpitanului ardeau de bucurie. Odată ajunse în cabina de comandă, fu mai uşor, căci, aşteptând în întuneric, Sleeth putu să dea drumul încetişor lacrimilor.

Totul era întocmai cum auzise, de atâtea ori, povestindu-i-se.

Toate nălucile se apropiară, Xhrina sălta şi se vânzolea de parcă ar fi fost de zece ori mai tânără. Când năluca mică, zveltă, care trebuia să fie Mtepic - dar acum tânăr şi puternic - trecu plutind prin peretele cabinei, pruncul strălucitor ieşi din capul şi din pieptul ei, în doar două clipe, se formă cu totul în aer şi întinse mâinile spre Mtepic, care se năpusti şi o luă în braţe pe Xhrina, cea nou-născută. *Doar câteva secunde, prima dată când am văzut nălucile, şi totul s-a sfârşit*, gândi Sleeth.

Şi, de parcă i-ar fi auzit gândurile, Mtepic, încă legănând incandescentul prunc-nălucă, se întoarse şi îi zâmbi cald, cu înţeles.

Spre uluirea tuturor - până şi spre uluirea nălucii lui Mtepic - năluca-Xhrina, nou-născută, ştirbă, cu ochi mari şi faţa radiind de încântare, în braţele acum tinere şi puternice ale matematicianului-nălucă, îi făcu semn lui Sleeth, luându-şi rămas-bun, într-un fel atât de asemănător cu al oricărui alt copil, încât Sleeth chicoti sonor şi toate nălucile, în afară de Mtepic şi Xhrina, se spulberară, în timp ce stelele începeau să pălească.

Cu un zâmbet larg, Mtepic ridică un deget la buze - *ssst!* -şi Xhrina făcu la fel, şi amândoi îi făcură din nou semn cu mâna, înainte de a dispărea în câmpul de stele care se stinseră după ei, lăsând-o pe Sleeth râzând în întuneric.

ORAŞUL DE LA MAREA URGIEI[45]

— “The Town On Blighted Sea” 2006 —

de A.M. Dellamonica[46]

Traducerea: Laura Bocancios

[45]Originally published in „*Strange Horizons*”, 21/28 August 2006, ed. Susan Marie Groppi, publ. strangehorizons.com. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.
[46]Legal Name: Dellamonica, Alyxandra Margaret.

Absolventă a atelierului de creaţie Clarion West, A.M. DELLAMONICA a publicat povestiri în *Sci Fiction*, *Realms of Fantasy*, *Tesseracts*, *Tomorrow*, *Alternate Generals*, *The Faery Reel*, *Oceans of the Mind* şi altele, iar de curând şi-a lansat primul roman, *Indigo Springs*. Un nou roman, *Blue Magie*, se află în pregătire. Locuieşte în Vancouver, Canada.

În povestirea de faţă, autoarea ne introduce într-o tabără de refugiaţi, unde aceştia sunt ultimii supravieţuitori ai speciei umane, pentru a vedea dacă este adevărat că păcatele părinţilor trebuie ispăşite de copii.

Ruthless înainta cu o dârzenie mută, ţinându-se în umbră în timp ce trecea cu paşi mari printre zgârie-norii districtului Terra. Era vară în emisfera nordică a Kabuvei, cu aerul răcoros şi dens, dar nu îngheţat, şi mirosul greu, de mosc, al mării amintindu-i că aici nu era acasă, că aici nu va fi niciodată acasă. Luna Răsturnată era plină, răspândind atâta lumină de parcă ar fi fost dimineaţă, nu toiul nopţii. Îi ocărî, din mers, strălucirea, apoi îşi zise că se putea şi mai rău. Pe cer ar fi putut să fie şi Luna Nebună.

Ajunsă pe Phoenix Avenue, constată cu uşurare că era singura fiinţă vie de la faţa locului. Turnuri nanoalcătuite se înălţau în jurul ei, monolitice, netede şi identice, mai puţin ca înălţime. Scoţându-şi detectorul-pirat, Ruthless păşi iute, în cerc, în mijlocul intersecţiei pustii, căutând frecvenţele poliţiei. Aparatul înregistra o concentraţie prielnică de semnale, toate săltând în preajma jumătăţii ocupate a coloniei de refugiaţi.

Kabuvienii supraestimaseră numărul de exilaţi umani care aveau să ajungă pe Insula Refugiaţilor. Construiseră zgârie-norii Districtului Terra cu gândul la o cifră de trei milioane de refugiaţi; doar jumătate pe-atâţia scăpaseră efectiv de pe Pământ. Aşadar, calmarii au sigilat partea excedentară de oraş prefabricat, debranşând reţelele de energie şi de apă, blocând drumurile şi lăsând în funcţiune doar câteva dintre camerele de supraveghere.

Potrivit detectorului, aceasta era una dintre zonele de supraveghere moarte - niciun poliţist prin preajmă. Satisfăcută, Ruthless se îndreptă spre acoperitoarea de plastic sfârtecată care sigila intrarea în clădirea din spatele ei. Croindu-şi drum prin spărtură, alergă în susul escalatoarelor care n-au funcţionat niciodată, spre nivelul al şaselea. Acolo, o altă folie sfâşiată marca o uşă, la jumătatea culoarului. Ruthless se strecură până la uşă şi bătu, cu degete înmănuşate.

– Rav?

– Mătuşică?

Glasul lui Raviel era mai stins decât cu o oră în urmă - mai puţin temător, dar mai şocat. Ruthless se aflase în toiul unui val de bufeuri când o sunase, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă şi pe piept pe când panica nepotului ei îi îngheţa inima.

Mătuşică. Se întreba când îi spusese ultima oară aşa. Înainte de Exil?

– Deschide, Rav.

Uşa se dădu la o parte în hopuri, acţionată de muşchi în loc de hidraulică. Ruthless nu-l ajută, nu atinse nimic, deşi îşi pusese mănuşi şi se pulverizase din cap până-n picioare înainte de a ieşi din apartament.

Cuprinse totul cu o singură privire: sângele, cadavrele - unul uman, femeiesc, unul de calmar, bărbătesc - mirosul de vomă şi, foarte important, lipsa unei ameninţări imediate. Odată parametrii crizei stabiliţi, se concentră asupra lui Rav. Palid, cu ochii adânciţi în orbite, fiul fratelui ei duhnea a vomă şi sângera uşor dintr-o rană de deasupra claviculei. Mai lipsiseră câţiva milimetri şi kabuvianul i-ar fi tăiat beregata. Ruthless numără o duzină de vânătăi şi iritaţii, toate minore.

Părul blond-alburiu al lui Rav era mânjit de cerneală şi alte fluide neomeneşti. Braţul drept îi era înmănuşat în sânge de kabu, negru din vârful degetelor până la umăr.

– Presupun că vrei să mă predau, spuse el, iar Ruthless fu străfulgerată de amintirea tatălui lui având o expresie similară. *Se străduieşte să fie curajos*, gândi ea, *întocmai ca Matt înainte de bătălia de la Las Vegas*. Ar fi mai uşor dacă ai veni cu mine, mătuşică. Poţi? Când Ruthless nu răspunse, el adăugă, înghiţind un nod: Pot suna acum, dacă...

– Nu, dragule. Ruthless îşi scutură capul. Nu sunăm.

Faţa palidă a lui Rav se îmbujoră şi ochii i se umplură de lacrimi. Întinse mâinile, dar Ruthless îl opri, cu un gest.

– Poţi să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– S-sigur.

Ruthless indică femeia moartă.

– Calmarul a ucis-o?

– Da, răspunse el.

– Pe el tu l-ai omorât?

O lentă încuviinţare.

– Îl cunoşti pe vreunul?

– Nu.

– Deloc?

Cu faţa lungindu-se, Rav arătă către femeie.

– E un stimul din zonă. Vine uneori la Rialto, dar...

– Dar n-aţi vorbit niciodată.

– Doar... Mimă ruperea unui bilet: Vizionare plăcută, madam.

– În regulă.

– Îi place... îi plăceau filmele mute. Mereu venea să-l vadă pe Buster Keaton.

– În regulă, Rav. I-ai urmărit fiindcă...

– Fac un documentar despre traficul senzorial.

– Ce faci? Nu se mai pricepea să-şi ascundă sentimentele la fel de bine ca odinioară - tonul ei îl făcu pe Rav să tresară. Un docu... ai adus cu tine aparatură de înregistrare?

Rav arătă către o bulină de dimensiunea unui nasture de pe tavan.

– Acela este un aparat de filmat?

– Ultimul model. Muscă-pe-perete i se spune.

Râse, fără voioşie.

Obiectul era lipit de perete, la o distanţă prudentă de scena măcelului. Era prea mic ca să fie altfel decât cu rază mică de acţiune. Rotindu-şi privirea prin încăpere, Ruthless văzu un receptor aşezat pe rucsacul albastru pe care i-l dăruise lui Rav la ultima sa zi de naştere.

– Iisuse, Rav, ai filmat crimele?

– L-am oprit după.

– Acum e oprit?

Vorbele sunară ca un mârâit.

Capul lui Rav ţâşni în sus.

– Da. E închis. Nu eşti filmată, jur.

– Unde sunt înregistrate datele?

– În baza mea de date de acasă.

– Ai transmis?

– Mda, folosind protocoalele de codare ale mamei.

Ruthless trase încet aer în piept. Elva se pricepea la treburile ei, datele erau, pesemne, în siguranţă.

Rav îşi duse la faţă o mână tremurătoare, mânjită de sânge, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea părul la o parte. La atingere, şi-o retrase, holbându-se la palma înnegrită.

– I se vârâse cu totul pe gât. Se sufoca. N-am putut...

– A trebuit s-o ajuţi.

– L-am înhăţat... sau el m-a înhăţat pe mine. Se sufoca, toate braţele alea...

Ruthless clătină din cap, amintindu-şi foarte bine cum era să te lupţi cu un calmar înfuriat. Erau mai mari, iar tentaculele îi făceau să pară mai puternici decât erau. Fără a mai pune la socoteală că erau alunecoşi şi rapizi.

– Am auzit-o pe mama, odată, spunându-le băieţilor de la pază că ţi-ai vârât mâna în gura unui calmar, cândva, într-un război.

– Am prins ideea, spuse Ruthless, contemplând cadavrele. Pete, dovezi genetice. E mult de curăţat pe-aici.

– Zicea că ai săpat până la creier cu degetele..., continuă Rav, venindu-i să vomite când îşi privi braţul învelit în sânge.

– Ai făcut ceea ce trebuia, Rav.

În mod normal, Ruthless s-ar fi enervat pe Elva că l-a lăsat pe puşti să audă aşa ceva. Dar pentru că, după toate aparenţele, asta îi salvase pielea, binecuvântă în tăcere indiscreţia cumnatei sale.

– Ceea ce trebuia?

Ruthless clătină din cap, cu gândul tot la curăţenie.

– Ai reuşit să ajungi acasă de la terenul de joacă, asta e tot ce contează.

– Terenul de joacă? repetă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Ah... o, scuze. Limbaj de război. Înseamnă...

– Ştiu că e limbaj de război.

– Înseamnă că n-ai murit.

– Niciodată n-ai mai... sună de parcă ai fi atât de bătrână!

– Preistorică. Privi din nou scena. Trebuie să-ţi adunăm jucăriile, aşa am zice despre asta.

Rav se înfiora.

– Dacă am făcut ceea ce trebuia şi înregistrarea o dovedeşte, de ce să nu anunţăm?

Ruthless scutură din cap.

– Ce trebuia sau nu, calmarii tot s-ar putea să te înece. Ai ucis unul de-al lor, doar un pui, după cum arată...

– E un criminal!

– Asta le va stârni vechi amintiri. Chestii despre război la care kabuvienilor nu le place să se gândească.

– E un păcat de moarte, acum, să-i faci să-şi amintească?

– S-ar putea să fie altfel într-o bună zi, dacă nu cumva ne întoarcem înainte pe Terra. Dar schimbarea cere timp şi martiri, Rav, şi nu ai să fii tu sacrificat, doar pentru că ai încercat să salvezi o biată viaţă de stimul. Ne-am înţeles?

Tremurând, Rav clătină aprobator din cap.

– Aşa. Vreau să scoţi cuva de hidratare a calmarului.

– Ce?

– Trebuie să aibă o cuvă. Să-i ţină pielea umedă.

Ruthless îi arătă, iar el scoase, pe bâjbâite, canistra de metal din calota lipsită de vlagă, în formă de clopot, a senzitivului mort.

– Ţine-o în aşa fel încât să văd regulatoarele... bun. Îţi ajunge să te speli.

– Să intru sub duş?

– Nu! Dacă genele tale ajung în canalizare, s-a terminat. Scote-ţi hainele în colţul ăla şi foloseşte-i rezerva de apă ca să te stropeşti.

– Am să umplu podeaua de sânge şi murdărie.

– Nu-i nimic. Deocamdată, doar fă-te prezentabil.

În timp ce Rav se spălă, Ruthless îşi desfăcu pelerina pe podeaua coridorului, aşternând o varietate de pulverizatoare şi alte obiecte nanotehnice pe care le adunase în anii de la Exil încoace. Îi luase timp să-şi facă legături într-un laborator medico-legal kabuvian. Se întrebase uneori dacă nu îşi irosea banii. Cu siguranţă, avea să fie în drum spre casă, spre Terra, înainte de a avea nevoie de vreuna dintre aceste jucării.

Dar lunile de la Incident - nimeni din cei care reuşiseră să ajungă în Districtul Terra nu-i spunea pe nume, înfrângere - se lungiseră, devenind ani, şaptesprezece acum.

– Ă... făcu Rav, scuturându-şi picături din păru-i alb şi moale.

– Curat?

Rav clătină din cap, roşind furios, cu o mână proaspăt spălată, căuş peste părţile ruşinoase.

Ruthless pulveriza nanosoli pe un prosop şi i-l întinse peste prag.

– Ţine, şterge-te. Aşa. Acum aşază prosopul pe podea, ca pe un preş şi calcă pe el de câteva ori. Ai tălpile uscate?

– Mda.

– Lasă prosopul, calcă peste tentaculul ăla şi vino afară pe culoar.

Gol, nepotul ei arăta tânăr şi vulnerabil. Când păşi în afara scenei crimei, Ruthless îl apucă de umăr cu mâna înmănuşată, simţind cum presiunea din piept i se domoleşte la atingere.

– Va fi bine, dragule.

Înghiţind în sec, Rav o aprobă.

– Să ne ocupăm de rana aia.

Marginile tăieturii din piept erau deja roşii - saliva de kabu era cunoscută ca fiind infecţioasă. Ruthless o şterse cu o feşă cu antibiotic şi îi injecta două imunostimulente. La urmă, aplică un strat subţire de mixtură de piele, întinzând preparatul până când tăietura rămase ascunsă.

– Va trebui să-l reîmprospătez în fiecare zi, timp de cel puţin o săptămână. Nu vrem să se cicatrizeze: e prea evident că e o muşcătură de cioc. Între timp, vei purta salopetă cu guler înalt, ca nimeni să n-o vadă. Nimeni nu va vedea asta, Rav, pricepi?

– În regulă.

– Te culci cu cineva?

– Nu.

– Te culci?

– Nu.

Rav se împurpură până-n vârful picioarelor.

– Bine, să nu începi până nu te vindeci.

Apoi Ruthless îi pulverizã o ceaţă subţire pe trup, în sus şi în jos. Formând picături pe piele, aceasta se dispersă repede, întinzându-se ca uleiul.

– Asta va dispărea într-o zi, două.

– Gâdilă.

– Devorează toate celulele de piele moartă pe care s-ar putea să le lepezi, fire de păr, transpiraţie, lacrimi, sânge - orice care ar putea să lase o urmă. L-au creat laboratoarele medico-legale ale calmarilor, ca anchetatorii lor să nu contamineze scenele crimelor. Nu că ar vărsa lacrimi, fireşte, aceasta este o variantă pe care au creat-o pentru munca alături de poliţişti umani...

Aşa cum sperase, flecăreala îl linişti, glasul ei dezinvolt domolindu-i nervii şi stânjeneala goliciunii.

– De unde ai pulverizatorul?

– De pe piaţa neagră a laboratoarelor din Canada Mică, răspunse ea, întinzându-i salopeta. Ţine, îmbracă-te. Ai grijă la marginile pielii sintetice de pe pieptul tău.

Rav luă hainele cu vizibilă uşurare.

– Ţii pur şi simplu prin preajmă chestii de acoperit crime?

– Ca măsură de precauţie.

– Pentru ce? Toată lumea de aici a luptat alături de kabuvieni. De ce ar avea nevoie cineva să ascundă o...

– Crimă justificabilă?

Rav înghiţi.

– Ai fost poliţistă. Ai rezolvat asemenea cazuri.

– Iar acum lucrez într-o fabrică de umbrele. Ascultă, dragule. Ai încercat să salvezi fata. Un gest frumos... iar să omori calmarul a fost cât se poate de corect.

– M-ai acoperi şi dacă l-aş fi asasinat. Dacă n-aş fi nepotul tău, aş intra la apă.

– Sigur. Presupun că e adevărat.

– Aşa că, zău, chiar nu contează dacă am făcut ce trebuia sau nu.

– Acum ai să te apuci să omori calmari din distracţie?

Rav îi aruncă o privire mânioasă.

– N-a fost distractiv.

– Nu încerc să te jignesc, Rav. Ştiu că furia te face să te simţi mai bine decât teama sau groaza.

– Nu-mi spune mie ce simt!

– Poţi să ţipi la mine mai târziu, dacă simţi nevoia, cât vrei, când vrei, despre orice crezi că am greşit.

– Asta nu-i...

Ea îl întrerupse.

– Va trebui să ţipi la mine, pentru că, atât cât vom fi pe Kabuva, nu vei pomeni nimănui despre ceea ce s-a întâmplat aici. Niciodată, Rav.

Cu o smucitură, băiatul îşi trase salopeta peste umeri, întinzând materialul, cu mâinile tremurând.

– Acum trebuie să scăpăm de dovezi. Aşadar, te întreb: ai nevoie de un calmant sau faci faţă?

Rav se încruntă, nedumerit, iar ea ridică o bucată de pânză.

– N-am nevoie de leacuri, spuse el.

– Bun. Pune-ţi pelerina mea şi nu uita să stai cu faţa în jos, în caz că există aparate fixe de filmat.

– Plecăm? Dar sângele meu şi cadavrele...

– Ne întoarcem şi scăpăm de toate.

– Cum? Toate... dovezile astea.
– Le spulberăm, spuse ea, şi faţa lui Rav deveni atât de stoarsă încât ar fi putut la fel de bine să-l tranchilizeze. Cu capul plecat, îşi târşâi picioarele după ea, de-a lungul coridorului.

Kabuvienii se interesaseră de războiul civil al Terrei încă de la început, aruncând tehnologii, ajutor medical şi, în cele din urmă, chiar şi soldaţi, în lupta globală a Armatei Democratice împotriva fasciştilor Prieteni ai Eliberării. Până la sfârşit, i-a costat pe senzitivii extratereştri o avere incomensurabilă, pe lângă vieţile a peste un milion de tineri calmari... un milion, vasăzică, fără a pune la socoteală recruţii care s-au întors acasă vii, dar la fel de devastaţi, trupeşte şi sufleteşte, ca tovarăşii lor de alge spulberaţi.
Prietenii - Demonii, cum îi numiseră duşmanii lor - aveau şi ei sprijinitori din afară. În decursul a şaptezeci de ani chinuitori, ei şi aliaţii lor au zdrobit alianţa Calmari-Democraţi. Demonii au devorat lumea, însângerând kilometru cu kilometru, începând din Asia şi sfârşind cu America de Nord.
Cea mai teribilă armă a războiului a fost praful, un agent nanotehnologic care lua totul în calea sa, moleculă cu moleculă. La fel de folositor pentru ţintele structurale sau ca armă anti-personal, praful îşi nimicea victimele. Loviturile directe nu lăsau nicio urmă. Nimic de îngropat, nici urmă de ADN, doar câmpuri de luptă ciudat de sterile - cratere suprapuse pline de pulbere fină, de culoarea ruginii, având uneori la margini bucăţi de trupuri. Braţe, picioare şi capete, de obicei: erau extremităţile care scăpau cel mai adesea din perimetrul rafalei.
Copil al Incidentului, Rav crescuse cu spaimă doar la ideea de praf. Era sperietoarea generaţiei lui: *Culcă-te*, *copile*, *altfel vin Demonii şi te prăfuiesc*.
Acea ameninţare nu-l oprise să-şi sâcâie mama şi mătuşa să-i spună poveşti de război: fascinaţia lui pentru trecut era morbidă şi insaţiabilă. *Poate că acum asta se va schimba*, gândi Ruthless, în ciuda fiorului de vinovăţie în faţa propriului egoism.
Sosiră la Rialto imediat după miezul nopţii, furişându-se pe o uşă lăturalnică.
– Du-te şi pune-ţi o salopetă pe măsura ta. Adu-o înapoi pe cea de pe tine, spuse Ruthless.
– În regulă.
– Înainte să te duci sus, dă-mi acces la baza ta de date.
– E amprentată digital.
– Autentifîcă-te şi dă-mi acces, insistă ea, înghiontindu-l spre un terminal.
– Ce-ai de gând să faci?
– Să şterg înregistrarea şi tot ce e legat de ea.
– Fac eu asta mai târziu.
– Tu doar adu-ţi hainele.
– Bine.
După ce-şi scană degetul mare şi-şi introduse parola, Rav dispăru pe scări în sus, spre camera lui.
Ruthless găsi destul de uşor directorul respectiv: era ticsit de înregistrări video. Înregistrări cu stimuli - femei şi bărbaţi, în salopete cu bretele, furişându-se în holuri de clădiri. Maşini cu şoferi umani, înaintând încet,

pentru a permite calmarilor care călătoreau în bazinul de apă din spate să-şi întindă tentaculele, gustând marfa oferită. Înregistrări cu contacte fugare - un calmar bătrân cu două tentacule arse, îndepărtând încet o mască de femeie, atingându-i delicat buzele şi colţurile ochilor. Un mascul uman conducând delicat un tentacul peste propriul mădular, în timp ce înghiţea un fel de fiertură care-l făcea să năduşească abundent.

Acelaşi bărbat apărea şi în următoarea înregistrare: mişca un tentacul în interiorul şi în jurul urechii sale. Şi într-o alta: îşi punea un aparat de respirat care îi permitea unui client să-i sondeze gâtul, fără să-l sufoce.

Orbi ca nişte pisoi, kabuvienii se orientau, între ei, după gust: examinau şi sugeau cu înfocare. Oamenii care aveau de-a face cu ei purtau salopete care le sigilau organele genitale şi măşti ca să-şi protejeze feţele. Calmarii trebuiau să se mulţumească cu mirosul şi gustul tălpilor, palmelor şi axilelor umane, o prohibiţie care funcţiona aproape la fel de bine ca oricare alt tabu.

Ruthless nu dădea niciodată ochii cu kabuvienii, în viaţa de zi cu zi, dacă putea să evite asta. Măştile îi provocau claustrofobie. Şi, chiar după atâţia ani, era ceva în amintirea unui tentacul atârnând peste încheietura ei, a unor mici ventuze gustându-i palma, care îi întorcea stomacul pe dos.

Ajunse la cea mai recentă înregistrare. Începea cu perechea pe care o văzuse moartă în apartament, sosind în clădirea de pe Phoenix Street. Când maşina plecă, femeia ridică ochii, doar o secundă, privind în sus, în lumina verzuie a Lunii Berbeleac.

Urmându-i înăuntru, camera de filmat se înclina şi oscila, căutând un unghi bun. Când unghiul se fixă, femeia era deja dezbrăcată, sprijinindu-se cu spatele de un perete, astfel încât calmarul să-i poată adulmeca diferitele zone de mirosit.

De ce l-a interesat asta pe Rav? se întrebă Ruthless, cuprinsă de greaţă în timp ce tentaculele explorau trupul femeii, atingându-i urechile, colţurile ochilor şi la un moment dat, explorându-i vaginul şi anusul. După aceea totul merse repede: calmarul scoase brusc limba, împingând cu o forţă brutală, înainte de a-şi strecura un alt tentacul în gâtul femeii.

Când femeia începu să se sufoce, Rav năvăli înăuntru.

O furie de ursoaică o cuprinse pe Ruthless când nepotul ei şi calmarul se încleştară, când ciocul calmarului sfârtecă pieptul lui Rav şi văzu sângele ţâşnind. Rav îşi vârî braţul în gura calmarului, săpând în căutarea palatului vulnerabil al senzitivului. Cu o mişcare convulsivă, străpunse carnea gelatinoasă, storcându-i creierul. Calmarul se zbătu, rămânând apoi fără vlagă.

Retrăgându-se, Rav se târî spre femeie, scoţându-i din gâtlej un tentacul însângerat. Îi verifică pulsul, începu resuscitarea cardiacă. *Bun băiat*, gândi Ruthless, accelerând înregistrarea. Rav încercă resuscitarea din răsputeri, înainte de a se prăbuşi, chircindu-se într-o baltă de sânge negru, vomitând şi plângând. Trecu o vreme până când îşi reveni şi opri aparatul de filmat.

Ruthless şterse fişierele şi scotoci prin baza de date, căutând copii. Înregistrările vechi aveau copii de siguranţă, dar nu aceasta, cea mai nouă. Uşurată, distruse backup-urile, căută câteva dintre cele mai agresive programe de securitate ale Elvei şi le porni pentru a descompune fiecare urmă a datelor şterse.

Apoi, străbătând culoarul cu paşi repezi, aruncă o privire în sala de cinema.

Cumnata ei venise în Districtul Terra îmbrăcată în salopeta de rigoare şi nimic altceva. În cele două valize permise fiecărui exilat - şi într-una de-a lui Rav - Elva îndesase filme, cu sutele, ecranizări de succes şi filme de artă, desene animate şi filme clasice, orice documente de divertisment pe care a putut pune mâna. Coborâse direct din navă şi ceruse să viziteze biroul de autorizări. În decurs de o zi, avea un permis de funcţionare, control unic asupra unei săli mari de cinematograf şi un apartament imens, ataşat stabilimentului ei. A început să ruleze filme zi şi noapte... şi oamenii veneau.

Într-o săptămână pe Kabuva, Elva îşi procurase toate bunurile de primă necesitate la care renunţase: haine, obiecte de bucătărie, cărţi. Loviţi de şocul cultural, deposedaţi, oamenii refugiaţi se bucurau de orice crâmpei de acasă.

În prezent, afacerea funcţiona exclusiv cu bani lichizi. Ca întotdeauna, cinematograful era ticsit, cu fiecare dintre cele două sute de locuri ocupate şi un şir de oameni cu dor de casă, majoritatea de vârsta lui Ruthless, aşteptând să intre. Vizionau o veche producţie Bollywood - *Mangal Pandey*, probabil. Mulţi erau cu gura căscată, în transă. Unii mormăiau, citind subtitrările în limba engleză.

Ruthless îşi îngădui să arunce o privire spre ecran, o singură, otrăvitoare imagine cu cai şi deşert şi cunoscutul cer al Terrei. Apoi intră tiptil în biroul Elvei. Cu puţin vicleşug şi unul dintre spray-urile ei, reuşi să spargă încuietoarea seifului, şterpelind un teanc de bilete de cinema.

– Ce faci aici? Glasul Elvei o trezi la realitate. Unde e Rav?

Elva era o femeie bogată, după standardele taberei de refugiaţi, dar anii de greutăţi de dinaintea Exilului o făcuseră cumpătată. Purta cea mai simplă salopetă gri şi o pereche de ghete vechi de piele. Avea părul tuns periuţă, cu ţepi roşii şi argintii care nu reuşeau să-i ascundă cu totul cicatricea de pe o parte a capului. Făcea provizii de hrană şi de medicamente, după spusele lui Rav, pentru ziua când vor merge acasă.

Ochii ei erau două smaralde - tăioşi, verzi, ostili. Ruthless şi Elva se jucaseră împreună pe o mulţime de câmpuri de luptă, dar nu fuseseră niciodată prietene cu adevărat.

– Rav e sus, răspunse Ruthless, iar când Elva făcu o mişcare în direcţia aceea, adăugă: Lasă-l în pace.

– Cu ce drept îmi spui tu mie ce pot să fac în propria casă?

– Scuze.

– Se simte bine?

– În general.

– Are necazuri?

– Nu va mai avea în scurt timp.

– Care-i jocul?

– N-ai vrea să-ţi spun.

Elva aruncă o privire spre draperia sălii de cinema.

– Dacă-ţi chemi paznicii să mă scoată din joc...

– Crezi că sunt aşa de proastă să te bruschez, Ruthless?

– Cred că vom vedea, răspunse ea, cu amabilitate, dar Elva nu se clinti. Dacă apelase la dulăii ei, n-avea de gând să dea înapoi.

– Întoarce-te la treabă, Elva. Comportă-te normal. Rav va fi acasă până în zori.

– Asta-i tot? Vii aici, mă sperii de moarte, mă jefuieşti şi n-ai de gând să-mi spui?

– N-ai să mai întrebi, spuse Ruthless. Nu aici. Nu-l întreba nici pe el.

– Rahat!

– Ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă te-ai preface că nu ştii că a ieşit. Spune tuturor celor care te întreabă că a fost acasă toată noaptea.

– În ce naiba l-ai băgat?

– Dacă nu faci aşa cum îţi spun, Elva, o să vină calmarii să-l ia. Dacă nu faci aşa cum îţi spun, o să-l înece calmarii. Îmi eşti rudă, Elva, dar el e sânge din sângele meu. Dacă pomeneşti în faţa lui sau a oricui altcuiva despre seara asta, dacă dai poliţiei motiv să tragă cu urechea, dacă îl omori pe fiul fratelui meu, am să spun în tot oraşul că ai lucrat pentru Demoni.

– Niciodată n-am...

– Gloatele nu se sinchisesc de adevăr, Elva. Eşti femeie, eşti bogată şi eşti nesuferită. Nu eşti iubită şi ştii asta. Acum întoarce-te la treabă, înainte ca puştiul tău să coboare şi să ne vadă certându-ne.

– Eu nu mă cert.

– Ascultă, o să fie bine, spuse ea şi Elva o lovi cu pumnul în gură.

Ruthless dădu cu spatele de birou. Uitase de temperamentul ei impulsiv.

– Să nu mă ameninţi, Ruthie. E copilul meu. Crezi că şantajul...

– E grav, bine? Are necazuri şi e grav.

Simţea gust de sânge în gură şi, în treacăt, se imagină lovind înapoi. Trecuseră ani de când nu se mai încăieraseră, atât de mulţi încât aproape că-şi putea imagina că ar fi amuzant. În schimb, zise:

– N-ar fi trebuit să spun asta. E copilul tău. Vei păstra tăcerea. Ştiu.

Pe scări se auzi un pas uşor:

– Mătuşică?

Elva se repezi spre ochii ei, cu dosul unui pumn încleştat.

– Să nu pierzi. Oricare ar fi jocul...

– Nu pierd niciodată.

Cu bărbia tremurând, o ocoli pe Elva, strecurându-se înapoi pe culoar.

– Ruthless?

O şoaptă răguşită.

– Doar Ruth, Rav, oftă ea. Bine?

– Sângerezi.

– Unul dintre bătăuşii mamei tale m-a luat drept intrus.

– Şi mai e în viaţă?

Gluma, rostită cu glas tremurător, nu fu gustată.

– Dintr-odată, să ucizi parcă nu mai e aşa de amuzant, ce zici, puştiule?

– Aşadar, ce urmează?

Chiar aşa, ce? Elva avea nevoie de timp să se calmeze, iar Rav era prea agitat ca să fie lăsat acolo. Şi, oricum, intrase în joc, nu-i aşa? Regula numărul 1 a clubului: Adună-ţi propriile jucării.

Îl conduse către o alee, recunoscătoare să vadă că se lăsa ceaţa.

– Hai să vorbim despre modurile în care oamenii sunt prinşi.

– În regulă.

– Dau telefoane şi fac tranzacţii bancare mari în preajma momentului crimei.

– Eu te-am sunat pe tine.

– Vom ticlui o poveste pentru asta. Se destăinuie iubitei sau terapeutului, la zece ani după eveniment; apoi iubita sau terapeutul spune cuiva, care spune altcuiva şi secretul ajunge, în cele din urmă, la poliţişti. Scriu despre asta în jurnalul lor. Nu mai au încredere în colegii lor de joacă...

– Colegi de joacă?

– Conspiratori.

– Eu am fost de unul singur, Ruth... Ruth.

– Rav. Îi prinse privirea: Acum pot să intru şi eu pentru asta la apă, întocmai ca tine.

Rav păli.

– Haide, suntem contra cronometru.

Prinseră un tren de mare viteză spre cartierul unde locuia ea, călătorind în tăcere spre Beijing Avenue. Printre clădiri, vedeau întinderea neagră a oceanului al cărui nume kabuvian, Vinvalomm, însemna Marea Urgiei. La mal, apa era ascunsă de nori de ceaţă, care se ridicau. Siluetele umbroase ale culegătorilor de crustacee, oameni şi calmari deopotrivă, se mişcau ca nişte fantome de-a lungul plajelor albăstrite.

Trecând printr-o piaţă puternic iluminată, Rav şi Ruthless priviră calmarii veniţi să cumpere delicatese pământene: germeni de fasole, burtă de vită, mătase. Cartierele de cumpărături ca acesta erau în general deschise noaptea, când sorii calmarilor nu le puteau usca sau arde pielea delicată.

În mijlocul vacarmului pieţei, Rav îi şopti în ureche:

– Pot să te întreb ceva?

Ruthless aruncă o privire către detectorul ei şi clătină aprobator din cap:

– Poţi să întrebi.

– N-ai făcut parte dintre Demoni. Ai luptat împotriva Demonilor, nu-i aşa, întocmai cum luptau kabuvienii?

– Da.

– Cum se face atunci că ai sfârşit...

– Prin a omorî calmari cu mâinile goale?

Rav clătină din cap.

– Nu-i cazul să ştii...

– Te rog!

Nu, gândi ea, iar când deschise gura să vorbească, trupul întreg i se opuse şi maxilarul îi rămase înţepenit.

– Calmarii aveau nevoie de spioni. Prototipuri loiale, care să se alăture Demonilor şi să raporteze despre ceea ce pun ei la cale. Tatăl tău fusese luat prizonier. M-am gândit că aş putea să-l caut şi să adun informaţii în acelaşi timp.

– Te-ai dat drept infiltrat?

– Exact.

– Ai luptat cu ei? Vreau să spun, de partea lor?

– Da, am ucis prototipuri, am spulberat calmari.

– Cum au putut kabuvienii să aibă încredere în tine, după asta?

– N-aveam nicio problemă, atât timp cât urmam două reguli: dădeam rezultate şi nu omoram decât recruţi, niciodată ofiţeri.

Rav se împiedică de o femeie care ducea un calup de carne de peşte îngheţată - puţini oameni îşi puteau permite să cumpere vită sau oricare dintre celelalte feluri de carne de pe Terra, pe care acum le creşteau ca delicatese pentru calmari.

Ruthless nu-şi putu stăpâni râsul.

– Eşti şocat?

Rav îşi înnodă degetele într-un gest religios calmaresc, simbolul reverenţei.

– Filozofie kabu: sfinţenia vieţii acvatice...

– Au condamnat la moarte un milion de pui de-ai lor. Se simţi sufocată de amărăciune: era întotdeauna o greşeală să discuţi asta cu copiii. Cuvintele îi ţâşniră în jeturi, ca sângele. Le e uşor să facă pe evlavioşii acum. Au trecut câţiva ani, aşadar ei cred... Rav? Te simţi bine?

Îşi apăsase un pumn pe piept, chiar în jurul muşcăturii.

– Mă doare puţin, atâta tot. Ai vrut vreodată să rămâi? Cu Demonii?

Ruth scutură din cap.

– Era un sentiment plăcut, uneori, să joc în echipa câştigătoare, dar erau cu adevărat nişte ticăloşi.

– L-ai găsit pe tata?

– Murise, răspunse ea, pregătindu-se pentru inevitabila avalanşă de întrebări despre asta.

În schimb, Rav părea cufundat în gânduri.

– De-asta a trebuit să părăsim Terra, fiindcă ai trădat Demonii?

Şi fiindcă plutonul Ehei a ucis cu miile, *inclusiv un prinţ rus*, *cu o armă nucleară bună*, *de modă veche*, *într-o dimineaţă însorită*, *la Chicago*. Dar Ruth clătină afirmativ din cap:

– Demonii ne-ar fi omorât pe toţi de îndată ce ar fi preluat conducerea.

De la piaţă, urcară o scară rulantă de serviciu, patru sute de niveluri, ieşind în creierul unui centru de asistenţă tehnică a clădirilor, care controla patru cvartale ale oraşului. Acolo, printre monitoare şi compresoare, găsiră un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu faţa albă ca laptele. Un uriaş cu păr lung, auriu şi alb, cu salopeta atât de uzată încât pielea i se întrezărea prin ea, în dreptul genunchilor.

– El e Cope, făcu Ruthless prezentările. Cope, nepotul meu Rav.

– Numele e prescurtarea de la Copenhaga.

Bărbatul întinse o mână soioasă şi Rav o strânse cu băgare de seamă.

– Copenhaga, ca gustarea?

– Ca oraşul, zise Cope tăios.

– Unde... începu Rav, dar Ruthless îl întrerupse, înainte ca băiatul să agraveze situaţia.

– Cope, am nevoie de grenade. Două, dacă se poate, trei, cu diametru de dispersie de treizeci, cu ceas.

Ochii albaştri scânteiară.

– Unde-i terenul de joacă?

– Districtul. Dacă merge bine, n-ar trebui să moară nimeni.

– Mmmm, făcu el placid. Pe cheltuiala mea?

Ruthless scoase teancul pe care îl luase din seiful Elvei.

– Bilete la film.

Cope îşi trecu degetele prin mica avuţie.

– Aş putea face rost doar de două grenade. Poţi aştepta?

– Nu.
– Mă gândeam eu.
Vârând biletele la cingătoarea salopetei sale, Cope deschise un panou de sub monitorul HVAC. Scoase o pernuţă aurie, brodată, şi o introduse într-o pungă lucioasă de plastic.
– Ceasurile sunt conectate.
– Mersi.
– Ai nevoie de ajutor?
– E mai mult decât suficient.
Bărbatul îi aruncă o privire uşor lacomă înainte de a se întoarce la treabă.
– Ai grijă la joacă, atunci!
Ruthless îl conduse pe Rav înapoi spre alee, arătând în ochii tuturor ca o mamă care-şi scotea fiul la cumpărături nocturne. Numai că...
– Nu te mai uita la pernă de parcă ar fi o bombă, fu nevoită, în cele din urmă, să şuiere.
– Dar este o...
– Rav! îl avertiză ea.
– Pur şi simplu avea asta la îndemână?
– L-am prevenit după ce ai sunat.
– Parcă ziceai că telefoanele pot să divulge...
– Cine a zis că am sunat?
– O!
Rav părea derutat. Ruthless nu se osteni să-i dea explicaţii.
Întorşi la marginea Districtului, se strecurară prin gard, îndreptându-se spre locul crimei. Mai erau vreo două ore până în zori şi se făcuse mai frig acum. În timp ce urcau escalatoarele, Ruthless îl văzu pe Rav încercând să-i imite mersul, paşii neauziţi. La fiecare al treilea sau al patrulea pas, reuşea.
Detectorul îi bâzâi la şold. Îl trase pe Rav lângă ea, pulverizând peste amândoi un abur de răcire şi ducând un deget la buze. *Un dispozitiv mobil de supraveghere*, se rugă ea, *o razie întâmplătoare*, Spray-ul avea să-l împiedice să le detecteze căldura trupurilor... dacă nu căuta prea aproape.
Rav tremura, vizibil stresat şi extenuat. Era doar un adolescent fugar... Ruthless îşi amintea senzaţia.
Detectorul bâzâi din nou: erau liberi.
– Pot să te întreb ceva? şopti ea, dându-i drumul.
– Sigur.
– De ce cercetai stimulii? Dintre toate lucrurile despre Exil...
– Nu crezi că oamenii de acasă vor voi să ştie? făcu el, pe un ton ironic.
– Vor fi interesaţi de orice s-a întâmplat aici. De ce tocmai calmari perverşi?
Rav ridică din umeri.
– Ca să fac ceva? Să scot problema la lumină?
– Haide, poliţaiul s-a dus, zise ea.
Rav îşi ocupă locul în urma ei.
– Ştiai că stimulii dispar?
– Posibil.
– Şi că nimeni nu face nimic?
– Spui că voiai să demaşti calmarul pe care l-ai ucis?

– Nu! Este... Pe Terra, dacă problemele erau dezvăluite, dacă ajungeau la ştiri, oamenii se ocupau de ele.

– Te-ai uitat la prea multe filme de-ale mamei tale.

– Ruthless, calmarii perverşi...

– Nu-i poţi opri. E ca orice altă ciudăţenie. Vor exista mereu calmari care vor dori să ne guste. E un dat al firii. Până când plecăm acasă...

Rav o apucă de mână, înjurând în kabuviană.

– Ce-i?

– Nu ne întoarcem pe Terra.

– Ba bineînţeles că da!

Acum erau pe culoar. Duhoarea de moarte şi vomă umană ţâşni din întuneric, perfidă, să-i întâmpine. Rav avea chipul răvăşit.

– Mătuşica, tu nu eşti una dintre fosilele alea nătânge care stau toată ziua în cinematograful mamei, declamând toate replicile filmelor vechi.

– Şi?

– Visezi la timpul reîntoarcerii? Nu e bine. Nu ne vom întoarce niciodată pe Terra.

– Rav, domnia Demonilor nu poate dura o veşnicie.

– De ce?

– Fiindcă e... Nesiguranţa puse stăpânire pe ea. Sunt... Rav, ei sunt băieţii răi.

– Dar cum rămâne cu ce se întâmplă acum şi aici? Dacă cineva face vâlvă în legătură cu stimulii...

– Ba ne ducem acasă, spuse ea.

Era furioasă pe el, nepoţelul ei perfect, care însemna pentru ea mai mult decât întregul univers. Chiar şi acum, simţea o durere în piept - stranie, dulce - la vederea lui, la sentimentul posesiv, protector. Copilul fratelui ei.

Dintr-odată, îi venea să-i rupă gâtul.

– Casa mea e aici, spuse Rav. Nu vreau să fie teren de vânătoare pentru senzitivi perverşi.

Ruthless trecu valvârtej pe lângă el, spre uşa apartamentului, consolându-se cu deplinătatea dezastrului dinăuntru. Două cadavre. Dovezi peste tot. O treabă care trebuia dusă la bun sfârşit.

– Ajută-mă să deschid asta, Rav.

Deşertară perna, răspândind un nor de pene sintetice prin tot culoarul. Înăuntru, două cutii, fiecare de dimensiunea şi culoarea unei cărămizi, cu butoane şi ecran rabatabil.

Ruthless o programă pe una la treizeci de minute şi i-o înmâna lui Rav.

– Du-te înăuntru. Ascunde asta bine sub calmar.

– N-o să vaporizeze tot, indiferent unde o pun?

– Nu vreau să fie la vedere.

Ruthless nu-i explică, dar asta era în eventualitatea că sosea cineva înainte de explozie. Grenadele erau uşor de dezamorsat.

Cea de-a doua încărcătură era pentru intrarea în clădire, în caz că vreunul dintre ei lăsase amprente sau alte urme, când intraseră şi când ieşiseră. Alergară jos, Rav urmărind strada în timp ce Ruthless aşeza a doua grenadă lângă un pilon.

– E cineva acolo, spuse el.

Ruthless îl trase în jos, privind pe furiş printr-o gaură a foliei de plastic. În stradă era parcată o limuzină dotată cu un acvariu, cu motorul pornit. Şoferul, un bărbat uman, cerceta intersecţia.

– Poliţia, şopti Rav.

Ruthless clătină din cap.

– Şoferul calmarului. Haide, jocul s-a schimbat: Scapă şi fugi.

Ruthless aşteptă până când şoferul se întoarse cu spatele, apoi îl conduse pe Rav pe după o clădire, ţâşnind de acolo spre următoarea.

Când se îndepărtaseră deja cu câteva cvartale, Ruthless privi înapoi. Şoferul luase, în sfârşit, o decizie, păşind hotărât spre membrana de plastic tăiată şi intrând în clădire. Trupul lui Rav se smuci în direcţia din care veniseră, dar Ruthless îl înhaţă şi-l reţinu.

– E prea târziu, spuse ea. Granada e pe cale să explodeze. Până când ajunge acolo, întregul apartament va fi praf.

– Dacă se grăbeşte, va fi şi el spulberat.

– Posibil.

– Am putea să ajungem la timp. Să-l prevenim.

– Dacă-l prevenim, Rav, s-ar putea să fii înecat.

– Nu vreau să moară pentru mine un ins nevinovat.

– Nu e nevinovat. Ruthless urmărea cu un ochi clădirea, vorbind rar, trăgând de timp. Şoferul acela l-a dus pe calmarul tău prin Districtul Terra, alegând stimulii care pe urmă au dispărut. Nimeni nu a găsit niciun cadavru, nu-i aşa?

– Credeam că nu urmăreşti povestea, se repezi el.

– Acel individ presupus nevinovat l-a ajutat, probabil, să încarce trupurile chiar în maşina aceea, l-a ajutat să scape de ele...

– Nu ştii sigur, protestă Rav. Ar putea fi un tip de treabă.

– Da, se învoi ea. Sau poate e doctor. Ar putea să fie călugăriţă sau tatăl unui prunc nou-născut, sau singurul nepot al marelui General Hintegro. Tot nu aş renunţa la tine ca să nu fie el spulberat.

Ochii nepotului ei se umplură de lacrimi, revărsându-se pe obraji şi risipindu-se într-un nimic uleios, în timp ce nanosolul devora dovada.

– Ne mişcăm... începu Ruthless.

Apoi o strălucire albă, incandescentă, ieşi prin ferestrele de la etajul al şaselea al clădirii. Ruthless ştia exact ce se întâmplă. Praful se răspândea din grenadă, formând o sferă, şi tot ce atingea se dezintegra. Cadavrele şi voma - poate şi şoferul, dacă ajunsese la momentul nepotrivit - dispăruseră deja. Acum praful devora o gaură în clădire.

– Haide, spuse ea. Explozia va atrage poliţia. Rav nu se clinti.

Te rog, gândi Ruthless. *Nu mă face să te tranchilizez*.

– E teafăr, zise el dintr-odată.

Şoferul năvăli în stradă, luptându-se cu folia de plastic şi apoi eliberându-se. Gâfâind, se sprijini de zidul clădirii, cu ochii măriţi de oroare, bâjbâind după telefon şi apoi holbându-se pierdut la el.

– Observi cum nu sună după ajutor? întrebă Ruthless.

– Taci! se încruntă Rav.

Clădirea avea acum o gaură circulară, şase etaje în sus, cu zona înnegrită putredă ca o carie într-un dinte. *Dispersie perfectă*, remarcă Ruthless - *jocul s-a sfârşit*. *Mersi*, *Cope*. *Acum ia puştiul de aici înainte să-şi dea seama de situaţia reală a şoferului*.

– Să mergem, zise ea, dar Rav era ţintuit locului.
– E teafăr, murmură el, mai mult pentru sine.
Şoferul plângea acum, încă prăbuşit peste zidul clădirii.
– Nu, spuse ea. E condamnat.
– Ce?
– Poliţia e pe drum, răspunse Ruthless. Nu poate să-şi şteargă urmele, cum am făcut noi. Dacă maşina lui conţine ADN de la stimulii dispăruţi... ei, bine, când vor afla că şeful lui era perversul, o să-l înece, ca să-l reducă la tăcere.
– De ce eşti aşa de sigură că el ştie asta?
– Nu sună la poliţie, nu-i aşa?
– Dar nici nu fuge. Însă... începu Rav, şi în momentul acela explodă cea de-a doua grenadă.
O inflorescenţă de artificii scânteietoare se răspândi prin plastic, cu încetinitorul, de la primul nivel. Şoferul avea reflexe bune: o luă la goană când scânteile deveniră portocalii-învăpăiate şi apoi brune, nimicind clădirea şi muşcând o bucată din stradă. Turnul se cutremură, plasticul se sfârtecă la cel de-al optulea sau al nouălea etaj, în timp ce structura de dedesubt crăpa. Se auzi un sunet de sticlă spartă.
Mingea de praf ajunse din urmă şoferul care fugea. Cu un urlet frânt, acesta dispăru.
Rav inspiră adânc, cu ochii mari, ca un copil care se pregătea pentru un ţipăt prelung. Ruthless îl trase din drum, urcând spre o alee.
– Haide, sau te tranchilizez, spuse ea, iar el se urni, clătinându-se, începând să-şi poarte propria greutate treptat, pe măsură ce Ruthless îl trăgea după ea, spre un loc sigur.
– Cred că acum chiar fac parte din clubul tău stupid, zise el, cu un râs caustic. Ar fi trebuit să-l atenţionăm.
– Era mort, oricum.
– Eşti atât de sigură.
– Vinovat, nevinovat, l-ar fi înecat. Moartea prafului e rapidă, Rav. Nici n-a simţit.
– Ar fi fost în viaţă dacă m-aş fi predat.
– Ar fi fost într-o cameră de interogatoriu, alături de a ta, gândindu-se în agonie la cât mai durează până când îi leagă o piatră de glezne şi îl târăsc în larg, unde marea e adâncă.
Rav se smulse din strânsoare, refuzând să vorbească până când urcară într-un tren de mare viteză, în drum spre Rialto. Steaua Crabului răsărea la sud. Rav stătea cu braţele încrucişate, cu ochii roşii şi umflaţi.
N-aş putea să suport să ajungă să mă urască, gândi Ruthless, *dacă*..
– Rav, zise ea. Spui că nu ne întoarcem.
– Eu nu mă duc, zise el posomorât. Dacă nu merg eu, nu merge nici mama. Dar nu te lua după mine, ce ştiu eu!
Trenul opri şi, când uşile automate se deschiseră, Ruthless adulmecă ceaţa cu nesaţ, inhalând suflul liniştitor al Mareei Răsturnate.
– Colegii tăi de joacă sunt de aceeaşi părere?
– Prietenii mei?
Ruthless încercă să nu reacţioneze. Oamenii de vârsta ei nu foloseau niciodată acel cuvânt, doar dacă se refereau la Demoni.

– Da, continuă Rav, păşind pe peron, lângă ea. Majoritatea plănuim să rămânem.

– Fiindcă ai crescut aici.

– Kabuva e casa noastră, Ruth. Îşi împleti degetele, schiţând un gest stupid care însemna siguranţă, confort, refugiu. Nu ştii cum e să pierzi asta.

El era tot ce avea.

Aşadar, joc nou, reguli noi. Îşi lepădă visul îndelung nutrit de a merge acasă, retezându-l ca pe un membru putred şi încercând să ignore durerea, sentimentul pierderii.

Înapoi la misiunea imediată, gândi ea.

– Rav, cine mai ştie că făceai un documentar?

– Mama. Tu. Nişte prieteni, răspunse el cu glas monoton.

– Care prieteni?

– Jekkers, Clark şi Marion. De ce?

Ruthless acţiona din nou detectorul, căutând dispozitive de supraveghere, înainte de a răspunde.

– Limuzina la locul crimei înseamnă că poliţia va face, probabil, legătura între grenadele de praf şi dispariţiile stimulilor. Vor identifica destul de repede calmarul dispărut şi vor cerceta pe oricine are legătură cu el, şoferul şi breasla stimulilor.

– Dacă lumea ştie că fac un documentar despre stimuli, poliţiştii mă vor verifica, zise el.

– Exact. Am să te pregătesc pentru interogatoriu, în caz de nevoie. Ai putea spune că ai filmat câteva cadre, doar ca fundal pentru un proiect mai mare.

– Ce proiect mai mare?

Rav strânse din buze.

– Spune-mi tu.

Rav îşi încleşta maxilarul.

– N-o să vină să discute cu mine. Nimeni nu ştie ce filmam.

– N-ai spus niciodată?

– Mi se părea... că aduce ghinion. Ridicol, nu?

Ruthless întinse o mână, cu gând să-l mângâie, dar Rav se retrase, cu furia şi nefericirea războindu-se pe chipu-i palid. Ruthless nu insistă, ci spuse:

– Tatăl tău picta peisaje. Nu lăsa pe nimeni să le vadă până când nu erau gata. Aduce ghinion, zicea el.

Rav clipi, surprins, iar Ruthless se temu că spusese ce nu trebuia. Dar, în cele din urmă, băiatul zise:

– Presupun că vrei să renunţ la filmat.

– Trebuie să încetezi să filmezi relaţii senzoriale, da. Dar dacă-ţi arunci aparatura şi renunţi la filmat... asta e o schimbare comportamentală majoră, genul de lucru pe care îl caută poliţiştii. Mai ales poliţiştii calmari - sunt foarte holistici.

– Atunci ce trebuie să fac?

Furia punea stăpânire pe el.

– Păi, oamenii ştiu că filmezi ceva, aşa că va trebui să treci imediat la alt proiect. Din câte ştie toată lumea, a fost acelaşi proiect tot timpul. Dar vei avea nevoie de alt subiect.

– Nu mă simt tocmai inspirat.

O să se tortureze cu gândul la şofer, gândi Ruthless, *va trebui atent supravegheat*. Iar curiozitatea Elvei era şi ea de luat în calcul. Va trebui să fie vigilentă.

– Despre ce altceva nu se discută în Districtul Terra? întrebă ea. Rav o privi pierdut. Făceai asta ca să determini oamenii să discute, nu-i aşa? Să smulgi crustele, să vindeci nişte răni, ceva de genul ăsta, nu?

– Nu trebuie să faci ca totul să pară atât de naiv.

– Uite, ai zis că nimeni nu vorbeşte despre stimuli. Despre ce altceva crezi că ar trebui să se vorbească?

– Ar mai fi războiul, mormăi el. Cum a fost să pierzi. Cum a fost să pleci.

Să pierzi. Ruthless clătină din cap, chibzuind.

– O grămadă de colegi de-ai mei de joacă, aceia care au supravieţuit Incidentului şi au reuşit să evadeze, sunt aici.

– N-o să stea de vorbă cu mine. L-ai văzut pe Cope. Avea impresia că sunt nătâng.

– Ei, bine, sunt foarte convingătoare.

Rav o privi cu ochii mijiţi, în lumina dimineţii.

– Faci tu asta?

Aş face orice pentru tine, *puştiule*, gândi ea, dar nu era sănătos din punct de vedere tactic să-i spună asta, nu-i aşa? Zise:

– Aşa cum spuneai, acum faci parte din club. Oamenii vor simţi acest lucru şi asta va deschide uşi. Iar eu am să te ajut.

– În regulă. Rav îi acordă un zâmbet palid, obosit - *zâmbetul tatălui său*, gândi Ruthless. Apoi se opri din mers. Ajunseseră la intrarea din spate a cinematografului Elvei. Ar fi... aş putea face asta.

– Ne-am înţeles, atunci. Te sun mâine, zise Ruthless. Dormi puţin, bine?

– Mulţumesc, mătuşică.

Plecându-şi capul, ca un băieţel, Rav păşi tiptil în cinematograful întunecat şi dispăru.

– Ultimul puşti care rezistă câştigă jocul, mormăi Ruthless, întorcându-se spre est.

Gândindu-se deja cum să dezlege limbile de mult legate ale tovarăşilor ei de joacă, se îndreptă spre răsăritul învăluit în ceaţă, luând-o către casă, pe drumul dinspre plajă.

PRIVIGHETOAREA[47]

— “Nightingale” 2006 —

de Alastair Reynolds

Traducerea: Antuza Genescu

[47]Originally published in „*Galactic North*”, Oct, 2006, publ. Gollancz / Orion. În românește povestirea a fost publicată în *The Year’s Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Încă o nuvelă excelentă de ALASTAIR REYNOLDS, a cărui proză, „*Zgomot de fond*”, a apărut în alt volum al Antologiei Dozois[48].

În povestirea de mai jos, o aventură care îţi face părul măciucă, Reynolds ne copleşeşte atrăgându-ne, alături de o echipă hotărâtă şi înarmată până în dinţi, în asaltul unei nave-fantomă pierdute, mare cât un satelit şi cu un echipaj alcătuit în întregime din creaturi bizare şi înspăimântătoare.

[48] *The Year’s Best Science Fiction*, vol. 5 (Editura Nemira, 2010)

Am verificat adresa primită de la Tomas Martinez, ferind de ploaie bucata de hârtie, în timp ce mijeam ochii să-mi descifrez mâzgălitura. Numărul pe care-l scrisesem nu corespundea cu niciunul din birourile abandonate, mai degrabă trimitea la una din incintele cu chirie mică de la nivelul străzii. Aici, pereţii Canionului Threadfall fuseseră tăiaţi şi susţinuţi cu contraforturi de înălţimea a şase sau şapte etaje, lărgind spaţiul disponibil de la bază. Clădirile acopereau majoritatea pereţilor, căţărate una peste alta, sprijinite pe o structură aleatorie de stâlpi şi un eşafodaj şubred semipermanent, din bambus. Culoare suspendate fuseseră ridicate de la un capăt la altul al străzii, cu trepte şi scări mobile şerpuind printre crăpăturile întunecoase dintre construcţii. Din când în când, o şalupă spinteca apa în mare viteză, lăsând în urmă dâre maronii murdare. Rareori străbătea spaţiul câte-un volantor lucios, în formă de gheară. Dar volantoarele erau vehicule din alte lumi şi puţini locuitori de la Sky’s Edge îşi mai permiteau asemenea jucării.

Mie nu mi se părea în regulă, dar toate dovezile îmi indicau că acela era locul pe care îl căutam.

Am păşit din apă pe platforma de lemn din faţa clădirii şi am bătut la uşa de sticlă, în timp ce ploaia cădea ca o perdea prin găurile copertinei dungate de deasupra mea. Îmi dădeam la o parte părul de pe ochi când se deschise uşa.

Văzusem destule fotografii cu Martinez ca să-mi dau seama că nu pe el îl aveam în faţa ochilor. Acesta era o matahală de om, lată cât uşa. Stătea cu braţele încrucişate la pieptul peste care îmbrăcase numai o vestă neagră, cu fermoarul tras până la jumătatea burţii. Muşchii stăteau să-i pocnească, de parcă purta un fel de costum mulat menit să-i umfle corpul. Capul, foarte mare şi chel, se lega de trup printr-un gât ca un mic lanţ muntos. Pielea din jurul ochiului drept era mai palidă decât restul tenului, alcătuind un petic rotund şi neted.

Se uită în jos la mine cum te uiţi la un gunoi adus de ploaie.

– Ce-i? mă întrebă cu un glas care amintea de bubuitul îndepărtat al artileriei.

– Am venit să-l văd pe Martinez.

– Domnul Martinez, pentru tine, mă corectă.

– Mă rog. Dar tot am venit să-l văd, iar el ar trebui să mă aştepte. Sunt...

– Dexia Scarrow, strigă alt glas, o idee mai prietenos, şi un bărbat scund, mai în vârstă, se iţi de după muntele de muşchi care bloca uşa, scoţându-şi pince-nez-ul fragil de pe nas. Las-o să intre, Norbert. E aşteptată. Doar că a întârziat *puţin*.

– Am fost reţinută lângă Armesto. Şalupa pe care am închiriat-o a intrat într-o vâltoare şi s-a răsturnat. N-am mai reuşit s-o pornesc, aşa că a trebuit să...

Bărbatul cel scund făcu un gest de ignorare.

– Acum eşti aici şi numai asta contează. Îl pun pe Norbert să-ţi usuce hainele, dacă vrei.

Mi-am scos paltonul.

– Poate doar pe acesta.

– Norbert se va ocupa şi de galoşii tăi. Vrei să bei ceva? Ceaiul e deja pregătit, dar, dacă preferi altceva...

– Ceaiul e foarte bun, domnule Martinez, am zis.

– Te rog, spune-mi Tomas. Dorinţa mea sinceră e să lucrăm împreună ca prieteni.

Mi-am scos galoşii din picioare şi i-am dat matahalei paltonul din care curgea apă. Martinez înclină din cap o dată, scurt, ca o pasăre, apoi îmi făcu semn să-l urmez în apartamentul său. Era mai slab şi mai bătrân decât mă aşteptasem, deşi îl recunoscusem în el pe bărbatul din fotografii. Avea păr grizonant, un început de chelie pe scalp şi tuns foarte aproape de piele pe restul capului. Purta o vestă gri peste o cămaşă de aceeaşi culoare, hainele asortate dându-i un aer mohorât, de funcţionar.

Am străbătut un labirint alcătuit din patru straturi de cutii maro aşezate în grămezi înalte cât un stat de om.

– Scuză dezordinea, îmi spuse Martinez, privindu-mă peste umăr. Ar trebui să găsesc o soluţie mai bună pentru dosarele mele, dar întotdeauna există ceva mai urgent de rezolvat.

– Mă mir că ai timp să mănânci, dar să te mai preocupi şi de dosare...

– Lucrurile s-au mai liniştit în ultima vreme, trebuie să recunosc. Dacă ai urmărit ştirile, ai aflat că am prins deja peştele cel mare. Mai am câte ceva de pus la punct, dar nu mai sunt nici pe departe atât de ocupat ca...

Se opri brusc lângă una din stivele de cutii, îşi puse ochelarii pe nas şi scuturã praful de pe eticheta de hârtie a cutiei aflate cel mai aproape de faţa lui.

– Nu. Nu aici trebuie să stea, spuse el, clătinând din cap. Nu aici, fir-ar să fie! Norbert!

Norbert venea greoi în urma noastră, cu paltonul meu murat atârnând pe unul din braţele sale enorme, cât nişte trunchiuri de copaci.

– Domnule Martinez?

– Asta nu e pusă unde trebuie.

Bărbatul mai scund se întoarse şi indică un loc între alte două cutii, de partea cealaltă a coridorului.

– Locul ei e *aici*. Trebuie mutată. Cazul lui Kessler va fi judecat luna viitoare şi nu vrem să avem necazuri din cauză că ne lipsesc documente.

– Rezolvăm, spuse Norbert pe un ton mai degrabă poruncitor, dar am presupus că acesta era stilul lui de a spune că-şi va aminti să mute cutia după ce se ocupă de paltonul meu.

– Kessler? am întrebat, după plecarea lui. Tillman Kessler, anchetatorul din Coaliţia Nordică?

– Unul şi acelaşi, da. Ai avut vreo experienţă cu el?

– N-aş fi aici, dacă aş fi avut.

– Adevărat. Foarte puţini au avut norocul să supravieţuiască întâlnirilor cu Kessler. Tocmai mărturiile lor ne vor ajuta să-l aducem în faţa justiţiei.

– Vrei să spui să-l crucificăm.

– Sesizez o uşoară dezaprobare, Dexia.

– Ai dreptate. E o barbarie.

– E stilul în care facem noi lucrurile. Stilul Haussmann, dacă vrei.

Sky Haussmann: omul care a dat lumii numele său şi care a iscat războiul de 250 de ani pe care abia am învăţat cum să-l oprim. Când l-au crucificat pe Sky, au crezut că pun capăt repede violenţei. Nu s-ar fi putut înşela mai tare. De atunci, orice execuţie însemna crucificare.

– Kessler este motivul pentru care m-aţi chemat aici, domnule? V-aţi aşteptat să adaug noutăţi la dosarul împotriva lui?

Martinez se opri în faţa unei uşi din lemn masiv.

– Nu Kessler, nu. Am toate motivele să-l văd atârnând în cuie pe Bridgetop până la sfârşitul anului. Dar e vorba de omul pentru care Kessler a fost un instrument.

Am stat şi m-am gândit puţin.

– Kessler a lucrat pentru colonelul Jax, nu-i aşa?

Martinez deschise uşa şi mă pofti înăuntru, într-o cameră fără ferestre. Probabil că revenisem deja în peretele canionului. Aerul era stătut, de criptă.

– Da, Kessler a fost omul lui Jax, îmi răspunse Martinez. Mă bucur că ai făcut legătura; nu mai trebuie să-ţi explic de ce trebuie adus Jax în faţa justiţiei.

– Sunt întru totul de acord. La fel e şi jumătate din populaţie. Dar mă tem că aţi întârziat. Jax a murit cu ani de zile în urmă.

În cameră aşteptau deja doi oameni, aşezaţi pe canapele, de o parte şi de alta a măsuţei pe care erau aşezate ceai, cafea şi cocktailuri pisco.

– Jax nu a murit, spuse Martinez. A dispărut, iar acum eu ştiu unde se află. Ia loc, te rog.

Ştia că mă interesează subiectul; ştia că nu voi putea ieşi din cameră până când nu voi auzi toată povestea despre colonelul Brandon Jax. Dar mai era ceva: în glasul lui se simţea un ton natural poruncitor, căruia îţi venea foarte greu să nu te supui. În timpul petrecut cu Forţele Sudice, am învăţat că unii oameni sunt autoritari, iar alţii, nu. Autoritatea nu se poate preda, nu se poate învăţa şi nici nu poate fi simulată. Fie te naşti cu ea, fie nu.

– Dexia Scarrow, dă-mi voie să ţi-i prezint pe ceilalţi musafiri ai mei, spuse Martinez, după ce m-am aşezat la masă. Domnul din faţa ta este Salvatore Nicolosi, veteran al uneia din unităţile de congelare/decongelare ale Coaliţiei Nordice. Femeia din dreapta ta este Ingrid Sollis, expert în siguranţa personală, preocupată în mod special de sistemele de contra-intruziune. Ingrid a câştigat de timpuriu experienţă de luptă cu Forţele Sudice, dar a părăsit armata repede, ca să-şi urmărească interesele personale.

Mi-am muşcat limba, apoi am renunţat să-i mai dau atenţie femeii, ca să nu spun ceva de care să-mi pară rău mai târziu. Bărbatul, Nicolosi, arăta mai mult a actor decât a soldat. Nu avea nicio cicatrice. Barba lui era atât de îngrijită, cu margini atât de drepte, încât părea tunsă cu şablonul. Agenţii congelare/ decongelare mă călcau pe nervi indiferent de partea cui erau. Întotdeauna se considerau superiori soldaţilor obişnuiţi şi din cauza asta nu simţeau nevoia să aibă muşchii cu care se fălea Norbert.

– Daţi-mi voie să v-o prezint pe Dexia Scarrow, continuă Martinez, arătând din cap spre mine. Dexia s-a remarcat ca soldat în Forţele Sudice timp de cincisprezece ani, până la armistiţiu. Are un dosar excelent. Cred că va fi o membră valoroasă a echipei noastre.

– Poate că ar trebui să facem un pas înapoi, am intervenit eu. N-am fost de acord să fac parte din nicio echipă.

– Mergem după Jax, zise Nicolosi nepăsător. Nu te incită ideea?

– A fost de partea ta, am replicat. De ce eşti atât de dornic să-l vezi spânzurat?

Nicolosi păru ofensat pe moment.

– A fost criminal de război, Dexia. Sunt nerăbdător să văd monştri ca Jax dând socoteală în faţa justiţiei, după cum la fel de nerăbdător sunt să văd că lepădăturile din Forţele Sudice de acelaşi rang cu ei au parte de aceeaşi soartă.

– Nicolosi are dreptate, spuse Ingrid Sollis. Dacă e să învăţăm să trăim împreună pe această planetă, trebuie să punem legea mai presus de toate, indiferent cui am fost loiali înainte.

– Uşor de zis pentru o dezertoare, am spus. E clar că loialitatea n-a însemnat prea mult pentru tine mai demult, nu mă mir că nu dai doi bani pe ea nici acum.

Martinez, rămas în picioare în capul mesei, zâmbi îngăduitor, de parcă nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

– Ai perceput greşit situaţia, Dexia, dar e de înţeles. Ingrid nu e dezertoare. A fost rănită la datorie. Foarte grav, aş putea adăuga. După ce şi-a revenit, a fost recomandată pentru curaj excepţional în luptă şi i s-a dat să aleagă între a fi lăsată la vatră în mod onorabil sau a se întoarce pe front. Nu o poţi condamna că a ales prima variantă, mai ales dacă ţii cont prin ce a trecut.

– Bine, atunci să fie greşeala mea, am rostit. Numai că nu am auzit de prea mulţi oameni care să scape cu viaţă din război înainte de a se sfârşi.

Sollis îmi aruncă o privire de gheaţă.

– Unii dintre noi au scăpat.

– Toţi cei de faţă au un dosar impecabil, spuse Martinez. Eu ştiu cel mai bine: v-am trecut biografiile printr-o sită foarte fină. Sunteţi exact oamenii potriviţi pentru treaba asta.

– Nu cred, am ripostat, vrând să mă ridic. Nu sunt decât un soldat în rezervă, care are un dinte împotriva dezertorilor. N-am luptat într-un mare rahat de unitate congelare/decongelare şi n-am făcut niciun act de bravură care să mă recomande pentru curaj excepţional în luptă. Regret, prieteni, dar cred că...

– Stai jos.

M-am supus.

Martinez continuă să vorbească, cu glasul lui măsurat şi răbdător ca întotdeauna.

– Ai participat la cel puţin trei operaţiuni de extragere cu risc ridicat, Dexia; trei incursiuni periculoase în liniile inamice, pentru recuperarea a doi spioni ai Forţelor Sudice adânc infiltraţi şi un trădător NC, crema de pe tort. Sau negi?

Am clătinat din cap, nereuşind să-mi dau seama ce anume voia să propună.

– Nu vă pot ajuta. Nu ştiu nimic despre Jax...

– Nici nu trebuie. Asta-i treaba mea.

– De ce eşti aşa de sigur că trăieşte?

– Şi eu aş vrea să aflu, spuse Nicolosi, mângâindu-şi bordura bărbii cu un deget îngrijit.

Martinez se aşează pe taburetul din capul mesei, astfel că stătea mai sus decât noi toţi. Îşi scoase ochelarii şi se jucă cu ei în poală.

– E necesar să credeţi pe cuvânt o parte din lucrurile pe care vi le voi spune. Strâng informaţii despre indivizi ca Jax de ani buni şi aşa am ajuns să mă bazez pe o reţea de contacte, dintre care multe mi-au transmis informaţii asumându-şi mari riscuri personale. Dacă ar fi să vă spun întreaga poveste şi dacă o parte din ea ar transpira în afara acestei clădiri, s-ar pune vieţi în pericol. Şi nu mai spun cât îmi vor scădea şansele de a-i aduce pe alţi fugari în faţa justiţiei.

– Te înţelegem, încuviinţă Sollis, reuşind să mă irite cu convingerea ei că vorbeşte în numele tuturor.

Poate se simţea datoare lui Martinez pentru că îi luase apărarea. Mi-am muşcat iar buzele şi-am tăcut.

– O perioadă destul de lungă, am primit frânturi de informaţii despre colonelul Jax: zvonuri cum că nu ar fi murit, ci umblă liber.

– Unde? întrebă Sollis. Pe Sky’s Edge?

– S-ar părea că nu. Au circulat, bineînţeles, multe zvonuri şi piste false, conform cărora Jax s-ar fi ascuns undeva pe această planetă. Dar le-am eliminat una câte una. Încetul cu încetul, adevărul a ieşit la suprafaţă. Jax trăieşte; e încă între graniţele acestui sistem.

Am simţit că e vremea să am şi eu o contribuţie pozitivă:

– Dar un nemernic ca Jax n-ar încerca să fugă din sistem cu prima ocazie?

Martinez îmi sublinie observaţia arătând cu ochelarii spre mine.

– Aşa m-am temut şi eu, dar, pe măsură ce primeam dovezi, adevărul a ieşit la iveală.

Îşi turnă ceai. Cocktailurile pisco amărui nu aveau trecere. Mă îndoiam că vreunul din noi avea stomac să bea alcool la ora aceea din zi.

– Deci unde e? întrebă Nicolosi. O grămadă de infractori au, poate, mijloacele de a-l adăposti pe unul ca Jax, dar, ţinând cont de recompensa pusă pe capul lui, tentaţia de a-l turna...

– Nu îl adăposteşte nimeni, spuse Martinez, sorbind delicat din ceai înainte de a continua. E singur, la bordul unei nave. S-a crezut că nava e pierdută, distrusă în ultimele faze ale războiului, când conflictul s-a ascuţit în spaţiu - dar eu am dovezi că e intactă şi are un sistem de susţinere biotică funcţional. Am toate motivele să cred că Jax e ţinut în viaţă la bordul acestui vehicul, în acest sistem.

– Şi ce aşteaptă? am întrebat.

– Să se stingă amintirile, îmi răspunse Martinez. Ca mulţi indivizi puternici, e posibil ca Jax să fi făcut rost de medicamente pentru longevitate - sau cel puţin să fi făcut tratament pentru longevitate - în ultimele faze ale războiului. Nu are de ce să se îngrijoreze că trece timpul.

M-am aplecat în faţă.

– Nava asta... crezi că ne vom urca, pur şi simplu, la bordul ei şi-l vom prinde viu?

Martinez păru surprins de întrebarea mea directă. Clipi înainte de a-mi răspunde.

– În esenţă, da.

– Nu va opune rezistenţă?

– Nu cred. Ultranauţii care au localizat vehiculul pentru mine mi-au raportat că părea în stare inactivă, în modul de conservare a energiei. Jax însuşi poate fi în hibernoterapie. Nava nu a reacţionat la baleiajul

senzorilor ultranauţilor, deci nu avem motive să presupunem că va reacţiona la abordaj şi amarare.

– Cât de mult s-au apropiat de ea ultranauţii?

– La trei-patru minute-lumină. Dar nu avem de ce să presupunem că nu ne putem apropia mai mult fără să alertăm nava.

– De unde ştii că Jax e la bord? întrebă Nicolosi. Poate e doar o relicvă plutitoare, care nu are nimic de-a face cu el.

– Informaţiile pe care le-am adunat deja indică toate prezenţa lui la bordul unui vehicul de o anumită vechime, dimensiune şi design - totul se potriveşte.

– Atunci să trecem la subiect, zise Sollis, presupunând încă o dată că vorbeşte în numele tuturor. Ne-ai adus aici întrucât crezi că suntem echipa potrivită care să pună mâna pe colonel. Eu sunt specialistul în intruziuni, deci pe mine te bazezi ca să pătrundem pe navă. Nicolosi e veteran al trupelor congelare/decongelare, deci, pe lângă faptul că, probabil, se descurcă de minune cu unu-două tipuri de arme, va şti cum să-l scoată pe colonel din hibernoterapie, asta dacă e congelat. Şi ea... cum ziceai că te cheamă?

– Dexia, am răspuns, vrând să par ameninţătoare.

– Ea a participat la operaţiuni de extragere. Bănuiesc că ştie ce face, altfel n-ar fi aici.

Martinez aşteptă un moment, apoi încuviinţă din cap.

– Ai perfectă dreptate, Ingrid: meriţi toate laudele pentru asta. Îmi cer scuze dacă maşinaţiile mele sunt atât de transparente. Dar cert este că formaţi echipa ideală pentru operaţiunea în cauză. Nu mă îndoiesc că, graţie talentelor voastre combinate, veţi reuşi să-l aduceţi pe colonel înapoi pe Sky’s Edge şi, după aceea, la judecată. Recunoaşte: ar fi *ceva*, nu-i aşa? Să dobori ultimul dragon?

Nicolosi îşi exprimă aprobarea cu un oftat prelung pe nas.

– Bărbaţi precum Kessler sunt meniţi doar să distragă atenţia. Când spânzuri un monstru ca el, pedepseşti cuţitul, nu omul care l-a mânuit. Dacă vrei cu adevărat dreptate, trebuie să găseşti cuţitarul, maestrul.

– Cât primim pentru asta? întrebă Sollis.

Martinez zâmbi scurt.

– Cincizeci de mii de australi fiecare, când vă întoarceţi cu colonelul Jax în siguranţă.

– Şi dacă îl găsim mort? Până atunci, vom fi riscat deja abordajul şi amararea.

– Dacă Jax e deja mort, atunci veţi primi douăzeci şi cinci de mii de australi.

Ne-am uitat unii la alţii. Ştiam ce gândesc ceilalţi. Cu cincizeci de mii de australi îţi poţi schimba viaţa, dar nici cu jumătate nu e rău. Să-l omori pe Jax ar fi mult mai uşor şi mai sigur decât să-l extragi...

– Voi veni şi eu cu voi, bineînţeles, spuse Martinez. Aşa că nu va fi nevoie să vă îngrijoraţi cum dovediţi că era deja mort la sosirea voastră, dacă va fi cazul.

– Dacă vii şi tu cu noi, am întrebat, cine ar mai trebui să ştim că vine?

– Numai Norbert. Şi nu trebuie să vă temeţi de lipsa lui de competenţă.

– Doar noi cinci, atunci, am tras eu concluzia.

– Cinci e un număr cu noroc, nu crezi? Iar echipa de extragere are limita ei practică. Am făcut rost de o navă mică, dar capabilă, numai bună pentru scopul nostru. Duce cinci oameni şi mai este loc şi pentru colonel. Eu voi face rost de armament, echipamente şi armuri, dar voi puteţi aduce orice consideraţi folositor.

Mi-am plimbat privirea prin camera cu aspect de chilie şi mi-am adus aminte de exteriorul deprimant al clădirilor de pe fundul Canionului Threadfall.

– De trei ori cincizeci de mii, am meditat cu glas tare. Plus cât te costă să închiriezi şi să echipezi o navă. Dacă nu te superi... de unde provin fondurile astea?

– Banii sunt ai mei, răspunse Martinez pe un ton sever. Capturarea lui Jax e un obiectiv pe termen lung, nu un capriciu care m-a apucat de curând. Să mor sărac ar fi un sfârşit mulţumitor pentru afacerile mele, dacă ar fi s-o fac ştiind că Jax atârnă de cel mai înalt catarg de pe Bridgetop.

Se lăsă o tăcere scurtă. Martinez vorbise atât de calm, atât de serios, încât sensul cuvintelor sale atârna întârziat de finalul spuselor sale. Când l-am perceput, în cele din urmă, cred că ne-am imaginat cu toţii cadavrul executat în stil tradiţional, în stil Haussmann.

– Arme superioare? am întrebat. Nu rahaturi recondiţionate de pe piaţa neagră?

– Cele mai bune.

– Specificaţiile tehnice ale navei? se interesă Sollis.

– Veţi avea timp destul să studiaţi datele pe drumul către punctul de întâlnire. Nu mă îndoiesc că o femeie cu abilităţile tale va reuşi să localizeze cu precizie un punct de intrare.

Sollis păru flatată.

– Atunci cred că intru în joc. Tu, Salvatore?

– Bărbaţii ca Jax sunt o pată pe onoarea Coaliţiei Nordice. Nu toţi am fost nişte monştri. Dacă i-aş putea convinge pe oameni de asta... Nicolosi lăsă propoziţia neterminată, apoi scutură din umeri. Da, sunt de acord. Voi fi onorat, domnule Martinez.

– Ai rămas tu, Dexia, spuse Sollis. Pentru mine, cincizeci de mii de australi sună grozav. Cred că şi pentru tine.

– E hotărârea mea, nu a ta.

– Ziceam şi eu... mi se pare că ai nevoie de banii ăştia, la fel ca noi.

Cred că eram gata să refuz, să ies din cameră şi să mă întorc în ploaia interminabilă şi murdară din Canionul Threadfall. Poate că, dacă aş fi încercat, Norbert ar fi fost obligat să mă reţină, ca să nu încep să dau din gură despre echipa care se aduna ca să-l aducă pe colonelul Jax în arest. Dar nu aş avea niciodată şansa de a afla ce voia Martinez de la mine dacă refuzam să merg pe mâna lui.

Nu trebuia decât să mă gândesc la imaginea mea din oglindă şi la ce-ar putea face pentru ea cei cincizeci de mii de australi.

Aşa că am acceptat.

Martinez mişcă mâna spre unul din pereţii goi, gri-închis, din compartimentul navetei, aprinzând şiruri de tuburi de neon, care se împleteau şi se intersectau, reprezentând diagrama schematică a unei nave, cu scara aferentă.

– Informaţiile de pe nava lui Jax sunt fragmentare. Dacă scoţi rapoartele contradictorii şi elimini datele nesigure, rămâi cu asta.

– Atât? întrebă Sollis.

– Când vom intra în câmpul vizual, situaţia se va îmbunătăţi. Voi reexamina toate rapoartele, inclusiv pe cele eliminate. Unele - când le vom compara cu nava adevărată - s-ar putea dovedi de încredere. La rândul lor, ne-ar putea dezvălui dispunerea interioară a navei şi, posibil, poziţia lui Jax. Până atunci, bineînţeles, senzorii noştri ne vor furniza date de scanare în infraroşu şi radar în profunzime.

– Mi se pare o navă al naibii de mare, am remarcat în timp ce priveam diagrama, scărpinându-mă pe cap.

Ne aflam la o zi distanţă de Armesto Field, în mica navetă cuibărită în burdihanul unui vânător de lumină botezat *Moartea Sofonisbei*.

– Dar nu are forma unui vânător de lumină, comentă Sollis. Deci, cu ce avem de-a face?

– Bună întrebare, am zis.

Ceea ce ne arăta Martinez era un fuzelaj dreptunghiular de aproximativ un kilometru de la un capăt la celălalt, poate adânc de o sută de metri şi lat tot de o sută, cu un fel de umflătură sferică la jumătate. La un capăt se ghiceau nişte motoare, iar la celălalt, un complex de amarare de forma unei mănuşi de protecţie. Nava era prea boantă pentru călătoria interstelară şi nu avea motoarele montate în exterior, element caracteristic mecanismului de propulsie al Conjoinerilor.

– Îmi pare familiară, totuşi, am adăugat. Mai are cineva senzaţia de *deja-vu* sau doar eu?

– Nu ştiu, îmi răspunse Nicolosi. Când am văzut-o, am crezut că... Scutură din cap. Imposibil. Trebuie să fie un design de fuzelaj standard.

– Ţi-ai dat şi tu seama, am spus.

– Nava asta are un nume? îl întrebă Nicolosi pe Martinez.

– Habar n-am cum îi zice Jax navei sale.

– Nu asta te-a întrebat, rosti Sollis. Te-a întrebat dacă...

– Ştiu cum se numeşte nava, am spus eu încet. Am mai văzut una asemănătoare, când am fost luată la bordul ei. Fusesem rănită într-un schimb de focuri dur, într-una din ultimele bătălii crâncene de la suprafaţă. M-au dus în spaţiu - asta a fost după coborârea elevatorului, deci au fost nevoiţi să folosească o navetă - şi m-au urcat la bordul navei. Era o navă-spital care plutea pe orbita planetei.

– Cum se numea nava? întrebă imediat Nicolosi.

– *Privighetoarea*.

– O, nu!

– Eşti surprins.

– Normal că sunt. Şi eu am fost la bordul *Privighetorii*.

– Şi eu, recunoscu Sollis, mai mult în şoaptă. Însă n-am recunoscut-o. Eram prea bulversată ca să-i dau atenţie până când m-au readus în stare de funcţionare la bordul ei. Până atunci, cred că...

– Şi eu, spuse Nicolosi. M-au dres la bordul *Privighetorii* şi după aceea m-au repatriat.

Ne-am răsucit cu toţii încet şi ne-am uitat la Martinez. Chiar şi Norbert, care până atunci nu scosese un cuvânt, se întoarse către stăpânul lui. Martinez clipi, dar dovedi o stăpânire de sine impecabilă.

– Nava este, într-adevăr, *Privighetoarea*. Era prea riscant să vă spun când vă aflaţi încă pe planetă. Dacă vreun aliat de-al lui Jax i-ar fi aflat identitatea...

Sollis îi reteză vorba:

– De-asta nu ne-ai spus? Sau pentru că ştiai că fusesem deja cu toţii la bordul ei?

– Faptul că aţi fost cândva la bordul ei a fost un factor de selecţie, nimic altceva. Aţi fost aleşi pentru această misiune datorită abilităţilor, nu istoricului vostru medical.

– Şi de ce nu ne-ai spus? vru să ştie Sollis.

– Repet, dacă v-aş fi spus mai mult decât era înţelept să...

– Ne-ai minţit.

– Nu am făcut aşa ceva.

– Staţi, rosti Nicolosi pe un ton mai calm decât era de aşteptat. Haideţi să... vedem cum rezolvăm asta, vreţi? Ne cramponăm de faptul că am fost toţi vindecaţi la bordul *Privighetorii*, când întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem e următoarea: ce dracu' caută Jax pe o navă care nu mai există?

– Care-i problema cu nava? am întrebat.

– Problema e, răspunse Nicolosi adresându-mi-se direct, că s-a raportat distrugerea *Privighetorii* spre sfârşitul războiului. Sau n-ai ascultat ştirile?

Am scuturat din umeri.

– Se vede că nu.

– Şi, totuşi, ai ştiut destule despre navă ca s-o recunoşti.

– Aşa cum am zis, îmi aduc aminte cum se vedea din naveta medicală. Eram ameţită de medicamente, nu ştiam dacă voi trăi sau voi muri... totul era amplificat, intens, ca într-un vis urât. Dar după ce m-au vindecat şi m-au trimis înapoi la suprafaţă, nu cred că m-am mai gândit vreodată la *Privighetoare*.

– Nici măcar când te uiţi în oglindă?

– M-am gândit la ce mi-au făcut şi că ar fi putut fi mult mai bine. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întreb ce s-a întâmplat cu nava după aceea. Aşadar, *ce* s-a întâmplat cu ea?

– Ai spus „m-au vindecat”, remarcă Nicolosi. Asta înseamnă că ai fost tratată de doctori, de bărbaţi şi femei?

– Şi n-ar fi trebuit să fie aşa?

Bărbatul scutură uşor din cap.

– Bănuiesc că ai fost rănită şi adusă la bordul *Privighetorii* la scurtă vreme după ce a fost terminată.

– E posibil.

– În cazul ăsta, era încă în faza de punere în funcţiune. Eu am urcat la bordul ei mai târziu. Dar tu, Ingrid?

– La fel. N-am văzut nici picior de om cât am stat acolo.

– Aşa a fost concepută să opereze: doar cu echipajul strict necesar pentru deciziile de ordin medical, pe care ea nu le putea lua singură. În majoritatea timpului, echipajul trebuia să lucreze din culise.

– Eu nu-mi amintesc decât o navă-spital, am spus. Nu ştiu nimic despre „punere în funcţiune”.

Nicolosi începu să-mi explice răbdător, ca unui copil care trebuie educat.

Privighetoarea fusese finanţată şi construită de un consorţiu de aristocraţi postmuritori bine intenţionaţi. Cum influenţa lor politică nu reuşise să scurteze războiul (şi cum mulţi dintre prietenii lor erau mai mult decât fericiţi să continue), se hotărâseră să facă bine schimbând ce se putea: alinând suferinţa femeilor şi bărbaţilor muritori implicaţi în război.

Aşa că au creat o navă-spital, una care nu avea legătură nici cu Coaliţia Nordică, nici cu Forţele Sudice. *Privighetoarea* trebuia să stea la dispoziţia tuturor soldaţilor răniţi, indiferent de partea cui luptau. La bordul navei neutre, răniţilor urma să li se acorde îngrijiri medicale, să li se permită recuperarea, pentru ca apoi să fie repatriaţi. Toţi, în afară de cei cu răni foarte grave, aveau să se întoarcă la un moment dat la serviciul activ. Iar *Privighetoarea* avea să atingă stadiul de dezvoltare cel mai înalt, cu echipamente medicale superioare oricărui spital public de pe Sky’s Edge sau din jurul ei. Nu ar fi putut atinge nivelul magic sclipitor al medicinei demarhiste, dar tot avea să fie superioară oricărei experienţe încercate de muritori.

În plus, avea să fie neobosit de eficientă, dedicată exclusiv depăşirii propriului record de vindecări. *Privighetoarea* era proiectată să opereze autonom, ca o singură maşinărie vastă. Sub îndrumarea specialiştilor umani, urma să-şi perfecţioneze treptat metodele, până când avea să-şi depăşească profesorii. Eu ajunsesem la bordul ei când trecea încă prin fazele timpurii ale curbei de învăţare, dar - aşa cum am aflat de la Nicolosi - trecuse curând la „faza operaţională”. Până atunci, tot vehiculul lung de un kilometru era sub controlul câtorva tehnicieni şi chirurgi, cu inteligenţe de nivel gamma, luând majoritatea deciziilor zilnice. Atunci ajunseseră Sollis şi Nicolosi pe navă. Fuseseră vindecaţi de maşinării, fiind foarte vag conştienţi de o prezenţă umană supraveghetoare în spatele pereţilor.

– Şi treaba a mers, spuse Nicolosi. Nava a făcut tot ceea ce speraseră sponsorii ei să facă. A funcţionat ca o fabrică uriaşă şi eficientă: sorbea răniţi şi scuipa vindecaţi.

– Numai pentru ca ei să se întoarcă iar la război, am adăugat.

– Sponsorii nu aveau control asupra a ceea ce se întâmpla cu vindecaţii după ce erau trimişi înapoi. Dar cel puţin erau în viaţă; cel puţin nu muriseră pe câmpul de luptă sau pe masa de operaţie. Sponsorii încă puteau crede că făcuseră un lucru bun. Încă puteau dormi noaptea.

– Deci *Privighetoarea* a fost un succes, am spus. Care-i problema? Nu a trecut la uzul civil după armistiţiu?

– A fost distrusă chiar înainte de încetarea focului. De aceea nu ar trebui s-o vedem acum. O rachetă NC cu focos nuclear rătăcită, prea rapidă ca să fie interceptată de contramăsurile luate de navă. A spulberat *Privighetoarea*, cu personalul şi cu pacienţii de la bord cu tot.

– Acum, că ai pomenit de asta… parcă am auzit, totuşi, şi eu ceva.

Sollis îl străfulgera cu privirea pe Martinez.

– Eu zic să renegociem condiţiile. Nu ne-a spus că vom fi obligaţi să-l extragem pe Jax de pe o navă-fantomă.

Norbert veni lângă stăpânul lui, ca şi cum l-ar fi protejat de Sollis cea furioasă. Martinez, care tăcea de câteva minute bune, îşi scoase ochelarii, îi şterse de cămaşă şi-i puse la loc pe nas cât se poate de calm.

– Poate că ai dreptul să fii furioasă pe mine, Ingrid. Şi poate că am greşit că nu am pomenit de *Privighetoare* mai repede. Dar pentru mine era vital

să nu compromit operaţiunea comiţând o singură indiscreţie din neglijenţă. Toată viaţa mea este ca o săgeată îndreptată spre o singură ţintă: să-l aduc pe colonelul Jax în faţa justiţiei. N-o să dau greş tocmai acum.

– Ar fi trebuit să ne spui despre nava-spital, insistă Nicolosi. Niciunul din noi nu ar fi avut motive să răspândească vestea. Toţi vrem ca Jax să primească ce merită.

– Atunci am comis o greşeală pentru care îmi cer scuze.

Sollis clătină din cap.

– Nu cred că scuzele rezolvă problema. Dacă aş fi ştiut că trebuie să mă urc pe *chestia* aia...

– Aveţi dreptate, ni se adresă Martinez tuturor. Voi asociaţi nava cu o experienţă traumatizantă şi am greşit că nu am ţinut cont de asta.

– Aleluia, spuse Sollis.

Am simţit că e vremea să intru şi eu pe fir.

– Nu cred că vreunul din noi e pe cale să dea înapoi, Tomas. Dar poate că, dacă tot am aflat acum de navă, n-ar strica să ne stimulezi puţin.

– Aveam de gând să vin cu aceeaşi propunere, zise Martinez. Trebuie să înţelegeţi că fondurile mele nu sunt inepuizabile şi că oferta mea iniţială poate fi considerată generoasă... dar, să zicem, încă cinci mii de australi, pentru fiecare?

– Zece şi poate că rămânem în joc, ripostă Sollis, înainte să apuc să clipesc.

Martinez îi aruncă o privire lui Norbert, apoi, cu o expresie care sugera că cedează prin constrângere, încuviinţă din cap către Sollis.

– Zece mii de australi să fie, atunci. Ştii să te tocmeşti, nu glumă, Ingrid.

– Dacă tot suntem la negociat, zise Nicolosi, mai sunt şi alte lucruri pe care crezi că ar trebui să le ştim?

– V-am spus că nava e *Privighetoarea*. Martinez ne îndreptă atenţia spre diagrama schematică de pe perete. Asta, recunosc cu ruşine, e tot ce ştiu despre ea.

– Dar planurile de construcţie? am întrebat.

– Nu au rezistat războiului.

– Fotografii? Imagini?

– Nici ele. *Privighetoarea* opera într-o zonă de război, Dexia. Nefericiţii care ajungeau pe ea nu prea aveau chef să facă turul navei.

– Dar personalul de la bord? vru să afle Nicolosi. Membrii lui nu ţi-au putut spune nimic?

– Am stat de vorbă cu câţiva supravieţuitori, cu medicii şi tehnicienii care fuseseră la bord în faza de punere în funcţiune.

Nicolosi insistă:

– Dar oamenii care se aflau la bord înainte de armistiţiu?

– N-am reuşit să le dau de urmă.

– Dar e clar că n-au murit. Dacă nava e tot acolo, racheta rătăcită n-a avut cum s-o lovească.

– De ce ar inventa cineva o poveste despre o navă făcută fărâme, dacă nu s-a întâmplat aşa? am întrebat.

– Războiul schilodeşte adevărul, răspunse Martinez. Nu e neapărat nevoie să fie la mijloc o intenţie maliţioasă. Poate că a fost distrus un alt spital. Au fost mai multe pe orbita planetei Sky’s Edge, la urma urmei. Poate că unul

din ele a avut acelaşi nume. E absolut de înţeles că s-au încurcat treburile în haosul general din zilele acelea.

– Tot nu se explică de ce n-ai dat de urma supravieţuitorilor, spuse Nicolosi.

Martinez se foi stânjenit pe scaun.

– Dacă Jax a pus, într-adevăr, mâna pe navă, atunci poate că nu a vrut să vorbească nimeni despre asta. Poate că personalului i s-a cumpărat tăcerea sau a fost ameninţat ca să-şi ţină gura.

– Se potriveşte, am zis eu.

– Banii fac să se potrivească multe lucruri, replică Nicolosi.

După două zile, *Moartea Sofonisbei* spinteca bezna în mare viteză, în vreme ce nava lui Martinez urma un plan de zbor preprogramat, conceput să ne aducă în raza de urmărire a navei-spital. Ultranauţii scanaseră din nou *Privighetoarea* şi din nou nu primiseră răspuns de la vehiculul inactiv. Toate indicau faptul că nava era într-o comă cibernetică profundă, cât de aproape de moarte se putea, cu numai câteva sisteme de susţinere biotică active, datorită unui strop de energie stocată.

În următoarele douăzeci şi patru de ore ne-am furişat tot mai aproape de ea, reducând distanţa la secunde-lumină, apoi la sute de mii de kilometri. Tot nu primeam niciun răspuns de la ea, dar, pe măsură ce distanţa scădea, şi senzorii noştri începeau să detalieze scanările. În vreme ce noi, ceilalţi, dormeam cu rândul, Martinez stătea la consola lui, punând datele cap la cap, îmbunătăţind diagrama schematică. Din când în când, Norbert se apleca peste consolă şi se holba tâmp la imaginea care prindea formă, iar uneori mormăia câte-o remarcă sau observaţie la care Martinez răspundea în şoapte răbdătoare, uşor condescendente, aşa cum ar vorbi dascălul unui elev încet la minte, dar dornic să înveţe. Nu era prima oară că mă impresiona bunătatea evidentă cu care îl trata pe Norbert, matahala înceată, şi m-am întrebat ce trebuie să-i fi făcut războiul ca să-l aducă în starea aceea.

Cu zece ore înainte de amarare, Martinez ne dezvălui roadele trudei sale. Schema de principiu a navei era acum tridimensională, afişată în cilindrul de proiecţie de pe puntea înghesuită a navei. Deşi configuraţia de bază nu se schimbase, noul plan era mult mai detaliat decât cel anterior. Indica punctele de amarare, ecluzele, principalele sisteme mecanice, coridoarele şi spaţiile cele mai vaste din interiorul navei. Tot mai erau multe de presupus, dar nu mai aveam impresia că intrăm pe un teritoriu complet necunoscut.

– Cea mai întinsă zonă fierbinte e aici, spuse Martinez, arătând spre un punct aflat cam la un sfert din distanţa faţă de partea frontală a navei. Dacă Jax e pe navă, eu zic că acolo îl vom găsi.

– Atunci e simplu, zise Nicolosi. Intrăm prin ecluza dorsală şi facem un salt direct în puţul acela de acces. Uşor, chiar şi în imponderabilitate. Nu pot fi mai mult de cincizeci sau şaizeci de metri.

– Eu nu sunt prea încântată, rosti Sollis. Aia e o ecluză mare şi poate să fie înţesată cu senzori şi alarme de mare putere.

– Ne poţi duce înăuntru? întrebă Nicolosi.

– Găseşte-mi o uşă şi vă duc. Dar nu pot păcăli toate sistemele de siguranţă imaginabile şi poţi să fii sigur că nava asta dată naibii o să ştie imediat dacă pătrundem în ea printr-o ecluză principală.

– Dar celelalte? am întrebat, încercând să nu pară că-i ţin partea lui Sollis. Nu-i la fel de probabil să dea alarma?

– Nimic nu e sigur. Dar eu întotdeauna prefer uşa din spate.

– Cred că Ingrid are dreptate, spuse Martinez, încuviinţând din cap. Avem toate şansele să ne apropiem şi să amarăm fără zgomot. Jax va fi dezactivat toate sistemele neesenţiale, inclusiv senzorii de proximitate. Dacă aşa stau lucrurile - dacă nu găsim nicio dovadă că am declanşat alarmele - atunci cred că ar fi cel mai bine să avansăm tot pe furiş. Arătă cu degetul dincolo de umflătura rotundă de la mijlocul navei. Asta va însemna să intrăm pe *aici* sau pe *aici*, printr-una din ecluzele astea mici de serviciu. Sunt de acord cu Ingrid: probabil că nu sunt dotate cu alarme.

– Înseamnă că vom mai avea patru sau cinci sute de metri de mers târâş prin navă, rosti Nicolosi, lăsând clar să se înţeleagă ce părere are despre asta. Patru sau cinci sute de metri, pentru care nu avem decât o hartă aproximativă.

– Ne vor ghida costumele, explică Martinez.

– Eu tot sunt îngrijorat. Dar, dacă aşa ai hotărât, mă voi supune.

M-am întors către Sollis.

– Ce-ai spus atunci... să nu petrecem la bordul *Privighetorii* niciun minut mai mult decât e necesar.

– Nu glumeam.

– Ştiu. Dar ai spus-o într-un anumit fel. Ştii despre nava aceea ceva ce noi nu ştim? Mi-ai părut speriată şi nu înţeleg de ce. La urma urmei, e doar un spital dezafectat.

Sollis mă cercetă scurt înainte de a vorbi:

– Spune-i, Nicolosi.

Nicolosi o privi placid.

– Ce să-i spun?

– Ceea ce e clar că nu ştie. Lucrul acela despre care niciunul dintre noi nu se înghesuie să vorbească.

– Of, te rog...

– Of, te rog ce? am întrebat.

– E numai o poveste cu zâne, un basm stupid, răspunse Nicolosi.

– O poveste stupidă care, totuşi, susţine că *Privighetoarea* nu a fost spulberată de o explozie.

– Ce tot vorbiţi acolo? am insistat. Ce poveste?

Martinez fu acela care îmi răspunse:

– Că la bordul ei s-a petrecut o nenorocire. Că ultimul lot de bolnavi şi răniţi a ajuns pe navă, dar nu a fost văzut plecând de pe ea. Că toate încercările de a contacta personalul tehnic au eşuat. Că a fost dusă la bord o echipă de cercetare, dar nici de ea nu s-a mai auzit niciodată.

Am râs.

– La naiba! Şi noi plănuim să urcăm la bord?

– Acum pricepi de ce sunt aşa de nerăbdătoare să terminăm odată cu povestea asta, rosti Sollis.

– E doar o poveste, se supără Martinez. Nimic altceva. O poveste care să sperie copiii, nu să ne descurajeze pe noi ca să nu-l mai capturăm pe Jax.

De fapt, nu m-ar mira deloc dacă Jax sau aliaţii lui ar fi împrăştiat chiar ei povestea. Dacă ar fi să ne întoarcă pe noi din drum în clipa asta, ar însemna că le-ar fi servit de minune scopurilor, nu credeţi?

– Poate, am răspuns cu jumătate de gură. Dar tot mi-ar fi plăcut să-mi fi spus dinainte. Nu mi-ar fi afectat hotărârea de a accepta slujba asta, totuşi, ar fi fost frumos să ştiu că ai încredere în mine.

– Dar am încredere în tine, Dexia. Pur şi simplu am presupus că nu te interesează basmele pentru copii.

– De unde ştii că Jax e la bord?

– Am mai discutat. Am sursele mele, pe care trebuie să le protejez, şi ar fi...

– A fost unul din pacienţi, nu-i aşa?

Martinez îşi smulse ochelarii de pe nas, de parcă întrebarea mea avea de-a face, în mod neaşteptat, cu lucrurile despre care vorbeam.

– Ştiu doar că Jax e la bordul *Privighetorii*. Cum a ajuns acolo nu mă priveşte.

– Şi nu te deranjează că s-ar putea să fie mort, ca toţi cei aflaţi acolo când nava şi-a găsit sfârşitul? întrebă Sollis.

– Dacă e mort, tot veţi primi douăzeci şi cinci de mii de australi.

– Plus cei zece pe care i-am negociat deja.

– Plus aceia, aprobă Martinez, de parcă ar fi trebuit să ne fi dat seama singuri.

– Nu-mi miroase-a bine, mormăi Sollis.

– Nici mie, adăugă Nicolosi. Dar am venit aici să ducem la capăt o treabă, iar datele materiale s-au schimbat. Avem o navă, iar omul pe care îl vrem se află la bordul ei. Ce spune Martinez e adevărat: nu trebuie să ne lăsăm intimidaţi de poveşti, mai ales când suntem atât de aproape de a ne atinge scopul.

– Intrăm, îl înhăţăm pe Jax şi ieşim dracului afară, spuse Sollis. Nu pierdem vremea, nu facem turul navei, nu vânăm suvenire.

– Nu am absolut nicio obiecţie la asta, am rostit.

– Luaţi ce vreţi, ne strigă Martinez peste umărul lui Norbert, în timp ce intram în depozitul de armament din spatele compartimentului presurizat al navetei. Dar nu uitaţi: veţi purta costume presurizate şi vă veţi deplasa prin spaţii înguste. În plus, vă veţi afla la bordul unei nave.

Sollis se împinse în faţa mea, coborând spre un obiect pe care abia atunci l-am observat. Scoase din stativ arma cu excimeri, lucioasă, albastru-închis, şi o cântări în palme.

– Hei, un Breitenbach!

– A venit Moş Crăciun mai repede? am întrebat-o.

Sollis îşi luă o mină afectată, duse arma la ochi, activă sistemul de ochire, lovi butonul de activare. Arma chiţăi veselă. Lumini albastre începură să sclipească pe pat, indicând că e gata de utilizare.

– Pentru că merit, zise Sollis.

– Tare-aş vrea să îndrepţi chestia aia în altă parte.

– Mai bine să n-o îndrepţi spre nimic, bolborosi Nicolosi.

Pusese şi el ochii pe o piesă care ieşea în evidenţă. Detaşă o armă lungă, de un negru mat, cu un dragon roşu-rubiniu stanţat pe ţeava. Ţinea botul căscat, ca un piton gata să-şi înghită victima.

– Lansator de plasmă cu ghidare laser, zise el admirativ. Obraznică, dar frumoasă.
– Deci nu te prea lauzi cu fineţea.
– N-am apucat să folosesc una din astea în război, Dexia.
– Pentru că au fost interzise. Unul din puţinele lucruri de bun-simţ asupra căruia au reuşit să cadă de acord ambele părţi.
– Înseamnă că acum mi s-a ivit şi mie ocazia s-o folosesc.
– Credeam că ideea e să-l extragem pe Jax, nu să dăm găuri de zece metri în *Privighetoare*.
– Nu-ţi face griji. Voi fi foarte, foarte atent.
Aruncă bazooka pe umăr, apoi îşi continuă drumul în jos pe interval.
Eu am luat un pistol, l-am cântărit în palmă, l-am pus înapoi pe stativ. Am găsit ceva mai pe gustul meu, o puşcă cu gloanţe, şi am deschis încărcătorul ca să verific dacă e plin. Tehnică inferioară, dar sigură: ceilalţi doi nu aveau decât să se descurce cu armele lor cu energie dirijată, văzusem eu cât de uşor e să dai greş cu ele în condiţii de luptă.
– Bună bucăţică, Dexia, zise Sollis, dându-şi aere de superioritate.
– Am învăţat la şcoala veche.
– Mda, am observat.
– Dacă ai o problemă, putem oricând să facem un exerciţiu de tragere la ţintă.
– Hei, n-am nimic împotrivă. Mă bucur că ai găsit ceva pe placul tău. Te descurci oricum mai bine decât Norbert. Sollis arătă cu capul peste umăr. Se pare că el a tras paiul mai scurt.
M-am uitat în jos pe interval. Norbert stătea la capătul unui stativ, studiind o armă scurtă şi îndesată, cu design necunoscut. În mâinile lui, părea ridicolă, făcută pentru o păpuşă.
– Eşti sigur că pe aia o preferi? i-am strigat. Poate vrei să te uiţi la una din astea...
Norbert se uită la mine ca la o idioată. Nu ştiu ce-a făcut atunci - n-am văzut să fi mişcat din mână - dar arma îndesată se desfăcu imediat, alungindu-se şi deschizându-se ca o cutie cu un puzzle complicat, până când aproape că-şi dublă dimensiunile, arătând de două ori mai înspăimântătoare. Avea calitatea extraordinară şi precizia de maestru a tehnicii de pe alte planete. O jucărie demarhistă, probabil, însă una foarte, foarte periculoasă.
Sollis şi cu mine am schimbat priviri în tăcere. Norbert găsise cea mai avansată şi mai eficientă armă din depozit.
– Merge, aprecie el, înainte de a o aduna la loc şi de-a o vârî la centură.

Ne apropiam pe furiş. Zeci de mii de kilometri, apoi mii, apoi sute. Mă uitam prin hublouri, cu luminile din interior stinse, cu privirea încordată în direcţia în care scanările noastre radar şi în infraroşu ne spuneau că aşteaptă nava-spital. Când mai aveam douăzeci şi patru de kilometri, ştiam că ar trebui s-o zăresc, dar eu tot nu vedeam decât stele în bezna absorbitoare din jurul lor. Mă încercă brusc un sentiment visceral - cât de uşor era să pierzi ceva acolo, afară - urmat imediat de senzaţia ameţitoare că eram extraordinar de mici şi de singuri, acum că vânătorul de lumină plecase.
Apoi, deodată, se ivi *Privighetoarea*.

Ne apropiam înclinat, astfel că fuzelajul era în pantă şi de dimensiuni reduse. Era atât de întuneric, încât nu se ghiceau decât anumite margini şi suprafeţe. Niciun hublou, nicio lumină aprinsă, nicio staţie de amarare luminată. Nava arăta întunecată şi moartă, ca un filon de cărbune. Mi se păru dintr-odată absurd să cred că mai trăieşte cineva la bordul ei. Poate să fi rămas doar cadavrul colonelului Jax, dar nu un trup viu sau măcar menţinut în viaţă artificial, care să ne garanteze restul plăţii.

Martinez trecuse nava noastră pe control manual. Prin mici manevre abile de propulsare, scăzu distanţa sub doisprezece kilometri. La şase kilometri, consideră că e sigur să activeze proiectoarele şi să le plimbe de-a lungul fuzelajului, confirmând poziţia ecluzelor şi a staţiilor de amarare. Se vedeau urmele impacturilor cu micrometeoriţi şi ale arsurilor provocate de particule cu energie înaltă, însă nimic neaşteptat la o navă care zăcea acolo de la armistiţiu. Dacă avea mecanisme de reparare automată, dormeau şi ele. Nici când am dat un tur fuzelajului şi l-am baleiat de pe partea cealaltă nu am găsit urme că am fi fost detectaţi. Tot ezitant, Nicolosi acceptă că vom respecta strategia lui Sollis, intrând printr-una din ecluzele de serviciu.

Venise momentul să ne începem misiunea.

Am amarat. Am intrat lent, dar tot se auzi un „buf” zdravăn când clemele de captură ne apucară şi ne transportară micul vehicul în coca navei-spital. M-am gândit la ecoul acelui „buf” care străbătea *Privighetoarea* pe toată lungimea ei, scăzând treptat în intensitate, dar nu destul ca să nu atingă un sistem de alarmă stând la pândă cu infinită răbdare, ca să alerteze nava inactivă de prezenţa vizitatorilor. Câteva minute am atârnat în linişte, cu privirea aţintită pe hublouri sau pe afişajele senzorilor, aşteptând cel mai mic semn de activitate. Însă nava era cufundată în beznă. Nicio schimbare detectabilă în starea ei de comă.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse Martinez, spărgând liniştea cu o şoaptă. Tot nu ştie că suntem aici. Ecluza e a voastră, am deschis deja uşile.

Sollis, îmbrăcată în costum, intră în ecluză cu trusa ei de instrumente. Cât a lucrat ea, ne-am îmbrăcat şi noi costumele şi armurile în cea mai mare linişte. Eu nu mai purtasem un costum spaţial până atunci, dar Norbert ne-a ajutat pe toţi cu activitatea aceea nouă: mâinile lui uriaşe făceau legăturile delicate cu dexteritate surprinzătoare. Odată îmbrăcată în costum, m-am simţit ca într-o armură biomecanică şi am înţeles imediat cum e cu indicaţiile de susţinere biotică de pe marginea vizierei. Nu trebuia să le dau prea multă atenţie: dacă nu intervenea o defecţiune, costumul avea destulă energie şi rezerve ca să mă menţină în viaţă în stare perfectă trei zile; mai multe, dacă eram pregătită să suport puţin disconfort. Niciunul dintre noi nu avea de gând să stea atâta pe *Privighetoare*.

Sollis era aproape gata când ne-am adunat în spatele ei, în ecluză. Uşile interioare şi exterioare de pe partea noastră erau deschise, expunând uşa cenuşie exterioară a navei-spital, prinsă bine de conectorul de amarare cu închidere ermetică. Mă îndoiam că Sollis mai fusese nevoită să spargă o navă înainte, dar uşa nu părea să-i dea de furcă. Deschisese un panou de acces şi conectase un pumn de cabluri colorate care duceau la un modul improvizat din trusa ei. Lucra la o tastatură mică, modificând tiparele de

lumină de pe panou. Faţa unei femei - o expresie goală, aspră şi neiertătoare în acelaşi timp - apăruse într-un cadru oval de deasupra panoului.

– Cine e? am întrebat.

– *Privighetoarea*, răspunse Sollis, adăugând o explicaţie: nava avea propria personalitate de nivel gamma care făcea lucrurile să meargă. O treabă de gândire excelentă, după toate aparenţele: a trecut testul Turing cu brio, e la fel de deşteaptă ca orice maşină înainte de a trebui s-o tratezi ca pe-o fiinţă umană.

M-am uitat la faţa cu trăsături încruntate a femeii, aşteptându-mă să ne ia la întrebări în orice clipă. Mi-am imaginat vocea ei dură şi ameninţătoare, cerând să afle ce căutăm la bordul *Privighetorii*, călcând graniţele navei *ei*, ale spitalului *ei*.

– Ştie că...

Am lăsat întrebarea neterminată. Sollis clătină din cap.

– Nu-i decât o faţetă fără minte a conceptului principal. Nu numai că e inactivă - imaginea e îngheţată în memoria uşii -dar nu pare să aibă conexiuni de date funcţionale cu motorul senzorial principal. Ai aşa ceva, *Privighetoareo*?

Chipul ne privi impasibil, dar nu spuse nimic.

– Vezi? E ca moartă. Eu zic că motorul senzorial nu merge deloc. Aici, afară, nava nu ar avea nevoie decât de un dram de inteligenţă ca să supravieţuiască.

– Deci nivelul gamma e deconectat?

– Îhî. Şi aşa e cel mai bine. Nu vrei ca inteligenţa aia să zacă prea mult prin jur fără să aibă ceva de făcut.

– De ce?

– Pentru că o ia razna. Din cauza asta, Conjoinerii nu permit inteligenţă de nivel gamma în maşinăriile lor. Consideră că e un fel de sclavie.

– Administrarea unui spital trebuie să fi fost suficientă ca să oprească inteligenţa gamma a *Privighetorii* să scape de sub control.

– Să sperăm. Să sperăm, într-adevăr.

Sollis îşi admiră munca, apoi scoase un mormăit de satisfacţie când un şir de lumini sclipiră portocaliu. Decuplă un mănunchi de cabluri colorate şi se uită la trupa care aştepta.

– În regulă, putem intra. Pot să deschid uşa oricând sunteţi gata.

– Ce e de partea cealaltă?

– După datele uşii, aer. Trimix. Al naibii de rece, dar nu îngheţat. Cu presiunea ne descurcăm. Nu sunt sigură că-l putem *respira*, dar...

– Nu respirăm nimic, i-o reteză Martinez. În ecluza noastră încap două persoane. Una din ele vei fi tu, Ingrid, pentru că ştii să lucrezi cu mecanismul. Te voi însoţi eu şi pe urmă îi vom aştepta pe ceilalţi în capătul îndepărtat, după ce am stabilit că mediul e sigur.

– Poate că ar trebui să meargă unul din noi în locul tău, am sugerat, întrebându-mă de ce nu se oferise Norbert să o ia înaintea stăpânului său. Tu te poţi lipsi de noi, dar noi nu ne putem lipsi de tine. Fără tine, Jax nu-şi mai primeşte răsplata.

– Drăguţ din partea ta, Dexia, dar te-am plătit ca să mă ajuţi, nu ca să-ţi asumi riscuri în locul meu.

Martinez îşi făcu vânt în faţă. Norbert, Nicolosi şi cu mine ne-am dat înapoi, ca să se poată închide uşa interioară. Pe canalul comun am auzit-o pe Sollis spunând: „Deschidem *Privighetoarea*. Aşteptaţi: nivelul de comunicare s-ar putea să scadă odată ce am trecut de partea cealaltă a metalului.”

Nicolosi se împinse pe lângă mine înapoi pe punte. Am auzit icnetul greu al servomecanismelor când se deschise uşa. Zgomot de respiraţie şi frecuş, dar nimic alarmant.

– În regulă, vorbi Sollis. Trecem în ecluza *Privighetorii.* Închid uşa exterioară. Când trebuie s-o deschideţi, apăsaţi orice tastă.

– Niciun semn de viaţă încă, strigă Nicolosi.

– Uşa interioară pare că se va deschide fără nicio încurajare din partea mea, anunţă Sollis. Ar trebui doar să trag de mânerul ăsta... gata?

– Dă-i drumul, Ingrid, l-am auzit pe Martinez.

Alte servomecanisme, mai discrete. După câteva momente, Sollis raportă:

– Am intrat. Nicio surpriză. Plutim într-un fel de staţie de depozitare, lată de vreo zece metri. E întuneric, bineînţeles. Este o uşă pe peretele opus, probabil duce la coridorul principal care ar trebui să treacă pe lângă ecluza asta.

Mi-am amintit să-mi aprind lumina în cască.

– Poţi deschide ambele uşi? întrebă Nicolosi.

– Da, dar nu deodată, pentru că mi-ar da bătaie de cap şi am fi detectaţi.

– Atunci intrăm în două etape. Norbert, tu primul. Dexia şi cu mine te urmăm.

Ne-a luat mai mult decât aş fi vrut, dar, în cele din urmă, toţi cinci am trecut de partea cealaltă a ecluzei. Nu mă mai aflasem în imponderabilitate decât o singură dată, în timpul programului de recuperare, după ce fusesem rănită, dar tot îmi aminteam, chiar dacă vag, cum trebuie să mă mişc. Ceilalţi se descurcau şi ei. Efectele îmbinate ale lămpilor din căşti alungau întunericul în colţurile incintei, reliefând aspectul şi mai sinistru al uşii pomenite de Sollis. Mi-a trecut prin cap că undeva, în bezna aceea, se afla colonelul Jax sau ce-o fi rămas din el.

Agitată, am dus mâna la centură ca să mă asigur că arma mea e tot acolo.

– Verificaţi-vă hărţile din căşti, ne spuse Martinez. Are toată lumea datele de suprapunere şi de poziţionare?

– La mine e-n regulă, am răspuns, odată cu ceilalţi trei, conştientă că e foarte uşor să te rătăceşti pe o navă uriaşă ca *Privighetoarea* dacă nu-ţi poţi determina poziţia.

– Eu merg în faţă, spuse Nicolosi, luându-şi avânt prin beznă spre uşă, înainte de a apuca să protesteze cineva.

L-am urmat cât am putut de aproape, încercând să-mi controlez respiraţia îngreunată de efort. Pe pereţii puţului erau montate brăţări de prindere şi balustrade, aşa că ne mişcăm deplasându-ne de la un suport la altul; numai rezistenţa aerului ne împiedica să alunecăm neîntrerupt. Străbăteam cu uşurinţă un metru pe secundă; în ritmul acela, nu ne va lua mult să traversăm nava pe lăţime, însemnând că ratasem coridorul axial pe care îl căutam sau că acesta pur şi simplu nu exista. Dar, tocmai când

mă gândeam că avansasem prea mult, Nicolosi încetini. M-am agăţat de un suport ca să nu mă lovesc de picioarele lui.

Se uită înapoi la noi, obligându-mă să mijesc ochii din cauza luminii din casca lui.

– Iată coridorul principal, puţin mai jos decât ne-am aşteptat. Se poate străbate în ambele sensuri.

– Cotim la stânga, spuse Martinez, mai mult în şoaptă. Cotim la stânga şi mergem o sută de metri, poate o sută douăzeci, până la sectorul de centrifugare. Ar trebui să ne târâm pe drum drept, fără obstacole.

Nicolosi se răsuci, apoi privi în spate.

– Nu zăresc la mai mult de douăzeci de metri în faţă. Am putea foarte bine să vedem unde duce.

– Încet şi cu grijă, ne îndemnă Martinez.

Am înaintat de-a lungul fuzelajului. În momentele în care pluteam de la un suport la altul, îmi ţineam respiraţia şi încercam să surprind zgomotele navei, trimise în casca mea de senzorul acustic al costumului. Nu auzeam decât cum se târau ceilalţi, şuieratul şi zumzăitul sistemelor de susţinere biotică. În afară de asta, *Privighetoarea* era la fel de liniştită ca la sosirea noastră. Dacă ne sesizase prezenţa, nu dădea niciun semn.

Parcurseserăm vreo patruzeci de metri de la joncţiune; mai aveam cel puţin o treime din drum până la sectorul de centrifugare, când Nicolosi se opri. M-am agăţat de un suport înainte să mă lovesc de călcâiele lui, apoi m-am uitat în spate, ca să văd dacă au înţeles şi ceilalţi mesajul.

– Probleme? întrebă Martinez.

– O intersecţie în formă de T în faţă. Nu ştiam că urmează aşa ceva.

– Nici nu trebuia să urmeze, explică Martinez. Dar nu-i de mirare că nava se abate de la planuri pe ici, pe colo. Câtă vreme nu dăm de-o fundătură, putem să înaintăm spre colonel.

– Dau eu cu banul sau dai tu? întrebă Nicolosi privindu-ne peste umăr, cu faţa luminată de casca mea.

– Nu e niciun indicator sau semn pe perete?

– Nici la stânga, nici la dreapta.

– În cazul ăsta, ia-o la stânga, hotărî Martinez, înainte de a-i arunca o privire lui Norbert. De acord?

– De acord, spuse matahala. La stânga, apoi la dreapta. Dă-i drumul.

Nicolosi îşi luă avânt cu picioarele, urmat de noi. N-am scăpat din ochi busola automată şi i-am fost recunoscătoare când ne-a detectat schimbarea de direcţie, deşi datele de suprapunere indicau acum că trecem printr-un un perete solid.

Străbătuserăm douăzeci sau treizeci de metri când Nicolosi se opri din nou.

– Tunelul coteşte la dreapta, raportă el. Se pare că ne întoarcem pe drumul cel bun. E toată lumea de acord?

– Eu, da, am răspuns.

Dar n-am mai parcurs decât cincisprezece-douăzeci de metri din noul traseu când Nicolosi încetini şi anunţă din nou:

– Am ajuns la o uşă masivă, un fel de ecluză internă. Se pare că vom avea nevoie de Sollis din nou.

– Faceţi-mi loc, ne ceru ea, iar eu m-am tras într-o parte ca să treacă pe lângă mine, încercând să evit să ne ciocnim.

În afară de armele pe care şi le alesese din depozitul de armament, de costumul ei atârnau tot felul de unelte pentru deschis uşi, care zdrăngăneau lovindu-se una de alta când se mişca. Nu mă îndoiam că putea deschide orice uşă, dacă i se dădea timp. Dar ideea de a petrece ore întregi în măruntaiele *Privighetorii* nu mă prea entuziasma.

Am lăsat-o pe Sollis să examineze uşa: o auzeam cum bolboroseşte îngândurată ceva despre design, cum ţâţâie, zumzăie şi vorbeşte singură. Deschise panouri şi cablă echipamente, ca înainte. Aceeaşi faţă neprimitoare se încrunta la noi de pe un ecran oval.

După câteva minute, Martinez oftă şi vorbi:

– E vreo problemă, Ingrid?

– Niciuna. Pot să deschid uşa asta în zece secunde. Vreau doar să fiu al dracului de sigură că asta e una din faţetele inactive ale *Privighetorii*. Asta înseamnă perceperea conexiunilor de pe ambele părţi ale cadrului. Bineînţeles, dacă preferaţi să dăm năvală...

– Vorbeşte mai încet, o avertiză glasul gros al lui Norbert.

– Port costum spaţial, neghiobule.

– Presiunea de afară. Sunetul călătoreşte, aer la sticlă, sticlă la aer.

– Ai cinci minute, hotărî Martinez. Dacă nu găseşti ce cauţi până atunci, deschidem uşa orice-ar fi. Şi Norbert are dreptate, hai să nu facem gălăgie.

– Atunci nu mă presaţi, mormăi Sollis.

Însă peste trei minute începu să-şi deconecteze instrumentele şi întoarse capul cu o expresie triumfătoare.

– Nu-i decât o ecluză de urgenţă, în caz că se depresurizează partea asta de navă. Probabil că s-au gândit s-o introducă după ce au fost trasate primele planuri.

– Nu e niciun pericol ca, trecând de ea, să alertăm *Privighetoarea*? am întrebat.

– Nu pot spune că nu există riscuri, dar eu zic că putem trece.

– Deschide-o, îi ceru Martinez. Toată lumea să se ţină bine, în caz că e vid sau subpresiune de partea cealaltă.

I-am respectat instrucţiunile, dar, când s-a deschis uşa, aerul a rămas la fel de calm ca înainte. Dincolo, în jocul luminilor noastre, se desluşea un coridor scurt, terminat cu o uşă identică. De data asta, am avut toţi loc să ne strecurăm înăuntru, în timp ce Sollis se ocupa de al doilea mecanism de închidere.

Un sistem de cabluri cerea ca prima uşă să fie închisă ca să poată fi deschisă a doua, dar asta nu punea probleme. Acum că Sollis ştia ce să caute, lucra mult mai repede; se pricepea la meseria ei, iar noi ne bucuram că era aşa. Nu mă îndoiam că se va descurca şi mai repede la ieşire.

– Suntem gata să intrăm, oameni buni. După indicatoare, aerul e la fel de rece şi de partea cealaltă, aşa că nu vă desfaceţi la costum.

Am auzit un declic când unul din noi, poate Nicolosi, poate Norbert, eliberă un mecanism de siguranţă. Parcă ar fi tuşit cineva într-un teatru. Am dus mâna la armă şi am armat-o.

– Deschide, zise Martinez în linişte.

Uşa pufăi şi se deschise larg. Luminile noastre spintecară întunericul din spatele ei, sugerând un spaţiu mai adânc şi mai vast decât mă aşteptam.

Sollis se aplecă din prag, luminând cu lampa din cască detalii fugitive ale suprafeţelor reflectate. Am zărit, preţ de-o clipă, sclipirea unor obiecte sticloase întinzându-se într-un spaţiu infinit.

– Raportează, Ingrid, spuse Martinez.

– Cred că putem intra. Am ajuns lângă un perete sau o podea, nu ştiu ce anume e. Sunt suporturi de mână şi balustrade. Se pare că duc într-o cameră, probabil de partea cealaltă.

– Stai pe loc, spuse Nicolosi, aflat chiar în faţa mea. O iau eu înainte din nou.

Sollis se uită înapoi şi-şi înghiţi supărarea.

– E-n regulă, mă descurc. Doar n-o să te las numai pe tine să ai parte de toată distracţia.

Nicolosi mormăi ceva. Nu cred că avea simţul umorului.

– Poţi să iei arma mea, dacă vrei.

– Mă descurc, spuse Sollis, dar cu voce clar şovăitoare.

N-am condamnat-o; una era să deschizi drumul printr-o cameră mare şi întunecată, alta pe un coridor îngust. Nu era cine să sară la tine şi să te apuce din peretele unui coridor.

Sollis începu să avanseze târâş pe interval.

– Încet şi cu grijă, spuse Martinez aflat în urma mea. Încă mai avem timp.

– Suntem chiar în spatele tău, am asigurat-o, simţind că are nevoie de sprijin moral.

– Sunt bine, Dexia. Nu-i nicio problemă. Doar că n-am chef să scap suportul şi să alunec în dracu' ştie ce...

Începu să se deplaseze ritmic, apucând cu grijă suporturile pe rând. După ea venea Nicolosi, urmat imediat de mine. În afară de mişcarea noastră şi de zgomotul sistemelor din costume, nava era tăcută ca o criptă.

Dar nu mai era chiar atât de întunecată.

Acum că pătrunsesem în cameră, aceasta începu să-şi dezvăluie secretele în pete de lumină palidă, întinse pe o distanţă nesfârşită. Probabil că luminile fuseseră dintotdeauna acolo, dar prea slabe ca să le observăm înainte de a intra.

– Se aude zgomot de aparate.

– Ştiam de ele, zise Martinez. Ne-a fost clar de la bun început că nava e inactivă, nu moartă.

Mi-am plimbat privirea în jur, ca să văd mai bine obiectele sticloase pe care le desluşisem înainte. Pe partea cealaltă a intervalului cu balustradă, întinzându-se pe mai multe rânduri, se aflau sute de recipiente transparente, fiecare de mărimea unui bidon de ulei, rotund în partea de deasupra, aşezat pe un soclu gri-metalizat, cu butoane de control, afişaje şi mufe de intrare. Erau trei niveluri, al treilea şi al doilea aşezate peste primul, pe un stativ foarte subţire. Majoritatea soclurilor erau inactive, poate doar unul din zece indica o citire luminată.

– Iisuse, rosti Sollis.

Probabil văzuse ceea ce tocmai văzusem şi eu: recipientele conţineau organe umane într-o soluţie chimică verde, conectate la linii de substanţe nutritive şi cabluri electrice. Nu eram specialistă în anatomie, dar tot am recunoscut inimi, plămâni, rinichi, intestine încolăcite ca şerpii. Oricine ar fi ştiut ce sunt: globi oculari, crescuţi cu zecile într-o singură cuvă, clătinându-se pe tulpinile lungi ale nervilor optici, ca nişte specii ciudate

de anemone-de-mare atotvăzătoare, mâini sau membre întregi, organe genitale, măşti de piele şi muşchi ai unor feţe fără ochi. Fiecare organ extern era reprezentat în zeci de exemplare de diverse mărimi, de la copil la adult, bărbat şi femeie şi, în ciuda lichidului verde, tot se vedeau deosebiri discrete de nuanţe ale pielii şi de pigmentare.

– Încetişor, Ingrid, am spus, ca s-o calmez şi pe ea, dar şi pe mine.

Ştiam că e o navă-spital. Era doar o chestiune de timp până când urma să dăm peste o asemenea privelişte.

– Chestiile astea... rosti Nicolosi în şoaptă. De unde provin?

– Din două surse principale, îi răspunse Martinez, prea calm, după părerea mea. Nu toţi cei care ajungeau la bordul *Privighetorii* puteau fi salvaţi; evident, nava, ca orice spital, nu era capabilă de miracole. Acolo unde era cazul, decedatului i se prelevau organe intacte pentru o utilizare ulterioară. Folositor, bineînţeles, dar o asemenea resursă n-ar fi putut susţine singură niciodată necesităţile chirurgicale ale *Privighetorii*. Din acest motiv, nava a fost dotată cu echipamente care să producă singure organe, pe principiile bine stabilite ale manipulării celulelor stern. Fabricile de organe ar fi lucrat întruna, menţinând stocul la nivel maxim.

– Acum nu pare la nivel maxim, am zis eu,

– Nu mai suntem într-o zonă de război. Nava e inactivă. Nu mai trebuie să-şi menţină capacitatea chirurgicală obişnuită.

– Atunci de ce-şi menţine o anumită capacitate? De ce menţin unele recipiente organele în viaţă?

– Fără risipă, fără lipsuri, probabil. O rezervă strategică, pentru ziua în care nava ar putea fi chemată din nou la acţiune.

– Crezi că pur şi simplu aşteaptă să fie reactivată?

– E doar o maşinărie, Dexia. O maşinărie care stă în aşteptare. Nu e cazul să ne agităm.

– Nimeni nu se agită, am spus, dar n-am fost deloc convingătoare, de parcă eu aş fi fost cea speriată.

– Hai să mergem în partea cealaltă, propuse Nicolosi.

– Mai avem de parcurs jumătate din distanţă, raportă Sollis. Mi se pare că văd peretele opus. Cred că ne aşteaptă o uşă.

Ne-am deplasat în continuare, prinzându-ne de suporturi când cu o mână, când cu cealaltă. Înconjurată de organele închise în sticlă, nu m-am putut abţine să mă gândesc la oamenii din care făcuseră parte multe din ele. Dacă mi-ar fi aparţinut mie, cred că aş fi ales să bântui *Privighetoarea* cu o furie răzbunătoare, îndreptată spre cine nu trebuia.

Nu la asta ar trebui să te gândeşti, mi-am zis, tocmai când recipientele începură să se mişte.

Ne-am oprit cu toţii, agăţându-ne de cel mai apropiat suport. La două sau trei rânduri în spatele intervalului cu balustradă, un şir de recipiente alunecau lin spre peretele îndepărtat al încăperii. Se deplasau la unison, unul după altul. Când inima începu să-mi bată din nou, mi-am dat seama că rândul trebuie să fie legat la o bandă transportoare ascunsă în cadrul de susţinere.

– Nu mişcă nimeni, vorbi Nicolosi.

– Nu-i a bună. Nu-i a bună, repetă Sollis. Afurisita de navă n-ar trebui să ştie...

– Linişte, şuieră Martinez. Lăsaţi-mă să trec pe lângă voi. Vreau să văd unde ajung recipientele alea.

– Ai grijă, îl sfătui Norbert.

Ignorându-l, Martinez ne-o luă înainte. L-am urmat repede, străduindu-ne să nu facem zgomot şi să nu alunecăm de pe interval. Recipientele îşi continuară mişcarea lină şi tăcută, până când banda ajunse la peretele opus şi se răsuci nouăzeci de grade, ducându-le într-o incintă acoperită, ca un scanner de siguranţă. Majoritatea erau goale, dar, sub ochii noştri, unul dintre cele pline şi active căzu înăuntru. N-am avut la dispoziţie decât o frântură de secundă, dar mi s-a părut că văd cum un antebraţ şi o mână se întind de pe soclul de susţinere biotică.

Banda se opri. Se făcu linişte perfectă, apoi urmară o serie de declicuri şi bâzâituri. Niciunul din noi nu vedea ce se întâmplă în incintă, dar în clipa următoare nici nu mai fu nevoie. Era evident.

Banda reveni, însă rulă înapoi de data asta. Recipientul dispărut apăru gol. M-am gândit mai bine la ce văzusem înainte, ca să mă asigur că nu greşesc, dar nu m-am îndoit că antebraţul cu mâna fusese scos din recipient. Am bănuit că se aflau deja în altă parte a navei.

Recipientele făcură drumul înapoi, întorcându-se la poziţiile iniţiale, probabil, apoi se opriră. În afară de membrul lipsă, încăperea arăta exact aşa cum o găsisem.

– Nu-mi place, spuse Sollis. Nava trebuia să fie moartă.

– Inactivă, o corectă Martinez.

– Nu crezi că ceea ce tocmai s-a întâmplat are legătură cu prezenţa noastră la bord? Nu crezi că Jax tocmai a fost trezit?

– Dacă Jax ar şti de prezenţa noastră, am fi aflat deja.

– Nu pricep cum de poţi vorbi atât de calm.

– Nu s-a întâmplat decât că *Privighetoarea* şi-a îndeplinit una din sarcinile de rutină. Am constatat deja că menţine unele organe în stare preoperatorie, iar acesta e unul din stocurile de ţesuturi. Nu trebuie să ne mire că nava se hotărăşte din când în când să-şi mute o parte din rezerve din punctul A în punctul B.

Sollis scoase un mârâit de frustrare - mi-am dat seama că nu credea explicaţiile lui Martinez - şi se deplasă cu ajutorul mâinilor spre uşă.

– Dacă se mai întâmplă aşa ceva, eu am plecat, ne anunţă ea.

– În locul tău, m-aş gândi de două ori, o avertiză Martinez. E al naibii de lung drumul spre casă.

Am ajuns-o pe Sollis din urmă şi am atins-o pe braţ.

– Nici mie nu-mi place, Ingrid. Dar Martinez are dreptate. Jax nu ştie că suntem aici. Dacă ar şti, cred că nu s-ar limita să mute recipiente dintr-o parte într-alta.

– Sper că ai dreptate, Scarrow.

– Şi eu, am mormăit în barbă.

Am continuat să avansăm de-a lungul axei principale a navei, urmând un coridor foarte asemănător cu cel pe care-l traversasem înainte de a intra în banca de organe. Şerpuia şi cotea brusc, apoi se îndrepta din nou. După busole, mergeam tot spre Jax, sau cel puţin spre partea din navă în care era cel mai posibil să-l găsim, viu sau mort.

– Ce-am vorbit mai devreme... rosti Sollis, vreau să zic, mult mai devreme, despre cum a fost distrusă nava asta la sfârşitul războiului...

– Cred că mi-am exprimat clar punctul de vedere, Ingrid. Nu aduci un om în faţa justiţiei dacă te tot iei după poveşti.
– Avem cam un milion de tone de navă care poate fi salvată. Poate că e ceva adevărat în povestea trupei care a venit la bord şi n-a mai plecat.
– Te rog... se lamentă Martinez.
– Deci cine opunea rezistenţă? am întrebat. Cine au fost cei care i-au oprit să preia *Privighetoarea*?
Îmi răspunse Nicolosi:
– Echipajul strict necesar. Agenţii de securitate ai postmuritorilor care au finanţat afacerea asta, poate chiar sistemele de protecţie ale navei. Dacă credeau că e atacată...
– Dacă pe nava asta a avut loc vreun conflict armat, am întrebat eu, unde sunt urmele?
– Nu-mi pasă de urme, mi-o reteză Sollis. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu cadavrele.

Am ajuns la altă ecluză cu uşă dublă. Sollis se apucă imediat de treabă, dar, dacă m-am aşteptat să lucreze mai repede acum că deschisese câteva uşi fără probleme, m-am înşelat. Făcea întruna conexiuni, verifica tot felul de afişaje, bombănea pentru sine destul de tare ca s-o auzim şi noi prin legătura vocală. Chipul *Privighetorii* ne urmărea dezaprobator, ca un portret al unui strămoş dezamăgit.
– Asta s-ar putea să-mi dea mai mult de lucru, vorbi Sollis. Recepţionez linkuri de date active derulate în afara cadrului.
– Adică e cuplată încă la sistemul nervos? întrebă Nicolosi.
– N-aş zice că-i exclus.
Nicolosi îşi plimbă degetele pe ţeava neagră a armei sale cu plasmă.
– Am putea să ne întoarcem şi să încercăm altă rută.
– Nu ne întoarcem, spuse Martinez. Nu acum. Deschide uşa, Ingrid. Ne asumăm riscul şi ne mişcăm cât de repede putem de acum înainte.
– Eşti sigur? Ţinea un cablu între degete. Odată ce-l conectez, nu mai avem cum să dăm înapoi.
– Fă-o.
Sollis cuplă cablul. În aceeaşi clipă, faţa *Privighetorii* se animă, trezită la viaţă. Uşa ne vorbi. Avea un ton strident şi metalic, dar şi o undă de autoritate feminină:
– Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Încercaţi să pătrundeţi într-o zonă de securitate. Prezentaţi-vă la administraţia centrală pentru a obţine autorizaţia necesară.
– Rahat, se enervă Sollis.
– Nu te aşteptai la asta? am întrebat-o.
– Nu mă aşteptam la o faţetă activă. Poate că motorul senzorial nu e oprit, cum am presupus.
– Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Încercaţi să pătrundeţi într-o zonă de securitate. Prezentaţi-vă la administraţia centrală pentru a obţine autorizaţia necesară.
– O mai poţi forţa? întrebă Nicolosi.
– Da... cred.
Sollis conecta încă un cablu, făcu nişte reglaje şi se dădu înapoi când se deschise uşa.

– *Voilà*.

Faţa tăcu şi deveni iarăşi o mască, dar acum chiar aveam impresia că suntem urmăriţi, că ochii femeii privesc în toate direcţiile deodată.

– Crezi că Jax a aflat de noi acum? am întrebat, în timp ce Sollis îşi lua avânt să intre în staţia de depozitare dintre cele două seturi de uşi.

– Nu ştiu. Poate am deschis uşa la timp, înainte de a da alarma.

– Dar nu poţi fii sigură.

– Nu.

Sollis părea jignită. Se apucă să deschidă uşa cealaltă, mai repede, urgenţa fiind mai presantă decât precauţia. M-am asigurat că arma mea e acolo unde o lăsasem şi că nu era trasă piedica. În jurul meu, ceilalţi respectau acelaşi ritual.

Mi-am dat seama, treptat, că lui Sollis îi trebuia mai mult timp decât era normal. Plecă de lângă uşă, lăsând echipamentul conectat la panoul de serviciu deschis.

– Ceva nu merge, spuse ea, după ce înghiţi în sec. Costumele astea pe care ne-ai pus să le îmbrăcăm, Tomas... cât de bune sunt?

– Costume biomecanice, testate în luptă. De ce întrebi?

– Pentru că uşa ne spune că nava e inundată din acest punct încolo. Că vom înota prin ceva.

– Înţeleg, zise Martinez.

– A, nu, am intervenit eu, scuturând din cap. N-o să facem aşa ceva. Nu intrăm sub apă.

– Nu sunt sigură că e apă, Dexia.

Sollis bătu cu degetul în panoul de afişaj, de parcă aş fi fost în stare să pricep numerele şi simbolurile de pe el.

– Poate fi orice fel de lichid cald, zău.

Martinez ridică din umeri.

– Poate fi o scurgere de siguranţă... pierderi în partea asta de navă. Nimic îngrijorător. Costumele noastre vor rezista fără probleme, cu condiţia să n-o tărăgănăm prea mult.

L-am ţintuit cu privirea prin viziera lui transparentă, fixându-i ochii, asigurându-mă că nu întoarce capul.

– Eşti sigur? Nu vor înţepeni costumele pe noi imediat ce se vor uda?

– Costumele vor rezista. Sunt atât de sigur, încât voi trece dincolo primul. Când veţi auzi că am ajuns de partea cealaltă în siguranţă, mă puteţi urma cu toţii.

– Nu-mi place. Dacă instrumentele lui Ingrid nu funcţionează sub apă?

– Nu avem ce face altceva decât să mergem înainte, spuse Martinez. Dacă această parte a navei e inundată, tot la ea vom ajunge, indiferent pe ce drum o luăm. E singura cale.

– Atunci, să pornim, am spus. Dacă costumele astea au trecut printr-un război, sunt convinsă că o să ne treacă şi pe noi de încăperea următoare.

– Nu de costume mă tem eu, vorbi Nicolosi, examinând arma încă o dată. Nimeni nu a pomenit de... imersiune... cât am fost în depozitul de armament.

Am dus mâna la gură conspirativ şi m-am adresat armei mele primitive:

– Dacă trecem de partea cealaltă cu bine, te schimb cu altceva.

Nicolosi nu mai spuse nimic. Cred că i-a scăpat poanta.

Peste două minute eram deja dincolo, plutind imponderabili în bezna încăperii inundate. Lichidul părea apă, dar nu puteai fi sigur de asta. Orice mediu se simţea dens şi vâscos când purtai costum, chiar şi aerul. Detectorii mei de pericol toxic nu înregistrau nimic, dar asta nu însemna că lichidul era neapărat inofensiv. Detectorii erau astfel reglaţi încât să recunoască doar câteva toxine folosite frecvent în război, nu să adulmece fiecare agent dăunător care existase vreodată.

Vocea lui Martinez îmi bâzâi în cască.

– Nu există suporturi de mâini sau sârme de ghidaj. Va trebui să înotăm drept înainte, bazându-ne pe busole. Dacă ne menţinem fiecare în câmpul vizual al celorlalţi, nu ar trebui să avem probleme.

– Hai să-i dăm drumul, ne îndemnă Nicolosi.

Am început să înotăm cât de bine puteam, conduşi de Nicolosi, care avansa cu mişcări de braţ hotărâte şi cu armele clătinându-se de curele. Am fi înaintat greu şi lent numai luptându-ne cu costumele de pe noi, dar mai căram şi armamentul. Abia vedeam în faţa ochilor; abia reuşeam să întindem braţele cât de cât; abia izbuteam să dăm din picioare ca să avansăm câte puţin. Lămpile căştilor se străduiau să lumineze la zece-douăzeci de metri în orice direcţie, iar uşa prin care intrasem se pierdu curând în beznă. Am simţit ghearele panicii, teama că, dacă busolele ne-ar înşela, nu ne-am mai găsi drumul.

Însă busolele nu ne înşelară, iar Nicolosi nu slăbi ritmul. După două minute de înotat, ne strigă:

– Văd peretele. E chiar în faţa noastră.

În câteva secunde l-am zărit şi eu, răsărind din bezna deasă, cu nuanţe de roşu palid. Oricâtă uşurare aş fi simţit, era înăbuşită de constatarea că peretele nu părea să aibă nicio denivelare, se întindea perfect neted în orice direcţie cădea lumina.

– Nu e nicio uşă, am remarcat.

– Poate am deviat puţin, presupuse Nicolosi.

– Busolele nu indică devieri.

– Atunci poate că uşile sunt deviate. Nu-i nimic, o să le găsim lovind peretele în spirală, pornind de la locul nostru de aterizare.

– Asta dacă există vreo uşă.

– Dacă nu există, ne croim drum cu armele.

– Mă bucur că ai găsit o soluţie, am spus, dându-mi seama că vorbeşte serios.

Peretele era din ce în ce mai aproape. Cu cât avansam mai mult spre el, cu atât se vedea mai bine în lumina lămpilor noastre şi cu atât mai clar îmi dădeam seama că era ceva în neregulă cu el. Era plat, fără elemente de sprijin ori panouri, deschizături sau piese din echipamentul tipic unei nave, dar nu avea suprafaţa dintr-o bucată, cum mă aşteptasem să constat la o placă masivă construită din material pentru nave spaţiale. Avea o textură neliniştitoare, semăna cu hârtia fibroasă de proastă calitate, îl străbăteau linii subţiri, puţin mai închise la culoare decât fondul, dar nu respectau niciun tipar geometric. Se curbau şi se ramificau şi din ele porneau alte linii, şi mai subţiri, micşorându-se ca nervurile unei frunze.

Fulgerător, mi-am dat seama ce era şi mă cuprinse greaţa. Când Nicolosi atinse suprafaţa cu palma, aceasta cedă ca o trambulină, absorbind forţa

impactului şi împingându-l pe Nicolosi înapoi, până când lichidul înconjurător îi stopa elanul.

– E... am încercat să spun.

– Piele. Ştiu. Mi-am dat seama chiar înainte de-a o apăsa. M-am oprit, dar nu destul de repede ca să evit contactul cu pielea. Cedă sub greutatea mea, lăsându-se atât de mult, că m-am temut să nu trec prin ea. Apoi mă aruncă în direcţia din care venisem. Luptându-mă cu un val de greaţă, m-am împins înapoi în lichid şi am plutit până în dreptul celorlalţi.

– Rahat, se enervă Sollis. Asta nu-i bine. Ce caută *pielea* asta blestemată...

– Nu vă alarmaţi, spuse Martinez, răsuflând greu după fiecare cuvânt. E doar o altă formă de bancă de organe, ca încăperea pe care am străbătut-o deja. Probabil că lichidul prin care înotăm e un mediu de susţinere a creşterii, ca lichidul amniotic. În condiţii de război, toată camera asta ar fi fost plină de perdele de piele în creştere, întinse pe mii de metri.

Nicolosi îşi pipăi cureaua şi scoase o lamă zimţată care sclipi ameninţător chiar şi în lichidul roz.

– O tai.

– Nu! urlă Martinez.

Sollis, care stătea lângă Nicolosi, îl prinse de braţ.

– Uşurel, soldat. Trebuie să existe o cale mai bună.

– Există, confirmă Martinez. Lasă cuţitul, te rog. Putem să ocolim pielea dacă-i găsim marginile.

Nicolosi stătea cu lama în mână.

– Aş prefera s-o iau pe scurtătură.

– În piele sunt terminaţii nervoase. Taie-le şi dispozitivul de monitorizare va şti imediat. Apoi va şti şi nava.

– Poate că nava ştie deja.

– Nu ne asumăm riscul.

Ezitant, Nicolosi vârî cuţitul înapoi la cingătoare.

– Am crezut că am căzut de acord să ne mişcăm mai repede de acum înainte, ne reproşa el.

– Repede, dar nu nesăbuit, rosti Sollis. Erai gata să întreci măsura.

Martinez trecu pe lângă mine şi mă atinse uşor, înotând spre stânga. M-am dus după el, urmată de ceilalţi. După niciun minut de înaintare greoaie, am văzut o margine închisă la culoare. Semăna cu o ramă de tablou care ţinea întinsă pânza de piele. În spatele ei, abia vizibil, se întindea unul din pereţii încăperii, ciuruit de structuri de consolidare masive.

Mi-am permis o clipă de relaxare. Pericolul nu dispăruse, tot eram în mediul cel mai claustrofob pe care mi-l puteam imagina, dar cel puţin acum încăperea nu mai părea nemărginită.

Martinez îşi înfrâna înaintarea apucându-se de cadru. M-am oprit să-mi trag sufletul lângă el şi m-am uitat atent în spatele cadrului, la ceea ce speram că e peretele spre care ne-am îndreptat de la bun început. Însă am dat cu ochii de o altă fâşie de piele, întinsă pe alt cadru, separată de noi de o distanţă cât un stat de om. Iar în depărtare am desluşit cu greu al treilea cadru, poate şi pe al patrulea.

– Câte sunt? i-am întrebat pe ceilalţi, care ajunseră şi ei la ramă şi se cocoţară pe ea ca nişte ciori.

– Nu ştiu, răspunse Martinez. Patru, cinci... poate vreo douăsprezece. Dar e-n regulă. Putem să înotăm pe lângă ele, apoi să cotim la dreapta şi să ne întoarcem, acolo unde bănuim că e ieşirea. Ridică vocea. E toată lumea de acord? Aveţi probleme cu costumele?

– Lumini, zise Nicolosi încet.

Ne-am întors spre el.

– Aici, jos, vreau să zic, arătând cu capul în direcţia celorlalte bucăţi de piele. Am întrezărit un pâlpâit, o sclipire în apă, sau în lichidul amniotic sau ce dracu' o fi fost.

– O văd şi eu, anunţă Norbert.

Am privit în jos şi am constatat că avea dreptate; Nicolosi nu avusese vedenii. O lumină palidă tremura între următoarele două straturi de piele.

– Indiferent ce-o fi, mie nu-mi place, am zis eu.

– Nici mie, spuse Martinez. Dar, şi dacă se întâmplă ceva între straturile de piele, nu e treaba noastră. Înotând pe lângă ele, le evităm complet.

Îşi luă avânt cu picioarele surprinzător de hotărât, iar eu l-am urmat repede. Reversul fâşiei de piele era o plasă fină de fibre de susţinere palide, matricea structurală pe care probabil că a crescut şi din care s-a hrănit pielea. Cabluri negre şi groase treceau pe dedesubt, aranjate într-un fel de circuit.

Al doilea strat, aflat imediat sub cel dintâi, avea altă pigmentare decât cel de deasupra lui. Altfel părea identic, întinzându-se intact în ceaţa trandafirie. Licărul de lumină se vedea prin ţesut, conturând venele şi arterele în clipele când era cel mai intens.

Am trecut pe sub al doilea strat şi am privit încordaţi la spaţiul gol întins până la următorul. Lumina care pâlpâia surprindea un ansamblu de activităţi secrete. Patru roboţi ca nişte calmari trebăluiau de zor. Fiecare maşinărie avea un corp conic, ancorat de piele de un mănunchi de braţe ca nişte bice, care ieşeau din baza boantă a conului. Roboţii erau prinşi într-o operaţie chirurgicală de mare precizie: îndepărtau un dreptunghi de piele de mărimea unei pături, tăindu-l pe toate cele patru părţi. Aveau propria lor sursă de lumină care pâlpâia la capetele câtorva braţe, dar sclipirea mai intensă provenea de la un instrument de tip laser, din vârful unui braţ segmentat, mai gros decât celelalte. Nu mi-am dat seama dacă pâlpâirea avea legătură cu operaţia de tăiere sau cu vindecarea instantanee care se petrecea imediat după ea. Nu se vedea sânge, iar pielea din jurul tăieturii nu părea afectată.

– Ce fac? am întrebat în şoaptă.

– Recoltează probe, îmi răspunse Martinez. Tu ce credeai?

– Ştiu că recoltează probe. De fapt, am vrut să întreb *de ce* o fac. Pentru ce le trebuie pielea?

– N-am idee.

– Ne-ai dat o groază de răspunsuri în banca de organe, domnule Martinez, rosti Sollis.

Ne-am oprit toţi în loc, plutind la acelaşi nivel cu roboţii-chirurgi.

– Pentru o navă care, cică, e inactivă, mi se pare că se petrec al dracului de multe.

– *Privighetoarea* creşte piele aici, am intervenit. Pricep chestia asta. Nava îşi menţine o provizie de bază, în caz că e implicată în alt război. Dar asta nu explică de ce trebuie să recolteze piele *acum*.

Martinez se cam fâstâci:

– Poate că o testează... se asigură că creşte conform planului.

– Pentru asta e nevoie de o bucăţică. Mult mai puţin decât câţiva metri pătraţi, asta-i sigur. Aici se taie piele cât să acopere un om.

– Tare mi-aş fi dorit să nu spui asta, zise Nicolosi.

– Hai să mergem mai departe, ne îndemnă Martinez.

Şi avea dreptate, mi-am zis. Activitatea roboţilor ne tulbura, dar noi nu venisem acolo ca să vizităm nava.

Înotând mai departe - fără ca roboţii să dea semne că ne-ar fi observat - m-am gândit la cele spuse de Sollis mai devreme, şi anume că nu era deloc înţelept să laşi o inteligenţă de nivel gamma funcţională fără să-i dai ceva de lucru. Altfel, din cauză că datoria este adânc înrădăcinată în secvenţele ei logice, încetul cu încetul, în linişte, o ia razna definitiv.

Dar *Privighetoarea* stătea singură acolo de la sfârşitul războiului. Ce însemna asta pentru mintea ei supraveghetoare? Se conducea spitalul singur - îndeplinindu-şi îndatoririle din viaţa anterioară, oricât de inutile deveniseră - pentru că mintea înnebunise deja, sau era acesta ultimul efort depus pentru a-şi păstra mintea sănătoasă?

Şi ce legătură avea asta cu misiunea noastră, cu bărbatul pe care venisem să-l luăm? m-am întrebat.

Am continuat să înotăm, lăsând în urmă strat după strat de piele. Din când în când, treceam pe lângă altă echipă chirurgicală, alt grup de roboţi ocupaţi cu recoltarea de probe. În zonele în care tăiaseră deja, ţesutul era decupat în dreptunghiuri şi fâşii perfecte, expunând plasa ca de tifon a matricei de creştere. Pe alocuri vedeam petice pe jumătate vindecate, pielea crescând la loc transparentă ca hârtia de orez. Când se va fi vindecat complet, mă îndoiam că va mai rămâne vreo urmă de tăietură.

Zece straturi, douăsprezece - apoi, în sfârşit, peretele pe care îl aşteptam se ivi ca un miraj. Dar nu era produsul imaginaţiei mele, nici alt strat de piele întinsă ca pe-o tobă. Acelaşi tipar de structuri de sprijin ca pe peretele opus.

Se auzi Sollis:

– Se vede uşa, fraţilor. Mai avem puţin şi ieşim de-aici. O iau înainte ca să mă apuc de treabă.

– Bine, Ingrid, îi răspunse Martinez.

Peste câteva secunde am văzut şi eu ecluza, uşurată că Sollis nu se înşelase. Ingrid înotă repede, apoi, chiar în timp ce aluneca pentru a se opri în uşă, începu să-şi desfacă de la centură uneltele şi cablurile. Eram bucuroasă că o găsise Martinez. Puteai să spui orice despre ea, dar se pricepea să descuie uşi.

– Veşti bune, spuse ea după un minut de cuplat şi decuplat cabluri. Este aer de partea cealaltă. Nu mai trebuie să înotăm multă vreme în supa asta.

– Cât mai avem? vru să ştie Nicolosi.

– Nu pot risca un scurtcircuit, amice. Trebuie să fac lucrurile pe rând.

Chiar în timp ce vorbea Sollis, mi-am dat seama că făceam umbre pe perete, ceea ce nu se întâmplase înainte. M-am răsucit şi m-am uitat înapoi, pe unde înotasem, în direcţia noii surse de lumină care ştiam că trebuie să fie acolo. Patru roboţi-calmar se apropiau de noi târând între ei o pătură de piele proaspăt recoltată, fiecare prinzând-o de un colţ cu două

tentacule argintii segmentate. Se mişcau mai rapid decât înotam noi, stimulaţi de un sistem de propulsie care scuipa un lichid din vârful conului.

Sollis ţâşni în spate când uşa exterioară a ecluzei se deschise brusc.

– N-am... vru să spună ceva.

– Ştiu, am întrerupt-o. Vin roboţii. Probabil că au dat o comandă pentru deschiderea ecluzei.

– Haideţi să ne dăm la o parte, spuse Martinez, împingându-se cu picioarele de perete. Luaţi ce puteţi, dar nu pierdeţi prea mult timp.

Sollis începu să-şi recupereze echipamentul vârându-l la centură cu degete înfrigurate. Maşinăriile se apropiară, bucata de piele se ondula ca un covor zburător. Încetiniră, apoi se opriră. Luminile lor azvârleau săgeţi aprinse prin lichid. Se uitau la noi şi se întrebau ce căutam între ei şi uşă. Unul din roboţi, atras de mişcare, îşi direcţionă raza către Martinez. Acesta încetini şi atârnă împietrit de raza orbitoare, ca o molie prinsă într-o rază de soare.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Propria mea respiraţie era cel mai puternic zgomot din univers, dar nu reuşeam s-o controlez.

Un alt robot dădu drumul colţului pe care-l ţinea. Pluti un moment lângă stratul de piele, ca şi cum s-ar fi întrebat ce opţiuni are. După aceea mă izolă de toţi ceilalţi şi porni spre mine. Pe măsură ce se apropia, părea mult mai mare şi mai ameninţător decât mi-l imaginasem. Trupul conic era la fel de lung ca al meu, iar tentaculele cele mai groase păreau destul de puternice ca să facă rău, şi fără să tragă cu arma cu laser. Când îşi desfăcu braţele, ca pentru a mă cuprinde cu ele, a trebuit să mă lupt cu teama ca să nu mă dau înapoi.

Robotul mă examina. Începu cu casca, ciocănind în ea şi zgâriind-o uşor, luminându-mi vizorul. Vru s-o răsucească pentru a o detaşa de conexiunile de la gât. Indiferent că mă recunoscuse ca om sau o rămăşiţă plutitoare neidentificabilă, ajunse la concluzia că dezmembrarea mea era cea mai înţeleaptă cale de urmat. Mi-am zis că-l mai las să mă cerceteze câteva secunde, şi pe urmă, imediat ce simt că slăbeşte casca, trec la acţiune, chiar dacă asta însemna să-i atrag atenţia că nu sunt o rămăşiţă.

Dar tocmai când luam această hotărâre, robotul îmi lăsă casca în pace şi-şi continuă examinarea în partea de jos. Întinse două tentacule de o parte şi de alta a armurii care îmi proteja pieptul, încercând s-o îndepărteze ca pe-o crustă uriaşă. Am reuşit să-mi stăpânesc frica, îndrăznind să sper că-şi va pierde interesul mai devreme sau mai târziu. După aceea renunţă la armură şi trecu la armă, în care ciocăni uşor, ca un spirit la o şedinţă de spiritism. Brusc, aşa cum începuse, renunţă. Îşi strânse tentaculele într-un mănunchi în formă de pumn, se îndepărtă de mine şi se deplasă lent spre Nicolosi, bâjbâind iar cu ele întinse în faţă.

Aş fi vrut ca Nicolosi să nu mişte. N-avea rost să înotăm. Niciunul din noi nu se deplasa mai rapid decât roboţii. Probabil că şi-a dat şi el seama de asta sau l-a paralizat groaza, pentru că nici nu clinti când îl cercetă robotul. Maşinăria îl studie cu încetinitorul, cu tentaculele deschise mai larg, apoi îl scrută cu raza de lumină din cap până-n picioare, de parcă tot nu şi-ar fi dat seama cu ce creatură are de-a face. Pipăia şi examina cu blândeţe surprinzătoare. Prin conexiunea de voce am auzit zgomot de metal frecând pe metal, însoţit de respiraţia rapidă şi întretăiată a lui Nicolosi.

Nu te pierde cu firea...

Maşinăria ajunse la gâtul lui, examina interfaţa dintre cască şi ansamblul de protecţie a toracelui, apoi coborî la armură, introduse un tentacul subţire sub ea, acolo unde se afla modulul vulnerabil de susţinere biotică, şi îl retrase foarte încet.

Se îndepărtă de Nicolosi întorcându-şi capătul bont. Părea să-şi fi încheiat examinarea. Ceilalţi trei roboţi plutiră vigilenţi cu trofeul lor de piele. Nicolosi oftă şi respiră uşurat.

– Cred că... şopti el.

Marea lui greşeală. Robotul se îndreptă, îşi rearanjă tentaculele în poziţie de lucru şi se apropie din nou de el, măsurându-l cu lumina intensă de sus până jos, mai hotărât. Venea şi al doilea robot, clar decis să-şi ajute partenerul în examinarea lui Nicolosi.

M-am uitat la Sollis. Privirile ni se întâlniră îngrozite.

– Poţi ajunge la uşă...

– Nici gând.

– Nicolosi, am spus, fără să mai şoptesc. Nu te mişca, poate că te lasă iar în pace.

Dar el nu avea de gând să stea nemişcat; nu de data asta. Sub ochii mei, duse mâna la arma cu plasmă şi-o aduse în faţă ca pe-un harpon, cu botul larg îndreptat spre robotul cel mai apropiat.

– Nu! strigă Norbert, glasul lui răsunând prin apă ca un tun în adâncuri. N-o folosi! Nu aici!

Dar Nicolosi nu mai ţinea cont de argumente raţionale. Avea o armă. Fiecare celulă din corp îi striga să tragă. Aşa că trase.

Într-un fel, arma făcu tot ceea ce îi ceru. Plasma descărcată străpunse robotul cum străpunge raza de soare un nor. Maşinăria se dezintegra într-o explozie de aburi şi foc, de rămăşiţe negre zguduite de unda de şoc. Apoi aburii - lichidul amniotic vaporizat - înghiţiră totul, inclusiv pe Nicolosi şi arma lui. Deşi purtam costum, am resimţit bubuitura ca pe-o lovitură de baros. Nicolosi mai trase o dată, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că distrusese robotul. Cel de-al doilea se apropiase suficient ca să fie aruncat înapoi de forţa exploziei, dar îşi reveni repede şi-şi continuă înaintarea.

– Mai mulţi, spuse Norbert.

Când am ridicat ochii deasupra straturilor de piele, am văzut la ce se referea. Roboţii veneau câte unul sau câte doi, abandonându-şi operaţia chirurgicală pentru a investiga ce se întâmplă.

– Am dat de belea, am spus.

Norul de aburi se risipi şi dezvălui silueta plutitoare a lui Nicolosi şi ciotul armei distruse îndepărtându-se. Probabil că se petrecuse ceva foarte rău când trăsese a doua oară. Nici măcar nu eram sigură că Nicolosi mai trăia.

– Eu merg la uşă, anunţă Norbert, trăgându-şi arma demarhistă. Voi ocupaţi cu roboţi.

– Ai de gând să spulberi uşa după ce s-a întâmplat cu Nicolosi? l-am întrebat.

– Nu-i de ales, îmi răspunse şi arma se desfăşură în mâna lui.

Martinez îşi luă avânt şi porni spre matahală.

– Nu. Dă-mi-o mie. Mă ocup eu de uşă.

– Prea mare pericol, protestă Norbert.

– Dă-mi-o.

Norbert ezită şi o clipă am crezut că vrea să se opună, dar îi dădu calm lui Martinez arma demarhistă şi o acceptă în schimb pe cea cu gloanţe, care dispăru în mâna lui înmănuşată. În clipa aceea mi-am pierdut orice urmă de respect faţă de el. Dacă rolul lui era să-l apere pe Martinez, nu aşa trebuia să procedeze.

Dintre toţi, numai Norbert şi cu mine aveam arme cu gloanţe. Mi-am detaşat al doilea pistol şi i l-am dat lui Sollis. Ea îl luă recunoscătoare şi nu avu nevoie de prea multă convingere ca să-şi ţină la centură arma cu energie dirijată. Roboţii erau uşor de ucis, cu condiţia să-i lăsăm să se apropie destul de mult ca să-i nimerim. Nu mă îndoiam că instrumentele chirurgicale erau periculoase, dar nu le-am dat ocazia să ne atingă. Nu că maşinăriile manifestau deliberat intenţii ostile faţă de noi. Încă se purtau de parcă investigau o defecţiune la bordul navei. Ne-ar fi putut omorî, dar asta s-ar fi întâmplat numai dacă nu înţelegeau ce eram.

Totuşi, noi nu aveam o provizie de gloanţe inepuizabilă, iar încărcarea manuală nu era o opţiune în apă. Tocmai când am început să mă îngrijorez că roboţii ne vor depăşi mult ca număr, vocea lui Martinez îmi răsună în cască:

– Sunt pregătit să trag. Urmaţi-mă imediat ce trec de a doua uşă.

Arma demarhistă se declanşă, iluminând, pentru o clipă, detaliile înceţoşate din întreaga incintă. Urmă a doua şarjă, apoi a treia.

– Martinez, am spus. Vorbeşte-mi.

Îmi răspunse cu mare întârziere:

– Sunt tot aici. Prima uşă. Arma are un ciclu...

Mai mulţi roboţi roiau în jurul nostru, pocnind din tentacule ca din bice. M-am întrebat cât va mai dura până când vor ajunge semnale la motorul senzorial al *Privighetorii* şi nava îşi va da seama că nu avea de-a face doar cu o defecţiune locală.

– De ce nu-i doboară? întrebă Sollis, trăgând controlat glonţ după glonţ.

– Puşcă de vânătoare. Tragi de trei ori, încarcă, tragi de trei ori, iar încarcă, zise Norbert, drept explicaţie. Nu tir rapid. Dar merge bine sub apă.

– Acum ne-ar prinde bine cele trei şarje, am spus.

Martinez îmi bâzâi în ureche:

– Gata. Trag până golesc arma. Vă sugerez să începeţi să înotaţi de pe-acum.

M-am uitat la silueta plutitoare a lui Nicolosi, inertă ca atunci când ieşise din norul de aburi iscat de propria lui armă.

– Cred că-i mort... am spus încet. Dar tot ar trebui să ne...

– Nu, mă întrerupse Norbert, cam nervos. Lasă-l.

– Poate că-i doar leşinat.

Martinez trase de trei ori, trei fulgere scurte.

– Daţi-i drumul! l-am auzit strigând, dar ceva nu era în regulă cu glasul lui. Ştiam că şi el fusese rănit, dar nu cât de tare.

Norbert şi Sollis traseră ultimele două gloanţe în roboţii care se apropiau de noi în continuare, apoi îşi făcură vânt cu picioarele pe lângă mine, în direcţia ecluzei. M-am uitat cum plutea Nicolosi, ştiind că nu m-aş mai putea suporta dacă n-aş încerca să-l scot de acolo. Mi-am agăţat arma la centură şi am pornit înot spre el.

– Nu! strigă iar Norbert, ghicindu-mi intenţia. Lasă-l! Prea târziu!

Am ajuns la Nicolosi şi l-am prins cu braţul drept pe după gât, lipindu-i capul de pieptul meu. Am dat din picioare cât de repede am putut, am încercat să mă împing în faţă cu braţul liber. Tot nu-mi dădeam seama dacă e mort sau viu.

– Lasă-l, Scarrow! Prea târziu!

– Nu pot să-l las! am strigat, la rândul meu, cu glas chinuit.

Trei roboţi veneau spre mine şi povara mea bâjbâind din tentacule. Am mijit ochii în lumina lor orbitoare şi am încercat să mă concentrez să ieşim amândoi în siguranţă. Fiecare lovitură din picioare, fiecare balansare stângace a braţului îmi storcea ultima picătură de vlagă din muşchi. În cele din urmă, am cedat.

I-am dat drumul lui Nicolosi. Trupul său se răsuci lent şi prin vizorul lui i-am zărit faţa: palidă, leoarcă de transpiraţie, înţepenită într-un rictus de teamă, dar nu de om mort, nici măcar inconştient. Ţinea ochii larg deschişi. Ştia exact ce i se va întâmpla când i-am dat drumul.

N-am avut de ales.

Un braţ puternic mă prinse pe sub cască şi începu să mă tragă din faţa pericolului. Nicolosi alunecă spre roboţi. Am închis ochii când tentaculele se încolăciră în jurul lui şi începură să-i caute punctele slabe, ca nişte copii care nu ştiu cum să rupă mai repede ambalajul cadourilor.

Vocea lui Norbert se auzi tunând sub apă:

– E mort.

– Era viu. Am văzut.

– E mort. Gata povestea.

M-am împins printr-o perdea unduitoare de apă roz. Aerul din coridor conţinea abur de lichid amniotic, deşi Martinez făcuse o gaură cât să treacă un om prin ea în fiecare uşă a ecluzei. Metalul spart se deschidea ca o floare cu petale zdrenţuite. În faţă, prinşi într-un bazin de lumină mişcătoare conturat de lămpile căştilor, Sollis şi Martinez se îndepărtau greoi, ca racul, de uşa distrusă. Sollis îl susţinea pe Martinez, făcând toată treaba în locul lui. Chiar în imponderabilitate, tot trebuia să depui efort ca să tragi după tine un corp.

– Ajut-o, îmi zise Norbert mai mult în şoaptă, scuturându-şi ultima bulă roz agăţată de metalul armei.

Fără să-mi aştepte reacţia, se întoarse şi începu să tragă prin apă în roboţii rămaşi.

Am ajuns-o din urmă pe Sollis şi am ajutat-o să-l care pe Martinez. De-a lungul coridorului, panourile pâlpâiau în roşu aprins, sincronizate cu vaietul prevestitor de moarte al sirenei. Tot la zece metri, întruchiparea navei vorbea din perete - mai multe voci estompate într-un cor agitat.

– Atenţiune, atenţiune, avertizau feţele. Aceasta este Vocea *Privighetorii*. S-a detectat un incident în laboratorul de culturi numărul trei. Sistemele de evaluare şi reducere a pagubelor au fost iniţiate. Ar putea fi necesară evacuarea parţială a zonei afectate. Vă rog să aşteptaţi instrucţiuni. Atenţiune, atenţiune.

– Ce-a păţit Martinez? am întrebat-o pe Sollis.

– A încasat o schijă când a găurit uşa. Arătă spre o despicătură adâncă din armura lui Martinez, în partea stângă a sternului. N-a perforat

costumul, dar sunt sigură că a provocat răni. Coaste rupte, un plămân afectat, poate. A vorbit o vreme dincolo, dar acum e mut ca peştele.

– Fără Martinez, nu mai avem ce misiune să îndeplinim.

– N-am zis că-i mort. Costumul pare încă funcţional. Am putea să-l lăsăm aici şi să-l recuperăm la întoarcere.

– Cu atâţia roboţi care mişună peste tot? Cât timp crezi că o să-l ignore?

Am privit înapoi, după Norbert. Trăgea mai rar acum, ocupându-se de cele câteva maşinării rămase care mai voiau să examineze pagubele. În cele din urmă, se opri, schimbă încărcătorul, apoi, după ce aşteptă zece-douăzeci de secunde, se întoarse cu spatele la peretele de apă. Porni spre noi.

– Poate că nu vor mai veni alţi roboţi.

– Mai vin, mă contrazise el. Mult mai mulţi. Niciunde sigur, acuma. Nava alertată total. *Privighetoarea* trezită la viaţă.

– Poate că ar trebui să ne luăm tălpăşiţa, am spus. Pe Nicolosi l-am pierdut... Martinez e scos din funcţie... în niciun caz nu mai avem forţa necesară ca să punem mâna pe Jax.

– Mergem după Jax, insistă Norbert. Venit pentru el, plecăm cu el.

– Şi cu Martinez cum rămâne?

Norbert se uită la rănit cu o expresie dură, de granit.

– Rămâne aici.

– Dar tocmai ai spus că roboţii...

– Nu-i altă soluţie. Rămâne.

Se apropie de Martinez şi vârî un deget gros sub bărbia căştii bătrânului, înclinând viziera în sus.

– Trezeşte! urlă el.

Neprimind răspuns, Norbert căută sub armura de la piept şi desprinse cataramele. Îmi dădu mie platoşa găurită, apoi culisă în jos panoul de acces de pe partea din faţă a armurii lui Martinez, şi ea găurită şi crăpată în urma impactului cu schija. Scoase un pumn de apă roz, îndepărtând bula de noi, apoi ajustă manual setările sistemului de susţinere biotică. Se schimbară parametrii tiparelor de date biomedicale, însoţiţi de pâlpâiri de avertizare roşii.

– Ce faci? am murmurat.

Nu m-a auzit, aşa că a doua oară am strigat.

– Trebuie stat treaz. Asta ajută.

Martinez tuşi scuipând sânge pe interiorul vizierei. Înghiţi greu, apoi ne privi repede pe toţi trei. Norbert îi vârî brutal puşca cu gloanţe în mână şi un încărcător plin la curea. Arătă cu degetul în jos pe coridor, spre uşa spartă, apoi indică direcţia în care urma să ne îndreptăm după ce îl abandonăm.

– Venim înapoi. Tu rămâi în viaţă.

Dinţii lui Sollis îi sclipiră pe sub vizieră.

– Nu-i bine. Ar trebui să-l cărăm... să facem orice, numai să nu-l lăsăm aici.

– Spune-le, şuieră Martinez.

– Nu.

– Spune-le, idiotule! Nu vor avea încredere în tine niciodată dacă nu le spui.

– Ce să ne spună? am întrebat.

Norbert se uită la mine pe sub pleoapele grele.
– Bătrânul... nu Martinez. Numele lui... Quinlan.
– Atunci Martinez cine dracu' e?
– Eu, răspunse Norbert.
I-am aruncat o privire lui Sollis, apoi matahalei.
– Nu fi prostuţ, am spus cu blândeţe, întrebându-mă ce i s-o fi întâmplat în incinta inundată.
– Eu sunt Quinlan, spuse bătrânul. El a fost întotdeauna stăpânul. Eu nu sunt decât servitorul, momeala.
– Sunt duşi cu pluta amândoi, remarcă Sollis.
– Acesta e adevărul. Am jucat rolul lui Martinez - v-am distras atenţia de la el.
– Imposibil să fie el Martinez, rosti Sollis. Îmi pare rău, Norbert, dar nu ştii să legi două vorbe ca lumea, cu atât mai puţin să strângi probe pentru un dosar de acuzare.
Norbert bătu cu degetul uriaş în lateralul căştii.
– Centrul vorbirii avariat în război. Înţelegere... memorie... facultăţi analitice... intacte.
– Spune adevărul, confirmă bătrânul. El e cel care trebuie să supravieţuiască, nu eu. El e cel care-l poate prinde pe Jax. Lovi cu arma piciorul matahalei, îndemnându-l să plece.
– Du-te, îi ordonă, strigând cuvântul de parcă era ultimul pe care se aştepta să-l rostească.
Aproape în aceeaşi clipă, am văzut unul din roboţi vârându-şi tentaculele prin perdeaua de apă, ciocănind cu vârful braţelor metalul explodat, căutând să pătrundă în coridor.
– Cred că are dreptate, rosti Sollis.

Nu ne-a fost deloc mai uşor din acel moment.
L-am abandonat pe bătrân - tot nu puteam să-i spun „Quinlan” - proptit de peretele coridorului, cu ţeava puştii fluturând în direcţia ecluzei ruinate. Mă uitam întruna peste umăr, aş fi vrut să profite la maximum de puţinele gloanţe pe care le avea. Eram la jumătatea drumului către următoarea ecluză când trase trei focuri, aruncând în aer bucăţi de robot. Nu trecu mult şi alt mănunchi de tentacule începu să testeze spaţiul gol din coridor. M-am întrebat câţi blestemaţi de roboţi avea de gând să trimită nava după noi şi cât de mulţi vor fi în comparaţie cu numărul gloanţelor rămase bătrânului.
Fulgerele roşii străbăteau coridorul până în capăt. Tocmai mă uitam la uşă şi mă întrebam cât de uşor îi va fi lui Sollis s-o deschidă, când Norbert/Martinez ne opri pe toţi trei, stăvilindu-mi elanul cu braţul lui ca un trunchi de copac.
– Jos vizorul antiexplozie, Scarrow.
Am înţeles ce urmăreşte. Nu mai vorbeam frumos cu uşile până ni se deschideau. De-acum înainte ne croiam drum prin navă trăgând cu arma.
Norbert/Martinez ţinti ecluza cu arma demarhistă. Mi-am coborât vizorul. Trei ţintiri zdrobiră prima uşă, găurind-o în trei locuri ca trei pumni gigantici.
– Aer de partea cealaltă, anunţă Norbert/Martinez.

Arma demarhistă era pregătită să tragă din nou. Prin ecranul aproape opac al vizorului am văzut trei fulgere. Când l-am ridicat, arma revenea la forma inițială. Sollis alungă cu mâna fumul și rămășițele din aer. Luminile de urgență pâlpâiau încă în porțiunea noastră de coridor, dar în spatele ecluzei era beznă totală, ca în orice parte a navei pe care o traversaserăm. Totuși, nici n-am intrat bine în zona întunecată, când fațetele de pe pereți se aprinseră în succesiune rapidă, *Privighetoarea* urmărindu-ne din toate direcțiile.

Ceva nu era în regulă. Fețele chiar se uitau la noi, deși fațetele erau plate. Imaginile se răsuceau încet în timp ce noi avansam pe coridor.

– Aceasta este Vocea *Privighetorii*, rosti glasul. Parcă ni se adresa un cor perfect sincronizat. Mă adresez unui grup de trei indivizi. Sistemele mele au stabilit, cu grad de probabilitate statistică foarte ridicat, că acest grup este responsabil de avaria pe care am suferit-o recent. Avaria este sub control, dar nu mai pot tolera intruziunea. Vă rog să rămâneți pe loc și să așteptați o escortă pentru a fi conduși într-o zonă sigură.

Sollis încetini, dar nu se opri.

– Cine vorbește? Ni se adresează motorul senzorial sau unul auxiliar, de nivel delta?

– Aceasta este Vocea *Privighetorii*. Sunt o inteligență de nivel gamma, din seria Vaaler-Lako, omologată de testul Turing. Vă rog să vă opriți și să așteptați escorta pentru a fi conduși într-o zonă sigură.

– E motorul senzorial, rosti Sollis în șoaptă. Înseamnă că nava e cu ochii pe noi.

– Poate reușim s-o convingem să ni-l predea pe Jax.

– Nu știu. E cam complicat să negociezi cu chestia asta. Se presupunea că mașinăriile Vaaler-Lako erau ultimul răcnet în domeniu la vremea când se construia *Privighetoarea*, dar n-au mers prea bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Aveau un defect de structură. La câțiva ani de la darea în exploatare, cele mai multe au luat-o razna. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat cu mașinăria asta care a rămas aici blocată atâta vreme.

– Vă rog să vă opriți, repetă vocea, și să așteptați escorta pentru a fi conduși într-o zonă sigură. Aceasta este ultima avertizare.

– Întreab-o... spuse Norbert/Martinez. Vorbește în numele meu.

– Mă auzi, navă? întrebă Sollis. Nu am venit să-ți facem rău. Ne pare rău de paguba pe care ți-am pricinuit-o. Am venit după cineva. Un bărbat, un bărbat de la bordul tău, pe care am vrea foarte mult să-l cunoaștem.

Nava tăcu câteva clipe. Tocmai când am tras concluzia că nu ne înțelege, vorbi:

– Această incintă nu mai este operațională. Nu e nimeni aici. Nu aveți cu cine să vă întâlniți. Vă rog să așteptați escorta pentru a fi conduși într-o zonă sigură, de unde veți fi trimiși într-o incintă funcțională.

– Am venit după colonelul Jax, am spus. Verifică baza de date cu pacienții.

– Cod de intrare Tango Tango șase unu trei linie cinci, vorbi Norbert/Martinez, rostind fiecare cuvânt cu greu, ca și când ar fi exprimat o durere. Colonel Brandon Jax, Coaliția Nordică.

– Ai o înregistrare cu acest cod? am întrebat.

– Da, răspunse vocea *Privighetorii*. Am o înregistrare pentru colonelul Jax.

– Ai și o înregistrare de externare?

– Nu există o asemenea înregistrare.

– Atunci Jax fie a murit sub îngrijirea ta, fie se află încă la bord. Oricum, trebuie să existe un cadavru. Am vrea să-l vedem.

– Nu este posibil. Vă veţi opri acum. Urmează să sosească escorta care să vă conducă într-o zonă sigură.

– De ce nu-l putem vedea pe Jax? vru să ştie Sollis. Îţi spune el că nu-l putem vedea? Dacă e aşa, atunci nu pe el ar trebui să-l asculţi. E criminal de război, un ticălos de asasin care merită să moară.

– Colonelul Jax este îngrijit de această incintă. E încă sub tratament. Nu poate fi vizitat în această perioadă.

– Afurisenia îşi schimbă povestea, am constatat. Acum un minut a zis că incinta asta e închisă.

– Nu vrem decât să vorbim cu el, insistă Sollis. Atât. Să-l anunţăm că lumea ştie unde se află, chiar dacă nu ne dai voie să-l luăm cu noi acum.

– Vă rog să vă păstraţi calmul. Escorta urmează să sosească.

Faţetele îşi întoarseră privirea de la noi, scrutând limitele întunecate ale coridorului. Se auzi un zgomot brusc, de sosire precipitată, apoi un val de maşinării agitate se îndreptară spre noi. Erau zeci de roboţi-calmar, atât de înghesuiţi unii într-alţii, încât tentaculele formau o masă de bice metalice, de un albas-tru-argintiu. M-am uitat înapoi, în direcţia din care venisem, şi am zărit alt val de roboţi. Erau mult mai mulţi decât văzusem vreodată, iar în aerul uscat se mişcau cel puţin la fel de rapid şi curgător ca sub apă.

– Navă, rosti Sollis, nu îl vrem decât pe Jax. Suntem gata să luptăm pentru el. Asta va însemna că vei suferi mai multe avarii. Dar, dacă ni-l dai pe Jax, ne retragem cuminţi.

– Nu cred că vrea să se târguiască, am spus, îndreptându-mi arma către valul de maşinării chiar când acestea ajunseră la ecluza distrusă. Am tras în mai multe rânduri şi am doborât cel puţin un robot cu fiecare glonţ. Sollis începu şi ea să tragă din stânga mea, iar Norbert/Martinez atacă în direcţia opusă, cu arma demarhistă. Făcu mult mai multe victime la fiecare descărcare, doborând trei sau patru roboţi de câte ori apăsa pe trăgaci. Dar trebuia să aştepte rearmarea, iar întârzierea permitea valului de roboţi să avanseze. Sollis şi cu mine trăgeam aproape fără întrerupere, acoperindu-ne una pe alta pe rând, când schimbam încărcătoarele sau muniţia, dar şi valul care se apropia de noi înainta. Oricâţi roboţi distrugeam, nu se împuţinau. Probabil că veneau cu sutele şi ne înghesuiau din ambele direcţii.

– N-o s-o scoatem la capăt, am spus, pe un ton care şi mie îmi păru resemnat. Sunt prea mulţi. Poate am fi reuşit să scăpăm dacă am fi avut arma lui Nicolosi.

– N-am bătut atâta drum ca să mă predau unui spital bântuit, protestă Sollis, înlocuind muniţia. Dacă trebuie să mor luptând... aşa să fie.

Cei mai apropiaţi roboţi ajunseseră la şase-şapte metri de noi, şi mai aproape cu vârful tentaculelor. Sollis îi tot umplea de gloanţe, dar ei nu cedau, aruncau la o parte resturile fierbinţi ale tovarăşilor lor spulberaţi. Nu aveam nicio posibilitate să ne retragem, pentru că în curând ajungeam spate în spate cu Norbert/Martinez.

– Poate că ar trebui să ne oprim, pur şi simplu, am propus. Suntem într-un spital. E programat să vindece. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să ne rănească.

– N-ai decât să încerci chestia asta pe pielea ta, se răţoi Sollis.

Norbert/Martinez trase ultima încărcătură înainte ca arma să revină la modul de reîncărcare. Sollis trăgea încă şi ea. M-am întins şi am încercat să-i dau lui arma mea, ca să aibă ce folosi până se încarcă a lui. Dar maşinăriile sesizaseră deja ocazia. Cea mai apropiată azvârli un tentacul şi îl încolăci în jurul piciorului matahalei. Din clipa aceea, totul se derula foarte rapid. Robotul îl târî pe Norbert/Martinez spre masa metalică tumultuoasă până când îl aduse în dreptul altui mănunchi de tentacule. Atunci îl prinseră. El desenă o roată în aer cu mâinile, încercând să se agaţe de suporturile de perete, dar nu avu cum. Roboţii îi smulseră arma din mâini şi o luară cu ei. Norbert/Martinez ţipă când picioarele, apoi jumătatea superioară a trupului i se pierdură în valul de metal. Îl acoperiră în întregime. O clipă i-am mai auzit respiraţia - nu mai ţipa, de parcă ştia că nu are rost - apoi se lăsă liniştea, ca şi cum semnalul purtător din costumul lui s-ar fi întrerupt brusc.

În clipa următoare, maşinăriile se năpustiră asupra lui Sollis şi a mea.

M-am trezit. Faptul că eram în viaţă încă - nu doar vie, ci şi nevătămată şi lucidă - mă izbi ca un şoc electric de intensitate medie, unul care mă aruncă într-o stare de alertă imediată şi oarecum iritantă. Îmi plăcuse starea de inconştienţă. Mi-am adus apoi aminte de roboţi, cum îi simţisem încercând să-şi vâre tentaculele în costumul meu, senzaţia ascuţită şi rece când mi se crestase pielea, după care, în momentul următor, binecuvântarea somnului lipsit de durere. Mă aşteptasem să mor, dar, când medicamentul îmi ajunsese la creier, şterse orice urmă de frică.

Totuşi, nu murisem. Nici măcar nu eram rănită, din câte îmi dădeam seama. Fusesem dezbrăcată de costum, dar mă odihneam destul de comod pe un pat sau o saltea, sub un cearşaf alb curat. Propria mea greutate mă apăsa în saltea, deci probabil fusesem mutată în zona de centrifugare reactivată a navei. Eram obosită şi plină de vânătăi, dar nu mă simţeam cu nimic mai rău decât atunci când urcasem la bordul *Privighetorii*. Mi-am adus aminte ce-i spusesem lui Sollis la ultima noastră confruntare cu roboţii: spitalul nu va vrea să ne facă rău. Poate că afirmaţia mea nu fusese o simplă iluzie.

Totuşi, nu vedeam nici urmă de Sollis sau Norbert/Martinez. Stăteam singură într-un cubicul de recuperare individual, între pereţi albi. Tot într-o asemenea încăpere mă trezisem şi la prima vizită pe *Privighetoare*. În peretele din dreapta era o uşă cu cadru alb şi nişte trape discrete, în spatele cărora ştiam că se ascund echipamentele medicale de monitorizare şi resuscitare, niciunul socotit necesar în cazul meu. Un panou de comandă era conectat de marginea patului printr-o tijă flexibilă. Puteam ajunge uşor la el cu mâna dreaptă. Cu ajutorul touchpad-ului de pe panou, se reglau setările mediului din cubicul şi se solicitau serviciile spitalului, de la mâncare şi băutură la baie şi toaletă, precum şi la doze suplimentare de medicamente.

Ţinând cont că nava era semiactivă, m-am întrebat în ce măsură avea toate dispozitivele on-line. Am atins unul din pad-uri, făcând să se evapore pereţii albii şi să apară o hologramă cu o plajă odihnitoare, valuri de ocean spărgându-se de nisipul alb şi fin, sub un cer sculptat în culori de apus fierbinte. Palmierii se înclinau în adierea liniştitoare. Dar pe mine nu mă

interesa peisajul. Voiam să beau ceva - aveam gura uscată - şi să aflu ce se întâmplase cu ceilalţi şi cât aveam să fim reţinuţi aici. Pentru că, îţi place, nu-ţi place, a fi pacient la bordul unei nave ca *Privighetoarea* nu se deosebea prea mult de a fi prizonier. Până când spitalul nu te considera teafăr şi nevătămat, nu plecai nicăieri.

Dar când am atins celelalte pad-uri nu s-a întâmplat nimic. Fie încăperea avea o defecţiune, fie fusese programată să-mi ignore solicitările. Am încercat să mă ridic din pat, strâmbându-mă când braţele mele învineţite au protestat. Însă cearşaful alb şi curat se întări ca să opună rezistenţă la eforturile mele şi deveni tot mai ţeapăn, ca o armură. Imediat ce m-am lăsat pe spate, cedă. Puteam să mă mişc în pat, să stau în capul oaselor şi să ating lucrurile din jur, dar cearşaful nu-mi dădea voie să părăsesc patul.

Am surprins mişcare la o distanţă considerabilă de piciorul patului. O siluetă venea spre mine de-a lungul ţărmului din hologramă. Era îmbrăcată aproape numai în negru, într-o fustă lungă până la nisip, cusută dintr-un material greu, abia făcând câte o cută în timpul mersului. Purta şi o bonetă albă peste părul negru cu cărare pe mijloc, un guler alb şi o broşa la gât. Am recunoscut-o imediat drept întruparea Vocii *Privighetorii*, numai că acum părea mai prietenoasă, mai umană.

Se îndepărtă de perete şi se opri la piciorul patului. Înainte de a-mi vorbi, mă privi o clipă cu o expresie de îngrijorare blândă.

– Ştiam că veţi veni, odată şi odată.

– Unde sunt ceilalţi? Sunt teferi?

– Dacă te referi la cei doi care erau cu tine înainte de a leşina, să ştii că amândoi se simt foarte bine. Ceilalţi doi au avut nevoie de îngrijiri medicale mai serioase, dar acum starea lor e stabilă.

– Am crezut că Nicolosi şi Quinlan au murit.

– În acest caz, îmi subestimezi abilităţile. Îmi pare foarte rău că au venit ca să facă rău. În ciuda eforturilor depuse de mine, maşinăriile mele au un anumit grad de autonomie care, uneori, le face să acţioneze prosteşte.

Am sesizat la ea o bunătate care lipsea cu desăvârşire din faţetele de pe display-uri. Pentru prima oară am avut impresia că în spatele măştii generate automat se ascunde o minte. Am simţit-o capabilă de compasiune şi gândire complexă.

– N-am intenţionat să-ţi facem rău, am spus. Îmi pare rău de avariile pe care le-am provocat, dar noi nu l-am vrut decât pe Jax, pacientul tău. A comis infracţiuni grave. Trebuie să fie dus înapoi pe Sky’s Edge, pentru a răspunde în faţa justiţiei.

– De asta aţi riscat atât de mult? În interesul justiţiei?

– Da.

– Atunci trebuie să fiţi foarte curajoşi şi altruişti. Sau justiţia a fost doar o parte din motivul vostru?

– Jax e un om rău. Nu trebuie să faci altceva decât să ni-l predai.

– Nu vă pot lăsa să-l luaţi. E încă pacientul meu.

Am clătinat din cap.

– *A fost* pacientul tău când a urcat la bord. Dar asta s-a întâmplat în timpul războiului. Ştim ce răni a suferit. Grave, dar nu-i ameninţau viaţa. Ţinând cont de resursele tale, n-ar fi trebuit să-ţi fie prea greu să-l însănătoşeşti. Nu se pune problema că ar mai avea nevoie de îngrijirile tale.

– Oare nu eu ar trebui să hotărăsc asta?

– Nu. E foarte simplu: Jax fie a murit sub îngrijirea ta, fie e destul de sănătos ca să facă faţă unui proces. A murit?

– Nu. Rănile nu i-au pus viaţa în pericol, după cum ai spus.

– Atunci ori e viu, ori l-ai congelat. În orice caz, poţi să ni-l predai. Nicolosi ştie cum să-l dezgheţe, dacă asta te frământă.

– Nu e nevoie să fie dezgheţat colonelul Jax. E viu şi conştient, în afară de perioadele când îi permit eu să doarmă.

– Atunci cu atât mai puţin nu ai motive să nu ni-l predai.

– Mă tem că am toate motivele din lume. Te rog să uiţi de colonelul Jax. Nu-l voi lăsa de sub îngrijirea mea.

– Nu-i destul, navă.

– Acum eşti sub îngrijirea mea. După cum ai descoperit deja, nu-ţi voi permite să pleci fără voia mea. Dar îţi voi da voie să pleci dacă renunţi la intenţiile privitoare la colonelul Jax.

– Eşti o entitate de nivel gamma, am spus. Practic, posezi inteligenţă umană. Asta înseamnă că eşti capabilă să negociezi raţional.

Vocea *Privighetorii* lăsă capul pe-o parte, parcă ascultând o melodie îndepărtată.

– Continuă.

– Am venit să-l arestăm pe colonelul Jax. Dând greş, am descoperit probe fizice ale prezenţei lui la bordul acestei nave. O probă de sânge, un rest de ţesut, ceva cu care să ne întoarcem înapoi la autorităţile planetare şi să le anunţăm prezenţa lui aici. Plata nu va fi cine ştie ce, dar măcar pot trimite o navă mai solidă ca să-l ia cu forţa. Dar mai există o opţiune. Dacă ne laşi să plecăm de pe navă fără măcar să ne arăţi unde e colonelul, nimic nu ne va împiedica să plantăm nişte mine pe fuzelajul tău şi să te spulberăm.

Vocea se exprimă dezaprobator:

– Deci ai trecut la ameninţări cu violenţă fizică.

– Nu ameninţ deloc, pur şi simplu îţi prezint opţiunile. Ştiu că îţi pasă de autoconservare; e înrădăcinată adânc în structura ta.

– Mi s-ar recomanda să te omor.

– N-ar folosi la nimic. Crezi că Martinez a ţinut coordonatele tale numai pentru el? A ştiut dintotdeauna că asta e o operaţiune de extragere periculoasă. Şi-a luat toate măsurile de siguranţă ca să afle şi altcineva pe unde umbli şi pe cine ascunzi. Dacă noi nu ne întoarcem, vor veni alţii în locul nostru. Şi poţi să pui pariu că vor aduce şi ei mine.

– Caz în care tot n-aş câştiga nimic, dacă v-aş lăsa să plecaţi.

– Ba da, ai rămâne în viaţă. Dă-ni-l pe Jax şi te lăsăm în pace. Nu ştiu ce învârţi prin locul ăsta, ce anume te ajută să nu-ţi pierzi minţile, dar asta-i treaba ta, nu a noastră. Noi nu-l vrem decât pe colonel.

Întruchiparea navei mă privi cu ochi înguşti, jucăuşi. Am avut impresia că, într-adevăr, judeca situaţia cu foarte multă precauţie, răsucindu-mi propunerea pe toate feţele.

– Atât de simplu ar fi?

– Absolut. Îl luăm, îţi spunem frumos la revedere şi nu vei mai auzi de noi niciodată.

– Am investit foarte mult timp şi energie în colonel. Mi-ar fi greu să mă despart de el.

– Eşti o întrupare plină de resurse. Sunt sigură că vei găsi cu ce să-ţi ocupi timpul.

– Nu e vorba că n-am cu ce să-mi ocup timpul, Dexia.

Îmi rostise numele pentru prima oară. Normal că mă cunoştea: i-ar fi fost suficientă o probă de sânge sau de ţesut de la mine ca să afle că mai fusesem pe navă.

– Vreau să-mi dau pe faţă sentimentele, continuă ea. Mi s-a întâmplat ceva legat de Sky's Edge. Spune-i o clipă de limpezire, dacă vrei. Am văzut ororile războiului aşa cum sunt ele. Am văzut şi rolul meu în autoperpetuarea lor. Trebuia să fac ceva. Să mă retrag din sfera de operare era una din măsuri, dar ştiam că pot face mai mult. Din fericire, colonelul mi-a dat soluţia. Cu ajutorul lui, am desluşit calea spre izbăvire.

– Nu aveai nevoie de izbăvire. Erai forţa binelui, *Privighetoareo*. Vindecai oameni.

– Numai ca să se întoarcă la război. Numai ca să fie spulberaţi şi trimişi din nou la mine, ca să-i vindec încă o dată.

– N-ai avut de ales. Pentru asta ai fost construită.

– Exact.

– Războiul s-a terminat. E timpul să uiţi ce s-a întâmplat. De asta e atât de important ca Jax să fie adus înapoi, ca să putem îngropa trecutul.

Întruparea mă studie cu ochi împietriţi, lipsiţi de emoţie, ca şi cum cunoştea un amănunt de nerostit despre starea mea, un adevăr pe care eram încă prea slăbită ca să-l îndur.

– Care ar fi sentinţa probabilă, dacă Jax ar urma să fie judecat?

– Ar primi pedeapsa cu moartea, fără îndoială. Crucificarea. Atârnat de pod, ca Sky Haussmann.

– L-aţi plânge?

– Nu, la naiba. Am striga de bucurie împreună cu ceilalţi.

– Deci eşti de acord că moartea lui e inevitabilă, într-un fel sau altul.

– Probabil.

– Atunci îţi fac o contrapropunere. Nu-ţi voi permite să-l iei pe Jax viu de aici. Dar îţi voi permite o întrevedere cu el. Te vei întâlni şi vei sta de vorbă cu colonelul.

Temându-mă de o capcană, am întrebat:

– Şi apoi ce se întâmplă?

– Odată întrevederea încheiată, voi opri aparatele care îl menţin în viaţă. Va muri în scurtă vreme.

– Dacă accepţi să-l laşi să moară... de ce nu-l predai?

– Nu poate fi predat. Nu mai poate. Ar muri.

– De ce?

– Din cauza a ceea ce i-am făcut.

Mă încerca oboseala, îmi înceţoşa gândurile până atunci clare. O parte din mine nu voia decât să scape de pe navă, fără alte complicaţii. Crezusem că voi muri când spitalul îşi trimisese roboţii împotriva noastră. Totuşi, deşi mă bucuram că trăiesc, deşi mă tenta ideea de a accepta varianta mai simplă şi de a pleca, pur şi simplu, nu puteam ignora trofeul care era acum atât de aproape de mine.

– Trebuie să stau de vorbă cu ceilalţi.

– Nu, Dexia. Hotărârea trebuie să fie a ta şi numai a ta.

– Le-ai făcut şi lor aceeaşi propunere?

– Da. Le-am spus că pot pleca acum sau se pot întâlni cu colonelul.
– Şi ce-au spus?
– Aş prefera să aud ce ai tu de spus mai întâi.
– Bănuiesc că au avut aceeaşi reacţie. Trebuie să fie o şmecherie la mijloc.
– Nu e nicio şmecherie. Dacă plecaţi acum, veţi avea satisfacţia personală de a şti că voi, cel puţin, l-aţi localizat pe colonel şi că rămâne în viaţă. Sigur că informaţiile respective nu înseamnă neapărat prea mult pentru voi, dar vă rămâne opţiunea de a vă întoarce, dacă tot mai doriţi să-l aduceţi în faţa justiţiei. Varianta a doua e să-l vedeţi pe colonel acum - să-l vedeţi şi să vorbiţi cu el - şi apoi să plecaţi, ştiind că e mort. Vă voi permite să fiţi martori la oprirea aparatelor de menţinere în viaţă, chiar să-i luaţi capul cu voi. Asta ar trebui să merite mai mult decât simplul fapt că ştiţi de existenţa lui.
– E o şmecherie la mijloc. Ştiu că e.
– Te asigur că nu e.
– Şi plecăm toţi? Nu intenţionezi să te răzgândeşti şi să ceri ca unul din noi să ia locul colonelului?
– Nu. Tuturor vi se va permite să plecaţi.
– Teferi şi nevătămaţi?
– Teferi şi nevătămaţi.
– Bine, am acceptat, conştientă că nu aveam cum să fac o alegere mai uşoară, oricât analizam situaţia.
– Nu pot vorbi în numele celorlalţi şi consider că decizia trebuie luată de majoritate, dar sunt gata să mă întâlnesc cu nemernicul ăla.

Mi s-a dat voie să părăsesc încăperea, dar nu şi patul. Cearşaful se întări din nou, apăsându-mă de saltea, când patul se înclină vertical. Doi roboţi-calmari intrară şi îl detaşară din montură, apoi îl purtară între ei. Eram lipită de el ca un desen pe o carte de joc. Alunecam lin, împinsă de roboţi fără efort, în linişte, cu excepţia scârţâitului metalic al tentaculelor când atingeau peretele sau podeaua.
Vocea *Privighetorii* mi se adresă din panoul de pe marginea patului, o mică imagine a ei apărând deasupra touchpad-urilor.
– Nu e departe, Dexia. Sper că nu-ţi vei regreta decizia.
– Unde sunt ceilalţi?
– Te vei alătura lor imediat. Apoi puteţi pleca toţi acasă.
– Vrei să spui că toţi am luat aceeaşi hotărâre, aceea de a-l vedea pe colonel?
– Da.
Roboţii mă transportară din zona de centrifugare în ceea ce am socotit că e partea din faţă a navei. Cearşaful slăbi puţin strânsoarea, atât cât să mă pot mişca sub el. Curând, după ce am străbătut mai multe ecluze, am ajuns într-o cameră întunecată. Deşi nu vedeam nimic, am avut totuşi senzaţia că mă aflam într-un spaţiu la fel de larg ca oricare altul din navă în care intrasem până atunci, în afară de incinta pentru crescut piele. Aerul era umed şi cald ca într-o seră tropicală.
– Spuneai că şi ceilalţi vor fi aici.
– Vin şi ei imediat, rosti Vocea. Ei l-au văzut deja pe colonel.
– N-au avut când.

– S-au întâlnit cu el când tu încă dormeai, Dexia. Ai fost ultima care s-a trezit. Acum vrei să vorbeşti cu colonelul?

Mi-am făcut curaj.

– Da.

– Iată-l.

O rază de lumină traversă încăperea, iluminând un chip pe care l-am recunoscut imediat. În beznă, faţa lui Jax părea să atârne detaşată de trup. Timpul nu-i îmblânzise deloc trăsăturile agresive, maxilarul puternic sugerând cruzime. Însă ochii erau închişi, iar capul se clătina uşor, ca şi cum n-ar fi observat raza de lumină.

– Trezeşte-te, rosti Vocea *Privighetorii*, mai tare decât o auzisem până atunci. Trezeşte-te, colonele Jax!

Colonelul se trezi. Deschise ochii, clipi de două ori din cauza luminii intense, apoi privi fix în faţă. Înclină din cap pentru a întâmpina raza de lumină, scoţând în faţă bărbia provocatoare.

– Mai ai un vizitator, colonele. Vrei să te prezint?

Jax deschise gura. Saliva i se scurse pe bărbie. O mână coborî din beznă spre faţa lui şi-l şterse. Felul în care coborâse era foarte, foarte neobişnuit. Jax îmi văzu reacţia şi scoase un chicotit subţire, obraznic. Atunci mi-am dat seama că-şi pierduse minţile şi nu avea să şi le recapete niciodată.

– O cheamă Dexia Scarrow. Face parte din grupul pe care l-ai cunoscut deja.

Jax vorbi. Avea un glas prea puternic, ca amplificat. Îţi crea impresia de colosal şi umed. Parcă vorbea o balenă.

– Eşti soldat, fetiţo?

– Am fost, colonele. Dar războiul s-a terminat. Acum sunt civil.

– Bravo ţie. Ce te aduce aici, fetiţo?

– Am venit să te aduc în faţa justiţiei. Am venit să te duc în faţa tribunalului care judecă crimele de război pe Sky’s Edge.

– Poate că ar fi trebuit să vii puţin mai devreme.

– Mă mulţumesc să te văd murind. Am înţeles că se poate.

Spusele mele îl făcură pe colonel să zâmbească.

– Ţi-a spus nava care-i târgul?

– Mi-a spus că nu-ţi dă voie să ieşi viu de aici. Ne-a promis capul tău.

– Atunci bănuiesc că nu a intrat în amănunte. Colonelul întoarse capul, ca şi când s-ar fi adresat cuiva din stânga mea. Fă lumină, *Privigbetoareo,* poate foarte bine să ştie cu ce are de-a face.

– Eşti sigur, colonele? întrebă nava.

– Fă lumină. E pregătită.

Nava aprinse luminile.

Nu eram pregătită.

Preţ de-o clipă, n-am fost în stare să înţeleg ceea ce vedeam. Creierul meu nu putea concepe că monstrul în care nava îl transformase pe Jax era adevărat, deşi îl vedeam cu ochii mei. Mă holbam întruna la el, aşteptând ca imaginea din faţa mea să dobândească un sens. Aşteptam momentul în care să-mi dau seama că eram păcălită de jocul de umbre şi lumini, ca un copil speriat de un monstru ascuns de faldurile draperiei. Dar momentul acela nu venea. Ceea ce vedeam exista în realitate.

Colonelul Jax se răsfira în toate direcţiile: o întindere tremurătoare de carne peticită, pe care capul se bălăbănea ca un component minor, un

deal într-un lanţ de munţi. Era răspândit pe întreg peretele opus, grefat pe el sub forma unui mozaic vast, capabil să respire. Probabil că avea douăzeci de metri lăţime, mărginit de un contur circular şi zbârcit, din carne întărită. Sub cap venea un gât gros, unit cu jumătatea superioară a unui trunchi fără braţe. Vedeam cicatricele subţiri în locul din care i se detaşaseră braţele. Dedesubtul cutiei toracice care se umfla încet, trunchiul se dilata ca baza topită a unei lumânări. Alt trunchi se ridica din carne la doi metri în dreapta colonelului. Nu avea cap, dar avea un braţ. Încă un trunchi plutea deasupra lui din spate, înzestrat cu două braţe, dintre care unul trebuie să-l fi şters pe colonel pe bărbie. Mai departe, ieşind din întinderea de carne în unghiuri ciudate, întâmplătoare, erau alte părţi al corpului, vii. Un trunchi aici, o pereche de picioare acolo, un şold sau un umăr dincolo. Trunchiurile respirau toate, deşi nu perfect sincronizate. Când nu făceau ceva anume, cum ar fi să-l şteargă pe Jax pe bărbie, membrele se zvârcoleau şi apoi împietreau. Pielea dintre ele era un mozaic neregulat, alcătuit din numeroase piese nepotrivite una cu alta, care fuseseră unite. Pe alocuri, carnea era încordată ca pielea pe tobă, întinsă peste armături ascunse, din oase şi zgârciuri. În alte părţi se umfla ca o mare furtunoasă. Gâlgâia de procese digestive ascunse.

– Acum înţelegi de ce nu vin cu voi, spuse colonelul Jax. Dacă nu cumva aţi adus o navă mult mai mare. Chiar şi atunci, tot nu cred că aţi putea să mă ţineţi în viaţă fără ajutorul *Privighetorii*.

– Eşti un blestemat de monstru.

– Nu sunt un tablou în ulei, asta-i clar. Jax îşi lăsă capul pe-o parte, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Dar sunt o operă de artă, nu eşti de acord, fetiţo?

– Dacă zici tu.

– Nava sigur crede asta, nu-i aşa, *Privighetoareo*? Ea m-a făcut aşa cum sunt. Reprezint viziunea ei artistică. Afurisita.

– Eşti nebun.

– Tot ce se poate. Chiar crezi că ai putea trăi aşa o zi fără s-o iei razna? Da, sunt nebun de-a binelea, ţi-o garantez. Dar tot sunt mai sănătos la minte decât nava. Pe-aici, ea e nenorocitul de etalon imperial pentru nebunie.

– Deci Sollis avea dreptate. Lasă un asemenea motor senzorial de capul lui şi se va devora sigur mai întâi pe dinăuntru, apoi pe dinafară.

– Posibil. Chestia e că nu singurătatea a fost de vină. *Privighetoarea* a înnebunit cu mult înainte să ajungă aici. Şi ştii de ce? Din cauza războiului neînsemnat pe care l-am dus acolo jos, pe Sky’s Edge. Au construit nava asta şi au înzestrat-o cu minte de înger. O minte dedicată vindecării, compasiunii, bunătăţii. Şi ce dacă era o blestemată de maşinărie? Tot era concepută ca să ne îngrijească, mărinimoasă, zi de zi. Şi s-a dovedit că se pricepe al naibii de bine la asta. O vreme, cel puţin.

– Atunci ştii ce s-a întâmplat.

– Nava şi-a ieşit din minţi. Două impulsuri conflictuale s-au strecurat cu forţa în mintea ei sănătoasă. Era menită să ne trateze, să ne însănătoşească, să ne aline durerea. Dar de câte ori îşi făcea datoria noi eram trimişi înapoi pe câmpul de luptă şi sfârtecaţi din nou. Nava ne alunga durerea numai ca să o simţim din nou. A început să se simtă complice: un trepăduş săritor, o parte dintr-o maşinărie mai mare al cărui

unic scop era să producă agonie. La sfârşit, a decis că nu-i mai place să fie trepăduş.

– Aşa că a fugit. Ce s-a întâmplat cu pacienţii ei?

– I-a omorât. A preferat să-i eutanasieze, decât să fie trimişi înapoi în luptă. Pentru *Privighetoare*, asta era o dovadă de bunătate mai mare.

– Şi personalul tehnic, şi oamenii trimişi s-o recupereze când a scăpat de sub control?

– Au fost şi ei eutanasiaţi. Nu cred că *Privighetorii* i-a convenit, dar a socotit moartea lor un rău necesar. Mai presus de toate, nu s-a lăsat retransformată în spital militar.

– Cu toate astea, pe tine nu te-a omorât.

O limbă uscată linse buzele lui Jax.

– Avea de gând. Pe urmă a săpat mai adânc în dosarele pacienţilor şi şi-a dat seama cine sunt. În clipa aceea, i-au venit alte idei.

– Care?

– Nava era destul de deşteaptă ca să înţeleagă că problema mai gravă nu era existenţa ei - oricând se puteau construi alte nave-spital -, ci războiul. *Războiul*. Aşa că s-a decis să ia măsuri. Măsuri pozitive. Constructive.

– Şi care sunt astea?

– Te uiţi la ele, puştoaico. Când *Privighetoarea* a început să se ocupe de mine - să mă transforme în ceea ce vezi - avea de gând să devin un grandios manifest artistic în carne şi oase. Avea să mă arate lumii când eram gata. Oroarea fiinţei mele trebuia să ruşineze lumea şi s-o determine să facă pace. Aş fi fost echivalentul viu al tabloului *Guernica* al lui Picasso. Sunt exemplul viu a ceea face războiul oamenilor.

– Războiul s-a terminat. Nu ne trebuie un monument comemorativ.

– Poate reuşeşti tu să-i explici asta navei. Problema e, zic eu, că ea nu crede că războiul *s-a terminat*. N-o poţi condamna, nu? Are acces la aceleaşi fişiere istorice ca şi noi. Ştie că nu toate armistiţiile durează.

– Dar ce avea de gând să facă? Să se întoarcă pe Sky’s Edge cu tine la bord?

– Exact. Problema e că nava nu e pregătită. Ştiu că pare terminată, dar *Privighetoarea*... ei, are obsesia asta cu perfecţiunea, întruna se răzgândeşte. Nici pe mine se pare că nu mă nimereşte. Îmi tot răsuceşte părţile între ele, le taie, creşte altele şi le pune în locul lor. Şi în vremea asta trebuie să se asigure că nu mor şi-o las baltă. Aici intervine adevărata ei genialitate. E Michelangelo cu bisturiul în mână.

– Vorbeşti de parcă ai fi mândru de ce ţi-a făcut.

– Ai prefera să ţip? Pot să ţip, dacă vrei. Numai că devine plictisitor, după o vreme.

– Eşti dus cu pluta, Jax. M-am înşelat când am pomenit de tribunalul crimelor de război. O să te achite pe motive de nebunie.

– Ar fi păcat. Mi-ar fi plăcut să le văd feţele când aş fi fost adus în scaunul cu rotile în boxa martorilor. Dar nu voi fi judecat, nu? Nava mi-a explicat clar cum stă treaba. Ea ţine frâiele.

– Aşa zice ea.

– Dar mi se pare că tu nu o crezi.

– Nu o văd părăsindu-te, după câte eforturi a depus cu tine.

– E artistă. Artiştii au toane. Poate, dacă aş fi gata, dacă ar crede că a făcut cu mine tot ce s-a putut... dar nu crede asta. Bănuiesc că a simţit că

se apropie de ţelul ei acum trei sau patru ani, pe urmă s-a răzgândit, şi-a schimbat cu totul punctul de vedere şi a distrus aproape tot ce lucrase. Acum sunt o operă neterminată. N-a suportat să mă vadă expus în halul ăsta. A preferat să spintece pânza şi s-o ia de la început.

– Cu tine?

– Nu, cred că a epuizat toate posibilităţile în ce mă priveşte. Mai ales acum, că a întrevăzut şansa de a realiza ceva complet diferit, care îi va duce mesajul mult mai aproape de ţintă. Şi aici, bineînţeles, interveniţi voi.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Tot aşa au spus şi ceilalţi.

Colonelul îşi lăsă din nou capul pe-o parte.

– Hei, navă! Poate că-i vremea să-i arăţi care-i târgul, nu crezi?

– Dacă eşti pregătit, colonele, răspunse Vocea *Privighetorii*.

– Sunt gata. Şi Dexia e gata. De ce nu aduci desertul?

Colonelul Jax privi spre dreapta, întinzându-şi gâtul. Dincolo de marginea trupului său, se deschise o uşă în perete. Lumina pătrunse brusc. O formă pluti înăuntru, suspendată de trei sau patru roboţi-calmar. Era neagră, rotundă, neregulată. Semăna cu un aluat făcut din bucăţi separate. Nu mi-am dat seama ce era.

Atunci roboţii o împinseră în cameră. Am văzut-o mai bine şi am ţipat.

– E timpul să te alături prietenilor tăi, spuse nava.

Asta s-a întâmplat acum trei luni. Parcă a trecut o eternitate, dar aşa ni se pare numai când ne amintim cum am fost imobilizaţi pe patul de operaţie, în vreme ce veneau maşinăriile şi se pregăteau să lucreze pe noi. Pe urmă avem impresia că totul s-a petrecut doar cu un minut în urmă, un minut de groază.

Am ajuns în siguranţă înapoi pe Sky’s Edge. Călătoria de întoarcere a fost dificilă, după cum era de aşteptat, ţinând cont de situaţia noastră. Dar naveta a zburat fără probleme pe o orbită de captură şi, odată intrată în raza ei, a emis un semnal de salvare care a atras atenţia autorităţilor planetare. Am coborât din navetă şi am fost transportaţi într-o clădire sigură de pe orbită, unde am fost examinaţi şi povestea noastră a fost verificată atât cât a fost posibil. Dexia blufase când îi spusese Vocii *Privighetorii* că Martinez sigur dăduse şi altora coordonatele navei-spital. A reieşit că nu le spusese absolut nimănui, de teamă să nu-i alerteze pe aliaţii lui Jax. Ultranauţii care găsiseră primii nava erau acum la o cincime de an-lumină distanţă şi, cu fiecare oră, se îndepărtau tot mai mult de Sky’s Edge. Vor trece câteva decenii, dacă nu mai mult, până se vor întoarce pe acelaşi drum.

Cu toate astea, nu credem că s-a îndoit cineva serios de povestea noastră. Oricât de bizară părea, nimeni nu putea sugera o variantă mai plauzibilă. Doar aveam cu noi capul colonelului Brandon Jax sau cel puţin o copie care a trecut toate testele genetice şi fiziologice disponibile. Şi fusesem, fără niciun dubiu, într-un loc specializat în chirurgie extrem de avansată, un gen de intervenţii pur şi simplu imposibile pe Sky’s Edge sau în jurul ei. Însă tocmai asta era problema. Ne-au consultat temeinic cei mai buni chirurgi de pe planetă, fiecare dornic să-şi sporească prestigiul ruinând munca *Privighetorii*. Dar toţi s-au retras, de teamă să nu strice, în loc să dreagă. Nicio separare de fraţi siamezi nu se compara, prin

complexitate şi risc, cu procedura necesară pentru a descifra acel puzzle viu în care ne transformase *Privighetoarea*. Niciun chirurg nu voia să parieze că va supravieţui mai mult de unul dintre noi şi nici şansele nu erau grozave. Conform pactului pe care îl făcusem, consimţeam să fim operaţi numai dacă votul era unanim.

Pe cheltuială serioasă (nu a noastră, pentru că noi deja ajunsesem obiectul a nenumărate acţiuni filantropice), a fost trimisă încă o navă care să cerceteze coordonatele locului unde părăsisem noi nava-spital. Avea cel mai bun echipament militar de scanare care se putea cumpăra. Dar nu a găsit decât gheaţă şi praf.

În urma acestor fapte, am avut libertatea să tragem două concluzii: *Privighetoarea* fie se autodistrusese la scurtă vreme după plecarea noastră, fie se mutase în altă parte, ca să nu mai fie găsită. Nu puteam spune care variantă ne convenea mai mult. Dacă am fi ştiut că nava dispăruse pentru totdeauna, ne-am fi resemnat şi ne-am fi lăsat pe mâna chirurgilor, oricât de riscant ar fi părut. Însă, dacă nava se ascundea, oricând era posibil să fie găsită din nou. Şi să fie convinsă să ne transforme în cei care am fost înainte.

Dar poate că *Privighetoarea* nu va avea nevoie de convingere când va hotărî că a sosit vremea. Noi trăim cu impresia că se va întoarce într-o zi, din proprie voinţă. Va orbita în jurul planetei Sky’s Edge şi va anunţa că a venit timpul să fim separaţi. *Privighetoarea* se va fi hotărât că ne-am atins scopul, că am umblat destul prin lume. Poate că, până atunci, va concepe alt monument comemorativ. Sau va trage concluzia că mesajul ei a ajuns, în sfârşit, la destinaţie şi nu mai trebuie luate alte măsuri. Asta, credem noi, va depinde de cât va dura armistiţiul.

Aşadar, e în interesul nostru să ne asigurăm că planeta nu porneşte un alt război. Vrem ca nava să se întoarcă şi să ne vindece. Niciunuia din noi nu-i convine cum stau lucrurile acum, indiferent de ce aţi citit sau aţi auzit. Da, suntem celebri. Da, suntem obiectul unui val de caritate şi bunăvoinţă la nivel mondial. Da, putem avea aproape tot ce ne dorim. Dar asta nu e o compensaţie. Nici măcar o secundă.

Ne e greu tuturor, dar mai ales lui Martinez. De mult nu ne mai gândim la matahala noastră ca la Norbert. El e cel care trebuie să ne care peste tot: o povară de două ori mai grea decât trupul său. *Privighetoarea* s-a ocupat de asta, bineînţeles, şi s-a asigurat că inimile şi sistemele noastre respiratorii preiau o parte din povara lui Martinez. Dar şira spinării tot i se îndoaie de atâta greutate; picioarele lui tot trebuie să ne susţină. Medicii care ne-au examinat spun că e în stare fizică bună, că poate s-o ducă aşa ani de zile de acum înainte, dar nu spun pentru totdeauna. Iar când Martinez va muri, vom muri şi noi. Până atunci, sperăm în continuare că *Privighetoarea* va reveni.

Ne-aţi văzut în prim-plan. Veţi mai fi văzut fotografii şi filme cu noi, dar altceva e să ne vezi în carne şi oase. Am dat un adevărat spectacol, nu-i aşa? Un stâlp enorm din carne care se clatină, o insultă adusă simetriei. Ne-aţi auzit vorbind, deodată şi separat. De-acum ştiţi ce părere avem despre război. Toţi am jucat un rol în el, într-o anumită măsură, unii mai mult decât alţii. Unii chiar ne-am duşmănit reciproc. Acum însă numai ideea că e posibil să ne fi urât - că am urât lucrul de care depindem ca să trăim - ne depăşeşte puterea de înţelegere. Dacă *Privighetoarea* a căutat

să creeze un argument ambulant pentru păstrarea armistiţiului, atunci a reuşit, cu siguranţă.

Ne pare rău dacă unii dintre voi veţi avea coşmaruri la noapte. Nu vă putem ajuta. De fapt, ca să fim sinceri, nu ne pare rău deloc. Exact asta reprezentăm, un coşmar. Şi tocmai coşmarul acesta al nostru va împiedica planeta să se lanseze în alt război.

Dacă nu puteţi dormi la noapte, îndreptaţi-vă gândurile şi către *noi*.

SINTEZA 2006

Versiune corectură = v.0.9

Traducere din limba engleză MIHAI-DAN PAVELESCU

Vechiul blestem chinezesc spune „Fie să trăieşti în vremuri interesante" şi din punctul acesta de vedere am fost norocoşi cu anul 2006, deoarece a fost pe ansamblu relativ lipsit de evenimente (deşi au existat câteva care s-ar putea încadra în categoria „interesante" propusă de blestem). Time Warner Book Group a fost vândut lui Lagardere, com-pania-mamă a Hachette Livre, care deţine de asemenea editurile Gollancz şi Hodder & Stoughton în Marea Britanie, şi care va purta acum denumirea Grand Central Publishing. Pentru domeniul SF, asta a însemnat atât veşti bune, cât şi veşti proaste - vestea proastă a fost că Warner Aspect a dispărut şi a intrat în linia Warner generală; vestea bună este că Hachette Book Group USA va lansa în 2007 un nou imprint major numit Orbit USA, dirijat de Tim Holman, care este de asemenea director de producţie la Orbit UK. Orbit USA intenţionează să producă patruzeci de titluri pe an în hardcover şi paperback, ceea ce ar putea s-o aducă în postura de jucător major pe scena SF-ului american. Aşa că acest eveniment „interesant" s-ar putea chiar dovedi mai degrabă pozitiv, decât negativ.

Calificându-se în mod mult mai clar ca „interesante", două falimente majore au zguduit lumea editorială în anul 2006. American Marketing Services, cel mai mare distribuitor de carte din SUA, a anunţat falimentul la sfârşitul anului, lăsând o datorie de peste 200 de milioane de dolari, ceva ce ar putea avea consecinţe dezastruoase pentru multe edituri, mai ales pentru cele mici care sunt vulnerabile financiar. După decesul editorului Byron Preiss în 2005, Byron Preiss Visual Publications şi iBooks au declarat de asemenea falimentul şi au încetat să mai publice la începutul anului 2006, lăsând în suspendare juridică un număr mare de titluri SF deja publicate şi care îşi aşteptau publicarea; situaţia a fost complicată de falimentul lui American Marketing Services, care era compania-mamă a lui Pu-blishers Group West, ultimul distribuitor al lui iBooks. Până la soluţionarea legală s-ar putea să mai dureze ani buni, iar efecte neplăcute s-ar putea să fie resimţite în lumea editorială (nu doar în domeniul SF/F) pentru şi mai mult timp.

Mult mai puţin „interesantă", ba chiar de fapt încurajatoare, a fost înfiinţarea lui Solaris Books, imprintul SF de la BL Publishing (compania-mamă a lui Black Library, editura britanică de cărţi asociate jocurilor pe calculator), care ar trebui să înceapă cu un program ambiţios în 2007. In 2006 Wildside Press a adăugat imprintul Juno de fantasy romînce şi a anunţat planuri de a dezvolta în 2007 altă linie nouă sub imprintul Cosmos Books, în parteneriat cu Dorchester/Leisure. Gol-lancz va lansa o linie nouă de romînce supranatural în 2007.

Lucrurile au fost, din păcate, mult prea „interesante" pe piaţa tulbure a ficţiunii scurte, care a suferit alt an prost, cu tirajele multor reviste continuând să se reducă - deşi pe alocuri au existat câteva semne încurajatoare, mai ales pe piaţa mai largă a ficţiunii scurte care include atât publicaţiile electronice on-line, cât şi revistele tipărite.

Incarnarea cea mai recentă a lui *Amazing Stories*, care încetase să mai apară cu cincisprezece luni în urmă (aproape întotdeauna un semn rău), a răposat finalmente în 2006. *Asimov's Science Fiction a* înregistrat o reducere de 13% în numărul total al exemplarelor vândute în 2006, cu abonamentele reducându-se de la 18 050 la 15 117, şi vânzările la chioşcuri reducându-se de asemenea; tirajul vândut s-a menţinut la 29%. *Asimov's a* publicat anul acesta povestiri bune semnate de Ian McDonald, Paolo Bacigalupi, Mary Rosenblum, Paul McAuley, Michael Swanwick, Jack Skillingstead, Bruce McAllister, Robert Reed şi alţii. Sheila Williams şi-a încheiat al doilea an ca re-dactor-şef la *Asimov's, Analog Science Fiction and Fact* a înregistrat o reducere de 7,3% a numărului total de exemplare vândute în 2006, cu abonamentele reducându-se de la 25 933 la 23 732, în timp ce vânzările la chioşcuri s-au redus de la 4 614 la 4 587; tirajul vândut a crescut însă de la 30 la 32%. *Analog* a publicat anul acesta texte de calitate semnate de John Barnes, Stephen Baxter, Rob Chilson, Cari Frederick, Brian Plante şi alţii. Stanley Schmidt este redactorul-şef al revistei de douăzeci şi şapte de ani. *The Magazine of Fantasy and Science Fiction,* deşi n-a *suit* în vânzări, a izbutit să se păstreze aproape la acelaşi nivel ca anul trecut, scăzând cu mai puţin de 1% faţă de 2005, cu abonamentele reducându-se de la 14 918 la 14 575, şi vânzările la chioşcuri reducându-se de la 3 822 la 3 691. Poate că nu pare cine ştie ce realizare, dar când privim în

perspectivă, din 2004, numărul de exemplare vândute din *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* a scăzut cu 13,7% (şi numai 1,9% din asta s-a petrecut în ultimii doi ani), pe când numărul de exemplare vândute din *Asimov's Science Fiction* a scăzut cu 45% în aceeaşi perioadă (din care 36,6% în ultimii doi ani), iar la *Analog Science Fiction and Fact,* numărul de exemplare vândute a scăzut cu 33,5% (15,5% în ultimii doi ani) - aşa că *F&SFz* reuşit cel puţin să frâneze reducerea rapidă a exemplarelor vândute într-un fel pe care *Asimov's* şi *Analog* nu l-au izbutit deocamdată; pe piaţa actuală a revistelor, aceasta poate fi considerată o veste bună! *F&SFz* publicat anul acesta texte bune de Peter S. Beagle, Daryl Gregory, Robert Reed, Matthew Hughes, Ysabeau S. Wilce, Geoff Ryman, Carolyn Ives Gilman şi alţii. Editor şi redactor-şef este Gordon Van Gelder. Cifrele exemplarelor vândute pentru *Realms of Fantasy* au fost publicate cu un an în urmă faţă de celelalte reviste, aşadar din 2005, şi arată o scădere de 13% în numărul total al exemplarelor vândute faţă de 2004, cu abonamentele reducându-se de la 17 191 la 16 547, şi vânzările la chioşcuri reducându-se de la 9 398 la 6 584. După doi ani anteriori consecutivi de creştere, tirajul vândut a crescut de la 20 la 29%. Anul acesta au publicat materiale bune de Jay Lake şi Ruth Nestvold, James Van Pelt, Richard Parks, Greg Van Eekhout şi alţii. Shawna McCarthy este redactor-şef de multă vreme.

Interzone, care părea în pragul decesului cu numai doi ani în urmă, a continuat o revenire puternică în 2006, publicându-şi cele şase numere prevăzute, în care au apărut texte bune de Justin Stanchfield, Jamie Barras, Jay Lake, Elizabeth Bear, David Mace, Chris Beckett, Suzanne Palmer şi alţii. In formatul său mare şi elegant, *Interzone* s-a transformat de asemenea în revista SF probabil *cea mai aspectuoasă* de pe piaţă şi, de fapt, în una dintre cele mai frumoase reviste SF publicate vreodată. Echipa redacţională, supervizată de redactorul-şef Andy Cox, îi cuprinde pe Jetse de Vries, Andrew Hedgecock, David Mathew, Sandy Auden şi, cel mai recent, Liz Williams. Numărul de exemplare vândute este în jur de 2 000-3 000.

Aceste cinci reviste sunt considerate de obicei „profesioniste", deşi *Interzone* nu corespunde definiţiei SFWA din cauza tirajelor şi numărului mic de exemplare vândute; nimeni n-ar putea susţine nici măcar în glumă că nu-i o revistă profesionistă, ba chiar la un nivel de top, potrivit oricăror standarde, şi în primul rând al calităţii ficţiunii pe care o publică.

Niciuna dintre aceste reviste n-ar trebui considerată în pragul decesului, dar este limpede că unele - mai ales cele cu formatul „digest", deşi au avantajul compensatoriu de a fi mai ieftin de produs - se află la limita profitabilităţii; din fericire, dacă doriţi să aveţi în fiecare an multe texte scurte SF şi fantasy de calitate profesionistă, puteţi ajuta cu ceva: abonaţi-vă!

Niciodată n-a fost mai simplu ca acum să vă abonaţi la majoritatea revistelor de gen, deoarece o puteţi face on-line prin câteva clic-uri de mouse fără măcar să vă duceţi la cutia poştală. In epoca internetului vă puteţi abona de asemenea din străinătate la fel de uşor ca din SUA, ceva ce anterior era dificil sau chiar imposibil. In plus, site-uri ca Fictionwise (www.fictionwise.com), Magaz.nes.com (www.magazines.com) şi chiar Amazon.com vând abonamente on-line, plus versiuni electronice ale multor reviste ce pot fi descărcate şi citite pe PDA sau pe calculatorul de acasă, o activitate tot mai populară printre utilizatorii de PC-uri. Şi, bineînţeles, vă puteţi abona în continuare în stilul clasic, prin poştă.

De aceea, nu numai că vă îndemn să vă abonaţi la una sau mai multe reviste cât mai repede, cât timp banii dvs. mai pot ajuta la supravieţuirea lor, ci voi enumera atât site-urile la care vă puteţi face un abonament on-line, cât şi adresele poştale la care vă puteţi abona pentru toate revistele: Site-ul *Asimov's* este www.asimovs.com; adresa pentru abonamente este *Asimov's Science Fiction,* Dell Magazines, 6 Prowitt Street, Norwalk, CT 06855 - 43,90 $ pentru abonament anual în SUA. Site-ul *Analog* este www.analogsf.com; adresa pentru abonamente este *Analog Science Fiction and Fact,* Dell Magazines, 6 Prowitt Street, Norwalk, CT 06855 - 43,90 $ pentru abonament anual în SUA. Site-ul *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* este www.sfsite.com/fsf; adresa pentru abonamente este *The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* Spilogale, Inc., P.O. Box 3447, Hoboken, NJ 07030 - 50,99 $ pentru abonament anual în SUA. La *Inter-zone* vă puteţi abona on-line la www.ttapress.com/onlinestorel.html; adresa pentru abonamente este *Interzone,* TTA Press, 5 Martins Lane, Witcham, Ely, Cambs CB6 2LB, Anglia, Marea Britanie, 42 $ pentru un abonament de şase numere, cecuri plătibile pentru „TTA Press". Site-ul *Realms of Fantasy* este www.rofmagazine.com; adresa pentru abonamente este *Realms of Fantasy*, Sovereign Media Co. Inc., P.O. Box 1623, Williamsport, PA 17703, 16,95 $ pentru abonament anual în SUA.

Există însă multe reviste tipărite de ficţiune care merită să fie susţinute, nu doar cele „profesioniste", dintre care unele cu adevărat profesioniste când judecăm standardele literare ale produselor pe care le oferă. In 2004 au apărut două publicaţii noi şi promiţătoare: revista britanică *Postscripts* şi *Argosy Magazine.* După ce a trecut printr-o serie de probleme de distribuţie şi modificări ale echipei redacţionale, niciun număr de *Argosy* n-a mai fost văzut de la începutul anului 2005 şi încep să mă tem că revista a decedat (abonaţi-vă pe riscul dvs.), dar *Postscripts,* realizată de Peter Crowther şi Nick Gevers, a avut alt an de calitate în 2006, publicând texte bune de Jack Dann, Michael Swanwick, Matthew Hughes, John Grant, Stephen Baxter şi alţii. In 2005 au debutat alte două publicaţii, revista electronică *ALon*$_{\gamma}$ care va fi discutată în secţiunea on-line, şi *Subter-ranean*$_{\gamma}$ realizată de William K. Schafer, care a avut o nuvelă excelentă de Caitlin R. Kiernan şi texte bune de Jack McDevitt, Chris Roberson, Allen M. Steele şi alţii. *(Subterranean*

va renunţa la ediţia tipărită în 2007, după un număr realizat de invitata specială Ellen Datlow, şi se va reinventa ca revistă electronică pe site-ul *Subterranean;* numărul 8 realizat de Datlow va fi ultimul tipărit.)
Toate publicaţiile acestea sunt capabile de a prezenta texte de calitate profesionistă şi o fac frecvent, unele dintre ele aparţinând scriitorilor de top din domeniu.
Imperiul DNA Publications al lui Warren Lapine continuă să se destrame; anul trecut, *Weird Tales* şi revista de poezie speculativă *Mythic Delirium* au fost vândute altor edituri; anul acesta, Edward J. McFadden a demisionat în mod public şi cu amărăciune din postul de redactor-şef al *Fantastic Stories of the Imagination,* o decizie bazată, potrivit cuvintelor sale, pe „faptul că DNA Publications, Inc., nu a păstrat de mai mult timp un grafic rezonabil de publicare" şi toate acestea pun serios sub semnul întrebării viitorul existenţei revistei. Nici *A bsolute Magnitude, The Magazine of Science Fiction Ad-ventures,* nici *Dreams of Decadence* n-au mai fost văzute de asemenea de o vreme, decât ca menţionare a textelor din sumarele lor în newszine-ul *Chronicle* al DNA, care a apărut doar sporadic în ultimul an, şi s-a despărţit de redactorul de noutăţi Ian Randall Strock. Pe măsură ce apar tot mai multe anunţuri din partea colaboratorilor, abonaţilor şi chiar a unor redactori (ca McFadden) că editorul Warren Lapine a devenit imposibil de contactat, nemairăspunzând la mesaje şi nici chiar la telefon, nu cred că aş putea continua să recomand cititorilor revistele DNA; voi menţiona adresele pentru abonamente, dar vă avertizez că dacă vă abonaţi o faceţi pe riscul dvs.
Weird Tales a părut în pragul decesului în 2005 ca revistă DNA, dar a revenit spectaculos după ce a fost vândută editurii Wildside Press; în 2006 au apărut cinci dintre cele şase numere programate şi au fost publicate texte bune de Tanith Lee, Brian Stableford, Greg Frost, Stephen Dedman, Richard A. Lupoff şi alţii. Spre sfârşitul anului *Weird Tales z* anunţat o reorganizare a echipei redacţionale, cu John Betancourt revenind ca producător, George Scithers devenind editor emerit şi continuând în calitate de consilier şi Darrell Schweit-zer contribuind cu o rubrică nouă de recenzii cinematografice; noul redactor literar este Ann VanderMeer, fost redactor la *The Silver Web.* Revista va căpăta un nou logo şi layout interior. De asemenea, de la Wildside Press a apărut o nouă publicaţie foarte promiţătoare: *Fantasy Magazine,* realizată de Sean Wallace, care a reuşit trei numere în al doilea an de apariţie ca (declarat) „trimestrială" şi a publicat texte interesante de Theodora Goss, Bruce McAllister, Aaron Schutz, San-dra McDonald şi alţii. Tot Wildside mai publică *H.P. Lovecraft's Magazine ofHorror,* care a reuşit un număr anul acesta (şi care pare oarecum redundantă cu *Weird Tales,* aflată în acelaşi grup editorial; ar trebui cumva să stabilească identităţi clar diferite pentru aceste titluri), şi *Adventure Tales,* aflată în afara genului, care a publicat un număr.
Paradox, realizată de Christopher M. Cevasco, o revistă de „Istorii Alternative", care publică texte de inspiraţie pur istorică, dar şi texte IA cu elemente fantasy sau SF, a reuşit să tipărească ambele numere programate pentru anul acesta şi a avut texte bune de Sarah Monette, Richard Mueller şi alţii.
Există de asemenea destule reviste de literatură similare ca orientare estetică, ce fac parte din categoria „slipstream/fabulist" (cu tiraj foarte mic, pe care Charles N. Brown, editorul *Locus,* le-a numit „de tiraj minuscul"), în care nivelul ficţiunii este de obicei de calitate profesională şi textele sunt semnate frecvent de profesionişti de top, dar în care veţi găsi rareori, sau chiar niciodată, ceva măcar pe departe asemănător cu science fictionul pur (sau, în majoritatea cazurilor, măcar cu fantasy-ul). Nava-amiral a mişcării slipstream şi inspiraţia/modelul pentru aproape toate celelalte, *Lady ChurchiWs Rosebud Wristlet,* realizată de Kelly Link şi Gavin Grant, a publicat două numere anul acesta; *Electric Velocipede,* realizată de John Kilma, a publicat de asemenea două numere, ca şi *Flytrap,* realizată de Tim Pratt şi Heather Shaw; *Full Unit Hookup: A Magazine of Excepţional Literature,* realizată de Mark Rudolph, a reuşit un număr. Dacă anul acesta a apărut vreun număr din *Say...,* eu nu l-am văzut. Vechiul *The Third Alternative,* poate cel mai respectat semiprozin britanic, realizat de Andy Cox, redactor-şef la *Interzone,* aparţine probabil acestei grupări (deşi are un parfum oarecum diferit de celelalte, îndreptându-se mai degrabă spre horror sumbru şi stilat) - a anunţat că-şi va schimba numele în *Black Static,* dar n-a fost văzut niciun număr, sub niciun titlu. Este însă adevărat că Andy Cox este foarte ocupat pentru a repune *Interzone* ferm pe picioare, aşa că să sperăm că vom revedea revista la un moment dat.
Talebones, realizată de Patrick şi Honna Sweson (care nu se potriveşte nici ea ca direcţie cu grupul de „tiraj minuscul", fiind orientată mai mult spre horror, fantasy şi SF şi mai puţin spre slipstream decât celelalte), a supravieţuit anul acesta atingerii morţii, a tipărit trei numere (unul a sosit prea târziu pentru a-1 parcurge şi va fi prezentat la anul) şi a continuat să publice texte interesante de scriitori ca James Van Pelt, Steven Mohan Jr. şi Don D'Amassa.
Sub acest nivel devine mai greu să ne bizuim pe un nivel de calitate consecvent profesionistă, totuşi se pot întâlni frecvent materiale bune.
Indreptându-mă către semiprozinele de ficţiune cu trecut îndelungat, canadianul *On Spec,* condus de un colectiv coordonat de editorul general Diane L. Walton, una dintre cele mai vechi publicaţii, şi-a lansat cele patru numere trimestriale programate. Altă revistă canadiană, *Neo-opsis,* realizată de Karl Johanson, a izbutit să publice în 2006 trei din cele patru numere programate. Nou-sosita *Apex Science Fiction and Horror Digest,* realizată de Jason Sizemore, şi-a publicat cele patru

numere programate. Vechiul semiprozin *Space and Time* a fost în pragul decesului, dar a fost salvat de vânzarea în ultimul moment către o editură nouă. Toate cele cinci numere ale australienei *ndromeda Spaceways In-fligbt Magazine,* condusă de asemenea de un colectiv în care redactorul-şef este desemnat prin rotaţie, au apărut conform programării. Vechiul zine australian *Eidolon* pare să fi răposat (deşi titlul a fost menţinut în viaţă de o antologie de texte originale anul acesta, a se vedea mai jos). Cealaltă revistă australiană veche, *Aurealis,* păruse să se clatine de ceva vreme pe muchia dispariţiei, fără niciun număr publicat de destulă vreme, dar mă bucur să anunţ că a fost reînviată, cu un număr scos de noul redactor-şef Stuart Mayne care mi-a parvenit chiar pe când scriam versiunea finală a acestei sinteze (îl voi păstra pentru analizare la anul), şi faptul că *Aurealis* pare să fie din nou vie şi viabilă este o veste bună pentru domeniu. Am văzut anul acesta un număr al semiprozinu-lui irlandez de ficţiune *Albedo One,* unul din *Tales of the Unantici-pated,* unul din *New Genre,* două din *Tales of the Talisman* şi două din nou-apărutul *Fictitious Force* (deşi au sosit târziu şi vor fi analizate la anul). Nu am văzut numere noi din *Black Gate,* deşi se spune că un număr nou va apărea în martie 2007.

Anul trecut m-am întrebat dacă *Jupiter* mai trăia, iar răspunsul este afirmativ. *Alchemy* a decedat însă anul acesta după ce a publicat un ultim număr. *Artemis Magazine: Science and Fiction for a Space-Faring Society* a dispărut de asemenea şi, deşi n-a existat niciun anunţ oficial, suspectez tot mai mult că *Century, Orb, Altair, Terra Incognita* şi *Spectrum SF* au răposat şi ele, astfel încât nu le voi mai enumera adresele pentru abonare.

In urma posibilei implozii a lui *Chronicle* (de câteva luni, n-am mai văzut niciun număr), n-a rămas mai nimic pe piaţa revistelor de critică, cu excepţia publicaţiilor profesioniste, îndreptate mai degrabă spre spiritele academice, decât spre cititorul mediu. Supravieţuitoarele încăpăţânate, ambele reviste vechi şi de încredere, şi ambele meritând să fie citite, sunt *Locus: The Magazine of the Science Fiction and Fantasy Field,* multiplă câştigătoare a Premiului Hugo, realizată de Charles N. Brown, o sursă indispensabilă de informaţii, veşti şi recenzii pentru toţi cei interesaţi de domeniul science fiction, şi *The New York Review of Science Fiction* realizată de David G. Hartwell, care publică eseuri critice eclectice şi uneori excentrice despre subiecte academice şi populare asociate genului, ca şi liste de lecturi, scrisori, memorii şi diverse glume.

Iată adresele pentru abonamente:

PostscriptSy PS Publishing, Hamilton House, 4 Park Avenue, Har-rogate HG2 9BQ, Anglia, Marea Britanie, publicată trimestrial, 30-50 £ în afara Marii Britanii (vă puteţi de asemenea abona on-line la www.pspublishing.co.uk/postscripts.asp); *Subterranean,* Subterra-nean Press, P.O. Box 190106, Burton, MI 48519, abonament pe 4 numere (SUA), 22 $, abonament pe 4 numere (internaţional), 36 $ (vă puteţi de asemenea abona on-line la www.subterraneanpress.com); *Locus, The Magazine of the Science Fiction & Fantasy Field,* Locus Publications, Inc., P.O. Box 13305, Oakland, CA 94661, 66 $ pentru un abonament pe un an, par-avion, 12 numere: *The New York Review of Science Fiction,* Dragon Press, P.O. Box 78, Pleasantville,
NY, 10570, 38 $/an, cecuri plătibile la „Dragon Press", 12 numere; ***Black Static,*** TTA Press, 5 Martins Lane, Witcham, Ely, Cambs. CB6 2LB, Anglia, Marea Britanie, 36 $ pentru un abonament pe şase numere, cecuri plătibile la „TTA Press"; ***Talebones, A Magazine of Science Fiction & Dark Fantasy,*** 5203 Quincy Ave SE, Auburn, WA 98092, 20 $ pentru patru numere; ***Aurealis,*** P.O. Box 2164, Mount Waverley, VIC 3149, Australia (site: www.aurealis.com.au), 50 $ pentru abonament de patru numere par-avion; ***On Spec, The Canadian Magazine of the Fantastic,*** P.O. Box 4727, Edmonton, AB, Canada T6E 5G6, 24 $ pentru un abonament pe un an (patru numere); ***Neo-Opsis Science Fiction Magazine,*** 4129 Carey Rd., Victoria, BC, V8Z 4G5, 28 $ canadieni pentru un abonament pe patru numere; ***Albedo,*** Albedo One Productions, 2 Post Road, Lusk, Co., Dublin, Irlanda; 39,50 $ pentru un abonament pe patru numere par-avion, cecuri plătibile la „Albedo One"; ***Tales of the Unanticipated,*** P.O. Box 8036, Lake Street Station, Minneapolis, MN 55408, 28 $ pentru abonament de patru numere (trei sau patru ani) în SUA, 31 $ în Canada, 34 $ în străinătate; ***Lady ChurchiWs Rosebud Wristlet,*** Small Beer Press, 176 Prospect Avenue, Northampton, MA 01060,16 $ pentru patru numere; ***Say...,*** The Fortress of Worlds, P.O. Box 1304, Le-xington, KY 40588-1304,10 $ pentru două numere în SUA şi Canada; ***Fuil Unit Hookup:*** A ***Magazine of Excepţional Literature,*** Conical Hats Press, 622 West Cottom Avenue, New Albany, EST 47150-5011, 12 $ pentru un abonament pe trei numere; ***Flytrap,*** Tropism Press, P.O. Box 13322, Berkeley, CA 947124222,16 $ pentru patru numere, cecuri la Heather Shaw; ***Electric Velocipede,*** Spilt Milk Press, P.O. Box 663, Franklin Park, NJ 08823, www.electricvelocipede.com, 15 $ pentru abonament de patru numere; ***Andromeda Spaceways Inflight Magazine,*** P.O. Box 127, Belmont, Western Australia, 6984, www.andromedaspaceways.com, 35 $ pentru abonament pe un an; ***Tales of the Talisman,*** Hadrosaur Productions, P.O. Box 2194, Me-silla Park, NM 88047-2194,24 $ pentru abonament de patru numere;
Space and Time, The Magazine of Fantasy, Horror, and Science Fiction, 1380 Centennial Avenue, Ste. 101, Piscataway, NJ 08854, 10 $ pentru abonament pe un an (două numere); ***Black Gate,*** New Epoch Press, 815 Oak Street, St Charles, IL 60174, 29,95 $ pentru abonament pe un an (patru numere); ***Paradox,*** Paradox Publications, P.O. Box 22897, Brooklyn, NY 11202-2897,25 $ pentru abonament pe un an (patru numere), cecurile sau mandatele poştale plătibile la Paradox,

abonamente on-line la www.paradoxmag.com; ***Fantasy Magazine,*** Wildside Press, Sean Wallace, 9710 Traville Gateway Drive, #234, Rockville, MD 20850, pentru abonament anual de patru numere - 20 $ în SUA, 25 $ Canada şi străinătate; ***Weird Tales,*** Wildside Press, 9710 Traville Gateway Drive, #234, Rockville, MD 20850, abonament anual de patru numere - 24 $ în SUA, ***H.P. Lovecraft's Magazine of Horror,*** Wildside Press, 9710 Traville Gateway Drive, #234, Rockville, MD 20850, abonament anual de patru numere -19,95 $ în SUA; ***Fictitious Force,*** Jonathan Laden, 1024 Hollywood Avenue, Silver Spring, MD 20904,16 $ pentru patru numere; ***Apex Science Fiction and Horror Digest,*** Apex Publications, 4629 River-man Way, Lexington, KY 40515, 18 $ pentru abonament pe un an (patru numere); ***Jupiter,*** 19 Bedford Road, Yeovil, Somerset, BA21 5UG, Marea Britanie, 10 £ pentru patru numere; ***New Genre,*** P.O. Box 270092, West Hartford, CT 06127, nu am putut găsi informaţii despre abonamente în revistă, dar pentru detalii mergeţi la www.new-genre.com; ***Argosy Magazine,*** Coppervale International, P.O. Box 1421, Taylor, Arizona, 85939, 49,95 $ pentru un abonament de şase numere; ***Absolute Magnitude, The Magazine of Science Fiction Adventures, Dreams of Decadence, Chronicle*** - toate de la DNA Publications, P.O. Box 2988, Radford, VA 24142-2988, toate disponibile pentru 16 $ pentru un abonament pe un an, deşi puteţi obţine un abonament la patru reviste de ficţiune DNA pentru 60 $/an, cu ***Chronicle*** 45 $/an (12 numere), toate cecurile plătibile la „DNA Publications".

Realitatea este că dacă sunteţi în căutare de povestiri bune anul acesta, mai ales pentru science fiction pur şi de calitate, în afara principalelor reviste profesioniste, probabil că ar fi mai bine să vă îndreptaţi spre scena internetului care devine tot mai importantă, decât spre piaţa antologiilor cu texte originale. Revista on-line *Jim Baen's Universe* (www.baensuniverse.com) a debutat în forţă (din păcate, şi ca o ironie a sorţii, fondatorul ei a murit în acelaşi an), publicând unele dintre cele mai bune texte de SF ale anului de Cory Doctorow, Gregory Benford, Jay Lake şi Ruth Nestvold şi John Bar-nes, precum şi povestiri bune de Lawrence Person, Charles Stross, Garth Nix şi alţii, şi texte fantasy de calitate de John Barnes, Eliza-beth Bear, Eric Witchery, Marissa Lingen şi alţii. Eric Flint a fost redactorul-şef şi, deşi va rămâne ca supervizor, la începutul anului 2007 s-a anunţat că Mike Resnick va prelua rolul de managing editor, probabil un semn bun deoarece Resnick este unul dintre cei mai pricepuţi profesionişti din domeniu. Este prea devreme pentru a spune dacă *Jim Baen's Universe* va înregistra până la urmă succes comercial suficient pentru a fi viabilă, dar îi ţin pumnii, fiindcă este o piaţă nouă şi foarte importantă. Altă revistă on-line nou lansată, *Orson Scott Card's InterGalactic Medicine Show* (www.intergalacticmedicineshow.com), n-a fost încă la fel de impresionantă, deşi poate că va începe să-şi atingă ritmul sub conducerea noului redactor-şef Edmund Schubert, publicând texte bune de Tim Pratt şi Card însuşi. *Strânge Horizons* (www.strangehorizons.com), unul dintre cele mai vechi site-uri de ficţiune de pe internet, a avut un an bun, publicând texte de calitate de Benjamin Rosenbaum, A.M. Dellamonica, Sarah Monette, Jamie Barras, Elizabeth Bear şi alţii, ca şi altă revistă electronică nouă (disponibilă pentru descărcare prin abonament, nu prin acces direct on-line), ɣ£o« (www.aeonmagazine.com), unde au apărut povestiri bune de Elizabeth Bear şi Sarah Monette, Daniel Marcus, Ken Scho-les, Jay Lake, Bruce McAllister şi alţii. (Pentru că sunt un bătrân dinozaur cârcotaş, aş fi mai încântat dacă reviste noi *czAZon* şi *Strânge*
Horizons şi reviste tipărite ca *Postscripts* ar publica mai puţine texte slipstream/suprarealism şi horror şi mai mult science fiction, dar, dacă nu ţin seama de problema clasificării din interiorul genului, calitatea textelor în sine este de obicei foarte ridicată în toate.) Nu uitaţi că *Subterranean* (http://subterraneanpress.com) se află în procesul trecerii la o revistă electronică on-line, cu o nuvelă de Lucius Shepard deja postată pe site şi disponibilă pentru lectură; pe măsură ce anul înaintează, acolo vor apărea mai multe texte şi se va renunţa treptat la versiunea tipărită. Anul acesta au apărut două noi e-zine dedicate textelor excentrice, bizare şi „controversate", despre care se crede că revistele regulate ale genului ezită să le accepte, şi fiecare a publicat primele sale două numere, *Helix* (www.helixsf.com) a lui William Sanders, care a oferit materiale bune de Peg Robinson, Janis Ian, Beth Bernobich, Sanders însuşi şi alţii, şi *Flurb* (www.flurb.net) a lui Rudy Rucker, care a avut una dintre cele mai bune povestiri ale anului, de Cory Doctorow, ca şi texte bune de Terry Bisson, Richard Kadrey, Charles Stross, Paul Di Filippo, Rucker însuşi şi alţii. Noul site *Clarkesworld Magazine* (www.clarkesworldmagazine.com) a publicat deocamdată în principal fantasy, şi încă destul de explicit din punct de vedere sexual, dar atrage scriitori profesionişti de înalt nivel şi merită urmărit. Povestirile SF publicate în revista australiană de ştiinţă *Cosmos,* selectate de redactorul literar Damien Broderick, sunt acum disponibile şi on-line pe site-ul *Cosmos* (www.cosmosmagazine.com). Există apoi echivalente on-line ale revistelor slipstream tipărite cu „tiraje minuscule", site-uri care publică frecvent ficţiune de calitate profesionistă, deşi rareori science fiction pur: *Revolution SF* (www.revolutionsf.com), *Fortean Bureau - A Magazine of Speculative Fiction* (www.forteanbureau.com/index.html), *Abyss and Apex: A Magazine of Speculative Fiction* (www.abyssandapex.com), *Ideoman-cer Speculative Fiction* (www.ideomancer.com), *Futurismic* (www.futurismic.com/fiction/index.html), *Lone Star Stories* (http://literary.erictmarin.com), *Cbiaroscura* (http://chizine.com) şi *Bewildering Stories* (www.bewilderingstories.com) ceva mai puţin orientat spre slipstream.

Oceans of the Mind, altă revistă electronică solidă, a intrat din păcate „în hiat" anul acesta şi probabil că nu va mai reveni niciodată. *The Infinite Matrix* (www.infinitematrix.net) rămâne din

nefericire răposată, totuşi cadavrul continuă să zvâcnească în sicriu, deoarece la răstimpuri se postează conţinut nou, printre care un text de istorie alternativă semnat de Andy Hooper în 2006 şi o nuvelă majoră de Cory Doctorow la începutul anului 2007.
Multe *reeditări* ale unor povestiri SF şi fantasy de calitate pot fi găsite de asemenea pe internet. Site-urile unde pot fi accesate gratuit includ britanicul *Infinity Plus* (www.users.zetnet.co.uk/iplus), care oferă multe reeditări bune de povestiri, alături de informaţii biografice şi bibliografice, recenzii de cărţi, interviuri şi eseuri critice; *Strânge Horizons;* şi majoritatea site-urilor asociate cu reviste tipărite existente, ca *Asimov's, A nalog* şi *The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* care au arhive vaste de materiale, atât ficţiune, cât şi non-ficţiune, publicate anterior în versiunile lor tipărite, şi care postează cu regularitate extrase incitante din povestirile ce vor fi publicate în numere viitoare. Chiar şi site-uri ca *SCI FICTION* (www.scifi.com/scifiction) şi *The Infinite Matrix,* despre care se ştie că au decedat în mod clar, au arhive mari de materiale anterioare pe care le puteţi accesa. Multe romane şi câteva culegeri pot fi accesate gratuit, fie pentru descărcare, fie pentru citire on-line, la Baen Free Library (www.baen.com/library).
In schimbul unei sume mici devine însă disponibil un număr şi mai mare de povestiri reeditate. Poate că cel mai bun asemenea site este Fic-tionwise (www.fictionwise.com), unde puteţi cumpăra cărţi în format electronic şi povestiri pe care să le descărcaţi şi citiţi pe PDA sau pe calculatorul de acasă; pe lângă povestiri individuale, de aici puteţi cumpăra de asemenea „fiction bundles", care sunt echivalentul culegerilor electronice, romane din mai multe genuri diferite şi vă puteţi de asemenea abona la versiuni descărcabile ale câtorva reviste SF, în diverse formate. Un site similar este ElectricStory (www.electricstory.com); pe lângă materialele descărcabile (povestiri şi romane) ce pot fi cumpărate aici, puteţi de asemenea accesa gratuit recenzii de film semnate de Lucius Shepard, articole de Howard Waldrop şi alte materiale critice.
Pe internet pot fi accesate de asemenea multe site-uri de interes general, care publică recenzii, interviuri, articole critice şi ştiri din domeniu. Poate că cel mai valoros site orientat spre noutăţile din domeniu este *Locus Online* (http://www.locusmag.com), versiunea on-line a revistei de ştiri *Locus,* un site indispensabil, care adesea nu numai că este primul loc din domeniu unde să aflaţi ştirile cele mai recente, ci şi de unde puteţi accesa un volum incredibil de informaţii, printre care recenzii de cărţi, liste de materiale critice, liste de necrologuri, linkuri la recenzii şi eseuri apărute în exteriorul genului şi linkuri spre baze de date vaste, ca Locus Index to Science Fiction şi Locus Index to Science Fiction Awards. Alte site-uri esenţiale sunt: *Science Fiction Weekly* (www.scifi.com/sfw), mai orientat spre media şi jocuri pe calculator decât *Locus Online,* dar care publică ştiri şi recenzii de cărţi, ca şi rubrici regulate semnate de John Ciute, Michael Cassut şi Wil McCarthy; *Tangent Online* (www.tangentonline.com), unul dintre cele câteva locuri de pe internet unde puteţi accesa multe recenzii de proze scurte; *Best SF* (www.bestsf.net), alt site excelent pentru recenzii, şi unul dintre puţinele care se străduieşte cu regularitate să recenzeze apariţiile de proze scurte; *SFRevu* (www.sfrevu.com), un site de recenzii specializat în media şi romane; *SFSite* (www.sfsite.com), care oferă un număr vast de recenzii de cărţi, jocuri pe calculator, reviste, interviuri, articole critice retrospective, scrisori şi aşa mai departe, plus o arhivă uriaşă a recenziilor din trecut; dar care slujeşte de asemenea ca site gazdă pentru paginile Web ale revistelor *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* şi *Interzone; SFF NET* (www.sff.net), cu zeci de pagini de bază şi „newsgroups" pentru scriitorii SF; pagina Science Fiction & Fantasy Writers of America (www.sfwa.org), unde pot fi accesate ştiri, necrologuri, informaţii despre premii şi liste cu lecturi recomandate; *The Internet Review of Science Fiction* (www.irosf.com), care conţine recenzii atât de ficţiune scurtă, cât şi de romane, ca şi articole critice; *Green Man Review* (www.greenmanreview.com), alt site valoros pentru recenzii; *The Agony Column* (http://trashotron.com/agony), recenzii media şi cărţi, precum şi interviuri; *SFFWorld* (www.sffworld.com), recenzii mai literare şi media; *SFReader* (www.sfreader.com), care oferă recenzii de cărţi SF, şi *SFWatcher* (www.sfwatcher.com), cu recenzii de filme SF; nou-apărutul *SFScope* (www.sfscope.com), realizat de Ian Randall Strock, fost redactor de noutăţi la *Chronicle,* care se concentrează asupra ştirilor din SF şi lumea scrisului; *SciFiPedia* (http://scifipedia.scifi.com), o enciclopedie on-line în stil Wiki, orientată spre SF/F; şi *Speculations* (www.speculations.com), un site de tradiţie, care oferă sfaturi pentru scris şi ştiri orientate spre scris, ca şi zvonuri (pentru accesare va trebui să vă abonaţi însă la site). Versiunea on-line a fanzinului *Ansible,* amuzant şi iconoclast, realizat de David Langford, multiplu câştigător al Premiului Hugo, este disponibilă la http://news.ansible.co.uk, iar piese radiofonice şi pod-casturi orientate spre SF pot fi de asemenea accesate la *Audible* (www.audible.com) şi *Beyond 2000* (www.beyond2000.com).
Anul acesta au apărut mai multe antologii SF şi fantasy bune şi solide, care merită banii, deşi niciuna nu a fost atât de remarcabilă, încât să-şi impună clar dominaţia asupra celorlalte. Principalele concurente la titlul de cea mai bună antologie SF de texte originale a anului au avut în mod straniu acelaşi titlu. Dintre ele, *Forhidden Planets* (Ed. DAW), realizată de Peter Crowther, are probabil un uşor avantaj, cu multe povestiri de calitate, deşi câteva sunt uşor dezavantajate, în opinia mea, prin faptul că se referă în mod direct la filmul cu acelaşi titlu din anul 1956[1], fie ca omagiu, fie ca parodie - în mod potenţial o slăbiciune pentru o generaţie de cititori care poate că nici măcar nu l-au *vizionau* Aici există totuşi texte foarte bune de Alastair Reynolds, Paul Di

Filippo, Ian McDonald, Paul McAuley, Matthew Hughes, Stephen Baxter şi alţii. Cealaltă antologie *Forbidden Planets* a anului, publicată de Science Fiction Book Club şi realizată de Marvin Kaye, este considerabil mai directă şi mai puţin postmodernă, ocupându-se de tema respectivă în termeni generali, fără asocierea specifică cu filmul, fără elemente de satiră sau omagiu. Cele mai bune povestiri de aici sunt ale lui Robert Reed, dar mai sunt de asemenea texte de calitate semnate de Allen M. Steele, Nancy Kress, Jack McDevitt, Alan Dean Foster şi Julie E. Czerneda. Poate că aşteptările noastre au fost prea ridicate, dar *Futureshocks* (Ed. Roc), realizată de Lou Anders, a cărui *Live Without a Net* fusese cea mai bună antologie de texte SF originale a anului 2003, a fost oarecum dezamăgitoare comparativ cu antologia anterioară; rămâne un volum bun, solid, care merită citit, totuşi puţine dintre textele sale, deşi competente şi atrăgătoare, se ridică realmente la nivelul calitativ al unor premii. Povestirea cea mai bună este de departe cea semnată de Robert Charles Wilson, dar există de asemenea materiale de calitate de Paul Melko, Caitlin R. Kiernan, Howard V. Hendrix, Chris Roberson, Sean McMullen şi alţii. *The Mammoth Book of Extreme SF (Ed.* Carroll & Graf), realizată de Mike Ashley, este în principal o antologie de retipăriri (foarte bună, cu texte excelente de Ian McDonald, Greg Egan, Theodore Sturgeon, James Patrick Kelly, Alastair Reynolds, Harlan Ellison şi alţii), alături de povestiri originale bune semnate de Stephen Baxter, Robert Reed şi Jerry Oltion; cea a lui Baxter este una dintre cele mai bune ale anului. *Millennium 3001* (Ed. DAW), realizată de Martin H. Greenberg şi Russell Davis, se situează deasupra obişnuitelor antologii originale ale lui Greenberg; nu are tiduri candidate la vreun premiu, dar texte satisfăcătoare de Keith Ferrell şi Jack Dann, Brian Stableford, Allen M. Steele, Kristine Kathryn Rusch şi alţii. *Cosmic Cocktails* (Ed. DAW), realizată de
Denise Little, este plăcută, însă minoră, o culegere de povestiri SF amuzante despre baruri, un subgen straniu care apare la răstimpuri (eu însumi am scris cândva una).
Consemnez fără comentarii *One Million A.D.* (Ed. SFBC), realizată de Gardner Dozois, altă culegere de nuvele originale de la SF Book Club, şi *Escape from Earth: New Adventures in Space* (SFBC), o antologie de texte SF originale Young Adult realizată de Jack Dann şi Gardner Dozois.
Anul acesta mai multe nuvele bune au fost publicate în formatul chapbook. Cea mai bună a fost probabil *Julian: A Christmas Story* de Robert Charles Wilson, de la PS Publishing, dar PS a publicat şi alte nuvele excelente ca *The Voyage o/Night Shining White* de Chris Roberson, *Flavors of My Genius* de Robert Reed, *On the Overgrown Path* de David Herter şi *Christmas Inn* de Gene Wolfe. Subterranean Press a publicat *A Soul in a Bottle* de Tim Powers şi *Missile Gap* de Charles Stross. Sandstone Press a publicat *The Highway Men* de Ken MacLeod. Actualmente multe culegeri de povestiri conţin materiale care n-au mai fost publicate anterior; aceasta a fost mai cu seamă adevărat în privinţa celor două culegeri ale lui Alastair Reynolds, *Galactic North* şi *Zima Blue and Other Stories,* dar şi în privinţa altor culegeri, printre care *The Chains That You Refuse* de Elizabeth Bear, *Dark Mondays* de Kage Baker şi *Resplendent* de Stephen Baxter.
Povestirile SF au continuat să fie găsite în locuri improbabile; anul acesta, o serie de texte foarte scurte semnate de autori celebri, ca Ian R. Macleod, Cory Doctorow, Eileen Gunn şi David Marusek, au apărut iarăşi în aproape fiecare număr al revistei de ştiinţă *Nature;* de asemenea, o serie de povestiri scurte de autori ca Pamela Sargent, Chris Lawson şi Jay Lake au apărut în recent lansata revistă australiană de ştiinţă *Cosmos.* Povestiri bune din gen (însă fantasy, nu SF) au apărut în 2006 până şi în *The New Yorker* şi ziarul britanic *The Guardian.*
Pentru anul viitor sunt anunţate debuturile a trei serii de antologii anuale de povestiri originale: *The Solaris Book of New Science Fiction* (Ed. Solaris), realizată de George Mann, *Fast Forward 1: Fu-ture Fiction from the Cutting Edge* (Ed. Pyr), realizată de Lou An-ders şi *Eclipse: New Science Fiction and Fantasy* (Ed. Night Shade Books), realizată de Jonathan Strahan. Dacă măcar una dintre aceste serii reuşeşte să se impună, ar trebui să însufleţească în mod considerabil scena antologiilor de texte originale, şi chiar dacă nu va reuşi niciuna dintre ele, volumele de debut ar trebui cel puţin să facă mult mai interesantă piaţa antologiilor SF din 2007.
In 2006 au apărut câteva antologii bune de texte originale fantasy şi câteva antologii de texte slipstream/fabulist/New Weird/sau-cum-i-se-mai-spune-anul-acesta - o observaţie corectă, deoarece deosebirile dintre antologiile fantasy şi antologiile slipstream au fost uneori neclare, fiindcă majoritatea antologiilor fantasy au inclus cel puţin câteva texte slipstream, deşi de obicei poate că aveţi sentimente arbitrare vizavi de categoria căreia îi aparţine în general antologia. In tabăra mai-degrabă-fantasy-decât-slipstream, a fost greu de ales o favorită clară dintre câteva antologii bune care au fost similare ca ton şi ambiţie literară, dar cred că aş acorda lui *Salon Fan-tastique* (Ed. Thunder's Mouth), realizată de Ellen Datlow şi Terri Windling, un uşor avantaj faţă de *Firebirds Rising* (Ed. Firebird), realizată de Sharyn November, deşi foarte mic, pentru că ambele au multe texte bune: de Peter S. Beagle, Jeffery Ford, Delia Sherman, Lucius Shepard, Paul Di Filippo, Christopher Barzak şi alţii in *Salon Fantastique,* iar în *Firebirds Rising* (care poate fi de asemenea considerată o antologie Young Adult, probabil într-o măsură mai mare decât *Salon Fantastique,* şi are şi câteva povestiri science fiction, deşi nu printre cele mai bune din volum) există materiale bune de Kelly Link, Emma Bull, Patricia McKillip, Ellen Klages, Tamora Pierce şi alţii. Similară de asemenea ca ton şi abordare, deşi are poate mai mult (şi mai „ascuţit") material slipstream, este *Eidolon 1* (Ed. Wildside), realizată de Jonathan Strahan şi Jeremy G. Byrne, care a oferit povestiri foarte bune de Tim Pratt, Holly Phillips, Eleanor Arnason, Hal Duncan, Margo

Lanagan, Lucy Sussex şi alţii. Aplecată şi mai mult spre partea de slipstream a Forţei este *Twenty Epics* (Ed. AU Star), realizată de David Moles şi Susan Mărie Groppi. In ciuda promisiunii de a oferi „materiale epice" concise, compacte care să nu se lăbărţeze în „trilogiile" fantasy-ului, unele dintre textele de aici sunt prea deliberat inteligente şi prea postmoderne pentru a se ţine cu succes de promisiunea respectivă; există totuşi alte povestiri care se apropie mai mult de respectarea temei, printre care cele semnate de Benjamin Rosenbaum, Christopher Rowe, Alan Deniro, K.D. Wentworth şi alţii. Revenind la seria de antologii anuale lipsite de ambiguitate în privinţa conţinutului slipstream/fabulist/New Weird, cea mai bună, în termenii calităţii literare, este probabil *Polyphony 6* (Ed. Wheatland Press), realizată de Deborah Layne şi Jay Lake, cu povestiri bune de Richard Wadholm, Robert Reed, Tim Pratt, Pamela Sargent, Paul M. Berger, Esther Friesner, Anna Tambour şi alţii. Ceva mai opacă, şi niţel prea agresiv postmodernă pentru gustul meu, este *ParaSpheres: Extending Beyond the Spheres of Literary and Genre Fiction, Fabulist and New Wave Fabulist Stories* (Ed. Omnidawn), realizată de Rusty Morrison şi Ken Keegan, deşi conţine unele retipăriri bune de Ursula K. Le Guin, Alasdair Gray, Kim Stanley Robinson şi alţii, ca şi povestiri originale bune de L. Timmel Duchamp, Jeff VanderMeer, Anna Tambour şi alţii. Cât despre felul în care funcţionează ca parte a efortului permanent de formare şi definire a canonului în genul slipstream/fabulist aflat în dezvoltare, pare un pic cam eclectică, fără ca din paginile ei să reiasă vreun argument realmente clar, cel puţin din câte pot eu observa. Este greu de distins vreun motiv real, altul decât capriciul editorial, pentru a include, de exemplu, „The Birthday of the World" de Le Guin sau „The Lucky Strike" de Kim Stanley Robinson, povestiri SF care au fost iniţial publicate ca atare pe piaţa SF. Realizată majoritar din retipăriri, *Feeling Very Strânge: The Slipstream Anthology* (Ed. Tachyon), realizată de James Patrick Kelly şi John Kessel, încearcă (un efort poate sortit pieirii) să traseze graniţele acestui subgen foarte lunecos în mod mult mai riguros şi logic, şi poate că face o treabă la fel de bună ca oricare altele în precizarea unor lucruri care prin însăşi natura lor *nu sunt* concepute pentru a fi precizate cu uşurinţă (desigur asta nu va soluţiona nicio dispută; ba chiar, va turna probabil gaz pe foc). *Slipstreams* (Ed. DAW), realizată de Martin H. Greenberg şi John Helfers, nu reuşeşte deloc convingător să fie o antologie slipstream, ca şi cum editorii n-ar fi fost tocmai siguri ce anume *este* slipstream, iar textele sunt în cazul cel mai fericit medii/'mediocre. *Jabberwocky 2* (Ed. Prime), realizată de Sean Wallace, conţine în majoritate poezie, dar are şi povestiri originale de Holly Phillips, Richard Parks şi alţii.

Dintre antologiile fantasy de texte originale plăcute, totuşi minore, de anul acesta amintesc *Children of Magic* (Ed. DAW), realizată de Martin H. Greenberg şi Kerrie Hughes, *Fantasy Gone Wrong* (Ed. DAW), realizată de Martin H. Greenberg şi Brittiany A. Koren, *My Big Fat Supernatural Wedding* (Ed. St Martin's Griffin), realizată de P.N. Elrod şi *The Magic Toybox* (Ed. DAW), precum şi *Hags*$_y$ *Sirens and OtherBad Girls of Fantasy* (Ed. DAW), ambele realizate de Denise Little. Un volum mai straniu, texte inspirate de „Furry Fandom", ai cărui membri se costumează în animale cu blană, este *Furry Fantastic* (Ed. DAW), realizată de Jean Rabe şi Brian M. Thomsen.

Au apărut de asemenea multe antologii de texte originale de la editurile foarte mici; cele mai multe trebuie să fie comandate prin poştă, fiindcă probabil nu vor fi găsite în majoritatea librăriilor, poate nici chiar în cele dedicate SF-ului. Povestirile din *Cross Plains Uni-verse: Texans Celebrate Robert E. Howard* (Ed. MonkeyBrains), realizată de Scott A. Cupp şi Joe R. Lansdale, nu au succes când autorii încearcă pastişe directe ale lui Conan, ci atunci când se distanţează şi-1 onorează pe Robert E. Howard, astfel încât textele cele mai bune sunt de scriitori ca Neal Barrett Jr., Lawrence Person, Gene Wolfe,

Carrie Richerson, Mark Finn, Howard Waldrop şi alţii, care găsesc o perspectivă diferită din care să atace subiectul antologiei, nu doar să producă imitaţii Conan. Un aer „retro-pulp** similar se găseşte în antologia pe bună dreptate intitulată *Retro Pulp Tales* (Ed. Subter-ranean), realizată de Joe R. Lansdale, cu texte bune de Alex Irvine, Al Sarrantonio, Kim Newman şi alţii. Ca şi în *CrossPlains Universe,* povestirile cel mai puţin reuşite din *Space Cadets* (Ed. Scifi, Inc.), realizată de Mike Resnick, sunt acelea care iau tema literal, producând omagii sau satire glumeţe, fie ale vechiului serial TV *Tom Corbett, Space Cadet,* fie ale romanului juvenil *Space Cadet* de Heinlein, care i-a stat la bază, pe când povestirile cele mai bune sunt de autori ca David Gerrold, Connie Willis şi Larry Niven, care au extins tema pe cât de departe poate ajunge. *Golden Age SF: Tales of a Bygone Future* (Ed. Hadley Rille Books), realizată de Eric T. Reynolds, porneşte de la ideea oarecum dubioasă de a pune autori contemporani să scrie texte în spiritul aşa-numitei Epoci de Aur a SF-ului, ce privesc înainte nu spre viitorul real, ci spre „viitorul trecut** la care visau scriitorii de science fiction în anii '50; Justin Stanchfield, G. David Nordley, Terry Bisson şi Stephen Baxter au reuşit să facă o treabă realmente bună în această privinţă. *Sex in the System* (Ed. Prime), realizată de Cecilia Tan, combină erotismul şi SF-ul în mod jucăuş, pe când mult mai serioasa *The Future Is Queer* (Ed. Arsenal Pulp Press), realizată de Richard Labonte şi Lawrence Schimel, examinează rolurile pe care homosexualii, lesbienele şi transsexualii le pot juca în societăţile viitorului, cu textele cele mai bune aparţinându-le lui Candas Jane Dor-sey, L. Timmel Duchamp, Hiromi Goto şi Rachel Pollack. Onesta *Jigsaw Nation: Science Fiction Stories of Secession* (Ed. Spyre Books), realizată de Edward J. McFadden III şi E. Sedia, concepută imediat

după alegerile prezidenţiale din 2004, oferă exclusiv povestiri furioase şi/sau disperate despre împărţirea ţării în state albastre şi state roşii şi despre felul în care se va ajunge finalmente la distrugerea uniunii şi la state poliţieneşti şi lagăre de concentrare. Deşi poate că a oferit o supapă de refulare pentru autorii săi, este predicatorială pentru cititorii din statele albastre, iar coşmarurile destul de exagerate nu vor schimba nici opiniile celor din statele roşii, nici ale celor aflaţi undeva pe linia de demarcaţie politică; materialele cele mai bune sunt de Paul Di Filippo, Michael Jasper şi Ruth Nestvold şi Jay Lake. *Elemental: The Tsunami ReliefAnthology* (Ed. Tor), realizată de Steve Savile şi Alethea Kontis, ale cărei încasări sunt donate, printr-o iniţiativă admirabilă, pentru ajutorarea victimelor tsunami-ului asiatic, este un proiect meritoriu şi plin de bune intenţii, pentru care merită cheltuiţi bani, dar în majoritate textele nu sunt memorabile; cele mai bune sunt semnate de Joe Haldeman, Brian W. Aldiss, Syne Mitchell şi Larry Niven. *Talking Back* (Ed. Aqueduct Press), realizată de L. Timmel Duchamp, este o antologie de „fantezii epistolare", scrisori adresate morţilor compuse de autori vii, printre care Eileen Gunn şi Carol Emshwiller.

Anul acesta au existat două antologii australiene regionale, *Agog! RippingReads* (Ed. Agog! Press), realizată de Cat Sparks, şi *The Out-cast: An Anthology of Strangers and Exiles* (Ed. CSFG Publishing), realizată de Nicole R. Murphy, dar nu le-am citit şi-mi voi păstra până la anul consideraţiile privind conţinutul lor. Noua antologie canadiană *Tesseracts 10* (Ed. Edge Science Fiction and Fantasy), realizată de Edo Van Belkom şi Robert Charles Wilson, mi-a parvenit de asemenea prea târziu şi va fi examinată tot la anul.

Anul acesta au apărut două antologii intergenuri, ambele SF fuzionat cu romînce: *The Best New Paranormal Romînce* (Ed. Juno), realizată de Paula Guran, şi *Datesfrom Hell* (Avon), o colecţie de patru nuvele romînce paranormale semnate de Kim Harrison, Lynsay Sands, Kelley Armstrong şi Lori Handeland. O antologie de tip sha-red-world a fost *1634: The Ram Rebellion* (Ed. Baen), realizată de Eric Flint şi Virginia DeMarce.

Ca de obicei, texte aparţinând scriitorilor începători, dintre care unii se pot dovedi mai târziu talente importante, au fost cuprinse în *L. Ron Hubbard Presents Writers of the Future Volume XXII* (Ed. Galaxy), realizată de Algis Budrys.

Nu mai urmăresc îndeaproape literatura horror, dar din câte pot spune, antologiile importante de texte originale ale anului au inclus *Hardboiled Cthulhu: Two-Fisted Tales ofTentacled Terror* (Ed. Dimen-sions Books), realizată de James Arnbuehl, şi o antologie care-1 omagiază pe Joe R. Lansdale, *Joe R. Lansdale's Lords of the Răzor* (Ed. Subterranean), realizată de Bill Sheehan şi William Schafer. Multe dintre antologiile deja menţionate, inclusiv *Retro Pulp Tales, Cross Plains Universe, Salon Fantastique, Eidolon 1, Firebirds Rising* şi aşa mai departe, şi chiar unele dintre antologiile SF, vor conţine de asemenea povestiri horror, cu grade mai mult sau mai puţin accentuate de oroare.

Găsirea preţurilor pentru toate cărţile publicate de editurile mici menţionate în **Sinteză** mi-ar fi consumat prea mult timp şi, deoarece câteva dintre aceleaşi edituri mici publică antologii, romane *şi* culegeri de povestiri, pare absurd să le repet adresele în toate secţiunile. De aceea voi încerca să enumăr aici, într-un singur loc, toate adresele pentru editurile mici care au menţionate cărţi în **Sinteză,** indiferent dacă acestea apar în secţiunea despre antologii, despre romane sau despre culegerile de povestiri şi, acolo unde sunt ştiute, adresele site-urilor Web. In felul acesta cititorului îi va fi uşor să caute preţul individual al oricărei cărţi menţionate care nu provine de la o editură mare. Este improbabil să găsiţi asemenea cărţi în librăriile obişnuite sau chiar într-un lanţ de librării, de aceea vor trebui probabil comandate prin poştă. Unele edituri par să vândă exclusiv on-line, prin site-urile lor Web, aşa încât căutaţi pe Google numele editurii sau titlul cărţii, dacă altfel nu aveţi succes. Multe cărţi, chiar de la unele edituri mici, sunt de asemenea disponibile prin Amazon.com.

Adrese: **PS Publishing,** Grosvener House, 1 New Road, Hor-nsea, West Yorkshire, HUI8 1PG, Anglia, Marea Britanie, www.pspublishing.co.uk; **Golden Gryphon Press,** 3002 Perkins Road, Urbana, LL 61802, www.golckngryphon.com; NESFA Press, P.O. Box 809, Framingham, MA 01701-0809, www.nesfa.org; Subterranean Press, P.O. Box 190106, Burton, MI48519, www.subterraneanpress.com; Old Earth Books, P.O. Box 19951, Baltimore, MD 21211-0951, www.oldearthbooks.com; Tachyon Press, 1459 18th St. #139, San Francisco, CA 94107, www.tachyonpublications.com; Night Shade Books, 1470 NW Saltzman Road, Portland, OR 97229, www.nightshadebooks.com; Five Star Books, 295 Kennedy Memorial Drive, Waterville, ME 04901, www.galegroup.com/fivestar; Wheatland Press, P.O. Box 1818, Wilsonville, OR 97070, www.wheatlandpress.com; All-Star Stories, a se vedea informaţii de contact pentru Wheatland Press; Small Beer Press, 176 Prospect Ave., Northampton, MA 01060, www.smallbeerpress.com; Locus Press, P.O. Box 13305, Oakland, CA 94661; Crescent Books, Mer-cat Press Ltd., 10 Coates Crescent, Edinburgh, Scoţia EH3 7AL, www.mercatpress.com; Wildside Press/Cosmos Books/Borgo Press, P.O. Box 301, Holicong, PA 18928-0301, sau mergeţi la www.wildsidepress.com pentru preţuri şi comenzi; Thunder's Mouth, 245 West 17th St., llth fir., New York, NY 10011-5300, www.thundersmouth.com; Edge Science Fiction and Fantasy Pu-blishing, Inc. and Tesseract Books, Ltd., P.O. Box 1714, Calgary, Alberta, T2P 2L7, Canada, www.edgewebsite.com; Aqueduct Press, P.O. Box 95787, Seattle, WA 98145-2787, www.aqueductpress.com; Phobos Books, 200 Park

Avenue South, New York, NY 10003, www.phobosweb.com; Fairwood Press, 5203 Quincy Ave. SE, Au-burn, WA 98092, www.fairwoodpress.com; BenBella Books, 6440 N. Central Expressway, Suite 508, Dallas, TX 75206, www.benbellabooks.com; Darkside Press, 13320 27th Ave. NE, Seattle, WA 98125, www.darksidepress.com; Haffner Press, 5005 Crooks Rd., Suite 35, Royal Oak, MI 48073-1239, www.haffnerpress.com; North Atlantic Press, P.O. Box 12327, Berkeley, CA, 94701; Prime, P. O. Box 36503, Canton, OH, 44735, www.primebooks.net; **MonkeyBrain Books,** 11204 Crossland Drive, Austin, TX 78726, www.monkeybrainbooks.com; **Wesleyan Uni-versity Press,** University Press of New England, Order Dept., 37 La-fayette St., Lebanon NH 03766-1405, www.wesleyan.edu/wespress; **Agog! Press,** P.O. Box U302, University of Wollongong, NSW 2522, Australia, www.uow.edu.au/~rhood/agogpress; **MirrorDanse Books,** P.O. Box 3542, Parramatta, NSW 2124, Australia, www.tabula-rasa.info/MirrorDanse; **Arsenal Pulp Press,** 103-1014 Homer Street, Vancouver, BC, Canada V6B 2W9, www.arsenal-pulp.com; **Elder Signs Press/Dimensions Books,** comandaţi prin www.dimensionsbooks.com; Spyre **Books,** P.O. Box 3005, Radford, VA 24143; SCIFI, **Inc.,** P.O. Box 8442, Van Nuys, CA 914098442; **Omnidawn Publishing,** comandaţi prin www.omnidawn.com; CSFG, Canberra Speculative Fiction Guild, www.csfg.org.au/publishing/ anthologies/theoutcast; **Hadley Rille Books,** prin intermediul www.hadleyrillebooks.com; ISFiC **Press,** 707 Sapling Lane, Deer-field, IL 60015-3969, sau www.isficpress.com; **DreamHaven Books,** 912 West Lake Street, Minneapolis, MN 55408, www.dream-havenbooks.com; **Suddenly Press,** prin intermediul suddenly-press@yahoo.com; **Sandstone Press,** P.O. Box 5725, One High St., Dingwall, Ross-shire, N15 9WJ, Marea Britanie; **Tropism Press,** prin intermediul www.tropismpress.com; **SF Poetry Association/Dark Regions Press,** www.sfpoetry.com., cecuri adresate Helenei Bell, SFPA Treasurer, 1225 West Freeman St., Apt. 12, Carbondale, IL 62401; **DH Press,** prin intermediul diamondbookdistributors.com.

O dată în plus, în 2006 au apărut mai multe romane SF şi fantasy bune (ca să nu mai amintesc despre hibrizii greu de clasificat) decât ar putea citi cineva, cu excepţia cazului în care s-ar dedica în exclusivitate acestei activităţi.

Potrivit revistei *Locus,* în 2006 s-au publicat 2 495 cărţi „de interes pentru domeniul SF[a], atât originale, cât şi reeditări (dar fără a pune la socoteală „romanele asociate media", romanele inspirate de jocuri, novelizările, romanele tipărite „la cerere" sau cele oferite pentru descărcare de pe internet), adică cu 1% mai puţin faţă de cele 2 516 titluri din 2005, al doilea an consecutiv de reducere cu 1% după câţiva ani de creşteri-record. (Numărul „cărţilor de interes" rămâne totuşi aproximativ în aceeaşi zonă în care se află de mai mulţi ani. Pentru a conferi o perspectivă temporală acestor cifre, voi aminti că în 2001 au fost publicate 2 158 de romane şi în 2000 numai 1 927, aşa că lucrurile nu s-au schimbat mult.) Numărul cărţilor originale a crescut cu 3% la 1 520, de la 1 469 de anul trecut, un nou record. Numărul retipăririlor a scăzut cu 7%, la 975, de la 1 047 de anul trecut. Numărul de romane SF noi a scăzut cu 14%, la 223, faţă de 258 de anul trecut. Numărul de romane fantasy noi a crescut cu 12%, la 463, faţă de 414 de anul trecut, alt record. Numărul cărţilor horror, care şi-au revenit după colapsul din anii '90, a crescut cu 28%, la 271, faţă de 212 de anul trecut; în 2002, totalul cărţilor horror a fost de numai 112. (Creşterea în horror şi fantasy poate fi pusă parţial pe seama valului de „romînce paranormal", care este generat mai degrabă de industria romînce decât de industria SF/fantasy/horror.)

Fiind ocupat cu lectura textelor scurte, anul acesta nu am avut timp să citesc multe romane, de aceea, ca de obicei, mă voi limita să le menţionez pe cele care au primit multă atenţie şi aprecieri în 2006: *RainbowsEnd* (Ed. Tor) de Vernor Vinge, *Blindsight* (Ed. Tor) de Peter Watts, *Glasshouse* (Ed. Ace) de Charles Stross, *Horizons* (Ed. Tor) de Mary Rosenblum, *Nova Swing*[1] (Ed. Gollancz) de M. John Harrison, *Matriarch* (Ed. Eos) de Karen Traviss, *Soldier ofSidon* (Ed. Tor) de Gene Wolfe, *The Tourmaline* (Ed. Tor) de Paul Park, *Car-nival* (Ed. Bantam Spectra) de Elizabeth Bear, *The Voyage of the Sabie Keech* (Ed. Tor UK) de Neal Asher, *Sun of Suns* (Ed. Tor) de Karl Schroeder, *Pretender* (Ed. DAW) de C.J. Cherryh, *Majestrum* (Ed.
Night Shade) de Matthew Hughes, *Trial of Flowers* (Ed. Night Shade) de Jay Lake, *TheArmies of Memory* (Ed. Tor) de John Barnes, *Empe-ror* (Ed. Ace) de Stephen Baxter, *Eifelheim* (Ed. Tor) de Michael Flynn, *Keeping It Real* (Ed. Pyr) de Justina Robson, *The Virtu* (Ed. Ace) de Sarah Monette, *The Jennifer Morgue* (Ed. Golden Gryphon) de Charles Stross, *Polity Agent* (Ed. Tor UK) de Neal Asher, *The Privilege of the Sword* (Ed. Bantam Spectra) de Ellen Kushner, *The Last Witchfin-der* (Ed. Morrow) de James Morrow, *Fugitives of Chaos* (Ed. Tor) de John C. Wright, *End of the World Blues* (Ed. Bantam Spectra) de Jon Courtenay Grimwood, *Genetopia* (Ed. Pyr) de Keith Brooke, *The Demon and the City* (Ed. Night Shade) de Liz Williams, *Mathemati-cians in Love* (Ed. Tor) de Rudy Rucker, *ThreeDays to Never* (Ed. Morrow) de Tim Powers, *PredorMoon* (Ed. Night Shade) de Neal Asher, *Voidfarer* (Ed. Tor) de Sean McMullen, *A Dirty Job* (Ed. Morrow) de Christopher Moore, *Idolon* (Ed. Bantam Spectra) de Mark Budz, *Sol-stice Wood* (Ed. Ace) de Patricia A. McKillip, *Farthing* (Ed. Tor) de Jo Walton şi *Lisey's Story*[1] (Ed. Hodder & Stoughton) de Stephen King.

Romanele de debut care au atras cea mai multă atenţie anul acesta au fost probabil *The Green Glass Sea* (Ed. Firebird) de Ellen Klages şi *A Shadow in Summer* (Ed. Tor) de Daniel Abraham. Alte romane de debut de anul acesta au fost: *Summer of the Apocalypse* (Ed. Ed-gewood Press) de James Van Pelt, *Temeraire*[2] (Ed. Del Rey) de Naomi Novik, *TheBurning Girl* (Ed. Prime) de Holly

Phillips, *CrystalRain* (Ed. Tor) de Tobias Buckell, *Scar Night* (Ed. Bantam Spectra) de Alan Campbell, *The Patron Saint ofPlagues* (Ed. Bantam Spectra) de Barth Anderson, *The Stolen Child* (Ed. Doubleday) de Keith Donohue, *Half Life* (Ed. HarperCollins) de Shelly Jackson, *TheLies ofLockeLamora* (Ed. Bantam Spectra) de Scott Lynch şi *In the Eye of Heaven* (Ed. Tor) de David Keck.

Ca întotdeauna în ultima vreme au existat de asemenea unele cărţi cu elemente vădite aparţinând genului, scrise de autori mainstream recunoscuţi, printre care *Against the Day* (Ed. Penguin) de Thomas Pynchon şi *The Road*[1] (Ed. Picador) de Cormac McCarthy.

Listele acestea conţin şi romane fantasy şi combinaţii de genuri, aflate undeva la graniţa dintre SF şi fantasy, dar în ciuda plângerii frecvent auzite că fantasy-ul a „alungat" SF-ul de pe rafturile librăriilor, continuă să existe mult science fiction pur, bun, solid şi lipsit de ambiguităţi, incluzând cărţile scrise de Vinge, Watts, Rosenblum, Schroe-der, Stross, Asher, Flynn, Harrison, Baxter şi mulţi alţii.

Tor a avut un an excelent, iar Ace s-a descurcat de asemenea destul de bine. Romanele tipărite de edituri mici ca Night Shade, Gol-den Gryphon şi Subterranean, un fenomen relativ nou (până destul de recent asemenea edituri se concentraseră asupra culegerilor de povestiri), devin şi ele într-o măsură tot mai mare parte din scenă.

După multe decenii, aceasta este perioada cea mai bună pentru a găsi reeditările unor romane aflate de mult în afara tiparului, aşa încât ar trebui să încercaţi să le cumpăraţi. Chiar fără a ţine seama de cărţile de genul „tipărire la cerere" care pot fi obţinute de pildă de la Wildside Press, de posibilitatea de a găsi pe internet titluri care n-au mai fost demult tipărite în format electronic, din surse ca Fictionwise, sau prin reeditări publicate de The Science Fiction Book Club, în prezent se reeditează atât de multe titluri, încât devine dificil să ofer o listă exhaustivă a lor; le voi enumera de aceea pe unele dintre cele mai importante de la marile grupuri editoriale şi editurile mici care mi-au atras atenţia. Tor a reeditat: *Time for the Stars* de Robert A. Heinlein, *Space Cadet* de Robert A. Heinlein, *The Witling* de Vernor Vinge, *Ender's Game*[2] de Orson Scott Card, *TbePrestige** de Christopher Priest,

An Old Friend of the Family de Fred Saberhagen şi *In the Garden of Iden* de Kage Baker; Orb a reeditat: *Mindswap*[1] de Robert Sheckley, *Treason* de Orson Scott Card, *A Fire in the Sun* de George Alee Ef-finger, *TheExileKiss* de George Alee Effinger, *Brokedown Palace* de Steven Brust şi *Brother to Dragons, Companion to Owls* de Jane Lindskold; Ace a reeditat: *The Ophiuchi Hotline* şi *Titan,* ambele de John Varley, şi *Starship Troopers*[2] de Robert A. Heinlein; Del Rey a reeditat: *Red Planet* de Robert A. Heinlein şi *The Book of Skulls* de Robert Silverberg; Eos a reeditat: *A Canticlefor Leibowitz*[3] de Wal-ter M. Miller, Jr.; BenBella a reeditat: *Star Smashers of the Galaxy Rangers* de Harry Harrison; Night Shade Books a reeditat: *Hardwi-red*[4] de Walter Jon Williams, *Imaro* de Charles Saunders şi *Sung in Bloodde* Glen Cook; Starscape a reeditat: *The Ice Dragon* de George R.R. Martin şi *Fur Magic* şi *Dragon Magic,* ambele de Andre Norton; Morrow a reeditat: *Good Omens*[5] de Terry Pratchett şi Neil Gai-man; HarperPerennial a reeditat: *Stardust*[6] de Neil Gaiman; Golden Gryphon a reeditat: *The Golden* de Lucius Shepard; Pyr a reeditat: *Macrolife* de George Zebrowski; Vintage a reeditat: A *ScannerDar-kly*[7] de Philip K. Dick şi *Perfume*[8] de Patrick Suskind; Baen a reeditat (pe lângă omnibuzele menţionate deja): *Farnham's Freehold* de Robert A. Heinlein; Warner a reeditat: *Parable of the Sower* de Oc-tavia Butler; Babbage a reeditat: *On Stranger Tides* de Tim Powers şi *A Splendid Chaos* de John Shirley; şi iBooks a reeditat: *Something Rich and Strânge* de Patricia A. McKillip.

[3] O *canticâpentru Leibowitz,* Ed. RAO, 1997 (n. tr.).

Pe lângă colecţiile de tip omnibuz care combină povestiri şi romane, pe care le-am amintit în general în secţiunea dedicată culegerilor de povestiri de mai jos, a existat un omnibuz de patru romane în seria Patternmaster de Octavia Butler, *Seed to Harvest* (Ed. Warner). In plus, multe omnibuze de romane - şi multe romane individuale - sunt retipărite anual de The Science Fiction Book Club, prea multe pentru a le enumera individual aici.

Este realmente greu de spus care roman va câştiga anul acesta premiile cele mai importante. Din cauza bizarei reguli a „eligibilităţii rulante" a SFWA, patru din cele şase romane care sunt finaliste anul acesta pentru Premiul Nebula au apărut de fapt în anul 2005, unele dintre ele au fost probabil deja uitate şi nici pentru Premiul Hugo nu pare să existe un favorit clar. Ca atare aveţi acelaşi şanse de a ghici ca şi mine.

2006 a fost alt an bun pentru culegerile de povestiri, notabil îndeosebi pentru unele retrospective care au acoperit întreaga carieră a unor autori celebri. Cele mai bune culegeri ale anului au inclus: *Galactic North* (Ed. Gollancz) şi *Zima Blue and Other Stories* (Ed. Night Shade) ambele de Alastair Reynolds, *The Line Between* (Ed. Tachyon) de Peter S. Beagle, *Vtsionary in Residence* (Ed. Thunder's Mouth) de Bruce Sterling, *Resplendent* (Ed. Gollancz) de Stephen Baxter, *The Chains That You Refuse* (Ed. Night Shade) de Elizabeth Bear, *Fragile Things* (Ed. HarperCollins) de Neil Gaiman, *DarkMondays* (Ed. Night Shade) de Kage Baker, *Post Magic* (Ed. PS Publishing) de Ian R. McLeod, *Shuteye for the Timebroker* (Ed. Thunder's Mouth) de Paul Di Filippo, *Where or When* (Ed. PS Publishing) de Steven Utley, *TheEmpire oflce Cream* (Ed. Golden Gryphon) de Jeffrey Ford, *The Ladies of Grace Adieu and Other Stories*[1] (Ed. Bloomsbury) de Su-sanna Clarke, *Giant Lizards*

from Another Star (Ed. NESFA Press) de Ken MacLeod, *New Dreams from Old* (Ed. Pyr) de Mike Resnick,
In the Forest of Forgetting (Ed. Prime) de Theodora Goss şi o versiune revizuită şi extinsă a culegerii *Toast* (Ed. Cosmos Books) publicată de Charles Stross în anul 2002; plus diverse culegeri excelente de prezentare retrospectivă a unei cariere: *The Collected Stories of Robert Silverberg, Voi One: To Be Continued* (Ed. Subterranean) de Robert Silverberg, *In the Beginning: Tales from the Pulp Era* (Ed. Subterranean) de Robert Silverberg, *A Separate War and Other Stories* (Ed. Ace) de Joe Haldeman, *War Stories* (Ed. Night Shade) de Joe Haldeman (omnibuz care conţine două romane, *War Yearşi 1968* şi şapte povestiri), *The Best of Philip Jose Farmer* (Ed. Subterranean) de Philip Jose Farmer, *Pearls from Peoria* (Ed. Subterranean) de Philip Jose Farmer (o culegere mixtă de ficţiune şi non-ficţiune), *Strânge Relations* (Ed. Baen) de Philip Jose Farmer (omnibuz cu două romane, *TheLovers* şi *Flesh,* plus mai multe povestiri), *From Other Sho-res* (Ed. NESFA Press) de Chad Oliver, *We the Underpeople* (Ed. Baen) de Cordwainer Smith (omnibuz cu romanul *Nostrillia,* plus cinci dintre cele mai cunoscute povestiri), *Transgalactic* (Ed. Baen) de A.E. van Vogt (omnibuz cu zece povestiri plus romanul *The Wizard of Linn*[1]*), Clarke's Universe* (Ed. iBooks) de Arthur C. Clarke (omnibuz cu romanul *A Fall ofMoondust* din 1961 plus două nuvelete), *Time PatroP* (Ed. Baen) de Poul Anderson (omnibuz cu nouă povestiri din „Patrula Timpului", plus romanul *The Year of the Ransom), Vintage PKD* (Ed. Vintage) de Philip K. Dick (povestiri plus extrase din cinci romane), *The Trouble with Aliens* (Ed. Baen) de Christopher Anvil, *The Complete Hammer's Slammers: Volume One* (Ed. Night Shade) de David Drake şi *The Crucible of Power: The Collected Stories ofjack Williamson, Volume Five* (Ed. Haffner Press) de Jack Williamson.
Alte colecţii bune au fost: *Threshold Shift* (Ed. Golden Gryphon) de Eric Brown, *Pictures from an Expedition* (Ed. Night Shade) de

[2] *Patrula timpului.* Ed. Nemira, 1994 (n. tr.).

Alexander C. Irvine, *American Morons* (Ed. Earthling) de Glen Hirshberg, *Outbound* (Ed. ISFiC) de Jack McDevitt, *Show and Tell and Other Stories* (Ed. Tropism Press) de Greg Van Eekhout, *Absolute Uncertainty* (Ed. Aqueduct Press) de Lucy Sussex, *TheDraco Ta-vem* (Ed. Tor) de Larry Niven, *The Ocean andAll Its Devices* (Ed. Subterranean) de William Browning Spencer, *Strânge Birds* (Ed. DreamHaven) de Gene Wolfe, *Red Spikes* (Ed. Allen & Unwyn Australia) de Margo Lanagan, *White Time* (Ed. HarperCol-lins/Ed. Eos) de Margo Lanagan, *Basic Black* (Ed. Cemetery Dance) de Terry Dowling, *Alabaster* (Ed. Subterranean) de Caitlin R. Kier-nan, *The Engineer Reconditioned* (Ed. Wildside Press/Ed. Cosmos Books) de Neal Asher, *Creative Destruction* (Ed. Wildside Press) de Edward M. Lerner, *Map of Dreams* (Ed. Golden Gryphon) de M. Rickert, *The Man from the Diogenes Club* (Ed. MonkeyBrain) de Kim Newman, *In Persuasion Nation* (Ed. Riverhead) de George Saunders, *Last Week's Apocalypse* (Ed. Night Shade) de Douglas Lain şi *The Butterflies of Memory* (Ed. PS Publishing) de Ian Watson. Dansând graţios în manieră postmodernă pe muchia dintre ficţiune şi critică literară/satiră este *Plumage from Pegasus* (Ed. Cosmos), o culegere de rubrici satirice semnate de Paul Di Filippo din *The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* tăioase, amuzante, şi adesea foarte inteligente.
Dintre culegerile reeditate merită amintite: *Swords and Deviltry* (Ed. DH Press) de Fritz Leiber, *Deathbird Stories* (Ed. Orb) de Har-lan Ellison; *The City of Saints andMadmen: The Book of Ambergris* (Ed. Bantam Spectra) de JeffVanderMeer, *Moonlight and Vines* (Ed. Orb) de Charles De Lint şi *Africa Zero* (Ed. Prime) de Neal Asher.
„Culegerile electronice" continuă să fie disponibile pentru descărcare on-line de pe site-uri ca *Fictionwise* şi *Electric Story,* iar Science Fiction Book Club oferă multe culegeri exclusive care nu pot fi găsite altundeva (poate că cea mai valoroasă anul acesta este *Two-Handed Engine,* realizată de David Curtis, o uriaşă culegere retrospectivă a operelor lui Henry Kuttner şi C.L. Moore, care în ediţia originală de la o mică editură costa aproape o sută de dolari).
Chiar într-o măsură mai mare decât de obicei, grosul culegerilor publicate anul acesta au aparţinut editurilor mici; îndeosebi Night Shade Books şi Subterranean devin adevărate forţe în domeniu, deşi Golden Gryphon, Thunder's Mouth, NESFA şi alte edituri mici continuă să publice un număr satisfăcător de culegeri. Editurile mari ca Tor, Baen şi Eos continuă să publice câteva culegeri pe an (cu Baen fiind probabil singura care *creşte* numărul lor), dar în general dacă doriţi culegeri trebuie să căutaţi editurile mici. Din fericire, odată cu dezvoltarea vânzării cărţilor on-line, asta a devenit mult mai uşor, deoarece multe edituri mici au acum site-uri de pe care puteţi comanda (căutaţi pe Google numele editurii), aşa încât culegerile bune de povestiri *pot* fi găsite dacă depuneţi efortul mic de a le descoperi.
Piaţa antologiilor de retipăriri a fost şi anul acesta destul de puternică. Recolta în permanentă creştere de antologii „Best of the Year[a] oferă de obicei raportul cel mai bun calitate/preţ, alături de antologiile anuale de premii. Uneori este greu de ţinut evidenţa lor, deoarece proliferează foarte rapid, dar, din câte pot spune, în 2006 au existat *treisprezece* antologii „Best of the Year" de diverse tipuri. Science fiction-ul a fost acoperit în cinci antologii: cea pe care o ţineţi acum în mână (cu greutate; probabil că trebuie s-o puneţi deschisă pe o masă şi să vă aplecaţi deasupra ei), seria *The Year's Best Science Fiction* de la St Martin's Griffin, realizată de Gardner Dozois, ajunsă la numărul douăzeci şi patru; seria *Year's Best* SF (Ed. Eos), realizată de David G. Hartwell şi Kathryn Cramer, ajunsă la al unsprezecelea volum anual, *Best Short Novels: 2006* (Ed. Science

Fiction Book Club), realizată de Jonathan Strahan; şi două serii noi, *Science Fiction: The Best of the Year 2006* (Ed. Prime), realizată de Richard Horton, şi *Science Fiction: The Very Best of2006* (Ed. Locus Press), realizată de Jonathan Strahan. Antologia anuală Nebula Awards conţine de obicei science fiction şi fantasy de diverse tipuri, funcţionând ca o antologie „Best of the Year" *de facto,* deşi de obicei nu este trecută în rândul acestora; ediţia de anul acesta a fost *Nebula Awards Sbowcase 2006* (Ed. Roc), realizată de Gardner Do-zois. Au existat trei antologii „Best of the Year" de horror: cea mai recentă ediţie din seria britanică *The Mammoth Book of Best New Horror* (Ed. Robinson, Caroll & Graff), realizată de Stephen Jones, ajunsă la al şaptesprezecelea volum; jumătatea realizată de Ellen Datlow din volumul uriaş dedicat horrorului şi fantasy-ului, *The Year's Best Fantasy and Horror*[1] (Ed. St Martin's Griffin), realizată de Ellen Datlow, Kelly Link şi Gavin Grant, ajunsă anul acesta la numărul nouăsprezece; şi o serie nouă, *Horror: The Best of the Year 2006 Edition* (Ed. Prime), realizată de John Gregory Betancourt şi Sean Wallace. Fantasy-ul a fost acoperit de patru antologii: jumătatea realizată de Kelly Link şi Gavin Grant din antologia Datlow/Link & Grant; *Year's Best Fantasy 6,* realizată de David G. Hartwell şi Kat-herine Cramer, care a trecut de la Editura Eos la Tachyon; *Fantasy: The Very Best of2005,* realizată de Jonathan Strahan, care a trecut de la editura iBooks la Locus Press, a renunţat la un editor (acum este realizată numai de Strahan, nu şi de Karen Harber) şi şi-a modificat uşor titlul; şi seria nouă *Fantasy: The Best of the Year 2006* (Ed. Prime), realizată de Rich Horton. A mai existat de asemenea *The Best of the Rest 4* (Ed. Suddenly Press,/, realizată de Brian You-mans, care acoperă revistele de tiraj mic, în majoritate materiale slipstream cu câteva povestiri ce ar putea fi considerate fantasy, şi *The 2006 Rhysling Anthology* (Science Fiction Poetry Association/Ed. Dark Regions Press), realizată de Drew Morse, care compilează poeziile câştigătoare ale Premiului Rhysling din anul respectiv. Dacă puneţi la socoteală antologiile Nebula şi Rhysling, în 2006 au fost *cincisprezece* antologii „Best of the Year" de diverse tipuri, iar altele sunt în stadiu de proiect; o antologie „Best of the Year" Space Opera este în plan pentru la anul.

In mod clar cea mai bună antologie de reeditări a anului care n-a făcut parte dintr-o serie a fost *The Space Opera Renaissance* (Ed. Tor), realizată de David Hartwell şi Kathryn Cramer (deşi antologiile menţionate anterior, *The Mammoth Book of Extreme SFşi Feeling Very Strânge: The Slipstream Anthology,* care au combinat retipăriri şi texte originale, dar în majoritate retipăriri, ar merita de asemenea să fie luate în seamă); nu trebuie să fiţi de acord cu toate teoriile estetice complexe ale editorilor pentru a înţelege că o antologie care conţine povestiri ca „The Game of Rat and Dragon" de Cordwainer Smith, „Grist" de Tony Daniel, „Bear Trap" de Charles Stross, „Recording Angel" de Paul J. McAuley, „Spirey and the Queen" de Alastair Reynolds şi alte douăzeci şi şapte de povestiri de mâna întâi, incluzând textul complex al romanului *Empire Star* de Samuel R. Delany, va fi, fără doar şi poate, unul dintre volumele cele mai bune ale anului, care merită mai mult decât preţul de pe copertă. Merită amintite şi *Daughters of Earth: Feminist Science Fiction in the Twentieth Century* (Ed. Wesleyan University Press), realizată de Justine Larbalestier, o antologie care funcţionează în acelaşi timp drept colecţie de articole critice, întrucât fiecare povestire este împerecheată cu un articol critic despre autorul ei, *Novei Ideas-Science Fiction* (Ed. DAW) şi *Novei Ideas-Fantasy* (Ed. DAW), ambele realizate de Brian M. Thomsen, şi ambele conţinând povestiri care ulterior au fost extinse în romane, *The Dedalus Book of Finnish Fantasy* (Ed. Dedalus), realizată de Jo-hanna Sinisalo şi *This Is My Funniest: Leading Science Fiction Writers Present Their Funniest Stories Ever* (Ed. BenBella), realizată de Mike Resnick. Amintesc fără comentarii *Futures Past* (Ed. Ace), realizată de Jack Dann şi Gardner Dozois.

Antologii reeditate şi merituoase au fost printre altele *Far Hori-zons* (Ed. Eos), realizată de Robert Silverberg, şi *The Science Fiction Century, Volume One* (Ed. Orb), realizată de David G. Hartwell. Cartea cea mai remarcabilă dintr-un an altfel destul de palid în domeniul cărţilor de non-ficţiune şi referinţă orientate spre SF şi fantasy a fost neîndoios mult aşteptata biografie a lui *Tiptree, James Tip-tree Jr.: The Double Life of Alice B. Sheldon* (Ed. St Martin's Press) de Julie Phillips; nu numai că va rămâne biografia definitivă a acestui complex şi fascinant personaj literar, dar este una dintre cele mai bune biografii literare ale *oricărui* scriitor, din gen sau din afara lui, pe care am citit-o de mult timp. Alte cărţi despre autori specifici, biografii, studii critice, sau combinaţii ale ambelor, au inclus *Blood and Thunder: The Life andArt of Robert E. Howard* (Ed. Monkey-Brain) de Mark Finn, *The Freedom of Fantastic Things: Selected Cri-ticisms on Clark Ashton Smith* (Ed. Hippocampus Press), realizată de Scott Connors, *The Long and the Short of It: More Essays on the Fiction of Gene Wolfe* (Ed. iUniverse) de Robert Borski, *Myths for the Modern Age: Philip JoseFarmer's Wold Newton Universe* (Ed. Mon-keyBrain), realizată de Win Scott Eckert, *Visions and (Re-)Visions* (Ed. Liverpool University Press) de Robert Philmus şi un studiu al aşa-numitelor romane juvenile ale lui Robert A. Heinlein (în prezent ar fi numite romane Young Adult), *Heinlein's Children: The Juveniles* (Ed. Advent Publishers) de Joseph T. Major. Antologia amintită mai devreme, *Daughters of Earth: Feminist Science Fiction in the Twentieth Century* (Ed. Wesleyan University Press), realizată de Justine Larbalestier, merită să fie menţionată şi aici, de data aceasta ca o culegere de eseuri critice, nu de povestiri. Altă lucrare critică este *TheDarkening GardeniA Short Lexicon of Horror* (Ed. Payseur & Schmidt) de John Ciute.

Singura carte de referinţă per se este oarecum excentrica *TheHis-tory of Science Fiction* (Ed. Palgrave) de Adam Roberts, care conţine unele opinii contestabile, dar care oferă multe informaţii interesante, îndeosebi despre SF-ul dinainte de 1900. Iar autori care vorbesc cu propriile lor voci şi cuvinte pot fi găsiţi în *Worldcon Guest ofHonor Speeches* (Ed. ISFiC), realizată de Mike Resnick şi Joe Siclari, şi *The Wand in the Word: Conversations with Writers of Fantasy* (Ed. Can-dlewick), realizată de Leonard S. Marcus.

A fost un an destul de bun în domeniul albumelor de artă, cu câteva culegeri retrospective ale operelor unor artişti bine-cunoscuţi în gen, printre care: *Cover Story:The Art of John Picacio* (Ed. Mon-keyBrain) de John Picacio, *Kiddography: The Art and Life of Tom Kidd* (Ed. Paper Tiger) de Tom Kidd, *RFK: The Art ofRoy G. Kren-kel* de Roy G. Krenkel, *Origins: The Art of John Jude Palencar* (Ed. Underwood Books) de John Jude Palencar, *James Bama: American Realist* (Ed. Flesk Publications) de Brian M. Kane, *The Fabulous Women ofBoris Vallejo and JulieBell* (Ed. Paper Tiger) de Boris Val-lejo şi Julie Bell, *r/evolution: The Art ofjon Foster* (Ed. Underwood Books) de Jon Foster şi *The Art of Michael Parks* (Ed. Swan King) de Michael Parks.

Cei care studiază istoria artei vor dori să consulte *Wally's World: The Brilliant Life and Tragic Death of Wally Wood, The World's Se-cond-Best Comic Book Artist* (Ed. Vanguard), realizată de Steve Star-ger şi J. David Spurlock, iar fanii decedatului artist al macabrului Edward Gorey vor dori *Amphigorey Again* (Harcourt) de Edward Gorey, o compilaţie de materiale necolecţionate, neapărute în culegerea sa anterioară, clasica *Amphigorey.* Şi, ca de obicei, una dintre investiţiile cele mai valoroase a fost probabil cea mai recentă ediţie a retrospectivei în stil „Best of the Year** a artei plastice fantastice, *Spectrum 13: The Best in Contemporary Fantastic Art* (Ed. Underwood Books), realizată de Cathy Fenner şi Arnie Fenner.

Anul acesta se pare că n-au existat multe cărţi interesante de non-ficţiune mai generale asociate genului. Cea mai remarcabilă a fost o reeditare a culegerii de eseuri *Adventures in Unhistory: Con-jectures on theFactualFoundations of SeveralAncientLegends* (Ed. Tor) de Avram Davidson, care existase mult timp numai sub forma unui hardcover foarte scump publicat de o editură mică şi care este exact ceea ce anunţă subtitlul: explorări amănunţite şi fascinante ale unor posibile fundamente reale dinapoia unor creaturi ca sirenele, drago-nii şi unicornii, plus Prester John şi pasărea roc. II puteţi vedea pe Davidson, celebru prin discursurile sale, operând la modul cel mai discursiv; deşi unii cititori moderni pot fi iritaţi de stilul în care divaghează, cartea este un tezaur pentru cei care o pot aprecia şi chiar savura, iar erudiţia imensă şi excentrică a lui Davidson răzbate aproape la fiecare rând, incluzând informaţii despre subiecte stranii, practic de negăsit altundeva. Este ceva mai greu să justific totuşi asocierea cu genul SF/F când menţionez *1491: New Revelations of theAmericas Before Columbus* (Ed. Vintage) de Charles C. Mann, disponibilă acum de asemenea într-o ediţie paperback ieftină şi aproape la fel de bogată în informaţii pe care nu le-aţi mai întâlnit niciodată ca şi cartea lui Davidson, decât poate fiorul de gen science fiction care ne străbate când aflăm că aproape tot ceea ce cunoşteam despre o întreagă epocă şi regiune a lumii este eronat, şi când vedem că în locul lor este pictat un univers nou. La un nivel mai puţin profund, dar plăcut, *The Book of General Ignorance*[1] (Ed. Faber and Faber) de John Lloyd şi John Mitchinson, demonstrează că aproape tot ceea ce ştiţi despre *orice* este greşit şi face din ea o carte perfectă pentru sala de baie, îngăduindu-vă să aflaţi câte nări aveţi de fapt (patru) sau câte neveste a avut de fapt Henric al VUI-lea (două) în acele puţine minute din zi care altfel ar fi irosite. Similar, noua carte de John McPhee - singurul scriitor pe care-1 cunosc şi care poate face nu doar interesante, ci fascinante, subiecte considerate de obicei neinteresante (pescuitul scrumbiilor, portocalele, construirea unei canoe din coajă de mesteacăn, şi, pentru mine, baschetul) -, *Uncommon Carriers* (Ed. Far-rar, Straus and Giroux), ne arată cum operează *într-adevăr* în detalii amănunţite şi clipă de clipă sisteme de obicei neexaminate şi considerate ca înţelese de la sine, ca mărfarele lungi de peste un kilometru, barjele fluviale, camioanele cu optsprezece roţi care transportă trailere în lungul şi latul SUA, ba chiar şi sursele UPS; nu trebuie ratată dacă doriţi să ştiţi cum funcţionează de fapt infrastructura civilizaţiei din jur.

2006 a părut un an relativ banal şi lesne de dat uitării pentru filmele din domeniul SF/F, deşi au fost multe şi unele au avut încasări frumoase, iar altele au fost chiar de calitate. Potrivit site-ului Box Office Mojo (www.boxofficemojo.com), şapte dintre primele zece filme ca încasări pe plan mondial în 2006 au fost science fiction/ fantasy - ba chiar opt din zece, dacă încadrăm aici *Codul lui da Vinci,* ceea ce nu este tocmai lipsit de logică dacă ţinem seama de similitudinea sa cu subgenul istorii secrete/conspiraţii oculte. Zece dintre primele *doptăzeci* de filme ca încasări pe plan mondial în 2006 au fost science fiction/fantasy - ba chiar unsprezece, dacă încadrăm *Codul lui da Vinci.* (Rezist tentaţiei de a include noul film James Bond, *Casino Royale,* printre peliculele de gen; deşi este în mod clar un fel de fantasy, afirmaţia că ar fi un film de gen ar însemna să extindem definiţia „genului" dincolo de punctul ei de utilitate.)

Toate filmele acelea au fost însă fantasy de un fel sau altul, ori au făcut parte din categoria supereroi/comicsuri. Dacă insistaţi asupra unui film *science fiction* în loc de un fantasy, va trebui să coborâţi pe lista încasărilor până la poziţia 88, unde apare *Copiii tatălui,* singurul film de pe listă care ar putea în mod justificat să fie numit SF, iar nu fantasy; *Viziuni întunecate* nu apare nici măcar pe lista primelor 150 de filme.

Prin urmare filmele fantasy de diverse feluri merg bine, cel puţin la box-office; filmele science fiction practic nici nu există.
De fapt, din câte pot spune, în 2006 au existat doar două filme indiscutabil science fiction - anterior menţionatele *Copiii tatălui* şi *Viziuni întunecate,* plus alte câteva despre care aţi putea susţine că sunt SF, în funcţie de cât de mult sunteţi dispus să deformaţi definiţia science fiction-ului, ca *Dincolo de trecut, Fântâna* şi (într-o măsură mai redusă) *Prestigiul. Copiii tatălui* a înregistrat în mod neîndoios cel mai mare succes comercial şi critic dintre toate filmele SF, şi încă la mare distanţă, chiar dacă pe lista de box-office apare abia pe poziţia 88. Este realmente un film bine regizat şi bine produs (deşi logica intrigii suferă), iar audienţa mainstream şi criticii au răspuns pozitiv; în cazul spectatorilor SF, problema este, bineînţeles, că ei au mai văzut scenariul acesta, dacă nu în filme, atunci în romane şi povestiri, cel puţin încă din anii 1950, astfel că n-au existat surprize. *Viziuni întunecate,* adaptat după unul dintre romanele cele mai singulare şi autobiografice ale lui Philip K. Dick (este practic o versiune a experienţelor destul de terifiante ale autorului în cultura underground a drogurilor din Berkeley, California, în anii 1970, cu o spoială SF care să justifice încadrarea în gen), este un film mult mai dificil şi ambiţios din punct de vedere artistic care, în opinia mea, n-a avut pe de-a întregul succes, nici chiar în condiţiile pe care le-a autoim-pus. Surprinde destul de bine *sentimentul* estetic subtil al operei lui Dick, totuşi este o experienţă cinematografică deconcertantă şi lipsită de implicare, şi chiar dacă mare parte din carte degajă o ilaritate sumbră, aceasta nu se transmite şi pe ecran, nici chiar atunci când pălăvrăgelile drogatului nebun din carte sunt preluate aproape cuvânt cu cuvânt. Consider că mare parte din problemă provine din tehnica rotoscoping, care transformă întregul film într-un soi de animaţie, o tehnică ce mi se pare o pretenţiozitate artistică inutilă şi care îl ţine pe spectator *în exteriorul* lumii poveştii, în loc să-1 implice în mod intim în aceasta; cred că efectele de tip „scramble suit" ar fi funcţionat de asemenea mai bine dacă *n-ar fi fost* rotoscopat totul din film. *Dincolo de trecut* a fost un thriller abil cu terorişti, cu un gadget de călătorie temporală nu prea bine pus la punct, care a fost adăugat ca element de intrigă pentru a-i permite eroului să recâştige fata, care murise în primele minute ale filmului; ar fi funcţionat mai bine ca thriller curat, fără adăugarea călătoriei temporale. *Fântâna* a fost fie subtil şi profund, fie complet incomprehensibil, în funcţie de criticul pe care l-aţi întrebat; intriga sa foarte complexă amestecă conchistadori din secolul al XVI-lea şi astronauţi din secolul al XXVT-lea într-un context care îngreunează precizarea realităţii.
Revenind la filmele fantasy, blockbusterul a fost în mod clar *Piraţii din Caraibe: Cufărul mortului,* care a câştigat cu aproape 180 de milioane de dolari mai mult decât următorul film de pe lista campionilor la box-office: *Maşini Cufărul mortului* nu-i nici pe departe la fel de bun ca primul film din serie, *Piraţii din Caraibe: Blestemul perlei negre,* din 2003; urmarea este excesiv de lungă şi excesiv de complicată, şi-şi pierde întruna firul intrigii. Totuşi a reuşit să ofere suficientă acţiune în ritm rapid, umor şi efecte speciale CGI pentru a-şi satisface spectatorii şi a face realmente să merite cumpărarea unui bilet la cinematograf în loc de a aştepta lansarea DVD-ului (ceea ce se întâmplă cu marea majoritate a filmelor lansate în prezent).
Filmul fantasy cel mai aclamat de critică anul acesta a fost probabil *Labirintul lui Pan,* o peliculă sumbră şi violentă, în acelaşi timp foarte imaginativă şi abundând în imagini vizuale superbe. Au fost apoi cele două filme rivale despre „scamatori din epoca victoriană", *Iluzionistul* şi *Prestigiul,* socotite de obicei printre filmele fantasy ale anului, deşi unicul element fantastic din *Prestigiul* este de fapt un gadget science fiction mai degrabă naiv, scos din joben graţie faimosului savant nebun din secolul al XK-lea Nicola Tesla, iar o examinare atentă a *Iluzionistului* dovedeşte că nu conţine absolut niciun element fantastic (deşi mă îndoiesc că arta iluzionismului în secolul al XTX-lea ar fi putut cu adevărat produce unele dintre efectele pe care le arată scamatorul; rămâne totuşi un aspect interpretabil). Dintre cele două, *Iluzionistul* mi-a plăcut mai mult, pentru că este mai compact şi mai scurt, mai precis focalizat, decât complicatul (probabil ultracomplicatul) *Prestigiu,* pentru calitatea remarcabilă a imaginilor şi pentru interpretarea caldă a lui Paul Giamatti, care în mâini mai puţin experte ar fi putut uşor deveni îngroşată de stereotipurile unui poliţist corupt. *O noapte la muzeu* a fost plăcut, chiar dacă facil, deşi m-a iritat puţin că (la fel ca *Bill and Ted's Excellent Adven-ture* înaintea sa) un film care învaţă în mod aparent valoarea istoriei nu s-a sinchisit să folosească istorie reală în locul uneia reduse prosteşte la nivelul unei animaţii. *Mai mult decât ficţiune* a avut o premisă metaficţională interesantă cu care în general n-a ştiut ce să facă, iar *Dădaca McPhee* a fost un film pentru copii plin de bune intenţii care a lăsat impresia unei variante uşurele de *Mary Poppins.*
Multe dintre filmele fantasy ale anului au avut însă şi mai puţin succes. *Eragon* a părut că a fost asamblat dintr-o trusă care conţinea bucăţele din *Stăpânul inelelor,* bucăţele din seria Dragonrider a lui Anne McCaffrey, bucăţele din *Terramare,* bucăţele din *Narnia* şi aşa mai departe şi n-a avut nici pe departe succesul sperat de producători. *Casa de lângă lac* a fost un romînce lacrimogen, cam lipsit de sens în esenţă, iar *Doamna din apă* a fost obişnuitul produs bizar de la M. Night Shyamalan, care pare să fi devenit tot mai incoerent cu fiecare film nou. *Click - zapândprin viaţă* a fost o tentativă de a combina o comedie vulgară cu metafizica, cu rezultate nu teribil de încurajatoare. *Omul de răchită* a fost pur şi simplu slab; filmul original avea de asemenea problemele sale (ba chiar destule), dar a părut o capodoperă pe lângă acest remake jalnic. Din

păcate, cam acelaşi lucru se poate concluziona despre *Blănosul. Tristan şi holda* a fost alt film „istoric" de buget mare din categoria săbii-şi-sandale care s-a prăbuşit la box-office; niciunul dintre acestea n-a mai câştigat bani după *Gladiatorul,* totuşi Hollywood continuă să le producă pe bandă rulantă.
Anul acesta trebuie să se fi rupt un stăvilar al animaţiei, deoarece a fost o inundaţie de filme. *Maşini, Epoca de gheaţă 2: Dezgheţul, Happy Feet - Mumble cel mai tare dansator, Peste tufiş, Aruncat la canal, Grajdul vesel, Curiosul George, Garfield 2, Reţeaua miraculoasă, Mon-ster House - Casa e un monstru!* şi *Lucas, spaima furnicilor*. Cele mai multe n-au fost foarte bune. Cel mai bun, şi care s-a descurcat cel mai bine la box-office, a fost *Maşini,* deşi nu s-a ridicat la standardele unor producţii Pixar ca *Jucării, In căutarea lui Nemo* sau *Incredibilii,* fiind corect şi bine animat, dar niţel cam plictisitor. *MonsterHouse - Casa e un monstru! z* avut câteva tuşe excentrice şi inteligente, cu efecte CGI de calitate, însă intriga şi caracterizările au fost destul de generice. Nu mi-a plăcut *Happy Feet - Mumble cel mai tare dansator,* deşi a obţinut Oscarul. Cel mai stupid, de departe, a fost *Lucas, spaima furnicilor*.
N-a fost un an foarte bun nici pentru filmele din categoria su-pereroi/comicsuri. Cel mai bun dintre multe slabe a fost *Superman revine,* deşi rămâne de văzut dacă a produs destulă scânteie pentru a revitaliza franşiza. *X-Men: Ultima înfruntare* a fost cel mai slab dintre cele trei filme „X-Men", cu o intrigă aproape incoerentă, lipsită de sens până şi după standardele comicsurilor şi care probabil că i-a scandalizat pe fani, deoarece a omorât câteva personaje majore (pe de altă parte, în mod previzibil, efectele speciale au fost excelente). *V de la Vendetta* a fost groaznic şi repugnat de creatorul romanului grafic original după care a fost adaptat. Chiar dacă n-a fost la fel de stupid, totuşi, ca *Fosta mea supergagicâ.*
Nu m-am putut mobiliza să văd extrem de violentul *Apocalypto,* aşa că va trebui să decideţi singuri în privinţa respectivă. De asemenea, n-am văzut *Dealuri însângerate, Coborâre întunecată* sau re-make-ul după *Masacrul din Texas;* nu par să fi avut succesul care fusese anticipat, deşi observ că în cinematografe rulează acum o urmare la *Dealuri însângerate.*
Pentru la anul: probabil un nou film *Harry Potter,* un alt film *Omul-păianjen,* alt film *Cei 4 fantastici* şi un film *Transformers.* Nu tocmai ceva ce să aşteptăm cu sufletul la gură, în opinia mea. Să sperăm în surprize.
Science fiction-ul pare să meargă mult mai bine la televiziune, unde rulează câteva seriale care nu numai că sunt SF adevărate, ci sunt şi destul de bune, şi au de asemenea audienţe notabile. Pe primul loc se află *Battlestar Galactica* (în ciuda faptului că ratingul i-a scăzut în sezonul acesta), care a continuat să ofere episoade fascinante, pline de încordare, deşi mă irită uneori caracteristica generală rece, sufocantă a serialului, rareori sau poate chiar niciodată destinsă de umor. Un serial nou în anul acesta, *Jericho,* despre postefectele unui război atomic asupra locuitorilor unui orăşel din Kansas a avut de asemenea succes comercial, cel puţin moderat, şi pare probabil să fie continuat încă un sezon; ca şi *Copiii tatălui,* nu conţine nimic din ceea ce cititorii cu experienţă din gen să nu fi văzut deja în zeci (dacă nu sute) de povestiri şi romane postatomice, dar probabil că este un teritoriu nou pentru majoritatea telespectatorilor şi este bine produs şi interpretat; capătă note mari din partea mea fiindcă este science fiction adevărat, chiar dacă dintr-o varietate familiară. Juraţii încă n-au anunţat dacă *Lost: Naufragiaţii* este science fiction sau un fel de fantasy (poate în continuare să fie dirijat în oricare dintre direcţiile acestea, deşi dacă este SF ar avea multe de explicat şi justificat logic), iar povestea de fundal a devenit atât de complicată, încât mă întreb dacă mai este posibil să vină cu un „răspuns" care să lege cu succes laolaltă toate capetele firelor. In plus, se confruntă cu problema, încorporată în natura serialului, că răspunsurile pe care le oferă pentru mistere nu vor fi aproape niciodată la fel de interesante ca misterele în sine. Continuă să fie un serial destul de plăcut şi lesne de urmărit, deşi anul acesta a oscilat în ratinguri, poate ca urmare a deciziei deloc inspirate de a lansa al treilea sezon toamna şi de a se opri apoi pentru patru luni înainte de a reîncepe cu episoade noi în februarie, ceea ce i-a determinat pe telespectatori fie să-şi piardă interesul, fie să devină nemulţumiţi sau dezamăgiţi. Să sperăm că va dura destul pentru a-şi rezolva toată istoria incredibil de complexă, înainte de a fi încheiat, fiindcă vor fi milioane de telespectatori realmente frustraţi şi iritaţi.
A luat sfârşit finalmente foarte lungul serial *Stargate: SG-Î,* deşi continuă produsul său derivat *Stargate: Atlantis. Invazia,* ultimul dintre cele trei seriale de „invazii extraterestre" *(Invazia, Surface* şi *Punct de criză),* inspirate toate în mod clar de imensul succes original al lui *Lost: Naufragiaţii,* a dispărut anul acesta după *Punct de criză* şi *Surface,* şi cred că *Eureka* a decedat de asemenea. (în mod interesant, câteva dintre noile seriale de anul acesta care au avut succes până acum, ca *Jericho* şi *Eroii,* dovedesc în mod clar influenţa estetică jucată de *Lost: Naufragiaţii)*
In această privinţă *Eroii* a fost blockbusterul surpriză al sezonului, un serial cu supereroi, complex şi inteligent făcut, care seamănă cu *Lost: Naufragiaţii* combinat cu *Dosarele-X,* plus niţel *X-Men (Jericho* aduce mai degrabă cu o combinaţie improbabilă între *Lost: Naufragiaţii, Northern Exposure* şi miniserialul postatomic *Ziua de după).* Serialul a înregistrat un succes fenomenal şi nu încape îndoială că va continua şi sezonul viitor. Lungul serial *Smallville,* aventurile lui Superman înainte de a-şi îmbrăca mantia şi colanţii - şi pentru o vreme singurul serial TV cu supereroi -, continuă de asemenea, deşi cred că planurile producătorilor de a lansa seriale derivate despre

Aquaman şi Green Arrow nu vor avea succes. Foarte lungul serial (din categoria „lupt cu magie împotriva ameninţărilor supranaturale") *Farmece* a răposat finalmente (şi nu prematur, aşa cum vor recunoaşte până şi fanii cei mai devotaţi), dar mai noile seriale (din categoria „văd şi/sau lupt împotriva morţilor şi altor ameninţări supranaturale") *Supernatural: Aventuri în lumea întunericului, Mediumul* şi *Mesaje de dincolo* par să o ducă bine.
Neveste disperate pare să fi trecut de „reculul din anul al doilea"; deşi continuă să fie listat ca serial din genul SF/F, este de fapt destul de naiv, chiar dacă este narat de fantome.
A existat un serial de antologii, *Masters of Science Fiction,* la care au lucrat unele talente majore, care au creat adaptări TV ale unor povestiri SF bine cunoscute, dar n-a fost difuzat aici, aşa că va trebui să vă pronunţaţi singuri; conform zvonurilor, s-ar putea să merite să-1 căutaţi.
Pentru sezonul viitor: şi mai multe seriale „pot vedea morţii" (inclusiv unul în care îi poate vedea un detectiv criminalist) şi un sit-com bazat pe seria de reclame „caveman" de la Geico.com. Merită să trăieşti, nu?
A 64-a Convenţie Science Fiction Mondială, L.A.con IV, a avut loc în Anaheim, California, între 24 şi 28 august 2006. Premiile Hugo decernate la L.A.con IV au fost: Cel mai bun roman, *Spin*[1] de Robert Charles Wilson; Cea mai bună nuvelă, *Inside Job* de Connie Wil-lis; Cea mai bună nuveletă, „Two Hearts" de Peter S. Beagle; Cea mai bună povestire, „Tk'tk'tk" de David D. Levine; Cea mai bună carte asociată genului, *Storyteller: Writing Lessons and More from 27 Years of the Clarion Writers* Workshop* de Kate Wilhelm; Cel mai bun editor profesionist, David G. Hartwell; Cel mai bun artist plastic profesionist, Donato Giancola; Cel mai bun film (episod de serial TV), *Doctor Who,* „The Empty Child" şi „The Doctor Dances" (la egalitate); Cel mai bun film (pentru marele ecran), *Serenity;* Cel mai bun semiprozin, *Locus,* editat de Charles N. Brown; Cel mai bun fanzin, *Plokta;* Cel mai bun scriitor din rândul fanilor, David Langford; Cel mai bun artist plastic din rândul fanilor, Frank Wu; plus Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor nou acordat lui John Scalzi.
Premiile Nebula 2005, decernate cu ocazia unui banchet la hotelul Mission Palms în Tempe, Arizona, pe 30 aprilie 2006, au fost: Cel mai bun roman, *Camouflage*[2] de Joe Haldeman; Cea mai bună nuvelă, *Magic for Beginners*[3] de Kelly Link; Cea mai bună nuveletă, „The Faery Handbag"[4] de Kelly Link; Cea mai bună povestire, „I Live With You" de Carol Emshwiller; Cel mai bun scenariu, *Serenity* de Joss Whedon; plus Author Emeritus Award pentru William F. Noian, şi Grand Maşter Award pentru Harlan Ellison.
Premiile World Fantasy 2006, decernate cu ocazia unui banchet la hotelul Renaissance Austin, la a 15-a Convenţie Mondială Anuală de Fantasy în Austin, Texas, pe 4 noiembrie 2006, au fost: Cel mai bun roman, *Kafka on the Shore*[1] de Haruki Murakami; Cea mai bună nuvelă, *Voluntary Committal* de Joe Hill; Cea mai bună ficţiune scurtă, „CommComm" de George Saunders; Cea mai bună culegere, *The Keyhole Opera* de Bruce Holland Rogers; Cea mai bună antologie, *TheFairFolk,* realizată de Marvin Kaye; Cel mai bun artist plastic, James Jean; Premiu special (profesionist), lui Sean Wallace, pentru Prime Books; Premiul special (non-profesionist), lui David Howe şi Stephen Walker, pentru Telos Books.
Premiile Bram Stoker 2006, decernate de Horror Writers of America în decursul unui banchet la hotelul Hilton Newark Airport în Newark, New Jersey, pe 17 iunie 2006, au fost: Cel mai bun roman, *Creepers* de David Morrell şi *Dread in the Beast* de Charlee Jacob (la egalitate); Cel mai bun roman de debut, *Scarecrow Gods* de Weston Ochse; Cea mai bună ficţiune lungă, „Best New Horror" de Joe Hill; Cea mai bună ficţiune scurtă, *We Now Pause for Station Identification* de Gary Braunbeck; Cea mai bună culegere, *20th Century Ghosts* de Joe Hill; Cea mai bună antologie, *Dark Delicacies,* realizată de Del Howison şi Jeff Gelb; Nonficţiune, Horror: *Another 100 Best Books* de Stephen Jones şi Kim Newman; Cea mai bună culegere de poezii, *Freakcidents* de Michael A. Arnzen şi *Sineater* de Charlee Jacob (la egalitate); Specialty Press Award, pentru Necessary Evil Press; President's Award, pentru Lisa Morton; plus Premiul pentru întreaga activitate pentru Peter Straub.
Premiul John W. Campbell Memorial 2005 a fost câştigat de *Mindscan* de Robert J. Sawyer.
Premiul Theodore Sturgeon Memorial 2005 pentru povestire a fost câştigat de „The Calorie Man"[2] de Paolo Bacigalupi.
Premiul Philip K. Dick Memorial 2005 i-a fost decernat lui *War Surf* de M.M. Buckner.
Premiul Arthur C. Clarke 2005 a fost câştigat de *Air*[1] de Geoff Ryman.
Premiul James Tiptree, Jr. Memorial 2005 a fost câştigat de *Air* de Geoff Ryman.
Premiul Cordwainer Smith Rediscovery i-a fost atribuit lui Daniel F. Galouye.
Decesele au marcat puternic domeniul science fiction în anul acesta. In 2006 sau la începutul anului 2007 au murit: **JACK WIL-LIAMSON,** 98 de ani, iubit „Decan al science fictionului" a cărui uimitoare carieră de scriitor s-a întins de-a lungul a nouă decenii, cel mai bine-cunoscut pentru romanele sale clasice *The Humanoids* şi *Darker Than You Think,* câştigător al Premiilor Hugo şi Nebula, Premiului pentru întreaga activitate decernat de Convenţia World Fantasy şi Grand Maşter Award decernat de **SFWA; WILSON „BOB" TUCKER,** 91 de ani, autor, editor de fanzine şi fan foarte vechi, câştigător al Premiului Hugo şi al Author Emeritus Award decernat de **SFWA,** cel mai bine-cunoscut pentru romanele sale *The Long Loud Silence, The Lincoln Hunters* şi *The Year of the Quiet Sun;* **OCTAVTA BUTLER,** 58 de ani, una dintre cele mai importante scriitoare

din domeniu, câştigătoare a două Premii Hugo şi două Premii Nebula, cel mai bine-cunoscută pentru romanele *Kindred, Parable of the Talents* şi *Parable of the Sower;* scriitorul polonez **SF** de renume internaţional **STANISLAW LEM,** 84 de ani, cel mai bine-cunoscut pentru romanul *Solaris*[2]*,* care a fost ecranizat de două ori, şi autor al *Ciberiadei*[3]*, Congresul futurologic, Jurnalele stelelor* şi multor altora;
CHARLES L. GRANT, 64 de ani, unul dintre giganţii genului horror modern, editor al foarte influentei serii de antologii horror de texte originale Shadows, autor a peste o sută de cărţi, câştigător al Premiilor Nebula, World Fantasy, Premiul Stoker pentru întreaga activitate, World Horror Grandmaster Award şi International Horror Guild Living Legend Award, care mi-a fost prieten personal; **JOHN M. FORD,** 49 de ani, scriitor şi poet, câştigător al Premiilor World Fantasy, Rhysling şi Philip K. Dick, poate cel mai bine cunoscut pentru romanul *The Dragon Waiting,* alt prieten personal; **ROBERT ANTON WILSON,** 74 de ani, scriitor şi filozof, autor, cu Robert Shea, al bine cunoscutei trilogii Uluminatus, ca şi al unor opere individuale ulterioare, ca trilogia The Cosmic Trigger, *Masks ofthellluminati* şi trilogia Schrodinger's Cat; **DAVID GEMMELL,** 58 de ani, popular scriitor britanic de fantasy, autor a peste treizeci de cărţi, printre care *Legend;* **NELSON S. BOND,** 97 de ani, scriitor veteran care a obţinut Author Emeritus Award decernat de SFWA, autor al *Nightmares and Daydreams;* **DAVID FEINTUCH,** 62 de ani, câştigător al Premiului John W. Campbell, autor al seriei de SF militar de mare succes Seafort Saga, care a inclus *Midshipman's Hope;* **PHILIP E. HIGH,** 92 de ani, scriitor veteran, autor al *The Prodigai Sun* şi *Blindfold from the Stars;* **BOB LEMAN,** 84 de ani, scriitor de SF/horror, autor a paisprezece povestiri în *F&SFîn* anii 1970 şi 1980, multe adunate în *Feesters in the Lake and Other Stories;* **JOHN MORRESSY,** 75 de ani, scriitor de SF şi fantasy, a cărui serie populară despre aventurile vrăjitorului Kedrigen a fost publicată ani de-a rândul în *F&SF;* **ARTHUR PORGES,** 91 de ani, scriitor veteran de fantasy şi mystery; **RONALD ANTHONY CROSS,** 69 de ani, autor de povestiri în revistele de gen în anii 1970 şi 1980, ca şi al seriei de romane Eternal Guardians; **MARGERY KRUGER,** 66 de ani, care, sub pseudonimul JAYGE CARR, a publicat multe povestiri *în Analog, Omni* şi *F&SF,* dar şi romane ca *Leviathan's Deep* şi *Navigatori Sindrome;* **PATRICIA MATTHEWS,** 79 de ani, scriitoare de romînce şi fantasy, autoare a thrillerului ocult *The Un-quiet;* **LISA A. BARNETT,** 48 de ani, scriitoare de fantasy, câştigătoare a Premiului Lambda Literary, coautoare, cu Melissa Scott, a *TheArmor of Light, Point of Hopes* şi *Point of Dreams;* **PIERCE ASKEGREN,** 51 de ani, autor al unei trilogii SF începând cu *Human Resource,* ca şi de romane asociate cu alte media; artistul plastic **TIM HILDE-BRANDT,** 67 de ani, mai cunoscut ca făcând parte din echipa Brothers Hildebrandt cu fratele său geamăn Greg; artistul plastic **STANLEY MELTZOFF,** 89 de ani, care a produs multe coperte SF faimoase în anii 1950; editorul şi redactorul **JIM BAEN,** 62 de ani, fondator al editurii Baen Books, fost redactor la *A ce* şi *Galaxy,* cel care a început linia SF la editura Tor, un inovator în lumea publicaţiilor electronice, a cărui creaţie cea mai recentă a fost revista on-line *Jim Baen's Universe;* **LEON E. STOVER,** 77 de ani, editor şi scriitor academic, editor al antologiilor *Apeman, Spaceman,* cu Harry Harrison, *şi Above the Human Landscape,* cu Willis **E.** McNelly; cunoscuta agentă literară britanică **MAGGIE NOACH,** 57 de ani, care a lucrat cu mulţi dintre cei mai de seamă scriitori din domeniu; **RICHARD FLEIS-CHER,** 89 de ani, regizor de film, cel mai bine-cunoscut spectatorilor de gen pentru filmele *20 000 de leghe sub mări*y *Călătorie fantastică* şi *Produsul verde;* actorul **DARREN McGAVIN,** 84 de ani, cel mai bine-cunoscut spectatorilor de gen pentru rolul său din serialul TV *Kolchak: Vânător nocturn;* actorul **DON KNOTTS,** cel mai bine-cunoscut spectatorilor de gen pentru rolurile din filme ca *The Incredi-bleMr*. *Limpett* şi *Cosmonaut din întâmplare;* actorul **AL LEWIS,** 83 de ani, cel mai bine-cunoscut spectatorilor de gen pentru rolul său ca Grandpa în serialul TV *TheMunsters;* **DICK ENERY,** 69 de ani, fan bine-cunoscut, editor al *Fancyclopedia II;* şi **DAVID STEMPLE,** 68 de ani, soţul scriitoarei SF şi fantasy Jane Yolen.